

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

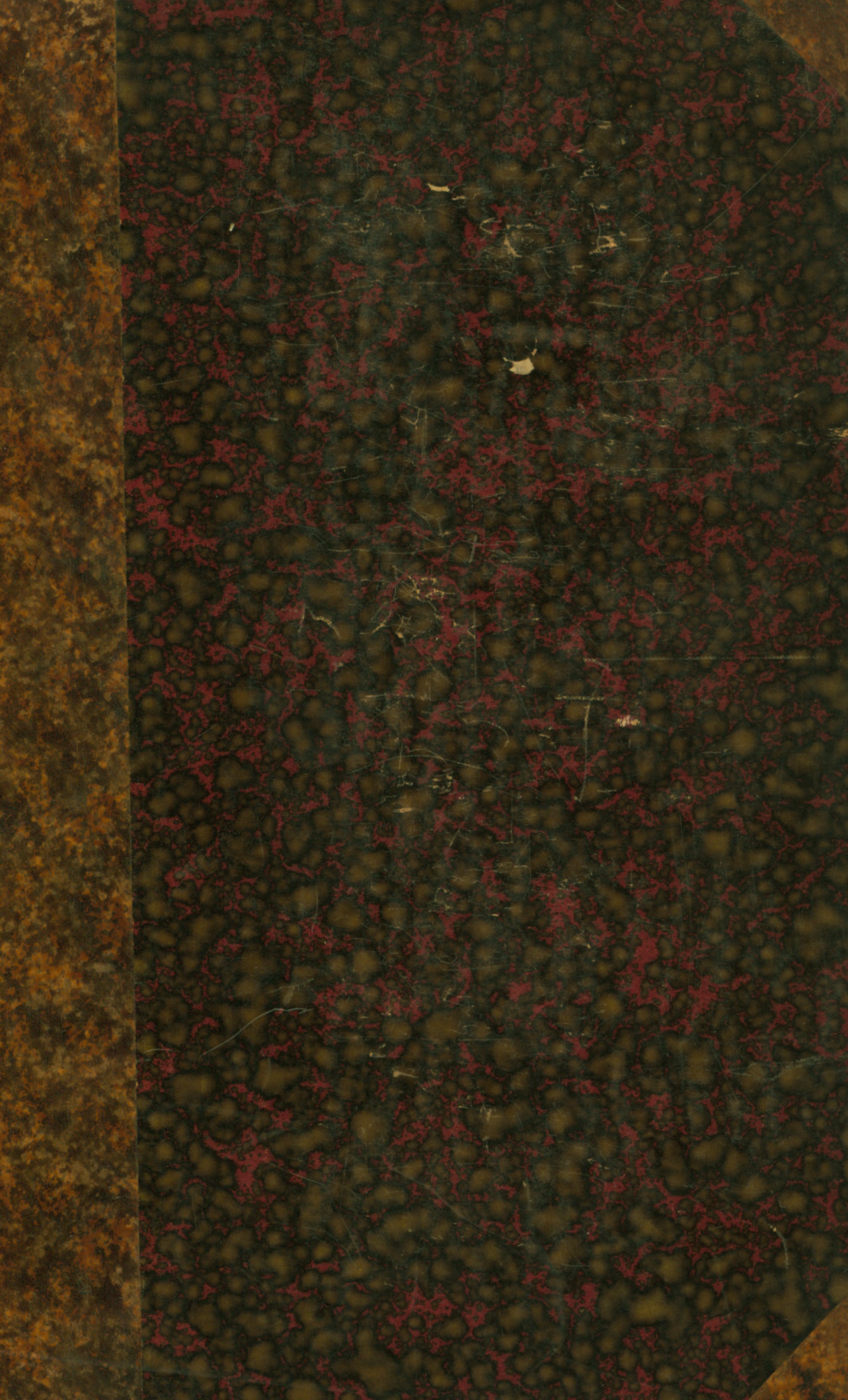
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Højesteretstidende

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Højesteretsaaret 1904.

48. Aargang.

København.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel).

1905.

NAVNEREGISTER.

Civile Sager.

	Pag.		Pag.
Aalborg Byraad	238	Buhl, Sophie, Fru	149
Aalborg Oliemølle, Aktieselskab .	726	Bønnelykke, H., Kaptajn	290
Aas, O. L.	153	Callwood, Anna, Frøken	688
Adler, D. B. & Co., Bankierfirma .	277	Captyn, C., Tømmerhandler	131
Aggerholm, J. P., Sagfører	189	Casse, P., Overretsprokurator . .	420
Alstrup, Andersen, Sagfører . . .	432	»Chingford«, Dampskib, Føreren	
Amtmanden over Odense Amt	223	og Rederne af	181
Amtmanden over Sorø Amt	99	Christensen, A. V., Tømrer	149
Amtmanden over Vejle Amt	641	Christensen, Johan, Manufaktur-	
Andersen, Christian, Gaardejer . .	190	handler	359
Andersen, H. F., Sagfører	452	Christensen, S., Sognefoged	190
Andersen, L., Husejer	634	Christiansholms Fabrikker	246
Andrews, Ferd., Fabrikant	665	Christophersen, N., Læge	317
Arnoldsen, Birgitte Kirstine	190	Clemmensen, Anna Charlotte,	
Bach, Martin, Papirhandler	665	født Andersdatter	249
Bagger, Valdemar, Gaardejer	393	Cohen, E. L., fhv. Købmand	538
Barber- og Frisørsvendenes Fag-		Dam, H., Overretssagfører	149
forening	179	Dampskibsselskabet af 1896	246
Begravelsesvæsenet i København . .	438	Dansk Maskinfabrik, Kedelsmedie,	
Berthelsen, Jørgen, Landstings-		Støberi og Skibsbyggeri	591
mand	238	Davidson, Oscar, Direktør	744
Betlowsky, J., Møbelhandler	684	Deichmann, Prokurator	242
Beyer, Emil, Overretssagfører . . .	393	Enkebølle, Bager	179
Bigler & Søn, Handelsfirma	731	Erichsen, Christian og Albert	741
Bilgrav, Ole, Købmand	452	Eriksen, Anders	190
Bonnesen, Bonne Julius, Axel		Eriksen, Lars, Parcellist	283
Harald og Olga Elisabeth	233	»Folket«, Ulykkesforsikrings-Aktie-	
Brandt, H. J., Fabrikant	484	selskab	299
Brinck-Seidelin, Johan, fhv. Pro-			
prietær	258		
Bruun, Ernst Bech	111		
Buhl, O., Proprietær	149		

	Pag.		Pag.
Frandsen, Jul., Dampmøller	179	Jensen, Andreas Ludvig, Barber og Frisør	179
Frederiksberg Kommunalbestyrelse	671	Jensen, Anna Amanda, Frøken	479
Fyens Gødnings- og Foderstof- forretning	308	Jensen, Eduard	137
Gall, Andreas, Hovmester	290	Jensen, Niels Peter, Privatvægter 178, 381	178, 381
Garnisons Kirkes Inspektion	438	Jensen, Søren, Detaillist	760
Generaldirektoratet for Post- og Befordringsvæsenet	275	Jensen, Søren, Gaardejer	190
Generaltolddirektoratet	606	Jenssen, JensChristian, Proprietær	420
Gregersen, Chr., Husejer	249	Jenssen, V., Sagfører	178, 381
Grundtvig, S.F., Fængselsinspektør	542	Jeppesen, Chr. H., Fabrikant	634
Hagemann, G. A., Fabriker	279	Jeppesen, Hjære, Gaardejer	53
Hagemann, Henrik, Arkitekt	629	Johansen, V. A., Sagfører	754
Halse, Ludvig, Slagter	318	Jonsson, Jon, Bonde	458
Halse, Martin, Drejer	318	Juel, Erik, Malermester	462
Halse, P. R., Kreaturhandler	318	Justitsministeriet	218
Hansen, Agnes Thekla, født Berg	649	Jønsson, August, Arbejdsmand	725
Hansen, Anna, Frøken	182	Jørgensen, Anna Kirstine, Enke- frue	242
Hansen, Augusta Victoria Doro- thea, Frøken	359	Jørgensen, Christian, Kaptajn	500
Hansen, C. K.	246	Jørgensen, J. B., Overretssagfører	452
Hansen, Christian, Fisker	216	Jørgensen, Jens, Parcellist	465
Hansen, Chr., Murmester	772	Jørgensen, NielsChristoffer, Gaard- ejer	530
Hansen, Edward Joachim, Kon- sulent	649	Jørgensen, Otto, Grosserer	606
Hansen, Hans P., Arbejdsmand	610	Jørgensen, T. Aug. B., Herreds- foged	484
Hansen, Jensine, født Christensen	299	Kall, P. J.	181
Hansen, Knud Marius, Gaardejer	53	Kastrup Glasværk	185
Hansen, L. O., Murmester	375	Kjølby, M., Enkefru	238
Hansen, Niels, Gaardejer	575	Knudsen, Rasmus, Parcellist	465
Hansen, Niels, Vognmand	729	Koncertpalæet	372
Hansen, Ole, Parcellist	465	Krigsministeriet	279
Hansen, Severin, Cyklehandler	772	Københavns Flydedok og Skibs- værft	764
Hansen, V., Barbersvend	179	Københavns Frihavns Aktiesel- skab	306
Hartvigson, H., Grosserer	265	Københavns Renovationskom- pagni	671
Hee, Elise Christine, født Tange	649	Lampe, Carl, Restauratør	729
Hein, Laura, Enkefru	149	Landéns Hissar, Aktiebolag	266
Hein & Møller-Holst, Ingeniør- firma	266	Lange, A. A., Bogtrykker	137
Henriksen, M., Forpagter	334	Larsen, Jens, fhv. Gaardejer	765
Hertz, Vilhelm, Urtekræmmer	358	Lassen, H. P., Formand	638
Hjardemaal, L., Overretssagfører	579	Lauritzen, Valdemar, Kaptajn	684
Hoffmann, Fr., Husmægler	383	Lautrup, Chr., fhv. Skibsbyg- mester	591
Jacobsen, A., Sagfører	270		
Jacobsen, Jens, Gaardejer	190		

Pag.	Pag.		
Lillieqvist, Signe Martine Marie, Fru	479	Pedersen, Ove, Herreekviperings- handler	731
Lund, Christine, Fru	649	Pedersen, Villads, Gaardejer	494
Lund, Tetzen, Grosserer	775	Persson, Hilda Marie, Køkken- pige	725
Lund, V., Grosserer	306	Petersen, Anna Sofie, Tjeneste- pige	510
Madsen, Christian, Skomagervend	121	Petersen, Claus, Parcelist	465
Madsen, Mads, Gaardejer	216	Petersen, J. P., Købmand	303
Madsen, Niels, Bager	153	Petersen, R., Ølhandler	62
Malerlauget i København	462	Petersen, Rudolf, Kunstmaler	775
Marineministeriet	449	Poetzold, A., cand. polyt.	390
Massaryk, Andreas, Glassmelter	185	Poulsen, J. P., Lærer	334
Matthissen, W., Slagtermester	62	Poulsen, Kathrine	121
Ministeriet for Kirke- og Under- visningsvæsenet	70	Qvist, Sagfører	741
Monk-Petersen, Louis Johan, Styr- mand	500	Ringsted Købstads Skifteret	744
Mortensen, Peder, Gaardejer	494	Rosenvinge, H. C., Købmand	471
Nellemann, S. S., Advokat	277	Rottbøll, J., Godsejer	765
Nielsen, Christian, Gaardejer	530	Samuel, Leopold	760
Nielsen, Christian, fhv. Politi- betjent	404	Sand, Carl, Købmand	452
Nielsen, Hanne Margrethe, Enke	283	Schou, J., Købmand	189
Nielsen, Hans, Former	510	Segelcke, Elisabeth, Fru	132
Nielsen, Jens Claudius, Købmand	99	Skandinavisk Patentbureau	390
Nielsen, Jens Møller, Husmand	641	Skiftekommissionen	760
Nielsen, N. P., Avlsbruger	238	Skuespillerforeningen	132
Nielsen, R., Kommissionær	275	Sorø Amtsraad	610
Nienstædt & Co, Firma	432	Stephensen, M. Landshøvding	458
Nordisk Ulykkesforsikrings-Aktie- selskab af 1898	575	Stoffer, J., Skipper	726
Nordre Birks Skifteret	638	Struckmann, Edle, Enkefru	233
Nygreen, August Frederik	359	Sukkerfabrikker, de danske	223
Nørresundby Købstads Byraad	404	Svitzers Bjergningsentreprise	181
Odd fellow Hjem's Bo	372	Sørensen, Jens, Gaardejer	149
Olesen, C., Proprietær	270	Sørensen, N. C., Husmand	190
Olesen, Ole, Købmand	754	Sørensen, S. P., Overrettsagfører	452
Olsen, Carl Julius, Grosserer	471	Sørensen, Søren, Arbejdsmand	189
Olsen, F., Tømmermester	131	Thiellesen, E. P., Sagfører	754
Opffer, Emil, Redaktør	542, 579	Thisted, Gjermand, Bødker	111
Ovesen, P., Entreprenør og Mur- mester	265	Tramp, A. G. R., Greve	375
Pedersen, Hans, Tømmermester	189	Trøjborg, Aktiebryggeri	358
Pedersen, Jacob A., Murmester	333	»Vulkanus«, Rederiet for Damp- skibet	764
Pedersen, Mads Peter, fhv. Sergent	218		

	Pag.		Pag.
Walker, V., Frøken.....	688	Wulff, William L., hans Kon-	
Winther, Lars Brandt, Gaard-		kursbo	538
mand	190		
With, Elisabeth, født Brinck-Seide-		Ødum, Niels, Lærer	70
lin, Kommandørinde.....	258	Østergaard, H. C., Fastlods.....	449

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Albahn, Axel Johan Evald.....	91	Christensen, Jens Frederik Chri-	
Albrechtsen, Hans Peter	517	stoffer.....	747
Andersen, Anders	64	Christensen, Jens Peder.....	198
Andersen, Anders Valdemar....	294	Christensen, Jørgen Fritz Heinrich	
Andersen, Carl Christian	327	Peter	48
Andersen, Carl Frederik Vilhelm	446	Christensen, Martinus	733
Andersen, Edvard Ludvig	309	Christensen, Peder	695
Andersen, Frederik Theodor....	762	Christiansen, Carl Peter Edvard	414
Andersen, Georg Frederik Val-		Christiansen, Hans Peter.....	311
demar	83	Christiansen, Hans Peter..	560
Andersen, Hans	123	Christiansen, Lovise Christine..	41
Andersen, Hans Andreas	228	Christiansen, Niels Christian Vil-	
Andersen, Line, født Hansen ...	156	helm.....	26
Andersen, Niels	521	Christoffersen, Karl.....	333, 550
Andersen, Peter (Peder).....	156	Clausen, Rasmus Peder	22
Andreasen, Anders Peter	173	Clemmensen, Victor Frederik	
		Theodor.....	176
Belovsky, Carl Ferdinand Julius,			
kaldet Betlowsky	593	Dam, Peter Emil Ferdinand	584
Benjaminsen, Carl Johan	757	Degn, Christian Nielsen.....	701
Blom, Holger Vilhelm	595	Drost, Thorvald	701
Bolt, Emilio Fernando	256		
Borch, Christian Alfred Johan-		Eriksen, Niels.....	52
nes	5, 568		
Brandt, Ernst	509	Fjeldsøe, Ferdinand Carl Ludvig	104
Braüner, Julie Dorthea	532	Frandsen, Ferdinand Christian .	135
Brünner, Samuel Jacob.....	193		
Bøgh, Jens Christian	616	Gottlieb, Jacob Herman Viggo ..	11
		Grønlund, Frederik Alexander	
Carlsson, Johan Oscar.....	516	Georg.....	26
Christensen, Christian Anton... 76			
Christensen, Christian Anton... 167		Halvorsen, Karl Louis	644
Christensen, Hans Marinus Jens 205		Halvorsen, Peter Theodor... 82, 670	
Christensen, Herman August... 659		Hansen, Edmund Kristian Val-	
Christensen, Jens	397	demar	625

	Pag.		Pag.
Hansen, Edvard Vilhelm Otto ..	6	Jeppesen, Niels	686
Hansen, Hans	560	Johansen, Jacob Josva	344
Hansen, Hans Peder	757	Johansen, Peter Niels	296
Hansen, Henrik (Heinrich) Ed- mund Valentin	175	Johansson, Jøns	365
Hansen, Jens Frederik Christian	427	Jonassen, Jonas	552
Hansen, Ludvig Edmund	386	Jonasson, Jonas	387, 507
Hansen, Niels Gotfred	145	Jørgensen, Alma Caroline	197
Hansen, Oluf Christian	665	Jørgensen, Christian Jørgen ...	504
Hansen, Rasmus	503	Jørgensen, Frederik	343
Hansen, Sofus Vilhelm Christian	362	Jørgensen, Jens Peter	441
Helgason, Jon	159	Jørgensen, Jens Vilhelm Georg .	48
Hermansson, Poulina, f. Ruben.	535	Jørgensen, Jørgen	251
Heuer, Lauritz Emil	140	Jørgensen, Kristen Jensenius ...	60
Hønningsen, Juliane Marie, født Bülow	515	Jørgensen, Peder	525
Høyer, Lauritz Emil	140	K ape, Johan Pauli	508
I psen, Jørgen Christian	354	Kastrup, Otto Alfred Ferdinand	658
J acobsen, Hans Jacob Valdemar	117	Kihl, Carl Johan	120
Jacobsen, Sophus Frederik	418	Knigge, Carl Christian	127
Jacobsen, Thomas Peter	416	Koch, Carl Adolph Edvard ...	204
Jensen, Anders	701	Kristensen, kaldet Koustrup, David Haun	202
Jensen, Carl	613	Kristoffersen, Hans Kristian Vil- helm	599
Jensen, Christen	456	L angkjær, Hans Christian Marius	120
Jensen, Christian	527	Larsen, Anders Christian	668
Jensen, Ernst Rikard	498	Larsen, Christian Peter	205
Jensen, Hermann Juul	15	Larsen, Georg Frederik	626
Jensen, Jens	557	Larsen, Hans Frederik	430
Jensen, Jens	679	Larsen, Jens Peter	701
Jensen, Jens (Duedal)	18	Larsen, Lars Peder, kaldet Lars Hansen	411
Jensen, Jens Antonius	143	Larsen, Lars Peter	57
Jensen (Høgenhaug), Jens Chri- stian	167	Larsen, Peter Oluf	631
Jensen (Sørup), Jens Christian ..	167	Levison, Adolph Martin	120
Jensen, Jens Christian Laurits .	630	Lind, Frandsine, født Petersen- Mikkelsen	563
Jensen, Jens Julius	377	Lind, Martinus Anton Nissen ..	563
Jensen, Jens Peter	167	Loberg, Otto	599
Jensen, Jens Sørensen	666	Ludvigsen, Ole Carl Herman ...	738
Jensen, Karoline, født Andersen	740	Lüders, Conrad Charles Emil Scheel	443
Jensen, Martinus	544	M adsen, Anders	1
Jensen, Mouritz Christian Martin	544	Madsen, Mads Gunnerdal	316
Jensen, Niels, kaldet Blæhr ...	66	Madsen, Peder Christian	316
Jensen, Niels Christian	409	Meiner, Didrik Christian	701
Jensen, Ole	179		
Jensen, Peter	236		
Jensen, Rasmus	349		
Jensen, William	701		

	Pag.		Pag.
Michaelsen, Fritz Frederik Ferdinand Viggo Alfred Ingomar	621	Pedersen, Lars	697
Mortensen, Charles Nordahl Emanuel	96	Pedersen, Niels Urban Graham	101
Mortensen, Conrad Emil	602	Petersen, Amanda Christine, f. Jensen	569
Mortensen, Jens Peter	23	Petersen, Carl Frederik	572
Mortensen, Sidse Laurine Sophie	69	Petersen, Jens Christian	369
Møller, Thomas Conradsen	212	Petersen, Johannes	636
Nielsen, Anders	196	Petersen, Karl Hjalmar Emil	261
Nielsen, Anna Frederikke Kirstine, født Hansen	397	Petersen, Theodor Marius Andreas Bendt	314
Nielsen, Carl Christian Thorvald	331	Poulsen, Laurids Kristian	523
Nielsen, Christen	398	Ramsing, Otto Fabritius	416
Nielsen, Christian	93	Randlev, Søren Jensen	226
Nielsen, Emanuel Oscar	281	Randrup, Christian Peter Vilhelm	337
Nielsen, Emil Georg	416	Rasmussen, Axel Ludvig	97
Nielsen, Frederik	560	Rasmussen, Carl Rasmus	342
Nielsen, Frederik	582	Rasmussen, Erhard Lauritz	377
Nielsen, Hans Martin Niels Kristen Karl Julius Johannes	89	Rasmussen, Hans Peter	407
Nielsen (Klarskov) Hans Peter	367	Rasmussen, Peter Martin	429
Nielsen, Jens	555	Rasmussen, William Oscar	6
Nielsen, Johannes Thorvald	51	Reid, Joseph	140
Nielsen, Kristian Peter	339	Rerup, Jens Andreas Vilhelm	570
Nielsen, Lars Christian	424	Romney, Sophia	513
Nielsen, Laurits Peder	220	Ruben, Moritz Meinert	535
Nielsen, Niels Kristian Oskar	645	Røhder, August Emil Theodor	313
Nielsen, Niels Peter	680	Samuelsson, Morten Emanuel	292
Nielsen, Oluf Robert	147	Schmahr, Emanuel	751
Nielsen, Peter	518	Schnell, Carl Valdemar	659
Nielsen, Rasmus	353	Schou, Hans Christian Lyhs	268
Nielsen, Sara Kirstine, født Lassen	328	Schwartz, Vilhelm Frederik Lauritz	778
Olesen, Hans Christian	602	Soelberg, Lars Søren	554
Olsen, Emil Julius	676	Spetzler, Poul	12
Olsen, Hans	72	Steffensen, Frits Peter Marius	46
Olsen, Kristen	110	Stender, Christian Lauritz	365
Olsen, Niels Peter	599	Sørensen, August Peter	659
Olsen, Otto Emanuel	436	Sørensen, Hans	701
Olsen, Reinholdt Emil Michael	401	Sørensen, Martinus	338
Olsen, Vilhelm Niels	377	Sørensen, Søren Kristian	388
Pedersen, Andreas Carl	533	Tegner, Peter Vilhelm	58, 620
Pedersen, Carl Emil	346	Trasborg, Ernst Frederik	165
Pedersen, Christian	732	Vinther, Hans Laugesen	236
Pedersen (Skov) Christen	350	Ølbye, Otto Imanuel Christian	88
Pedersen, Jørgen	701	Ørnberg, Gustav Ferdinand	124

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Aarsag.	Døds gave.
Adoption.	Ed.
Afkræftelse.	Ejendomshandel.
Afpresning.	Ejendomsret.
Afvisning.	Eksekution.
Aktieselskab.	Embeds- og Bestillingsmænd.
Aktionsomkostninger.	Erstatning.
Aktionsordre.	Falsk.
Alimentation.	Falskmøntneri.
Anmeldelse (falsk).	Fattigunderstøttelse.
Appel.	Fideikommis.
Arbejdsforhold.	Firma.
Arveforhold.	Fiskeri.
Arvepagt.	Fogedforretning.
Assuranceforhold.	Forbud.
Bedrageri.	Forening.
Begravelse.	Forligsmægling.
Betleri.	Forsikring.
Bevis.	Forsæt.
Bevisbyrde.	Forsøg.
Bjergning.	Fremmede.
Blodskam.	Fremmed Ret.
Brandstiftelse.	Frihedsberøvelse.
Bygningsafgift.	Fuldmagt.
Bygningsvæsen.	Fæste.
Depositum.	Gave.
Drab.	Generalforsamling.

Gentagelse.
 Gerningsmand.
 Gældsbev.
 Haandværkssvende.
 Habilitet.
 Hjemvisning.
 Hæleri.
 Højesteretssagfører.
 Indiciebevis.
 Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
 Injurier.
 Interessentskab.
 Internationale Forhold.
 Island.
 Jagt.
 Kaution.
 Kirkegaard.
 Kirkesanger.
 Kompetence.
 Konfiskation.
 Konkurs.
 Kontrasøgsmaal.
 Korn.
 Kost og Tæring.
 Kreditforening.
 Kumulation.
 Kunstnere.
 Kvaksalveri.
 Kvittering.
 Køb og Salg.
 Laan.
 Laug.
 Lejeforhold.
 Levering.
 Livsstraf.
 Lodsvæsen.
 Lotteri.
 Lærer.
 Lønningsforhold.
 Løsgænger.
 Mandatarfuldmagt.
 Margarine.
 Meddelagtighed.
 Medicinalvæsen.
 Mened og dermed beslægtede For-
 brydelser.
 Misligholdelse.
 Mortifikation.
 Mulkt for unødige Trætte.

Myndighed (den offentlige)
 Myndighedsmisbrug.
 Møllere.
 Nova.
 Næringsbrug.
 Nødværge.
 Offer.
 Omløben med Varer.
 Opsigelse.
 Overlæg.
 Paatale.
 Pant.
 Politisager.
 Postvæsen.
 Præseloven.
 Procesomkostninger.
 Prævention.
 Reciprokt Testamente.
 Retorsion.
 Rettens Pleje.
 Røveri.
 Sagesløs.
 Sagfører.
 Salær.
 Sammenstød af Forbrydelser.
 Seddelvæsen.
 Separation.
 Servitut.
 Sikkerhedsforanstaltninger.
 Sikkerhedsstillelse.
 Sindssyge.
 Skatter og Afgifter.
 Skel.
 Skifte.
 Skolevæsen.
 Skudsmaalsbog.
 Skøn.
 Sprængstoffer.
 Stadfæstelsesdom.
 Strafart.
 Straffens Forvandling.
 Straffens Udmaalning.
 Strafnedsættelsesgrund.
 Stamhus.
 Strike.
 Stævning.
 Summa appellabilis.
 Sædeligheden.
 Sædvane.

Søfartsforhold.	Underholdsbidrag.
Søloven.	Undsigelse.
Testament.	Unødig Trætte.
Tillægsstraf.	Uskikkeligbed for Retten.
Tilregnelighed.	Uterligt Forhold.
Tingsvidne.	Varemærke.
Toldsvig.	Vejvæsen.
Trusler.	Veksel.
Tvangsanktion.	Vestindien.
Tyendeforhold.	Vidneførsel.
Tyveri.	Vold.
Uagtsomhed.	Voldtægt.
Udeblivelsesdom.	Værnepligt.
Udlandet.	Ægtefæller.
Udsættelsesforretning.	Ærefornærmelse.
Udvisning.	

SAGREGISTER.

	Pag.
Aarsag.	
En Pige, der havde i Drabshensigt nedlagt sit 4 Maaneder gamle, sovende Barn i en Mose efter først at have afklædt det, og som havde forklaret, at hun var overbevist om, at Barnet da levede, dømt for fuldbyrdet Forbrydelse, uanset at Obduktionen ikke havde forefundet noget, der bestemt tydede paa Drukning som Dødsarsag. Se under Drab	41
Adoption.	
Statueret, at en Kvinde, der var adopteret med Arveret efter Adoptivfaderen, dog at det forbeholdtes denne ved Testamente at raade over sine Efterladenskaber, som han maatte finde for godt, skulde arve som Arving efter Loven. (Forbehold).....	649
Afkræftelse.	
Efter at en den 6 Februar 1889 udstedt, den 27 Marts 1900 af Debitors Enke fornyet og den 30 Marts 1900 tinglæst Obligation med Pant i en fast Ejendom med Besætning, Inventarium m. m. af Kreditor var anmeldt i Enkens Bo, der toges under Konkursbehandling den 20 April 1900, blev Kreditor under en af Konkursboet anlagt Afkræftelsessag frifunden, da Panteretten i den faste Ejendom maatte anses for indrømmet allerede ved Obligationens Udstedelse og indtraadt ved dens Tinglæsning, og da en særlig Afkræftelse af Panteretten for Løsøregenstandenes Vedkommende ikke kunde finde Sted, idet Ejendommen med Besætning m. m. af Boet var bortsolgt underhaanden, uden at der var oplyst noget som helst om, hvilken Del af Købesummen der maatte betragtes som Vederlag for den faste Ejendom, og hvilken Del der maatte betragtes som Vederlag for de ved Salget medfulgte Løsøregenstande	381
Spørgsmaal om Afkræftelse af en af en Fallent indenfor de sidste 8 Uger før Konkursens Indtræden foretagen Haandpantsetning af forskellige Værdipapirer samt et af ham givet Tilsagn om saadan Haandpantsetning	538
Afpresning.	
Se under Røveri og Trusler	446
Den af 3de Tiltalte overfor en Fjerdemand udviste Adfærd, sigtende til at forskaffe dem en dem formentlig i Anledning af et Teglværks Salg tilkommende Provision, ikke anset strafbar efter Strfl.s § 245.	701

Afvisning.

En Sag mellem Aalborg Byraad og et Konsortium af Forpagtere af en Parcel af Byens Jorder, hvor det i vedkommende Konditioner hed, at Aalborg Bytingsret i Søgmaalstilfælde skulde være Sagens rette Forum, hvor Forpagterne uden Appel havde at lide Tiltale og Dom efter Reglerne i Fdg. 25 Januar 1828 til skadesløs Betaling i et og alt, afvist fra Overretten, da Byraadet, idet Anvendelsen af den citerede Bestemmelse ikke, som af Forpagterne forment, kunde indskrænkes til saadanne Tilfælde, hvor Tvisten drejede sig om Betaling af Leje, og hvor Sagen havde Karakter af en ren og klar Gældssag, maatte anses berettiget til at modsætte sig Appel	238
En Højesteretsstævning afvist, da Appellanten ifølge to Lægeerklæringer og efter, hvad der i øvrigt forelaa i Sagen, maatte antages at lide af en Sindssygdøm, som maatte udelukke ham fra paa egen Haand at optræde som Part i Retssager	317
En Højesteretsstævning afvist paa Grund af manglende Forkyndelse for Modparten	358
En Tingsvidnesag afvist efter Paastand, fordi den ved Forligsmæglingen i Hovedsagen mødte Mandatarius ikke var fuldmyndig . . .	452
Højesteretsstævning i en Sag angaaende Overtrædelse af et Bygningsreglement afvist, da vedkommende Amtmand ikke var stævnet	629
En Stævning kendt uefterrettelig i en anteciperet Sag, hvor Indstævnte ikke var mødt, da Sagen ikke var behørig hurtig fremmet	731
Ikke fundet Anledning til at afvise en Sag angaaende et Konkursdekret, der var afsagt af Skiftekommissionen, men formentes rettelig at burde have været afsagt af Søb og Handelsretten	760

Aktieselskaber.

En af den administrerende Direktør for et svensk Aktiebolag paa dettes Vegne indgaaet Overenskomst ikke anset for bindende for Bolaget, da der ifølge Anmeldelse til Handelsregistret i Stockholm udkrævedes to Bestyrelsesmedlemmers Underskrift til at forbinde Bolaget, da dettes øvrige Bestyrelse betimelig havde tilkendegivet sin Vægning ved at godkende Overenskomsten, og da en Godkendelse ikke kunde udledes af, at Bolaget havde beholdt et det i Henhold til Overenskomsten tilstillet Afdrag paa 3000 Kr., hvilket det modtog som et Depositum, idet det havde et langt større forfaldent Krav	266
---	-----

Aktionens Omkostninger.

Disse paalagte en sindssyg Person, som dømtes efter § 299. Se under Undsigelse	94
Disse paalagte det offentlige i en Sag, hvorunder en for falsk Anmeldelse tiltalt Person frifandtes af subjektive Grunde	93
Disse paalagte en for Afpresning tiltalt, som frifandtes af Mangel paa Forsæt	446

	Pag.
Aktionsordre.	
En for Ran aktioneret Tiltalt dømt for Tyveri.....	146
En for Hæleri aktioneret Person dømt for Tyveri	751
Alimentationssager.	
Se under Underholdsbidrag	190
Tilladt en Barnemoder at afgøre en Paternitetssag med sin Ed, da Barnefaderen under Sagen var fremkommen med forskellige usandfærdige Anbringender	510
Anmeldelse (falsk).	
En for Overtrædelse af Strfl.s § 224 aktioneret Mand, der til Amt- manden havde anmeldt, at han mente sig bedragen af en forhen- værende Birkefuldmægtig ved dennes Ordning af en Ejendoms- handel, frifunden, da Tiltalte, som var et forfaldent, af andre vildledet Subjekt, ikke kunde antages at have fremsat den om- meldte ugrundede Besværing over et langt tilbage i Tiden lig- gende Forhold med Bevidsthed om dens Urigtighed.....	93
Appel.	
Se under Summa appellabilis.....	58
En Sag til Straf for Overtrædelse af Margarineloven indanket for Højesteret af domfældte i den civile Proces's Former.....	99
En Sag mellem Aalborg Byraad og et Konsortium af Forpagtere af en Parcel af Byens Jorder, hvor det i vedkommende Kondi- tioner hed, at Aalborg Bytingsret i Søgsmaalstilfælde skulde være Sagens rette Forum, hvor Forpagterne uden Appel havde at lide Tiltale og Dom efter Reglerne i Fdg. 25 Januar 1828 til skadesløs Betaling i et og alt, afvist fra Overretten, da Byraadet, idet Anvendelsen af den citerede Bestemmelse ikke, som af For- pagterne forment, kunde indskrænkes til saadanne Tilfælde, hvor Tvisten drejede sig om Betaling af Leje, og hvor Sagen havde Karakter af en ren og klar Gældssag, maatte anses berettiget til at modsætte sig Appel	238
En med ufnødent langt Varsel udtagen Appelstævning af en vest- indisk Underrettsdom ikke egnet til at afværge en i Henhold til Dommen rekvireret Eksekutionsforretning	688
Arbejdsforhold.	
Se under Erstatning om en Glassmelters Krav paa Erstatning for Bortvisning i Utide	185
Erstatning i Anledning af en Strikemeddelelse, se Strike	638
Arveforhold.	
En Ægtefælle anset berettiget til ensidig at tilbagekalde et reciprokt Testament.....	53
Se under Testament med Hensyn til Gyldigheden af en afdøds paa en løs Seddel udtalte Disposition over nogle Sølvgenstande	137
I et Tilfælde, hvor der mellem flere sammenarvende Søkende var truffen en Overenskomst om, at den dem tilfaldne Arv skulde forblive	

- indestaaende hos en Broder mod, at denne betalte en Søster 8⁰/₀ i Rente af hele Arven, og hvor det derom udstedte, hos Søsteren beroende Gælds-brev derfor efter Aftale med Broderen var blevet forsynet med Søsterens Paategning om, at, hvad han betalte i Renter mere end 4¹/₂ ⁰/₀, skulde afskrives paa hans Skyld til hende, udtaltes det, at om det end nærmest maatte antages, at denne Afskrivning først skulde træde i Kraft ved Søsterens Død, maatte der anses derved at være truffet en kontraktmæssig Overenskomst, hvorved den hende ved Arveoverenskomsten tillagte Andel i Gælds-brevet indskrænkedes. Selv om nu Søsteren ved en af hende foretaget Afklipping af denne Paategning havde haft til Hensigt at annullere denne, hvad iøvrig en af hende senere afgiven Erklæring om, at Broderen skulde have hendes Kapital, gjorde mindre sandsynligt, havde hun i alt Fald savnet Berettigelse til at annullere bemeldte med Broderen truffen Overenskomst. Som Følge heraf antoges Broderens Enke, der var sagsøgt til at indfri Søsterens Andel i Gælds-brevet, over hvilken hun havde disponeret ved Testament til Fordel for en anden Søster, berettiget til i Beløbet af likvidere, hvad hendes Mand havde betalt i Rente mere end 4¹/₂ ⁰/₀ 149
- Se under Stamhuse med Hensyn til Successionen i det Brinck-Seidelinske Fideicommis 258
- I et Tilfælde, hvor en Enkefrue, der havde oprettet et Testamente til Fordel for sin Broder og to Søstre, i en senere Kodiciel havde udtalt, at hun ikke ønskede at beholde Broderen som Universalarving, og ophævede den hertil sigtende Disposition samt i Stedet tillagde ham en bestemt Kapital og bestemte, at hans Søn, hvis han var afgaaet ved Døden, skulde træde i hans Sted, hvorhos hun, da begge Søstrene vare døde, indsatte sin Søstersøn som eneste Universalarving, statureret, at den af Brodersønnen, der under Henvisning til, at der ikke længere eksisterede noget andet Afkom af hendes Søsken, meldte sig i Boet som Arving og nedlagde Paastand om at anerkendes som eneste Universalarving i Boet eller dog, da hans Moder var beslægtet med afdøde i 2den Sidelinie, at kendes berettiget til Arv sammen med de andre Arvinger af nævnte Sidelinie, ikke kunde tages til Følge, idet de omhandlede Bestemmelser i Kodicillen maatte forstaas saaledes, at de først indeholdt en selvstændig Forskrift gaaende ud paa en ubetinget Udelukkelse af Arveladerindens Broder og hans Søn fra Adgang til at oppebære anden Arv efter hende end det dem tillagte bestemte Beløb, og derefter en Udtalelse om, hvilke Følger Udelukkelsen under de paa Kodicillens Oprettelsestid foreliggende Forhold vilde faa i Henseende til Arvedelingen i Boet 420
- En Indstævnt dømt til at tilbagebetale et Beløb af 1000 Kr., der udgjorde Halvdelen af en ham i sin Tid af hans Morbroder og Plejefader ydet Forstrækning af 2000 Kr., hvoraf Indstævnte havde tilbagebetalt 1000 Kr., idet hans Paastand om, at det ene 1000 Kr. skulde være Fyldestgørelse for ham tilsagt Arv, ikke kunde anses bestyrket ved det i Sagen oplyste 495
- I et Tilfælde, hvor en senere afdød Person havde overdraget sit

Søskendebarn, Indstævnte, hos hvem han havde Ophold, den væsenligste Del af sin Formue, nævnte Indstævnte frifunden med Hensyn til et af Appellanten, afdødes Søstersøn, fremsat Krav om at erholde Halvdelen af afdødes Formue, idet Appellanten ikke kunde godtgøre, at der var truffet nogen Overenskomst om en saadan Deling. Appellanten anset med Mulkt for unødige Trætte	530
Spørgsmaal om, hvorvidt en af en Arvelader truffen Bestemmelse om, at en fast Ejendom skulde tilfalde hans kuldlyste Søn, kunde udelukke Arveladerens Enke og med Forbehold af Testationsret adopterede Datter fra at tage Arv i Ejendommen som Arvinger efter Loven, besvaret benægtende	649
Arvepagter.	
Se under Testament	132
Assuranceforhold.	
En Enkefrue, som for kontant Laan bl. a. havde faaet indrømmet 3die Haandpanteret i en Livspolice, hvis Paalydende efter en Paa-tegning paa Policen skulde tilfalde Laantagerens Børn, saafremt Forsikringen blev virksom ved hans Død, kendt berettiget til Dæk-ning af Policens Udbytte, uagtet hun aldrig havde haft Policen i sin Besiddelse, og der heller ikke om den hende indrømmede Haandpanteret var gjort Anmeldelse til 1ste Haandpanthaver, som sad inde med Policen	233
I et Tilfælde, hvor en mod Død ved Ulykkestilfælde forsikret Gaard-ejer, der stod i Gaardens Karlekammer i Færd med at sætte en Patron i en Bøsse, umiddelbart efter at han havde bedt Karlen hente en Knibtang, fordi han havde faaet Patronen til at sidde fast i det ene Løb, fik Hovedet knust ved et Skud fra Geværet, antoges det under Hensyn til de Omstændigheder, hvorunder Gaard-ejeren kom af Dage, at hans Død var foraarsaget ved et Ulykkes-tilfælde, ikke, som af Forsikringsselskabet hævdet, ved Selvmord, da Oplysningerne om afdødes Natur og Sindstilstand talte imod dette, uanset at hans økonomiske Situation ikke var god. An-tagelsen af Ulykkestilfælde ikke anset i væsenlig Grad svækket ved Erklæringer fra to obducerende Læger og fra Selskabets læge-videnskabelige Konsulent, hvorefter der var Grund til at antage et Selvmord	299
Et Ulykkesforsikringsselskab dømt til at betale Erstatning for en Brokskade, se Erstatning	575
Bedrageri (frifindende).	
En Person, der paa en Tid, hvor der var foretagen en Fogedforret-ning hos ham og andre Forretninger kunde ventes, havde solgt en Panteobligation og af Provenuet givet sin Hustru 1300 Kr., fri-funden for Overtrædelse af Konkursloven § 168, jfr. Strfl.s § 260, af Mangel paa svigagtig Hensigt. Under Sagen er det oplyst, at der mellem Tiltalte og Hustru var delvist Særeje, at hun havde forstrakt Manden med Udlæg til Beløb 800 Kr., som dels vare tagne af Særejet, dels med Føje kunde antages at være tagne af Særejet, med Hensyn til hvilket Beløb Hustruen derfor var eller	

	Pag.
med Føje kunde antages for at være Kreditor, samt at de øvrige 500 Kr. vare givne hende for at holde hende skadesløs for det Tab, hun kunde komme til at lide ved, at en hende som Særeje tilhørende Obligation var deponeret som Haandpant for Mandens Gæld	12
En Person frifunden for Tiltale efter § 263, da den anmeldende Kreditor havde gjort gældende, at hans Anmeldelse beroede paa en Misforstaaelse, hvorfor den toges tilbage, og der ikke iøvrig saas at foreligge Andragende fra nogen Kreditor	26
En Tiltalt ikke anset strafskyldig for at have undladt at oplyse et Aktieselskab om, at han oprindelig var medforpligtet for en til Selskabet skyldig Vekselgæld	701
2de Tiltalte ikke ansete strafskyldige, fordi de havde afhændet nogle Jordstykker til et Aktieselskab, i hvis Startning de deltog, for en meget høj Betaling.....	701

(Domfældende Domme.)

§ 251.

Henført under § 251, at en falleret Person havde paa Kredit bestilt et større Parti Bagermargarine, hvorfor han ingen Brug havde, og straks havde solgt det betydelig under Prisen til egen Fordel, idet det statueredes, at han maatte have taget Margarinen paa Kredit uden Hensigt at betale den.....	76
En Person, der under falsk Navn og Bopæl havde ladet sig antage som Subskribentsamler paa en Roman, dømt efter § 251 for at have fravendt Forlagsboghandleren et Beløb, som han foregav tilkom ham i Provision	343
En Tiltalt, som i stort Omfang havde skaffet sig Varer udleverede under urigtige Foregivender uden at betale dem og i flere Tilfælde straks havde gjort dem i Penge, anset efter § 251	443
En Ostehandler, der under det usande Foregivende, at han var Indehaver af en Ostefabrik, havde taget store Partier af Ost paa Kredit, hvilke han — der var stærkt forgældet, og som havde anvendt de ved Salget af Ostene indkomne Penge dels til at leve for, dels til Svir og Spil — ikke havde betalt, anset efter Strfl.s § 251.....	555

§ 252

Et Ægtepar anset efter § 252 for at have taget et Barn i Pleje mod en Betaling en Gang for alle af 200 Kr. og derpaa forlangt, at Moderen skulde tage Barnet tilbage, idet de nægtede at have modtaget fornævnte Beløb.....	156
Da en Tiltalt, der betalte en maanedlig Leje af 32 Kr. 50 Øre, af Værten havde modtaget en Kvittering, der ved en Fejlskrift lød paa, at Tiltalte havde betalt 32 Kr. 50 Øre i Leje fra $\frac{15}{1}$ til $\frac{15}{4}$ 1904, gjorde han gældende, at han havde afgjort hele Huslejen for Tiden fra 15de Januar til April Flyttedag 1904, nemlig dels ved Betalingen af de 32 Kr. 50 Øre, dels ved Kontraregning for udførte Arbejder. Dette sidste var dog aldeles ikke sandsynliggjort, og Tiltalte derfor anset efter Strfl.s § 252	762

	Pag.
§ 253.	
En Tiltalt dømt efter § 253 for Disposition over et laant Faar	123
Uberettiget Pantsætning af Effekter, der henhørte til et ugevis lejet Værelse, henført under § 253	197
Henført under § 253 — Overretten havde anvendt § 256 — at en Landmand, der oprindeligt havde købt en Gaard med den Hensigt at drive den og gjort sit Bedste i saa Henseende, derpaa, da han saa, at det ikke gik, havde givet sig til at sælge bort af den med Gaarden pantsatte Besætning og i Løbet af et Aar fuldstændig afklædt Ejendommen for Besætning og solgt hele Avlen, hovedsagenlig til Dækning af ældre Gæld, uden at der toges noget Hensyn til hans Anbringende om ikke at have vidst, at Obligationen gav Pant i Besætningen, eller at han vilde indkøbe ny Besætning, da han ingen Penge havde eller Tilsagn om saadanne eller Foder til en ny Besætning, og idet det endelig maatte anses bevist, at Panthaverne havde lidt et betydeligt Tab	212
En Person, der i Forening med en medtiltalt svigagtig havde til-egnet sig og forbrugt et Pengebeløb, som hans Principal havde betroet ham til at gøre nogle Indkøb for, dømt efter § 253	337
En Subskribentsamler dømt for svigagtig at have pantsat et Billede, der var betroet ham til Forevisning for Subskribenter	343
En Tiltalt anset efter Strfl. § 253, fordi han havde slagtet og for-tæret en Ko, en Kalv og en Gris, uanset at der af en Kreditor var gjort Udlæg i disse Dyr	503
En Tiltalt anset efter Strfl. § 253 for at have pantsat et Ur, han havde laant	532
Et af Børnehjælpskomiteen antaget Bud, der havde forbrugt Beløb, der vare overgivne ham til Betaling af Regninger og lign., anset efter Strfl. § 253. Se endvidere Falsk	602
§ 253 og § 257.	
En Tiltalt, der havde givet en Kreditor Underpant i nogle Effekter, der, hvad han ikke omtalte, forud vare pantsatte til en anden Kreditor, og derefter havde ladet førstnævnte Kreditor foretage Eksekution i disse Effekter, men derefter dels pantsat og dels solgt Effekterne, anset efter § 253 og § 257. (Forbehold)	517
§ 254.	
Grundsætningen i Strfl. § 254 uanvendelig i et Tilfælde, hvor den paagældende hemmelig var flygtet ud af Landet	697
§ 255.	
En tidligere for Bedrageri og Falsk dømt Person, som i $\frac{3}{4}$ Aar i Henhold til Bkendtgørelse i Aviserne ved Kortoplægning havde spaaet Folk, idet han derfor tog den Betaling, som frivillig ydedes, i Reglen 25 Øre, dømt efter § 255, uagtet det ikke specielt var oplyst, at nogen af de spaaede havde troet paa slige Kunster	5
En Tiltalt anset efter Strfl. § 255 for at have spaaet Folk ved Kortoplægning	568, 620
En Bondefanger dømt for Meddelagtighed i Bedrageri ved Hjælp af Kortkunster	747

§ 256.

En Tiltalt, som havde spaaet Folk efter forudgaaende Bekendtgørelse i Aviserne, men alene vilde have øvet denne Virksomhed som Reklame for og i Tilgift til sit Parfumesalg, dømt efter § 256, jfr. § 255. Under Sagen var det forkastet, at Tiltalte selv skulde kunne tro paa slige Kunster, og statueret, at hans Virksomhed var baseret paa Kundernes Tro derpaa, og det var endelig oplyst, at han paa Parfumen tjente c. 15 Øre pr. Glas.....

58

En Tiltalt dømt efter § 256, jfr. § 253, for, da han solgte en med Besætning pantsat Landejendom til en ganske formueløs Person, at have undtaget en Del af Besætningen som Ækivalent for den kontante Del af Købesummen. Tre andre Tiltalte, som havde købt den samme Ejendom successive uden Midler til at drive samme og hver kun beholdt den et Par Dage, dømte efter samme §§ enten for at have ved Salget undtaget Besætningsdele som Ækivalent for den kontante Del af Købesummen eller i deres korte Besiddelsestid foretaget Afhændelser af Dele af Besætningen til egen Fordel, hvorved Panthavernes Sikkerhed bragtes i Fare.

167

§ 257.

Henført under § 257, at en Person, der var bemyndiget til at ordne Laan, havde forbrugt de af ham i denne Egenskab hævede Laan og andre ham betroede Penge paa en Tid, hvor hans Udsigt til at kunne gøre Rede paa sine Forpligtelser og give enhver sit var ringe, men da de besvegne havde, inden der gik Dom i første Instans, frafaldet deres oprindelige Begæring om Paatale, frifandtes han i Henhold til § 254, hvorimod han trods dette dømtes i to Tilfælde, hvor han havde urigtig fragaaet overfor sine Kommittenter at have hævet Laanene, i den Hensigt at skaffe sig Henstand med deres Berigtigelse.

Ligeledes frifunden for at have solgt en Ejendom og modtaget og forbrugt Købesummen for samme uanset at den senere viste sig behæftet, idet han ikke havde bibragt Køberen den Forestilling, at den var ubehæftet, og der ikke med Modtagelsen og Forbruget af Pengene havde været forbundet bedragerisk Hensigt.

Ligeledes frifunden for at have oppebaaret Købesummen for en solgt Ejendom ved, at Køberen udstedte Obligation for Købesummen, uagtet det senere viste sig, at Ejendommen var behæftet, da Tiltalte ikke havde vidst dette, og for derpaa at have pantsat bemeldte Obligation for dens fulde Beløb, da det skyldtes en Fejltagelse, samt for at have modtaget og forbrugt Afdrag paa samme Obligation, da Debitor havde frafaldet Paatale.

Endvidere frifunden for at have pantsat en Obligation, hvis Panteret var gaaet tabt ved Tvangsauktion, da Kreditor ikke kunde antages at have tillagt Obligationens Egenskab af Pantebrev en afgørende Betydning.

Tiltalte, der havde Fuldmagt fra forskellige Laansøgere til at modtage og kvittere for ansøgte Kreditforeningslaan, dømt efter § 257 for at have forbrugt Forskud paa bemeldte Laan, som en

Bank ydede ham, til Indfrielse af andre Behæftelser, og ved hvis Forbrug han svigtede den ham viste Tillid.

Ligeledes dømt efter § 257 for at have forsøgt at rejse Laan ved Forevisning af en bevidst urigtig Status.

Frifunden for at have forbrugt et ham til Stempling af et Dokument leveret Beløb, da Sagens Oplysninger ikke gave Føje til at tilregne ham Forsømmelsen med at lade Dokumentet stemple som Bedrageri.

26

En falleret Person dømt efter § 257 for efter foregaaende Annoncering om hver Uge at modtage store Fugleforsendinger at have modtaget Forudbetaling for solgte Fugle, som han ikke leverede, idet han ved at forbruge Pengene maatte være klar paa, at han, der ingen eller saa godt som ingen Fugle havde paa Lager, men selv skulde købe dem, derved gjorde sig ude af Stand til at opfylde Handlerne.

Ligeledes straffet efter samme § for som Agent for et Frøhandlerfirma at have indsendt opdigtede Bestillingssedler og derved tilvendt sig Provision. Da Firmaet ikke lagde Vægt paa, at Navnene paa Bestillingssedlerne vare ægte, og Tiltalte ikke havde lagt Skjul paa selv at have skrevet dem, dømtes han ikke for Falsk

76

En Slagter, som efter at have slagtet et Svin for en Gaardejer, havde udtalt, at en Plet i Dyrets Hals var Tuberkler, og havde afkøbt Gaardejeren Svinet for 10 Kr., hvorpaa han, efter at have faaet Svinet hjem og parteret det, saa, at det ikke fejlede noget, og som, uagtet han indsaa, at Gaardejeren kun havde solgt Svinet for 10 Kr. i den Forudsætning, at det var angrebet af Tuberkulose, ikke gjorde Gaardejeren bekendt med, at Svinet intet fejlede, anset efter § 257

411

En Tiltalt, der havde solgt en af ham samme Dag købt Hest, som han vidste havde Ord for at være stædig, som »redelig i et og alt«, og derhos havde tilføjet, at han havde havt Hesten i længere Tid, anset efter § 257 med en Bøde af 50 Kr.

534

2 Tiltalte, der overfor en Kvinde, der led af den fikse Idé, at en bestemt Mand var forelsket i hende, havde givet Tilsagn om at arrangere et Ægteskab mellem hende og vedkommende Mand, og paa dette Grundlag havde formaaet hende til at udbetale dem et Beløb af 50 Kr. samt forsøgt at laane større Beløb af hende, frifundne i saa Henseende. Derimod ansete efter § 257 for at have benyttet den paagældende Kvindes dem bekendte abnorme Sindstilstand i egennyttig Hensigt til at bevæge hende til at overdrage en hende tilhørende Ret til som ufyldstgjort Udlægshaver at erholde Skøde paa en Ejendom mod at erholde en Prioritet i et Badehotel, hvorved en betydelig Del af paagældendes Formue blev anbragt paa en ganske usikker Maade

563

En Tiltalt, der i Henhold til Avertissementer om »Pensionatsophævelse«. »Lejlighedsindskrænkning« o. lign. fra private Lejligheder havde bortsolgt daarlige Møbler, der var forarbejdede paa hans Værksteder, anset efter § 257

593

	Pag
En Numerbytningskommissionær, der af værnepligtige havde modtaget forskellige Beløb for at besørge Ombytning af Lodtrækningsnumre med andre, hvorefter han garanterede, at de ikke vilde blive indkaldte, men som uden at foretage videre svigagtig havde forbrugt Beløbene, anset efter § 257	697
En Tiltalt, der ved Hjælp af en Straamand havde afhændet et ham tilhørende Jordstykke for en uforholdsmæssig høj Pris til et Teglværk, i hvis Bestyrelse han var Formand, anset efter § 257, ligesom vedkommende Straamand og 2 Bestyrelsesmedlemmer, der af Tiltalte havde modtaget en Provision	701
2de Medlemmer af Bestyrelsen for en Margarinefabrik, der havde anvendt et af Fabrikken optaget Banklaan til Indfrielse af ikke forfaldne Gæld, hvorfor de kaverede, og til Betaling af ikke forfaldne Renter af Gæld, hvorfor de kaverede, ansete efter § 257 § 258.	701
Et Landpostbud, som havde modtaget et Pengebeløb og en udfyldt Postanvisningsblanket og havde undladt straks at indføre det modtagne i sin Kontrabog med Postekspeditionen, hvorimod han nogle Dage senere gav Postkvittering for Modtagelsen, og som derefter forbrugte Beløbet, hvilket han først c. 5 Maanedere senere afsendte efter Adressen, dømt efter § 258	398

Begravelse.

Statueret, at Inspektionen for Garnisons Kirke havde været uberettiget til at afhænde et Familiegravsted paa Garnisons Kirkegaard til Dødsboet efter en afdød, som ved sin Død ikke havde Bopæl i Garnisons Sogn og ikke hørte til Landmilitæretaten; Inspektionen i Medfør af Reskript af 26. September 1760 tilpligtet at betale Københavns Begravelsesvæsen det ved Salget af Gravstedet indvundne Beløb og et Bødebeløb af samme Størrelse	438
--	-----

Betleri.

En professionel Betler dømt herfor for at have bedt om et Laan paa 10 Øre til Nattelogi	26
En Person, som, uden at have Uddannelse som faguddannet Haandværksvend i efternævnte Fag, havde forgæves søgt Arbejde hos Mestre i Bødker-, Snedker- og Karetmagerfag og modtaget de frivillig tilbudte Gaver, dømt for Betleri, idet der maatte gaas ud fra, at han kun paa Skrømt havde søgt Arbejde for at opnaa Geschenk	64
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt herfor	344
En Tiltalt, der havde sendt sit Barn ud at betle, anset for Betleri Straf herfor idømt 82, 140, 173, 179, 196, 204, 220, 228, 327, 339, 349, 353, 365, 386, 508, 518, 554, 602, 630, 665, 670, 732	757

Bevis.

En Kontrakautonist antaget ikke at have bevist, at Debitor var kommen ud af Gældsforholdet ved en af Kautonisten foranlediget	
---	--

	Pag.
Indfrielse af Gælds brevet ved et af en Tredjemand udstedt og af Kautionisten kaveret nyt Gælds brev til samme Kreditor, idet tværtimod Sagens Oplysninger tydede paa, at Fordringen paa den oprindelige Debitor var gaaet over til Kautionisten ved den stedfundne Indfrielse af Gælds brevet.....	62
En Islænder mod sin Benægtelse anset overbevist om at have forfalsket et Dokuments Indhold. Se under Island.....	159
Udtalt, at en »Kopi af Generalstabens Opmaaling 1841« ikke fandtes at afgive Bevis for, at en Vej ikke eksisterede i det paagældende Aar. Se under Servituter.....	465
 Bevisbyrde.	
En Alimentionssag gjort afhængig af Barnemoderens Ed. Se under Alimentionssager.....	121
I et Tilfælde, hvor en Kreditriks i Følge et som Udtryk for en Arveoverenskomst oprettet Gælds brev havde afklippet en paategnet Overenskomst, hvorved hun modificerede Debtors Renteforpligtelse, saaledes, at hvad han ved hendes Død havde betalt mere end 4½ pCt. i Rente, skulde afskrives paa hans Skyld til hende, antoges hendes Arvinger at have Bevisbyrden for, at denne Paategning alene var en Døds gave og ikke en kontraktmæssig Overenskomst mellem hende og Debitor. Se under Arveforhold.....	149
I et Tilfælde, hvor en Landmand, der var i Færd med at sætte en Patron i en Bøsse, dræbtes ved et Skud i Hovedet fra Bøssen, antoges vedkommende Ulykkesforsikringsselskab at have Bevisbyrden for, at Døden skyldtes Selvmord.....	299
 Bjergning.	
I et Tilfælde, hvor en Damper havde udført et betydeligt Arbejde med at bugser et ved Horns Rev fundet forladt Skib, men havde opgivet Bjergningen udfor Bovbjerg, hvorefter det forladte Skib observeredes fra Land og ca. 34 Timer efter, at førstnævnte Skib havde forladt det, blev taget paa Slæb af Svitzers Bjergningsdamper, der førte Skibet til Frederikshavn, nægtedes der førstnævnte Skib Andel i Bjergningssummen, idet det ikke antoges, at Stillingen for det bjergede Skib var forbedret ved det af førstnævnte Skib foretagne Bjergningsforsøg.....	181
 Blodskam.	
Se under Sædeligheden.....	46
 Brandstiftelse.	
En Vagabond, som for at hævne sig paa en Gaardejer ved Midnatstid havde antændt et tæt udenfor den straatækte Gaard staaende Halmhæs og ventet, til Ilden havde fænget i Taget, hvorefter han fjærned sig uden at foretage noget for at redde Men-	

	Pag.
nesker eller Dyr fra at brænde inde, og som havde været klar over, at alle Gaardens Bygninger nødvendigvis maatte brænde ned, og at han udsatte Beboerne af Gaarden for Livsfare, anset efter § 280	367
En gentagne Gange straffet Brandstifter, der ved Kriminal- og Politirettens Dom var erklæret farlig for den offentlige Sikkerhed, hvorfor der i Medfør af Strfl.s § 38, 2det Stk., vilde være at træffe Sikkerhedsforanstaltninger mod ham, ved Højesteret anset efter § 281, kfr. § 46, disse §§ sammenholdte med § 39, med Tugthusarbejde i 4 Aar	757

Bygningsafgift.

Bygningsafgiften af nogle Bygninger i Kolding, der fremtraadte som Pakhuse og for de langt overvejende Deles Vedkommende vare indrettede til og benyttedes som Pakhuse, medens forholdsvis ubetydelige Dele benyttedes henholdsvis til Værksteder og til Kontor, efter Ejerens Paastand beregnet efter Frd. 1 Oktober 1802 § 32 med $\frac{1}{2}$ Sk. pr. Kv.-Aalen af de til Pakhuse benyttede Lokaler	286
---	-----

Bygningsvæsen.

Afgjort, hvorvidt en nærmere angiven Tagkonstruktion var i Strid med den københavnske Byggelovs § 29	636
--	-----

Depositum.

I et Tilfælde, hvor der ved et i Frihavnens Silopakhus indlagt Parti Rug viste sig en Forskel af ca. 0.885 pCt. mellem den indvejede og udvejede Rug, udtaltes det, at Frihavns-Aktieselskabet, som ikke havde tilvejebragt fyldestgørende Oplysning om, hvorledes Forskellen i Vægten i Virkeligheden var fremkommen, ikke kunde undgaa at ifalde Ansvar med Hensyn til den det i Forvaring givne Rug	306
Efter at en Mekaniker gennem et Patentbureau havde solgt nogle Patenter til en cand. polyt., saaledes at Købesummen deponeredes hos Bureauet, der skulde udbetale det til Mekanikeren i visse Rater, dømtes Bureauets Indehavere, som efter at Mekanikeren til Fordel for Køberen havde frafaldet enhver Fordring paa den Del af Købesummen, der endnu ikke var udbetalt ham, paastode sig frifundne for Køberens Søgemaal til at betale Køberen Beløbet, idet det ikke kunde komme i Betragtning, at Bureauets Indehavere ganske i Strid med et af dem medunderskrevet Dokument havde ladet sig give Kvittering af Mekanikeren for den resterende Del af Købesummen	390

Drab.

En Kvinde, der i Drabshensigt havde nedlagt sit sovende, 4 Maaneder gamle Barn i en Mose efter først at have afklædt det, og som havde forklaret, at hun var overbevist om, at Barnet da levede, dømt efter § 186, medens Overretten kun havde dømt

hende for Forsøg. Obduktionsforretningen havde udtalt, at der ikke var forefundet noget, der bestemt tydede paa, at Barnet var død ved Drukning, med mindre den Mulighed forelaa, at Barnet ved at nedsænkes i det kolde Vand havde faaet et Chok, der havde fremkaldt en øjeblikkelig Nerverammelse, hvorved Aandedrættet var standset i Udaandingsstilling	41
En Neger dømt efter Frd. 4 Oktober 1833 § 10 for en overlagt Voldshandling, der havde Døden til Følge	140
Henført under § 196, at en sindssyg Fader, der havde opfordret sin voksne Søn og Datter til at dø sammen med sig, hvilket de samtykkede i, med en Kniv havde overskaaret Aarerne paa begge Børnenes og sine egne Arme, hvilket førte til Sønnens Død. Se under Tilregnelighed	354

Døds gave.

Spørgsmaal afgjort, om en Paategning, som en Kreditriks havde meddelt paa et Gælds brev om, at hvad Debitor havde betalt i Renter mere end $4\frac{1}{2}$ pCt., skulde ved hendes Død afskrives paa Kapitalen, var en kontraktmæssig Overenskomst eller en Døds gave. Se under Arveforhold	149
--	-----

Ed.

Ikke tilladt en til Alimentationsbidrag sagsøgt Mandsperson at afgøre Sagen ved sin Ed, da Barnemoderen havde tilvejebragt nogen Sandsynlighed for, at han havde haft Samleje med hende til det Tidspunkt, hvorpaa det kom an. Se under Alimentation.	121
En Alimentationssag gjort afhængig af Barnemoderens Ed, da Barnefaderen under Sagen havde afgivet en urigtig Proceserklæring og hans Benægtelse af at have plejet Samleje med Barnemoderen i og for sig efter det oplyste var usandsynlig	190
En Sag om Betaling af et med en uskrivkyndig Parcellists Navn underskrevet Gælds brev, under hvilken det af et Vidne, med hvis Navn Gælds brevet var underskrevet til Vitterlighed, var forklaret, at Vidnet havde udfærdiget Gælds brevet og efter Bemyndigelse underskrevet det med Parcellists Navn, medens denne holdt paa Penneskiftet, gjort afhængig af Parcellists Ed	283
Se endvidere under Alimentationssager	510

Ejendomshandel.

En Murmester dømt til at betale en Husmægler Salær i Anledning af en Ejendomshandel, da det fandtes bevist, at Husmægleren i alt Fald havde været med til at anvise Køberen og ogsaa i øvrigt havde medvirket ved Salget af Ejendommen	383
--	-----

Ejendomsret.

Militærets Ret til under militære Øvelser at færdes paa en Ejendoms Jorder fastslaaet, da saadan Brug af Enkeltmands Grund, ifølge hvad der i Aarhundreder ubestridt har fundet Sted, maa anses	
---	--

	Pag.
berettiget, og dette ogsaa kan udledes af Pl. 31. Juli 1801, ligesom det er forudsat andre Steder i Lovgivningen	279
Under en mod en Kreaturhandler, der stod som Skødehaver af en Ejendom, af hans to Brødre anlagt Sag, under hvilken disse havde gjort gældende, at Ejendommen var købt af dem i Fællig, og derfor havde paastaat sig tilkendt Ejendomsret lige med Kreaturhandleren i Ejendommen, udtaltes det, at medens det efter de foreliggende Vidneforklaringer og Sagens øvrige Oplysninger ikke kunde være Tvivl underkastet, at et Fællesskab med Hensyn til den omhandlede Ejendom havde været paatænkt, fandtes der ikke mod Kreaturhandlerens Benægtelse at være godtgjort, at der var bleven afsluttet nogen endelig Overenskomst mellem dem om et saadant Fællesskab. Kreaturhandleren derfor frifunden	318

Eksekution.

En i Henhold til en vestindisk Underretsdom foretagen Eksekutionsforretning kunde ikke afværges ved en med ufornødent langt Varsel udtagen Appelstævning	688
--	-----

Embeds- og Bestillingsmænd.

Nogle i Avisartikler indeholdte Sigtelser mod en Herredsfoged for ved Behandlingen af tvende Sager at have vist Partiskhed og i den ene Sag mod bedre Vidende at have frifundet en skyldig, mortificerede, men derimod Straf ej ikendt Artiklernes Forfatter, da han efter Omstændighederne havde havt Grund til at anse sig befojet til at karakterisere Herredsfogdens Adfærd som sket. Med Hensyn til en Del andre i de paagældende Artikler indeholdte Sigtelser udtalt, at de dels ikke egnede sig til Mortifikation, dels at Rigtigheden af dem var godtgjort	484
En Politibetjent anset efter Strfl.s § 144, jfr. § 125, for at have slaaet en sigtet under Åfhøringen, se Myndighedsmisbrug	521
Redaktøren af Dagbladet »Klokken 12« anset efter Strfl.s § 217 for forskellige Ærefornærmelser mod en Fængselsinspektør	542

Erstatning (i Kontraktsforhold).

En Husejer, som havde gjort sig skyldig i Misligholdelse af en Lejekontrakt, idet de udlejede Bagerlokaliteter vare ubrugelige til Bageri paa Grund af Rotter og Lejligheden ikke var i beboelig Stand, tilpligtet at betale Lejeren — foruden den erlagte Husleje og Stempel til Kontrakten — Erstatning for Næringstab, for Flytning til en anden Lejlighed og Brændsel, som var forbrugt til forgæves Forsøg paa at sætte Bageriet i Drift, hvorimod det udtaltes, at Lejeren ikke havde bevist at have lidt yderligere Tab	153
Åntaget, at et Glasværk ikke havde godtgjort, at en Glassmelter havde været saa uduelig eller udvist saadan Upaalidelighed eller Skødesløshed, at det havde været berettiget til i Utide at afskedige ham, og at det ej heller var godtgjort, at han havde tilføjet Glasværket nogen Skade, for hvilken han kunde gøres ansvarlig. Glasværket derfor anset pligtig at betale ham Løn for to Aar, for	

	Pag.
hvilken Tid han var engageret, og Rejseudgifter, som vare tilsagte ham, men med Fradrag af, hvad han kunde antages paa anden Maade at have fortjent efter Afskedigelsen indenfor det omhandlede Tidsrum	185
Antaget, med Hensyn til en i et Certeparti fastsat Godtgørelse for hver Time, sparet ved Losningen (dispatch money), at Tidsrummet maatte beregnes »løbende«	246
En af en Proprietær mod et Konkursbo fremsat Erstatningsfordring i Anledning af Boets formentlige Ikke-Indtræden i en Retshandel ikke tagen til Følge, se under Konkurs	270
Postvæsenet tilpligtet at erstatte et Beløb af 100 Kr., som vare forsvundne fra et Pengebrev, medens dette var i Postvæsenets Værge	275
En Overretssagfører, der af en Gaardejer havde faaet overdraget det Hverv at betale Restkøbesummen for en Ejendom til en Sagfører og samtidig blev gjort bekendt med, at der paahvilede Ejendommen en Obligation til Sagføreren, saaledes at han ikke kunde være i Tvivl om, at han ved Indbetalingen havde at paase, at denne Obligation forelaa i kvitteret Stand, og som indbetalte Beløbet til Sagføreren, der underskrev en Kvittering for samme, men senere forlod Landet uden at opfylde sine Forpligtelser efter Kvitteringen, dømt til at udlevere Gaardejeren Obligationen i kvitteret Stand eller erstatte ham Tabet	393
Et Ulykkesforsikringsselskab tilpligtet at betale Erstatning for »ringere Invaliditet« til en Mand, der af en Ornes Tryne havde faaet et Stød, der foranledigede et Brok. Selskabet, der efter sine Policer ikke var pligtigt at give Erstatning for Skade, der var en Følge af gammel Brokskade, havde ikke overfor en af den tilskadekomnes Læge afgiven Erklæring om, at Brokket var frisk opstaaet, godtgjort det modsatte, idet det vel havde produceret nogle lægekundige Udtalelser om, at Brokskader efter Lægevidenskabens nuværende Kendskab til disse som Regel udvikle sig gradvis, men uden at disse Udtalelser hvilede paa nogen personlig Undersøgelse af den tilskadekomne	575
Erstatning for Istandsættelse og Opførelse af nødvendige Bygninger paa en Fæstegaard tilkendt i Henhold til Frd. 8de Juni 1787 § 5. Nærmere Regler for Erstatningens Beregning givne	765

Erstatning (udenfor Kontraktforhold).

Erstatning for Svie og Smerte ikke paalagt en Person at udrede, som dømtes efter § 203, da overfaldne selv havde givet nogen Anledning til det passerede	202
Erstatning i Anledning af en Strikemeddelse, se Strike	638

Erstatning under en Straffesag.

En Tiltalt, der havde solgt en Hest, som han vidste havde Ord for at være stædig, som »redelig i et og alt«, ikendt en Erstatning af 60 Kr., idet han overfor Paastanden herom under Forhøret ud-

	Pag.
talte, at han ikke kunde nægte, at Hesten vilde være 60 Kr. mere værd, hvis den var fri for Stædighed	534

Falsk (frifindende).

En Tiltalt ikke dømt herfor, men alene dømt efter § 257 for at have oppebaaret Provision ved at indsende opdigtede Bestillings-sedler, da vedkommende Firma ingen Vægt lagde paa, at Rekvisitionerne vare underskrevne af Bestillerne personlig, og Tiltalte ikke havde lagt Skjul paa selv at have underskrevet dem	76
En Tiltalt, der havde forskellige Bygninger under Opførelse, og som, da der med Jærnbanen ankom en Ladning Bræder til en Tømmermester, der havde Tømrerarbejdet paa en af Bygningerne i Entreprise, men som paa Grund af Pengevanskeligheder var bortrejst, havde skaffet sig Ladningen delvis udleveret mod at kvittere for den paa Fragtbrevet med sin Broders Navn, idet han efter sin Forklaring gik ud fra, at han bagefter kunde faa Broderen til at sanktionere dette, hvorefter Bræderne bleve anvendte paa Ejendommene og kom Tømmermestøren tilgode, frifunden, da det fandtes betænkeligt at statuere, at han havde været paa det rene med, at han havde været uberettiget til at benytte sin Broders Navn, og han ikke kunde antages at have handlet i retsstridig Hensigt	369

§ 268.

En Person, der under falsk Navn og Bopæl havde ladet sig antage som Subskribentsamler paa en Roman, og som havde underskrevet 3 Kvitteringer henholdsvis for modtagen Provision og for et Billede, der var betroet ham til Forevisning for Subskribenter, med det af ham opgivne fingerede Navn, dømt efter § 268, jfr. § 275	343
Et af Børnehjælpskomitéen antaget Bud, der ved Hjælp af falske Kvitteringer havde hævet forskellige Postanvisninger og ved falske Rekvisitioner forskaffet sig Varer, som han derefter solgte til egen Fordel, anset efter Strfl.s §§ 268, 270 og 275	602
En Islænder mod sin Benægtelse anset overbevist om at have forfalsket et Dokuments Indhold og dømt efter islandsk Straffelovs § 276, se under Island	159

Falskmøntneri.

En Tiltalt dømt for at have forfærdiget og udgivet falske 100 Krone-sedler	680
--	-----

Fattigunderstøttelse.

Et Byraad anset berettiget til i Henhold til Fattiglovens § 34 at erholde en ydet Fattigunderstøttelse refunderet hos en Mand, hvis Hustru efter at have forladt ham var bleven trængende, uanset at Manden havde erklæret sig villig til at modtage hende i Hjemmet	404
--	-----

Fideikommiss.

Den lineal-kognatiske Sukcession fastslaaet med Hensyn (til det Brinck-Seidelinske Fideikommiss. Se under Stamhuse..... 258

Firma.

I et Tilfælde, hvor to Firmadeltagere, der til Handelsregistret havde gjort Anmeldelse om, at de drev Handel under Firmaet »Gera Fabrikernes Kjoletøj Udsalg, Hansen & Nygreen« ved Fogden havde nedlagt Forbud imod, at en Manufakturhandler i Annoncer m. m. benyttede Ordet »Gera«, blev Forbudet ophævet og Manufakturhandleren frifunden, idet denne ikke kunde paastaas at have benyttet Navnet »Gera« (en By i Tyskland) som en Firma-betegnelselse for sig selv (Forbehold) 359

Fiskeri.

Udtalt med Hensyn til en Sag, der drejede sig om Udstrækningen af Fiskeriretten udfor en Ejendom paa Refsnæs, under hvilken Appellanten i Henhold til Bevilling for Højesteret havde fremsat den nye Søgsmaalsgrund, at Indstævntes Anbringelse af 8 Aal-ruser var uberettiget, fordi Anbringelsesstedet faldt udenfor det Vand, der begrænsedes af Linier, oprejste i Yderpunkterne af Kyststrækningen til den Ejendom, ud for hvilken Indstævnte havde Fiskeret, lodrette paa Hovedretningen af Kyststrækningen, regnet i en Linie fra det vestligste Punkt af Halvøen Refsnæs til det nuværende østligste Aalestades Forbindelsespunkt med Land, at der savnedes al Føje til at lægge det angivne Synspunkt til Grund ved Sagens Paadømmelse. Indstævnte derfor frifunden, da Appellanten ikke i øvrigt havde anført noget til Støtte for, at Indstævnte ved Anbringelsen af Ruserne havde krænknet nogen Appellanten tilkommende Ret..... 216

Direktørerne for de danske Sukkerfabrikker, der vare satte under Tiltale for Overtrædelse af Lov 26 Marts 1898 § 5, fordi Spildevandet fra Saftstationen i Haarby gjorde Vandet i Haarby Aa urent, frifundne, da de baade før og efter Sagens Anlæg havde truffet Foranstaltninger og anstillet Forsøg for at forhindre, at Spildevandet gjorde Vandet i Aaen urent, da der fra Efteraaret 1902 var truffet den Foranstaltning, at den Del af Spildevandet, der havde været benyttet til Indvinding af Roesaften, og som medførte den største Del af de organiske for Aavandets Renhed skadelige Stoffer, ikke længere havde Udløb til Aaen, og da det efter foretagne Analyser af Vandet ved Erklæringer af tvende sagkyndige Mænd maatte antages, at Afløbet fra Saftstationen nu ikke mere udøvede nogen for Fiskeriet skadelig Indflydelse paa Vandet i Aaen. Direktørerne frifundne, selv om det maatte antages, at de af dem tidligere truffne Forholdsregler ikke havde tilvejebragt den tilsigtede lovlige Tilstand 223

3de Tiltalte dømt for Overtrædelse af Lov af 7de April 1900 om Fiskeri i Randers Fjord og Gudenaå m. m., idet der ikke kunde

	Pag.
tages Hensyn til deres Anbringende om at have villet anvende det af dem medtagne Vaad til at fiske »Kalmarrød«	582

Fogedforretning.

Se under Udsættelsesforretning	111
--------------------------------------	-----

Forbud.

Et Forbud mod en Manufakturhandlers Benyttelse af Ordet »Gera« i Annoncer m. m. ophævet. Se under Firma	359
---	-----

Foreninger.

Bestyrelsen for »Kontrahentforeningen«, hvis Formaal var at kontrahere med Magistraten om at overtage Dagrenovations-Bortkørslen i København og derpaa at bortlicitere de enkelte Distrikter til Medlemmerne, efter Forholdets Natur, idet den optraadte som Fuldmægtig for Medlemmerne, antaget uberettiget til vilkaarlig at forkaste et af et Medlem gjort laveste Tilbud, og da den Omstændighed, at Foreningen var Led i de samvirkende Vognmandsforeningers Organisation, og at det i disses Love var paa-budt, at Bestyrelsen skulde virke til, at Medlemmerne tillige vare Medlemmer af Fagforeningen for den Art af Kørsel, som de gave sig af med, ikke kunde medføre, at vedkommende Medlem af Kontrahentforeningen mistede sin Medlemsret som saadan, fordi han var traadt ud af Fagforeningen for den Forening, der besørgede Bygningskørsel, blev Bestyrelsen idømt Erstatning efter uvillige Mænds Skøn for at have forkastet det af Medlemmet gjorte laveste Tilbud, idet Bestyrelsens Forkastelse ikke heller fandtes motiveret ved, at han ikke straks havde kunnet stille en behørig Kautionist for sit Tilbud, idet Bestyrelsen havde undladt at meddele ham, at den af ham opgivne Kautionist havde trukket sig tilbage	106
--	-----

Forligsmægling.

Statueret, at Fuldmyndighed kræves hos en under en Forligsmægling mødende Mandatarius	452
---	-----

Forsikring.

Et Ulykkesforsikringsselskab dømt til at udrede Erstatning for »ringere Invaliditet« i Anledning af en ved et Stød af en Ornes Tryne foranlediget Brokskade. Se Erstatning	575
--	-----

Forsæt.

En Tiltalt frifunden for Overtrædelse af Konkurslovens § 168, jfr. Strfl.s § 260. Se under Bedrageri	12
Se under Overlæg	41
En for Overtrædelse af Strfl.s § 224 aktioneret Tiltalt frifunden, fordi han ikke antoges at have fremsat Anmeldelsen med Bevidsthed om dens Urigtighed	93

	Pag.
En Tiltalt anset overbevist om at have forbundet røverisk Hensigt med udviste Haandgribeligheder. Se under Røveri	127
En for Afpresning tiltalt Person frifunden, fordi der ikke fandtes tilstrækkelig Grund til at forkaste hans Forklaring om at være gaaet ud fra Lovligheden af en i private Forlig vedtagen Afsoning af Mulκτη. Se under Røveri og Trusler	446

Forsøg.

Blodskam anset fuldbyrdet ved, at en Fader havde ført sit Lem ind i sin Datters Kønsele, uanset at Sædafgangen var foregaaet udenfor disse	46
En Kvinde, som havde i Drabshensigt nedlagt sit 4 Maaneder gamle, sovende Barn i en Mose, efter først at have afklædt det, og som havde forklaret, at hun var overbevist om, at det da levede, dømt for fuldbyrdet Forbrydelse, uanset at Obduktionen ikke havde forefundet noget, der bestemt tydede paa Drukning som Dødsaaarsag. Se under Drab	41
En tidligere straffet Person, der 1ste Paaskedags Aften blev paa-greben af en Vicevært paa en Trappegang udenfor et Forretnings-lokale, medens en anden Person, der stod paa Vagt paa Gaden udenfor, løb bort, og som ved Anholdelsen fandtes i Besiddelse af en Knibtang, mod sin Benægtelse anset skyldig i Forsøg paa Indbrud	339
En Tiltalt, som sammen med en medtiltalt havde fulgtes med en Daglejer og gentagne Gange havde truet denne med Prygl, der-som han ikke laante ham Penge, og som efter flere Voldshand-linger havde slaaet ham til Jorden, hvorpaa den medtiltalte ud-tog 3 Tokronestykker af den overfaldnes Benklædelomme, anset for fuldbyrdet Røveri	346
En 50-aarig Arbejdskarl dømt for Forsøg paa Voldtægt mod en 79-aarig Enke. Se under Sædeligheden	350

Fremmede.

Strfl.s § 16 anvendt overfor en svensk Undersaat, der dømtes til Forbedringshusarbejde	124
En svensk Undersaat dømt for Overtrædelse af Strfl.'s § 16	175

Fremmed Ret.

Udtalt, at dansk Ret maatte lægges til Grund ved Afgørelsen af en Sag, der drejede sig om et i England ved to engelske Agenter oprettet Certeparti mellem to danske Parter	246
--	-----

Frihedsberøvelse.

En Gaardejer og dennes Søn ansete efter Strfl.s §§ 203 og 211 for ved et paa Gaarden afholdt Gilde at have tilføjet en noget be-ruset Tjenestekarl forskellige Læsioner, hvorunder de gentagne Gange med en Tømme havde bundet paaældendes højre Arm til højre Ben	544
--	-----

Fuldmagt.

Pag.

I et Tilfælde, hvor en Sagfører efter paa vedkommende Kreditors Vegne at have gjort Henvendelse til en Debitor om Afvikling af hans Skyld, havde ladet sig engagere af sidst nævnte til at søge en Akkord, og i denne Egenskab og ved at opnaa et Kautionslaan havde faaet et betydeligt Pengebeløb ind til Fordeling mellem Kreditorerne, hvilket han derpaa forbrugte, udtaltes det, at selv om han havde haft Bemyndigelse til at inkassere Fordringen, kunde han ikke antages at have gjort Brug af denne Bemyndigelse, idet han havde oppebaaret Pengene paa Debitors Vegne og han ikke senere havde foretaget noget Skridt, hvorved nogen Del af Beløbet kunde anses at være gaaet over til Kreditor. Da Fordringen saaledes ikke kunde anses betalt, blev en af Kreditor foretagen Fogedforretning til Udlevering af de Maskiner, som Fordringen havde Hensyn til, stadfæstet 111

Se under Mandatarfuldmagt 452

Fæsteforhold.

Antaget, at Fr. 8 Juni 1787 § 5 hjemler Fæsteren eller hans Bo et af Bygningernes Beskaffenhed ved Fæstets Tiltrædelse uafhængigt Krav paa Erstatning for Istandsættelse eller Opførelse af Bygninger, som ere nødvendige for Gaardens Drift. Se i øvrigt Erstatning 765

Gaver.

Se under Testament med Hensyn til Gyldigheden af en afdøds paa en løs Seddel udtalte Disposition over nogle Sølvgenstande 137

Generalforsamlinger.

En af Malerlauget vedtagen Eksklusion af en Malermester, der vægrede sig ved at underkaste sig de paa en Generalforsamling vedtagne Love for Malerlaugets Afdeling B, underkendt, og Malerlauget tilpligtet at genoptage ham, fordi disse Love ikke, som foreskrevet i Malerlaugets kgl. konfirmerede Love, vare forsynede med Indenrigsministeriets Sanktion (Forbehold) 462

Gentagelse.

En Dom for Omløben med Varer ikke tillagt Gentagelsesvirkning som saadan, da den var under Minimum 22

En Dom for Tyveri, jfr. Strfl.s § 39, tillagt Gentagelsesvirkning . . . 135

Gerningsmand.

En Mand alene gjort ansvarlig for den af hans Hustru i hendes Navn og under hendes Medvirkning, men paa hans Navn drevne ulovlige Lotterihandel 193

Gældsbreve.

Spørgsmaal afgjort om en afdøds Paategning paa et Gældsbreve, hvorved Renteforpligtelsen modificeredes, var en Kvittering eller Dødgave. Se under Arveforhold 149

En Sag om Betaling af et med en uskrivkyndig Parcellists Navn underskrevet Gældsbrev, under hvilken det af et Vidne, med hvis Navn Gældsbrevet var underskrevet til Vitterlighed, var forklaret, at Vidnet havde udfærdiget Gældsbrevet og efter Bemyndigelse underskrevet det med Parcellistens Navn, medens denne holdt paa Penneskaffet, gjort afhængig af Parcellistens Ed.....	283
---	-----

Haandværkssvende.

En Cigarmagersvend dømt efter Frd. 10 Decbr. 1828 § 13, jfr. § 10, for at have vandret om for at søge Arbejde uden Vandrebog...	64
En Haandværkssvend, der havde vandret om og søgt Arbejde uden at have ladet sin Vandrebog visere, anset efter Frd. 10 Decbr. 1828 § 13, jfr. § 10.....	525

Habilitet.

Statueret, at Fuldmyndighed kræves hos en under en Forligsmægling mødende Mandatarius, og at Mangelen heraf ikke kunde anses afhjulpel ved en af vedkommendes Fader som Fader og Kurator afgiven Ratihabitionserklæring.....	452
--	-----

Hjemvisning.

En Tyverisag hjemvist til Tilvejebringelse af yderligere Oplysninger og en Erklæring fra bestjaalne, om han begærer Tiltalte straffet.	387
--	-----

Hæleri.

En Tiltalt, der havde forsøgt at pantsætte en Jakkeklædning, men, da Pantelaaneren røbede Mistanke, havde slaaet denne i Ansigtet og var løbet bort, efterladende Klædningen, dømt for Hæleri, idet Ejeren havde aflagt Tilhjemlingsed og to Vidner havde edelig forklaret, at Klædningen i Snit ganske lignede de Klædningsstykker, som af en herværende Forretning leveredes til ham. Ligeledes dømt for i stort Omfang at have pantsat stjaalne Ting, bl. a. nye Ting til Værdi ca. 200 Kr. for en 15aarig Dreng, idet der under Hensyn hertil, Tyvenes Forklaringer og Tiltaltes Vandel og Fortid ikke kunde være Tvivl om hans mala fides...	205
To Tiltalte, der efter en medtiltalts Anmodning forsøgte at pantsætte et Ur, som de var paa det rene med var stjaalet, dømte for Hæleri.....	377
En Person dømt som Hæler efter det indirekte Tyvs- og Hælerbevis En tidligere straffet Tiltalt, som Formiddagen efter, at der om Natten var begaaet Indbrud hos en Skomager, havde været i Besiddelse af tre Par af de stjaalne Støvler, hvoraf han havde pantsat det ene Par, brugt det andet og forsøgt at pantsætte det tredie, hvilke Støvler han paastod at have købt af en ubekendt Mandsperson, anset for Hæleri.....	436 441
En Tiltalt, der havde sendt sit Barn ud at betle, hvorved Barnet havde set Lejlighed til at begaa en Del Smaatyverier, dømt for Hæleri.....	740
Straf herfor idømt.....	89, 228, 236, 331

Højesteretssagførere.

Misbilligelse af, at en Højesteretssagfører havde brugt et utilbørligt Udtryk om sine Modparter	106
---	-----

Indiciebevis.

En Person frifunden for Delagtighed i et Indbrud i en ubeboet Villa af Mangel paa Bevis. Se under Tyveri (groft)	6
I et Tilfælde, hvor Betingelserne vare til Stede for at dømme to tidligere for Ejendomsindgreb straffede Personer efter det indirekte Tyvs- og Hælerbevis, bleve de dømte som Gerningsmænd paa Grund af deres Nærværelse ved Gerningsstedet og efter Omstændighederne for groft Tyveri. Se herunder	6
En Tiltalt frifunden af Mangel paa Bevis for at have stjålet en Laaneseddel og et Pengebeløb, hvoriblandt nogle fremmede Pengesedler. Se under Tyveri	15
To tidligere for Tyveri straffede Personer, der ved en Kvinde havde forsøgt at pantsætte noget Vadsketøj, der kort i Forvejen var stjålet fra et Tørreløft, og som havde forklaret indbyrdes modsigende at have købt det paa Gaden af en ubekendt Mand, dømte for Tyveri af disse og andre Koster, der efter deres eget Udsagn vare erhvervede ved samme Lejlighed, og hvoraf de fandtes i Besiddelse	48
En Vagabond mod sin Benægtelse dømt for ved Indbrud ved Indstigning gennem Vindu at have stjålet Beklædningsgenstande, Skotøj og nogle Kobberpenge. Se under Tyveri (groft)	72
En Person mod sin Benægtelse anset overbevist om Tyveri af et Par Pølser. Se under Tyveri	97
En Person mod sin Benægtelse anset overbevist om Tyveri af en And. Se under Tyveri	101
En Person mod sin Benægtelse anset overbevist om røverisk at have frataget en Person hans Frakke	110
En svensk Person mod sin Benægtelse anset overbevist om Tyveri af en Tegnebog med 90 Kr. Se under Tyveri	124
En Tiltalt anset overbevist om at have forbundet røverisk Hensigt med udviste Haandgribeligheder, ved hvilke han og en anden Person havde frataget en Karl hans Penge, som de senere delte. Se under Røveri	127
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset overbevist om uterligt Forhold mod en 5-aarig Pige. Se under uterligt Forhold	143
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset overbevist om at have frastjålet en beruset Mand et Ur ved at klippe Kæden over og rykke Uret op af Lommen. Se under Tyveri	146
Et Ægtepar mod sin Benægtelse anset overbevist om Bedrageri efter Strfls § 252. Se under Bedrageri	156
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset overbevist om fuldbyrdet Voldtægt overfor en polsk Pige. Se under Sædeligheden	198
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset overbevist om at have medvirket til et Tyveri, og da han maatte kunne sige sig selv, at	

Adgangen var skaffet ved Indbrud, dømt efter § 229 Nr. 4. Se under Tyveri (groft).

Ligeledes mod sin Benægtelse anset overbevist om Hæleri med Hensyn til en Jakkeklædning, han havde forsøgt at pantsætte, idet han havde slaæet Pantelaaneren i Ansigtet, da denne røbede Mistanke, og var løbet sin Vej fra Klædningen, med Hensyn til hvilken der forelaa Tilhjemlingsed og edelige Forklaringer fra to Vidner om, at den var af samme Slags, som leveredes Ejeren fra en Forretning.

- Og endelig dømt for Hæleri for i stort Omfang at have pantsat stjaalne Koster, blandt andet nye Ting til Værdi ca 200 Kr, for en 15-aarig Dreng, idet der under Hensyn hertil, til Tyvenes Forklaringer og Tiltaltes under Sagen oplyste Vandel og Fortid ikke kunde være Tvivl om, at han vidste, at Kosterne vare stjaalne..... 205
- En tidligere for Tyveri straffet Person ved fire medtiltaltes Forklaringer og Sagens øvrige Oplysninger, hvoraf særlig fremgik, at han havde været sammen med de medtiltalte de paagældende Dage og i Nærheden af Gerningsstedet, anset overbevist om simpelt og groft Tyveri fra et Støberi..... 281
- En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Forsøg paa Indbrud. Se under Tyveri (groft)..... 294
- En tidligere straffet Person, der 1ste Paaskedags Aften blev paagreben af en Vicevært paa en Trappegang udenfor et Forretningslokale, medens en anden Person, der stod paa Vagt paa Gaden udenfor, løb bort, anset skyldig i Forsøg paa Indbrud, da hans Forklaring om at have villet søge Arbejde forkastedes, da hans Holdning under Sagen talte imod ham, og han endvidere ved Anholdelsen fandtes i Besiddelse af en Knibtang..... 339
- En Tiltalt, der havde erkendt at have frataget en paa en Bænk sovende beruset Person Ur og Kæde og leveret disse til en medtiltalt, mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af disse, idet hans Forklaring om kun at have taget dem for at hindre to medtiltalte i at bestjæle Personen forkastedes..... 377
- En tidligere for Jagtovertrædelser straffet Person mod sin Benægtelse dømt for sammen med to andre Personer at have udøvet ulovlig Jagt om Natten ved kunstigt Lys, idet et Vidne havde set Lys i et Krat om Natten, en Skovfoged, til hvem Sagen var meldt, havde fundet Fjer, Blod og Fodspor, og 2 Arbejdsmand nogle Timer senere havde set 3 Jægere, iførte Fodtøj, som svarede til Sporene, bære en Bøsse, en Sæk og en Pakke..... 424
- En tidligere straffet Tiltalt, som ved Hjælp af en Dirk havde skaffet sig Adgang til et beboet Kvistværelse og, da han kom ud derfra, blev forfulgt som Tyv og paagreben efter paa sin Flugt at have kastet en Dirk og 2 Nøgler fra sig, hvoraf den ene havde beroet paa en Kommode i Værelset, dømt for Indbrud, idet det under Hensyn til hans usandsynlige Forklaring om, at det var for at sove, at han havde skaffet sig Adgang til Værelset, og hans vak-

	Pag.
lende Forklaring med Hensyn til Nøglen fandtes at maatte antages, at han i tyvagtig Hensigt havde skaffet sig Adgang til Kvistværelset, og at han havde taget Nøglen paa Kommoden for at tilegne sig den	427
En tidligere offer for Tyveri straffet Person dømt for groft natligt Tyveri	504
En Tømmermester dømt for at have frastjaalet Københavns Tømrerlaugs Kontor et Beløb af ca. 29000 Kr., væsenlig under Hensyn til, at vedkommendes økonomiske Forhold til det paagældende Tidspunkt vare overordentlig slette, medens han derefter disponerede over en Snes Tusinde Kroner	680
En Tiltalt, som paa en Beværtning havde frastjaalet en sovende Person et Pengebeløb, dømt paa Indicier	778

Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.

Dette anvendt paa en Vagabond, der fandtes i Besiddelse af en stjaalen Frakke, og Tiltalte dømt for Tyveri. Se herunder	72
En Tiltalt dømt herefter for Hæleri med Hensyn til et Par Benklæder, som han havde forsøgt at pantsætte og som nogle Timer i Forvejen vare stjaalne	89
Det indirekte Tyvs- og Hælerbevis anvendt med Hensyn til en Tiltalt, der ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af en Laanesedel paa et Guldur, der var stjaalet 5 Dage i Forvejen, og Tiltalte dømt som Hæler	436

Injurier

En Kvinde i Henhold til Straffelovens § 219 frifunden for nogle i et privat Brev til en Husejer brugte fornærmelige Ytringer, da Brevet maatte antages at være Svar paa et Brev fra Husejeren, som indeholdt foruden Trusel om Vold forskellige fornærmelige Sigtelser og Udladelser mod hende	249
Injurier mod en Fængselsinspektør	542

Interessentskab.

Udtalt, at den i Skiftelovens § 82 ommeldte Skiftebehandling af Interessentskabsboer kun har til Formaal at fordele Interessentskabets Formue mellem dets Medlemmer og ikke tilsigter en Konkursbehandling mellem Interessentskabets Kreditorer	372
I et Tilfælde, hvor en Person havde forstrakt en anden med forskellige Beløb til Driften af en Forretning og ved forskellige Lejligheder bistaaet den paagældende i Forretningen, antaget, at der forelaa et Laan, men derimod ikke et Interessentskab	688

Internationale Forhold.

Antaget, at dansk Ret skulde anvendes med Hensyn til Spørgsmaalet, om der tilkom et engelsk Skib Bjergeløn i Anledning af, at det i rum Sø havde forsøgt at bjerge et russisk Skib, der senere indbjergedes til Frederikshavn af et dansk Skib	181
--	-----

Island.

- En Islænder, som havde haft mundtlige Forhandlinger med en Købmand om et Interessentskab til Fiskeris Udøvelse og, da disse strandede, havde faaet Købmandens Underskrift paa en Erklæring om, at dette ikke skyldtes Mistillid til ham, mod sin Benægtelse anset overbevist om at have forfalsket dette Dokuments Indhold ved foran Underskriften og efter, at denne var meddelt, at have indføjet en Bestemmelse om Forpligtelse til Erstatning i denne Anledning 159
- En Bonde, som havde faaet en Del af den af ham lejede Landskasejord beskadiget ved Oversvømmelse, kendt berettiget til efter en afholdt Skønsforretning at erholde Nedsættelse i Landskylden i Overensstemmelse med Lov 12. Januar 1884 § 17 458

Jagt.

- En flere Gange tidligere for ulovlig Jagt dømt Person dømt paa Indicier for Overtrædelse af Jagtlovens §§ 23 og 19, se under Indiciebevis 424

Kaution.

- I et Tilfælde, hvor en til at indfri sin Kontrakaution sagsøgt Øhandler havde gjort gældende, at Kautionisten ikke havde indfriet kontant det ved Kaution sikrede Skylddokument, men at Indfrielsen var sket ved et af en Tredjemand udstedt, af Kautionisten kaveret Gældsbrev, statueredes det, at denne Omstændighed maatte være uden Betydning for Kontrakautionistens Forpligtelse, eftersom han ikke havde bevist sit Anbringende om, at Debitor ved det nævnte Arrangement var kommen ud af Gældsforholdet, medens Sagens Oplysninger tværtimod talte for, at Fordringen paa ham var gaaet over til Kautionisten ved den stedfundne Indfrielse af Gældsbrevet. Kontrakautionisten derfor dømt til at opfylde sit Kautionsløfte 62
- Se under Foreninger 106
- En Kautionsforpligtelse for indtil 50,000 Kr., der var saaledes begrænset, at den aftog med 5000 Kr. aarlig, saaledes at den pr. 1. Januar 1902 kun androg 45,000 Kr., pr 1. Januar 1903 nedskreves til 40,000 Kr. og saa fremdeles, antaget kun at gælde for et Beløb af 40,000 Kr., da det var uomtvistet, at Paakravet til Kautionisterne først var sket efter den 1. Januar 1903, uanset at Hovedforpligtelsen — en Veksel paa 44,000 Kr. — var forfalden den 28. December 1902 277
- I et Tilfælde, hvor Kaution var givet til Sikkerhed for, at en Mand, der i Henhold til en Konsignationskontrakt forhandlede Hatte i St. Petersborg, opfyldte sine Forpligtelser efter Kontrakten, udtaltes det, at om end der i Kontrakten var fastsat en Grænse for Driftsomkostningerne, maatte det dog antages at have været Kontrahenternes Mening, at de Udgifter, der vare nødvendige til Etableringen og Driften af Forretningen, maatte udredes, selv om Grænsen derved blev overskreden. Da Medkontrahenten og en

Hatteleverandør i Hamborg, med hvem han var i Fællig om Forretningen, havde været vidende om Overskridelsen og dog havde forholdt sig passive, fandtes der ikke at kunne paalægges Kautionisten Ansvar herfor. 471

Kirkegaard.

Statueret, at Inspektionen for Garnisons Kirke havde været uberettiget til at afhænde et Familiegravsted paa Garnisons Kirkegaard til Dødsboet efter en afdød, som ved sin Død ikke havde Bopæl i Garnisons Sogn og ikke hørte til Landmilitæretaten; Inspektionen i Medfør af Reskript af 26. September 1760 tilpligtet at betale Københavns Begravelsesvæsen det ved Salget af Gravstedet indvundne Beløb og et Bødebeløb af samme Størrelse. 438

Kirkesangere.

En af en Kirkesanger fremsat Paastand om yderligere Bryllupsoffer ikke tagen til Følge, da det ydede Offer maatte anses passende efter Egnens Skik og Brug og Brudgommens Stilling og Formue. 334

Kompetence.

En administrerende Direktør for et svensk Aktiebolag anset inkompetent til at indgaa en Overenskomst paa Bolagets Vegne, da der ifølge Anmeldelse til Handelsregistret i Stockholm udkrævedes to Bestyrelsesmedlemmers Underskrift til at forbinde Bolaget, se under Aktieselskaber 266

En Skibskaptajn anset kompetent til i Henhold til Sølovens § 102 Nr. 1 at idømme en Hovmester en Bøde for Ulydighed, skønt Skibet, da Ulydigheden passerede, henlaa i en dansk Havn, som var Sæde for en Ret, som kunde paadømme Tilfældet, se under Søloven 290

Konfiskation.

En til ulovlig Jagt benyttet Bøsse konfiskeret 424

Udtalt under en Sag ang. Toldsvig, at Konfiskation nu ikke kunde finde Sted; vedkommende tilpligtet at betale Værdien 606

Konkurs.

I et Tilfælde, hvor en Detaillist til Sikkerhed for Betaling af en Gæld havde givet et Aktieselskab Haandpant i en paa hans Liv tegnet Livsforsikringspølice, hvis Beløb, dersom han overlevede Aar 1929, skulde udbetales ham selv, men ellers ved hans Død tilfalde hans Enke eller Børn, og samtidig havde indgaaet et Forlig med Selskabet, i Henhold til hvilket dette havde erhvervet Udlæg i Varer, der vare fuldt tilstrækkelige til Dækning af dets hele Tilgodehavende, udtalt, at Detaillistens Enke, som efter hans Død overfor hans Konkurs- og Dødsbo, hvilket, efterat Aktieselskabet havde indkasseret Policens Beløb, havde dækket dettes Restfordring mod, at Selskabet frafaldt sit Udlæg, havde nedlagt Paastand om at anses som Separatist for Policens Paalydende, vel paa Grund af den lovlige skete Pantsætning af Policen maatte finde sig i, at Selskabet anvendte Forsikringssummen til Dækning

	Pag.
af dets Fordring paa hendes Mand eller nu Konkursboet, men at hun ved denne Anvendelse af hendes Midler havde erhvervet et Regreskrav mod Konkursboet, for hvilket Krav der ifølge Forholdets Natur maatte tilkomme hende samme Fortrinsret, som var knyttet til Aktieselskabets Fordring paa Boet. Enken derfor kendt berettiget til for sit Regreskrav at anses som Separatist i Konkursboet.....	242
Under en af en Proprietær mod en Bundtmagers Konkursbo anlagt Sag til Erstatning i Anledning af Boets formentlige Ikke-Indtræden i et Kontraktsforhold mellem Parterne angaaende Levering af patenterede Maskiner til Fabrikation af Falstagsten og Overdragelse af Eneretten til Fabrikation og Forhandling af Falstagsten i et vist Distrikt, udtaltes det, at den Skrivelse af 14. Juni 1901 fra Boets Kurator, hvorved Proprietærens Forespørgsel af 25. Maj s. A., om Boet vilde indtræde i Retshandelen, besvaredes bekræftende, skønt den indskrænkede sig til at omtale Boets Indtræden i Forpligtelser vedrørende Leveringen af Maskinerne, naar den sammenholdtes med Forespørgselen, ikke havde kunnet give Proprietæren Føje til at antage, at Boet ikke i det hele vilde indtræde i de Bundtmageren efter Kontrakten paahvilende Forpligtelser. Da der endvidere, efterat Proprietæren havde gjort Boet opmærksom paa, at Kontrakten var uopfyldt paa flere Punkter end i Kurators Skrivelse forudsat, den 11 Juli 1901 blev givet ham Meddelelse om en Skiftesamlingsbeslutning, som udelukkede enhver Tvivl om Boets Stilling, antoges det, at Proprietæren ikke havde været berettiget til at betragte Boet som ikke indtraadt i Retshandelen, og hans Fordring om Anerkendelse af et Erstatningskrav blev derfor ikke taget til Følge.....	270
Angaaende Spørgsmaalet om Afkræftelse af en Panteret, se under Afkræftelse.....	381
Et Handelsfirma, der havde solgt nogle Maskiner paa en Kontrakt, i Medfør af hvilken Firmaet havde Ret til at tage Maskinerne tilbage i Tilfælde af Udeblivelse med skyldige Afdrag, ikke antaget at kunne forlange Maskinerne tilbage i Køberens Fallitbo, da der, dengang Fallitten indtraadte, kun resterede et Afdrag, for hvilket der var udstedt Veksel, og Boet, i hvilket Firmaet havde anmeldt sit Tilgodehavende under ét saavel med Hensyn til Maskinerne som med Hensyn til et andet Varesalg og først senere havde fremsat Kravet paa Udlevering, maatte anses i betimelig Tid at have fremsat Tilbud om kontant Betaling af Restkøbesummen for Maskinerne.....	432
Spørgsmaal afgjort om Afkræftelse af en af en Fallent indenfor de sidste 8 Uger før Konkursens Indtræden foretagen Haandpantsætning af forskellige Værdipapirer samt et af ham givet Tilsagn om saadan Haandpantsætning.....	538
I et Tilfælde, hvor en Skifteekstrakt vedrørende 2de umyndiges Mødrenearv ikke var bleven tinglæst ved Boets Slutning i 1897, men derimod i 1901 blev tinglæst som Hæftelse paa en Faderen tilhørende fast Ejendom, Spørgsmaal afgjort om, hvilken Stilling i	

Pag.

Konkursordenen der tilkom Fordringen efter Skifteekstrakten i Faderens Konkursbo	741
En Skrædermester efter Begæring af en Kreditor for et Beløb af 248 Kr. 47 Øre erklæret fallit. idet han, uanset at han vilde have udestaaende Fordringer til et Beløb af ca. 8,000 Kr., maatte anses for insolvent. Ikke fundet Anledning til ex officio at afvise Sagen som henhørende under Sø- og Handelsretten i Stedet for Skiftekommissionen	760

Kontrasøgsmaal.

Udtalt under en mod en islandsk Bonde til Betaling af resterende Landskyld anlagt Sag, at det ikke havde været nødvendigt for denne at anlægge Kontrasag for at opnaa Nedsættelse af Landskylden til det Beløb, hvortil han efter en optagen Skønsforretning ansaa sig berettiget	458
---	-----

Korn.

En Møller anset berettiget til at forhandle Majs, uden at denne har været Genstand for Knusning eller anden Behandling i Møllen ..	509
--	-----

Kost og Tæring.

En udeblivende Appellant paalagt at betale den mødende Indstævnte Kost og Tæring	131, 149, 189, 764
--	--------------------

Kreditforeninger.

I et Tiltælde, hvor det i en Købekontrakt angaaende nogle faste Ejendomme var fastsat, at Køberen skulde overtage 1ste Prioriteterne til Østifternes Kreditforening med statutmæssige Forpligtelser, og hvor der opstod Uenighed mellem Køber og Sælger om, hvem der skulde udrede resterende Indskud til Kreditforeningens Reservefond, udtaltes det, at det ifølge Forholdets Natur paahvilede Sælgeren at gøre Køberen bekendt med, at Ejendommen hæftede ikke blot for Hovedstolen af Kreditforeningslaanene, men ogsaa for de resterende Indskud. Da Sælgeren ikke kunde anses at have efterkommet denne Forpligtelse ved den skete ufuldstændige og endog vildledende Meddelelse om, at Ejendommen hæftede for Hovedstolene med statutmæssige Forpligtelser, statueredes det, at Udredelsen paahvilede Sælgeren	375
Se Køb og Salg	754

Kumulation.

To Sager betræffende skriftlige Injurier mod en Herredsfoged paakendte under ét for Højesteret i Henhold til meddelt Bevilling ..	484
---	-----

Kunstnere.

Et Tilfælde, hvor en Maler havde solgt et Billede paa Besigtigelse.	775
---	-----

Kvaksalveri.

En Tiltalt i Vestindien anset for Kvaksalveri, se Medicinalvæsen ..	513
---	-----

En Tiltalt, der efter at have undersøgt Patienter beskrev deres Sygdomme for en i Tyskland bosat Apoteker, fra hvem de paagældende derefter modtogte homøopatiske Lægemidler, dømt for Kvaksalveri	616
--	-----

Kvittering.

Spørgsmaal afgjort, om en Paategning, som en Kreditriks havde meddelt paa et Gælds brev, om at hvad Debitor havde betalt i Rente mere end $4\frac{1}{2}$ 0/0, skulde ved hendes Død afskrives paa Kapitalen, var en kontraktmæssig Overenskomst eller en Døds gave — se under Arveforhold	149
---	-----

Køb og Salg.

Et Interessentskab, der til en Købmand mod en senere indfriet Veksel havde solgt ét Parti Rapskager, hvoraf en Del straks afhentes, medens Resten forblev i Interessentskabets Pakhus til senere Afhentning, dømt til at levere eller erstatte det Kvantum, som efter Købmandens Paastand var til Rest, da det ved to Vidners Forklaringer var godtgjort, at Interessentskabets Anbringender om at have leveret hele det solgte Parti var urigtige	303
I et Tilfælde, hvor det i en Købekontrakt angaaende nogle faste Ejendomme var fastsat, at Køberen skulde overtage 1ste Prioriteterne til Østifternes Kreditforening med statutmæssige Forpligtelser, og hvor der opstod Uenighed mellem Køber og Sælger om, hvem der skulde udrede resterende Indskud til Kreditforeningens Reservefond, udtaltes det, at det ifølge Forholdets Natur paahvilede Sælgeren at gøre Køberen bekendt med, at Ejendommen hæftede ikke blot for Hovedstolen af Kreditforeningslaanene, men ogsaa for de resterende Indskud. Da Sælgeren ikke kunde anses at have efterkommet denne Forpligtelse ved den skete ufuldstændige og endog vildledende Meddelelse om, at Ejendommen hæftede for Hovedstolene med statutmæssige Forpligtelser, statueredes det, at Udredelsen paahvilede Sælgeren	375
Et Handelsfirma, der havde solgt nogle Maskiner paa en Kontrakt, i Medfør af hvilken Firmaet havde Ret til at tage Maskinerne tilbage i Tilfælde af Udeblivelse med skyldige Afdrag, ikke antaget at kunne forlange Maskinerne tilbage i Køberens Fallitbo, da der, dengang Fallitten indtraadte, kun resterede et Afdrag, for hvilket der var udstedt Veksel, og Boet, i hvilket Firmaet havde anmeldt sit Tilgodehavende under ét saavel med Hensyn til Maskinerne som med Hensyn til et andet Varesalg og først senere havde fremsat Kravet paa Udlevering, maatte anses i betimelig Tid at have fremsat Tilbud om kontant Betaling af Restkøbesummen for Maskinerne	432
En Tiltalt anset efter Strfl.s § 184 for at have solgt uanstændige Billeder	515
Sag angaaende en Hestehandel	729
En Person, der paa en Tvangsauktion havde købt en Ejendom, i hvilken der paa 1ste Prioritet indestod Gæld til en Kreditforening,	

hvis Obligationer stode i en Kurs af $91\frac{1}{4}$, kunde ikke antages ved Udstedelse af Obligation til Kreditforeningen at have berigtiget et til Obligationens Paalydende svarende Beløb af Auktionskøbessummen 754

Et Tilfælde af Køb paa Besigtigelse, idet Indstævnte med Citanten, en Maler, havde truffet Aftale om for et Beløb af 500 Kr. at købe en af Citanten udført Kopi af et af dennes Malerier, dog at Indstævnte forbeholdt sig forinden Købet at have set Kopien, hvilken Citanten erklærede selv at ville beholde, hvis Indstævnte ikke var tilfreds med det. Indstævnte, der 3 Gange forgæves vil have henvendt sig i Citantens Atelier, vægrede sig ved at modtage Billedet. Heri givet ham Medhold. 775

Laan.

En Indstævnt dømt til at tilbagebetale et Beløb af 1000 Kr., der udgjorde Halvdelen af en ham i sin Tid af hans Morbroder og Plejefader ydet Forstrækning af 2000 Kr., hvoraf Indstævnte havde tilbagebetalt 1000 Kr., idet hans Paastand om, at det ene 1000 Kr. skulde være Fyldestgørelse for ham tilsagt Arv, ikke kunde anses bestyrket ved det i Sagen oplyste 495

Laug.

Malerlauget i København, der paa en Generalforsamling havde ekskluderet en Malermester, fordi han vægrede sig ved at underkaste sig Lovene for Malerlaugets Afdeling B, tilpligtet at genoptage ham, fordi disse Love ikke som foreskrevet i Laugets kgl. konfirmerede Love var forsynede med Indenrigsministeriets Sanktion (Forbehold) 462

Lejeforhold.

En Bager tillagt Erstatning for bevisligt Tab ved Husejerens Misligholdelse af en Lejekontrakt om et Bageri, se under Erstatning i Kontraktsforhold. 153

Spørgsmaal afgjort om, hvor stort et Beløb en Lejer kunde fradrage i Lejen i Anledning af af ham efter Aftale med Ejeren udførte Reparationer 680

En af en Husejer foretagen Arrest stadfæstet, da vedkommende Lejer ikke kunde godtgøre at have erholdt Afslag i Lejen i det af ham paastaaede Omfang 772

Levering.

Se under Køb og Salg med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt et Parti Rapskager, der delvis forblev i Sælgerens Pakhus, i sin Helhed kunde betragtes som leveret Køberen 303

Livsstraf.

Denne idømt i Henhold til den vestindiske Lovgivning for Vold ... 140

Lodsvæsenet.

Statueret, at det i Henhold til § 46 i Lov om Lodsvæsenet af 13de Juni 1879 tilkommer den ældste Fastlods og ikke Lodsoldermanden at oppebære en ved en pensioneret Lods' Død ledigbleven Halvpart af Lodsfortjenesten ved Hals Lodseri	449
---	-----

Lotteri.

En Tiltalt, som havde erkendt at drive den største Laaneforretning her i Landet paa Lotterisedler, men benægtet at drive Handel dermed, dømt for Overtrædelse af Lov af 6te Marts 1869 § 3, idet der bortset fra, at Tiltalte intet havde kunnet oplyse om, af hvem og hvor naar de saaledes solgte Sedler vare pantsatte hos ham, var oplyst bestemte Tilfælde, hvor Sedler, der var købte af hans Ekspeditrice eller Hustru, vare solgte i hans Forretning, uden at det kunde faa nogen Betydning, at Salget af nogle af Sedlerne var sket til Udlandet.....	193
To Tiltalte, af hvilke den ene uden at være autoriseret Klasselotterikollektrice fra en paa hendes Navn drevne Forretning havde solgt store Mængder af Klasselodder, som hun havde opkøbt, medens den anden havde været paa en saadan Maade interesseret i og i det hele staaet i et saadant Forhold til Forretningen, at han maatte være medansvarlig for den derfra i Strid med Klasselotteriloven drevne Virksomhed, ansete efter Lov af 6te Marts 1869 § 3. Højesteret forhøjede Bøderne fra 500 Kr. til 1,000 Kr. for hver	535

Lærere.

Udtalt, at Lov 24de Marts 1899 § 23 ikke hjemlede ved Beregningen af en Skolelærers Alderstillæg at undlade at tage Hensyn til den Tid, han havde været Timelærer ved en anden Skole end den, hvor han nu havde fast Ansættelse	70
---	----

Lønningsforhold.

Om en Skolelærers Alderstillægs Beregning, se under Lærere.....	70
---	----

Løsgænger.

En Tiltalt, som i 3 Døgn havde streift om ernærende sig ved Betleri, tillige dømt for Løsgænger	82
Straf herfor idømt	179, 204, 342

Mandatarfuldmagt.

Statueret, at Fuldmyndighed kræves hos en under en Forligsmægling mødende Mandatarius.....	452
--	-----

Margarineloven.

En Handlende, som havde forhandlet Margarine under Navnet »Klostermargarine«, frifunden for Overtrædelse af Lov 29de Marts 1897 § 3,	
--	--

	Pag.
da denne Betegnelse antoges at være en i den almindelige Varehandel gængs Kvalitetsbetegnelse.....	99

Meddelagtighed.

En Dreng, som efter foregaaende Aftale med andre om at stjæle Duer havde ventet paa Gaden. medens Kammeraterne udførte Tyveriet, hvorefter de delte Udbyttet, dømt efter § 228, jfr. § 54	165
Om Meddelagtighed i Forhold til ulovlig Lotterihandel, se under Gerningsmand.....	193
En Tiltalt, som var kommen til Stede, efterat forskellige Personer havde foretaget Indbrudshandlingen, og maatte anses overbevist om med dem at have deltaget i Tilagnelsen af Kosterne og endelig maatte have været klar paa, at Adgangen var skaffet ved Indbrud, dømt som Medgerningsmand til Indbrud, medens Overretten alene havde dømt ham efter § 228.....	205
Meddelagtighed i Bondefangeri ved Hjælp af Kortkunster.....	747

Medicinalvæsenet.

En Købmand, som efter Bestilling fra sine Kunder havde indforskrevet amerikanske Lægemidler uden tilsigtet Fordel, frifunden.	226
En Konditor, som havde forhandlet et Præparat, kaldet »Decrottes«, som efter hans Opgivende var et Udtræk af Carotter (Gulerødder) med Tilsætning af Sukker, som Middel mod Hoste, frifunden, da Præparatet ikke kunde anses for et Lægemiddel, og da heller ikke den Maade, hvorpaa det var bleven falbudt af ham, kunde medføre, at dets Forhandling var i Strid med Frd. 4de December 1672 § 30.....	256
En Tiltalt, der som Bestyrer af en herværende Fabrik havde forhandlet Salubrin, frifunden, da det efter de foreliggende Oplysninger maatte antages, at Salubrin væsenlig er et antiseptisk Middel og et Toiletmiddel.....	268
En Tiltalt i Vestindien anset efter Frd. 5te Sept. 1794 for 2den Gang begaaet Kvaksalveri, idet hun i en Aarrække havde taget syge under Kur og anvendt forskellige Patentmediciner og andre Husmidler, der ikke kunde antages at have medført nogen Skade for de paagældende.....	513

Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.

En Hustru, som, efter selv at have henvendt sig til Dommeren med Anmodning om at maatte afgive Vidneforklaring angaaende et hendes Mand paasigtet voldeligt Forhold, havde givet en urigtig Forklaring, hvilken hun erklærede sig rede til at beedige, anset efter Strfl. § 146.....	231
En Tiltalt anset efter Strfl. § 146, sammenholdt med § 52, for at have tilskyndet en medtiltalt til at afgive urigtig Forklaring med Hensyn til førstnævntes Forhold til en af ham dreven Beværtning.....	523

Misligholdelse.

En Bager tillagt Erstatning for bevisligt Tab i Anledning af en Hus-

	Pag.
ejers Misligholdelse af en Lejekontrakt, se under Erstatning i Kontraktforhold	153
Antaget, at et Glasværk ikke havde godtgjort, at en Glassmelter havde udvist en saadan Uduelighed eller Skødesløshed, der kunde berettige det til at bortvise ham i Utide, se under Erstatning....	185

Mortifikation.

Nogle i Avisartikler indeholdte Sigtelser mod en Herredsfoged for ved Behandlingen af tvende Sager at have vist Partiskhed og i den ene Sag mod bedre Vidende at have frifundet en skyldig, mortificerede, men derimod Straf ej ikendt Artiklernes Forfatter, da han efter Omstændighederne havde haft Grund til at anse sig beføjet til at karakterisere Herredsfogdens Adfærd som sket. Med Hensyn til en Del andre i de paagældende Artikler indeholdte Sigtelser udtalt, at de dels ikke egnede sig til Mortifikation, dels at Rigtigheden af dem var godtgjort	484
---	-----

Myndighed (Forbrydelse mod den offentlige).

En Person, der ansaas overbevist om at have tildelt en Fiskeribetjent et Stød for Brystet i den Hensigt at hindre ham i at undersøge Indholdet af en Sæk, dømt efter § 100, jfr. § 98.....	66
En tidligere for lignende Forhold straffet Person dømt efter § 100 til 18 Maaneders Forbedringshusarbejde for i den Hensigt at hindre sin Anholdelse at have puffet en Betjent omkuld, hvorved der paadroges sidstnævnte en flere Maaneder varende Læsion.....	88
En tidligere for lignende Forhold dømt Tiltalt, der under en Anholdelse havde gjort Modstand og øvet Vold mod to Politibetjente samt udskældt dem, anset efter §§ 100 og 101 med 1 Aars Forbedringshusarbejde.....	314
To Tiltalte, der mod deres Benægtelse ved afgivne Vidneforklaringer ansaas overbeviste om dels at have fornærmet en Politibetjent, dels at have udskældt to Betjente og opfordret den forsamlede Mængde til at befri en anholdt, dømte efter §§ 101 og 108, 2det Stk., jfr. § 52	397
En Tiltalt anset efter § 101 for Fornærmelser mod en Politibetjent	429
En Tiltalt, der havde gjort Modstand mod en Anholdelse, anset efter § 100.....	430
En Tiltalt, der havde drevet Inkassationsforretning fra et Kontor, der kaldtes »De forenede Kreditorers Fogedkontor«, og til Debitorerne havde udsendt Rykkerbreve, der truede med Afsoning af de i private Forlig vedtagne Mulkter, frifunden for Overtrædelse af Strfl.s § 107.....	446
En Arrestant anset efter § 100, fordi han havde overfaldet en Opsynsmand, der af Kriminal- og Politirettens Justitiarius var antagen til at føre Tilsyn med de i Rettens Celler hensiddende Fanger.....	498
En Tiltalt anset efter § 100, jfr. § 98 og § 101, for Vold og Fornærmelser mod en Sognefoged og en Arrestforvarer i Funktion	525

En Tiltalt anset for, da han skulde sættes under Anholdelse, at have udøvet Vold mod de paagældende Politibetjente.....	655
---	-----

Myndighedsmisbrug.

En Politibetjent, der under Afhøringen paa Politistationen af et 15-aarigt Kioskbud, der var sigtet for Bedrageri, havde tildelt dette flere Slag med mere, idet han formente, at Buddet vilde fragaa en afgiven Tilstaaelse, anset efter § 144, kfr. § 125, med en Bøde paa 100 Kr.	521
En Fattiggaardsbestyrer havde under et Ordskifte tildelt et 60-aarigt Fattiglem et Slag, hvorved denne faldt om paa Gulvet Lemmet forlod derefter Gaarden og flakkede nogle Dage om, indtil han henvendte sig til en Læge, der konstaterede et Brud paa et Ribben samt en Kontusion af venstre Øje. Bestyreren anset efter § 144, jfr. § 125, med en Bøde paa 100 Kr.....	527

Møllere.

En Møller anset berettiget til at forhandle Majs, uden at denne har været Genstand for Knusning eller anden Behandling i Møllen ..	509
--	-----

Nova.

Ny Søgsmalsgrund fremsat i Henhold til Bevilling under en Fiskerisag... ..	216
Nye Paastande og Indsigelser fremsatte under en Injuriesag i Henhold til meddelt Bevilling	249

Næringsbrug (ulovligt).

En tidligere for at beværte Medlemmer af en fingeret Forening dømt Person paa ny dømt herfor, idet han vel havde iklædt Foreningen andre Former, men denne dog ikke kunde anses som et sluttet Selskab paa Grund af dens Mangel paa territorial Begrænsning, og han desuden var vedbleven at beværte Medlemmerne af den gamle, som ulovlig stemplede Forening, uden at disse vare optagne som Medlemmer paa den i de nye Love foreskrevne mere formelle Maade.....	18
En Gæstgiver, der havde drevet Beværtningsnæring, derunder ogsaa Udskænkning af Brændevin, uden at have drevet eller været indrettet paa at drive Gæstgiveri som sin egentlige Næring, dømt efter Næringslovens §§ 75 og 78, selv bortset fra, at hans Ret til Udskænkning af Brændevin, da han stod til Restance med Afgiften, var bortfalden ifl. L. 2 Juli 1870 § 6	333
En Møller anset berettiget til at forhandle Majs, uden at denne har været Genstand for Knusning eller anden Behandling i Møllen ..	509
En Tiltalt, der uanset, at han stod i Restance med Brændevinsafgift, havde drevet Brændevinsudskænkning, anset for 4de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning	550

En Tiltalt anset for 3dje Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og 3dje Gang udøvet ulovlig Brændevinsudskænkning, idet han ikke kunde anses for Bestyrer for vedkommende Beværtning	570
En Tiltalt, der havde drevet Handel fra flere Forretninger, antaget at have overtraadt Næringslovens § 34, idet det ikke kunde diskulperes ham, at han pro forma havde omdannet nogle af Forretningerne til Aktieselskaber	631
En Tiltalt, der havde Borgerskab som Gæstgiver, og som havde drevet Beværtning uden at have Værelser til Modtagelse af Gæster, dømt for 7de Gang begaaet ulovligt Næringsbrug	658
En Tiltalt dømt for 4de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning;	666

Nødværge.

Saadant ikke antaget at foreligge. Se under Vold efter § 203	202
En Gaardejer, som for at forhindre Færdsel ad en privat Vej havde anbragt et Led tværs over Vejen og ved Opslag havde aflyst Færdselen, ikke funden at have overskredet Nødværgerettens Grænser ved med Magt at modsætte sig en anden Gaardejers Forsøg paa at trænge igennem Leddet. Den anvendte Vold bestod i, at han med en Hammer havde tilføjet den anden Gaardejer nogle Læsioner paa Hænder og Arme; ved Haandgemængen havde denne endvidere faaet et Ribbensbrud	251

Offer.

En af en Kirkesanger fremsat Paastand om yderligere Bryllupsoffer ikke tagen til Følge, da det ydede Offer maatte anses passende efter Egnens Skik og Brug og Brudgommens Stilling og Formue	334
--	-----

Omløben med Varer.

En Tiltalt dømt herfor	22
----------------------------------	----

Opsigelse.

En Glasmester, som var antagen foreløbig for to Aar, gensidig Opsigelsesfrist 3 Maaneder, antagen ikke at kunne opsiges i de to første Aar	185
--	-----

Overlæg.

En Pige, som havde druknet sit 4 Maaneder gamle Barn efter en flere Dage i Forvejen fattet Bestemmelse, som hun dog to Gange havde opgivet paa ny, men som vilde have følt sig ulykkelig, hjælpeløs og have været i en saa oprørt Sindstilstand, at hun ikke rigtig vidste, hvad hun tænkte, ikke dømt for Overlæg, men alene efter § 186. (Overretten havde anvendt § 190)	41
Se under Vold om Anvendelse af Frd. 4 Oktober 1833 § 10	140

Paatale.

En Person, som i stort Omfang havde forbrugt betroede Penge, frifunden i Henhold til § 254, men dømt i to Tilfælde efter § 257, da han havde fragaet Modtagelsen og § 254 altsaa for disse Tilfældes Vedkommende ikke kunde komme til Anvendelse. Se under Bedrageri.

Ligeledes frifunden for § 263, da den anmeldende Kreditor havde gjort gældende, at hans Anmeldelse beroede paa en Misforstaaelse, hvorfor den toges tilbage, og der ikke i øvrigt saas at foreligge Andragende fra nogen Kreditor. Der var derimod Begæring om Tiltale fra Konkursboets Kurator

26

Pant.

En Enkefrue, som for kontant Laan bl. a. havde faaet indrømmet 3dje Haandpanteret i en Livspolice, hvis Paalydende efter en Paategning paa Policen skulde tilfalde Laantagerens Børn, saafremt Forsikringen blev virksom ved hans Død, kendt berettiget til Dækning af Policens Udbytte, uagtet hun aldrig havde haft Policen i sin Besiddelse og der heller ikke om den hende indrømmede Haandpanteret var gjort Anmeldelse til 1ste Haandpanthaver, som sad inde med Policen

Se under Afkræftelse

233

381

Politisager.

En Mand gjort ansvarlig for den af Hustruen i hendes Navn, men paa hans Ansvar drevne ulovlige Lotterihandel

193

Postvæsenet.

Dette tilpligtet at erstatte et Beløb af 100 Kr., som vare forsvundne fra et Pengebrev, medens dette var i Postvæsenets Værge

275

Presseloven.

En Bogtrykker, hos hvem et Skriffs Trykning var bestilt og fra hvis Forretning Skriftet var udleveret, hvorfor hans Navn var anført som Bogtrykker, og den Bogtrykker, i hvis Officin Trykningen var udført, men hvis Navn ikke fandtes anført paa Skriftet, frifundne for Overtrædelse af Lov 3 Januar 1851 § 2, da Lovens § 1 kun kan antages at gaa ud fra, at Navnet paa den Bogtrykker, fra hvis Trykkeri Skriftet udleveres, samt Trykkestedet skal være angivne

120

Procesomkostninger.

Det offentlige paalagt at betale en Handlende Processens Omkostninger for Højesteret i en i den civile Proces's Former indanket Sag om Straf for Overtrædelse af Margarineloven, under hvilken Tiltalte frifandtes af Højesteret

Et Glasværk, som ved Kriminal- og Politiretten var dømt til at betale en Erstatning af ca. 2800 Kr., hvilken Erstatning af Højesteret nedsattes til 1200 Kr., paalagt at betale Procesomkostninger

99

	Pag.
for Højesteret, medens det, da Dommen ikke var paaanket af Modparten og denne Dom hævede Sagens Omkostninger for Underinstansen, ikke foretoges nogen Forandring heri	185
Processens Omkostninger for Overretten ikke paalagte et Ulykkesforsikringsselskab, da Sagen ikke var kontrapaaanket for Højesteret	299
Disse i alle tre Instanser paalagte en Part, som havde vundet Sagen i de foregaaende Instanser ved usandfærdig Procedure	303
Processens Omkostninger for Under- og Overretten paalagte en Kirkesanger i en Sag angaaende Størrelsen af et Bryllupsoffer	334
Processuelle Mulktter.	
To Overretssagførere mulkterede for forhalende Procedure	318
Prævention.	
En sindssyg, i Sverrig hjemmehørende Person, som havde undsagt en anden, dømt til at tage Ophold udenfor Landet, se under Undsigelse	91
Reciprokke Testamenter.	
Om deres Tilbagekaldelse, se under Testament	53
Retorsion.	
Se under Injurier	249
Rettens Pleje.	
Misbilliget, at en Højesteretssagfører havde brugt et utilbørligt Udtryk om sine Modparter	106
Misbilliget, at under et til Brug under en Justitssag optaget subsidiært Forhør et Vidne var blevet edfæstet, uden at der for Tiltalte, der ikke var fremstillet, var beskikket et Forsvar	572
Misbilliget, at en Forhørsdommer havde benyttet en professionel Tankelæzers Assistance for at erholde Tilstaaelse af en Arrestant	595
Det i en Justitssag optagne Forhør karakteriseret som i flere Henseender mangelfuldt	697
Udtalt med Hensyn til en Justitssag, at efter den Maade, hvorpaa Forhøret er ledet, kan der ikke lægges afgørende Vægt paa de af de Tiltalte under Forhøret afgivne Erklæringer	701
Misbilliget, at en Justitssags Behandling havde trukket for længe ud	701
Misbilliget, at en Forhørsdommer ikke havde givet en for Forbrug af betroede Midler sigtet Person Lejlighed til, forinden han sattes under Anholdelse, at fjerne sig en kort Tid under Politiledsagelse for at tilvejebringe de fornødne Penge	701
Røveri og Trusler.	

(frifindende).

En Tiltalt, der drev Inkassationsforretning for et Kontor, der kaldtes »de forenede Kreditorers Fogedkontor«, som lod vedkommende Debitorer underskrive Forlig, hvorved de erklærede sig pligtige

til under Mulkt til Københavns Amts Fattigvæsens Hovedkasse — hvilken Mulkt kan afsones — at tilbagelevere den lejede Vare, og som, naar Forliget ikke opfyldtes, sendte vedkommende Meddelelser, hvori han truede med, at Forliget vilde blive afgivet med Begæring om Afsoning, frifunden, da der ikke fandtes aldeles tilstrækkelig Grund til at forkaste hans Forklaring om at være gaaet ud fra, at Afsoning af Mulkter under de foreliggende Omstændigheder gyldig kunde vedtages.....	446
(Domfældende.)	
En tidligere straffet Person, som i Selskab med en anden var set at gaa op af en Beværtning bag efter en tredje Person, ved de af denne og den medtiltalte afgivne overensstemmende Forklaringer anset overbevist om røverisk at have frataget den tredje Person hans Frakke og dømt til 2 Aars Forbedringshusarbejde.....	110
En tidligere oftere for Vold og Ejendomsindgreb straffet Person, som havde tilstaaet at have grebet en Karl i Brystet, medens en 3die Person tog Karlens Pengepung ud af hans Lomme, og som derpaa havde delt Indholdet med denne anden Person, mod sin Benægtelse anset overbevist om at have forbundet røverisk Hensigt med fornævnte Haandgribeligheder, og dømt efter § 243.....	127
En Tiltalt, som efter at være anholdt for Betleri af egen Drift afgav Tilstaaelse saavel overfor en Politibetjent som overfor Retten om at være skyldig i et Røveri overfor en Arbejdsmand, for hvilket han tidligere havde været sigtet, og herom forklarede, at han, da han en Aften sent gik paa Landevejen sammen med Arbejdsmanden, pludselig greb fat i denne og forlangte, at han skulde aflevere sine Ejendele til ham, hvorefter han fratog ham et Jagtgevær, en Flaske med Krudt og en Pakke Hagel samt et Lommeur, trods sin senere Tilbagekaldelse af Tilstaaelserne anset skyldig i Røveri, da der intet Hensyn kunde tages til den utilstrækkelig begrundede Tilbagekaldelse, og da Rigtigheden af Tilstaaelsen bestyrkedes ikke alene ved det under det tidligere i sin Tid afholdte Forhør mod ham fremkomne, særlig den af den senere udvandrede Arbejdsmand afgivne edelige Forklaring, men ogsaa yderligere ved den Omstændighed, at han under nærværende Sag havde været i Stand til med en saadan Bestemthed at angive det Sted, hvor han havde gemt Geværet, at det derefter havde kunnet fremskaffes.....	220
En Tiltalt, der sammen med en medtiltalt havde fulgtes med en Daglejer og gentagne Gange havde truet denne med Prygl, dersom han ikke laante ham Penge, og som, efterat de vare komne ind i en Skov, havde forsøgt at give Daglejeren en Skalle, slaaget ham til Jorden, saa at han tabte Bevidstheden, og vendt ham om, saa at kan kom til at ligge med Ansigtet mod Jorden, hvorpaa den medtiltalte udtog 3 Tokronestykker af den overfaldnes Benkædelomme, anset efter § 243.....	346
En Tiltalt dømt for Forsøg paa Røveri.....	658
Se Afpresning.....	701

Sagesløs.

Anvendelse af Frd. 4de Oktober 1838 § 6 paa en Neger, som havde dræbt en Mand ved et Stenkast, hvilken Mand havde udæsket ham, men ikke umiddelbart før Voldshandlingen.....	140
--	-----

Sagførere.

Misbilliget, at en Højesteretssagfører havde brugt et usømmeligt Udtryk om sine Modparter.....	106
Et Spørgsmaal afgjort, om Debitor og Kreditor skulde lide Tabet ved en Sagførers Forbrug af Penge, som han efterat have gjort Skridt til at inkassere en Fordring for Kreditor havde oppebaaret som Repræsentant for Debitor, idet han havde skaffet denne en Akkord og i denne Egenskab faaet Penge ind — se under Fuldmagtsforhold.....	111
To Sagførere mulkterede for forhalende Procedure for Underretten.	303
To Overretssagførere mulkterede for forhalende Procedure.....	318
En Overretssagfører, der af en Gaardejer havde faaet overdraget det Hverv at betale Restkøbesummen for en Ejendom til en Sagfører, og samtidig blev gjort bekendt med, at der paahvilede Ejendommen en Obligation til Sagføreren, saaledes at han ikke kunde være i Tvivl om, at han ved Indbetalingen havde at paase, at denne Obligation forelaa i kvitteret Stand, og som indbetalte Beløbet til Sagføreren, der underskrev en Kvittering for samme, men senere forlod Landet uden at opfylde sine Forpligtelser efter Kvitteringen, dømt til at udlevere Gaardejeren Obligationen i kvitteret Stand eller erstatte ham Tabet.....	393
Mulktering af en Sagfører for usømmelig Skrivemaade.....	527

Salær.

En befalet Sagfører ikke tilkendt Salær, da saadant ikke var paa-staaet.....	70
En Sagfører for en beneficeret Part ikke tilkendt Salær af det offentlige, da han ikke mødte efter Ordre.....	70
Angaaende en Husmæglers Ret til Salær i Anledning af en Ejendomshandel, se under Ejendomshandel.....	383

Sammenstød af Forbrydelser.

Strfl.s § 174 ikke citeret i Tilfælde af en Faders Blodskam med sin 12aarige Datter.....	46
Strfl.s § 64 anvendt.....	117

Seddelvæsen.

En Person, der var tiltalt for at have udgivet en af Ugebladet »Hver 8de Dag« udklippet Tikroneseddel, frifunden.....	668
---	-----

Separatist.

Enken efter en falleret Detaillist, som havde pantsat en paa hans Liv bl. a. til Fordel for hans Enke tegnet Livsforsikringspolice til en Kreditor, som gennem Udlæg erhvervede fuld Dækning for sit Tilgodehavende, anset berettiget til for sit Regreskrav at anses som Separatist i Konkursboet, se under Konkurs.....	242
---	-----

Servituter.

En Parcellist kendt uberettiget til at hindre nogle i samme By bosatte Parcellister Adgangen til en i mangfoldige Aar stedfunden Færdsel over hans Jordlod til og fra deres øst derfor liggende Jordlodder. Færdselen havde fra Begyndelsen af forrige Aarhundrede til omtrent 1860 fundet Sted ad en Vej, fra 1860, da Vejen opførte at eksistere, til 1889 ad Gangstier, der gik i den tidligere Vejretning og altid paa ny dannedes, naar de ved Arealets Dyrkning vare forsvundne, og fra 1889 ad en Kørevej, der da blev anlagt c. 20 Favne nordligere end den da eksisterende Gangsti. 465

Spørgsmaal afgjort om, hvorvidt Frederiksberg Kommunalbestyrelse, der af Københavns Renovationskompagni havde købt forskellige Matrikulsnumre med paahvilende Bebyggelsesservitut, var pligtig til efter de paagældende Parcellers Omdeling og Bebyggelse at betale Servitutafløsning for det samlede Areal. 671

Sikkerhedsforanstaltninger.

En aandssvag Person, som var tiltalt for Tyveri, frifunden i Henhold til § 38, men med Anordning af Sikkerhedsforanstaltninger, se under Tyveri 104

Statueret med Hensyn til en sindssyg Fader, der, efterat have opnaaet sin voksne Søn og Datters Samtykke til at dø sammen med ham, med en Kniv havde overskaaret Aarerne paa Børnenes og sine egne Arme, hvilket førte til Sønnens Død, at der af Øvrigheden burde træffes Sikkerhedsforanstaltninger imod ham. 354

Sikkerhedsstillelse.

En i Sverrig hjemmehørende Person for Undsigelse dømt til at tage Ophold udenfor Landet, se under Undsigelse. 91

Sindssyge.

En af en sindssyg Person udtagen Højesteretsstævning afvist, se under Afvisning 317

Skatter og Afgifter.

Se under Bygningsafgift 286

Skel.

Sag angaaende det rette Skel mellem 2 faste Ejendomme. 634

Skifte.

Udtalt, at den i Skiftelovens § 82 ommeldte Skiftebehandling af Interessentskabsboer kun har til Formaal at fordele Interessentskabets Formue mellem dets Medlemmer og ikke tilsigter en Konkursbehandling mellem Interessentskabets Kreditorer 372

I et Tilfælde, hvor en Skifteekstrakt vedrørende 2 umyndiges Mødrene-arv ikke var bleven tinglæst ved Boets Slutning i 1897, men derimod i 1901 blev tinglæst som Hæftelse paa en Faderen tilhø-

	Pag.
rende fast Ejendom, Spørgsmaal afgjort om, hvilken Stilling i Konkursordenen der tilkom Fordringen efter Skifteekstrakten i Faderens Konkursbo	741
At en executor testamenti i et som Arv- og Gældsfragaalsesbo behandlet Dødsbo havde skaffet sig Laan ved at give Haandpant i i Boet værende Effekter, kunde ikke forpligte Boet, da de paa-gældende Transaktioner vare foretagne uden at have været fore-lagte Boets Kreditorer i en Skiftesamling	744
Skolevæsenet.	
Udtalt, at Lov 24 Marts 1899 § 23 ikke hjemlede ved Beregning af en Skolelærers Alderstillaag at undlade at tage Hensyn til den Tid, han havde været ansat som Timelærer ved en anden Skole end den, hvor han nu havde fast Ansættelse	70
Skudsmaalsbog.	
En Tiltalt, der havde foretaget en Del meget iøjnefaldende Udrade-ringer og Rettelser af Aarstallene i nogle Paategninger i vedkom-mende Skudsmaalsbog, anset efter Tyendelovens § 63, 1ste Led, kfr. Analogien af Strfl.s § 39, med en Bøde af 15 Kr.	518
Skøn.	
Erstatning tillagt efter uvillige Mænds Skøn i Henhold til Proce-duren	106
Sprængstoffer.	
En med den i Lov af 7 April 1899 § 2 omhandlede Attest forsynet bornholmsk Stenhugger, som havde paalagt en af sine Arbejdere at afhente en Pakke med Dynamitpatroner hos en Forhandler, tage den med hjem og passe godt paa den, hvilket Paalæg ikke blev udført af Arbejderen, som bragte Dynamitten til en Arbejds-kammerats Hjem, hvor der næste Morgen ved dennes Uforsigtig-hed skete en Eksplosion, som sprængte Huset i Luften, anset med Bøde for Overtrædelse af Lov 7 April 1899 § 3	365
Stadfæstelsesdomme	591
Strafart.	
Strfl.s § 21 anvendt og Tiltalte idømt Rotting	165
Strfl.s § 23 anvendt	156, 236
Straffens Forvandling.	
En Person over 60 Aar idømt Fængsel paa sædvanlig Fange-kost	156, 236
En Tiltalt, som ved Kriminalretten efter §§ 228 og 229 Nr. 4, smh. med § 37, var anset med Rotting, men som inden Højeste-	

retsdommens Afsigelse var fyldt 18 Aar, dømt til Forbedringshusarbejde	414
Udstaaet Varetægtsarrest traadt i Stedet for Straf	701

Straffens Udmaaling.

Forsøg paa Voldtægt straffet med 3 Aars Forbedringshusarbejde...	23
En professionel Bølle dømt til 18 Maaneders Forbedringshusarbejde for at have puffet en Betjent omkuld, hvorved der tilføjedes ham en indre Læsion, som havde flere Maaneders Tjenestehindring til Følge	88
En ikke tidligere for Vold straffet eller mulkteret Person, der ved et typisk Bølleoverfald havde tilføjet en Mand ret betydelig Vold, som dog ikke fik blivende Skade til Følge, dømt til 1 Aars Forbedringshusarbejde efter § 203	147
En professionel Bølle, som havde tilføjet en Mand et blaat Øje og en anden Mand, af hvem han forgæves havde betlet, en Skalle, efter Strfls § 203 dømt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar	176
Maksimum efter Lov 6 Marts 1869 § 3 idømt for en første Gang begaaet Overtredelse.....	193
En Tiltalt, som imellem Kriminalretsdommens og Højesteretsdommens Afsigelse var fyldt 18 Aar, dømt efter §§ 228 og 229 Nr. 4, smh. med § 37, til Forbedringshusarbejde	414
En Tiltalt anset med 12 Aars Tugthusarbejde for Voldtægt.....	733

Straffesættelsesgrunde.

Strfls § 6 ^o anvendt paa en Pige, som frivillig havde meldt sig som skyldig i Barnemord og afgivet fuldstændig Tilstaaelse, uanset at Barnet da allerede var fundet og at hun [næppe havde kunnet undgaa Opdagelse	41
Strfls § 37 anvendt.....	165

Stamhuse.

Den lineal-kognatiske Sukcession fastslaaet med Hensyn til et i 1753 oprettet Stamhus, senere substitueret til det Brinck-Seidelinske Fideikommis, i Henhold til en Fortolkning af vedkommende Bestemmelse i Erektionsbrevet, og idet de i øvrigt for den agnatiske-kognatiske Sukcession anførte Argumenter — en Tradition i Familien, den almindelige Antagelse paa den Tid, da Erektions-patentet oprettedes, og Analogien fra Len — forkastedes. (Forbehold)	258
--	-----

Strike.

Erstatning tilkendt en Entreprenør for det Tab, han maatte have lidt ved, at Formanden for Jord- og Betonarbejdsmændene i »Social-Demokraten« havde ladet indrykke en Meddelelse til disse Arbejdsmænd om, at Entreprenøren indtil videre var blokeret for Tilgang af Arbejdskraft	638
--	-----

Stævning.

Højesteretsstævning i en Sag angaaende Overtrædelse af et Bygningsreglement afvist, da vedkommende Amtmand ikke var stævnet ..	629
En Stævning kendt uefterrettelig i en anteciperet Sag, hvor Indstævnte ikke var mødt, da Sagen ikke var behørig hurtig fremmet.	731

Summa appellabilis.

En alene efter domfældtes Begæring for Højesteret appelleret Sag, hvorved Tiltalte var dømt efter § 256 til en Bøde, paakendt af Højesteret uden Summabevilling	58
En alene af Tiltalte appelleret Dom for Betleri og Overtrædelse af Frd. 10 December 1828 § 13, jfr. § 10, paa 60 Dages Tvangsarbejde, paadømt af Højesteret uden Summabevilling	64
En Sag om Erstatning for det Tab, en Vognmand, ved at Bestyrelsen for Kontrahentforeningen havde forkastet hans Tilbud, havde lidt, idet han ej var kommen til at overtage et Distrikt mod herfor at betale 265 Kr. 83 Øre i Vederlag, antaget at have Summa appellabilis for Højesteret	106
En Sag, hvori der var idømt en Bøde af 50 Kr., appelleret fra en bornholmsk Underret til Højesteret uden Bevilling	365

Sædeligheden.

En tidligere for Voldtægt dømt Person paa ny dømt for Forsøg herpaa til 5 Aars Tugthusarbejde	1
En Person, som en Sommermorgen havde paa Landevejen søgt at voldtage en ham ubekendt Pige, under hvilket Forsøg han tumlede med hende 1 Kvarter, tog hende fat foran om Halsen og truede hende med en oplukket Kniv, dømt efter § 168, jfr. § 46, til 3 Aars Forbedringshusarbejde	23
En Fader dømt efter § 161 for Blodskam mod sin 12 ¹ / ₂ -aarige Datter, uden at § 174 citeredes. Tiltalte havde ført sit Lem ind i hendes Kønssdele, men Sædafgangen var foregaaet udenfor disse.	46
En Tiltalt dømt efter § 176, jfr. § 168, for at have taget en Pige op under Skørterne	198
En Tiltalt anset overbevist om fuldbyrdet Voldtægt ved den af en polsk Pige afgivne edelige Forklaring om, at han paa et Høloft havde kastet hende omkuld og trods hendes Raab og Modstand fuldbyrdet Samleje med hende, idet han forhindrede hendes fortsatte Raab ved at stoppe Hø i Munden paa hende, hvilken Forklarings Rigtighed var bestyrket ved, at forskellige paa samme Høloft arbejdende Personer havde hørt hende raabe og set ham lægge sig over Pigen, og ved at Pigen, der kortere Tid efter havde fortalt det passerede, bar Spor af Vold, medens Tiltalte først havde benægtet ved den ommeldte Lejlighed at have rørt Pigen og senere afgivet en paa flere Punkter bevislig urigtig og usandsynlig Forklaring om det passerede, ifølge hvilken han end ikke havde ligget ovenpaa Pigen og alene grebet hende ved Anklen ..	198
En Tiltalt, som en Aften havde fulgt en Pige hjem ad Landevejen, ved hvilken Lejlighed de bleve forlovede og kyssedes, og som	

efter sin Forklaring med hendes Samtykke havde befølt hende paa Legemet og Kønssdelene og derpaa forsøgt at opnaa Samleje med hende, medens hun raabte og skreg, frifunden for Tiltale for Voldtægt, da der ikke var tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han havde tiltvunget sig eller forsøgt at tiltvinge sig Samleje med Pigen, og da Sagens Oplysninger bestyrkede hans Forklaring om, at den uterlige Behandling var sket med hendes Villie eller dog under saadanne Omstændigheder, at han havde haft Føje til at gaa ud fra, at den ikke havde været hende imod	261
En Stedfader dømt for mange Gange fuldbyrdet Samleje med sin Steddatter, medens hun var i en Alder af fra 4 ¹ / ₂ Aar til henved 6 Aar, efter Strfl.s §§ 162 og 168, jfr. § 173	296
En 50aarig Arbejdskarl, der et Aarstid tilbage havde haft Samleje med en nu 79aarig Enke med hendes Samtykke, og som, efter at han en Aften under et Besøg hos hende havde foretaget Tilnærmelser, der førte til, at hun forlod sit Hus, havde kastet hende omkuld paa Marken og forsøgt at opnaa Samleje med hende, hvorved der paaførtes Enken en Kontusion af Brystkassen og betydelig Ømhed paa Siderne af Brystet, straffet efter § 168, 2det Punktum, jfr. § 46	350
En Tiltalt anset efter Strfl.s § 184 for at have solgt uanstændige Billeder	515
En Tiltalt anset for uterligt Forhold overfor et 13aarigt Pigebarn . .	552
En Tiltalt anset for uterligt Forhold overfor et 14aarigt Pigebarn . .	613
En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i 2 Voldtægtsforsøg og en fuldbyrdet Voldtægtsforbrydelse, anset med 12 Aars Tugthusarbejde, medens Underinstanserne havde idømt ham 8 Aars Tugthusarbejde	733

Sædvane.

Militærets Ret til under militære Øvelser at færdes paa en Ejendoms Jorder fastslaaet, da saadan Brug af Enkeltmands Grund ifølge, hvad der i Aarhundreder ubestridt har fundet Sted, maa anses berettiget	279
--	-----

Søfartsforhold.

Se under Søloven	181
Antaget med Hensyn til en i et Certeparti fastsat Godtgørelse for hver Time, sparet ved Losningen (dispatch money), at Tidsrummet maatte beregnes »løbende«	246
Da Sølovens 4de Kapitel under sin Overskrift »Om Skibsmandskab« indbefatter baade Matroser og Skibsofficerer, alene med Undtagelse af Skipperen, maa ogsaa de Regler, Kapitlets enkelte §§ give for Skibsmandskabet, antages at angaa baade Matroser og Skibsofficerer Som Følge heraf vil Bestemmelsen i § 96 om særlig Godtgørelse for Arbejde paa Søn- og Helligdage lige saa vel komme Styrmand som Matroser til Gode	500

Søloven.

Spørgsmaal afgjort, om der tilkom et Skib, der havde foretaget et

	Pag.
forlægges Bjergningsforsøg, Andel i de af et andet Skib bjergede Værdier. Se under Bjergning.....	181
En Skibskaptajn anset kompetent til i Henhold til Sølovens § 102 Nr. 1 at idømme en Hovmester en Bøde for Ulydighed imod hans Befalinger med Hensyn til Skik og Orden om Bord, skønt Skibet, den Gang Ulydigheden passerede, henlaa i en dansk Havn, som var Sæde for en Ret, som kunde paadømme Tilfældet, da den Skipperen ifølge § 102 tilkommende Disciplinærmyndighed kun vilde kunne begrænses i Kraft af en indskrænkende Fortolkning til hvilken der savnedes Hjemmel, og da Hovmesteren efter sin Stilling paa Skibet ifølge Sølovens § 108 var underkastet Bestemmelserne i den nævnte §.....	290
Bestemmelsen i Sølovens § 136 om, at ved Losning har Skipperen at aflevere Godset ved Skibets Side, maa forstaas saaledes, at Skipperen er forpligtet til at hæve Godset saa højt, at det kan modtages fra Kajen, hvorved Skibet ligger.....	727

Testament.

I et Tilfælde, hvor en Hustru havde tilbagekaldt et af hende og hendes Mand oprettet reciprokt Testament og havde meddelt Manden dette, udtaltes det, at ligesom Testamentet ikke indeholdt nogen udtrykkelig Bestemmelse om, at det ikke ensidig kunde tilbagekaldes af en af Testatorerne, saaledes fandtes dets Indhold eller de dets Oprettelse forudgaaende Forhold heller ikke i øvrigt at medføre, at en saadan Tilbagekaldelse skulde være udelukket. Hustruen derfor anset berettiget til ensidig at tilbagekalde Testamentet.....	53
I et Tilfælde, hvor det i et af et barnløst Ægtepar oprettet Testament blandt andet var bestemt, at hvis Hustruen blev den længst levende, skulde Efterladenskaberne tilfalde Mandens Arvinger efter Loven, og hvor Hustruen efter at have overlevet Manden havde truffet testamentarisk Bestemmelse over Formuen til Fordel for andre, udtaltes det, at Hustruens Indsættelse af Mandens Arvinger i først nævnte Testament efter Sammenhængen med dets øvrige Indhold fremtraadte som et Manden givet Tilsagn, som var blevet uigenkaldeligt fra hendes Side derved, at hun i Henhold til Testamentet havde deltaget i Overtagelse af Boet efter ham, hvorfor hun ikke havde været berettiget til at tilbagekalde dette Testament.....	132
I et Tilfælde, hvor en Testator i et lovformeligt Testament havde udtalt sin Forventning om, at efterladte skriftlige Dispositioner over enkelte Genstande vilde blive respekterede, blev en paa en Seddel, der ikke var vedlagt Testamentet og som fandtes blandt uvedkommende Papirer, indeholdt Disposition over nogle Sølvgenstande tilsidesat, allerede fordi det maatte anses tvivlsomt, om Testator med Hensyn til bemeldte Disposition, som knyttede sig til et senere Testament, hvori Donatarius ikke var indsat som Arving og ikke var optaget i fornævnte Testament, hvori der tillagdes Donatarius et betydeligt Pengebeløb, havde fastholdt sit tidligere udtalte Ønske med Hensyn til Sølvgenstandene.....	137

	Pag.
Angaaende Fortolkning af en Kodiciel, hvorved en i et Testamente indsat Universalarving eksherederedes, se under Arv	420
Se Arveforhold	649

Tillægsstraf.

En Tiltalt frifunden for Tillægsstraf i Henhold til § 64, fordi hans Forhold, saafremt det var inddraget under den tidligere paakendte Sag, ikke skønnes at ville have medført nogen Forhøjelse af Straffen	456
--	-----

Tilregnelighed.

Spørgsmaal afgjort, om en Person, som havde gjort sig skyldig i Voldtægtsforsøg, var fuldt tilregnelig. Dette besvaret bekræftende	1
En aandssvag Person frifunden for Tyveri i Henhold til § 38, men med Anordning af Sikkerhedsforanstaltninger. Se under Tyveri .	104
En Fader, som efter at have opfordret sin voksne Datter og Søn til at dø sammen med sig, hvilket de samtykkede i, med en Kniv havde overskaaret Aarerne paa begge Børnenes og sine egne Arme, hvilket førte til Sønnens Død, frifunden i Henhold til § 38. Da han efter Lægeerklæringen maatte anses for farlig for sine Omgivelser, statueredes det, at der af Øvrigheden burde træffes Sikkerhedsforanstaltninger imod ham.....	354
En meget beruset Tiltalt, som, da flere Personer forsøgte at hjælpe ham hjem, stak en af disse, der stod bøjet over ham for at hjælpe ham op, i Brystet med sin Foldekniv, dømt efter § 203. (Overretten havde citeret § 39).....	388
En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i forskellige Tyverier og i Betleri, anset efter Strfl.s § 232, 1ste Led. for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, og Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Strfl.s § 39 og dennes Grundsætning, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. For at have foretaget en Del meget iøjnefaldende Udraderinger og Rettelser af Aarstallene i nogle Paategninger i sin Skudsmaals- bog derhos efter Tyendelovens § 63, 1ste Led, kfr. Analogien af Strfl.s § 39, anset med en Bøde af 15 Kr.....	518
En gentagne Gange straffet Brandstifter, der ved Kriminal- og Politi- rettens Dom var erklæret farlig for den offentlige Sikkerhed, hvorfor der i Medfør af Strfl.s § 38, 2det Stk., vilde være at træffe Sikkerhedsforanstaltninger mod ham, ved Højesteret anset efter § 281, kfr. § 46, disse §§ sammenholdte med § 39, med Tugthusarbejde i 4 Aar	757

Tingsvidne.

Ikke taget Hensyn til et af en Appellant ifølge Bevilling for Højeste- ret fremlagt Tingsvidne, skøndt Indstævnte havde ladet møde under samme, da der ikke saas dermed at være forholdt efter Pl. 12 Maj 1784	730
---	-----

Toldsvig.

Pag.

En Tiltalt, der ved Indførsel her til Landet af Sække havde forpakket Bomuldsfrøesække mellem almindelige Lærredssække, dømt for Toldsvig..... 606

Tjenesteforhold.

Antaget, at en Glassmelter, som var engageret foreløbig for to Aar, gensidig Opsigelsesfrist 3 Maaneder, ikke kunde opsiges i de to første Aar. Glasværket, som havde afskediget ham i Utide uden at det kunde anses godtgjort, at han havde været saa uduelig eller udvist saadan Upaalidelighed eller Skødesløshed i Tjenesten, at han havde væsenlig misholdt Kontrakten, eller at han havde tilføjet Glasværket nogen Skade, for hvilken han kunde gøres ansvarlig, anset pligtigt at yde ham Erstatning for det ved Kontraktsbrudet tilføjede Tab. Ved dettes Beregning blev imidlertid i det fastsatte Vederlag for den vedtagne Tjenestetid af 2 Aar samt for Rejsseudgifter, der skulde erstattes ham og Familie, fradraget, hvad han kunde antages at have fortjent efter Afskedigelsen indenfor det omhandlede Tidsrum..... 185

Tyendeforhold.

Forfalskning af en Skudsmaalsbog, se Skudsmaalsbog..... 518
 Tyendelovens § 36 efter sin Ordlyd ikke anset anvendelig i et Tilfælde, hvor en Husbond havde bortsendt en Tjenestekarl i en saa syg og medtagen Tilstand, at han efter et Par Dages Forløb afgik ved Døden..... 584

Trusler.

En sindssyg, i Sverrig hjemmehørende Person, der havde undsagt en anden, dømt til at tage Ophold udenfor Landet. Se under Undsigelse..... 91

Tvangsauktion.

I et Tilfælde, hvor et Aktieselskabs Bo var taget under Skiftebehandling i Henhold til Skiftelovens § 82, og hvor der, da der paa en Skiftesamling af Boets Medhjælper blev fremlagt Udkast til Vilkaar for Bortsalg af Boets faste Ejendom efter Reglerne for Tvangsauktion, blev nedlagt Indsigelse herimod af en Prioritets-haver i Ejendommen, blev den nedlagte Indsigelse taget til Følge, idet det udtaltes, at da den i Skiftelovens § 82 ommeldte Skiftebehandling af Interessentskabsboer kun har til Formaal at fordele Interessentskabets Formue mellem dets Medlemmer og ikke tilsigter en Konkursbehandling mellem Interessentskabets Kreditorer, kunne disse ikke være pligtige til af Hensyn til Skiftebehandlingen at taale nogen Forringelse eller Forandring i deres kontraktmæssige Rettigheder overfor Interessentskabet eller dettes Bo.... 372
 En Person, der paa en Tvangsauktion havde købt en Ejendom, i hvilken der paa 1ste Prioritet indestod Gæld til en Kreditforening, hvis Obligationer stode i en Kurs af 91¹/₄, kunde ikke antages ved Udstedelsen af ny Obligation til Kreditforeningen at have

	Pag.
berigtiget et til Obligationens Paalydende svarende Beløb af Auktionskøbesummen	754

Tyveri.

En ikke tidligere straffet Person, som en Nat havde sviret med et for Tyveri straffet offentligt Fruentimmer og en for groft Bedrageri straffet Jærnbaneanarbejder, og som den følgende Morgen fandtes i Besiddelse af en Laaneseddel, en svensk og en norsk 10 Krone Seddel, hvorpaa Anmelderen sigtede ham som Gerningsmand til et om Natten anmeldt Tyveri, ved hvilket han var frastjaalen en Portemonnæ med Indhold, deriblandt 2 svenske og 1 norsk 10 Krone Seddel og fornævnte Laaneseddel, frifunden af Mangel paa Bevis. Under Sagen vare Betingelserne tilvejebragte for at dømme Tiltalte efter det indirekte Tyvs- og Hælerbevis med Hensyn til Laanesedlen, da det var oplyst, at Anmelderen kort i Forvejen havde faaet udbetalt et Pengebeløb i blandt andet 2 svenske og 1 norsk Tikroneseddel, og at Tiltalte ikke havde kunnet gøre Rede for, hvorfra han havde de hos ham forefundne Sedler....	15
En Tiltalt, der om Natten paa Gaden blev antruffen bærende et Stykke Flæsk uindpakket, og fordølgende det, frifunden for Tyveri paa Grund af Sagens mangelfulde Oplysninger.....	48
To tidligere for Tyveri straffede Personer, som ved en Kvinde havde forsøgt at pantsætte noget kort i Forvejen fra et Tørreløft stjaalet Vadsketøj, og som havde forklaret indbyrdes modsigende at have købt det paa Gaden af en ubekendt Mand, dømte for Tyveri af disse og andre Koster der efter deres eget Udsagn vare erhvervede ved samme Lejlighed og hvoraf de fandtes i Besiddelse ...	48
En Tiltalt, som efter foregaaende Aftale om i Fællesskab at begaa Tyveri af en Kappe havde holdt Vagt, medens en medtiltalt udførte Tyveriet, dømt efter § 228 som Medgerningsmand.....	51
En Vagabond, som fandtes i Besiddelse af en samme Dag stjaalen Frakke og som havde forklaret at have købt den paa Gaden i Skive af en ubekendt Person, dømt for Tyveri, idet hans Hjemmel forkastedes og han var kendt paa Gerningsstedet, samt nogen Sandsynlighed var tilvejebragt for, at han havde været i Huset samme Dag	72
En oftere for Tyveri straffet Person, der af Ejermænd var set at tage et Par Pølser, som han skjulte under Frakken, af et andet Vidne var set at forlade Stedet med noget under Frakken, og derpaa i continenti grebes i Vidners Overværelse med to Pølser under Frakken, dømt mod sin Benægtelse for Tyveri	97
En tidligere mod sin Benægtelse for Tyveri straffet Person anset overbevist om Tyveri af en And fra en Bondegaard Gaardejeren og hans Tjenestekarl havde set ham komme paa en Marksti ved Gaarden bærende paa en And og havde frataget ham den, da de opdagede, at der blandt Gaardens Ænder manglede en And, Husholdersken havde set Tiltalte gaa ind i Gaarden. Tiltaltes Ledsager havde forklaret, at Tiltalte ved Gaarden forlod ham og	

	Pag.
kort efter kom tilbage med en And, og Tiltalte havde selv forklaret at have købt den af en ubekendt Hønskræmmer i Nærheden af Gaarden	101
En aandssvag Person, som oftere havde gjort sig skyldig i Rapserier, og nu paa ny var tiltalt for Tyveri, frifunden i Henhold til § 38, men med Anordning af Sikkerhedsforanstaltninger. Af vedkommende Overlæge var udtalt, at han mulig havde Bevidsthed om Handlingens Strafarbarhed, men at han stod paa Imbecilitetens lavere Trin.....	104
En tidligere for Ejendomsindgreb straffet svensk Person, som i en Beværtning havde siddet sammen med en beruset Sømand, pludselig var gaaet bort, hvorpaa Sømanden erklærede, at han var bestjaalen for sin Tegnebog med 90 Kr., som den følgende Dag fandtes i Besiddelse af 40 Kr. i Pengesedler, samt havde givet en til Dels bevislig urigtig og i det hele ganske usandsynlig Forklaring om sin Adkomst til disse, dømt for Tyveri	124
En Tiltalt dømt for Tyveri fra et Karlekammer	135
En tidligere for lignende Forhold dømt og sigtet Person, som var sigtet for at have frataget en beruset Mand paa en Beværtning et Ur ved at klippe Kæden over og rykke Uret op af Lommen, dømt for Tyveri efter de af Anmelderen og to Vidner, der havde set Tiltalte fjerne sig med en Kædestump hængende ud af Haanden, da Anmelderen raabte op, at han var bestjaalen, afgivne Forklaringer	146
En 37aarig Person for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri dømt til Tugthusarbejde	173
En Arbejdsmand anset skyldig i Tyveri af en fra en Fabrik bortstjaalet Rømskive, idet han havde erkendt at have solgt Rømskiven, hvis Identitet med den stjaalne var godtgjort ved 3 Vidners Forklaringer, til en medtiltalt, og der intet Hensyn toges til hans Tilbagekaldelse af den af ham givne Forklaring	236
En Møller dømt for Tyveri og Hæleri med Hensyn til nogle fra en Fabrik bortstjaalne Maskindele.....	236
En Tiltalt dømt for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri af noget til Tørring ophængt Tøj og 2 Gæs, der gik i en Gaard.....	292
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for at have frataget en paa en Bænk sovende Person Ur og Kæde. Se under Indiciebevis.....	377
En Tiltalt dømt for Tyveri fra en Person, med hvem han havde siddet og drukket paa en Beværtning, som de i Forening forlode	675
En tidligere straffet Tiltalt dømt for Meddelagtighed i Tyveri, idet der ikke kunde tages Hensyn til hans Anbringende om kun efter Anmodning af en anden at have opbevaret de paagældende Koster, og da han, da Politiet søgte ham paa hans Bopæl, gav det Udseende af, at han ikke var hjemme, og derefter forsøgte ved Flugt at unddrage sig Anholdelsen, medbringende de ommeldte Koster	645
En Tiltalt, der paa en Beværtning havde frastjaalet en sovende Person et Pengebeløb, dømt paa Indicier	778
En Tiltalt dømt efter Strfl.s § 232, 1ste Led, jfr. § 39, for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri	518

	Pag.
En tidligere for Tyveri straffet Person anset efter Strfl.s § 231, 1ste Stk.	532
En Tiltalt ved forskellige Vidners Forklaring overbevist om at have begaaet 3 Lommetyverier.	572
Straf herfor endvidere idømt 96, 117, 197, 311, 313, 338, 552, 554, 569, 602, 626, 644, 679, 695,	430 751

(Grænsetilfælde mellem simpelt og groft.)

En Vagabond, som i den Hensigt at tilvende sig Mad havde begaaet Indbrud i et Hus, men stjaalet andet end Fødevarer, dømt for Indbrud.	60
En Dreng, som havde været med til at stjæle Duer fra et 3 Alen dybt og 2—3 Alen bredt og højt Duehus ved Indbrud og idet han steg over et Plankeværk ind i en Have, dømt for simpelt Tyveri	165

(Grænsetilfælde til Ran.)

En Tiltalt, som havde tilegnet sig et Ur ved at klippe Kæden over og rykke Uret op af Lommen, dømt for Tyveri	146
---	-----

(Grænsetilfælde til § 235.)

En Kvinde dømt efter § 228 for Tilegnelse fra en Have af en Potteplante til Værdi 3 Kr.	69
---	----

(Grænsetilfælde til ulovlig Omgang med Hittegods.)

En Tiltalt dømt for at have i Tilegnelseshensigt udtaget et Sjal af en Pose, som henlaa ved en Vej og som, efter hvad Tiltalte gik ud fra, var henlagt der af Ejeren, men ikke tabt	52
---	----

(Groft.)

En tidligere oftere for Ejendomsindgreb straffet Person, om hvem en medtiltalt havde forklaret, at han havde været med til at begaa et Indbrud i en ubeboet Villa i Charlottenlund, frifunden af Mangel paa Bevis. Under Sagen havde Tiltalte fastholdt, at han den paagældende Dag efter at være fulgtes ud ad Strandvejen med den medtiltalt, var skiltes fra ham ved Svanemøllen, og vel havde to Vidner forklaret at have set den medtiltalt om Aftenen komme tilbage ad Strandvejen med den samme Person, som han var set at gaa ud med ved Middagstid, bærende paa en fyldt Sæk, som de ikke havde, da de gik ud, men disse Vidner havde ikke i denne Ledsager kunnet genkende Tiltalte	6
To tidligere for Ejendomsindgreb straffede Personer, som fandtes bærende paa Koster, der i Medfør af det indirekte Tyvs og Hæleerbevis maatte anses stjaalne, dømte som Gerningsmænd, da de efter deres egen Indrømmelse den paagældende Nat havde været lige ud for Gerningsstedet og bleve antrufne nær ved dette med Kosterne, og da deres Forklaringer om, hvorledes de var komne til Kosterne, vare indbyrdes modsigende, skiftende og usandsynlige. Og da Tyveriet maatte antages udført ved Indstigning gennem et ved en Proptrækker aabnet Vindue, og den ene var funden i Be-	

- siddelse af en Proptrækker, som svarede til Hullet i Vinduet, dømtes de for groft Tyveri 6
- I et Tilfælde, hvor det var bevist, at der ved et natligt Indbrud gennem et med et Stemmejern aabnet Vindue var stjaalet et Par Snøresko og et Skohorn, blev en tidligere for natligt Indbrud straffet Vagabond, der to Dage efter fandtes iført et Par Sko og med et Skohorn, som de savnede, som havde været i vedkommende Købstad samme Aften, som Tyveriet blev begaaet om Natten, oprindelig havde løgnagtig benægtet dette og givet først en efter egen Indrømmelse urigtig og senere en øjensynlig ligesaa urigtig Forklaring om sin Adkomst til fornævnte Koster, som Dagen, førend Skoene forsvandt, havde været iført et Par Træsko, hvorhos der paa Gerningsstedet fandtes et Par Træsko. der passede Tiltalte, og som endelig fandtes i Besiddelse af et Stemmejern, der passede til Sporene i Vinduet, dømt for indbrudsvis at have stjaalet fornævnte Koster.
- Ligeledes dømt for samme Nat ved Indbrud at have stjaalet Beklædningsgenstande og nogle Kobberpenge, idet han fandtes iført en Del Beklædningsgenstande, med Hensyn til hvilke Ejendomsbevis og Tilhjemlingsed var tilvejebragt, medens andre Genstande, som vare i hans Besiddelse, vare af samme Art som dem, der var savnede ved samme Lejlighed, idet han i de følgende Dage havde udgivet mange Kobberpenge, idet han havde givet vaklende og øjensynlig urigtig Forklaring om sin Adkomst, havde været i samme By Aftenen forinden, og en Hovedbedækning, som den, Tiltalte bar forinden, var funden paa Gerningsstedet, medens hans egne Klæder fandtes i Byens Nærhed, og i det endelig Tyveriet maatte antages udført ved Indbrud ved Indstigning gennem et Vindue 83
- En Tiltalt, om hvem forskellige medtaltalte havde forklaret, at han var kommen til Stede, efter at de havde ved Indbrud skaffet sig Adgang til et Skræderværksted, og at han blev gjort bekendt med, at de var ved at bortføre Effekter derfra, og som havde indrømmet, hvad ligeledes var forklaret af de medtaltalte, at have leveret dem to Sække, men havde nægtet at have, som forklaret af de medtaltalte, deltaget i Tyveriets Udførelse, og som endelig var anset overbevist om at have pantsat Koster, der vare stjaalne ved denne Lejlighed, dømt efter § 229 Nr. 4 som Medgerningsmand til Indbrudstyveri, medens Overretten alene havde dømt ham for simpelt Tyveri 205
- En tidligere for Tyveri straffet Person ved fire medtaltaltes Forklaringer og Sagens øvrige Oplysninger, hvoraf særlig fremgik, at han havde været sammen med de medtaltalte de paagældende Dage og i Nærheden af Gerningsstedet, anset overbevist om simpelt og groft Tyveri fra et Støberi 281
- En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt, om hvem et Vidne, der en Nat havde truffet ham paa Gaden, og som af Tiltalte var bleven antaget for en Tyv, havde forklaret, at en Skruetrækker, han tog frem, var for blød, og som senere havde begivet sig ind i Hel-

	Pag.
mershus for at »lave noget«, hvorfra han undslap uden at blive paagrebet af to Politibetjente, hvem Vidnet havde meddelt sin Mistanke, mod sin Benægtelse anset skyldig i et samme Nat forsøgt Indbrud i Ejendommen, hvorved nogle Ruder vare knuste og Blodspor efterlode, da Tiltaltes Forklaring om at have været beruset forkastedes, da Mærkerne paa Vinduesrammen passede til en Skruetrækker, der ved Anholdelsen fandtes i Tiltaltes Underbenklæder nede ved Foden, da denne Skruetrækker var blodig, og da Tiltaltes venstre Haand var saaret og blodig.....	294
En Person mod sin Benægtelse dømt for Forsøg paa Indbrud, se under Indiciebevis	339
En tidligere straffet Tiltalt, der havde tilstaaet i Forening med en medtiltalt at have gjort sig skyldig i simpelt Tyveri og Forsøg paa Indbrud, dømt, idet der ikke toges noget Hensyn til hans Tilbagekaldelse af Tilstaaelsen	401
En tidligere straffet Tiltalt, som ved Hjælp af en Dirk havde skaffet sig Adgang til et beboet Kvistværelse og, da han kom ud derfra, blev forfulgt som Tyv og paagreben efter paa sin Flugt at have kastet en Dirk og 2 Nøgler fra sig, hvoraf den ene havde beroet paa en Kommode i Værelset, dømt for Indbrud, se under Indiciebevis ..	427
En tidligere oftere for Tyveri straffet Person dømt efter det almindelige Indiciebevis for groft natligt Tyveri. Tiltalte havde gennem et Vindue skaffet sig Adgang til en Manufakturhandlers Butik...	504
Straf herfor endvidere idømt	117, 228, 337, 407, 498, 625, 659

(§ 235.)

To Tiltalte dømte til Bøder for ulovlig Tilvendelse af Kuglesten paa Klintholm Strand	316
Tilegnelse af Kuglesten fra Strandbredden henført under § 235, 456.	560
Tiltalte frifunden, da den forurettede ikke ønskede ham straffet...	507
En Tiltalt, der ulovlig havde tilegnet sig Kuglesten, »efter Omstændighederne« anset efter Strfl.s § 235	738

Ugtsomhed.

En Gaardejer havde bortsendt en Tjenestekarl i en saa syg Tilstand, at han efter et Par Dages Forløb afgik ved Døden. Karlen var i høj Grad angreben af Tuberkulose — der dog ikke var paadraget i Gaardejerens Tjeneste — og havde været meget forsømt og ikke godt behandlet, til Dels dog ved egen Skyld. Gaardejeren ikke antaget at have overtraadt Strfl.s § 198 eller § 207. — Se iøvrigt Tyendeforhold	584
--	-----

Udeblivelsesdomme	131, 149, 178, 179, 189, 190, 265, 665, 764
--------------------------------	---

Udlandet.

Antaget uden Betydning med Hensyn til Ansvar for uberettiget Handel med Lotterisedler, at disse vare solgte til Udlandet	193
En for Bedrageri sigtet, der var udleveret fra England, kunde i Henhold til Artikel VI. i Konvention af 17de Maj 1873 kun tiltales	

	Pag.
for de Forhold, med Hensyn til hvilke der forelaa beedigede Forklaringer.....	697
Udsættelsesforretning.	
En saadan stadfæstet, se under Fuldmagtsforhold, med Hensyn til Udlevering af nogle Maskiner.....	111
Udvisning.	
En svensk Undersaat, som dømtes til Forbedringshusarbejde, tillige dømt til at udvises efter § 16	124
En i Malmø født Person dømt for Overtrædelse af Strfl.s § 16	175
Underholdsbidrag.	
Da det maatte have Formodningen imod sig, at en til Alimentationsbidrags Ydelse sagsøgt Person skulde til det af ham opgivne Tidspunkt have afbrudt den kønslige Forbindelse med Barnemoderen, hos hvem han vedblev at logere, og han endog var fremkommet med en, omend i skæmtende Form holdt Udtalelse om, at han paa det Tidspunkt, hvorpaa det kom an, stod i kønslig Forhold til hende, blev hans Alimentationspligt gjort afhængig af Barnemoderens Ed	121
En Alimentationssag gjort afhængig af Barnemoderens Ed, da Barnefaderen havde afgivet en urigtig Proceserklæring og hans Benægtelse af at have plejet Samleje med Barnemoderen i og for sig efter det oplyste var usandsynlig	190
Se under Fattigunderstøttelse	404
Se under Alimentation	510
En Barnefader dømt efter Barnemoderens Paastand	725
Undsigelse.	
En i Sverrig hjemmehørende og der forsørgelsesberettiget Person, der havde undsagt en anden, og som led af kronisk Sindssygdøm, under hvilken han efter Lægeerklæringen kunde lade sig henrive til alvorlige Voldshandlinger mod dem, han ansaa for sine Fjender, efter den undsagtes Begæring dømt til at tage Ophold udenfor Riget	91
Unødige Trætte.	
Mulkt herfor paalagt en Part, som havde vundet en Sag i de foregaaende Instanser ved usandfærdig Procedure.....	303
Mulkt herfor idømt for usandfærdig Procedure	383
Mulkt herfor ikendt en udeblivende Appellant.....	760
Mulkt herfor endvidere idømt.....	530, 684
Uskikkelighed for Retten.	
Se under Rettens Pleje.....	106
Uterligt Forhold.	
En Tiltalt, som i længere Tid havde opholdt sig paa et Kloset med en 5aarig Pige, efter den af denne afgivne Forklartng og Vidnes-	

	Pag.
byrd fra to ved Siden af siddende Personer, som havde paa hørt Yttringer af Tiltalte, der bestemt tydede paa, at han havde haft uterligt Forhold for, dømt efter § 176, jfr. § 173	143
En Tiltalt frifunden for at have udvist uterligt Forhold overfor et 13aarigt Pigebarn, der, længe før hun første Gang var sammen med Tiltalte, havde haft Samleje med Drengene.....	516
Straf for uterligt Forhold overfor et 13aarigt Pigebarn	552
En Tiltalt, der havde indført sit Lem i en 7aarig Drengs Mund, anset efter Strfl.s § 185	595
En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i uterligt Forhold overfor et 14aarigt Pigebarn, anset efter Strfl.s § 176.....	613

Varemærke.

I et Tilfælde, hvor en Handlende havde faaet registreret en aborrelignende Fisk og Mærket »fishermans knive«, og hvor en anden Handlende var vedbleven at føre en geddelignende Fisk og Mærket »Fiskekniv« paa de af ham forhandlede Knive, medens Fabrikanternes Mærke var forskelligt, blev sidstnævnte Handlende frifunden for Overtrædelse af Varemærkeloven af 11te April 1890 § 13, jfr. § 12, allerede af den Grund, at Ligheden imellem Mærkerne ikke skønnedes at være saadan, at en Forveksling let kunde ske ...	11
En tiltalt Cigarhandler, der havde benyttet to af et Fabrikantfirma indregistrerede Varemærker for Cigarer blot med en Afvigelse i Farven, frifunden, da Varemærkerne dels bestode af Etiketter, der maatte henregnes til de i Lov af 11te April 1890 § 7, jfr. Lov af 19de December 1898 § 1, ommeldte Tegn og Mærker, der almindelig benyttes i visse Klasser af Forretninger, dels af Bogstaver, der ikke kunde anses som Figurmærker.....	418

Veje.

Se Servituter	465
Spørgsmaal afgjort om et Amdsraads Beføjelse til at opstille Betingelser for Meddelelse af Tilladelse til Anbringelse af en Overkørsel fra en Landevej til en Ejendom	610

Veksel.

En af en Fallent i Løbet af de sidste 8 Uger før Konkursens Indtræden foretagen Haandpantsetning af en af Fallenten trukken Veksel ikke afkræftet, da Pantsetningen ikke gav Medkontrahenten nogen væsenlig anden Ret end den, han i Forvejen som Ejer af Vekselen havde.....	538
---	-----

Vestindien.

En Neger anset med Livsstraf efter Frd. 4de Oktober 1833 for ved en overlagt Voldsgerning at have foranlediget en Mands Død ved et Stenkast.....	140
En Tiltalt anset for Kvaksalveri	513
Spørgsmaal afgjort, om en Forstrækning var Laan eller Indskud i en Forretning	688

Vidneførsel.

En Tingsvidnesag afvist efter Paastand, fordi den ved Forligsmæglingen i Hovedsagen mødte Mandatarius ikke var fuldmyndig ... 452

Vold (frifindende).

En for Vold tiltalt Gaardejer frifunden, da han ikke fandtes at have overskredet Nødværgerettens Grænser, se under Nødværge..... 251

Ikke antaget at foreligge strafbar Vold i et Tilfælde, hvor en for sin Hidsighed og Voldsomhed bekendt Person under et Sammenstød med 3 andre Personer havde brækket et Ribben 599

§ 207 ikke antaget overtraadt, se Uagsomhed 584

(§ 202.)

En Tiltalt, der 3 à 4 Gange havde tilføjet sin Hustru stærke Slag i Ansigtet med flad Haand, anset efter § 202. 430

(§ 203.)

En ikke tidligere for Vold straffet eller mulkteret Person, som ved et typisk Bølleoverfald havde tilføjet en Mand ret betydelig Vold, som dog ikke fik blivende Skade til Følge, dømt til 1 Aars Forbedringshusarbejde efter § 203. 147

En tidligere for Vold og Opsætsighed mod Politiet samt oftere for Ejendomsindgreb dømt Person, der tillige flere Gange havde vedtaget Bøder for Overtrædelse af Politivedtægten forbunden med Vold, dømt efter § 203 til Forbedringshusarbejde i 1 Aar for paa Gaden at have tilføjet en Mand et blaat Øje og tilføjet en anden Mand, af hvem han forgæves havde betlet, en Skalle 176

En Tiltalt, der paa et Værtshus var kommen i Slagsmaal med en anden Person, dømt efter § 203 for at have med en Hjortetakstok tilføjet ham to Slag i Hovedet, som medførte en Maanedes Arbejdsudygtighed, men Straffen under Hensyn til overfaldnes Forhold sat til 8 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost 202

En Tiltalt, som efter forgæves at have betlet hos en Detailhandler fo'r ind paa ham, greb ham i Brystet og kastede ham til Jorden, hvorpaa han kradsede ham i Ansigtet, og som senere tilføjede overfaldne et Nævesslag i Ansigtet, dømt efter § 203 309

En 20aarig Tiltalt, der havde tilføjet en Husmand, som tidligere havde anmeldt ham for Politiet for nogle Optøjer, en Skalle og nogle Slag med en Stok, hvorved der fremkom nogle mindre Læsioner i Hovedet og Smerter i Knæet, anset efter § 203 362

En meget beruset Tiltalt, som, da flere Personer forsøgte at hjælpe ham hjem, stak en af disse, som stod bøjet over ham for at hjælpe ham op, i Brystet med en Foldekniv, dømt efter § 203.. 368

En Tiltalt, som, efterat en beruset Person havde væltet sig ind paa ham med Skældsord og villet slaas med ham, med en afkvistet Kæp, som han hentede hjemme, havde tilføjet Personen et stærkt Slag i Hovedet, hvorved der fremkom et dybt Saar, anset efter § 203 409

Tre Tiltalte, der om Natten Kl. 1 vare blevne udviste af en Bevært-

	Pag.
ning af en Opvarter, og af hvilke den ene, da Opvarteren kom ud paa Gaden, fo'r hen og væltede ham om paa Gaden, hvorpaa de to andre sparkede ham i Ansigtet, saaledes at der fremkom forskellige Læsioner, anset efter § 203.....	416
En Gaardejer og dennes Søn ansete efter Strfl.s §§ 203 og 211 for ved et paa Gaarden afholdt Gilde at have tilføjet en noget beruset Tjenestekarl forskellige Læsioner, hvorunder de gentagne Gange havde bundet paagældendes højre Arm til højre Ben med en Tømme	544
En Forkarl, der havde sparket en Tjenestekarl, der havde drillet ham, i Hovedet med sin Træsko, anset efter Strfl.s § 203.....	558
Strfl.s § 203 anvendt.....	641, 686

(Vestindien.)

En Neger dømt for ved et Stenkast at have tilføjet en Mand overlagt Vold, som havde Døden til Følge, efter Frd. 4de Oktober 1833 § 10 til at have sit Liv forbrudt.....	140
---	-----

Voldtægt.

Se under Sædeligheden	1, 23, 198, 261, 296, 350 733
-----------------------------	-------------------------------

Værnepligt.

Udtalt, at Bestemmelsen i Loven af 6te Marts 1869 § 41 om, at den værnepligtige, som efter at være udskreven eller indtraadt i Tjeneste, ved uberettiget Bortrejse eller paa anden Maade en Tid lang, vilkaarlig har unddraget sig Værnepligten, vil have at aftjene sin fulde Tjenestetid saavel i Linien som i Forstærkningen, maatte forstaaes saaledes, at den paagældendes Tjenestetid uden Hensyn til, om han i den Tid, i hvilken han har unddraget sig Værnepligten, havde været eller skulde have været indkaldt til Tjeneste eller ej, vil være at forlænge med et Tidsrum, svarende til det, i hvilket han havde unddraget sig Krigsbestyrelsens Raadighed. Derfor statueret med Hensyn til en Sergent af Forplejningskorpset, udskreven paa Sessionen for 1889, som efter at have erholdt Tildelse til at træde udenfor Numer i 1 Aar fra 26de Juli 1898 at regne rejste bort til England og Amerika i Juni 1899 og først vendte tilbage i Foraaret 1900 uden at melde sig til Tjeneste, at hans Tjenestetid, idet der intet Hensyn kunde tages til hans Anbringende om, at Grunden til, at han ikke meldte sig til Tjeneste ved sin Hjemkomst, var den, at han troede, at han var bleven udslettet af Rullen, vilde være at forlænge med 3 Aar.....	218
--	-----

Ægtefæller.

En Mand, hvis Hustru efter at have forladt ham havde erholdt Fattigunderstøttelse, tilpligtet at refundere denne i Henhold til Fattiglovens § 34, uanset at han havde erklæret sig villig til at modtage hende i Hjemmet.....	404
---	-----

Æresfornærmelser.

En Kvinde i Henhold til Strfl.s § 219 frifunden for nogle i et privat Brev til en Husejer brugte fornærmelige Ytringer, da Brevet maatte antages at være Svar paa et Brev fra Husejeren, som indeholdt foruden Trusel om Vold forskellige fornærmelige Sigtelser og Udladelser mod hende.....	249
Nogle i Avisartikler indeholdte Sigtelser mod en Herredsfoged for ved Behandlingen af tvende Sager at have vist Partiskhed og i den ene Sag mod bedre Vidende at have frifundet en skyldig, mortificerede, men derimod Straf ej ikendt Artiklernes Forfatter, da han efter Omstændighederne havde haft Grund til at anse sig beføjet til at karakterisere Herredsfogdens Adfærd som sket. Med Hensyn til en Del andre i de paagældende Artikler indeholdte Sigtelser udtalt, at de dels ikke egnede sig til Mortifikation, dels at Rigtigheden af dem var godtgjort.....	484
Redaktøren af Dagbladet »Klokken 12« anset efter Strfl.s 217 for forskellige Æresfornærmelser mod en Fængselsinspektør	542
Redaktøren af Dagbladet »Klokken 12« dømt for Injurier mod en Sagfører	579

Rettelse.

Pag. 455 Linie 13 fra oven: med Undtagelse, læs: ved Udtagelsen.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 1.

Første ordinære Session.

Torsdagen den 3 Marts.

Nr. 123. Højesterets­sagfører Dietrichson
contra
Anders Madsen (Def. Halkier),
der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Øster og Vester Herreders Ekstrarets Dom af 2 November 1903: Arrestanten Anders Madsen bør hensættes til Forbedrings­husarbejde i 2 Aar samt til Tjenestepige Kristine Hansine Jensen betale i Erstatning 100 Kr. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Sagfører E. Hansen, og til Defensor, Sagfører Nonboe, 15 Kr. til den første og 12 Kr. til den sidste Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 November 1903: Arrestanten Anders Madsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 4 Aar. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, i Salær hver 20 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 5 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Aar. I Salarium

for Højesteret betaler Tiltalte Anders Madsen til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Anders Madsen sat under Tiltale for Forsøg paa Voldtægt.

Arrestanten, der er født i Aaret 1868, har tidligere været straffet ifølge Forlig inden Kolding Købstads Politiret af 22 Oktober 1894 og inden Varde Købstads Politiret af 9de Februar 1895 henholdsvis for Gadeuorden med en Bøde af 5 Kr. til Politikassen og for Overtrædelse af Værnepligtsloven med en Bøde af 40 Kr. til Statskassen, samt ifølge Overrettens Dom af 8 Juni 1896 efter Straffelovens § 168, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 5 Aar, hvorhos han, der i Begyndelsen af 1895 ved Varde Købstads Jurisdiktion har været under Undersøgelse for forskellige Lovovertrædelser, uden at der imidlertid i den Anledning blev beordret Tiltale mod ham, ifølge Dom af 30 Juni 1890, afsagt af den kongelige Edsvorneret i Flensborg, har, medens han opholdt sig i Hertugdømmet Slesvig, været straffet for Forsøg paa Voldtægt og Modstand mod Politiet med 2 $\frac{1}{2}$ Aars Fængsel og 5 Aars Tab af borgerlige Ærerettigheder.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, som den 11te Marts d. A. var bleven antagen som Daglejer hos Gaardejer Hans Jessen Jensen af Lærkeholt, den 9de April næst efter under følgende nærmere Omstændigheder har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold overfor den samme Steds tjenende Pige Kristine Hansine Jensen.

Da Gaardejer Jensen og dennes Hustru den nys nævnte Dag om Eftermiddagen havde begivet sig i Besøg paa en Nabogaard, var Arrestanten og nævnte Kristine tillige med Gaardejer Jensens 3 smaa Børn alene hjemme i Gaardens Stuehus, medens den paa Gaarden tjenende Karl Mads Hansen Beck Madsen paa Grund af Sygdom laa til Sengs i Karlekammeret, der fandtes i en særskilt Bygning. Arrestanten, som dels opholdt sig i Køkkenet, dels i den tilstødende Dagligstue, holdt en Samtale i Gang med Kristine, som dog kun svarede ham lidt og kort, og herunder spurgte han hende til sidst, hvor Jensen og Hustru vare gaaede hen, hvad hun viste ham gennem et Vindue i Dagligstuen. Klokkeren var den Gang omtrent 7, og Kristine gav sig nu til at bringe de to mindste Børn til Sengs i Sovekammeret, og da hun var færdig hermed, gik hun gennem Køkkenet ud til Spisekammeret efter noget Sukker til Børnene. Arrestanten var imidlertid gaaet ud i Køkkenet, hvor han havde sat sig paa et Bord i Nærheden af Spisekammerdøren, og da Kristine kom hen til denne, tog han hende omkring Livet og holdt hende fast, uden at han enten sagde noget til hende eller foretog sig videre, ligesom han straks, da hun udbrød, at han skulde lade hende gaa, gav Slip paa hende.

Kort efter forlangte Børnene noget Mælk, og da Kristine vilde gaa

ind i Spisekammeret for at hente dette, greb Arrestanten, som nu gik frem og tilbage i Køkkenet, hende bag fra omkring Livet, hvorhos han begyndte at løfte hendes Klæder op. Kristine, som var naaet hen til Spisekammerdøren, og som nu var klar over, hvad der var Arrestantens Hensigt, greb fat i Dørklinken for at forhindre Arrestanten i at kaste hende om paa Gulvet, samt raabte og skreg, at han skulde give Slip paa hende; men han rev hende bort fra Døren, kastede hende om paa Gulvet, hvor han lagde sig oven paa hende og væltede hende om paa Ryggen, hvorpaa han holdt hende skiftevis for Munden og om Halsen — det sidste saa fast, at hun efter sin Forklaring troede, at hun skulde blive kvalt, uden at hun dog noget Øjeblik mistede Bevidstheden — samt søgte at tage hendes Tøj op, idet han samtidig udtalte, at hun lige saa godt kunde lade ham faa sin Villie, da han nok skulde faa Magt med hende.

Da Kristine, som forsvarede sig af al Kraft, raabte og skreg om Hjælp og stadig forsøgte at komme paa Benene, nu mærkede, at Arrestanten rev i hendes Benklæder og, idet han stak sin Haand gennem et deri værende Hul, som han yderligere rev op, befølte hendes Kønsele, samt da hun saa, at han knappede sine egne Benklæder op — hvorved dog bemærkes, at Arrestanten har forklaret, han ikke er sikker paa at have gjort dette — gjorde hun et fortvivlet Forsøg paa at komme fra ham; men det lykkedes hende kun med Haanden at faa fat i Kanten af et midt i Køkkenet staaende Bord, og hun blev atter revet bort derfra; derimod fik hun nu Munden aabnet saa meget, at hun kunde sige til Gaardejer Jensens ældste Barn, en Dreng paa 5 Aar, der ligeledes var kommen ud i Køkkenet, hvor han stod og græd, hvorhos han flere Gange gjorde Forsøg paa at hjælpe hende, at han skulde løbe over og kalde paa Mads Madsen; i det samme stødte imidlertid Arrestanten saaledes til Drengen, at denne faldt over mod Komfuret; men efter at Kristine endnu en Gang havde faaet sagt til Drengen, at han skulde kalde paa Mads, løb han over i Karlekammeret, hvor Mads, som ovenfor nævnt, laa til Sengs, og sagde til ham, at »Manden« vilde kvæle Stine.

Da Drengen havde ladet Døren til Karlekammeret staa aaben, hørte Mads nu ogsaa flere Skrig fra Pigen, og idet han nok kunde forstaa, at Arrestanten var i Færd med at voldtage hende, stod han op og skyndte sig, kun iført et Par Benklæder, ud i Gaarden, hvor han straks raabte: »Anders«. Saa snart Arrestanten hørte dette Raab og saa Mads ude i Gaarden, slap han Kristine, med hvem han da havde tumlet et Kvarters Tid, og som efter sin Forklaring paa dette Tidspunkt næsten ikke længere var i Stand til at gøre Modstand mod ham, der var hende langt overlegen i Kræfter, og som vedblivende var meget voldsom overfor hende. Hun rejste sig straks op og løb ud i Gaarden, hvor hun traf Mads, hvem hun fortalte, at Arrestanten havde villet tage hende med Vold, hvorhos hun bad ham se til Børnene, da hun var bange for, at Arrestanten skulde gøre dem Fortræd; men i det samme kom Arrestanten ud af Døren til Stuehuset og skyndte sig over til Karlekammeret, hvor han ogsaa havde sit Logis, og hvor han tog en Bylt Klæder, med hvilken han straks forlod Gaarden.

De under Sagen fremkomne Oplysninger gaa ud paa, at Kristine

er en sædelig og fuldstændig uberygtet Pige, og der er ingen Føje til at antage, at hun skulde have givet Arrestanten nogen Anledning til at tro, at hun var villig til at tilstede ham Samleje med sig.

Efter hvad der videre er oplyst under Sagen maa det derhos antages, at det ikke lykkedes Arrestanten at fuldbyrde Samleje med Kristine eller at indbringe sit Lem i hendes Kønsele. Derimod blev der ved den af Arrestanten mod Kristine udviste Adfærd tilføjet hende forskellige, i en under Sagen fremlagt Lægeerklæring nærmere beskrevne Hudafskrabninger dels i Ansigtet — saavel lidt neden for højre yderste Øjenvinkel som ved venstre Mundvinkel — dels paa den øverste Del af Strubehovedet og paa den øverste Del af Brystet samt endelig paa venstre Knæ.

Det udtales derhos i bemeldte Lægeerklæring, der er udfærdiget den 11 April d. A. og omhandler Resultatet af en samme Dag stedfunden Undersøgelse, at hele Forfladen af Pigens Hals var let svullen og meget øm, ligesom der paa den udvendige Side af højre Albue lidt neden for denne fandtes et svullent og ømt Parti af Størrelse som en halv Mandarin (lille Appelsin), hvorover Huden var noget blaalig misfarvet, hvilken Læsion synes frembragt ved Slag eller Stød. Kristine Jensen, hvis Kjole ved højre Albue saavel som hendes Benklæder bleve iturevne under den hende af Arrestanten tilføjede Overlast, og som efter sin Forklaring i nogen Tid efter denne led af Smerter i Brystet og af Ømhed i højre Arm, var derhos efter det oplyste saa medtaget af det passerede, at hun i flere Dage var meget daarlig og rystede over hele Kroppen; men i et den 28 April d. A. afholdt Forhør har hun dog forklaret, at hun ikke længere følte nogen Men efter Arrestantens voldelige Adfærd. For den hende tilføjede Tort har hun paa-staaet Arrestanten tilpligtet at betale hende en Erstatning af 100 Kr., og denne Paastand, mod hvilken Arrestanten intet har fundet at erindre, er ved Underrettsdommen taget til Følge.

Arrestanten har i øvrigt forklaret, at han ved den paagældende Lejlighed handlede efter en pludselig Indskydelse, men at det ganske vist var hans bestemte Hensigt at fuldbyrde Samleje med Kristine, idet han gav efter for en hos ham opkommen sanselig Lyst, der til Tider kan komme over ham med uimodstaaelig Kraft, idet han derhos har erkendt, at Kristine sikkert gjorde al den Modstand, hun kunde, har han yderligere forklaret, at Grunden til, at han afstod fra sit Forehavende, alene var den, at han hørte Karlen Mads komme.

Under Sagen er der rejst Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, og han har i denne Anledning været indlagt til Observation paa en Sindssygeanstalt.

Den af Anstaltens Overlæge om Resultatet af Observationen afgivne Erklæring gaar ud paa, at Arrestanten nærmest maa siges at lide af en vis begrænset Grad af Aandssvaghed, der muligvis først er opstaaet i Barnealderen og senere videre udviklet under hensynsløse Ekscesser i kønslig Henseende og Drik under hans temmelig omflakkende og vagabonderende Liv, men at derimod ikke er Tale om egentlig Sindssygdом, og at Arrestanten, om han end ikke tør betragtes som normal, paa den anden Side ikke er uden rigtig Forstaaelse eller Erkendelse af sine Gerningers Art og deres Forkastelighed. Idet der imidlertid herefter og efter hvad der i øvrigt foreligger under Sagen,

mangler Føje til at antage, at Arrestanten ikke i Gerningens Øjeblik skulde have været fuldt tilregnelig, vil han for det af ham udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 168, 1ste Led, jfr. § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar.

I Henseende til den idømte Erstatning — — — vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser desangaaende tiltrædes, være at stadfæste.

Nr. 128. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Christian Alfred Johannes Borch (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 255.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 December 1903: Tiltalte Christian Alfred Johannes Borch bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Busch og Lund, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Alfred Johannes Borch til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Christian Alfred Johannes Borch, der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 255, er født den 1ste September 1858 og anset ved Rettens Dom af 15de Januar 1889 efter og i Henhold til Straffelovens § 270, jfr. til Dels § 46, efter § 275, jfr. § 270, til Dels sammenholdt med § 46, efter § 275, jfr. § 268, og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 25 September 1894 efter Straffelovens §§ 253, 268 og 275, jfr. § 268, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og ved Rettens Dom af 1 August 1896 efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Tiltalte overbevist om i Tiden fra Januar Maaned d. A. til den 20de Oktober s. A. saa

godt som daglig ved Kortoplægning at have spaaet Folk, som i Henhold til nogle af Tiltalte i Bladene indrykkede Avertissementer i dette Øjemed søgte ham. Medens Tiltalte herved har haft en daglig Indtægt af ca. 2 Kr., har han gjort gældende, at han ingensinde har krævet Betaling af de Personer, han spaaede, men kun modtaget de Beløb — i Reglen omkring 25 Øre — disse af egen Drift tilbød ham derfor.

Tiltalte har nu vel paastaet, at han selv nærer en ubetinget Tro til sin egen Evne til af Kortene at kunne forudsige det tilkommende, men til denne Paastand vil der, henset til den trafikmæssige Maade, paa hvilken Tiltalte har drevet Spaaningen og til det om hans tidligere Liv oplyste, intet Hensyn kunne tages.

Tiltalte vil herefter være at anse efter Straffelovens § 255 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Fredagen den 4 Marts.

Nr. 130. Højesteretssagfører Liebe

contra

William Oscar Rasmussen og Edvard Vilhelm Otto Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales: Rasmussen for Tyveri eller Tyveri og Hæleri, Hansen for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Januar 1904: Arrestanterne Carl Valdemar Jensen, Julius Anthon Andersen, William Oscar Rasmussen og Edvard Vilhelm Otto Hansen bør straffes, Jensen, Andersen og Rasmussen med Forbedringshusarbejde, Jensen og Andersen hver især i 1 Aar og Rasmussen i 3 Aar og Hansen med Tugthusarbejde i 4 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Nissen, 50 Kr., udredes af Arrestanterne, en for alle og alle for en, dog saaledes at Arrestanten Rasmussen ikke udreder over Halvdelen, Arrestanten Jensen ikke over tre Fjerdedele og Arrestanterne Hansen og Andersen hver ikke over en Fjerdedel af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. Saa bør og Arrestanterne Jensen og Andersen, en for begge og begge for en, udrede 25 Kr. i Salær til den for dem beskikkede Defensor, Overretssagfører C. A. Olsen, og Arrestanterne Rasmussen og Hansen, en for begge og begge for en, udrede 25 Kr. i Salær til den for dem beskikkede Defensor, Overretssagfører Sally. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de under Sagen fremkomne Oplysninger kan det ikke anses aldeles tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte William Oscar

Rasmussen har været meddelagtig i det i den indankede Dom ommeldte Tyveri i Grosserer Gemüntes Villa, og han vil altså for saa vidt ikke kunne dømmes.

Derimod maa det i Henhold til de i Dommen under denne Del af Sagen anførte Grunde billiges, at bemeldte Tiltalte og Tiltalte Edvard Vilhelm Otto Hansen ere ansete skyldige i det i Dommen omtalte Tyveri i Ejendommen Allersgade Nr. 17.

De ville derfor være at anse, Rasmussen efter Straffelovens § 231, 2det Punktum, eller i Medfør af samme Lovs § 241, 2det Stykke, efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri, og Hansen efter de i Dommen anførte Lovbestemmelser.

Da de i Dommen bestemte Straffe findes passende, vil den for disse Tiltaltes Vedkommende kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dombør, for saa vidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de ovennævnte Tiltalte, en for begge og begge for en, til Højesteretssagførerne Liebe og Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Carl Valdemar Jensen, Julius Anthon Andersen, William Oscar Rasmussen og Edvard Vilhelm Otto Hansen tiltales . . . Arrestanten Rasmussen for Tyveri eller Tyveri og Hæleri og Arrestanten Hansen for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Arrestanten Jensen er født den 16 November 1876 og ikke funden forhen straffet . . .

Arrestanten Rasmussen er født den 15 Marts 1877 og anset bl. a. ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 24 Januar 1891 efter Straffelovens § 233 med 15 Slag Ris, ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 23 Maj 1898 efter Straffelovens § 228, smh. med § 54, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 18 Marts 1899 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, disse Paragraffer jfr. med § 64. med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 18 Januar 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og senest ved Højesterets Dom af 19de Maj 1903 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter Straffelovens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Arrestanten Hansen er født den 2 November 1868 og anset bl. a. ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 19 Marts 1887 efter Straffelovens § 243 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 26 Februar 1889 i Medfør af § 246 efter § 238, som for anden Gang begaaet Hæleri, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 24 Februar 1897 i Medfør af Straffelovens § 246 efter dens § 238, som

for 3dje Gang begaaet Hæleri, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Højesterets Dom af 6 December 1897 i Medfør af Straffelovens § 246, efter Straffelovens § 230, 2det Stk., eller efter dens § 238, som for 4de Gang begaaet Hæleri, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 6 April 1901 i Medfør af Straffelovens § 246, efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., eller efter dens § 238, som for 5te Gang begaaet Hæleri, samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, kfr. § 5, med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

I. Ifølge Anmeldelse fra Grosserer Jens Sørensen Gemünthe blev der i Slutningen af Februar 1902 eller i Begyndelsen af Marts samme Aar begaaet et Indbrudstyveri fra den ham tilhørende ubeboede Villa Traverbanevej Nr. 1 Charlottenlund, ved hvilken Lejlighed der blev fratjaalet ham dels nogle Drikkevarer, nogle Bøger, en Del Beklædningsgenstande og Linned, en rød Ampel m. m., dels hans Tjenestepige Helga Bryndum nogle Beklædningsgenstande m. m.

Arrestanten Jensen har tilstaaet, at han har begaaet dette Indbrudstyveri sammen med Arrestanten Rasmussen og har desangaaende nærmere forklaret følgende:

Den 27 Februar 1902 midt paa Dagen spadserede han og Rasmussen ud ad Strandvejen for at sælge Brevpapir, og efter at de havde været inde forskellige Steder og drukket en Del Spiritus, gik de ind i Charlottenlund Skov, hvor de lagde sig til at sove i Skovkanten i Nærheden af den fornævnte Villa.

Pludselig blev han vækket af Arrestanten Rasmussen, som han derefter saa gaa gennem et Hul i Hegnet ind i Haven til Villaen og gaa rundt om Villabygningen.

Kort efter kom Rasmussen op ad Villaens Kældertrappe og kaldte paa Jensen; denne vilde først ikke komme, men efter at Rasmussen havde hentet nogle Flasker i Kælderen, gik Jensen hen til ham og de gik saa begge ned i Villaens Kælder, hvortil Døren nu stod aaben, og efter at de havde drukket noget Vin der, gik de i tyvagtig Hensigt saa begge rundt i Villaen; under denne Vandring opbrød Arrestanten Rasmussen i Jensens Paasyn voldelig en aflaaet Dør, og de havde derefter uhindret Adgang til samtlige Værelser i Villaen.

De stjal derpaa de fornævnte ommeldte Genstande og bar dem bort i en Sæk med Undtagelse af Amplen, som han bar paa. Da de vare komne ud paa Strandvejen, gik Amplen i Stykker, hvorfor Jensen kastede den fra sig i Grøften; de skiftedes derpaa til at bære Sækken og satte den fra sig i en Port i Gormsgade, hvor den senere er fundet, indeholdende de fornævnte stjaalne Genstande med Undtagelse af Amplen og Drikkevarerne.

Arrestanten Rasmussen har nægtet at have været med til at begaa dette Tyveri. Han har erkendt, at han den paagældende Dags Formiddag har været sammen med Arrestanten Jensen, og at han ved Middagstid gik ud ad Strandvejen med Jensen, men han har paastaet, at da de havde passeret Hellerup Skibsværft, bleve de uenige og gik hver sin Vej, samt at de ikke mere vare sammen den Dag.

Arbejdsmændene Charles Knudsen og Anders Andersen have overensstemmende og edelig forklaret,

at de den fornævnte Dag ved Middagstid ved Hellerup Skibsværft saa Arrestanten Jensen gaa ud ad Strandvejen i Følge med en Mandsperson, der ligner Arrestanten Rasmussen,

at de samme Dags Aften ved Sekstiden saa Arrestanten Jensen paa Strandvejen ved Charlottenlund Skov ca. 100 Alen fra Hjørnet af Traverbanevej, gaa ind ad Byen til,

at han var ledsaget af den samme Mandsperson, som han havde været i Følge med, da han ved Middagstid gik ud ad, og

at Jensen og hans Følgesvend bar en fyldt Sæk, som de ikke havde baaret om Middagen.

Fremdeles har Staldkarl Valdemar Olsen, der den paagældende Aften var i Følge med Arbejdsmændene Knudsen og Andersen, ligeledes under Ed forklaret, at han næste Dag fandt en ituslaaet rød Ampel i Strandvejens Grøft omtrent ud for det Sted, hvor han den forudgaaende Aften havde set 2 Mandspersoner bærende paa en fyldt Sæk; han har yderligere forklaret om disse 2 Personer, at han ikke kunde genkende disse, men at han husker, at det var ham paafaldende, at den ene var høj og tynd, medens den anden var tætbygget og næsten et Hoved mindre end den høje, et Signalement, som passer paa Arrestanterne Jensen og Rasmussen.

Naar nu endvidere henses til,

at Arrestanten Jensens Tilstaaelse og Forklaring betræffende dette Tyveri paa alle Punkter, hvor den har kunnet kontrolleres, er i Overensstemmelse med det i øvrigt oplyste,

at Arrestanten Rasmussens Forklaring, for saa vidt den er i Strid med Arrestanten Jensens lyder usandsynlig og er ganske ubestyrket,

at Arrestanten Rasmussen har erkendt, at han rejste bort, saa snart han i Foraaret 1902 fik Nys om, at Arrestanten Jensen var bleven anholdt af Københavns Amts nordre Birks Politi i Anledning af det her omhandlede Tyveri, og til

at Arrestanten Rasmussens Fortid og hele Vandel i det hele taget taler stærkt imod ham, findes der at være ført et tilstrækkeligt Bevis for, at Tyveriet er begaaet af Arrestanterne Jensen og Rasmussen i Forening paa den af Arrestanten Jensen nærmere omfklarede Maade, idet det tilføjes, at det efter de fremkomne Oplysninger maa antages, at de fra Begyndelsen af have skaffet sig Adgang til Villaen ved Indstigning gennem et Vindue.

Det stjaalne er ansat til en Værdi af 113 Kr.

IV. Natten mellem den 29de og 30 Juni f. A. ved Totiden antraf Inspektionsbetjent Nr. 397, Skurup, Politibetjent Nr. 362, Rønning, og Politibetjent Nr. 663, Asminderød, Arrestanterne Hansen og Rasmussen i Følge med hinanden paa Hjørnet af Tagensvej og Raadmandsgade, Hansen iført 2 Jakker og bærende en Sæk, som viste sig at indeholde en Del ikke færdigsyet Fodtøj og en Del Læder, og Rasmussen bærende et Par Sko, indpakket i et Stykke Papir.

Det er bevist under Sagen, at den ene af de Jakker, Arrestanten Hansen var iført, tilhørte Tilskærer Niels Christian Bentzen, og at det i Papiret indpakkede Par Sko tillige med det øvrige Fodtøj og Læderet tilhørte Skomager Peter Nielsen Winther, samt at alle disse Genstande, der tilsammen ere vurderede til 63 Kr., siden den forudgaaende Dags

Eftermiddag Kl. 5 vare stjaalne fra Winthers Værksted i Ejendommen Allersgade Nr. 17.

Efter de fremkomne Oplysninger maa det endvidere antages, at Tyvene have skaffet sig Adgang til Værkstedet ved at stige gennem et Vindue, som de havde faaet aabnet ved at bore en Proptrækker ind i Vinduesrammen og rykke Vinduet op.

Arrestanterne Rasmussen og Hansen have nægtet at have begaaet det fornævnte Tyveri og have i øvrigt under Sagen afgivet forskellige hinanden modstridende Forklaringer.

Arrestanten Hansens sidste Forklaring gaar saaledes ud paa, at han og Rasmussen kom gaende sammen den paagældende Nat i Allersgade, da de fandt Sækken omtrent udenfor Ejendommen Nr. 17, at de lukkede Sækken op og ud af denne udtog han en Jakke, som han iførte sig — Rasmussen et Par Sko, som enten alt var indpakket i et Stykke Papir eller blev indpakket deri af Rasmussen,

at han derefter tog Sækken paa Ryggen, og

at det var deres Hensigt at gøre det fundne i Penge.

Arrestanten Rasmussens sidste Forklaring gaar derimod ud paa, at han — efter at han havde tilbragt Aftenen sammen med Arrestanten Hansen paa forskellige Beværtninger paa Nørrebro, bl. a. paa en Beværtning i Fredensgade — skiltes fra ham ved Midnatstid paa Hjørnet af Nørrebrogade og Blaagaardsgade,

at han derefter begav sig hjem til sin Broder paa Østre Fasanvej for at tilbringe Natten der, men at han af Frygt for Pladshunden ikke gik ind i Ejendommen,

at han tilbragte Aftenen med at gaa rundt paa Gaderne,

at han paa denne Vandring gik fra Nørrebrogade ad Ægirsgade og Dagmarsgade ned ad Raadmandsgade, hvor han mødte Hansen bærende paa Sækken, og

at han efter Hansens Anmodning holdt for ham den Pakke, han fandtes i Besiddelse af ved sin Anholdelse, medens Hansen flyttede Sækken over paa den anden Skulder.

Da Arrestanterne imidlertid bleve antrufne i Nærheden af Gerningsstedet i Besiddelse af de stjaalne Koster,

da Arrestanternes Forklaringer om, hvorledes de ere komne i Besiddelse af Kosterne, ere uoverensstemmende, usandsynlige og ganske ubestyrkede,

da Arrestanterne efter deres egne Forklaringer have været lige ved Gerningsstedet, idet Hansen har forklaret, at han fandt Sækken omtrent ud for Allersgade Nr. 17 og Arrestanten Rasmussen har forklaret, at han paa sin Vandring passerede Ejendommen paa Hjørnet af Allersgade og Raadmandsgade, der støder op til Allersgade Nr. 17,

da Arrestanten Rasmussen er fundet i Besiddelse af en Proptrækker, som efter den anstillede Undersøgelse kan have frembragt det i Vinduesrammen efter Tyveriet opdagede Hul og som ser ud til at være blevet benyttet med stor Kraft, idet den er bøjet stærkt, findes der at være ført et tilstrækkeligt Bevis for, at det er Arrestanterne Hansen og Rasmussen, der have begaaet det her omhandlede Tyveri, og at de have skaffet sig Adgang til Værkstedet ved at stige gennem et Vindue, som de havde aabnet ved Hjælp af den Prop

trækker, som Arrestanten Rasmussen fandtes i Besiddelse af ved sin Anholdelse.

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne være at anse . . . Rasmussen efter Straffelovens § 231, 2det Stk., jfr. til Dels § 64, eller efter Straffelovens § 231, 2det Stk., jfr. § 64, og i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri, og Hansen i Medfør af Straffelovens § 246 efter dens § 232 som for 4de Gang begaaet groft Tyveri eller efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne Arrestanterne . . . og Rasmussen med Forbedringshusarbejde Rasmussen i 3 Aar og Arrestanten Hansen med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Mandagen den 7 Marts.

Nr. 122. Højesteretssagfører Bagger

contra

Jacob Herman Viggo Gottlieb (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Varemærkeloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14de November 1903: Tiltalte Jacob Herman Viggo Gottlieb bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kroner og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte benyttede, i Dommen omhandlede Mærke skønnes ikke at have en saadan Lighed med det af Firmaet Aug. Heegaard Engqvist & Co. indregistrerede Varemærke, at de let kunne forveksles. Allerede af den Grund vil Tiltalte være at frifinde.

Thi kendes for Ret:

Jacob Herman Viggo Gottlieb bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen, 40 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jacob Herman Viggo Gottlieb, der har opgivet at være født den 1 Oktober 1864 og som ikke er fundet forhen straffet, tiltales for Overtrædelse af Varemærkeloven.

Sagen er rejst paa Foranledning af Firmaet Aug. Heegaard Engqvist & Co., der har oplyst, at det i 1889 har faaet indregistreret og i 1899 fornyet et Varemærke, bestaaende af en Fisk, inden i hvilken findes Ordene »fishermans Knife«, at det bl. a. anvender dette Varemærke paa Bladet af Lommeknive af en nærmere angiven Type og at Tiltalte som Medindehaver af Firmaet »Viggo Gottlieb & Co.« har forhandlet Knive af ganske lignende Udseende, hvis Blad er forsynet med et Mærke, der i Størrelse omtrent svarer til det fornævnte, indregistrerede Varemærke og som bestaar af en Fisk, hvori Ordet »Fiskekniv«.

Firmaet har, da Tiltalte trods Advarsel er vedblevet med at benytte dette Mærke, fordret ham dømt efter Lov Nr. 52 af 11te April 1890 § 12, 2det Stk., jfr. § 13.

Tiltalte har erkendt, at han i de sidste Aar har ført Knive af det angivne Udseende og med det sidst nævnte Mærke, og at han er vedblevet dermed, selv efter at være blevet bekendt med, at Klagerne havde det først nævnte Mærke indregistreret, men han har fremhævet, dels at Knive af det her omhandlede Udseende have været en almindelig ført Handelsvare i en meget lang Aarrække, dels at de af ham forhandlede Knive paa Foden af Bladet ere forsynede med Betegnelsen »Cast Steel V. G.«, medens Klagerens Knive paa Foden af Bladet ere mærkede »Vulcan T. Ellin & Co., Sheffield«, dels endelig at selve det af ham anvendte Fiskemærke adskiller sig saa meget fra det af Klagerne indregistrerede, at en Forveksling ikke let kan finde Sted.

Uanset, at der mellem det af Tiltalte benyttede, foran beskrevne Varemærke, og det for Firmaet Aug. Heegaard Engqvist & Co. indregistrerede Varemærke er nogen Forskel dels med Hensyn til den afbildede Fisks Form, dels med Hensyn til den i Figuren anbragte Betegnelse for Varen, findes Mærkerne dog — navnlig naar de, som her findes anbragte paa Varer af ensartet Udseende og paa tilsvarende Plads — at frembyde en saadan indbyrdes Lighed, at de i deres Helhed let kunne forveksles, og Tiltalte vil herefter ikke kunne undgaa at anses efter Lov Nr. 52 af 11te April 1890 § 13, jfr. § 12, 2det Stk., efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kroner.

Nr. 124.

Højesteretssagfører Réé

contra

Poul Spetzler (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Konkurslovens § 168, jfr. Straffelovens § 260.

Vinding Herreds Ekstrarets Dom af 15 Juli 1903: Tiltalte Poul Spetzler bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af Undersøgelsen og Aktionen lovligt flydende

Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Sagfører Qvist, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Dahlerup, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 November 1903: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Cortsen og Richter, betaler Tiltalte, Fragtmand Poul Spetzler, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger findes det betænkeligt at gaa ud fra, at Tiltalte ved at foretage den i den indankede Dom ommeldte Disposition over Udbyttet af den ham tilhørende Panteobligation har handlet i svigagtig Hensigt, hvorved særlig i Henseende til Betaling af de 500 Kroner bemærkes, at denne efter hans Forklaring er sket for at holde hans Hustru skadesløs for det Tab, hun kunde lide ved den af hende for ham stillede Sikkerhed. Han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, og Aktionens Omkostninger blive at udrede af det offentlige.

Phi kendes for Ret:

Poul Spetzler bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesterets-sagførerne Rée og Lunn, 40 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vinding Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Fragtmand Poul Spetzler, der er født den 21de November 1872 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Overtrædelse af Konkurslovens § 168, jfr. Straffelovens § 260, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte, der i November Maaned 1902 flyttede fra Fredericia til Flødstrup i Vinding Herred, var da Ejer af en Panteobligation paa 2700 Kr., en Jordlod i Fredericia, hvis Værdi er anslaaet til 150 Kr., og noget Indbo, hvilke Ejendele ved tinglæst Skifteekstrakt vare pantsatte for Mødrenearv til Beløb ca. 1100 Kr. til hans Børn af første Ægteskab, men samtidig havde han en Gæld, der androg ca. 3500 Kr., foruden den fornævnte Fordring paa Mødrenearv, og var der af en Fordringshaver den 7de Oktober forrige Aar, inden Tiltalte fraflyttede Fredericia, paabegyndt en Udlægsforretning hos Tiltalte for et Beløb af 266 Kr. 87 Øre, for hvilken Fordring der blev givet Udlæg i dennes som foran nævnt pantsatte Indbo. Tiltalte var derhos ved Fredericia

Bytings Dom af 9de December forrige Aar tilpligtet at betale en anden Fordringshaver 204 Kr. 62 Øre, hvilken Dom blev forkyndt for ham den 18de samme Maaned.

Tiltalte havde i Januar Maaned 1902 paa ny indgaaet Ægteskab, og var det ved en forinden Ægteskabet oprettet Ægtepagt bestemt, at tvende til Hustruen af Tredjemand udstedte Panteobligationer, lydende paa i alt 2100 Kr., skulde være hendes Særeje, saavel som Renter af og Afdrag paa samme, samt hvad Hustruen maatte erhverve ved Arv, Gave eller ved eget Erhverv. Hustruen var ved Ægteskabets Indgaaelse i Besiddelse af 3—400 Kr., som hun ligeledes antog at være hendes Særeje og beholdt i sin Besiddelse, og hun kom under Ægteskabet yderligere i Besiddelse af ca. 400 Kr., dels som Gave, dels i Renter og Afdrag af bemeldte Obligationer, men samtlige disse Penge overlod hun i mange forskellige Gange Tiltalte, uden at der var Tale om Tilbagebetaling, hvad hun dog mente at have Krav paa, og blev de hende tilhørende Obligationer af hende deponerede hos Fredericia Byraads Brolægningsudvalg til Sikkerhed for Opfyldelsen af en af Tiltalte indgaaet Kørselskontrakt.

I de sidste Dage af December Maaned f. A. solgte Tiltalte den nævnte ham tilhørende Panteobligation for ca. 2000 Kr., og betalte han deraf sin Hustru 1300 Kroner, for hvilke derpaa den 5te Januar dette Aar i Hustruens Navn blev købt en Vognmandsforretning for 1000 Kr., medens 255 Kr. brugtes til Betaling af Leje for det Sted, fra hvilket Vognmandsforretningen blev drevet. Resten af de ved Panteobligationens Salg indkomne Penge forbrugte Tiltalte til Betaling af Vekselgæld, Sagførersalær m. v., og efter at der i Januar Maaned dette Aar gentagne Gange var foretaget Eksekution hos ham, uden at der forefandtes noget til Udlæg, blev hans Bo paa en Kreditors Begæring den 9 Februar d. A. taget under Konkursbehandling.

Tiltalte har nu villet gøre gældende, at han har givet sin Hustru de 1300 Kr. dels som Tilbagebetaling af de ca. 800 Kr., han havde modtaget af hende, dels som Gave eller Vederlag for, at hun havde deponeret de hende som Særeje tilhørende Panteobligationer til Sikkerhed for Opfyldelsen af hans fornævnte Forpligtelser overfor Brolægningsudvalget i Fredericia, men han har dog senere erkendt, at Overdragelsen til Hustruen af det angivne Pengebeløb skete for at sikre sig imod, at hans Kreditorer skulde opnaa Fyldestgørelse i disse Penge under de Eksekutionsforretninger, som han ventede, at flere af Kreditorerne vilde lade foretage hos ham.

Efter at Sagen var indanket for Overretten, har Tiltaltes Defensor her for Retten fremlagt en Skrivelse fra Tiltalte, hvori han erklærer ikke at have afgivet de i Forhørsudskriften indeholdte Tilstaaelser om Hensigten med at overdrage Pengebeløbet til Hustruen, men efter de Oplysninger, som ere tilvejebragte ved et paa Rettens Foranledning optaget nyt Forhør, maa Tiltaltes fornævnte Erklæring antages at savne al Grund.

Tiltalte vil herefter for det anførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168, med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da den indankede Dom har

samme Resultat, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, ligeledes billiges, saaledes i det hele være at stadfæste.

Tirsdagen den 8 Marts.

Nr. 121. Højesteretssagfører Rée
 contra
Hermann Juul Jensen (Def. Lunn),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10de November 1903: Arrestanten Hermann Juul Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og i Erstatning til Stationsbud Anders Peter Andersen udrede 50 Kr. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salarer til Aktor og Defensor, Prokurator Casse og Overretssagfører Villiam Lund, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Stationsbud Andersen, der allerede tidligere har været anset for bedrageligt Forhold, efter Dommens Afsigelse er straffet for Bedrageri, samt at det i Dommen omtalte offentlige Fruentimmer tidligere har været straffet for Tyveri.

Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at saavel Andersen som Tiltalte have været i høj Grad berusede under deres Ophold i »Phoenix«, og at Tiltalte derhos har fortsat Drikkeriet til Dels sammen med Andersen, indtil han om Morgenen lagde sig ind i en Jernbanevogn, hvor han kort efter af Politiet blev funden sovende.

Under Hensyn hertil og det i øvrigt foreliggende findes det betænkeligt at anse det aldeles tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte ved Tyveri eller andet strafbart Forhold er kommen i Besiddelse af Laanesleden eller Pengene.

Han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Hermann Juul Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesterets-sagførerne Rée og Lunn 40 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hermann Juul Jensen, der tiltales for Tyveri, er født den 4de December 1869 og ikke funden forhen straffet.

Arrestanten sigtes for, at han Natten mellem den 21de og 22de August d. A., medens han var sammen med Stationsbud Anders Peter Andersen i Dansesalonen »Phønix«, har stjaalet ud af Andersens Lomme en Portemonnæ indeholdende ca. 50 Kr. i rede Penge, der bl. a. bestod af 2 svenske Tikronesedler og 1 norsk Tikroneseddel, samt nogle Laanesedler, deriblandt en lydende paa 8 Kaffeskeer.

Arrestanten, der ved sin Anholdelse den følgende Dag fandtes i Besiddelse af den sidst nævnte Laaneseddel samt en svensk og en norsk Tikroneseddel, har nægtet at have begaaet det fornævnte Tyveri og har paastaet, at han i Løbet af den paagældende Nat var blevet beruset i den Grad, at han ingen Erindring har om, hvad han har foretaget sig, siden han sammen med bestjaalne var i Dansesalonen »Figaro«.

Af Sagens Oplysninger fremgaar:

at Arrestanten og bestjaalne traf hinanden den 21 August d. A. om Aftenen,

at de efter at have været paa nogle Beværtninger kørte til »Figaro« og derfra til »Phønix« i Selskab med offentlig Fruentimmer Martine Sofie Jønsson,

at bestjaalne ved alle Lejligheder var den betalende og saaledes ogsaa betalte Entreen til »Phønix«,

at han sad og sov, da Etablissementet skulde lukkes, og

at han, da han blev vækket, savnede sin Portemonnæ.

Ved de af bestjaalne, af offentlig Fruentimmer Martine Jønsson og af Politibetjent Nr. 279, Mouritzen, afgivne, til Dels beedigede Forklaringer maa det dernæst anses for bevist, at Arrestanten pludselig forsvandt, medens bestjaalne i hans Overværelse var i Færd med at anmelde Tyveriet til de Politibetjente, der stod udenfor »Phønix«, den Gang Etablissementet skulde lukkes, og endvidere er det ved de af bestjaalne og af Banearbejder Hans Peter Andersen afgivne beedigede Forklaringer bevist, at Arrestanten, da bestjaalne traf ham næste Dag, trods bestjaalnes Anmodning nægtede at følge med til Politistationen for at meddele de Oplysninger, han kunde give om Tyveriet, hvorhos fornævnte Banearbejder Hans Andersen yderligere under Ed har forklaret, at Arrestanten var i høj Grad oprømt, medens de to vare alene sammen, men at han blev ganske stille, den Gang bestjaalne kom til.

Fremdeles taler den Holdning, Arrestanten har indtaget under Undersøgelsen, i høj Grad imod ham.

Det er saaledes bevist ved de af Politibetjentene Nr. 109, Andersen, og 537, Østrup, afgivne beedigede Forklaringer, at Arrestanten under den af Politibetjent Andersen over ham foretagne Afhøring om

Færdig fra Trykkeriet den 17 Marts 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 2.

Tirsdagen den 8 Marts.

de i hans Besiddelse værende fremmede Tikronesedler først forklarede, at han havde faaet disse udbetalte i Løn, og senere, at han havde faaet dem som delvis Betaling af en ham tilkommende Købesum for et Hus paa Landet. Denne Forklaring har Arrestanten i Retten ændret derhen, at han ikke ved, hvorledes han er kommen i Besiddelse af den svenske Tikroneseddel, og at han havde tilbyttet sig den norske Tikroneseddel hos en ham ubekendt Mandsperson, han havde truffet paa en Keglebane paa Frederiksberg.

Politibetjent Andersen har yderligere under Ed forklaret, at Arrestanten først meddelte ham, at Laanesedlen paa Kaffeskeerne var hans egen, og at Kaffeskeerne i lang Tid havde været hans Ejendom, men at han — efter at være blevet gjort bekendt med, at bestjaalne havde genkendt Laanesedlen som sin Ejendom — ændrede denne Forklaring derhen, at han slet ikke kendte noget til Laanesedlen.

Endvidere maa Arrestantens Paastand om, at han paa Grund af Beruselse ingen Erindring har om, at han har været i »Phønix«, eller om, hvad han i det hele taget har foretaget sig i Tiden fra han var i »Figaro« og til hans Anholdelse næste Dag, forkastes som ganske uantagelig efter Indholdet af de beedigede Forklaringer, der ere afgivne af forskellige Personer, der have iagttaget ham og talt med ham i dette Tidsrum, i hvilken Henseende særlig skal fremhæves, at fornævnte Banearbejder Hans Andersen edelig har forklaret, at Arrestanten under deres Samvær næste Dags Morgen fortalte ham, at han havde været ude hele Natten med et Stationsbud baade i »Figaro« og i »Phønix«.

Naar saa hertil kommer, at Arrestanten, der som ovenfor nævnt ved sin Anholdelse var i Besiddelse af Laanesedlen paa Kaffeskeerne, ingen Forklaring har kunnet give om, hvorledes han er kommet i Besiddelse af denne, samt at bestjaalne har aflagt Tilhjemlingsed og paa behørig Maade har godtgjort sin Ejendomsret til Laanesedlen, findes der at være ført tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har begaaet det ham paasigtede Tyveri, og han vil derfor være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos han, ifølge derom nedlagt Paastand, vil have at udrede i Erstatning til bestjaalne 50 Kroner.

Onsdagen den 9 Marts.

Nr. 125. Højesterets-sagfører Liebe

contra

Jens Jensen, kaldet **Jens Duedal Jensen** (Def. Bagger),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning.

Nørvang Tørrild Herreders Politirets Dom af 6 Oktober 1903: Jens Jensen, kaldet Jens Duedal Jensen bør til Vejle Amts Fattigkasse bøde otte Hundrede Kroner samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 December 1903: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Jensen, kaldet Jens Duedal Jensen, til Højesterets-sagførerne Liebe og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Jensen, kaldet Jens Duedal Jensen, tiltales under nærværende Sag for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning.

Efter at Tiltalte tvende Gange tidligere havde vedtaget Bøder for Overtrædelse af Næringslovgivningen, blev han ved Højesterets Dom af 23 December f. A., der stadfæster Overrettens Dom af 11 August s. A., anset efter Næringslovens § 75 som for 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og efter § 78 for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning med en Bøde til Amtets Fattigkasse af 100 Kroner.

Af det oplyste under den ved bemeldte Højesterets Dom paa- kendte Sag fremgaar det, at der samtidig med, at en Forening ved Navn »Brande Landbohjem«, for hvilken Tiltalte et Par Aar havde

været Vært, blev opløst i December Maaned 1901, paa Foranledning af Tiltalte oprettedes en ny Forening under Navn af »Brande ny Landbohjem«, der ligeledes antog Tiltalte som Vært og overtog de af den opløste Forening hidtil benyttede Lokaler i en af Tiltalte lejet Lejlighed i Brande, i hvilken Henseende der den 4de December 1901 blev udfærdiget en af Tiltalte som Udlejer og af Bestyrelsen som Lejetager underskreven Kontrakt, hvorved Tiltalte til Bestyrelsen for »Brande ny Landbohjem« udlejede en Skænkestue med Sidestue og 2 andre Stuer for Tiden fra 4 December 1901 til 1 December 1902 og for en aarlig Leje af 100 Kr., der skulde betales »aarlig ved Generalforsamling«. Under Sagen var det endvidere oplyst, at der med Optagelsen af Medlemmer i Foreningen — for hvilken der paa en den 4de December 1901 afholdt »stiftende Generalforsamling« var fastsat Vedtægter — blev forholdt paa den Maade, at de Personer, der ønskede sig optagne, til Tiltalte betalte 25 Øre som Kontingent for det første Aar, hvorefter deres Navne under fortløbende Numre enten af de paagældende selv eller af Tiltalte blev indførte i en hos denne beroende Bog, som han derpaa med Mellemlum forelagde den for Foreningen i Henhold til dens Vedtægter valgte Bestyrelse, der i et Bestyrelsesmøde indtegnede Navnene i en Medlemsbog, hvorhos der i Foreningen førtes en »Fremmedbog« over indførte Ikke-Medlemmer.

Idet nu den ommeldte Forening fandtes ikke at kunne betragtes som et saadant sluttet Selskab, for hvis Medlemmer der i Medfør af Næringslovens § 61 havde kunnet udøves Beværtning som fri Næring, blev Tiltalte, der ikke havde Adkomst til Beværtningsnæring, og som siden Foreningens Oprettelse havde for Betaling beværtet saavel Medlemmer som Ikke-Medlemmer med Spise- og Drikkevarer, derunder Spirituosa, anset med Straf som oven anført, og da Tiltalte ogsaa efter Højesteretsdommens Afsigelse fortsatte den af ham drevne Beværtning i den ommeldte Forening, uden at dennes Vedtægter og Virkemaade var undergaaet anden Forandring, end at Foreningen efter Udløbet af det ovennævnte Lejemaal havde lejet de til Beværtningen benyttede Lokaler direkte af Ejeren af den paagældende Ejendom, blev derhos Tiltalte for dette Forhold ved Overrettens Dom af 9 Marts d. A. anset efter Næringslovens §§ 75 og 78 som for 3dje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for 3dje Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning med en Bøde til Amtets Fattigkasse af 200 Kr., med hvilken Straf Tiltalte ogsaa var anset ved den i den paagældende Sag under 2den*) Februar 1903 afsagte Politiretsdom.

Forinden denne sidste Sag var endelig paakendt ved bemeldte Overretsdøm, blev der imidlertid ved en den 28 Februar d. A. afholdt Generalforsamling i den tidt nævnte Forening vedtaget nye Vedtægter for samme, og i disse Vedtægter, der i det væsentlige ere enslydende med Vedtægterne for den i Aaret 1901 opløste Forening »Brande Landbohjem«, men derimod paa flere Punkter afvige fra Vedtægterne af 4 December 1901 for »Brande ny Landbohjem«, er det bl. a. bestemt under § 1: »Foreningens Formaal er at fremme almene Goder, saasom Oplysning og Selskabelighed blandt dens Medlemmer samt til disse at tilvejebringe et hyggeligt, roligt og midlertidigt Hjem, hvori

*) Skal være 3dje.

der kan afholdes Møder og andre Sammenkomster af Interesse for Omegnens Beboere samt Baller og Forlystelser m. m.; under § 2: »Foreningens Omraade er Nørvang-Tørrild Herreder, N. Snede, Ejstrup, Arnborg, Skarrild, S. Felding, Houen, Grindsted og Grene Sogn, dog kan ogsaa Folk, der bor andet Steds, blive optaget som Medlemmer. Enhver, der ønsker sig optaget i Foreningen, maa ved et Medlem proponeres til Optagelse, hans Navn og Stilling antegnes paa den i Foreningens Lokale hængende Tavle mindst 8 Dage forinden Ballotationen, der regelmæssig afholdes en Gang maanedlig, nemlig den første Klub-aften i hver Maaned. For at Ballotationen kan finde Sted, skal mindst 15 Medlemmer være mødt; hvis ikke, udsættes Ballotationen til den paafølgende Klub-aften, hvor den da kan foretages uden Hensyn til de mødte Medlemmers Antal. For at blive optaget, skal mindst $\frac{3}{5}$ af de afgivne Stemmer være for Optagelsen. Afstemningen er hemmelig. Ingen kan foreslaas til Optagelse, som ikke er fyldt 16 Aar. Den, der ønsker sig optaget, maa, naar hans Navn indskrives paa Tavlen, betale 1 Aars Kontingent forud. Bliver han ikke optaget, har han dog intet Krav paa Tilbagebetaling; under § 5, at Foreningens Lokaler skulle være aabne fra Kl. 8 Morgen til Kl. 11 Aften, dog undtagen Søn- og Helligdage og Onsdage, da der skal holdes aabent til Kl. 12 Nat; under § 6, at Medlemsbidraget er 50 Øre aarlig; under § 7, at Foreningen lejer alle sine Lokaler, og at Generalforsamlingen efter Indstilling af Bestyrelsen vælger Værten, samt at dette sker for 1 Aar ad Gangen, første Gang dog kun for Tiden indtil 1 November d. A.; under § 8, at der i hvert Aars Oktober Maaned afholdes en Generalforsamling efter forud sket Bekendtgørelse i de i Vejle og Herning udkommende Dagblade; og under § 10, at en af 5 Medlemmer bestaaende Bestyrelse vælges af Generalforsamlingen. Umiddelbart efter Vedtagelsen af disse Vedtægter blev derhos Tiltalte — der ifølge en Tilførsel til Forhandlingsbogen havde bedt sig fritaget for at være Vært — af Generalforsamlingen valgt til Vært fra 1 Marts til 1 November d. A., hvorhos Foreningens Bestyrelse ved en samme Dag dateret Kontrakt til Tiltalte udlejede for det nys nævnte Tidsrum hele den Lejlighed, som Foreningen har lejet i en nærmere angivet Ejendom i Brande, for en Lejeafgift af 250 Kr. og med Forpligtelse bl. a. dels til »ene og udelukkende at benytte det lejede til Beboelse for sig og Familie og til Samlingslokale for Foreningens Medlemmer«, dels til at beværte alle Foreningens Medlemmer.

Under en senere mod Tiltalte ved Nørvang-Tørrild Herreders Politiret anlagt Sag, under hvilken han erkendte, at de ommeldte Vedtægter af 28 Februar d. A. vare blevne affattede for at gøre den af ham drevne Beværtning lovlig, blev han, der efter Afsigelsen af den ovennævnte Politiretsdom af 2den*) Februar d. A. vedblivende havde beværtet Foreningens Medlemmer som forhen, og navnlig efter den 28de s. M. saavel tidligere optagne Medlemmer som Personer, der vare optagne i Henhold til Vedtægterne af denne Dato, ved Politiretens Dom af 5te Maj dette Aar paa Grund heraf anset efter de ovennævnte Lovbestemmelser for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning med en Bøde til Amtets Fattikkasse

*) Skal være 3dje.

af 400 Kroner, ved hvilken Dom, der blev forkyndt for Tiltalte den 11te samme Maaned, han akkviescerede.

Under nærværende Sag maa det nu anses ved Tiltaltes egen Tilstaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste tilstrækkelig godtgjort, at han efter Afsigelsen af den sidst nævnte Politiretsdom fremdeles har uden at have haft nogen Adkomst til Beværtningsnæring udøvet Beværtning med Spise- og Drikkevarer, derunder Spirituosa, for Medlemmer af den omhandlede Forening, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, dels at det ved den den 28de Februar d. A. afholdte Generalforsamling blev vedtaget, at alle tidligere Medlemmer vedblivende skulde være Medlemmer, »naar de boede indenfor det i Lovenes § 2 ommeldte Omraade for Foreningen og betalte deres Kontingent«, dels at der derefter ved Optagelsen af Medlemmer er bleven forholdt efter Vedtægternes § 2 — i hvilken Henseende det i øvrigt oplyste ej heller giver Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring — dels endelig, at Beværtningen har fundet Sted ikke alene for de paa denne sidste Maade optagne Medlemmer, men ogsaa for tidligere optagne Medlemmer, naar de have betalt deres Kontingent.

De af Tiltalte saaledes beværtede Personer kunne imidlertid ikke, som han har villet formene, anses at udgøre et saadant Selskab, at Beværtning for dem kan betegnes som Beværtning ved sluttet Bord, i hvilken Henseende det navnlig bemærkes, at foruden at en stor Del af de paagældende Personer ere optagne i den tidt nævnte Forening paa den forud for den 28 Februar d. A. fulgte formløse Maade, er efter de under nys nævnte Dato affattede Vedtægter denne Forening saa ubegrænset i territorial Henseende, at Adgangen for adskillige af Foreningens Medlemmer — af hvilke flere ses at have Bopæl andet Steds end i Brande — til at blive bekendte med, hvilke Personer der anmeldes til Optagelse i Foreningen, og til at øve Indflydelse paa, hvor vidt de skulde optages i denne, faktisk er illusorisk, og at de paa den anden Side ville mangle den Opfordring til at udtræde af Foreningen, som Kundskaben om andre Personers Optagelse deri kunde give dem, hvortil endelig kommer, at det navnlig ogsaa efter Tiltaltes egen oven for anførte Forklaring i saa Henseende maa antages, at Foreningens Hovedformaal er at sætte Tiltalte i Stand til at udøve Beværtningsnæring.

Som Følge heraf vil Tiltalte, der er født i Aaret 1858, og som ikke ses at have været straffet for Overtrædelse af Næringslovgivningen hyppigere end foranført, være at anse efter Næringslovens § 75 som for 5te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og efter samme Lovs § 78 for 5te Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning med en Bøde til Vejle Amts Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til 800 Kr., og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 127.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Rasmus Peder Clausen (Def. Dietrichson),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Odense Købstads Politirets Dom af 2 September 1903: Handelsmand Rasmus Peder Clausen bør til Odense Købstads Politikasse erlægge en Bøde af 200 Kr. De anholdte til 39 Kr. 5 Øre vurderede Konkyliearbejder bør være konfiskerede til Fordel for Anholderen, Politibetjent 33, O. Hansen. Saa bør han og betale alle med denne Sag forbundne Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 December 1903: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Richter og Prokurator Mundt, betaler Tiltalte, Handelsmand Rasmus Peder Clausen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rasmus Peder Clausen til Højesteretssagførerne Bagger og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Købstads Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte, Handelsmand Rasmus Peder Clausen — der er født den 22 Januar 1862 og som, foruden gentagne Gange at være straffet for Tyveri og Bedrageri samt en Gang for Falsk, bl. a. den 19 Januar og 12 Juli 1898 og den 8de Maj 1899 inden Politiretten for ulovlig Omløben med Varer har vedtaget at erlægge Bøder af henholdsvis 20 Kr., 40 Kr. og 20 Kr., ved Viborg Overrets Dom af 13 August 1900 efter Plakat af 27 November 1839 § 1 er anset som for 4de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Politikassen tilfaldende Bøde af 80 Kr. og derefter, foruden oftere inden Politiretten at have vedtaget Bøder for ulovlig Omløben med Varer, ved Sunds-Gudme Herreders Politirets

Dom af 29 Juli*) 1901 efter Straffelovens § 257 og Pl. 27 November 1839 § 1, jfr. Frdn. 13de Februar 1775 § 4, er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage og en Bøde af 100 Kr. til Politikassen — tiltalt for ulovlig Omløben med Varer.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, idet han dels i Odense Købstad, hvor han 1ste November f. A. blev antruffen medførende forskellige til 39 Kr. 5 Øre vurderede Konkyliearbejder, har omført til Salg og solgt forskellige af den nævnte Art Genstande, dels i den paafølgende Uge i Muckadell m. fl. Birkers Jurisdiktion har omført til Salg og afhændet Knive, Gafler og Skeer.

For det af ham saaledes udviste Forhold vil Tiltalte — der ved ovennævnte Dom af 29 Juli*) 1901 ikke udtrykkelig er anset for 5te Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer, samt da den i Dommen fastsatte Straf er under Minimum for Straffen for denne Forseelse — nu være at anse som for 5te Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer efter Plakat 27 November 1839 § 1 med en Odense Købstads Politikasse tilfaldende Bøde, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til 200 Kr., hvorhos den hos ham ved hans Anholdelse forefundne Varebeholdning i Overensstemmelse med Frdn. 13 Februar 1775 § 4 vil være at konfiskere til Fordel for Anmelderen, og da Politiretsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset for 6te Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer, har samme Resultat med Hensyn til Bøde og Konfiskation, vil bemeldte Dom — — — — være at stadfæste.

Torsdagen den 10 Marts.

Nr. 133.

Advokat Nellemann

contra

Jens Peter Mortensen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Lollands Søndherherreds Ekstrarets Dom af 17 September 1903: Arrestanten, Arbejdsmand Jens Peter Mortensen, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Zwick, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Brun, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Januar 1904: Arrestanten Jens Peter Mortensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør

*) Skal være August.

Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Helweg Larsen og Prokurator Wolff, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden vil være at forlænges til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Mortensen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lollands Sønder Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Jens Peter Mortensen aktioneret for Forsøg paa Voldtægt.

Ifølge Arrestantens egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse ere Sagens Omstændigheder følgende:

Da Arrestanten efter fra den foregaaende Dags Eftermiddag at have opholdt sig i Svingelen ved Nakskov, hvor der havde været Fugleskydningsfest, den 27 Juli d.)* A. Kl. ca. 4 om Morgenen begav sig hjemad til Fuglsang, hvor han da havde Arbejde, og paa Savnsøvejen blev indhentet af den paa Savnsøgaard tjenende 22-aarige ham ubekendte Pige Hanna Elisa Falck, paakom der ham Lyst til at have Samleje med hende, og han fulgte derfor efter hende, der søgte at undløbe, greb fat i hende og kastede hende, i den Hensigt at skaffe sig Samleje med hende, i Vejgrøften. Her tumlede han paa forskellig Maade med hende, der skreg om Hjælp og gjorde stærk Modstand mod hans Bestræbelse for at tiltvinge sig Samleje, og efter henved et Kvarters Forløb opgav han, der ikke havde blottet sig, og som for-gæves havde prøvet at beføle hende ved at tage med Haanden op under hendes Skorter, sit Forsæt om at opnaa Samleje med hende, idet han som Grund hertil oprindeligt har forklaret, at han vil være bleven klar paa, at han ikke kunde faa Bugt med Pigen, medens han under det sidste paa nærværende Rets Foranledning over ham optagne Reassumtionsforhør har forandret denne Forklaring derhen, at han mener, at han havde kunnet overvinde hendes Modstand men opgav Forsøget, da han mærkede, at hendes Modstand var alvorlig.

Medens Arrestanten, som ved den paagældende Lejlighed vil have været en Del beruset, men dog vil have været sig sine Handlinger vel bevidst, ikke i øvrigt med nogen Bestemthed har villet kunne erindre Enkelthederne i den mellem ham og Pigen i Vejgrøften stedfundne

*) Skal være f.

Kamp, gaar hendes med Ed bekræftede Forklaring i saa Henseende ud paa, at han stadig bestræbte sig for at faa hende, der gjorde al den Modstand hun var i Stand til, vendt om paa Ryggen og søgte at holde hendes Arme fast samt holde hende om Livet, hvorhos han prøvede at faa Haanden op under hendes Skørter. I Begyndelsen skreg hun for at hidkalde Hjælp og faa ham til at give Slip, men han tog hende da med den ene Haand fast foran i Halsen, saa at hun ikke kunde skriges; ved at dreje Hovedet blev hun dog kort efter igen i Stand til at udstøde Skrig og skreg da paa ny om Hjælp; da de havde tumlet med hinanden i omtrent 10 Minutter, tog Arrestanten, som da laa oven paa hende, en Kniv op af Lommen, og idet han derpaa holdt den, hvis Blad var lukket op, frem for hendes Ansigt, truede han med at jage den i hende, hvis hun ikke vilde ligge stille. Hun vedblev imidlertid at gøre Modstand, og de brødes endnu nogle Minutter, indtil en paa Stensø tjenende Karl ved Navn Pommerincke hørtes komme løbende til, idet Arrestanten da gav Slip paa hende og løb sin Vej ad Nakskov til.

Bemeldte Pommerincke har som Vidne forklaret, at da han den paagældende Morgen, hidkaldt ved Pigens Skrig, kom hende, der saa meget betaget og angreben ud, til Hjælp, og derpaa satte efter og indhentede Arrestanten, havde denne en oplukket Kniv af almindelig Størrelse i sin højre Haand, hvorhos en Malkekone Hilda Jakobsen ligeledes som Vidne har forklaret, at Pigen Hanna Falck samme Morgen, det omforklarede af Arrestanten mod hende udviste Forhold havde fundet Sted, havde fortalt hende og 2 andre Malkekoner om den hende overgaaede Behandling og herved berørt, at hun havde været meget forskrækket ved at Arrestanten havde truet hende med at ville stikke hende med en Kniv. Hanna Falck har paa Retvidnerne gjort Indtryk af at have ret gode Kræfter, medens Arrestanten har gjort Indtryk af at være en Del svækket af Drik, saa at det forekommer Retsvidnerne sandsynligt, at han ikke har kunnet overvinde Pigens Modstand.

Idet Pigen Hanna Falcks foranførte Forklaring om de nærmere Enkeltheder ved den hende fra Arrestantens Side overgaaede Behandling efter det foreliggende findes at maatte lægges til Grund ved Paadømmelsen, og der saaledes navnlig bliver at gaa ud fra, at Arrestanten, som har erkendt ved den omforklarede Lejlighed at have været i Besiddelse af en Lommekniv til at lukke i og op, med denne har truet Pigen, som efter det foreliggende vel med sin senere afdøde Kæreste har avlet et Barn, men dog maa anses uberygtet og ikke ses at have givet Arrestanten nogen Anledning til hans Adfærd, vil han, der er født den 9 August 1856 og ved Fuglse Herreds Ekstrarets Dom af 16 Marts 1897 efter Straffelovens § 282, 1ste Stk., jfr. § 283, sammenholdt med § 60, er anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, for sit nu udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, med en Straf, der findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken han er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, for saa vidt være at forandre.

Nr. 136. Højesteretssagfører Winther
contra

Frederik Alexander Georg Grønlund (Def. Nellemann),
der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Januar 1904: Arrestanten Frederik Alexander Georg Grønlund bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederik Alexander Georg Grønlund til Højesteretssagfører Winther og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Frederik Alexander Georg Grønlund, der er født den 24 Marts 1866 og som bl. a. ofte er straffet for Betleri, senest ved nærværende Rets Dom af 13 Oktober f. A. efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have den 15de ds. anmodet en ham ganske ubekendt Person om et Laan af 10 Øre til Nattelogi, og da dette Forhold efter det i Sagen oplyste findes at maatte tilregnes ham som Betleri, vil han være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Onsdagen den 16 Marts.

Nr. 119. Advokat Nellemann
contra

Niels Christian Vilhelm Christiansen (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens § 263.

Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 21de November 1902: Tiltalte Niels Christian Vilhelm Christiansen bør hensættes til Fængsel

paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede i Erstatning til Vejle Bank 1850 Kr. med Renter 6 pCt. p. a. fra den 10 April 1902 til Betaling sker. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Gyntelberg, 150 Kr. og til Defensor, Prokurator Seidelin, 100 Kr. Den idømte Erstatning bliver at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 April 1903: Tiltalte Niels Christian Vilhelm Christiansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Heise og Sørensen, i Salær hver 150 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For de i den indankede Dom under Nr. 1 og Nr. 17 fremstillede Forhold findes Tiltalte af de i Dommen anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat, rettelig anset efter Straffelovens § 257. Men Tiltalte findes endvidere at maatte anses efter nævnte § for de i Dommen under Nr. 2 og Nr. 18 fremstillede Forhold, i hvilken Henseende bemærkes, at det efter det foreliggende maa antages, at Tiltalte den 7 Marts 1902 overfor den under Nr. 2 nævnte Johansen har nægtet Modtagelsen af det omtalte Laan, for at skaffe sig Henstand med sammes Berigtigelse, og at Tiltalte har forevist den under Nr. 18 omtalte, ham bevidst urigtige Statusoversigt, foruden for Sagfører Kayser, endvidere for dennes Kommittent for at vække Tiltro til sin Soliditet som Laansøger.

Derimod maa det billiges, at der med Hensyn til de øvrige imod Tiltalte rejste Sigtelser er ved Dommen tillagt ham Frifindelse af de i saa Henseende anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke.

Den af Tiltalte herefter forskyldte Straf findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Niels Christian Vilhelm Christiansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i seks Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokaterne Nellemann og Halkier 300 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Niels Christian Vilhelm Christiansen — der er født i Aaret 1863, og som ikke ses tid-

ligere at have været tiltalt eller straffet, hvorimod han ved Elbo m. fl. Herreders Jurisdiktion i Aaret 1901 har været sigtet for Bedrageri, men uden at den i denne Anledning anstillede Undersøgelse ledede til, at der blev institueret Tiltale imod ham — er under nærværende Sag sat under Tiltale for Bedrageri og for Overtrædelse af Straffelovens § 263.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte, efter i nogle Aar at have haft Ansættelse dels i nogle Pengeinstituter og dels som Kontorist hos en Sagfører, den 1 Januar 1885 begyndte en selvstændig Virksomhed i Vejle, idet han, der betegnede sin Stilling som »Fuld-mægtig«, paatog sig Udførelse af saadanne Forretninger, særlig Ordningen af Ejendomshandler og Laanesager, som i Almindelighed besørages af Sagførere. Denne Forretning antog snart et betydeligt Omfang, men i de senere Aar — efter Tiltaltes Opgivende fra 1897 — led han flere betydelige Tab, og da en af ham i »Kolding Folkebank« stiftet Kassekredit paa ca. 20000 Kr. blev ham opsagt til Udbetaling i Marts Maaned f. A., og det viste sig umuligt for ham at skaffe den til Forretningens Fortsættelse fornødne Kapital, afrejste han Natten mellem den 12te og 13de Marts f. A. hemmelig fra Vejle, hvorpaa hans Bo efter en Kreditors Begæring i Medfør af Konkurslovens § 41 den 17de s. M. toges under Konkursbehandling, ligesom der samtidig til Politimesteren indkom en Anmeldelse om, at Tiltalte havde gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold. Dette gav Anledning til, at der afsagdes Fængselskendelse over Tiltalte, som derpaa blev forgæves eftersøgt, dels her i Landet, dels i Udlandet, indtil han den 31te Marts f. A. meldte sig til Politiet i Vejle, hvortil han efter sin Forklaring var ankommen den forudgaaende Nat, efter at han siden sin Forsvinden, der efter hans Udsagn var foranlediget ved, at han paa Grund af økonomiske Vanskeligheder befandt sig i en nedtrykt Sindsstemning, saa godt som uafbrudt havde kørt omkring paa Jernbanerne, dog uden at han vilde kunne gøre Rede for, hvor han havde været, uden for saa vidt som han erindrede at have været i Tyskland og i Schweiz.

Under den i Anledning af bemeldte Anmeldelse indledede Undersøgelse, der fortsattes efter Tiltaltes Tilbagevenden til Vejle, og som danner Grundlaget for nærværende Sag, blev der efterhaanden inddraget en Række Forhold, i hvilke Tiltalte skulde have paadraget sig Strafansvar, og ifølge det under Undersøgelsen fremkomne ere Sagens Omstændigheder for de enkelte, Tiltalte paasigtede Forbrydelsers Vedkommende følgende:

1. I Foraaret 1901 henvendte Arkitekt Aage Brummer af Vinding, Gaardejer J. Ravn af Sellerup, Gaardejer S. Qvist af Gauerlund samt Gaardejerne J. Jacobsen og P. Bjerre, begge af Brejning, sig til Tiltalte med Anmodning om at ordne et Laan for dem mod Pant i 2 dem tilhørende Ejendomme i Brejning. I Henhold hertil lod Tiltalte Ejendommene vurdere til Optagelse af Laan i Kreditforeningen af Grundejere paa Landet i Jylland; men da de paagældende ikke ønskede saadant Laan, blev Sagen stillet i Bero indtil Efteraaret s. A., da de paa ny henvendte sig til Tiltalte og fornyede deres Anmodning. Tiltalte henvendte sig nu til Kreditforeningen, der bevilgede 2 Laan paa i alt 6700 Kr., og Panteobligationerne bleve derefter udfærdigede og tinglæste, ligesom Kasseobligationerne af Kreditforeningen bleve sendte

til Vejle Bank, der, som det maa antages den 23de December 1901, atter udbetalte Provenuet 6066 Kr. 86 Øre til Tiltalte paa Laantagerne Vegne. Tiltalte, som allerede den 9de December 1901 paa Forespørgsel af ovennævnte Ravn, om Beløbet kunde være disponibelt den 14de s. M. — da et i Landmandsbankens Afdeling i Vejle af Ravn med Qvist, Jacobsen og Bjerre som Kautionsister optaget Laan, til hvis Indfrielse Laanene i Kreditforeningen skulde benyttes, forfaldt til Betaling — havde svaret, at dette kunde ikke lade sig gøre, og at det heller ikke sikkert kunde paaregnes, at Pengene vare disponible den 14 Januar f. A., men at Sagen i hvert Fald skulde blive berigtiget den 14 Februar f. A., undlod imidlertid at meddele Laantagerne Underretning om, at Beløbet var indgaaet til ham, ligesom han, da Ravn, Qvist og Jacobsen, der i Henhold til Tiltaltes ovenfor refererede Udsagn forudsatte, at Beløbet nu maatte være disponibelt, den 13de Februar f. A. indfandt sig paa hans Kontor, erklærede overfor dem, at Beløbet først var lovet til den 14 Marts, og foreviste til Bekræftelse herpaa en paa Kontoret ført Kalender, hvori der under sidst nævnte Dato fandtes indført »Ravn m. fl., Sellerup«, hvorhos han lovede dem, at Beløbet skulde være disponibelt denne Dag, medens han dog samtidig udbetalte dem et Forskud paa 2000 Kr. I Tiltaltes under Sagen fremlagte Kontorkalender for 1902 findes der noteret under 12te Februar: »J. Ravn m. fl., Sellerup«, og under 14 Marts: »Ravn m. fl., Sellerup«, hvilke Notater, efter hvad Tiltalte har erkendt, sigte til den her ommeldte Laanesag, hvorhos Kontorist Johan Olsen, der har haft Ansættelse hos Tiltalte, har forklaret, at han var til Stede den 9 December 1901, da Ravn var paa Tiltaltes Kontor, og at han da fik Ordre til at notere, at Pengene skulde udbetales den 14 Februar, men at Tiltalte hen imod den Tid udtalte, at han ikke kunde skaffe Pengene til denne Dag, og at Olsen, naar »Folkene« kom, skulde sige, at Pengene først var dem lovede den 14 Marts, for hvilken Dag Tiltalte samtidig beordrede Olsen at gøre Notat i Kalenderen. Endvidere har Olsen forklaret, at han var til Stede, da Ravn sammen med Qvist og Jacobsen den 13 Februar fik udbetalt et Afdrag af 2000 Kr., og godt husker, at Tiltalte udtalte, at Pengene først var lovet dem den 14 Marts, og til Bekræftelse heraf foreviste dem Noteringen i Kontorkalenderen, og endelig gaar Olsens Forklaring ud paa, at Ravn flere Gange indfandt sig paa Tiltaltes Kontor for at spørge om Pengene var komne, og at Tiltalte altid gav den Besked, at de ikke var komne, eller i hvert Fald ytrede, at Laanet endnu ikke kunde opgøres, og tilføjede, at hvad Tab Laantagerne havde i Banken ved at lade Laanet der forny, skulde han nok erstatte dem.

Tiltalte, der har forbrugt den ikke udbetalte Del af de ovennævnte 6066 Kr. 86 Øre, men som, efter at der var rejst Tiltale imod ham, har betalt Gaardejer Qvist et Beløb af 400 Kr., har i de første over ham afholdte Forhør gjort gældende, at han havde Laantagerne Samtykke til at disponere over hele Laanesummen mod at betale Bankrente af Beløbet; men senere har han, efter at de havde benægtet at have givet saadant Samtykke, ændret sin Forklaring derhen, at han i hvert Fald havde opfattet Forhandlingerne med Ravn saaledes, at denne indvilgede i, at han maatte benytte Pengene, indtil de skulde bruges til Indfrielse af det fornævnte Banklaan, uanset at han ikke

havde faaet udtrykkeligt Samtykke dertil. Sagens Oplysninger give imidlertid ingen Anledning til at antage, at Tiltalte skulde have haft nogen rimelig Grund til at forudsætte, at Laantagerne vilde overlade ham det ved Kreditforeningslaanene tilvejebragte Beløb til Anvendelse i egen Interesse, og idet det derhos efter det oven anførte ikke kan være Tvivl underkastet, at han for at skjule sit Forbrug af det ved Kreditforeningslaanene tilvejebragte Beløb har, navnlig den 13 Februar f. A., ved Forvanskning eller Fortielse af Sandheden overfor Laantagerne givet det Udseende af, at han ikke havde modtaget Laanene, eller at han uden egen Skyld endnu var ude af Stand til at opgøre, hvad der kunde tilkomme Laantagerne, vil han for dette sit Forhold, uanset at Laantagerne, efter at de først havde begært Tiltalte straffet herfor, inden Sagens Paadømmelse i første Instans havde frafaldet denne Begæring, være at anse efter Straffelovens § 257.

Der er under denne Del af Sagen ikke nedlagt nogen Erstatningspaastand.

2. I September Maaned 1901 henvendte Bolsmand Steffen Jørgen Johansen sig til Tiltalte angaaende Optagelse af et Prioritetslaan i hans Ejendom i Bredal, og efter at det var aftalt, at Laanet skulde søges i Kreditforeningen af jyske Landejendomsbesiddere, foretog Tiltalte det fornødne i saa Henseende, og opnaaede Foreningens Tilsagn om et Laan paa 3000 Kr., hvorpaa Johansen den 9 Januar f. A. udstedte Obligation for Beløbet, idet han samtidig af Tiltalte modtog et Forskud paa Laanesummen, stort 400 Kr., mod herfor at udstede en Veksel af tilsvarende Størrelse. Obligationen blev efter at være tinglyst den 11te s. M. indsendt til Kreditforeningen af Tiltalte, der derpaa fra Foreningen med en Skrivelse af 18 Januar f. A. modtog Kasseobligationer til Beløb 3000 Kr., som han har realiseret, og hvis Provenu han maa antages at have forbrugt. Johansen har forklaret, at han, da han ikke fik Besked fra Tiltalte om Sagens Ordning, flere Gange henvendte sig paa hans Kontor for at høre, om Pengene vare komne, men af Kontorpersonalet fik benægtende Svar, og at han fik det samme Svar af Tiltalte, da han den 7 Marts f. A. traf ham selv, hvorimod han da fik Løfte om, at Opgørelse skulde finde Sted den 21de s. M. Denne Fremstilling udgør et Led af en udførlig Forklaring, som Johansen den 11 April f. A. har afgivet i Politiretten om det i den omhandlede Anledning mellem ham og Tiltalte passerede, og vel har nu Tiltalte i samme Retsmøde erklæret, at han intet havde at bemærke mod Rigtigheden af denne Forklaring; men da Johansens Udsagn om, at Tiltalte den 7de Marts nægtede at have modtaget Pengene, ikke i øvrigt er bestyrket ved Sagens Oplysninger, findes det betænkeligt alene paa Grundlag af Tiltaltes i al Almindelighed holdte Erkendelse af Johansens nævnte Forklaring at forkaste Tiltaltes i et for Ekstraretten fremlagt Indlæg indeholdte Benægtelse af, at han ved den ommeldte Lejlighed har nægtet at have modtaget Pengene. Idet der ej heller i øvrigt foreligger noget, som kunde give Føje til at antage, at der med Tiltaltes Anvendelse af de omhandlede Penge har været forbundet Omstændigheder, som vilde gøre Straffelovens § 254 uanvendelig derpaa, vil der som Følge af, at Johansen inden Sagens Paadømmelse i første Instans har frafaldet Forfølgning af dette Tiltaltes Forhold, ikke herfor kunne paalægges ham noget Strafansvar.

3. Efter at Jens Bendixen Sloth den 29 December 1899 var afgaaet ved Døden, blev hans Bo taget under Behandling af Skifteretten i Vejle, men den 30 September 1901 blev Boet, i hvilket hans Moder, Enke Maren Nielsen, kaldet Krog, i Vejle, og hans 3 Søskende var eneste Arvinger, ekstraderet Maren Nielsen og den ene af afdødes Søskende, idet de 2 andre Søskende nu til Fordel for Maren Nielsen havde givet Afkald paa Arv efter afdøde. Ved Ekstraditionen erholdt Tiltalte, der havde Fuldmagt til at optræde paa Maren Niensens og hendes Medarvings Vegne, af Skifteretten udbetalt Boets kontante Beholdning, hvorhos der tidligere var blevet udbetalt ham et Forskud paa Maren Niensens Arv i Boet, ligesom endelig en Boet tilhørende Fordring var bleven betalt direkte til Tiltalte. Af de Beløb, som Tiltalte saaledes har oppebaaret, har han efterhaanden udbetalt en Del til Maren Nielsen, til Fordel for hvem ogsaa den Arving, der i Forening med hende fik Boet ekstraderet, skal have givet Afkald, hvorimod Tiltalte har forbrugt Resten, der udgør ca. 700 Kr.

Maren Nielsen har nu forklaret, at hun efter Boets Ekstradition adskillige Gange har været hos Tiltalte og forgæves anmodet ham om at faa Opgørelse og Pengene udbetalt, hvorimod Tiltalte har paastaaet, at hun har faaet udbetalt alle de Beløb, hun har ønsket. Da Maren Nielsen imidlertid inden Sagens Paadømmelse i første Instans har frafaldet den af hende oprindelig fremsatte Begæring om kriminel Forfølgning mod Tiltalte, vil der, selv Rigtigheden af Maren Niensens Forklaring forudsat, ifølge Straffelovens § 254 ej heller kunne ikendes Tiltalte, der i øvrigt inden Sagens Paadømmelse i første Instans har betalt hende et Beløb af 8 Kr., noget Ansvar for hans Forbrug af de ommeldte Pengemidler.

4. I Efteraaret 1901 ordnede Tiltalte for Husmand Jens Andersen af Kragelund et Laan paa 800 Kr. i Kreditforeningen af Ejere af mindre Ejendomme paa Laodet i Jylland, og under 20 December s. A. bleve Kasseobligationerne tilsendte Vejle Bank for Tiltaltes Regning, hvorpaa Provenuet, 767 Kr. 25 Øre, udbetaltes Tiltalte. Der blev ikke givet Andersen nogen Meddelelse herom, og da han i den Formening, at Pengene nu maatte være komne, den 22 Januar f. A. indfandt sig paa Tiltaltes Kontor, hvor han ikke traf Tiltalte selv, men derimod dennes Kontorist Olsen, udtalte denne, at han ikke vidste rigtig Besked med, om Pengene var komne, og betalte derhos Andersen et Forskud af 200 Kr., som Andersen erklærede at have Brug for, og en lignende Udtalelse faldt, da Andersen i Slutningen af Februar Maaned atter henvendte sig paa Tiltaltes Kontor, ved hvilken Lejlighed han atter antraf Olsen og af denne yderligere erholdt udbetalt et Beløb af 400 Kr. Efter Jens Andersens Formening kan han endnu som Udbytte af det rejste Laan gøre Krav paa 126 Kr. 62 Øre; men idet der overfor Tiltaltes Benægtelse ikke kan gaas ud fra, at Kontorist Olsen, som af denne forklaret, har været instrueret af Tiltalte om at sige, at han ikke vidste, hvor vidt Laanet var berigtiget, og da Andersen forinden Sagens Paadømmelse i første Instans har frafaldet sin oprindelig fremsatte Begæring om kriminel Forfølgning mod Tiltalte, vil der heller ikke for det her omhandlede Forholds Vedkommende kunne paalægges ham noget Strafansvar.

5. I Februar Maaned f. A. meddelte Husmand Peter Andersen

Koed af Klattrup Tiltalte Fuldmagt til at berigtige et ham af den under Nr. 4 nævnte Kreditforening tilstaaet Laan paa 600 Kr., men efter at Laanets Provenu 581 Kr. 6 Øre den 21de Februar s. A. af Kreditforeningen var tilsendt ham, undlod han at give Koed Underretning herom, og Koed, der havde andet Mellemværende med Tiltalte, men som dog maa antages at have Krav paa ca. 500 Kr. af det Beløb, Tiltalte har modtaget fra Kreditforeningen, havde ikke faaet udbetalt noget heraf, forinden Tiltaltes Bo blev undergivet Konkursbehandling. Da Koed den 15de Marts f. A. indfandt sig paa Tiltaltes Kontor, fik han imidlertid af Kontorist Olsen den Besked, at Tiltalte var bortrejst, og at Pengene vist var komne, men at han ikke kunde foretage Opgørelse med Koed, og herefter, samt idet ligeledes Koed, inden Sagens Paadømmelse i første Instans har frafaldet sin oprindeligt fremsatte Begæring om kriminel Forfølgning mod Tiltalte, bliver der under denne Del af Sagen ikke Spørgsmaal om Strafansvar for Tiltalte.

6—8. I Løbet af Februar og Marts Maaneder f. A. har Tiltalte af Gaardejer L. P. Lauritzen af Amnitsbøl, Gaardejer Søren Olsen af Jennum, Kristine Marie Sørensen af Sindbjerglund modtaget henholdsvis ca. 425 Kr., ca. 840 Kr. og 416 Kr., der som Renterestancer skulde indbetales til Kreditforeningen i Viborg, hvilket imidlertid ikke er sket, idet Tiltalte selv har beholdt og forbrugt Pengene, men ogsaa her have de forurettede inden Sagens Paadømmelse i første Instans frafaldet deres oprindeligt fremsatte Begæringer om kriminel Forfølgning mod Tiltalte, hvis ommeldte Forhold derfor ikke bliver at belægge med Straf.

9. I Slutningen af Aaret 1900 ydede Tiltalte Gaardejer Niels Nielsen af Sellerup et Laan paa 150 Kr. mod Udstedelse af en Veksel, som Tiltalte lod diskontere i Vejle Bank. Vekslen blev senere flere Gange omsat, og samtidig nedbragte Nielsen sin Gæld til Tiltalte, saaledes at han ved Konkursens Begyndelse kun skyldte 50 Kr. Efter Konkursen viste det sig imidlertid, at den sidst udstedte Veksel lød paa 125 Kr., i hvilken Anledning Tiltalte har forklaret, at han ikke vilde have Veksler løbende i Banken for mindre Paalydende end 100 Kroner, og at Nielsen er bleven gjort bekendt hermed og har givet sit Samtykke til, at Vekslen udstedtes for et større Beløb end Gælden, og vel har Nielsen forklaret, at han ved Udstedelsen af den sidste Veksel gik ud fra, at den kun lød paa 50 Kr., men han har dog ikke turdet benægte, at han er bleven gjort bekendt med det virkelige Forhold — hvad navnlig ogsaa efter Kontorist Olsens Forklaring skal være sket — og der er under denne Del af Sagen i øvrigt ikke oplyst noget Forhold, der kan tilregnes Tiltalte som bedrægligt.

10. Den 9de Februar f. A. blev der mellem Tiltalte og Husejer Jens Nielsen af Vejle afsluttet en Handel om en Bødker Carl Petersen tilhørende Ejendom i Vejle, som Tiltalte havde Fuldmagt til at sælge, og som Nielsen købte for 3000 Kr., hvoraf han straks afgjorde de

Færdig fra Trykkeriet den 24 Marts 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 3.

Onsdagen den 16 Marts.

2500 Kr. ved at give Tiltalte Transport paa en ham tilhørende Sparekassebog, hvorpaa indestod et saadant Beløb, medens Resten skulde erlægges i Juni Termin f. A. Medens Nielsen nu ved Handelens Afslutning vil være gaaet ud fra, at Ejendommen var ubehæftet, og mener at have faaet denne sin Anskuelse bekræftet af Tiltalte under Forhandlingerne, erfarede Nielsen snart, at der paa Ejendommen hvilede en Pantegæld af 2292 Kr., som Tiltalte uanset hans gentagne Opfordringer ikke indfrie, idet han alene lovede, at Sagen nok skulde gaa i Orden til Juni Termin. Tiltalte, der har forbrugt det paa Sparekassebogen indestaaende Beløb, har benægtet at have bibragt Nielsen den Forestilling, at Ejendommen var ubehæftet, og ved de under Sagen tilvejebragte Oplysninger, derunder Forklaringer af 3 Personer, som vare til Stede ved Handelens Afslutning, kan det ej heller anses godtgjort, at han virkelig har brugt Udtalelser, som kunde tyde i denne Retning, lige saa lidt som der i øvrigt er oplyst Omstændigheder, der kunde give tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte med Modtagelsen af og Forbruget af de paagældende Midler har forbundet nogen be- dragerisk Hensigt.

11. I Løbet af Aaret 1900 ordnede Tiltalte for Detailist Jacob Larsen i Vejle et Prioritetslaan i jysk Hypotekforening i Randers, stort 2200 Kr., der ved Salg af de Tiltalte paa Laantagerens Vegne i Januar Maaned 1901 sendte Kasseobligationer udbragtes til 1905 Kr. 42 Øre, og som var bestemt til at anvendes til Indfrielse af et Laan, der tidligere var rejst af Larsen ved Udstedelse af en Veksel til Tiltalte, som derpaa havde ladet Vekslen diskontere i Vejle Bank. Denne Veksel blev imidlertid ogsaa, efter at Tiltalte havde modtaget Udbyttet af Kreditforeningslaanet, gentagende fornyet ved 3 Maaneders Veksel, idet dels Tiltalte selv, dels hans Kontorist Olsen efter Larsens Forklaring hver Gang erklærede, at Laanet endnu ikke kunde opgøres, eller at han ikke havde Tid dertil. Rigtigheden af denne Forklaring har Tiltalte ikke benægtet, men han har paastaet, at han, om han end ikke udtrykkelig har anmodet Larsen om at forny Vekslen for at gøre ham en Tjeneste, dog har betragtet det saaledes, og efter det foreliggende findes det ogsaa betænkeligt at forkaste Tiltaltes Forklaring i saa Henseende, hvorved bemærkes, at Larsen har udstedt de paagældende Fornylselsveksler, uagtet han var vidende om den stedfundne Berigtigelse af Kreditforeningslaanet, og at det er ikke oplyst, om Larsen, der efter Tiltaltes Fremstilling skal have staaet i Forbindligheds-

forhold til ham, virkelig med nogen Bestemthed har insisteret paa Opgørelse af sit Mellemværende med Tiltalte og Afvikling af Veksellaanet. Herefter vil det ikke kunne statures, at Tiltalte skulde have gjort sig skyldig i noget bedrageligt Forhold mod Larsen, hvis nævnte Vekselgæld ved Indtrædelsen af Tiltaltes Konkurs beløb sig til 1520 Kr., og som har opgjort sit Tab til 1467 Kr. 55 Øre. I øvrigt har Larsen ogsaa inden Sagens Paadømmelse i første Instans for sit Vedkommende frafaldet dens videre Forfølgning.

12. Den 26de Juli 1900 solgte Tiltalte i Henhold til en ham af N. P. Hermansen meddelt Fuldmagt en denne tilhørende Ejendom af Vejle Enge til Jens Christian Petersen, bl. a. paa Vilkaar, at Køberen til ham udstedte en Obligation for 4400 Kr., hvorfor der blev givet Panteret i Ejendommen med Prioritet efter 6600 Kr., som Køberen ifølge Handelsvilkaarene skulde overtage. Ved Tinglæsningen af de Handelen vedrørende Dokumenter viste det sig imidlertid, at der i Ejendommen yderligere indestod en ikke i Dokumenterne eller ved Handelen omtalt Pantegæld paa 700 Kr., hvorom Obligationen erholdt Retsanmærkning; men da Tiltaltes Forklaring om, at han ikke selv kendte denne sidste Gæld, efter det i øvrigt foreliggende ikke kan forkastes, vil der ikke kunne paalægges ham noget Strafansvar for at have undladt at sætte Jens Christian Petersen i Kundskab herom, forinden Handelen fandt Sted. For saa vidt det dernæst er lagt Tiltalte til Last, at han ved et den 25 August 1900 udstedt Dokument, hvorved han har givet Vejle Bank Haandpanteret i forskellige Værdipapirer, deriblandt bemeldte for 4400 Kr. udstedte Panteobligation, har pantsat denne Obligation for dens fulde Paalydende, uagtet Debitor paa Grund af den nævnte Gæld af 700 Kr. maatte have Krav paa, at den ikkun gjordes gældende for 3700 Kr., er det efter Sagens Oplysninger ikke uantageligt, at der, som af Tiltalte gjort gældende, i Virkeligheden har været aftalt med Banken, at Obligationen ikke skulde pantsættes i et større Omfang end det nys nævnte, men at det skyldes en Unøjagtighed fra Bankens Side, at dette ikke har faaet Udtryk i det nævnte, til den udstedte Pantedokument, og ligesom der derfor ikke med Hensyn hertil kan paalægges Tiltalte noget Strafansvar, saaledes vil der allerede af den Grund, at Jens Christian Petersen forud for Sagens Paadømmelse i første Instans for sit Vedkommende har frafaldet dens videre Forfølgning, ikke kunne paalægges Tiltalte Straf for at have undladt til Banken at indbetale 300 Kr., der overensstemmende med Indholdet af den til denne, som meldt, pantsatte Obligation efterhaanden er betalt i Afdrag paa dens Hovedstol, og som Jens Christian Petersen saaledes er bleven udsat for atter at maatte betale.

13. I November Maaned 1901 anmodede Hans Lykke Michael sen af Sandager Mark Tiltalte om at inddrive hans Tilgodehavende efter en ham tilhørende Panteobligation paa 700 Kr., og efter at Tiltalte i denne Anledning havde sat sig i Forbindelse med Skyldneren, blev Sagen med Michaelsens Billigelse ordnet saaledes, at Skyldneren til fuld Afgørelse af Gælden betalte 450 Kr., hvoraf Kreditor skulde have 400 Kr. og Tiltalte i Salær m. v. 50 Kr., og at Michaelsen skulde transportere Obligationen til en Tredjemand, der havde forstrakt Skyldneren med Pengemidler til Opfyldelsen af det saaledes trufne Arrangement. Efter at de 450 Kr. derpaa var indbetalt til Tiltalte,

underrettede denne ved en Skrivelse af 28 Februar f. A. Michaelsen om, at de ham tilkommende 400 Kr. var betalte, og sendte i Forbindelse hermed Obligationen forsynet med en Transport til Michaelsens Underskrift, hvorhos Tiltalte tilføjede, at dersom Michaelsen ønskede det, kunde Beløbet godt forblive hos Tiltalte, der i saa Fald vilde sende ham Bevis for Beløbet og forrente dette med 5 pCt. p. a. Efter at have underskrevet Transporten sendte Michaelsen i Begyndelsen af Marts Maaned Obligationen tilbage til Tiltalte med Anmodning om, at det Beløb, der tilkom Michaelsen, maatte blive ham tilstillet, hvilket imidlertid endnu ikke var sket, da Tiltaltes Bo kort efter blev taget under Konkursbehandling; men da Michaelsen inden Underrettsdommens Afsigelse for saa vidt har frafaldet Forfølgning mod Tiltalte, bliver der ikke Spørgsmaal om Ikendelse af Strafansvar herfor.

14. Ved Salget af en Tiltalte tilhørende Ejendom i Bredballe havde han i sin Tid forbeholdt sig et Jordstykke, som en tidligere Ejer ved Kontrakt af 24de April 1849 havde bortlejet for 50 Aar fra 1ste Maj s. A. at regne til Niels Pehr Christensen og Arvinger, og hvorpaa Lejeren havde opført et Hus, som han ifølge Kontraktens Indhold selv ejede og havde Ret til at bortføre. Da Christensens Enke Johanne Eriksen hen imod Lejetidens Udløb henvendte sig til Tiltalte for at faa Lejemaalet fornyet, lod han hende, der er gammel og tunghør, underskrive en paa hans Kontor affattet Deklaration af 14 December 1898, hvorved hun erkendte, at den af hende beboede »Ejendom med Grund og Bygninger« tilhørte Tiltalte, medens hun, som det tilføjes, efter Overenskomst med Tiltalte for en aarlig Lejeafgift af 1 Kr. bliver boende paa Ejendommen, saa længe hun lever. Tiltalte er nu sigtet for ved denne Deklaration at have villet paa bedragerisk Maade fravende Johanne Eriksen den paa den paagældende Jordlod værende Bygning; men til at antage saadant giver Sagens Oplysninger ingen Føje, i hvilken Henseende det navnlig bemærkes, at hans Forklaring om, at han ikke har kendt Indholdet af bemeldte Lejekontrakt og ikke nu erindrer de nærmere Omstændigheder ved Deklarationens Udfærelse, ikke kan forkastes.

15. Da Enke efter Arbejdsmand Mads Jensen af Vejle, Maren Jensen, der med umyndige Børn sad i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand, i Begyndelsen af Aaret 1899 ønskede afholdt Skifte, henvendte hun sig om Assistance til Tiltalte, der fra en af ham ordnet Ejendoms-handel laa inde med Boets kontante Pengebeholdning, 2700 Kr. Boet blev derefter den 2 Februar 1899 af Skifteretten ekstraderet Maren Jensen og de umyndige Børns Værge til privat Skifte og Deling, og hun fik den paafølgende Dag udbetalt af Tiltalte 1400 Kr., medens Resten af Pengene forblev beroende hos denne, bl. a. til Anvendelse ved Indbetaling i Overformyndieriet af Børnenes Arvelodder, hvortil der dog ikke blev truffet nogen Foranstaltning af Tiltalte. En Maanedstid efter Ekstraditionen frafaldt Enken sit Ønske om Skifte og anmodede Tiltalte om at søge hende Boet ekstraderet til fornyet Hensiden med det uskiftet, hvad der ogsaa endelig skete den 13 Februar f. A., efter at hun først i dette Øjemed havde maattet søge Bistand hos en Sagfører. I den forløbne Tid havde Maren Jensen, der imidlertid var flyttet til København, foruden de nævnte 1400 Kr., efterhaanden af Tiltalte faaet udbetalt forskellige mindre Beløb, saaledes at hun, der

efter den 13de Februar f. A. atter maatte være dispositionsberettiget over hele det hos Tiltalte henstaaende Beløb, maa antages ved Indtrædelsen af Tiltaltes Konkurs ikkun at have haft noget over 800 Kr. tilgode hos ham, der derhos, medens Sagen verserede for Ekstrarettens, yderligere har betalt Maren Jensen 100 Kr. Tiltalte har forklaret, at han havde Maren Jensens Samtykke til at disponere over de omhandlede Pengemidler mod at forrente dem, og vel er Rigtigheden heraf benægtet af Maren Jensen og i øvrigt intet oplyst til Bestyrkelse deraf, men da hun inden Sagens Paadømmelse i første Instans har frafaldet sin oprindeligt fremsatte Begæring om kriminel Forfølgning mod Tiltalte, vil der ikke kunne paalægges ham nogen Straf for at have forbrugt de her ommeldte Midler, idet der ikke er oplyst Omstændigheder, som kunde gøre Straffelovens § 254 uanvendelig paa dette Forhold.

16. Under 10 April 1897 udstedte Tiltalte et Gældsbrief til Vejle Bank for et til denne skyldigt Beløb af 2000 Kr., og til Sikkerhed for denne Gæld, der efter Indholdet af Gældsbriefet skulde tilbagebetales 3 Maaneder fra dettes Dato, overleverede han derhos Banken en til ham samme Dag af Bolsmand Martinus Pedersen udstedt Obligation for 3000 Kr., for hvilken Kapital med Renter og Omkostninger der ved Obligationen var givet 1ste Prioritets Panteret i den Debitor tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 13 b og 8 b af Kokborg, af Hartkorn respektive 2 Skp. 3 Fdk. $\frac{3}{4}$ Alb. og 1 Fdk. $\frac{3}{4}$ Alb., med Bygninger, Besætning og Inventarium m. v. Efter at den saaledes pantsatte Obligation den 23de s. M., som det maa antages ved Bankens egen Foranstaltning, var bleven tinglæst og derpaa atter var kommen i Bankens Værge, viste det sig imidlertid, at den havde erholdt Retsanmærkning, bl. a. om, at den pantsatte Ejendom var forud behæftet med Aftægt og 1700 Kr., hvorhos Ejendommen ved en den 23 August 1898 afholdt Tvangsauktion ikke udbragtes til mere end dette sidste Beløb, saa at den Tiltalte ved hans Obligation givne Panteret bortfaldt, men ikke desto mindre har Tiltalte — der efterhaanden har betalt nogle mindre Afdrag paa sin ovennævnte Gæld, men i øvrigt har haft denne løbende i Banken paa den Maade, at han hver 3dje Maaned har udstedt et lignende Bevis som det ovennævnte for det til det givne Tidspunkt skyldige Beløb — stadigt ved disse successivt udstedte Gældsbreve, af hvilke det sidste, hvis Tekst maa antages at være affattet af Banken selv ved Udfyldning af en trykt Blanket, er dateret den 10de Januar 1902 og lyder paa 1885 Kroner, gives Haandpant i bemeldte Obligation og ladet denne betegne som Panteobligation med Prioritet i Matr.-Nr. 13 b og 8 b af Kokborg, uden at han, efter at Panteretten i Ejendommen var bortfalden, har givet Banken nogen Meddelelse herom.

Tiltalte sigtes nu for ved denne sin Handlemaade at have udvist bedrageligt Forhold overfor Vejle Bank, der den 23de Maj 1902 har ladet den tidt nævnte af Martinus Pedersen udstedte Obligation realisere ved Tvangsauktion, hvorved Obligationen ikkun er bleven udbragt til 35 Kr.; men foruden at Tiltalte, der vil have forment, at Bankens Bestyrelse ikke var uvidende om den stedfundne Realisation af Martinus Pedersens Ejendom eller om Resultatet deraf, efter de foreliggende, til Dels efter Sagens Indbringelse for Overretten tilvejebragte Oplysninger kan have haft nogen Grund til at forudsætte saadant, maa det bemærkes, at Banken, efter at Obligationen ved Tinglæsningen

havde erholdt den oven anførte, efter Ejendommens sandsynlige Størrelse i høj Grad præjudicerende Retsanmærkning, vedblivende har taget den i Haandpant, og idet det herefter ikke kan antages, at Bankens Bestyrelse har tillagt Obligationens Egenskab af Pantebrev nogen afgørende Betydning, mangler der tilstrækkelig Føje til at tilregne Tiltalte hans her omhandlede Forhold som bedrageligt.

17. I en Aarrække har det været Skik, at Tiltalte, naar han havde det Hverv at arrangere Kreditforeningslaan for andre, inden Laanesagernes endelige Berigtigelse har hos Vejle Bank forskaffet sig et Forskud paa Laanene paa den Maade, at han, naar Obligationen for et saadant Laan var udstedt, har henvendt sig til Banken med samme og en af Laantageren udstedt Fuldmagt for Tiltalte til paa Laantagernes Vegne at ordne Laanet samt at modtage og kvittere for Laanesummen, idet han til Banken har afgivet denne Fuldmagt, forsynet med Paategning af ham om, at Fuldmagten »overføres« paa Banken og derhos i nogle Tilfælde har beholdt den paagældende Obligation i sit Værge for selv at besørge den tinglæst, medens han i andre Tilfælde har afgivet den til Banken, som derpaa har ladet Tinglæsningen iværksætte. Tiltalte har derhos truffet Foranstaltning til, at Obligationen kunde blive tinglæst uden Anmærkning om ældre præjudicerende Hæftelser, eller at saadan Anmærkning senere er bleven annulleret, og efter at Obligationen derpaa enten af Tiltalte eller Banken er bleven indsendt til vedkommende Kreditforening, har Banken fra denne i Henhold til den givne Fuldmagt modtaget Laanet og af dette, der maa antages i Reglen at have bestaaet i Kasseobligationer, som Banken derpaa har realiseret, gjort sig betalt for det ydede Forskud, medens Resten af det ved Laanet tilvejebragte Beløb er bleven udbetalt Tiltalte.

Der er nu rejst Sigtelse mod Tiltalte for bedrageligt Forhold med Hensyn til Forskud, som han har modtaget af Vejle Bank ved Afgivelse til denne af efternævnte Kreditforeningsobligationer og Fuldmagter fra de paagældende Laantagere, nemlig:

- a) en af Gaardejer Villads Andersen Moes den 1ste Juni 1901 til Kreditforeningen af jyske Landejendomsbesiddere udstedt Obligation for 4300 Kr. med 1ste Prioritets Panteret i en Ejendom i Leerbæk, hvilken Obligation ved Tinglæsningen den 7de s. M. erholdt Retsanmærkning om, at den pantsatte Ejendom var forud behæftet med en Pantegæld af i alt 7450 Kr.,
- b) en af Møllejeer Thomas Peter Nielsen den 8 Juni 1901 til Kreditforeningen af Grundejere paa Landet i Jylland udstedt Obligation for 6000 Kr. med 1ste Prioritets Panteret i en Ejendom i Hedensted, hvilken Obligation ved Tinglæsningen den 15de s. M. erholdt Retsanmærkning om, at den pantsatte Ejendom var forud behæftet med i alt 6600 Kr.,
- c) en af Gaardejer Mads Pedersen den 22de Juni 1901 til Kreditforeningen af jyske Landejendomsbesiddere udstedt Obligation for 7500 Kr. med 1ste Prioritets Panteret i en Ejendom i Nørre Vilstrup, hvilken Obligation ved Tinglæsningen den 28de s. M. erholdt Retsanmærkning om, at Ejendommen tidligere var pantsat for 8000 Kr. og 4000 Kr.,
- d) en den 22 Juni 1901 af Gaardejer Knud Rasmussen til samme

Kreditforening udstedt Obligation for 4800 Kr. med 1ste Prioritets Panteret i en Ejendom i Staksrode, hvilken Obligation ved Tinglæsningen den 1 Juli næstefter erholdt Retsanmærkning om, at Ejendommen var behæftet med 2000 Kr., en Aftægtskontrakt, 1200 Kr., 3000 Kr. og 800 Kr.

De Forskud som Tiltalte den 3 Juni, den 12 Juni, den 25 Juni og den 4 Juli 1901 har ladet sig udbetale paa disse Obligationer, udgøre henholdsvis 3800 Kr., 5000 Kr., 6500 Kr. og 3200 Kr., hvilke Beløb han ifølge Indholdet af de af ham til Banken afgivne Kvitteringer har modtaget for de paagældende Laantageres Regning, men dog har forbrugt uden at drage Omsorg for Indfrielse af de Hæftelser, som er til Hinder for Opnaelsen af de ved Obligationerne tilsagte Prioriteter, hvad han efter Bankbestyrelsens Formening maatte være pligtig til i Henhold til tidligere Kotyme, saaledes at Banken, da Laanene som Følge heraf ikke bliver udbetalte af de paagældende Kreditforeninger, efter sit Opgivende lider et til de udbetalte Forskud svarende Tab af 18500 Kr.

Tiltalte har nu vel, navnlig i et af ham for Ekstrarettens fremlagt Indlæg, gjort gældende, at Forskudene ere blevne ydede ham i Tillid til hans personlige Paalidelighed og Vederhæftighed, men selv om dette til Dels har været Tilfældet, maa det dog efter det foreliggende, navnlig den Maade, paa hvilken Forskudene, som meldt, stilledes i Forhold til de enkelte bestemte Obligationer, og i Overensstemmelse med, hvad Tiltalte under det til Sagens Oplysning optagne Forhør gentagende har erkendt, antages at have været en for Tiltalte kendelig Forudsætning fra Bankens Side, at han skulde anvende de modtagne Forskud til Indfrielse af ældre Hæftelser paa de ved Kreditforeningsobligationerne pantsatte Ejendomme eller paa anden Maade drage Omsorg for, at saadan Indfrielse fandt Sted, saaledes at det blev gjort Banken muligt ved Hjælp af Obligationerne at erholde Forskudene refunderede. Da nu Tiltalte har sviget den ham i denne Henseende fra Bankens Side viste Tillid og i Stedet for at anvende de modtagne betydelige Beløb i det nævnte Øjemed har forbrugt dem til egen Fordel, maa han anses ved dette sit Forhold at have gjort sig skyldig til Straf efter Straffelovens § 257.

Vejle Bank har derhos nedlagt Paastand om Tilkendelse hos Tiltalte af en Erstatning af 18500 Kr. med Renter; men da Banken efter det foreliggende maa antages at have andet ikke ubetydeligt Mellemværende med Tiltalte, findes der ikke tilstrækkelig Anledning til at gøre denne Fordring, der maa forudsættes i Forbindelse med Bankens øvrige Tilgodehavende at være anmeldt i Tiltaltes Konkursbo, til Genstand for Paakendelse her under Sagen.

18. I Februar og Marts Maaneder f. A. søgte Tiltalte gennem Avertissementer i Bladene et Laan paa 70000 Kr., og i samme Øjemed traadte han i Underhandling med Sagfører Odin Kayser i København, hvem han til Bestyrkelse af sin Vederhæftighed foreviste en af ham selv forfattet og af hans ovennævnte Kontorist den 21 Februar f. A. attesteret ganske summarisk Statusopgørelse, hvorpaa hans Aktiver vare opførte med et samlet Beløb af 241000 Kr., nemlig anbragt i faste Ejendomme 91000 Kr., i Værdipapirer, Veksler etc. 123000

Kr. og i udestaaende Fordringer 27000 Kr., foruden »Indbo, Kontorinventarium etc. ca. 12000 Kr.«, medens der som Passiver ikkun var opført »Laan« til Beløb 48500 Kr. foruden »Kautionsforpligtelser, der delvis er sikret mod Pant og delvis mod Kaution 42300 Kr.«, saaledes at han efter Opgørelsens Udvisende skulde være Ejer af 192500 Kr. De med bemeldte Sagfører førte Forhandlinger, der i øvrigt ogsaa drejede sig om et større Laan til en Tredjemand, for hvem Tiltalte skulde være Kautionist, førte imidlertid ikke til, at Tiltalte, skønt han nedsatte Størrelsen af det Laan, han selv søgte til 35000 Kr., erholdt noget af de attraaede Laan.

Efter Sagens Oplysninger kan der nu vel ikke være Tvivl om, at Tiltaltes Status paa det paagældende Tidspunkt i Virkeligheden har været langt ringere end den, bemeldte Opgørelse udviste, ligesom det er uantageligt, at dette ikke skulde have været indlysende for Tiltalte, der siden 1897 havde befundet sig i Pengevanskeligheder, men efter de foreliggende noget uklare Oplysninger om den Brug, Tiltalte har gjort af Opgørelsen, findes det dog betænkeligt at statuere, at hans Benyttelse af samme har haft en saadan Karakter, at den kan tilregnes ham som bedragerisk, hvorfor der ikke for saa vidt bliver at paalægge ham noget Ansvar.

19. Foranlediget ved en til Forhørsdommeren afgiven Begæring, der var underskrevet af Husmand Hans Lykke Michaelsen af Sandager som Kreditor i Tiltaltes Konkursbo, er der under den til Grund for Sagen liggende Undersøgelse rejst Sigtelse mod Tiltalte for Overtrædelse af Straffelovens § 263, i hvilken Henseende det er oplyst, at Tiltalte siden 1897 har drevet Spekulationsforretninger, særlig i Kaffe, og at der som hidrørende fra disse Forretninger, der maa antages at have medført betydelige Tab for Tiltalte, i dennes Konkursbo er anmeldt af et københavnsk Firma en Fordring paa 16771 Kr. 4 Øre og af et Firma i Le Havre en Fordring paa 28523 Frs. 90 Ct.

Efter det oplyste har Michaelsen imidlertid underskrevet den nævnte Begæring efter skriftlig Opfordring af en Sagfører, der i Forvejen havde bistaaet ham ved Anmeldelse af hans Fordring i Konkursboet, og da en af Michaelsen senere afgiven Erklæring om, at han har underskrevet Begæringen uden Forstaaelse af, hvad den i Virkeligheden gik ud paa, ikke kan forkastes, samt da han i Forbindelse hermed har udtalt, at han ikke ønsker Ansvar gjort gældende mod Tiltalte for Overtrædelse af Straffelovens § 263, bliver der, idet ingen anden Kreditor ses at have andraget derom, ikke Spørgsmaal om at paalægge Tiltalte noget saadant Ansvar.

20. Skomagermester Chr. Bentzen af Vejle, der i Forening med Snedkermester J. Jacobsen samme Steds ved en den 20de Juli 1900 oprettet Kontrakt afkøbte Tiltalte en Ejendom i bemeldte Købstad, har forklaret, at han, der tillige med Jacobsen skulde deltage med Tiltalte selv i Udredelsen af Omkostningerne ved Handelen, kort Tid efter Kontraktens Oprettelse ifølge Opfordring af Tiltalte til denne indbetale 65 Kr. som Bidrag til Omkostningerne, derunder Stempling af Kontrakten, foruden at han noget senere i sit øvrige Mellemværende med Tiltalte godskrev denne 45 Kr., som Tiltalte yderligere afkrævede ham til bemeldte Omkostninger, og det er nu lagt Tiltalte til Last som et formentlig bedragerligt Forhold, at han desuagtet har ladet bemeldte

Købekontrakt henligge ustemplet, hvilket har haft til Følge, at der, efter at Kontrakten var forefundet i Tiltaltes Bo, er bleven affordret Bentzen et Stempeltaktsbeløb for Kontrakten af 133 Kr. 25 Øre samt dikteret ham en Bøde af 666 Kr. 25 Øre. Imod Tiltaltes Benægtelse er det imidlertid ikke godtgjort, at Bentzen i det oven nævnte Øjemed til Tiltalte har indbetalt 65 Kr. eller efter Paakrav af Tiltalte har godskrevet denne 45 Kr., og i øvrigt giver Sagens Oplysninger ikke tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte ved at forsømme at lade bemeldte Kontrakt stemple, skulde have handlet i svigagtig Hensigt.

21. Købmand S. P. Hansen og Kelner C. J. Bøgh, begge i Vejle, der i Aaret 1901 tilforhandlede sig den foran under Nr. 20 ommeldte Ejendom, og som den 21 December s. A. lod Tiltalte affatte Skøde til dem paa denne Ejendom og samtidig betalte ham den dem paa hvilende Andel af Omkostningerne ved Skødets Tinglæsning og ved Stempling af nogle Obligationer, har ligeledes anset sig besvegne af Tiltalte derved, at denne har forbrugt de til ham indbetalte Beløb uden at lade Skødet, der er forefundet i hans Konkursbo, tinglæse eller de paa-gældende Obligationer udfærdige, men Sagens Oplysninger give ej heller Føje til at tilregne Tiltalte denne Forsømmelse som et bedrægeligt Forhold.

Endelig har Tiltalte under Undersøgelsen i Sagen været sigtet for bedrægeligt Forhold overfor:

22. Patrouillebetjent Skous Enke i Amerika,
23. Husmand Carl Clausen af Tofthøj Mark,
24. Gaardejer P. Sørensen af Gauerlund,
25. Gæstgiver P. C. Jensen af Vejle,
26. Husmand Chr. Poulsen af Kærbølling,
27. Postbud N. Jensen i Vejle og
28. Søren Chr. Sørensen af Gødsbøl og Hans Chr. Pedersen af Daldover;

men i intet af disse Tilfælde giver det oplyste Føje til at paalægge Tiltalte Strafansvar, i hvilken Henseende det bemærkes, at Tiltalte, medens Sagen verserede for Ekstraretten, har betalt det Beløb, for hvilket han skulde have besveget Patrouillebetjent Schous Enke, og at Undersøgelsen, for saa vidt angaar Tiltaltes Forhold overfor de under 23—28 nævnte Personer, er bleven afsluttet, enten derved, at de paa-gældende have frafaldet deres Sigtelse mod Tiltalte eller ved en af Forhørsdommeren til Retsprotokollen gjort Bemærkning om, at der ikke vilde blive foretaget videre.

Den Straf, som Tiltalte for sit ovenfor under Nr. 1 og 17 ommeldte Forhold har forskyldt efter Straffelovens § 257, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Fredagen den 18 Marts.

Nr. 135. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Lovise Christine Christiansen (Def. Høgsbro),

der tiltales for Manddrab.

Skanderborg Købstads og Hjlemslev-Gern Herreders Ekstrarets Dom af 15 Oktober 1903: Arrestantinden Lovise Christine Christiansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa udreder hun og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salærer til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 30 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Rosen, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Januar 1904: Arrestantinden Lovise Christine Christiansen bør hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Johnsen og Justitsraad Neckelmann, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger, derunder navnlig Tiltaltes egen i den indankede Dom gengivne Forklaring, er det uantageligt, at Barnet allerede var dødt, da hun lagde det ned i Vandet. Hun vil derfor ikke kunne undgaa at anses for forsætlig at have ombragt sit Barn, men efter hvad der er oplyst om Tiltaltes Sindstilstand, findes der ikke aldeles tilstrækkelig Grund til at anse Drabet som udført med Overlæg.

Som Følge heraf, og da Tiltalte af egen Drift har angivet sig selv som skyldig og aflagt fuldstændig Tilstaaelse om Gerningen, vil hun være at anse efter Straffelovens § 186, jfr. § 60, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 6 Aar.

I hi kendes for Ret:

Lovise Christine Christiansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i seks Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Dietrichson og Høgsbro 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Lovise Christine Christiansen, der er født i Aaret 1880, og som ikke ses tid-

ligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Manddrab.

Efter Sagens Oplysninger blev Arrestantinden, der er født udenfor Ægteskab, men hvis Forældre senere indtraadte i Ægteskab med hinanden, i en Alder af, som det maa antages, ca. 8 Aar, efter at hendes Fader imidlertid var afgaaet ved Døden, tagen i Pleje af Gaardmand Christian Peter Hansen og Hustru, der da boede i Ledet i Hørby Sogn, men senere havde Bopæl paa forskellige andre Steder, indtil de til sidst tog Bopæl i Vejgaarden ved Aalborg, og her forblev Arrestantinden, indtil hun, som det maa antages i en Alder af ca. 16 Aar, kom i Tjeneste i Aalborg. Arrestantinden tjente derpaa forskellige Steder i nys nævnte Købstad, indtil hun den 26 Februar 1901 forlod sin dahavende Tjeneste og tog hjem til sin Plejemoder, bemeldte Christian Peter Hansens Enke i Vejgaarden, hvor hun samme Dag fødte et udenfor Ægteskab avlet Pigebarn, der siden uafbrudt har været i Pleje hos Hansens Enke, af hvem der ikke er stillet Krav til Arrestantinden om Betaling af anden Plejeløn end det Beløb af 100 Kr. aarlig, som den paagældende Barnefader indtil 1 Januar 1903 har betalt i Underholdningsbidrag.

Den 1 Maj 1901 forlod Arrestantinden atter sin Plejemoder, og med Undtagelse af kortere Perioder, i hvilke hun opholdt sig dels hos Plejemoderen, dels i Horsens hos en derboende gift Søster, tjente hun derefter paa forskellige Steder, indtil hun, der bl. a. fra 1 Maj til hen i Juli Maaned 1902 havde tjent i Pavillonen i Sæbygaards Skov og da var bleven besvangret af sin Husbond, en gift Restauratør, efter Aftale med denne i Januar Maaned 1903 rejste til Hjørring for her at afvente sin Nedkomst, og den paafølgende 26 Februar fødte Arrestantinden, som havde indlogeret sig hos en Gæstgiver der i Byen, et Pigebarn, med hvilket hun en Maanedstid senere rejste til Horsens, hvor Barnet blev døbt Ketty Kristiansen og anbragt i Pleje hos Grønthandler Peter Nielsen for et Vederlag af 12 Kr. maanedlig. Arrestantinden tog derhos Tjeneste i Horsens som Husholderske; men den 1ste Maj næsteften opgav hun denne Plads og rejste til København, hvor hun fik Tjeneste paa et Hotel i Lille Strandstræde for en Løn af 15 Kr. maanedlig, af hvilken Tjeneste hun imidlertid bortgik den 21de Juni uden at have faaet Løn for længere Tid end Maj Maaned, og hun, der nu af en Gæstgiver i Borgergade i København, hvis Hustru den Gang var bortrejst, blev antagen til at bestyre Huset, forblev derpaa her, indtil hun, der foregav, at hun agtede at begive sig til Horsens for derfra at rejse til Amerika, Mandagen den 6te Juli rejste sin Vej, efter at hun forinden havde modtaget 10 Kr. i Løn og 25 Kr. for en Kommode og nogle gamle Beklædningsgenstande, som Gæstgiveren afkøbte hende. Arrestantinden, hvem hendes nævnte, i Horsens boende Søster gentagne Gange havde meddelt, at hendes Barn formentlig ikke blev behandlet med tilstrækkelig Omhu hos Grønthandler Nielsen, og opfordret til at sætte det i Pleje andet Steds, rejste samme Dag til Horsens, hvortil hun — der i øvrigt havde tilskrevet Søsteren, at hun vilde ankomme fra København allerede om Morgenen den 6 Juli — ankom med Jernbanetoget Tirsdag Morgen den 7de Juli Kl. 4; men medens Arrestantinden overfor Søsteren, hvem hun tilfældigt traf paa Jernbanestationen, og hos hvem hun derefter opholdt sig i Løbet af

Dagen, udtalte, at hun var kommen for at hente sit Barn, og at en Officersenke i København skulde have Barnet, men at dette skulde overleveres den paagældende Enke i Aarhus, foregav hun i Barnets Plejehjem — hvor hun sammen med Søsteren indfandt sig op ad Formiddagen og erklærede at være kommen for at hente sit Barn — at hun nu havde faaet en Plads i København, hvor hun kunde have Barnet hos sig. Om Aftenen noget over Kl. 9 afrejste Arrestantinden derpaa fra Horsens med Jernbanen nord paa, medtagende sit ommeldte Barn, uden at enten hendes Søster, Grønhandler Nielsens ugifte voksne Datter eller en anden Pige, der alle tre fulgte Arrestantinden til Bane-gaarden, lagde Mærke til, til hvilken Station der blev løst Billet af Arrestantinden, der foregav, at hun vilde blive i Aarhus om Natten, og som rejste paa 3dje Klasse og havde indsvøbt Barnet, der i øvrigt bl. a. var iført Kjole, Trøje, Strømper, Sko og Kyse, i et hos Grøn-handler Nielsens laant Schawl.

Den følgende Dags Formiddag den 8de Juli blev imidlertid 2 i Eskebæk Mose ved Skanderborg arbejdende Personer opmærksomme paa et nøgent Barnelig, der flød i Vandskorpen i en Tørvegrav der Steds, og som den ene af dem derpaa tog op af Vandet og lagde paa Grønsværet. Herom blev der straks gjort Anmeldelse til Politiet, og under den derpaa indledede Undersøgelse foranstaltedes der den 9de Juli foretaget legal Sektion af Liget, der ifølge den om Sektionen afgivne Beretning var af Kvindekøn og i god Ernæringstilstand, hvorhos de obducerende Læger have udtalt, at Barnet skønnedes at have været mellem 3—4 Maaneder gammelt og at have været dødt indenfor et Tidsrum af 2 Døgn, samt at der ved Obduktionen ikke var forefundet noget, der bestemte tydede paa, at Barnet var død ved Drukning, med mindre den Mulighed forelaa, at Barnet ved at nedsænkes i det kolde Vand havde faaet et Choc, der havde fremkaldt en øjeblikkelig indtraadt Nervelemmelse, hvorved Aandedrættet pludselig var standset i Udaandingsstilling, saa at herved Døden straks var fremkaldt uden senere paaviselige Læsioner ved Obduktionen, og endelig have Lægerne tilføjet, at da der ikke forelaa noget som helst Tegn paa Vold eller Forgiftning, manglede der Holdepunkter for, at Dødsarsagen bestemt kunde angives ifølge det ved Obduktionen fundne.

Ifølge en i Horsens den 10de Juli optagen Politirapport var der allerede da, efter at »Horsens Avis« de 2 nærmest foregaaende Dage havde indeholdt Meddelelser om Fundet af det ommeldte Barnelig, opstaaet Mistanke om, at det paagældende Barn var identisk med Arrestantindens ovennævnte Datter Kitty Kristiansen, hvad der efter det i øvrigt foreliggende ej heller kan være Tvivl om. Efter det senere oplyste var Arrestantinden den 8 Juli vendt tilbage til København, og havde samme Dags Eftermiddag henvendt sig i en Beværtning, kaldet »Agrarkafeen«, for at søge en Plads som Pige fra den paafølgende 1ste August, hvorom Beværtningens Indehaver havde averteret i »Berlingske Tidende«, og af ham erholdt hun nu Tilladelse til, indtil hun fik Plads, at forblive i Beværtningen, saaledes at hun skulde assistere ved Arbejdet der imod at faa Kost og Logis; men efter at Arrestantinden Fredag Aften den 10 Juli var gaaet ud sammen med en Urtekræmmer, der, som det maa antages, i sin Tid i Aalborg havde staaet i utugtigt Forhold til hende, og først var vendt tilbage om Morgen

den 11 Juli, forlod hun, der sagde, at hun havde faaet Plads i Karise og skulde rejse, op ad Formiddagen den ommeldte Beværtning, hvorpaa hun samme Dags Middag Kl. 12 indfandt sig paa en Politistation i København og angav, at hun Tirsdag Aften Kl. ca. 11 havde, som det hedder i den desangaaende optagne Rapport, druknet sit ca. 3 Maaneder gamle Pigebarn i Eskebæk Mose ved Skanderborg.

Den af Arrestantinden under den derpaa fortsatte Undersøgelse nærmere afgivne Forklaring med Hensyn hertil gaar derhos i det væsentlige ud paa følgende. Da Arrestantinden — der maa antages forud for og under sit ovennævnte Ophold i Hjørring at have af Faderen til det ommeldte Barn efterhaanden modtaget Pengeforstrækninger til et Beløb af i alt ca. 100 Kr. — 2 Gange forgæves, og uden at faa noget Svar, havde tilskrevet Barnefaderen om at hjælpe hende med Penge til Barnets Pleje, og hun derhos troede, at da Barnet var døbt med hendes Efternavn, kunde Faderen ikke tvinges til at betale Bidrag til dets Underhold, samt idet hun endvidere afviste Tanken om at henvende sig til Fattigvæsenet, hvad hun syntes vilde være en Skam for hende, vidste hun i sin Nød ingen Udvej og syntes, at hun maatte tage baade Barnet og sig selv af Dage for at faa Ende paa sin Elendighed, hvorfor hun besluttede — hvad hun efter en senere Forklaring vil have forstaaet saaledes, at hun tænkte frem og tilbage paa det, men ikke lagde nogen Plan derom — at dræbe Barnet og sig selv ved Drukning et eller andet Sted, men uden at kunne tage Bestemmelse om, hvor det skulde være. Efter at Arrestantinden derpaa, som meldt, den 6 Juli hos en Gæstgiver i Borgergade i København havde faaet udbetalt 35 Kr., hvoraf hun straks anvendte 10 Kr. til Køb af et Par Støvler, rejste hun samme Aften til Horsens; men under Vejs fattede hun Beslutning om at forsøge at faa Grønthandler Nielsen, der havde faaet Plejeløn for Tiden indtil den 8de s. M., til at beholde Barnet i Pleje endnu en kort Tid, medens hun selv rejste til Sæby for at formaa Barnets Fader til at yde Pengehjælp til dets Pleje. Da Arrestantinden imidlertid efter Barnets Tilstand ved hendes Ankomst til Plejehjemmet den 7de Juli Kl. 10 Formiddag i Overensstemmelse med, hvad Søsteren paa ny udtalte for hende, antog, at Barnet ikke blev ordentlig plejet, syntes hun igen, at det var bedst, om Barnet og hun døde, og tog den Bestemmelse, at hun om Aftenen vilde rejse med Barnet pr. Jernbane til Skanderborg og drukne dette og sig selv, idet hun, der aldrig havde været i Skanderborg eller i Byens Omegn, ved at køre der forbi havde lagt Mærke til, at der var Vand i Nærheden af Jernbanen. Som oven ommeldt, afrejste Arrestantinden derpaa med Barnet om Aftenen Nord paa fra Horsens, hvor hun tog Billet til Skanderborg, uden at de, der ledsagede hende til Jernbanestationen, hørte, til hvilken Station hun forlangte Billetten, og efter at have kørt i Kupe sammen med 2 andre Kvinder, som hun ikke kendte og ikke talte med, steg hun ved Ankomsten til Skanderborg ud af Toget og begav sig gennem Ventesalen, hvor hun satte en medbragt Kuffert ved Buffeten, ud foran Jernbanestationen og videre ad en herfra førende Vej, indtil hun, vist nok efter tillige at være gaaet over nogle Marker, kom til noget Vand, formentlig en Tørvegrav. Forinden hun naaede hertil, standsede hun dog en Gang og gik et Stykke tilbage ad Vejen — hvilket stemmer med, hvad der er for-

klaret af en Person, som paa samme Tid passerede Vejen — og dette skete, fordi hun opgav Tanken om at drukne sig og Barnet, men idet hun ikke vidste, hvor hun skulde gøre af sig selv og Barnet, og syntes, at der ingen Redning var mulig for dem, vendte hun om og fjernede sig atter fra Banegaarden. Ankomsten til Tørvegravnen satte Arrestantinden sig ned ved Bredden af denne og afklædte Barnet, og liggende paa Knæ bøjede hun sig derpaa saa langt ned mod Vandet, som hun kunde, og lagde Barnet, der sov, da hun i Horsens fik det ind i Kupeen til sig, og ikke senere var vaagnet, sagte i Vandet, uden at hun, der ikke tror, at hun naaede helt ned til Vandet med Barnet, saa Vandet lukke sig over det eller hørte nogen Lyd fra det, hvorefter Arrestantinden, der ikke har kunnet gøre Rede for Grunden til, at hun afklædte Barnet, og som vil have følt sig ulykkelig og hjælpeløs og have været i en saa oprørt Sindstilstand, at hun i øvrigt »ikke rigtig ved, hvad hun har tænkt«, skyndte sig bort med Barnets Tøj, som hun havde lagt i det af hende i Horsens laante Shawl, og opgav sin Beslutning om tillige at tage sig selv af Dage, idet hun vilde melde sig til Politiet og »oplyse hele Sagen«. Efter Tilbagekomsten til Skanderborg Banegaard løste Arrestantinden 3dje Klasses Billet til København, tog sin Kuffert i samme Klasses Ventesal og oppebiede i 2den Klasses Ventesal Afgangstiden for Toget Syd paa, formentlig Kl. ca. 11¹/₂ Aften.

Arrestantinden har endelig erklæret sig overbevist om, at Barnet levede, da hun lagde det i Vandet, og forklaret, at denne Overbevisning grunder sig paa, at hun ikke ved nogen Aarsag til, at Barnet skulde være død forinden, idet hun, saa vidt hun erindrer, hele Tiden paa Vejen mellem Horsens og Skanderborg havde Barnet paa sit Skød, og Shawlet, hvori det var indsvøbt, var anbragt paa sædvanlig Maade, saa vidt hun erindrer saaledes, at det gik over Hovedet, men dog saaledes, at Ansigtet var frit; men Arrestantinden har tillige forklaret, at det forekommer hende, at hun en eneste Gang hørte Barnet aande, uden at hun dog erindrer, om det var i Jernbanekupeen eller senere, og at hun ikke kan opgive andet Livstegn, som hun har mærket hos Barnet.

Den ovennævnte Restauratør, hvem Arrestantinden, som meldt, 2 Gange vil have tilskrevet om Understøttelse til Barnets Pleje, første Gang saaledes, at han kunde have Brevet den 17 Maj f. A., og sidste Gang 8 à 14 Dage derefter, har benægtet at have modtaget saadanne Breve fra Arrestantinden, og det er ej heller videre sandsynligt, at dette har været Tilfældet, i hvilken Henseende det kan bemærkes, dels at det efter det foreliggende, derunder et Brev, Restauratøren, som det maa antages i April Maaned f. A., har tilsendt Arrestantinden, er uantageligt, at han skulde have villet ganske unddrage sig fra at yde Arrestantinden Understøttelse, naar hun bad ham herom, dels at Arrestantinden — hvem der i øvrigt er givet fordelagtige Vidnesbyrd ikke alene af hendes Plejemoder, men ogsaa fra Steder, hvor hun har tjent — efter det under Sagen fremkomne i andre Henseender er optraadt paa en usandfærdig Maade.

Med Hensyn til Arrestantindens mentale Tilstand har Underdommeren fra Arresthuslægen indhentet en den 18de September f. A. dateret Erklæring, der bl. a. gaar ud paa, at Arrestantinden gør Indtryk

af at være en stiltfærdig, ret indesluttet Natur, og at hendes Tilregnelighed da skønnedes at være fuldt ud normal, men at hun paa det Tidspunkt, Forbrydelsen blev udført, og i den nærmest forudgaaende Tid havde følt sig saa ulykkelig, forladt og hjælpeløs, saa træt af de stadig kredsende Tanker paa de mørke Udsigter, at hun i sin forstemte, ophidsede Hjernevirksomhed ikke kunde forestille sig nogen bedre Udvej end at gøre Ende paa Barnets Liv og derved befri det fra den sørgelige Tilværelse, hun betragtede som uadskillig fra dets Fremtid, hvorfor bemeldte Læge mener, at hun i Gerningsøjeblikket næppe har været i Besiddelse af den fulde Tilregnelighed, som ellers findes hos voksne og sjælsunde Personer. Hverken det af Arresthuslægen saaledes anførte eller det i øvrigt oplyste findes imidlertid at afgive tilstrækkelig Føje til at antage, at Arrestantinden under Udøvelsen af sit omhandlede Forhold, sigtende til at berøve hendes Barn Livet, skulde have befundet sig i en Sindstilstand, der kunde influere paa hendes Tilregnelighed.

Medens det nu efter det oven anførte maa anses godtgjort, at Arrestantinden om Aftenen den 7 Juli f. A., som af hende vedgaaet, har lagt sit den 26 Februar s. A. fødte Barn i Vandet i en Tørvegrav i den Hensigt, at det skulde omkomme, ligesom dette hendes Forhold efter det i det hele foreliggende maa betragtes som udøvet med Overlæg, findes det derimod ikke med tilstrækkelig Sikkerhed at kunne antages, at Barnets Død — om hvilken det kongelige Sundhedskollegium i en paa Foranledning af Overretten den 23de December f. A. afgiven Betænkning har ytret, at der ikke paa Grundlag af det ved Obduktionen forefundne lader sig udtale noget positivt om Aarsagen dertil — er bevirket ved hendes nys nævnte Handlemaade, idet navnlig den Mulighed ikke kan anses udelukket, at det ikkun 4 à 5 Maaneder gamle Barn under Vejs fra Horsens til Eskebæk Mose ved en eller anden Lejlighed kan være kommet i en Stilling, hvorved dets Aandedræt er standset og Døden, Arrestantinden uafvidende, fremkaldt.

Som Følge heraf vil Arrestantinden for sit ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 190, jfr. § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 8 Aar.

Nr. 134.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Frits Peter Marius Steffensen (Def. Rée),

der tiltales for Blodskam.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Januar 1904: Arrestanten Frits Peter Marius Steffensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kalko og Overretssagfører Paludan, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frits Peter Marius Steffensen til Højesteretssagførerne Bagger og Rée 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Frits Peter Marius Steffensen, der tiltales for Blodskam, er født den 23de August 1857 og ikke funden forhen straffet.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Efter at Arrestantens Hustru, til hvem han blev viet den 29 November 1885, var afgaaet ved Døden i Marts 1901, rejste Arrestantens og hans Hustrus 2 Børn til Jylland, hvor de toge Ophold hos Arrestantens Fader, medens det 3dje Barn, Ingeborg, der var født den 4de Oktober 1888, blev hjemme hos Arrestanten. I de nærmest derpaa følgende Dage hengav Arrestanten sig i høj Grad til Nydelsen af spirituose Drikke, og Arrestanten var saaledes en Del paavirket af Spiritus, da han en Aften ved Ottetiden, en 14 Dages Tid efter Hustruens Død, indfandt sig i sit Hjem. Efter at Arrestanten og Ingeborg havde spist til Aften, og Arrestanten under Maaltidet havde drukket noget mere Spiritus, gik Ingeborg efter Arrestantens Opfordring i Seng, medens Arrestanten først en Times Tid senere gik ind i det fælles Soveværelse for at gaa i Seng. Da Arrestanten var kommen i Seng og havde ligget en kort Tid, følte han sig med et noget mere vaagen, og samtidig følte han sig sanselig stemt. I denne Stemning kaldte han paa Ingeborg og opfordrede hende til at komme over til sig. Ingeborg steg nu ud af sin Seng, der stod ved Sovekammerets ene Væg og gik over i Arrestantens Seng, der stod lige overfor ved Sovekammerets anden Væg. Da Ingeborg var kommen over i Sengen, lagde hun sig efter Arrestantens Anmodning tilrette for ham, uden at hun gjorde sig nogen Tanke om, hvad han vilde foretage sig med hende, hvorefter han lagde sig oven paa hende, førte sit erigerede mandlige Lem lidt ind i hendes Kønsdele og gjorde Samlejevævælgelser, indtil hun klagede over, at det gjorde ondt; han trak sig da tilbage og anmodede hende om at gaa tilbage i sin egen Seng, hvilket hun gjorde.

Arrestanten har forklaret, at han husker, at han ved den paa-gældende Lejlighed havde Sædafgang, og har overfor Ingeborgs Forklaring om, at hun blev vaad mellem Benene, medens han laa oven paa hende, erklæret, at han ikke tør benægte, at Sædafgangen alt var begyndt, medens Ingeborg laa under ham.

Efter det oplyste kan det ikke antages, at Ingeborg har haft anden legemlig Skade af det fornævnte af hendes Fader mod hende

udviste Forhold, end at hun et Par Dage havde Smerter i Underlivet, navnlig naar hun lod Vandet.

I Henhold til foranstaaende, og idet det bemærkes, at der ved Sagens Paadømmelse vil være at gaa ud fra, at Arrestanten i Gerningsøjeblikket har været fuldt tilregnelig, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 161 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Nr. 137. Højesterets sagfører Lunn

contra

Jens Vilhelm Georg Jørgensen og Jørgen Fritz Heinrich Peter Christensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Januar 1904: Arrestanterne Jens Vilhelm Georg Jørgensen og Jørgen Fritz Heinrich Peter Christensen samt Arrestantinden Adelaide Vilhelmine Juliane Høegh bør straffes, Arrestanten Jørgensen med Tugthusarbejde i 2 Aar og Arrestanten Christensen samt Arrestantinden med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten i 6 Gange 5 Dage og Arrestantinden i 8 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Casse, og Defensor, Overretssagfører Olsen, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne og Arrestantinden, en for alle og alle for en. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge Sagens Oplysninger er det i den indankede Dom ommeldte Vasketøj, tilligemed noget Uldtøj m. m. af Værdi 4 Kroner, der er fundet i de Tiltalte Jørgensens og Christensens Besiddelse, Dagen eller Natten, forinden Vasketøjet forsøgt pantsat, stjaalet fra et uafraaset Tørreløft i Ejendommen Kronprinsensgade Nr. 2, og efter samtlige foreliggende Omstændigheder maa det antages, at de nævnte Tiltalte i Forening have udført dette Tyveri, i hvilken Henseende til det i Dommen anførte føjes, at de Tiltaltes Forklaringer om den ubekendte Person, af hvem de ville have købt Tøjet, have været vaklende og indbyrdes afvigende.

Derimod give de foreliggende, i flere Henseender mangelfulde Oplysninger ikke tilstrækkelig Føje til at anse Tiltalte Christensen som skyldig i noget ulovligt Forhold med Hensyn til det i hans Besiddelse fundne Flæsk.

Færdig fra Trykkeriet den 30 Marts 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 4.

Fredagen den 18 Marts.

I Henhold til det anførte ville de Tiltalte være at anse, Jørgensen efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og Christensen efter Straffelovens § 230, 1ste Led, men da det findes at kunne have sit Forblivende ved de for dem valgte Straffe, vil Dommen for deres Vedkommende være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de ovennævnte Tiltalte, en for begge og begge for en, til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Jens Vilhelm Georg Jørgensen og Jørgen Fritz Heinrich Peter Christensen samt Arrestantinden Adelaide Vilhelmine Juliane Høegh tiltales, Arrestanterne for Tyveri eller Hæleri, Arrestantinden for Hæleri.

Arrestanten Jørgensen er født den 9de Februar 1873 og foruden otte Gange før sit fyldte 18de Aar at være straffet for Ejendomsindgreb, anset bl. a. ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 19de December 1896 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved samme Rets Dom af 17de December 1898 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 14de*) Marts 1899 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Lov af 3dje Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved samme Rets Dom af 10 September 1901 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Arrestanten Christensen er født den 11 April 1878 og foruden to Gange før sit fyldte 15de Aar at være straffet for Tyveri, anset bl. a. ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 7 Februar 1903 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved kgl. Resolution af 20 Februar 1903 nedsat til Fængsel paa Vand

*) Skal være 4de.

og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest ved samme Rets Dom af 30te Juni 1903 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Arrestantinden . . .

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 31 Oktober f. A. indfandt Arrestantinden sig paa Assistenshuset, hvor hun forsøgte at pantsætte en Pakke Vasketøj; hun erholdt imidlertid ikke noget Laan herpaa, idet hun havde vakt Mistanke, og kort efter blev hun anholdt.

Om sin Adkomst til dette Tøj har Arrestantinden forklaret, at hun samme Dags Morgen havde truffet Arrestanterne, hvem hun i Forvejen havde Kendskab til, i en Beværtning, hvor de havde anmodet hende om at besørge noget Vasketøj rullet, og derefter pantsat paa Assistenshuset for dem.

Dette havde Arrestantinden erklæret sig villig til, og efter at Arrestanterne derpaa havde fjærnet sig, kom de nogen Tid efter tilbage og leverede hende det ovennævnte Vasketøj, som hun modtog, uagtet hun ikke nærrede nogen Tvivl om, at det var stjaalet.

Arrestanterne have afgivet en hermed overensstemmende Forklaring, idet de dog om den Maade, hvorpaa det ommeldte Vasketøj er kommet i deres Besiddelse, har forklaret, at de den foregaaende Aften i fuldstændig god Tro havde købt Tøjet af en dem i øvrigt ganske ubekendt Svensker, som de havde truffet i Vognmagergade, og hvem de havde betalt ca. 1 Kr. for alt Tøjet.

Til denne i øvrigt ganske ubestyrkede Forklaring vil der nu ikke kunne tages noget Hensyn, og da Vinhandler Mottlaus Hustru, Anna, født Richardt, og Frøken Dagmar Rafn have aflagt Tilhjemlingsed og derhos paa hehørig Maade godtgjort deres tidligere Besiddelse af de ommeldte Genstande, findes der, tillige henset til Arrestanternes Fortid, ved det saaledes oplyste at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frd. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanterne have været i uhjemlet Besiddelse af det ommeldte Vasketøj, der tilsammen er vurderet til 20 Kr., under saadanne Omstændigheder, at de ville være at anse som Hælere.

For saa vidt Arrestanten Christensen derhos er sigtet for ulovlig Besiddelse af tvende tilsammen til 1 Kr. 50 Øre vurderede Stykker Flæsk, maa der vel siges at være Omstændigheder, der tyde paa, at Arrestanten har tilvendt sig disse, men over for hans fastholdte Benægtelse heraf, findes der ikke at være ført Bevis i saa Henseende, og Arrestanten vil som Følge heraf for saa vidt være at frifinde for Aktors Tiltale.

I Henhold til foranstaende ville de Tiltalte være at anse: Arrestanten Jørgensen i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri, Arrestanten Christensen i Medfør af samme Paragraffer som for 2den Gang begaaet Hæleri . . . efter Omstændighederne Arrestanten Jørgensen med Tugthusarbejde i 2 Aar, Arrestanten Christensen . . . med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten i 6 Gange 5 Dage . . .

Nr. 141. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Johannes Thorvald Nielsen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6te Februar 1904: Arrestanterne Christian Peter Andreas Johan Nielsen og Johannes Thorvald Nielsen bør straffes, Christian Nielsen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og Johannes Nielsen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og, en for begge og begge for en, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Levinsen og Prokurator Gottschalck, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Johannes Thorvald Niensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Af Arrestanterne Christian Peter Andreas Johan Nielsen og Johannes Thorvald Nielsen, der tiltales for Tyveri, er . . .

. . . sidst nævnte født den 18de Juli 1867 og anset ved Rettens Dom af 27de April 1901 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved Kallundborg Købstads Ekstrarets Dom af 27 December 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste Membr., og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at Arrestanten Christian Nielsen den 12 December f. A. efter forudgaaet Aftale med Arrestanten Johannes Nielsen i dennes Paasyn og medens denne stod ved et nærliggende Gadehjørne for at passe paa, at der ingen kom og overraskede dem, har stjaalet en til 25 Kr. vurderet Kappe, som hang som Skilt i Døren til Marskandiser Hans Petersens Stuebutik i Blaagaardsgade.

For dette Forhold ville Arrestanterne være at anse:

Johannes Nielsen efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 132.

Advokat Halkier

contra

Niels Eriksen (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Hatting Herreds Ekstrarets Dom af 21de November 1903: Tiltalte Niels Eriksen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Plønge, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 December 1903: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Eriksen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husmand Niels Eriksen, der er født i Aaret 1864, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, da han den 15 Oktober d. A. om Eftermiddagen kom trækkende med en Ko ad Landevejen fra Horsens til Lund og bemærkede, at der i — eller i Nærheden af — Vejgrøften laa en Pakke eller Pose, gik hen og undersøgte dennes Indhold, hvorpaa han, der, efter hvad han har erkendt, var paa det rene med, at Posens Ejer havde henlagt den, som nævnt, for senere atter at tage den til sig, af Posen udtog et i samme bl. a. værende stort graat Shawl, som han besluttede at tilegne sig og derfor tog med sig, uden at han, der efter sin Forklaring ved den paagældende Lejlighed var noget beruset — men efter hvad der maa antages dog fuldt tilregnelig — vil have gjort sig nogen egentlig Tanke om, hvad han vilde bruge Shawlet til.

Den nævnte Pose med Indhold tilhørte Christian Andersens Hustru Ane Andersen af Lundskær, der har forklaret, at den den ommeldte Eftermiddag — som det maa antages, kort forinden Tiltalte tilegnede sig Shawlet — af en Mand, der havde haft den med paa sin Vogn,

efter hendes Anmodning var bleven henlagt ved en Sti, der fra den fornævnte Landevej fører hen til Lundskær, for at hun, naar hun kørt efter kom til Stede, kunde tage den der. Shawlet er bragt til Stede under Sagen og, efter at være vurderet til 5 Kr., udleveret til Ejerinden, der har frafaldet videre Erstatningskrav.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han ved Underretsdømmen rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 22 Marts.

Nr. 20. Gaardejer **Hjære Jeppesen** (Asmussen efter Ordre)

contra

Gaardejer **Knud Marius Hansen** som Værge for de umyndige Rasmus Eiler eller Einer Petersen og Ingeborg Marie Petersen (Rée efter Ordre) og Hansine Marie Petersen, født Rasmussen, med Mand, Gartner N. P. Petersen, med flere (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af en ensidig Tilbagekaldelse af et reciprokt Testamente.

Bogense Købstads Skifterets Decision af 22 December 1900: Den af Enkemanden, Gaardejer Hjære Jeppesen af Daugstrup, nedlagte Paastand om som eneste og myndig Arving uden Skifterettens Mellemkomst at overtage eller dog at erholde udlagt Boet efter hans den 15 Februar 1898 afdøde Hustru Karen Marie Davidsen kan ikke tages til Følge. Derimod vil det nævnte Bo efter Fradrag af Skifteomkostninger og Udgifterne til afdødes Begravelse, og idet der forlods tillægges nævnte Hjære Jeppesen 382 Kr. 25 Øre, være at dele saaledes, at der udlægges Hjære Jeppesen $\frac{1}{3}$, og at de resterende $\frac{2}{3}$ udlægges til de ved afdødes Testament af 29 Oktober 1897 indsatte Arvinger, Rasmus Ejner Petersen og Ingeborg Marie Petersen med Halvdelen til hver.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Marts 1903: Den paaankede Skiftedecision bør ved Magt nt stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Casse i Salær 30 Kr. hos det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævnte Hansens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have

at betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Salær, som tilkommer den for nævnte Indstævnte beskikkede Sagfører. Højesteretssagfører Asmussen, der har været beordret til for Højesteret at føre Sagen for Appellanten, har ikke paa-
staaet det ham tilkommende Salær fastsat ved Dommen.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det offentlige betaler Appellanten, Gaardejer Hjære Jeppesen, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stempede Papir, som skulde bruges, hvis Sagen ikke for Indstævntes, Knud Marius Hansens, Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium til Højesteretssagfører Rée 120 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 10 August 1878 blev der af Lunde-Skam Herreders Skifteret foretaget Skifte efter den i 1873 afdøde Gaardejer Rasmus Knudsen af Daugstrup. Afdødes Enke Karen Marie Davidsen, der hidtil havde hensiddet i uskiftet Bo med afdødes eneste Livsarving, deres Fællesbarn, Appelindstævnte Hansine Marie Rasmussen, begærede Skifte afholdt med dette Barn, og efter at Enkens Opgivende af Boets Tilstand var godkendt, blev Boet ekstraderet hende og Gaardejer Hans Knudsen af Ørritslev som Værge for nys nævnte Appelindstævnte til privat Skifte. Ved den foretagne Opgørelse af Boet blev den Arvelod, der ifølge Loven vilde tilkomme Hansine Marie Rasmussen, beregnet til 19663 Kr. 10¹/₄ Øre, hvilken Sum, som det hedder i Skifteforretningen, Enken ved Gave forhøjede til 28000 Kr., hvorhos Enken endvidere tillagde hende Løsøregenstande til en samlet Værdi af ca. 2000 Kr. Hvad der saaledes blev tillagt Barnet som Arv og Gave, blev indstaaende i Boet, sikret ved tinglæst Skifteekstrakt.

Umiddelbart efter dette Skiftes Afholdelse indgik Enken Karen Marie Davidsen Ægteskab med Appellanten, Gaardejer Hjære Jeppesen af Daugstrup.

Den 6 Januar 1885 underskrev Appelindstævnte Hansine Marie Rasmussen et Dokument, i hvilket hun erkendte, at hun ved Udbetaling af 1000 Kr. var bleven fuldt fyldestgjort for Arv efter sin Moder og derfor herved meddelte Afkald paa mødrene Arv, saaledes at hun og hendes Arvinger ikke kunde fremsætte Krav paa yderligere Mødrene arv, og den 14de Marts s. A. oprettede Appellanten og Hustru, hvis Ægteskab var barnløst, et saalydende Testamente:

»Den af os, der bliver den længstlevende, skal være den først-afdødes Universalarving og som saadan være berettiget til ved den førstafdødes Død uden Skifterettens Mellekomst at tiltræde og beholde hele Fællesboet udelt, saavel faste Ejendomme som Løsøregen-

stande, herunder selvfølgelig indbefattet rede Penge og Værdipapirer, intet i nogen Maade undtaget, uden at den førstafdødes Arvinger efter Loven kunne fremsætte noget Krav paa Arv.

Den længstlevende har derhos, og det, hvad enten den paa ny maatte indlade sig i nyt Ægteskab eller ikke, fuld Ret til at raade over hele Fællesboet og det saavel ved Retshandler i levende Live som ved Testamente; selv for det Tilfælde, at den længstlevende indgaar nyt Ægteskab, kunne altsaa den førstafdødes Arvinger ikke fremsætte noget som helst Krav paa Arv. Medens disse Bestemmelser gælde ubetinget for det Tilfælde, at jeg, Karen Marie Davidsen, afgaar først ved Døden, fastsætte vi imidlertid her for det Tilfælde, at jeg, Hjære Jeppesen, dør først, følgende Modifikationer: i dette Tilfælde udbetaler jeg, Karen Marie Davidsen, 18000 Kr., atten Tusinde Kroner, som Legatsummer til mine tvende Svogre, Gaardejer Jens Jeppesen af Ørritslev og Ungkarl Lars Christian Jeppesen af Ørritslev, med en Halvdel eller 9000 Kr. til hver; hvis jeg ønsker det, er jeg berettiget til at forlange, at disse Legatsummer, i alt 18000 Kr., forblive indestaaende hos mig rentefrit og uopsigelige fra Legatarernes Side, saa længe jeg lever, mod at jeg udsteder til dem Panteobligationer, klausulerede som Obligationer for umyndiges Midler paa 9000 Kr. hver, imod Prioritetspanteret efter højst 31060 Kr., tretti et Tusinde seksti Kroner, i Selvejergaarden Matr.-Nr. 3 a, 3 d, 2 b, 4 c og 4 f af Daugstrup By, Østrup Sogn, af Hartkorn i alt 7 Tdr. » Skp. » Fdk. 1 Album med Besætning og Inventarium; ved Obligationen skal der derhos forbeholdes Legatarernes Ret til fra min Dødsdag at forlange 4 pCt. Renter p. a. samt Ret til efter min Dødsdag at opsigse Kapitalerne til Udbetaling i en af de sædvanlige 11 Juni eller 11 December Terminer med et halvt Aars Varsel. Er nogen af Legatarerne afgaaet ved Døden, før jeg, Karen Marie Davidsen, er død, træder dens Arvinger efter Loven i dens Sted. Vi ønske dette Testamente, der vedtages for Notarius publicus, indført i Notarialprotokollen med den Virkning, at en Udskrift af samme, om Testamentet skulde bortkomme, uden bevisligt at være tilbagekaldt eller forandret, skal være lige saa gyldig som selve Originalen.

Værdien af det, hvorover der her er testeret, overstiger 8000 Kr. <

Efter at Karen Maren Marie Davidsen i Efteraaret 1893 havde hævet Samlivet med Appellanten, hvilket ikke senere fornyedes, uden at Ægtefællerne dog bleve enten skilte eller separerede, oprettede hun den 29de Oktober 1897 et Testamente, ved hvilket hun for sit Vedkommende tilbagekaldte det oven omtalte gensidige Testamente af 14de Marts 1885 og indsatte sin Datter, Appelindstævnte Hansine Marie Rasmussens Børn af Ægteskab med Gartner N. P. Petersen til at arve alt, hvad hun maatte efterlade sig, dog efter Fradrag af Appellantens Tvangslod for det Tilfælde, at han maatte overleve hende. Sin Tilbagekaldelse af det gensidige Testamente lod hun kort efter ved Stævningsmændene forkynde for Appellanten, der derefter paa samme Maade lod hende tilkendegive, at han ansaa Tilbagekaldelsen, hvilken han ikke var enig i, for ugyldig som sket uden hans Samtykke, men at han for det Tilfælde, at den maatte være gyldig, ogsaa for sit Vedkommende tilbagekaldte det gensidige Testamente.

Den 15de Februar 1898 afgik Appellantens Hustru ved Døden.

Under Boets ved Bogense Købstads Skifteret foretagne Behandling er der opstaaet Disput angaaende Retten til at tage Arv efter afdøde.

Under Paaberaabelse af, at det gensidige Testamente af 14 Marts 1885 trods afdødes Tilbagekaldelse af dette maa staa ved Magt, og af at afdødes Datter, Appelindstævnte Hansine Marie Rasmussen, ved det oven omtalte den 6 Januar 1885 daterede Dokument gyldigt har fraskrevet sig Ret til yderligere Arv efter afdøde, begærede Appellanten, at hele Boet udlagdes ham som eneste og myndig Arving efter afdøde.

Appelindstævnte, Gartner N. P. Petersen, paastod under Paaberaabelse af, at det ommeldte Arveafkald ikke var bindende for hans Hustru, idet han navnlig gjorde gældende, at hun, der da var mindre-aarig, ikke havde haft nogen Kurators Samtykke til at give Afkaldet, sin Hustru kendt berettiget til at arve $\frac{2}{3}$ af afdødes Boslod, medens Appelindstævnte Knud Marius Hansen af Ørritslev som Værge for Gartner Petersen og Hustrus 2 umyndige Børn, Rasmus Eiler eller Einer Petersen og Ingeborg Marie Petersen, paastod disse anerkendt som Arvinger i Boet og tillagt $\frac{2}{3}$ af afdødes Boslod til lige Deling.

Ved Skifterettens Decision blev Disputen afgjort saaledes, at Appellantens ovennævnte Paastand ikke kunde tages til Følge, men at Boet efter Fradrag af Skifteomkostninger og Udgifter til afdødes Begravelse, og efter at der forlods var tillagt Appellanten — overensstemmende med en af ham nedlagt Paastand — 382 Kr. 25 Øre til hans Begravelse vilde være at dele saaledes, at der udlagdes Appellanten $\frac{1}{3}$, og at $\frac{2}{3}$ udlagdes de ved afdødes Testamente af 29 Oktober 1897 indsatte Arvinger, Rasmus Eiler eller Einer Petersen og Ingeborg Marie Petersen med Halvdelen til hver.

Denne Decision har Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine under Disputen for Skifteretten nedlagte Paastande.

Appelindstævnte Hansen, hvem der i hans Egenskab af Værge for de ovennævnte umyndige Børn er meddelt fri Proces her for Retten, har ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Casse, paastaaet den indankede Decision stadfæstet.

De Appelindstævnte Hansine Marie Rasmussen og hendes Mand, Gartner N. P. Petersen, have, skønt lovlig varslede, ikke givet Møde under Appellen.

Ligesom Testamentet af 14de Marts 1885 ikke indeholder nogen udtrykkelig Bestemmelse om, at det ikke ensidigt kan tilbagekaldes af den ene af Testatorerne, saaledes findes dets Indhold heller ikke i øvrig at medføre, at en saadan Tilbagekaldelse skulde være udelukket. Da dernæst heller ikke Sagens øvrige Oplysninger, derunder navnlig hvad der er fremkommet om de forud for Testamentets Oprettelse foreliggende Forhold, vise, at det har været Testatorernes Hensigt ved Oprettelsen af Testamentet at give hinanden et gensidigt forbindende Tilsagn om ikke uden Enighed mellem dem herom at ophæve eller forandre Testamentets Bestemmelser, findes den af Appellantens Hustru for hendes Vedkommende foretagne Tilbagekaldelse af Testamentet — ogsaa under Hensyn til, at hun har givet Appellanten behørig Underretning om denne — at maatte, saaledes som af Appelindstævnte, Gaardejer Knud Marius Hansen, hævded, anses for gyldig.

Det af Appellantens Hustru den 29 Oktober 1897 oprettede Te-

stamente maa derfor anses at staa ved Magt og vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse og Skifterettens overensstemmende med dettes Indhold trufne Afgørelse af Disputen mellem Appellanten og Appelindstævnte Hansen om Boets Deling vil herefter — og idet det, saaledes som Sagen foreligger Overretten til Paadømmelse, ikke findes nødvendigt at komme ind paa forskellige af de her for Retten mødende Parter nedlagte subsidiære Paastande og til Støtte for disse fremsatte Anbringender — være, som af Appelindstævnte Hansen paa-
staaet, at stadfæste.

Sagens Omkostninger, om hvis Tilkendelse der fra begge Sider er nedlagt Paastand, vil være at ophæve, og vil der efter derom nedlagt Paastand være at tillægge Overretsprokurator Casse, hvis Sagførelse har været lovlig, 30 Kr. i Salær hos det offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 138. Højesteretssagfører Høgsbro
 contra
 Lars Peter Larsen (Def. Halkier),
 der tiltales for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Januar 1904: Arrestanten Lars Peter Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Peter Larsen til Højesteretssagfører Høgsbro og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Da Arrestanten Lars Peter Larsen, der er født den 26 Februar 1866 og senest anset ved nærværende Rets Dom af 23de Maj 1901 efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 18 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og

det i øvrigt oplyste er overbevist om at have i afvigte Oktober udvist hælerisk Virksomhed ved for en ikke under nærværende Sag Tiltalt at afhænde eller pantsætte en Del til i alt 108 Kr. vurderede Genstande, skønt han var paa det rene med, at de var stjaalne, og derefter at have deltaget i Forbruget af de ved Afsætningen indvundne Penge, vil han være at anse efter Straffelovens § 238 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 142.

Advokat Halkier

contra

Peter Vilhelm Tegner (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 255.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26de Januar 1904: Tiltalte Peter Vilhelm Tegner bør bøde 50 Kroner til Statskassen eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Levinsen og Nyholm, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Vilhelm Tegner til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Peter Vilhelm Tegner, der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 255, er født den 20 Juni 1848 og anset ved Køge Købstads Ekstrarets Dom af 25 November 1871 efter Straffelovens §§ 228, 251 og 253, kfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Tiltalte overbevist om i de sidste Par Aar med enkelte Afbrydelser, saa godt som daglig paa Grundlag af Kortoplægning at have meddelt Forudsigelser om Begivenheder, som han angav skulde indtræffe i Fremtiden, til dem, der i Anledning af nogle af Tiltalte i Bladene indrykkede Avertissementer herom henvendte sig til ham.

Tiltalte, der selv vil have næret en ubetinget Tiltro til sin Evne til at spaa, og som ogsaa i de allerfleste Tilfælde vil være gaaet ud fra, at den samme Tro fandtes hos dem, der søgte ham — efter hans eget Opgivende gennemsnitlig ca. 20 Personer om Dagen — har imidlertid benægtet at have ladet sig betale for denne Kortoplægning, hvorimod han har erkendt, at han, der ernærer sig ved at fabrikere og sælge Parfume, som Regel overfor de Kunder, der i Henhold til hans Avertissementer indfandt sig hos ham for at lade sig spaa, tilbød dem et Glas Parfume til en Pris af 50 Øre à 1 Kr. 50 Øre, og først naar de havde afkøbt ham et saadant og erlagt Betalingen herfor, lagde han Kortene op uden at forlange særligt Vederlag herfor.

Tiltalte har hævdet, at saavel Averteringen om Kortoplægningen som selve denne fra hans Side kun er benyttet som en Reklame for Parfumehandelen, ved hvilken han kun vil have tjent ca. 15 Øre gennemsnitlig pr. Glas, og har forment, at da han ved Parfumesalget gav Valuta for de Penge, han modtog af Kunderne, har han ikke ved denne Trafik gjort sig skyldig i noget ulovligt.

Til dette Tiltaltes Anbringende findes der nu ikke at kunne tages noget Hensyn, idet det ingen Tvivl kan være underkastet, dels at Kunderne, da Avertissementerne intet indeholdt om Parfumehandelen, har henvendt sig til Tiltalte i den Hensigt at lade sig spaa, dels at de, under Hensyn til det Omfang, hvori Averteringen drives, har været paa det rene med, at de maatte betale for Kortoplægningen, og idet der saaledes maa gaas ud fra, at Betalingen er erlagt af dem for Kortoplægningen, skønnes det ikke heri at kunne gøre nogen Forandring, at Tiltalte har forlangt, at de tillige skulde tage noget Parfume i Tilgift.

Hvad dernæst angaar Tiltaltes Anbringende om selv at have troet paa sin Forudsigelsesevne, kan en saadan Tro, selv om den muligvis oprindelig har været til Stede, ikke antages at have bevaret sig under den af Tiltalte erhvervsmæssig drevne Trafik, medens denne paa den anden Side maa antages baseret paa Tiltro hos hans Kunder.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 255, efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 50 Kroner, eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling med simpelt Fængsel i 8 Dage.

Nr. 147.

Advokat Hindenburg

contra

Kristen Jensenius Jørgensen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Rinds Gislum Herreders Ekstrarets Dom af 11te Januar 1904: Arrestanten Kristen Jensenius Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt udrede i Erstatning til Murer og Skomager af Store Binderup Ole Peter Bjerregaard 7 Kr. 55 Øre. Saa bør han og udrede de af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Andersen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Grønnegaard, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Februar 1904: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Sørensen og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kristen Jensenius Jørgensen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Kristen Jensenius Jørgensen for Tyveri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1875, har tidligere været anset ved Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 2den April 1891 dels efter Straffelovens § 233, dels efter samme Lovs § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Uger, ved Bjerre Herreds Ekstrarets Dom af 30 April 1897 efter Straffelovens § 252, jfr. § 60, og § 253, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Herreds Ekstrarets Dom af 28de December 1897 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ved Silkeborg Birks Ekstrarets Dom af 1 Juli 1899 dels for Tyveri efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., til Dels smh. med §§ 45 og 46, og samme Paragrafs 2det Stk., jfr. § 229 Nr. 4, 1ste

Punktum, dels for Forfalskning af Skudsmaalsbog efter Straffelovens § 275, jfr. § 270, og § 274, dels endelig for Bedrageri efter forskellige Bestemmelser i Straffelovens 26de Kapitel med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Lysgaard med flere Herreders Ekstrarets Dom af 20 August 1900 efter Straffelovens § 231 og 257 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ved Bjerge-Aasum Herreders Ekstrarets Dom af 16de Oktober 1901 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

I Henseende til det Arrestanten nu paasigtede Forhold har Arrestanten forklaret, at han, der efter Udtaaelsen af den ham senest idømte Straf havde været indlagt til Forsøgelse paa Fattiggaarden i Aalborg, og den 12te December f. A. var bleven dimitteret herfra til Selverhverv, nævnte Dag ca. Kl. 9 om Morgenen tog med Jernbanen til Støvring og herfra begav sig til Herregaarden Albæk, hvor han havde faaet anvist Arbejde, men at det af Gaardens Ejer blev betydet ham, at han intet Arbejde kunde faa, da Pladsen var besat.

Da Arrestanten ikke havde Lyst til at vende tilbage til Fattiggaarden, vandrede han efter sin videre Forklaring syd paa ad Aalborg-Viborg Landevej for muligen at faa Arbejde andet Steds, og da han om Eftermiddagen, som det maa antages ved Sekstiden, paa denne sin Vandring var naaet et lille Stykke syd for Store Binderup, yilde han, da han var sulten, gaa ind i et ved Vejen liggende, efter det oplyste Skomager og Murer Ole Peter Bjerregaard af Store Binderup tilhørende Hus, for at bede om nogen Mad.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der tog fat i Husets Dør, men fandt den aflaaet, derpaa i den Hensigt at trænge ind i Huset gik om paa den søndre Side af dette og med et Stykke Træ ituslog en af Vinduesruderne, hvorpaa han, efter igennem den herved fremkomne Aabning at have aftaget Hasperne, steg ind gennem Vinduet, der laa ca. 1 Alen over Jorden. I Stuen, hvor han kom ind, og som oplystes svagt ved Skinnet fra Kakkellovnsilden, laa et Rugbrød paa en Bænk ved Vinduet, og heraf skar han sig to Skiver, hvorhos han fra et Bord ved Vinduet tog en lille Lerskaal med Sukker samt en lille Tobakspibe og nogen Tobak. Han bemærkede nu, at der i Stuen laa et Par Strømper og et Par Vanter, og disse Genstande samt en Jakke, der hang paa Væggen, tog han ligeledes og fjernede sig dermed ad samme Vej, som han var kommen ind. Efter sin Forklaring gik Arrestanten derefter videre syd paa og ankom efter at have overnattet i Møldrup Kro, den følgende Dag til Viborg, hvor han meldte sig til Politiet som værende subsistensløs og uden Erhverv, hvorhos han af egen Drift angav sig skyldig i det ommeldte, den foregaaende Dag forøvede Indbrudstyveri, i hvilken Henseende Arrestanten imidlertid har forklaret, at der, medens han var til Stede paa Politistationen i Viborg, indløb telefonisk Anmeldelse til Politiet om et stedfundent Tyveri, og da han troede, at Anmeldelsen angik den af ham begaaede Forbrydelse, mente han, at han lige saa godt selv kunde angive sig, da Forbrydelsen alligevel vilde blive opdaget.

Af de stjaalne Genstande, der tilhørte ovennævnte Ole Peter Bjerregaard — der havde været fraværende fra Huset, da Tyverierne blev begaaede — solgte Arrestanten efter sin Forklaring Jakken og

Vanterne paa Vejen mellem Møldrup og Viborg til en ham ubekendt Mandsperson for 50 Øre, medens han, efter at have fortæret Brødet og Sukkeret, bortkastede Lerskaalen, ligesom han ogsaa, efter at have røget Tobakken, kastede Piben bort. Strømperne derimod beholdt han. Bjerregaard, der senere fandt Lerskaalen, der er vurderet til 15 Øre, og som har faaet udleveret Strømperne, der er vurderede til 1 Kr., har anslaaet Værdien af de andre stjaalne Genstande til i alt 7 Kr. 55 Øre og har under Sagen nedlagt Paastand om, at Arrestanten tilpligtes at betale ham dette Beløb, og denne Paastand, mod hvilken Arrestanten intet har haft at erindre, er tagen til Følge ved Underrettsdommen.

Arrestanten har forklaret, at det, da han brød ind i Huset, alene var hans Hensigt at tilvende sig nogen Mad, da han, som oven anført, var sulten, men da han ogsaa var gennemblødt og trængte til at faa tørre Klæder paa, stjal han de ommeldte Beklædningsgenstande, som han forefandt i Stuen.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, 2det Led, for 5te Gang begaaet groft Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til den ikendte Erstatning og Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 25 Marts.

Nr. 18. Slagtermester **W. Matthissen** (Høgsbro)

contra

Øhandler **R. Petersen** (Møldrup),

betræffende Indstævntes Forpligtelse til at betale en Kontrakaution.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Oktober 1902: Indstævnte, Øhandler R. Petersen, bør for Citanten, Slagtermester D.*) Matthissens Tiltale i denne Sag fri at være. Citanten bør til Indstævnte betale Sagens Omkostninger med 60 Kr., som udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det den 9 December 1901 fremlagte Kautionsdokument af 18de Oktober 1897 ikke er behørigt stemplet.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten nu oplyst, at der ved Realisationen af de pantsatte, i den indankede Dom ommeldte

*) Skal være W.

Løsøregenstande er kommen ham 178 Kroner til Gode, og han har derfor nedsat sin Paastand med 89 Kroner.

Som Følge heraf og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil Indstævnte efter Appellantens Paastand være at dømme til at betale denne 431 Kroner 18 Øre med Fradrag af 89 Kroner eller 342 Kroner 18 Øre med Renter heraf som paastaet.

Processens Omkostninger i foregaaende Instans vil Appellanten have at betale til Indstævnte med det i Dommen bestemte Beløb. Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Ølhandler R. Petersen, bør til Appellanten, Slagtermester W. Matthissen, betale 342 Kroner 18 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 18 November 1901, til Betaling sker. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten betaler Appellanten til Indstævnte med 60 Kroner. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 19 Oktober 1897 medunderskrev Citanten, Slagtermester D.*) Matthissen, i Forening med fire andre Mænd, som Kautionsist og Selvskyldner et af Gæstgiver C. Chr. N. Kjær for et denne af Aktieselskabet »Den lille Laanekasse« ydet kontant Laan af 5000 Kr. udstedt Gælds-brev og ifølge et af Indstævnte, Ølhandler R. Petersen underskrevet, den 18de s. M. dateret Dokument. indestod han som Kautionsist og Selvskyldner Citanten for Halvdelen af det Beløb, som denne eventuelt maatte komme til at betale i Anledning af fornævnte Kautionsforpligtelse, dog ikke for over 500 Kr.

Under nærværende Sag har Citanten fremlagt det nævnte Gælds-brev i kvitteret Stand, forsynet med en af Kjær underskreven, den 1 November 1901 dateret Paategning om, at Kautionsisterne have indfriet det med 4311 Kr. 77 Øre, og at han fremdeles hæfter for dette Beløb, samt en af det omtalte Aktieselskab den 11te September 1901 udstedt Kvittering for, at Kjærs Kautionsister for hans Regning have indbetalt en saadan Sum, og idet Citanten har anført, at hans Part heraf udgør en Femtedel eller 862 Kr. 36 Øre, paastaar han Indstævnte tilpligtet i Henhold til Kautionsdokumentet af 18 Oktober 1897 at betale Halvdelen af sidst nævnte Beløb eller 431 Kr. 18 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 18 November 1901, til Betaling sker, hvormod Indstævnte procederer til Frifindelse.

For saa vidt Indstævnte har paaberaabt sig, at Citanten og hans

*) Skal være W.

Medkautionister ikke indfrie Kjøers Gælds-brev ved kontant Betaling, men at Indfrielsen skete ved, at Laanekassen af et Laan, den havde tilstaaet en Mand, som skulde overtage Kjøers Forretning, og for hvilket de samme Mænd kautionerede, tilbageholdt et tilsvarende Beløb, findes denne Omstændighed at være uden Betydning for Indstævntes Forpligtelse, eftersom Indstævnte ikke har bevist sit Anbringende om, at Kjøer ved det nævnte Arrangement kom ud af Gældsforholdet, medens de af Citanten fremlagte Dokumenter tvert imod tale for, at Laanekassens Fordring paa Kjøer er gaaet over til Citanten og hans Medkautionister ved den stedfundne Indfrielse af Gælds-brevet. Efter at Citanten imidlertid i Anledning af en fra Indstævnte fremkommen Provokation havde oplyst, at tre af hans Medkautionister, som ifølge et af Kjøer udstedt Skadesløsbrev havde Underpant i nogle denne tilhørende Løsøregenstande, have indrømmet ham lige Stilling med dem i Henseende til det saaledes pantsatte, opfordrede Indstævnte, idet han hævdede, at Citanten herigennem havde faaet Dækning for sin Fordring paa Kjøer, Citanten til at oplyse, om Panthaverne havde realiseret eller tilegnet sig det pantsatte og hvad der i den Anledning var godskrevet Kjøer. Denne Opfordring har Citanten ikke efterkommet, skønt det efter hans Procedure maa antages, at der i Virkeligheden er foregaaet en saadan Disposition fra Panthavernes Side, og Følgen heraf maa blive Indstævntes Frifindelse.

Sagens Omkostninger, som begge Parter paastaar sig tilkendt, findes Citanten efter Omstændighederne at burde tilsvare Indstævnte med 60 Kr.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det oven nævnte den 9de December 1901 fremlagte Kautionsdokument af 18de Oktober 1897 ikke er behørigt stemplet.

I øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 151. Højesteretssagfører Winther

contra

Anders Andersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Betleri og Overtrædelse af Frdn. 10de December 1828.

Vinding Herreds Politirets Dom af 10de November 1903: Arrestanten Anders Andersen bør straffes med Tvangsarbejde i 48 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 7 April 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 5.

Fredagen den 25 Marts.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Februar 1904: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 60 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne V. S. Salomonsen og Sinding, betaler Arrestanten Anders Andersen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Andersen til Højesteretssagførerne Winther og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Vinding Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Anders Andersen for Betleri og Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828. Arrestanten er født den 12 Juli 1865 og mange Gange tidligere straffet, derunder ogsaa nogle Gange for Betleri og Overtrædelse af nævnte Forordning, senest ifølge Næstved Købstads Politirets Dom af 22 Oktober 1902 efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage og ifølge Faaborg Købstads Ekstrarets Dom af 22de Juni 1903 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Det er ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste tilstrækkelig godtgjort, at han i September Maaned f. A. paa forskellige Steder i Vinding Herred har søgt Arbejde som Bødker, Snedker eller Karetmager, et enkelt Sted som Maskinarbejder og modtaget de Gaver (Geschenk), som vedkommende Arbejdsgivere, af hvilke ingen tog ham i Arbejde, i den Anledning ydede ham, uagtet han, der er uddannet som Cigarmager, har maattet erkende, hvad der ogsaa paa anden Maade er bevist, at han ikke kan udføre Arbejde henhørende til de tre først nævnte Fag, og ligeledes maa forudsættes at være ude

af Stand til at gøre Tjeneste som Maskinarbejder. Idet der herefter maa gaas ud fra, at Arrestanten kun paa Skrømt for at opnaa Geschenk har søgt Arbejde, vil hans nævnte Forhold være at tilregne ham som Betleri. Endelig er det paa samme Maade godtgjort, at Arrestanten under sin Omvandren i Vinding Herred ikke har været forsynet med Vandrebog.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Frdn. 10 December 1828 § 13, jfr. § 10, med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i 60 Dage. Den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten efter de samme Bestemmelser er idømt lige Arbejde i 48 Dage, samt ved hvilken det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes med den anførte Forlængelse af Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 126.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Jensen, kaldet Blæhr (Def. Lunn),

der tiltales for Vold mod en Politibetjent.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 31 Juli 1903: De Tiltalte, Arbejdsmændene Niels Jensen, kaldet Blæhr, og Laurids Skjødt Sørensen, bør hensættes, førstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og sidstnævnte til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage. De Tiltalte ville derhos have hver for sig at betale de med deres Arrest forbundne Omkostninger, hvorimod Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører J. Langballe, 15 Kr., og til Defensor, Etatsraad Bredstrup, 12 Kr., udredes af Tiltalte Blæhr, dog saaledes, at Tiltalte Sørensen in solidum med ham heraf udreder Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 November 1903: De Tiltalte Niels Jensen, kaldet Blæhr, og Laurids Skjødt Sørensen bør hensættes, førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og sidstnævnte i simpelt Fængsel i 8 Dage. Af Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 12 Kr. til den første og 10 Kr. til den sidste, samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 15 Kr. til hver, udreder Tiltalte Sørensen en Fjerdedel, hvorhos de tre Fjerdedele udredes af de Tiltalte, en for begge og begge for en. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at den i den indankede Dom anførte Overretsdom af 30 Marts 1903 er stadfæstet ved Højesterets Dom af 3 November s. A.

I Henhold til de i Dommen for Niels Jensen, kaldet Blæhrs Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arbejdsmændene Niels Jensen, kaldet Blæhr, og Laurids Skjødt Sørensen er under nærværende Sag sat under Tiltale, henholdsvis for Vold og for Fornærmelser mod en Politibetjent.

Tiltalte Blæhr, der er født i Aaret 1868, har tidligere — foruden at han i sin Militærtjeneste har været straffet for Tjenestefor-seelser og i alt 8 Gange, dels ifølge Forlig, dels ifølge Dom, har været anset for Overtrædelse af Fiskerilovgivningen, senest ifølge Højesterets Dom af 4 November 1902 med en Bøde af 300 Kr. — været straffet ifølge Rougsø med flere Herreders Ekstrarets Dom af 15de Juli 1886 efter Straffelovens § 177 og § 173, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, ifølge Middelsom-Sønderlyng Herreders Ekstrarets Dom af 7 September 1899 efter Straffelovens § 101, jfr. § 98, og § 100 med simpelt Fængsel i 14 Dage, ifølge Højesterets Dom af 16 Februar 1903 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, og § 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ifølge Overrettens Dom af 30 Marts 1903 efter Straffelovens § 260 og Konkurslovens § 168 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han ifølge et inden Randers Købstads Politiret den 14 August 1900 indgaaet Forlig for Fornærmelser mod en Fiskeribetjent har vedtaget at erlægge en Bøde til Statskassen af 30 Kr., og ifølge Forlig indgaaet inden samme Politiret, henholdsvis den 2 Januar 1900, den 20 August 1901 og den 12 April 1902 for Vold og Fornærmelser mod Politiet har vedtaget at erlægge Bøder til Statskassen af henholdsvis 100 Kr., 400 Kr. og 300 Kr.

Tiltalte Sørensen er født i Aaret 1863 og ses ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Fiskeribetjent Nielsen og Opsynskarl Anders Peter Frederiksen, da de den 30 Juni d. A. opholdt sig ved Gudenaas mellem Randers Sønderbro og Fiskegaarden, Kl. ca. 3 $\frac{1}{2}$ Morgen antraf begge de Tiltalte samt Maskinarbejder Johan Christian Melskens, der kom sejlen i en Baad oppe fra Fiskegaarden og lagde til Land ved det saakaldte Baadeleje ud for Randers Jernbanestation. Ifølge de af Fiskeribetjenten og Opsynskarlen afgivne edelige Forklaringer gik de nævnte Personer efter at være komne i Land først og ledte i Rørene, idet de slog med en Stage, hvorefter Blæhr opfordrede de to andre til at gaa, med Tilføjende: »Saa kommer jeg med Fisken«, og da Sørensen og Melskens derpaa vare komne ca.

200 Alen bort, kom Blæhr bagefter bærende en Sæk under venstre Arm. Efter Betjentens og Opsynskarlen videre Forklaring løb førstnævnte derpaa efter Blæhr, der tog Flugten, og da Betjenten, efter at have indhentet ham, forlangte at se, hvad der var i Sækken, nægtede Blæhr ham dette, hvorhos han, da Betjenten nu, for at tage Sækken, efter sin Forklaring greb fat i denne — eller, som af Frederiksen forklaret, i Blæhrs Arm — med sin ene Albue bibragte Betjenten et Stød for Brystet, hvorved han kom fri og atter gav sig til at løbe. Han blev imidlertid atter indhentet af Betjenten, der bag fra med begge Arme tog ham om Livet og holdt ham, indtil Opsynskarlen kom til Stede, hvorefter Blæhr afleverede Sækken, som viste sig at være tom.

Tiltalte Blæhr har erkendt, at han, da Fiskeribetjenten ved den ommeldte Lejlighed havde lagt sin Haand paa hans Arm og ikke vilde give Slip, rev sig løs ved et Ryk, men han har derimod ikke villet erkende, at han har stødt Betjenten for Brystet med sin Albue. De i saa Henseende af Tiltalte Sørensen og fornævnte Melskens afgivne Forklaringer, der dels ere fremkomne under det oprindelig i Sagen optagne Forhør, dels under et i Henhold til Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, gaa ud paa, at Blæhr, da han første Gang var bleven indhentet af Betjenten — der løftede sin Stok over Hovedet paa Blæhr og, som Melskens har forklaret, truede ham — rykkede eller vristede sig løs fra Betjenten, hvorimod de ikke have set, at Blæhr med sin Albue stødte Betjenten for Brystet, og under det nævnte Reassumtionsforhør have derhos saavel Sørensen som Melskens forklaret, at Betjenten, da han anden Gang indhentede Blæhr, ikke, som af Betjenten og Opsynskarlen forklaret, greb ham om Livet, men at han tog ham om Halsen eller om Skuldrene, hvilket af Blæhr er betegnet som, at Betjenten »kværkede« ham. Saavel Betjent Nielsen som Opsynskarl Frederiksen have imidlertid under Reassumtionsforhøret bestemt fastholdt Rigtigheden af deres Forklaringer, idet Nielsen har tilføjet, at han straks, uden at tage fat i Blæhr, spurgte, om han maatte se, hvad der var i Sækken, hvilket Blæhr nægtede ham, og han strakte da, med en Ytring om, at det skulde vel ikke være saa vanskeligt at faa det at se, sin højre Arm ud for at fratage Blæhr Sækken, men i det samme fik han ved en Bevægelse af Blæhr — idet denne ifølge Nielsens Forklaring med sin højre Arm gjorde en Bevægelse bag ud med Albuen, ud ad mod Nielsen — et Stød for Brystet, hvorved han mistede sit Tag i Sækken. Fremdeles har Fiskeribetjenten under det oftnævnte yderligere Forhør udsagt, at, efter hvad han antager, vendte Sørensen og Melskens sig først imod ham og Blæhr, efter at denne havde bibragt ham Stødet, hvorfor de intet herom kunne bevidne, og af Opsynskarlen, der ligesom Betjenten har benægtet, at denne har løftet sin Stok truende mod Blæhr, er det derhos forklaret, at medens han, da Blæhr ved at føre sin Arm bag ud tilføjede Betjenten det omfoklarede Stød, kun var ca. 25 Al. fjærnet fra Stedet, hvor dette Oprin foregik, vare Sørensen og Melskens meget længere borte, efter hans Antagelse endog ca. 500 Al. Efter hvad der saaledes foreligger, findes der nu ikke at kunne lægges nogen Vægt paa de af Sørensen og Melskens afgivne Forklaringer, for saa vidt de af-

vige fra Fiskeribetjentens og Opsynskarls Forklaringer, og idet disse, der, som meldt, ere beedigede, derfor ville være at lægge til Grund ved Sagens Afgørelse, maa Tiltalte Blæhr trods sin Benægtelse anses overbevist om at have bibragt Betjenten det ommeldte Stød for Brystet og derved hindret denne i at undersøge Indholdet af den af Tiltalte medførte Sæk.

For deres ommeldte Forhold ville de Tiltalte — idet der ved § 7 i Lov om Fiskeri i Randers Fjord og Gudenaa m. m. af 7 April 1900 er tillagt de ved Tilsynet med nævnte Fiskeri ansatte Opsynsmænd i deres Bestillings Udøvelse samme Beskyttelse som Politiets Betjente — være at anse, Blæhr efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, og Sørensen efter Straffelovens § 101 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Tiltalte Blæhr til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og for Tiltalte Sørensen til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Mandagen den 28 Marts.

Nr. 149.

Advokat Nellemann

contra

Sidse Laurine Sophie Mortensen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Dragsholm Birks Ekstrarets Dom af 19de Oktober 1903: Tiltalte Sidse Laurine Sophie Mortensen af østre Højby (Reberne) bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Søberg og Prokurator Lunøe, 8 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Januar 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Kaas og Overretssagfører Busch, betaler Tiltalte Sidse Laurine Sophie Mortensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler

Tiltalte Sidse Laurine Sophie Mortensen til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Dragsholm Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Sidse Laurine Sophie Mortensen, der er født den 8 Marts 1885 og ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, aktioneret for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der stemmer med de foreliggende, til Dels efter Sagens Indankning for Overretten tilvejebragte Oplysninger, er det godtgjort, at hun den 5 September f. A. ca. Kl. 1 Eftermiddag, da hun paa Vejen til sit Hjem i østre Højby (Reberne) passerede forbi Husmand Jacob Madsens Hus i Kollekolle, har stjaalet en bemeldte Jacob Madsen tilhørende, til 3 Kroner vurderet Potteplante (Nerium), der henstod i hans Have, til hvilken der fra Landevejen var uhindret Adgang.

For sit anførte Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 228, og da Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, findes passende — — — vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Nr. 48. **Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet**
(Shaw efter Ordre)

contra

Lærer **Niels Ødum** (Møller),

betræffende Beregningen af Indstævntes Tjenestealder som Købstadlærer.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Maj 1903: Citanten, Lærer Niels Ødum af Næstved, bør være berettiget til for Tiden fra og med 1 Januar 1901 at regne at nyde Alderstillaæg efter Loven, fastsatte paa Grundlag af en Tjenestealder, regnet fra 1ste September 1891. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Højesteretssagfører Levison i Salær 100 Kr. hos det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos det Appellantens beskikkede

Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Shaw 120 Kroner, som udredes af det offentlige.

De indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, Lærer Niels Ødum af Næstved, har under nærværende Sag anbragt, at han ifølge Beskikkelse fra Skoledirektionen for Sunds Herred har været ansat som Timelærer ved Svendborg Borgerskole i Tiden fra 1 September 1891 indtil 31 Marts 1896, saaledes at han har undervist i almindelige Undervisningsfag i det for fast ansatte Lærere gældende Timetal, og at han derpaa fra 1 April 1896 at regne har været ansat som Sjettelærer ved Næstved Kommuneskole, samt at de ham efter Lov af 24 Marts 1899 om forskellige Forhold vedrørende Folkeskolen, særlig dens § 23, tilkommende Alderstillæg som Følge af det anførte maa blive at fastsætte saaledes, at hans Tjenestealder regnes fra 1ste September 1891, men at de Indstævnte, Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, have fastsat, at hans Tjenestealder som Købstadlærer først vil være at regne fra 1 April 1896, hvorfor hans Lønning i Overensstemmelse hermed for Tiden efter 1ste Kvartal 1901 alene er beregnet og udbetalt ham paa Grundlag af den af Ministeriet som anført fastsatte Tjenestealder.

Citanten paastaar derfor efter meddelt Bevilling til fri Proces, dog uden Beskikkelse af Sagfører, at den af de Indstævnte foretagne Fastsættelse af Citantens Tjenestealder med Hensyn til det Citanten i Medfør af Lov af 24 Marts 1899 tilkommende Alderstillæg kendes at være uden Magt og Gyldighed, at Citanten kendes berettiget til for Tiden fra og med 1 Januar 1901 at regne at nyde Alderstillæg efter Loven, fastsatte paa Grundlag af en Tjenestealder, regnet fra 1ste September 1891, samt at de Indstævnte tilpligtes at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager.

De Indstævnte, hvem der ligeledes er meddelt fri Proces, paastaa ved den for dem beskikkede Sagfører sig frifundne, at deres Fastsættelse af Citantens Tjenestealder opretholdes, at Citanten kendes uberettiget til at nyde Alderstillæg efter en Tjenestealder, beregnet fra en tidligere Tid end den 1 April 1896, samt at det paalægges Citanten at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til deres beskikkede Sagfører, Højesteretssagfører Levison, hvilket denne i ethvert Tilfælde paastaar sig tillagt hos det offentlige.

Twisten i Sagen drejer sig om Forstaaelsen af 1ste Stykke i § 23 i ovennævnte Lov af 24 Marts 1899 om forskellige Forhold vedrørende Folkeskolen, hvilket Stykke lyder saaledes:

»Lønningstillægene for samtlige Lærer- og Lærerindeembeder be-
regnes i Forhold til den Tid, i hvilken den vedkommende har beklædt
en Lærerstilling af den paagældende Art uden Hensyn til, om Ansæt-
telsen har fundet Sted i et eller flere Embeder samt saaledes, at Tiden,
i hvilken Læreren eller Lærerinden har været konstitueret i Embedet
eller som Timelærer i almindelige Undervisningsfag har undervist det
for fast ansatte Lærere eller Lærerinder gældende Timetal, medtages
ved Beregningen.«

De Indstævnte gøre nu gældende, at Timelæreres Adgang til at
faa de i Paragraffen omhandlede Lønningstillæg maa være betinget af,
at Timelærervirksomheden har fundet Sted og umiddelbart er efter-
fulgt af fast Ansættelse eller dog af Konstitution i et fast Embede ved
den Kommunes Skolevæsen, hvor den paagældende har virket som
Timelærer, hvilken Konstitution da atter maa være efterfulgt af fast
Ansættelse samme Steds.

Der findes imidlertid ikke i den citerede Lovbestemmelse at inde-
holdes nogen Hjemmel til at opstille den ovennævnte af de Indstævnte
anførte Betingelse for Timelæreres Adgang til Lønningstillæg.

Citantens Paastand bliver herefter at tage til Følge.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at
ophæve.

Der vil være at tillægge Højesteretssagfører Levison, hvis Sag-
førelse har været lovlig, i Salær 100 Kr. hos det offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Tirsdagen den 29 Marts.

Nr. 155. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Hans Olsen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri eller dog Hæleri.

Skive Købstads og Sallinglands Herreders Ekstrarets
Dom af 30 December 1903: Arrestanten Hans Olsen bør straffes
med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede Aktionens Om-
kostninger, derunder Salær 12 Kr. til Aktor, Overretssagfører Borch
Jacobsen, og 10 Kr. til Defensor, Prokurator Pasbjerg. At efterkommes
under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22de Februar 1904: Arre-
stanten Hans Olsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa
udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Under-
retsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for
Overretten, Overretssagfører Sørensen og Justitsraad Neckelmann, 15
Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Olsen
til Højesteretssagførerne Høgsbro og Lunn 40 Kroner
til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Olsen tiltales under nærværende Sag for Tyveri eller dog Hæleri.

Foruden at Arrestanten, der er født i Aaret 1870, under sin Militærtjeneste gentagne Gange dels i Følge Dom, dels arbitrært er straffet for Tjenesteforseelser og endvidere en Gang er mulkteret for en Politiforseelse samt ifølge sin Forklaring har været straffet i Hertugdømmet Slesvig for Betleri, har han tidligere været straffet ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 1ste Oktober 1889 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Randers Købstads Politirets Dom af 23de Oktober 1890 for Betleri efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med samme Art Fængsel i 2 Dage, ifølge Rougsø m. fl. Herreders Politirets Dom af 27 November 1891 ligeledes for Betleri med samme Art Fængsel i 3 Dage, ifølge Hjerm-Ginding Herreders Politirets Dom af 17 Juni 1892 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 og Lov af 15 Maj 1875 § 22, 2det Stykke, med samme Art Fængsel i 8 Dage, ifølge Krigsretsdom af 15de Juli 1893 efter Straffelov for Krigsmagten § 84, almindelig borgerlig Straffelov §§ 230, 1ste Stykke, 251 og 257 samt Lov af 3dje Marts 1860 § 3 med strengt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Krigsretsdom af 23 December s. A. efter Straffelov for Krigsmagten §§ 112, 1ste Stykke, og 158 samt almindelig borgerlig Straffelov §§ 248 og 253 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Aars og Slet Herreders samt Løgstør Birks Ekstrarets Dom af 21 Februar 1894 efter Straffelovens § 231, 1ste Mbr., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge Hjerm-Ginding Herreders Politirets Dom af 29 September s. A. efter Lov af 3 Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Nyborg Købstads Ekstrarets Dom af 16 Januar 1895 efter Straffelovens § 253 og Lov af 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ifølge Vordingborg nordre Birks Ekstrarets Dom af 10 Oktober 1901 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, og § 253 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Efter Sagens Oplysninger, der til Dels er tilvejebragte under et efter Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, blev Arrestanten Torsdagen den 3dje December f. A. Kl. 5 à 6 Eftermiddag anholdt i Skive som sigtet for Betleri og derpaa som formentlig lidende af Delirium indlagt paa det derværende Sygehus, hvorfra han dog allerede Lørdag Middag den 5te s. M. dimitteredes som helbredet, ligesom den ved Politiretten i Anledning af bemeldte Sigtelse indledede Sag mod

ham samme Dag blev hævet. Forud for Indlæggelsen paa Sygehuset havde Arrestanten, der af Profession er Sadelmager, en Aften — efter Sadelmager Knud Pedersen Nissens Forklaring temmelig sikkert den 3 December f. A. — indfundet sig i Nissens Butik, der findes i Stueetagen i en Ejendom paa Frederiksgade i bemeldte Købstad med Indgang direkte fra Gaden til venstre fra Hovedopgangen i Ejendommen, medens Ejeren af denne, Urmager Melgaard, har Butiklokale til højre for Hovedopgangen, ligeledes med Indgang direkte fra Gaden. Af Nissen fik Arrestanten ved denne Lejlighed 25 Øre i Geschenk, og Arrestanten, der, efter hvad Nissen har forklaret, da ytrede, at han vilde ind til Melgaard, med hvem han havde ligget sammen i Tjenesten, var derhos, førend han blev indlagt paa Sygehuset, ogsaa en Aften — efter Melgaards Formening vistnok den 3 December — inde i Butiken hos Melgaard, der gav Arrestanten 2 Kr., og hvem Arrestanten derpaa spurgte, om Melgaard ikke kunde undvære en gammel Frakke til ham, hvad Melgaard dog ikke saa sig i Stand til.

Søndagen den 6te December f. A. Kl. 5 Eftermiddag blev der imidlertid af bemeldte Sadelmager Nissen gjort Anmeldelse til Politiet om, at der var frastjaalet ham en ny Overfrakke, der havde hængt i den til hans Beboelseslejlighed i den nævnte Ejendoms Tagetage hørende Entré, der ved en Dør staar i Forbindelse med Hovedopgangen, som fra Gaden fører op til Salsetagen, i hvilken Urmager Melgaard har Bolig, og derfra videre op til Tagetagen, og idet Mistanken for det begaaede Tyveri rettedes mod Arrestanten, blev han eftersøgt og samme Aften Kl. 9 antruffen paa Svendehjemmet i Skive i Besiddelse af en ny Overfrakke, hvorpaa han straks sattes under Anholdelse.

Under den derefter indledede Undersøgelse har Sadelmager Nissen, der har genkendt den i Arrestantens Besiddelse forefundne Overfrakke som den ham frakomne, nærmere forklaret, at da han Søndagen den 6 December var nede i sin Butik for at pynte op til Juleudstilling, kom hans Hustru Kl. mellem 3 og 4 om Eftermiddagen ned og hjalp ham, men gik efter en halv Times Forløb op i Beboelseslejligheden, og at Overfrakken, da han lidt efter selv kom derop og vilde tage Frakken paa for at gaa ud, var borte, idet den ikke fandtes paa Knagerækken i Entreen, hvor den havde sin Plads, hvorhos Nissens Hustru har afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at hun ved Nittiden Søndag Formiddag havde set Frakken hængende paa dens Plads i Entreen og derefter ikke senere lagt Mærke til Frakken, førend den, efter at hun Kl. 3¹/₂ var gaaet op i Beboelseslejligheden og da havde fundet Entrédøren — der maa antages at have været uafloaset — saavel som Stuedøren og Køkkendøren aabne paa vid Gab, savnedes Kl. 5 om Eftermiddagen, da hendes Mand vilde have den paa.

Arrestanten har imidlertid benægtet at have stjaalet den Frakke, hvorefter han, som meldt er funden i Besiddelse, og forklaret, at han den nævnte Søndag Eftermiddag købte den paa Gaden i Skive af en ham aldeles ubekendt Mandsperson — hvis Udseende han nærmere har beskrevet, men uden at der derefter har kunnet findes noget Spor af en saadan Person —, og at han, der da vil have været i Besiddelse af 6 à 7 Kr., betalte Frakken kontant med 3 Kr.

I denne Henseende gaar Arrestantens Forklaring ud paa, at han — der maa antages den Gang, han forlod Sygehuset, at have været i

Besiddelse af højst 4 Kr. 50 Øre og senere af en Slægting i Skive havde faaet 50 Øre, og hvis Pengebeholdning ved Anholdelsen Søndag Aften den 6 December udgjorde 2 Kr. 64 Øre — dog ikke kan gøre Rede for, hvilke Indtægter han havde haft, siden han forlod Sygehuset, eller paa hvilke forskellige Steder i Skive han havde været, men at det staar dunkelt for ham, at han har faaet nogle Penge i Byen og været inde paa et Værksted eller maaske flere Værksteder, uden at han kan huske, hvor mange Penge han har faaet, og lige saa lidt har Arrestanten, der har udsagt, at han efter Bortgangen fra Sygehuset »har ikke haft mange Udgifter«, villet kunne give nogen nøjagtig Oplysning om disses Størrelse.

Medens Arrestanten derhos den 7 December f. A. har afgivet en Forklaring, hvorefter han havde gjort sig den Tanke eller tænkt sig Muligheden af, at den, der solgte ham Frakken, maatte have stjaalet denne, men at han, da Frakken var billig, ikke betænkte sig paa at købe den, har han under Reassumptionsforhøret i Begyndelsen af indeværende Maaned forklaret, at saadan Tanke gjorde han sig dog ikke i det Øjeblik, han købte Frakken, med at det er en Tanke, som senere har staaet ham klar.

Endelig har Urmager Melgaard forklaret, dels at Arrestanten, efter hvad der er berettet af Melgaards Folk, formentlig et Par Gange har været inde i dennes Butik og forgæves spurgt efter ham, uden at det dog nærmere er oplyst, naar dette skal være sket, dels at hans 6 Aar gamle Søn har sagt ham, at den Søndag Eftermiddag, da Nissens Frakke blev borte, havde der, medens Melgaard og Hustru var ude at spasere — hvilket efter Melgaards Forklaring var Kl. mellem 3 og 5 — været en, der havde ringet paa Entrédøren og spurgt efter Melgaard, hvorhos bemeldte Dreng i Politiretten den 4de d. M. efter at have taget Arrestanten i Øjesyn erklærede, at han kunde kende Arrestanten paa Tøjet og paa Skægget, og at det var den Mand, der ringede paa Døren »den Søndag Eftermiddag«, og paa Forehold heraf har Arrestanten forklaret, at han ikke husker noget om, hvorvidt han den ommeldte Søndag Eftermiddag har været oppe ad Hovedtrappen i Melgaards Hus og spurgt efter denne, eller om han har været højere oppe i Huset, eller om han overhovedet har været oppe ad Trappen i dette.

Under Reassumptionsforhøret har Underrettsdommeren den 1ste d. M. ved en Tilførsel til Retsprotokollen bemærket, at Arrestanten gør Indtryk af, efterhaanden som Tiden under Arresten er gaaet, at være svag i Hovedet, og at »hans Blik er underlig forstyrret, uaget han vel er rolig og der intet er at udsætte paa hans Opførsel«, hvorhos Distriktslægen i en den 3dje næstefter afgiven Erklæring, der indeholder en Skildring af forskellige Arrestanten vedrørende Forhold og bl. a. gaar ud paa, at han er tungsindig og klager over Søvnløshed og Hovedpine, men svarer klart og bestemt paa Spørgsmaal og er i det hele ikke uden Begavelse, har udtalt, at naar alt sammenfattes, forekommer det ham sandsynligt, at Arrestanten er et i høj Grad nervøst degenereret Individ, der under Paavirkning af selv mindre Mængder Spiritus kan komme i en Tilstand, der medfører i ethvert Tilfælde en vis Grad af Utilregnelighed, og hertil har Distriktslægen endelig føjet, at da der endvidere for ham er Grund til at antage, at Arrestanten

under Paavirkning af Alkohol under visse Omstændigheder kan blive farlig for sine Omgivelser, anser han det for rettest, at Arrestanten bliver indlagt til Observation paa en Anstalt.

Efter hvad der i det hele foreligger under Sagen findes der imidlertid ikke at være tilstrækkelig Føje til at antage, at Arrestanten — der i det over ham den 7 December f. A. optagne Forhør erklærede, at han ikke havde haft Delirium den foregaaende Dag eller Nat, og i Enkelthederne afgav Forklaring om, hvad der var passeret ved hans Indsættelse i Arresten om Aftenen den 6 December og under forskellige Uordener i Arresten, hvori han derefter havde gjort sig skyldig — den tid nævnte Søndag skulde have befundet sig i en Tilstand, der kunde influere paa hans Tilregnelighed.

Da nu Sadelmager Nissen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til den omhandlede Overfrakke — der efter at være vurderet til 50 Kr. er bleven udleveret til Nissen, som har frafaldet Krav paa videre Erstatning — og godtgjort sin Ejendomsret til samme, findes der herefter at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af Frakken, og idet han derhos efter samtlige oplyste Omstændigheder, der bl. a. gør det usandsynligt, at Arrestanten paa det Tidspunkt, da han vil have købt Frakken, skulde have været i Besiddelse af et saa stort Pengebeløb som af ham angivet, maa antages selv at have stjaalet Frakken, vil han for dette sit Forhold være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Onsdagen den 30 Marts.

Nr. 131.

Advokat Hindenburg

contra

Christian Anton Christensen (Def. Lunn),

der tiltales for Bedrageri og Falsk samt Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Rinds-Gislum Herreders Ekstrarets Dom af 15 Juli 1903: Tiltalte, fhv. Detaillist i Klejtrup Christian Anton Christensen, nu af Randers, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt udrede i Erstatning til Urmager Thejl, Silkeborg, 8 Kr. 32 Øre, Mejeribestyrer P. Carlsen, Aggersund, 8 Kr. 86 Øre, E. Fusing, Skern, 23 Kr. 28 Øre, Firmaet Storck og Møller, Faaborg, 3 Kr. samt Firmaet Brødrene Justesen, Randers, 40 Kr. Der forbeholdes Korsør Margarinefabrik et Erstatningskrav paa 108 Kr. Saa bør og Tiltalte udrede de af denne Sag flydende Omkostninger, derunder

Salær til Aktor, Sagfører Andersen, 30 Kr. og Defensor, Sagfører Steenberg, 20 Kr. De idømte Erstatninger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 December 1903: For saa vidt angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Næringslovgivningen, afvises Sagen. I øvrigt bør Tiltalte Christian Anton Christensen hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede i Erstatning til Mejeribestyrer Carlsen 8 Kr. 86 Øre, til Firmaet Storch & Møller 3 Kr., til Urmager Oskar Theil 8 Kr. 32 Øre og til Forretningsbestyrer Fussing 23 Kr. 28 Øre. Saa udreder Tiltalte og Aktiøns Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Heise, 30 Kr. til hver. De idømte Erstatninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Anton Christensen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Christian Anton Christensen, der er født i Aaret 1879, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri og Falsk samt Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Ifølge Sagens Oplysninger, der til Dels er tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, har Tiltalte, hvem der under 17 Februar 1900 blev meddelt Fuldmyndighedsbevilning, i nogen Tid drevet Købmandsforretning i Klejtrup, indtil hans Bo i Oktober Maaned 1901 blev taget under Konkursbehandling, hvilken Behandling endnu ikke var afsluttet, da Sagen blev paadømt i første Instans. Medens Tiltalte boede i Klejtrup, vil han i nogle Aar under Firma Anton Kristensen & Co. have drevet Forretning med Køb og Salg af Fugle i Kompagni med en Jærnbaneassistent i Vejle, indtil dette Kompagniskab ophørte, efter hans Formening i Aaret 1900. Efter at være gaaet fallit, blev Tiltalte boende i Klejtrup, indtil han i Slutningen af Oktober Maaned forrige Aar flyttede til Onsild, hvorfra han atter i Slutningen af afvigte April Maaned flyttede til

Randers. Efter Konkursens Indtræden vil Tiltalte have ernæret sig som Agent og Rejsende for forskellige Handelsfirmaer samt ved tilfældigt Arbejde, hvorhos han vil have haft lidt Fortjeneste ved Handel med Fugle.

For saa vidt angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Næringslovgivningen . . .

Med Hensyn til de mod Tiltalte i øvrigt rejste Sigtelser bliver der, saaledes som Sagen foreligger Overretten til Paakendelse, Spørgsmaal om hans Forhold i nedennævnte Henseender:

1) I November Maaned 1901 bestilte Mejeribestyrer Carlsen af Aggersund skriftlig nogle Fugle hos Tiltalte — der, efter hvad der maa antages, jævnlig averterede i Bladene, at han drev Handel med Fugle — og fremsendte samtidig det aftalte Vederlag, 8 Kr. 86 Øre, idet Tiltalte havde lovet at sende Fuglene straks efter Modtagelsen af det nævnte Beløb. Tiltalte sendte imidlertid ikke Fuglene, og da han derhos undlod at besvare gentagne Henvendelser fra Carlsen om enten at sende Fuglene eller tilbagebetale Beløbet, indgav Carlsen i August Maaned f. A. Anmeldelse til Politiet. Tiltalte har ikke senere sendt Carlsen de bestilte Fugle eller godtgjort ham det modtagne Beløb.

2) Foranlediget ved en Bekendtgørelse i Bladene fra Fugleeksportforretningen »Ornis« i Hobro — under hvilken Betegnelse Tiltalte tidligere vil have drevet en Filial af sin Fuglehandel i Klejtrup — tilskrev Lygtetænder C. Rasmussen i København i Januar Maaned f. A. bemeldte Forretning og bad sig Priskurant tilstillet, hvorpaa han, efter at have modtaget en saadan, hvori det var anført, at Pengene maatte indsendes samtidig med Ordren, da de ikke kunde inddrages ved Postopkrævning, hos Tiltalte bestilte forskellige Fugle til samlet Pris 56 Kr. 75 Øre, hvilket Beløb han samtidig stillede Tiltalte. Den 10 Februar tilskrev Tiltalte Rasmussen, at han ikke kunde sende de bestilte Fugle under det da herskende Frostvejr, men at de skulde blive sendt, saa snart det blev lidt mildere i Vejret, hvorhos han, efter ved Brev af 1ste Marts at have meddelt Rasmussen, at Fuglene vilde afgaa »Tirsdag eller Onsdag«, i Marts og April Maaneder tilskrev ham yderligere et Par Breve, hvori han i Strid med Sandheden anførte forskellige Omstændigheder til Undskyldning for, at Fuglene endnu ikke vare afsendte. Da Tiltalte derpaa undlod at besvare nogle fra Rasmussen modtagne Breve, rejste Rasmussen til Hobro, hvor han efter sin Forklaring af en Politibetjent erfarede, at Tiltalte ikke det sidste Par Aar havde drevet Forretningen »Ornis«, der overhovedet ikke længere eksisterede, og han indgav derefter i Juni Maaned f. A. Anmeldelse til Politiet. I August Maaned tilskrev Tiltalte derpaa Rasmussen, at han paa Grund af Flytning solgte forskellige nærmere betegnede »uds« Fugle, og forespurgte, om Rasmussen kunde bruge nogle af disse, hvorpaa han, efter af Rasmussen — der forstod Tilbudet som gaaende ud paa Levering af »udsøgte« Fugle — at have modtaget en Ordre, der svarede til det tidligere fremsendte Beløb, stillede Rasmussen forskellige udstoppede Fugle, hvilke denne imidlertid har nægtet at beholde, hvorimod han har beholdt en samtidig fremsendt Frøbeholder af Værdi 1 Kr. Tiltalte har ikke senere sendt Rasmussen de bestilte Fugle eller godtgjort ham det modtagne Beløb.

3) Efter forudgaaet Korrespondance med Forretningen »Ornis« i Hobro og i Henhold til modtagne Salgsbetingelser, hvorved Pengene betingedes forud indsendte, tilstillede Firmaet Storch & Møller i Faaborg den 15 Januar f. A. bemeldte Forretning 3 Kr. som Betaling for en samtidig bestilt Han-Hedelærke. Den 20 Februar tilskrev Tiltalte Firmaet, med hvilket han tidligere havde forhandlet om Salg af en anden Fugl til en Pris af 16 Kr., at han omkring den 24de s. M. ventede en ny Sending af denne Art Fugle, idet han forespurgte, om Firmaet ønskede en saadan; han fremkom derhos med forskellige Undskyldninger for, at Hedelærken endnu ikke var sendt. Da Tiltalte stadig undlod at sende denne, krævede Firmaet i et Brev af Oktober f. A. at faa Fuglen leveret straks eller at erholde Pengene tilbage, og da Tiltalte undlod at besvare dette Brev, indgav Firmaet i December Maaned f. A. Anmeldelse til Politiet. Tiltalte har ikke senere sendt den bestilte Fugl eller fyldestgjort Firmaet.

4) I Juli Maaned f. A. anmeldte Mejeribestyrer Bøstrup af Brande for Politiet, at han i Marts Maaned s. A. havde tilstillet Tiltalte 20 Kr. som Forudbetaling for en af ham bestilt kinesisk Nattergal og et Bur, men at han trods flere senere Paamindelser ikke havde modtaget den bestilte Fugl, men kun et brugt Fuglebur. Efter Undersøgelsens Paa-begyndelse har Bøstrup fra Tiltalte modtaget en saadan Nattergal som bestilt, der imidlertid var død ved Ankomsten, men efter Tiltaltes Paa-stand havde været levende ved Afsendelsen.

5) Efter fra Anton Christensen & Co. i Klejtrup ved Hobro at have modtaget Priskurant over Fugle, bestilte Urmager Oscar Theil i Silkeborg den 31 Maj f. A. hos Tiltalte 3 Par tropiske Fugle, idet han samtidig fremsendte 8 Kr. 32 Øre som Betaling for disse. Tiltalte sendte imidlertid ikke Fuglene, ligesom han undlod at besvare forskellige Erindringsskrivelser fra Theil, som derfor under 30 Juni f. A. indgav Anmeldelse til Politiet. Theil har vægret sig ved at modtage to udstoppede Fugle, som Tiltalte sendte ham den 7 Oktober f. A., og Tiltalte har ikke senere leveret de bestilte Fugle eller tilbagebetalt det for disse modtagne Beløb.

6) Efter fra Tiltalte at have erholdt tilstillet trykt Prisliste og Katalog, sendte Forretningsbestyrer Fussing i Skern den 13 Juni f. A. Tiltalte et Beløb af 31 Kr. som Betaling for forskellige samtidig bestilte Fugle og Rekvisiter, i hvilken Henseende Fussing har forklaret, at da det i Kataloget var anført, at de deri ommeldte Væverfugle, af hvilke han havde gjort sin Bestilling, havdes paa Lager, nærrede han ingen Betænkelighed ved overensstemmende med, hvad der i Kataloget var betinget, at fremsende Pengene forud. Tiltalte undlod imidlertid at sende de bestilte Fugle, hvorimod han i en Række Breve søgte at holde Fussing hen med Udflugter, idet han bl. a. den 26 August tilskrev denne, at han en af Dagene ventede en Sending Væverfugle, samt at han kom til Skern i den paafølgende Uge. Fussing har fra Tiltalte erholdt tilstillet forskellige Rekvisiter til Beløb 7 Kr. 72 Øre, men ikke i øvrigt modtaget de bestilte Varer eller Dækning for det til Tiltalte betalte Beløb.

Efter det under Sagen oplyste om den af Tiltalte drevne Handel med Fugle og om hans økonomiske Forfatning maa han, da han modtog de ovennævnte Ordre og lod sig Beløbene for sammes Effektrue-

ring forudbetale, anses at have været paa det rene med, at han i alt Fald for Størstedelen ikke havde nogen rimelig eller bestemt Udsigt til at kunne levere de bestilte Fugle m. v., og det af ham overfor de foran under Nr. 1—6 ommeldte Personer udviste Forhold vil derfor være at tilregne ham til Straf som svigagtigt.

7) I Slutningen af Aaret 1901 blev Tiltalte antaget som Agent for Firmaet »Have- og Markfrøkontoret« i København, saaledes at der for Salg af Markfrø tilsagdes ham en Provision af 8 pCt. af de optagne Ordrrers Paalydende, hvilken Provision skulde udbetales, naar Køberne havde betalt de beordrede Varer, dog at der kunde tilstaaes Tiltalte Forskud paa Provisionen, dels ved Ordrrernes Indsendelse, dels efter »Sæsonen«s Slutning. Til Brug ved Bestillingernes Optagelse var der af Firmaet leveret Tiltalte trykte Bestillingssedler, stiledede til Firmaet, og indledede med følgende Ord: »Undertegnede beder sig tilsendt følgende Frøsorter til rette Sædetid mod skadesløs Betaling i enhver Henseende«; derpaa fulgte en Angivelse af de forskellige, som det maa antages, Markfrøsorter samt Rubrikker til Udfyldning med Bestillerens Navn, Adresse, Leveringssted og Leveringstid, samt til Angivelse om, hvor vidt Frøet ønskedes leveret paa Kredit eller mod kontant Betaling. Paa Bagsiden af Bestillingssedlen var derhos anført en tilsvarende Opregning af forskellige Sorter Rodfrugtfør, der kunde erholdes hos Firmaet, samt en Rubrik til Udfyldning med Agentens Navn.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det nu tilstrækkelig godtgjort, at han, i det Øjemed at skaffe sig Provision udbetalt, eftersom han var i stærk Pengeforlegenhed, i Løbet af Aaret 1902 har tilstillet Firmaet 15 Bestillingssedler, lydende paa Levering af forskellige Kvantiteter Før i Foraaret 1903 og mod Kredit til Oktober s. A., hvilke Sedler han havde underskrevet med Navnene paa forskellige Personer i Omegnen af Klejtrup, uagtet ingen af disse Personer havde anmodet ham om at skaffe dem Før fra det ovennævnte Firma eller bemyndiget ham til at underskrive Bestillingssedlerne med deres Navn, samt at han herved hos Firmaet har forskaffet sig forskudsvis udbetalt et Provisionsbeløb af i alt 61 Kr. Under Reassumtionsforhøret har Firmaets Indehaver afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at der ikke af ham har været meddelt Tiltalte nogen Instruks angaaende Fremgangsmaaden med Bestillingssedlernes Udfyldelse og Forsyning med Underskrift, at han har været paa det rene med, at Tiltalte paa alle eller saa godt som alle de fra ham indgaaede Bestillingssedler selv har udfyldt den oven ommeldte Rubrik til Angivelse af vedkommende Bestillers Navn, samt at han, for hvem det kun kom an paa, at selve Bestillingerne var rigtige, ikke har betragtet de saaledes foreliggende Underskrifter som gaaende ud paa at konstatere en skriftlig Forpligtelse for vedkommende Bestiller

Færdig fra Trykkeriet den 14 April 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 6.

Onsdagen den 30 Marts.

overfor Firmaet, men snarere som en fra Tiltalte hidrørende Opgivelse af Bestillerens Adresse. Medens Tiltalte — der har udfyldt og underskrevet Bestillingssedlerne uden at fordrøje sin Haandskrift og uden at han efter sin Forklaring har villet give det Udseende af, at Sedlerne vare underskrevne af andre end af ham selv — herefter ikke ved Meddelelsen af de oftnævnte Underskrifter kan anses at have paadraget sig Ansvar for Falsk, vil hans her omhandlede, overfor Firmaet udviste Forhold derimod være at tilregne ham som Bedrageri, idet det navnlig maa blive uden Betydning, hvad Tiltalte har forklaret om, at han mente senere at kunne bevæge de paagældende, i hvis Navn han havde indsendt Bestillingssedlerne, til at modtage de ved samme rekvirerede Varer.

Efter det oplyste havde Tiltalte i Provision 3 Kr. 20 Øre tilgode hos Firmaet, og han har saaledes, som ogsaa af ham erkendt, be-
sveget dette for et Beløb af 57 Kr. 80 Øre.

9) Medens Tiltalte, som foran ommeldt, var bosiddende i Onsild, tilstillede han Korsør Margarinefabrik tvende Brevkort, daterede henholdsvis 14de og 24de April 1903, hvorved han anmodede Fabriken om, omgaaende og som Ilgods, at sende ham hver Gang 100 Pd. Bagerimargarine af bedste Kvalitet, og i Henhold hertil sendte Fabriken ham straks efter Ordrenes Modtagelse i alt 200 Pd. Margarine à 54 Kroner pr. 100 Pd. Efter at have faaet Varerne udleverede paa Sønder Onsild Station, førte Tiltalte dem med sig ved sin Flytning til Randers, hvor han efter sin med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse gennem en Mellemand solgte Margarinen til en Bager for en kontant Betaling af 30 eller 33 Kroner pr. 100 Pound, hvorpaa han uden at sende Fabriken nogen Dækning forbrugte det modtagne Beløb, idet han efter sin Forklaring var i Bekneb for Penge til Husleje.

Efter hvad Tiltalte videre har forklaret, omtalte han i sine Requisitioner til Fabriken — hvem han var ubekendt, og som efter de bestilte Varers Art gik ud fra, at Tiltalte var Bager — »selvfølgelig ikke, at hans Bo var under Konkursbehandling«, og de ommeldte 200 Pd. Margarine maa han efter det i det hele foreliggende anses at have rekvireret uden Hensigt til at betale samme.

For sit foran under Nr. 1—6 samt 7 og 9 omhandlede Forhold

vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 251 og 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos Tiltalte overensstemmende med de i saa Henseende nedlagte Paastande, mod hvilke han intet har haft at erindre, vil være at tilpligte at udrede i Erstatning til Mejeribestyrer Carlsen 8 Kr. 86 Øre, til Firmaet Storch & Møller 3 Kr., til Urmager Oscar Theil 8 Kr. 32 Øre og til Forretningsbestyrer Fussing 23 Kr. 28 Øre. I øvrigt er der ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning.

Nr. 164.

Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Peter Theodor Halvorsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Betleri og Løsgænger.

Bogense Købstads Politirets Dom af 16 December 1903: Arrestanten Peter Theodor Halvorsen bør hensættes til Tvangsarbejde i 180 Dage og betale alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Marts 1904: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Højesteretssagfører Levison og Overretssagfører Cortsen for Overretten betaler Arrestanten Peter Theodor Halvorsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Theodor Halvorsen til Højesteretssagfører Høgsbro og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peter Theodor Halvorsen, der er født den 3dje Juni 1851 og ofte forhen straffet, bl. a. ifølge Højesterets Dom af 30 Maj 1902 efter Lov 3dje Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 180 Dage og senest ifølge Vinding Herreds Politirets Dom af 17de Juni 1903 efter

samme Lovs § 3 med lige Arbejde i 90 Dage, tiltales under nærværende fra Bogense Købstads Politiret hertil indankede Sag for Løsgænger og Betleri, og da det ved hans egen med det i øvrigt stemmende Tilstaaelse er godtgjort, at han efter den 6te December 1903 med Udgangstilladelse at have forladt Fattiggaarden i Odense, hvor han var anbragt, indtil sin Anholdelse under nærværende Sag den 9de s. M. er strejftet arbejdsløs omkring uden at søge lovligt Erhverv, idet han saa godt som udelukkende ernærede sig ved Betleri i Bogense og nærliggende Landjurisdiktioner, maa det billiges, at han ved den indankede Dom er anset efter fornævnte Lovs §§ 1 og 3, jfr. § 5, og da den valgte Straf af Tvangsarbejde i 180 Dage findes passende . . . vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Onsdagen den 6 April.

Nr. 152. Højesteretssagfører Jensen

contra

Georg Frederik Valdemar Andersen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Assens Købstads Ekstrarets Dom af 28 November 1903: Arrestanten Georg Frederik Valdemar Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og udrede de af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Janson, og til Defensor, Prokurator Kramer, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Februar 1904: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Casse og Overretssagfører Richter, betaler Arrestanten Georg Frederik Valdemar Andersen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Georg Frederik Valdemar Andersen til Højesteretssagførerne Jensen og Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instans er paadømt ved Assens Købstads Ekstraret, tiltales Arrestanten Georg Frederik Valdemar Andersen for Tyveri og Betleri.

I Henseende til Betlersigtelsen er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med de i øvrigt foreliggende Oplysninger godtgjort, at han den 23 September f. A. har betlet forskellige Steder i Baag Herreds Jurisdiktion, hvorhos Arrestanten har vedgaaet i den nærmest foregaaende Tid at have betlet paa mange forskellige Steder under Omvandring i Jylland og paa Fyen.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen for Tyveri, er Arrestanten, saaledes som Sagen foreligger for Overretten, hvortil den alene er indanket efter Arrestantens Begæring, sigtet for Natten mellem den 23de og 24 September f. A. ved to Indbrudstyverier, forøvede henholdsvis i Skomagermester Peter Petersen Fangels og i Manufakturhandler Johannes Holbæks Forretningslokaler i Assens, at have frastjaalet disse en Del Genstande, af hvilke han ved sin Anholdelse i Faaborg den 25de s. M. fandtes i Besiddelse, nemlig førstnævnte et Par Snøresko og et Skohorn af Værdi tilsammen 11 Kr. 10 Øre, og sidstnævnte en Vinterfrakke, en Jakke, en Vest og 1 Par Benklæder, en Sportsskjorte, to Uldtrøjer, et Par Underbenklæder, en Hat, et Lommetørklæde og en Stok, tilsammen ansatte til en Værdi af 112 Kr. 35 Øre.

Hvad først angaar det Tyveri, som skal være begaaet fra Skomagermester Fangel — om hvilket denne gjorde Anmeldelse til Politiet om Morgen den 24de September — fremgaar det af de beedigede Forklaringer, der ere afgivne af Fangel og Skomagersvend Martin Vang Ibsen, at der nævnte Morgen i Fangels Forbutik — der er beliggende i en Stueetage, i hvilken han tillige har Beboelseslejlighed — savnedes et Par Snøresko af Størrelse og Udseende som de hos Arrestanten forefundne; af Vidnernes Forklaring fremgaar det nærmere, at Skoene — saavel de hos Arrestanten forefundne som de savnede — vare forsynede med en Slags Saaler, hvorpaa Fangel har Patent.

Ved de Forklaringer, der delvis under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør ere afgivne, dels af de nævnte to Vidner, dels af Fangels Hustru, som ligeledes har beediget sin Forklaring, og Tjenestepige Marie Henriksen, er endvidere oplyst følgende:

I en med Forbutiken i uhindret Forbindelse staaende Bagbutik, hvis Vinduer vende ud til Ejendommens Gaard, fandtes den ommeldte Morgen et af disse Vinduer staaende halvt aabent, og der fandtes friske Mærker af et Stemmejern eller lignende Redskab, som kunde passe med, at Vinduet var blevet brudt op med et saadant Redskab. Efter hvad Fangels Hustru har udsagt, laa en Del Sager, som havde ligget i Vinduet, paa Gulvet. Pengeskuffen, som var anbragt i Disken i Forbutiken, men som i øvrigt efter Fangels Forklaring havde været tom, fandtes opbrudt. Marie Henriksen — hvis Udsagn herom finder Bekræftelse i Fangels Hustrus Forklaring — har endnu udsagt, at da hun — som var den første, der om Morgen den kom ind i Lokalerne, hvor hun skulde gøre rent — kom ind i Forbutiken, laa en Del Fodtøj spredt paa Gulv og Disk.

Af Vidneforklaringerne fremgaar det endelig, at der paa Disken i

Forbutikken henlaa Skohorn af samme Slags og Udseende som det hos Arrestanten forefundne.

Medens de foreliggende Oplysninger gøre det sandsynligt, at der ikke udefra har været nogen uafaaet Adgang til Butikslokalerne den paagældende Nat, og ligeledes særligt, at den eneste direkte Adgang fra Gaden til Ejendommen var afaaset, maa det, efter hvad der er oplyst, antages, at der ad Naboejendommens Port var uhindret Adgang til dennes Gaard, fra hvilken der igennem et aabent Skur ad et Hul i et til dette stødende Plankeværk uhindret kunde passeres ind i Haven ved Fangels Ejendom, hvor der atter fra Haven var Passage til Gaardspladsen gennem en Bagbygning, hvis Døre efter de foreliggende Oplysninger maa formodes alle at have været uafaaede. Efter den beedigede Forklaring, som er afgivet af Tjenestekarl Georg Jørløv, og som er bestyrket ved Vidnet Fangels Forklaring, fandt han om Morgen den 24 September i det nys nævnte Skur, foran Hullet i Plankeværket, henstaaende et Par Træsko, som ikke havde staaet der, da han den foregaaende Aften Kl. 7 havde Ærinde i Skuret, og som ikke tilhørte nogen af Ejendommens Beboere. Det er oplyst, at de nævnte Træsko passe Arrestanten. Ved to Vidners Forklaringer er det derhos godtgjort, at Arrestanten, da han den 23 September færdedes paa Landevejen i nogen Afstand fra Assens, var iført Træsko af ganske samme Udseende. Ved en Besigtigelse, som Politiretten den 16de Januar d. A. foretog paa Aastedet, fandtes det, at de oven omtalte Mærker i Bagbutikens ene Vindue, hvilke efter det Politiretsprotokollen tilførte forefandtes dels i Karmen og i selve Vinduet, dels i Vinduesposten i seks Tommers Afstand fra Karmen, kunde svare til det ene af to Stemmejern, af hvilke Arrestanten ved sin Anholdelse var i Besiddelse.

Med Hensyn dernæst til Tyveriet fra Købmand Holbæk — om hvilket Anmeldelse ligeledes blev gjort til Politiet den 24de September om Morgen — fremgaar af de foreliggende Oplysninger følgende:

Købmand Holbæks Butikslokaler findes i Stueetagen i en Bygning, i hvilken han og hans Familie tillige har Beboelseslejlighed. Ved Siden af det ene Butikslokale og i uhindret Forbindelse med dette findes et Kontorværelse, der har Vindue ud til Ejendommens Gaard, til hvilken der er Adgang fra Gaden ad en Gang, som den paagældende Nat ikke var afaaset. Lokalerne vare, som det maa anses tilstrækkeligt godtgjort, blevne afaasede den 23 September om Aftenen, da Personalet forlod dem, og fandtes ogsaa afaasede den paafølgende Morgen. Som det fremgaar af de beedigede Forklaringer, der ere afgivne af Købmand Holbæk, Kommiserne Mogens Larsen Mogens og Georg Leidecker og Lærling Axel Christensen Krogh, fandtes, da de om Morgen den 24 September kom til Stede i Lokalerne, en Del Varer — Herre-Beklædningsgenstande af forskellig Slags, derimellem Sportskjorter, et Par Underbenklæder, en Overfrakke og en Hat — spredte omkring paa Gulv og Disk i det ene Butikslokale. Pengeskuffen — i hvilken der, som det fremgaar af Vidnerne Holbæks og Mogensens Forklaringer, fra den foregaaende Dag havde beroet bl. a. en stor Mængde Kobbermønt, og som efter Holbæks Forklaring havde indeholdt i alt ca. 35 Kr. — fandtes tagen ud og staaende tom ovenpaa

en Pult. I det tilstødende Kontorværelse fandtes Vinduet — hvis Kroge maa antages ikke at have været paasatte om Aftenen — staaende aabent, og der fandtes dels i Vindueskarmen, dels paa et Skrivebord, som stod lige indenfor Vinduet, noget Grus eller smudsigt Sand, som kunde antages afsat ved, at nogen var passeret gennem Vinduet.

Af de Genstande — foruden Snøreskoene og Skohornet — som ere forefundne hos Arrestanten, have Vidnerne Holbæk og Mogensen særligt genkendt Overfrakken, Jakken, Vesten og Benklæderne samt Hatten som Genstande, der fandtes i Butiken den 23de September og ere bortkomne derfra uden deres Vidende og Villie; og om de øvrige Ting have de forklaret, at Genstande af samme Slags og Udseende fandtes i Butiken; ved Mogensens og to andre Vidners Forklaringer er der ogsaa tilvejebragt særskilt Bevis for Holbæks Ejendomsret til Overfrakken, Jakken og Benklæderne.

Paa Disken i Butiklokalet fandtes om Morgenen den 24de September henliggende en noget brugt blaa Klædes Hue eller Kasket, der svarer til den Beskrivelse, som to Vidner, der iagttog Arrestanten under hans Færden paa Landevejen den 23 September, under deres Afhøring i Politiretten henholdsvis den 1ste og den 14 Oktober f. A. gav af den Hovedbedækning, han da var iført, og om hvilken de, efter i Politiretten den 16 Januar d. A. at have set Arrestanten iført den, have udsagt, at saa vidt de nu huske er den af samme Udseende som den, Arrestanten bar den 23 September.

En Del Klædningsstykker — en Jakke, en Vest, et Par Benklæder, en Uldtrøje og en Skjorte —, som Arrestanten har vedkendt sig som Klæder, han indtil den 23 September f. A. havde været iført — hvorom mere straks nedenfor — bleve, som det er oplyst under Reassumptionsforhøret, den 14 December f. A. fundne mellem nogle Buske i et Skov anlæg, der ligger umiddelbart udenfor Assens, og lige forbi hvilket Landevejen til Faaborg passerer.

Arrestanten har erkendt at have været i Assens den 23 September f. A., hvortil han vil være kommen vandrende nord fra nævnte Dags Eftermiddag mellem Kl. 5 og 6, og som han atter vil have forladt hen ad Aften eller, efter en senere Forklaring, om Aftenen, for at gaa til Faaborg. Natten til den 24 September vil han have tilbragt sovende i en Halmstak, efter hans første Forklaring herom i en halv Mils Afstand fra Assens, efter en senere Forklaring lidt udenfor denne By. Om sin Erhvervelse af de omhandlede Sko og Beklædningsgenstande forklarede og fastholdt han i de første Forhør, at han havde købt dem i Aarhus. Senere har han erkendt Usandfærdigheden af denne Forklaring og forklaret og i en Række Forhør fastholdt, at han havde faaet Genstandene — undtagen Hatten, som han nu foregav at have købt den 23 September paa en Beværtning i Assens, hvor han ligeledes angav at have købt Stokken — forærende af et offentligt Fruentimmer i Flensborg, hos hvem han angav at have opholdt sig. Efter at de ovenfor fremstillede Bevisligheder med Hensyn til Identiteten af Kosterne — der alle have Udseende af at være nye eller meget lidt brugte — med de af Fangel og Holbæk savnede Genstande i det væsentlige vare tilvejebragte, har han erkendt Løgnagtigheden af sin anførte Forklaring og givet en omstændelig Forklaring om, hvor-

ledes han den paagældende Nat under sit Ophold ved Halmstakken, vil have modtaget Klæderne, Skoene og Hatten saavel som Stokken af — og overleveret de Klæder, han indtil da var iført til — en Person, som han angav den ommeldte Aften tilfældigt at være truffen paa i Assens; men denne Forklaring — der har givet Anledning til en for-gæves Eftersøgning af den af ham opgivne Person — savner ikke blot enhver Bestyrkelse, men bærer fra Ende til anden, ikke mindre end hans tidligere Forklaringer, Løgnagtighedens Præg paa sig. Om Sko-hornet — angaaende hvilket der først ses at være afæsket ham For-klaring under Reassumptionsforhøret — har han udsagt, at han ikke kan huske, hvorledes han er kommet til det.

Af de foreliggende Oplysninger kan endnu fremhæves, at det af disse ses, at Arrestanten den 24de og 25de September paa sin Vandring fra Assens til Faaborg og i denne sidste By udgav et betydeligt Beløb, — naar hans egne Angivelser følges, mindst ca. 15 Kroner — og at han udgav en ikke ringe Del deraf i Kobbermønt; ved sin Anholdelse i Faaborg fandtes han i Besiddelse af godt 2 Kr. Hans egen Forklaring herom er, at han ved sin Ankomst til Assens var i Besiddelse af ca. 28 Kroner — derimellem mange Kobberpenge — som han havde sparet sammen af Penge, han havde tilbetlet sig paa sin Vandring.

Arrestanten er født den 14 Februar 1882 og er, foruden at være straffet fire Gange for Tyveri eller Ran før sit femtende Aar, anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 19de Oktober 1901 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Under den ved denne Dom afgjorte Sag var han overbevist om at have gjort sig skyldig i et stort Antal natlige Indbrudstyverier fra Forretningslokaler i København, til hvilke han havde skaffet sig Adgang ved, til Dels i Forbindelse med andre Indbrudshandlinger, at stige ind ad Vinduer.

Ved det saaledes foreliggende findes der tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har begaaet de to ham paasigtede Tyverier, og at han i begge Tilfælde har skaffet sig Adgang til de paa-gældende Lokaler ved Indstigning gennem et Vindue, som han derhos i det ene Tilfælde — ved Tyveriet hos Fangel — maa antages at have aabnet ved Vold. Efter de foreliggende Oplysninger maa begge Tyverier antages at være begaaede ved Nattetid.

Som Følge af det anførte maa det tiltrædes, at Arrestanten ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 230, 2det Led, og Lov 3 Marts 1860 § 3, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, findes at burde bestemmes til samme Slags Arbejde i 4 Aar.

Torsdagen den 7 April.

Nr. 140. Højesteretssagfører Liebe

contra

Otto Imanuel Christian Ølbye (Def. Bagger),

der tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16de Januar 1904: Tiltalte Otto Imanuel Christian Ølbye bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Gottschalck og Overretssagfører Hartmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge en den 8de Marts d. A. dateret Erklæring fra Politilægen kan Politibetjent Haarup nu betragtes som helbredet, men har endnu nogen Mindelse af Læsionen, som dog antages at ville tabe sig med Tiden, og det tilføjes i Erklæringen, at det for Øjeblikket ikke skønnes sandsynligt, at Læsionen vil medføre varig Skade for hans Helbred.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens §§ 100 og 203, og Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Otto Imanuel Christian Ølbye til Højesteretssagførerne Liebe og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Otto Imanuel Christian Ølbye, der tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet, er født den 13 September 1876 og anset bl. a. ved Rettens Dom af 1ste Februar 1898 efter Straffelovens §§ 100, 101 og 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 22 December 1899 efter Straffelovens § 100, kfr. § 98, og efter § 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Højesterets Dom af 21 Januar 1902 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og senest ved Rettens Dom af 20 September 1902 efter Straffelovens §§ 100 og 203 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Endvidere har han dels inden Rettens Afdelinger for offentlige Politisager den 25 August 1897, den 14 Oktober 1899 og den 31te Marts 1900 vedtaget 3 Bøder, store henholdsvis 100 Kr., 200 Kr. og 300 Kr. for Politiuorden i Forbindelse med Vold eller Vold mod Politiet, dels under en mod ham i 1898 ved et af Rettens Kriminalkamre indledet Undersøgelse angaaende Overtrædelse af Straffelovens § 100 vedtaget en Bøde, stor 300 Kr.

Ved de af Politibetjent Nr. 386, Haarup, og Bud Niels Jacobsen afgivne beedigede Forklaringer er det bevist, at Tiltalte den 7 November f. A., medens han af fornævnte Haarup, der var iført Uniform, førtes som anholdt hen ad Gothersgade i Anledning af, at Tiltalte havde gjort sig skyldig i Værtshusuorden og Gadeuorden, pludselig standsede, rev sig løs fra Betjenten og kastede denne til Jorden ved at løbe sit Hoved ind mod hans højre Side, hvorefter han holdt Betjenten nede ved at lægge sig over ham og med sine Arme holde fast om hans Ben, indtil Bud Jacobsen kom Haarup til Hjælp. Tiltalte blev da i en Droske kørt til Politistationen.

Ved Faldet tilføjedes der Betjenten en Kontusion af Brystkassen ved den forreste Ende af 8.—10. Ribben paa venstre Side. Denne Læsion, der forvoldte Betjenten mange Smerter og bevirkede, at han i længere Tid kun med Vanskelighed og Forsigtighed kunde bevæge sig, havde til Følge, at han endnu var utjenstdygtig ved sit sidste Møde i Retten den 14de ds., men efter de fremkomne Oplysninger maa det antages, at han i Løbet af den nærmeste Tid vil være fuldstændig helbredet, og at Læsionen ikke vil efterlade nogen varig Men i Fremtiden.

Tiltalte har forklaret, at han ikke betvivler, at han har baaret sig ad som af Vidnerne forklaret; men han har paastaet, at han var beruset ved den paagældende Lejlighed, og at han derfor ikke har nogen Erindring om, hvad han har foretaget sig.

Efter det i Sagen oplyste, hvoraf fremhæves de af fornævnte Haarup, Værtshusholder Adolf Hans Frederik Johansen, Grosserer og Pantelaaner Carl Edvard Methmann, Vognmand Søren Hansen og Politibetjent Nr. 363, Thomsen, desangaaende afgivne beedigede Forklaringer findes det at maatte antages, at Tiltalte i Gerningøjeblikket vel har været noget paavirket af Spiritus, men dog fuldt tilregnelig.

I Henhold til foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 160.

Advokat Nellemann

contra

Hans Martin Niels Kristen Karl Julius Johannes Nielsen
(Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Februar 1904: Arrestanten Hans Martin Niels Kristen Karl Julius Johannes Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne V. S. Salomonsen og Mich. Carlsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Martin Niels Kristen Karl Julius Johannes Nielsen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Martin Niels Kristen Karl Julius Johannes Nielsen, der tiltales for Tyveri eller Hæleri, er født den 24de December 1878 og anset ved Rettens Dom af 5te Oktober 1901 efter Straffelovens §§ 181 og 253 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved Korsør Købstads Ekstrarets Dom af 25 April 1903 efter Straffelovens § 228, jfr. § 47, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 22 November f. A. anmeldte Herreekviperingshandler Hans Peter Petersen for Politiet, at han den foregaaende Dag om Eftermiddagen mellem Kl 4¹/₂ og 6 var bleven bestjaalet for 5 Par Benklæder, der havde hængt som Skilt udenfor hans Forretning i Ejendommen Istedgade Nr. 50.

Arrestanten har i Overensstemmelse med det i øvrigt oplyste erkendt, at han sidst nævnte Dags Eftermiddag ved Sekstiden indfandt sig i en Pantelaanerforretning i Ejendommen Mathæusgade Nr. 23, for der at pantsætte et Par Benklæder, som senere viste sig at være af de stjaalne, at han der i Strid med Sandheden angav, at Benklæderne var hans lovlige Ejendom, hvilket om fornødent kunde bevidnes af hans Moder, og at han pludselig løb sin Vej, da han mærkede, at vedkommende Ekspeditrice fattede Mistanke til ham.

Om Maaden, paa hvilken Arrestanten vil være kommet i Besiddelse af Benklæderne, har han forklaret, at en ham ubekendt Mandsperson, der havde inviteret ham med ind paa en Beværtning i Saksgade, havde overleveret ham Benklæderne, for at han kunde pantsætte disse for ham, medens han blev siddende i Beværtningen og ventede paa Arrestanten, samt at Arrestanten indvilligede i at foretage denne Pantsætning uden at gøre sig nogen Tanke om, at Mandspersonen ikke skulde være i lovlig Besiddelse af Benklæderne.

Da denne Arrestantens Forklaring er ganske ubestyrket og i Strid med det i øvrigt oplyste, samt da bestjaalne har aflagt Tilhjemlingsed og paa behørig Maade har godtgjort sin Ejendomsret til Benklæderne, der ere vurderede til 5 Kr., findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten, hvis Fortid taler imod ham, for uhjemlet Besiddelse af det fornævnte Par Benklæder, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 2den Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Mandagen den 11 April.

Nr. 159. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Axel Johan Evald Albahn (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 299.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Februar 1904: Arrestanten Axel Johan Evald Albahn bør tage Ophold udenfor Riget og ingensinde indfinde sig i dette eller for det Tilfælde, at han sidder denne Bestemmelse overhørig ved atter at indfinde sig i Riget, hen-sættes i Varetægtsfængsel paa det offentliges Bekostning. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Lund, og Defensor, Prokurator Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Axel Johan Evald Albahn til Højesteretssagførerne Asmussen og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Axel Johan Evald Albahn, hvis opgivne Alder af 29 Aar er skønnet stem-

mende med hans Udseende og som ikke er funden forhen straffet, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 299.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 26 August f. A. modtog Tilskærer Rasmus Emil Jensen med Posten efterstaaende anonyme Skrivelse:

Tirsdag d. 25/8 1903.

Kære Her Bondekarl!

Jeg skal fra idag stedse følge dig, dit Liv skal blive taget af mig. Du har været Anfører for Banden, andet kan jeg ikke kalde jer for paa den Maade som i har opført jer overfor mig, da jeg arbejdede sammen med Eder. I gjorde mig Livet saa surt som muligt ved at staa og drille mig fra Morgen til Aften, endskønt jeg ikke havde gjort saa meget Ondt, som der kunde ligge paa min Lille Finger. Jeg har aldrig før forbrudt mig mod Loven men jeg begynder med dette Truselsbrev, jeg haaber, at naar jeg har fuldbyrdet min Hævn, at kunde komme til at ende mine Dage paa Skafottet. Det vil være unødvendigt at henvende dig til Politiet, det er kun spildt Ulejlighed, da di ikke faar fat paa mig, om di saa staar paa Hovedet og spræller med Halen, før end jeg faar fuldbyrdet min Gerning. Mit Navn behøver jeg vel ikke at skrive, da jeg antager, at du har det paa Samvittigheden.

Tilskærer Jensen, der straks gjorde Anmeldelse herom til Politiet, henledte Opmærksomheden paa Arrestanten som den formentlige Ophavsmand til Brevet.

Idet han forklarede, at han og Arrestanten for 2 Aar siden havde haft Arbejde paa samme Skræderværksted, uden at der den Gang havde været noget Uvenskab dem imellem, at de derefter ikke havde talt sammen, før de den foregaaende Dag tilfældig havde mødt hinanden paa Gaden, hvor Arrestanten uden Anledning havde kaldt Jensen for en halt Djævel, samt at Arrestanten, efter hvad der var kommet til Jensens Kundskab, paa Grund af Sindssygdом havde været indlagt paa St. Hans Hospital, anmodede han, der maatte anse sit Liv for truet, om det offentliges Bistand til, at der maatte blive truffet Sikkerhedsforanstaltninger mod Arrestanten.

Efter at Arrestanten den 22de November f. A. paa Grundlag af denne Begæring var bleven anholdt, har han under Sagen aflagt Tilstaaelse om at have skrevet og tilsendt Jensen bemeldte Brev, men vedblivende gjort gældende, at det ikke har været hans Hensigt at gøre Alvor af de deri indeholdte Trusler.

Hans Forklaring gaar i øvrigt ud paa, at han, medens han for et Par Aar siden arbejdede paa samme Værksted som Jensen, til Stadighed var Genstand for Drillerier og Chikanerier fra sine Medarbejdedes — særlig fra Jensens — Side, hvilket Forhold fremkaldte en høj Grad af Nervøsitet hos ham, som efter ca. 1/2 Aars Forløb gik over til Sindssygdом.

Herfor var han blevet indlagt paa Kommunehospitalet og senere overført til St. Hans Hospital, hvorfra han imidlertid i Juni Maaned f. A. var blevet oversendt til Sverig, hvor han maa antages at være forsørgelsesberettiget.

Efter et ca. 3 Ugers Ophold paa Fattiggaardene i Malmø og Lund forlod han imidlertid sidstnævnte By og tog her til Staden, og først nu opstod den Tanke hos ham, at Jensen fortjente at faa en alvorlig Forskrækkelse som Straf for sit Forhold mod Arrestanten, og denne Hensigt realiserede han saa ved Afsendelsen af nævnte Brev, hvorved han imidlertid kun vil have tilsigtet at gøre Jensen bange.

Arrestanten, hvis Forklaring om Opholdet saavel paa Kommunehospitalet som paa St. Hans Hospital har vist sig at være rigtig, har under Sagen været indlagt til Observation paa førstnævnte Hospitals 6te Afdeling. I sin herom afgivne Erklæring udtaler Afdelingens Overlæge, at Arrestanten, formentlig som Følge dels af Degeneration, dels af Udskejelser i Drik og i kønslig Henseende, lider af kronisk Sinds sygdom, nærmest atypisk Forrykthed.

Denne Sygdom frembyder forskelligartede Perioder, hvor han dels kan gøre et nogenlunde normalt Indtryk, dels beherskes af sine sygelige Vrangforestillinger, og Overlægen udtaler, at der ingen Tvivl kan være om, at Arrestantens Udskældning af Jensen saavel som hans Truselsbrev til denne har været dikteret af disse Vrangforestillinger.

Da hans Sygdom er af en saadan Beskaffenhed, at det ikke er usandsynligt, at han i en daarlig Periode eller under en senere, stærkere Udvikling af Sygdommen kunde lade sig henrive til alvorlige Voldshandlinger mod dem, han anser for sine Fjender, maa han betegnes som ikke ufarlig.

Idet bemærkes, at Tilskærer Jensen herefter har fastholdt sin Børgning om, at Arrestanten behandles efter Straffelovens § 299, samt at det af Sagen fremgaar, at Arrestanten, der er født i Sverrig, ikke har vundet Indfødsret her i Riget, vil den af Tilskærer Jensen nedlagte Paastand være at tage til Følge, saaledes at det paalægges Arrestanten at stille Tilskærer Jensen Sikkerhed, hvilken Sikkerhed findes passende at kunne bestaa i, at han tager Ophold udenfor Riget og ingensinde indfinder sig i dette, eller, for saa vidt han overtræder denne Bestemmelse ved atter at indfinde sig i Riget, hensættes i Vare-tægtsfængsel paa det offentliges Bekostning.

Nr. 158.

Højesteretssagfører Rée

contra

Christian Nielsen (Def. Liebe),

der tillaes for Overtrædelse af Straffelovens § 224.

Kronborg vestre Birks Ekstrarets Dom af 6te November 1903: Tiltalte, fhv. Gaardejer Christian Nielsen, bør til Statskassen erlægge en Bøde af 50 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fuldstændige Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 7 Dage samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kapel, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Marius Nielsen, 12 Kr. Den idømte Bøde at

erlægges inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Januar 1904: Tiltalte Kristian Nielsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Bentzen og Paludan, 15 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Rée og Liebe hver 40 Kroner, der udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kronborg vestre Birks Ekstraret indankede Sag er Tiltalte Kristian Nielsen, der er født den 5 Februar 1851 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 224.

Af Sagens Oplysninger fremgaar følgende:

Efter at Tiltalte, der den Gang ejede en Gaard i Søborg Sogn, i 1886 var kommen i en uholdbar økonomisk Stilling, indledede daværende Fuldmægtig paa Kronborg vestre Birks Kontor, nuværende Overretsassessor Hammerich paa given Foranledning Underhandlinger med Tiltalte og dennes senere afdøde Broder, Gaardejer Peder Nielsen i Søborg, for at faa tilvejebragt en Ordning, hvorved det kunde undgaas, at Tiltaltes Ejendom blev solgt ved Tvangsauktion, og Enden paa Forhandlingerne blev, at Tiltalte ved Skøde af 15de April 1886, tinglæst den 20de s. M., afhændede bemeldte Ejendom til sin umyndige Brodersøn Hans Julius Nielsen, hvis Fader, ovennævnte Peder Nielsen, med Assistance af Fuldmægtig Hammerich tilvejebragte de kontante Penge, som vare nødvendige for at tilfredsstille forskellige Prioritets-havere og for at berigtige Renterestancer, løs Gæld m. m. For det hertil medgaaede Beløb og tillige til Dækning af et Krav, som Peder Nielsen personlig havde paa Tiltalte, udstedte Tiltalte en den 2 April 1886 dateret, den 20de s. M. tinglæst Obligation til P. Nielsen, stor 13000 Kroner, med Pant i den oftnævnte Ejendom, og ved Skødet af 15de April 1886 paatog Køberen sig at overtage eller indfri denne Obligation.

Uden at han i Mellemtiden havde ført nogen Besværing i Anledning af det saaledes passerede, indgav Tiltalte et den 18 Marts 1903 dateret Andragende til Amtmanden over Frederiksborg Amt, i hvilket Andragende han gjorde gældende, at han ved de fornævnte Transak-

tioner havde været Genstand for Bedrageri — enten fra Køberens eller fra Fuldmægtig Hammerichs Side, idet han foruden at fremsætte forskellige andre Besværinger navnlig anførte, at han ikke skyldte Peder Nielsen mere end 3500 Kr. og saaledes maatte anse sig for bedraget for den øvrige Del af de 13000 Kr., for hvilke Obligationen af 2den April 1886 var udstedt. I Andragendet anførte Tiltalte endvidere, at han hidtil havde været i Uvidenhed om den ham overgaaede Uret, idet han ved Sagens Ordning blindt havde stolet paa Øvrigheden, og at han endnu vilde have levet i samme Uvidenhed, hvis han ikke sidste Efteraar »ved Paavirkning af andre« havde faaet udstedt en Afskrift af Købekontrakten (∴ det ovenfor omhandlede Skøde) og derved var kommen til Kundskab om Forholdet med Hensyn til de 13000 Kr.

Efter at der i Anledning af det omhandlede Andragende var tilvejebragt forskellige Oplysninger, lod Amtmanden gennem Kronborg vestre Birk Tiltalte tilkendegive, at han fandt Andragendet saa øjensynlig grundløst, at han ikke for Tiden fandt Anledning til at sætte Andrageren under Tiltale efter Straffelovens § 225, hvorhos han tilføjede, at der, saafremt Andrageren maatte gentage sin Klage og fremkomme med nye Oplysninger, vilde blive optaget Forhør som Indledning til kriminel Tiltale enten for Bedrageri eller for falsk Angivelse.

Derefter indgav Tiltalte til Amtmanden et den 12 Juni 1903 dateret Andragende, hvori han uden væsentlig Forandring fastholdt sine tidligere Besværinger og nævnede et Par Mænd, der antoges at kunne bestyrke hans Udsagn.

Under den paafølgende offentlige Undersøgelse maa det vel anses godtgjort, at samtlige Tiltaltes oven ommeldte Besværinger ere ugrundede; men naar henses til, at Tiltalte almindelig skildres som en af Drik i høj Grad svækket Person, at Overretsassessor Hammerich i en under Sagen fremlagt Erklæring bl. a. udtaler, at »det kan være meget muligt, at han (∴ Tiltalte) nu efter 17 Aars Forløb i sin nuværende alkoholiserede Tilstand og mulig under anden uheldig Paavirkning ikke har den fulde Forstaaelse af de daværende (∴ de i 1886 foreliggende) Forhold«, at Tiltalte, som selv har anført at have været under andres Paavirkning, efter det oplyste har handlet i Forstaaelse med 2 Skomagere i Gilleleje, af hvilke den ene, der maa antages jævnlig at give sig af med at yde Befolkningen Retshjælp, har affattet de til Amtmanden indgivne Andragender, medens den anden paa forskellig Vis har deltaget i de til Sagens Fremme foretagne Skridt, og endelig til, at de af Tiltalte under Forhøret afgivne Forklaringer vidne om en højst mangelfuld Forstaaelse af de Forhold, hvorom der har været Spørgsmaal — findes det betænkeligt at statuere, at Tiltalte har fremsat de ommeldte Besværinger med Bevidsthed om deres Urigtighed.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale — — —. Overensstemmende hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 224, sammenholdt med § 39, med en Bøde til Statskassen af 50 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 7 Dage — — — være at forandre.

Nr. 172.

Advokat Hindenburg

contra

Charles Nordahl Emanuel Mortensen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5te Marts 1904: Arrestanten Charles Nordahl Emanuel Mortensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Richter, og Defensor, Prokurator Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Charles Nordahl Emanuel Mortensen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Charles Nordahl Emanuel Mortensen, der tiltales for Tyveri, er født den 11te November 1884 og bl. a. anset ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 25 Februar 1903 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 28de Marts 1903 efter Straffelovens § 228, jfr. § 64, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og senest ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Juli 1903 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist om den 2 Februar d. A. — Dagen efter at han havde udstaaet den ham senest idømte Straf — at have frastjaalet Ekviperingshandler Frederik Rasmussen et til 3 Kr. 50 Øre vurderet Par Benklæder, der hang som Skilt udenfor bestjaalnes Forretning.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Færdig fra Trykkeriet den 21 April 1904.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 7.

Tirsdagen den 12 April.

Nr. 162.

Advokat Hindenburg

contra

Axel Ludvig Rasmussen (Def. Rée),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27de Februar 1904: Arrestanten Axel Ludvig Rasmussen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kaas og Overretssagfører Edv. Christensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Tiltalte har under Forhøret nægtet ved den paagældende Lejlighed at have været i Besiddelse af Pølser, men ved de afgivne Vidneforklaringer, af hvilke Jensens og Hansens efter den indankede Doms Afsigelse ere blevne beedigede, er Urigtigheden heraf godtgjort.

Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den, for saa vidt den efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Axel Ludvig Rasmussen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Axel Ludvig Rasmussen, der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Poli-

tilhold, er født den 2 Maj 1877 og senest anset ved Højesterets Dom af 9de Januar 1902 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har overtraadt et ham ved hans Aflevering til Straffeanstalten den 11 Januar 1902 under sædvanlig Straffetrusel til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer givet Tilhold om, at han, naar han atter maatte vende tilbage her til Staden for at tage Ophold, inden 24 Timer skulde melde sig ved fornævnte Protokol, idet han har opholdt sig her i Staden i Tiden fra Begyndelsen af December f. A. og til han den 16de f. M. anholdtes under nærværende Sag, uden at afgive den befalede Melding.

Endvidere sigtes Arrestanten for at have den 16de f. M. fra-stjaalet Røgmand Kjeld Kjeldsen 2 tilsammen til 3 Kr. 50 Øre vurderede Spegepølser, der laa paa en Trækkevogn i Gaarden til Ejendommen Lille Brøndstræde Nr. 3, til hvilken Gaard Adgangen var uhindret. Herom er følgende oplyst.

Karen Marie Nielsen, fornævnte Røgmand Kjeldsens Hustru, har edelig forklaret, at hun fra sin Lejlighed i fornævnte Ejendom saa Arrestanten tage Pølserne fra Trækkevognen og skjule disse under sin Frakke, hvorpaa han forlod Gaarden; i denne Anledning raabte hun paa Politi og løb ud paa Gaden, hvor hun kort efter saa Arrestanten gaa ud af en Port i Gothersgade i Nærheden af Store Brøndstræde med noget skjult under Frakken.

Snedkersvend Lars Peter Sørensen har edelig forklaret, at han fra sit Værksted i fornævnte Ejendom saa ned i Gaarden i Anledning af, at han hørte Kjeldsens Hustru raabe: »Politi, Manden tog 2 Pølser«, og at han da fik Øje paa Arrestanten, der enten i Løb eller stærk Gang var ved at fjærne sig gennem Porten med noget skjult under Frakken. Vidnet løb nu ud paa Gaden, og da han var kommet ned til Hjørnet af St. Brøndstræde og Gothersgade, saa han Arrestanten komme gaaende ud fra en Port i Nærheden og gaa ned ad Gothersgade, stadig havende noget skjult under Frakken; da Arrestanten var kommet ned til Møntergade, gav han sig til at løbe stærkt ned ad denne Gade, men det lykkedes kort efter Vidnet at gribe ham, og Arrestanten fandtes da i Besiddelse af 2 Spegepølser.

Frømedes har Gørtlersvend Holger Vilhelm Øster Jensen og Kusk Alexander Linus Hansen overensstemmende forklaret, at de var til Stede den Gang, Arrestanten blev paagreben, og at de saa, at Arrestanten var i Besiddelse af 2 Spegepølser, som han bar under sin Frakke.

Arrestanten har nægtet at have begaaet det foromhandlede Tyveri, men naar henses til, at Arrestanten mange Gange tidligere har været straffet for Tyveri, til at han ved sin Anholdelse hverken havde Bopæl eller fast Arbejde, samt endelig til hans ubestemte og vakkende Holdning under Sagen, findes der at være ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han har begaaet det ham paasigtede Tyveri.

I Henhold til foranstaaende og idet det bemærkes, at det imod Arrestantens Benægtelse ikke er bevist, at han er Gerningsmand til et

ham paasigtet Tyveri, ved hvilket Anna Jepsen, Krigsassessor Axelsens Hustru, den 7 December f. A. blev bestjaalen for 2 Ure, en Urkæde og en Uldvest, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 8. **Købmand Jens Claudius Nielsen** (Shaw)

contra

Amtmanden over Sorø Amt paa det offentliges Vegne (Ingen),
under hvilken Sag Appellanten tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 43 af 22 Marts 1897 § 3, 3dje Punktum.

Slagelse Købstads Politirets Dom af 29 Januar 1903: Tiltalte, **Købmand Jens Claudius Nielsen** af Slagelse, bør til Slagelse Købstads Politikasse bøde 100 Kr. samt udrede Sagens Omkostninger. Nærværende Dom vil være at bekendtgøre af Politiet i Overensstemmelse med ovennævnte Lovs § 18. Det idømte at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 April 1903: Tiltalte **Jens Claudius Nielsen** bør til Slagelse Købstads Politikasse bøde 100 Kr. Saa betaler og Tiltalte Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Casse, 15 Kr. til hver. Dommen i nærværende Sag vil være at bekendtgøre af Politiet overensstemmende med ovennævnte Lovs § 18. Det idømte at udredes inden tre Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 11te Juli 1903 er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Som det fremgaar af den indankede Dom, har Appellanten paaberaabt sig, at Udtrykket »Kloster« hyppig findes anvendt i Varehandlen som Betegnelse for en særlig god Vare. Rigtigheden heraf er nu ogsaa bestyrket saavel ved den Række Eksempler herpaa, der af Appellanten er fremdragen fra forskellige Omraader af Varehandlen, som ved, hvad der i øvrigt foreligger om Brugen af nævnte Udtryk. Idet der herefter maa gaas ud fra, at det omstridte Ord er en i den almindelige Varehandel gængs Kvalitetsbetegnelse, og da det er uden Betydning for denne Sags Udfald, i hvilket Omfang Betegnelsen er anvendt paa de forskellige Sorter af den fra Fabrikken udgaaede Margarine, vil Appellanten være at frifinde for det offentliges Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger i de foregaaende Instanser blive at udrede af det offentlige, der ligeledes vil have at betale Appellanten, der har

indbragt Sagen her for Retten i den civile Proces's Former, Processens Omkostninger for Højesteret med 150 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Købmand Jens Claudius Nielsen, bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger i de foregaaende Instanser, der under de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, udredes af det offentlige, der ligeledes betaler Appellanten Processens Omkostninger for Højesteret med 150 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag, der i første Instans er paadømt ved Slagelse Købstads Politiret, er Købmand Jens Claudius Nielsen sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov om Tilvirkning og Forhandling af Margarine m. m. af 22de Marts 1897 § 3, 3dje Punktum, hvor det er foreskrevet, at Margarine kun maa falbydes og forhandles under dette Navn uden andre Tillægsbetegnelser end Fabrikantens Navn eller Firma, Navnet paa Tilvirkningsstedet samt de i den almindelige Varehandel gængse Kvalitetsbetegnelser.

Som det fremgaar af det foreliggende, er Tiltalte Formand for Bestyrelsen for et Aktieselskab, som under Navnet »Aktieselskabet den danske Margarinefabrik« driver en Margarinefabrik i Slagelse. Ved Tiltaltes egen Forklaring og de i øvrigt foreliggende Oplysninger er det godtgjort, at der fra den nævnte Fabrik, for hvis Virksomhed i den ommeldte Henseende Ansvaret maa anses at paahvile Tiltalte, er, navnlig ogsaa efter den 1 Januar d. A. — forud for hvilket Tidspunkt der efter det foreliggende ikke er Spørgsmaal om at anse Ansvar for paadraget — under Navnet »Kloster-Margarine« falbudt og solgt Margarine tilvirket paa Fabriken. Paa en fremlagt trykt Prislister fra Fabriken findes under den nævnte Betegnelse — og nærmere betegnede de fire som »Bedste Kloster-Margarine« og de to som »Extrafin Kloster Margarine« — opført seks forskellige Sorter Margarine til Priser fra 68 til 52 Øre Pundet og med opgivet Smørindhold fra 10 pCt. i den dyreste til $\frac{1}{2}$ pCt. i den billigste Sort. Foruden de nævnte seks Sorter findes paa Prislister, uden den ommeldte Betegnelse, opført 3 Sorter Margarine til Bageribrug, til Priser fra 58 til 49 Øre Pundet. Efter de Forklaringer, der ere afgivne dels af Tiltalte, dels af tre i Fabrikens Tjeneste ansatte Personer, bliver der, foruden de paa Prislister opførte Sorter, paa Fabriken endvidere endnu tilvirket dels en simplere Margarine til Bageribrug, dels tre simplere Sorter til almindelig Forhandling; efter Forklaringerne ere de sidst omtalte simplere Margarinesorter dog kun blevne tilvirkede i meget ringe Omfang og den simplere Margarine til Bageribrug kun — som det hedder i Tiltaltes Forklaring — i forholdsvis ringe Omfang. Af Forklaringerne fremgaar det endvidere, at samtlige nævnte Sorter Margarine, alene med Undtagelse af den simpleste Margarine, der solgtes til

Bagere, ere blevne udsendte fra Fabrikken i Bøtter, der vare mærkede med Betegnelsen »Kloster-Margarine«.

Som Hjemmel for at benytte den omhandlede Betegnelse har Tiltalte paaberaabt sig, at denne er en i Varehandelen hyppigt brugt Kvalitetsbetegnelse, hvis Mening er, at den dermed betegnede Vare er særligt god eller fin.

Efter de foreliggende Oplysninger kan det imidlertid ikke antages, at den omhandlede Betegnelse — der efter den Maade, hvorpaa den efter det foranførte er brugt af Fabriken, heller ikke kan siges af denne at være benyttet som Betegnelse for nogen særlig Kvalitet — er en i den almindelige Varehandel gængse Kvalitetsbetegnelse.

Tiltalte er født den 5te Juli 1856 og er tidligere anset dels ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 2den Oktober 1900 efter ovennævnte Lov af 22de Marts 1897 § 17, 2det Stk., jfr. § 5, 1ste Stk., dels ved Slagelse Købstads Politirets Dom af 26de April 1902, ligeledes efter nævnte Lovs § 17, 2det Stk., for Overtrædelse af dens § 4, sidste Stykke, begge Gange med en Bøde af 100 Kr.

For det af Tiltalte nu udviste Forhold er han ved den indankede Dom med Rette anset efter oftnævnte Lovs § 17, 2det Stykke, og Straffen findes, idet ingen svigagtig Hensigt kan antages at have været til Stede, at kunne, som ved Dommen sket, sættes til en Bøde af 100 Kr. til Slagelse Købstads Politikasse. Idet det derhos tiltrædes, at Sagens Omkostninger ved Politiretsdommen ere paalagte Tiltalte, vil nævnte Dom i det hele være at stadfæste. I Henhold til ovennævnte Lovs § 18 bliver der derhos — som ogsaa sket ved Politiretsdommen — at give Bestemmelse om, at Dommen i nærværende Sag vil være at bekendtgøre af Politiet i Overensstemmelse med nævnte Lovbestemmelse. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Tiltalte have at betale 15 Kr. til hver.

Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for Overretten har været lovlig.

Nr. 168. Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Urban Graham Pedersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Odense Herreds Ekstrarets Dom af 15de December 1903: Arrestanten Niels Urban Graham Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bør Arrestanten og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kramer, og til Defensor, Sagfører Kiørboe, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Februar 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor

og Defensor for Overretten, Overretssagførerne C. W. Levinsen og Bentzen, betaler Arrestanten Niels Urban Graham Pedersen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Urban Graham Pedersen til Højesterets-sagfører Lunn og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Niels Urban Graham Pedersen aktioneret for Tyveri.

Efter de foreliggende, til Dels efter Sagens Indankning for Overretten tilvejebragte Oplysninger ere de nærmere Omstændigheder følgende:

Den 22 Oktober f. A. gik Arrestanten i Følge med sin Stedfader, Slagter Niels Christian Frederiksen, fra Gribsvad Kro ad Middelfart—Odense Landevej og derfra ad en Vej, der ca. 150 Skridt Øst for Kroen fører mod Nord til Bolsmand Morten Andersens ca. 80 Alen fra Landevejen beliggende Bopæl Bækstedet, hvorfra en Sti fører videre over Bækstedets Jorder til Rold.

Sigtelsen mod Arrestanten gaar ud paa, at han, da han og hans Ledsager var naaet til Bækstedet, hvis Bygninger ligger tæt Vest for Vejen, er gaaet ind her og har stjaalet en nævnte Morten Andersen tilhørende sort And med hvidt Bryst.

Bolsmand Morten Andersen og hans Tjenestekarl Peter Emil Lundkvist, der om Eftermiddagen den 22 Oktober f. A. arbejdede i Marken nær ved den ovennævnte Sti ca. 150 Alen Nord for Bækstedets Bygninger, have under Ed forklaret, at de da saa fornævnte Slagter Frederiksen komme gaaende ad Stien i Retning fra Landevejen, og at de, lidt efter, at han var passeret forbi dem, saa at hans Stedsøn Arrestanten, som Morten Andersen godt kendte, kom gaaende tværs over Marken hen imod Stien fra den Del af Bækstedets Bygninger, der ligger længst borte fra Stien, og at Arrestanten under sin Frakke bar en And, som han søgte at skjule.

Da Morten Andersen fik Mistanke om, at det var en ham tilhørende And, som Arrestanten medførte, løb han tilbage til sin Gaard, og da han her saa, at der af hans Ænder manglede en sort And med hvidt Bryst, løb han og Tjenestekarlen efter Arrestanten. Efter et

Stykke længere henne paa Stien at have indhentet Arrestanten og Slagter Frederiksen, der da fulgtes ad, fratog de med Magt Arrestanten Anden, som de begge bestemt genkendte som hørende til Bækstedets Andeflok.

Bolsmand Morten Andersens Husholderske Ane Katrine Andersen, der paa det her omhandlede Tidspunkt arbejdede i Marken ca. 50 Skridt Øst for Indkørselen til Bækstedets Bygninger, har under Ed forklaret, at hun da saa, at to Mandspersoner, en ældre og en yngre, kom gaaende ad den fra Landevejen til Bækstedet førende Vej, og at den yngre gik ind ad Bækstedets Port, medens den ældre, efter at have tilraabt sin Ledsager: »Lad være«, gik videre ad Stien i Retning af Rold. Da hun derpaa gik ind i Bækstedet for at se, hvad den omtalte yngre Mandsperson foretog sig, saa hun ikke her noget til ham og gik derefter tilbage til sit Arbejde i Marken, hvor Tjenestekarl Peter Emil Lundkvist lidt efter kom og fortalte hende, at der var stjaalet en And. I Slagter Niels Christian Frederiksen har hun genkendt den ældste af de af hende omforklarede to Mandspersoner, medens hun med Hensyn til den yngste kun har kunnet forklare, at hans Størrelse kunde passe med Arrestanten.

Endvidere har Slagter Frederiksen forklaret, at da Arrestanten og han paa Vejen fra Gribsvad Kro var naaet til Bækstedet, blev Arrestanten ud for dettes Port borte for ham, uden at han dog vil have set, om Arrestanten gik ind ad Porten, eller vil kunne erindre at have tilraabt ham: »Lad være«, som af Husholderske Ane Katrine Andersen forklaret. Han har derhos forklaret, at Arrestanten, efter senere at være kommen bag ud fra Bækstedet, gik fra dette tværs over Marken og stødte til ham længere henne paa Stien til Rold, samt at Arrestanten da under sin Frakke medførte den sorte And med hvidt Bryst, som Morten Andersen og hans Karl kort efter fratog Arrestanten.

Arrestanten benægter at være gaaet ind i Bækstedet og her at have tilegnet sig den omhandlede And; han benægter ligeledes at være kommen bag ud fra Bækstedet og at være gaaet tværs over Marken, indtil han indhentede Slagter Frederiksen. Hans Forklaring gaar ud paa, at han, efter i Følgeskab med Frederiksen at være gaaet fra Gribsvad Kro paa Landevejen i Nærheden af den til Bækstedet førende Vej har mødt en nærmere beskreven, ham personlig ubekendt Hønsekræmmer, af hvem han for 1 Kr. 75 Øre har købt den omtalte And, som han derefter vil have baaret aabenlyst forbi Bækstedet og videre ad Stien, indtil han indhentede Frederiksen.

Medens der under Sagen intet er fremkommet, der bestyrker Rigtigheden af Arrestantens Forklaring, peger alt hen paa, at denne er urigtig, og at Arrestantens Beretning om sit Møde med den af ham omforklarede Hønsekræmmer er opdigtet. Slagter Frederiksen har saaledes benægtet, at Arrestanten og han paa Vejen fra Kroen til Bækstedet har mødt nogen Hønsekræmmer. Husholderske Ane Katrine Andersen har under Ed forklaret, at hun ikke har set, at den Mandsperson, hun saa i Følge med Frederiksen medførte en And. Endelig har en af Politiet anstillet Undersøgelse givet det Resultat, at en Hønsekræmmer af et til Arrestantens Beskrivelse svarende Ydre ikke findes paa Egnen eller er set der den paagældende Dag.

Efter hvad Bolsmand Morten Andersen under Ed har iforklaret, støtter han sin Formening om, at den Arrestanten fratagne And, der var sort med hvidt Bryst, er identisk med den And, som han savnede i sin Andeflok, derpaa, at der i denne, der bestod af 5 Ænder, som alle havde været til Stede, da han var gaaet hjemme fra, og hvoraf de to var sorte med hvidt Bryst, netop manglede en af de sidstnævnte. Endelig har Morten Andersen, hvis Ejendomsret til den Arrestanten fratagne And maa anses tilstrækkelig godtgjort ved derom af Tjenestekarl Peter Emil Lundkvist og Husholderske Ane Katrine Andersen af lagte edelige Forklaringer, aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til den ommeldte And.

Naar henses til de saaledes foreliggende Bevisligheder i Forbindelse med den Omstændighed, at der paa det her omhandlede Tidspunkt ikke er set andre fremmede Mandspersoner i Nærheden af Bækstedet end Arrestanten og Slagter Frederiksen, skønnes der ikke at kunne være nogen som helst Tvivl om, at Arrestanten, der er en gentagne Gang for Tyveri straffet Person, har frastjaalet Morten Andersen den i Sagen omhandlede And, der er vurderet til 2 Kr.

Arrestanten, der er født den 5 Januar 1874, er anset senest ved Højesteretsdom af 11 December 1902 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

For sit nu udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og da den indankede Dom har bestemt Straffen paa samme Maade og dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig er paalagte Arrestanten, ligeledes billiges, vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Onsdagen den 13 April.

Nr. 173.

Advokat Nellemann

contra

Ferdinand Carl Ludvig Fjeldsø (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Februar 1904: Mod Arrestanten Ferdinand Carl Ludvig Fjeldsø bør der af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Levinsen, og Defensor, Prokurator Gottschalck, 20 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Tilføje, at en af Overlægen ved Sindssygeanstalten ved

Vordingborg den 20 November 1899 afgiven Erklæring bestyrker, at Tiltalte maa anses for utilregnelig,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Nullemann og Højesteretssagfører Winther hver 30 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Ferdinand Carl Ludvig Fjeldsøe, der tiltales for Tyveri og som er født den 28 Januar 1874, er ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste overbevist om Natten mellem den 8de og 9de Januar dette Aar at have fravendt Blikkenslager H. F. Sørensen et til 10 Kr. vurderet Ur og Kæde.

Efter at Arrestanten, mod hvem der i 1891, 1897 og 1900 har været indledet Undersøgelse for Tyveri, for hvilke Tyverier han imidlertid paa Grund af manglende Tilregnelighed ikke blev sat under Tiltale, og som ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de December 1899 under en for Cykletyverier anlagt Sag i Medfør af Straffelovens § 38 var bleven frifundet, ved nærværende Rets Dom af 21 Maj 1901 i Medfør af samme Paragraf var bleven frifundet for et af ham begaaet Tyveri, medens det ved Dommen i Henhold til bemeldte § 38, 2det Stk., var bestemt, at der af det offentlige burde træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger mod ham, blev han anbragt paa den Kellerske Aandssvageanstalt i Brejning, hvorfra han, efter at de mod ham truffne Foranstaltninger var bleven hævede, maa antages for ca. 1 Aar siden at være bleven dimitteret.

I en blandt Sagens Akter værende Erklæring af 8de August 1891 udtaler Læge Keller ved de Kellerske Aandssvageanstalter, hvis Skole Arrestanten har frekventeret fra 22 April 1884 til 31 Marts 1888, at Tiltalte led af Aandssvaghed foruden ret betydelig Tunghørighed i saadan Grad, at han ikke kunde siges at være i Besiddelse af den for voksne og sjælssunde Personer normale mentale Tilstand, og at det kunde anses for givet, at den hos ham tilstedeværende aandelige Defekt er inkurabel, saaledes at han for Livet maatte karakteriseres som aandssvag.

Da nu Fængselslægen i en under nærværende Sag indhentet Erklæring har udtalt, at Arrestantens mentale Tilstand er den samme nu som beskrevet i fornævnte Erklæring af 1891, findes Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 38 at maatte frifindes, hvorhos det efter Sagens samtlige Omstændigheder findes tillige i Medfør af nævnte Paragrafs 2det Stykke at burde bestemmes, at der paa ny mod Arrestanten skal træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger.

Torsdagen den 14 April.

Nr. 72. »Foreningen af Vognmænd, der kontrahere med Magistraten om Bortkørselen af Dagrenovation (Kontrahentforeningen)« og dennes Formand, Vognmand **C. C. Madsen** personlig (Høgsbro)

contra

Vognmand **Hans Hansen** (Møldrup),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til Erstatning for Tab i Anledning af Forkastelsen af et af ham gjort Licitationstilbud.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Maj 1903: Indstævnte, Vognmand C. C. Madsen, bør for Tiltale af Citanten, Vognmand Hans Hansen, i denne Sag fri at være. De Indstævnte, Foreningen af Vognmænd, der kontrahere med Magistraten om Bortkørselen af Dagrenovationen (Kontrahentforeningen) bør til Citanten betale et saadant Beløb, som af tvende uvillige af Retten udmeldte Mænd bestemmes som Erstatning for det Tab, Citanten maatte have lidt ved ikke at være kommen til at overtage den ovennævnte Bortkørsel af Dagrenovation for November Maaned 1901 imod som Vederlag herfor at skulle oppebære et Beløb af 265 Kr. 83 Øre tillige med Renter af det saaledes fastsatte Erstatningsbeløb, 5 pCt. p. a. fra den 2den December 1901, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Bestyrelsen for »Kontrahentforeningen« paa Medlemmernes Vegne havde overtaget det i den indankede Dom omhandlede Arbejde og derfor ikke vilkaarlig kunde vrage et Medlem ved Fordelingen af Distrikterne, samt i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, der i det væsentlige kunne tiltrædes, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten, Kontrahentforeningen, have at betale Indstævnte med 300 Kroner.

Det misbilliges, at Højesteretssagfører Møldrup under Proceduren for Højesteret er fremkommet med et usømmeligt Udtryk om Kontrahentforeningens Bestyrelse.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, »Foreningen af Vognmænd, der kontrahere med Magistraten om Bortkørselen af Dagrenovation (Kontrahentforeningen)«, til

Indstævnte med 300 Kroner. Saa betaler og nævnte Appellant til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 8 Juli 1898 stiftedes her i Staden en Forening under Navn af »Foreningen af Vognmænd, der kontrahere med Magistraten om Bortkørselen af Dagrenovationen« (»Kontrahentforeningen«), hvis Formaal ifølge Lovene for samme skulde være at optræde i Enighed paa samtlige Kontrahenters Vegne overfor Magistraten og hos denne paatale Kontrahenternes Ret og Tarv, samt at paase, at der ikke blev budt Kontrahenterne saadanne Betingelser, som Politiet bagefter kunde udnytte til Idømmelsen af større Bøder, hvorhos Foreningen skulde værne Medlemmerne mod eventuelle Overgreb fra Kuskenes Side saavel som fra anden Side, idet Medlemmerne — som det hedder — staa enige overalt udad som indadtil.

Medens det i Lovenes § 20 bl. a. udtales, at Bestyrelsen er bemyndiget til at forhandle med Magistraten om Distrikterne paa Foreningens Vegne, var der dog i Foreningens første Aar ikke Tale om i Fællesskab at kontrahere med Magistraten, men i Efteraaret 1901 afsluttede Foreningens Bestyrelse paa sammes Vegne Kontrakt med Magistraten om Udførelsen af Dagrenovationen i samtlige Stadens Distrikter for Aaret 1 November 1901—31 Oktober 1902, saaledes at Distrikterne enkeltvis skulde fordeles blandt Foreningens Medlemmer ved privat Licitation. Denne Ordning blev dernæst godkendt paa en i Foreningen den 19 Oktober s. A. afholdt Generalforsamling og en hertil sigtende Bestemmelse blev tilføjet Lovenes § 20, uden at der ses at være vedtaget noget om, efter hvilke nærmere Regler Distrikternes Fordeling blandt Medlemmerne skulde ske.

Citanten, Vognmand Hans Hansen, der havde været Medlem af Foreningen fra dennes Stiftelse og deltaget i nys omtalte Generalforsamling samt da medunderskrevet Protokollen, indgav derefter paa den til Bortlicitationen til Medlemmerne berammede Dag den 22de Oktober 1901 skriftligt Tilbud til Bestyrelsen om Bortkørsel af Dagrenovationen i Distrikt Nr. 100 i fornævnte Tidsrum for 3190 Kr., men da hans Bud, uagtet det var det laveste med Hensyn til bemeldte Distrikt, ikke af Bestyrelsen blev akcepteret, hvorimod Distriktet, efter at Bestyrelsen underhaanden havde besørget Bortkørslen i samme i November 1901, ifølge en ny Licitation den 27de November s. A. for de resterende 11 Maaneder af det her omhandlede Tidspunkt blev overladt en anden, har Citanten, som herved anser sig for forurettet — med Bemærkning, at nævnte Beløb skulde udbetales med ¹/₁₂ den sidste Dag i hver Maaned, altsaa med 265 Kr. 83 Øre den 30 November 1901 og at han har været rede til at besørge den her omhandlede Kørsel — under nærværende Sag paastaaet de Indstævnte, ovennævnte Forening og Formanden for Foreningens Bestyrelse, Vognmand C. C. Madsen, personlig, tilpligtede i solidum at betale ham sidstnævnte Beløb med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Datum den 2 December

1901 til Betaling sker og in subsidium Erstatning efter uvillige Mænds Skøn.

De Indstævnte have principalt procederet til Frifindelse og subsidiært har den indstævnte Forening paastaet sig frifunden mod at betale Citanten 75 Kr., som det Beløb hans Nettofortjeneste paa den formeldte Kørsel for November 1901 i det højeste har kunnet andrage.

For saa vidt nu de Indstævnte mod Søgmaalet have indvendt, at Bestyrelsen for den indstævnte Forening ikke havde nogen Forpligtelse overfor de ved Licitationen bydende til at antage noget Tilbud og endnu mindre til at angive, hvorfor Tilbudene ikke blev antagne, kan der ikke heri gives dem Medhold. En sliig Myndighed er nemlig hverken tillagt Foreningens Bestyrelse ved dens Love eller ved nogen Generalforsamlingsbeslutning og er saa langt fra at kunne udledes af Foreningens ovenangivne Formaal, at den meget mere maatte anses at være i Strid dermed, ligesom der ej heller findes med Føje herfor at kunne anføres — som dog af de Indstævnte forment — at da det i Magistratens Konditioner for her ommeldte Udførsel af 1 Oktober 1901 indeholdes, at Magistraten forbeholder sig frit Valg mellem de bydende, og at det staar Magistraten frit for at vælge mellem de alternative Tilbud, og det ved den ovennævnte Generalforsamling blev vedtaget, at Distrikterne udbydes efter disse Konditioner, det da heraf skulde følge, at den Magistraten saaledes tilkommende Myndighed er overgaaet til Foreningens Bestyrelse. Da det i Henhold til det anførte ikke kan antages, at Foreningens Bestyrelse havde Ret til vilkaarligen at tilsidesætte Citantens paagældende Tilbud, vil det være at undersøge, om Bestyrelsen har haft en plausibel Grund til at forkaste dette Tilbud.

I saa Henseende have de Indstævnte for det første gjort gældende, at Foreningens Bestyrelse fandt det af Citanten gjorte Licitationstilbud for højt. Ligesom det imidlertid ikke imod Citantens Benægtelse er godtgjort, at dette Bud var ubilligt, i hvilken Henseende det navnlig ikke kan være afgørende, at den Vognmand, til hvem paagældende Distrikt senere blev overladt, overtog dette for en lavere Betaling end den ved Citantens Tilbud forlangte, saaledes skønnes det overhovedet ikke, at Bestyrelsen havde nogen Beføjelse til af saadan Grund at vrage Citantens Tilbud — der som oven berørt var det laveste af de gjorte Tilbud — idet Summen af Licitationsbudene for samtlige Stadens Distrikter — hvad der er in confesso — langt fra naaede det med Magistraten af Foreningens Bestyrelse aftalte samlede Beløb for Dagrenovationsudførslen her i Staden.

De Indstævnte have fremdeles paaberaabt sig, at Citanten ikke, hvad der var hans Pligt, naar hans Bud skulde kunne tages i Betragtning, havde stillet en behørig Kautionist for Udførelsen af den Kørsel, Tilbudet angik, idet den Vognmand, han i saa Henseende for Bestyrelsen havde opgivet, trak sig tilbage uden at en anden habil Kautionist blev stillet i Stedet. Men da det mod Citantens Benægtelse ikke af de Indstævnte er godtgjort, at Foreningens Bestyrelse, hvad der findes at maatte paahvile den, har underrettet Citanten om, at paagældende af ham opgivne Kautionist havde frasagt sig Kautionen, for derved at give Citanten Løjlighed til at stille en anden Kautionist, hvad han efter sit Anbringende let vilde have kunnet gøre, vil der ej heller til denne Indvending mod Søgmaalet kunne tages noget Hensyn.

Endelig har de Indstævnte gjort gældende, at Bestyrelsen ogsaa af den Grund ikke havde nogen Forpligtelse til at antage Citantens Tilbud, at den ikke kunde betragte ham som værende Medlem af forommeldte Forening, da Licitationen fandt Sted, idet han ifølge en Bestemmelse i Vedtægterne for Fællesforeningen for de københavnske Vognmandsforeninger maatte for at kunne bevare sin Medlemsret i Foreningen være forpligtet til ogsaa at være Medlem af vedkommende Afdeling af Stadens Vognmandsforeninger for den specielle Art af Kørsel, hvormed han vilde give sig af, in casu Vognmandsforeningen »Prøven«, af hvilken Forening han, efter at have været Medlem af samme, var udtraadt, da den ovennævnte Licitation fandt Sted, og have de Indstævnte i denne Forbindelse fremhævet, at da fornævnte Fællesforening er omtalt i Kontrahentforeningens Love, maatte Citanten som Medlem af denne Forening ogsaa være Fællesforeningens Vedtægter undergivet. Da der imidlertid ikke i Kontrahentforeningens Love indeholdes nogen Bestemmelse om, at Retten til at være Medlem af denne Forening skulde være knyttet til den Betingelse, at Vedkommende tillige er Medlem af paagældende anden Forening, og der end ikke i paagældende Bestemmelse i foromtalte Vedtægter for Fællesforeningen indeholdes noget udtrykkeligt Paabud i denne Henseende, maa der gives Citanten Medhold i, at han ikke af den her omtalte Grund kunde have fortabt sin Ret til at betragtes som Medlem af Kontrahentforeningen, da den offtberørte Licitation fandt Sted.

Idet de af de Indstævnte anførte Omstændigheder saaledes ikke skønnes at have afgivet tilstrækkelig Beføjelse for dem til at forkaste det af Citanten gjorte Licitationstilbud, vil der være at tillægge ham Erstatning for det Tab, han maatte have lidt ved, at dette Tilbud ikke blev antaget. Da imidlertid Indstævnte Vognmand Madsen efter hvad der foreligger in casu kun er optraadt som Bestyrelsens Formand — hvad der maa anses in confesso — i Overensstemmelse med den samlede Bestyrelses enstemmige Beslutning og han ikke i her omhandlede Anledning ses at have foretaget noget, der kunde paaføre ham særligt personligt Ansvar overfor Citanten, vil han, for saa vidt Citanten har nedlagt Paastand over ham personlig, blive at frifinde for Citantens Tiltale og den Citanten tilkommende Erstatning saaledes alene være at udrede af den indstævnte Forening. Da denne Erstatning mod Foreningens Protest ikke vil kunne bestemmes til et saa stort Beløb som det paastævnte, medens det paa den anden Side ikke mod Citantens Protest er godtgjort, at hans Tab ikke skulde udgøre mere end 75 Kr., vil overensstemmende med Citantens subsidiære Paastand, Erstatningens Størrelse blive at fastsætte ved Skøn af tvende uvillige af Retten udmeldte Mænd; af det saaledes bestemte Erstatningsbeløb vil der derhos være at tilkende Citanten Renter som paastaaet.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaaet sig tillagte, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Overtrædelse af Stempellovgivningen foreligger ikke.

Nr. 161.

Advokat Halkier

contra

Kristen Olsen (Def. Høgsbro),

der tiltales for Røveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Februar 1904: Arrestanterne Alex Jens Charles Nielsen og Kristen Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Nielsen i 1 Aar og Arrestanten Olsen i 2 Aar. Saa bør de og, en for begge og begge for en udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og til de for dem beskikkede Defensorer, Prokurator Juel og Overretssagførerne Sally og Busch, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Kristen Olsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Høgsbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Alex Jens Charles Nielsen og Kristen Olsen tiltales for Røveri.

Arrestanten Olsen er født den 26 September 1883 og anset ved Rettens Dom af 27 August 1901 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. §§ 37 og 21, med 25 Rottingslag.

Arrestanten Nielsen har tilstaaet at have gjort sig skyldig i Røveri under følgende nærmere Omstændigheder:

Medens Arrestanterne den 9de December f. A. opholdt sig paa en herværende Beværtning, var tillige Instrumentmager Peter Mathiesen til Stede der som Gæst. Da Mathiesen gik op i Gaarden, vinkede Olsen til Arrestanten, og han, der forstod dette Tegn som en Opfordring til at hjælpe Olsen med et eller andet lige overfor Mathiesen, fulgte med Olsen op i Gaarden. Da de vare komne op til Mathiesen, spurgte Olsen denne, om de maatte faa hans Overfrakke, og da Mathiesen sagde Nej hertil, og Olsen tog fat i Mathiesens Frakke, var Arrestanten klar paa, at det var hans Hjælp til at tage Frakken, der ønskedes, hvorfor han tog fat i Mathiesens venstre Arm, medens Olsen greb ham i hans højre Skulder. Olsen gav derefter et Ryk i Skulderen, saa at Mathiesen faldt baglænds om i Gaarden, og medens han laa her paa Ryggen, puffede Olsen ham i Siden med Spidsen af Foden, saa at

han blev vendt om paa Maven. Arrestanten og Olsen tog nu hver fat i et Frakkeærme og trak til med den ene Haand, medens de med den anden holdt Mathiesen nede; denne strittede imod, men kunde ikke gøre nogen effektiv Modstand, dels paa Grund af, at han var drukken, dels paa Grund af, at hans Arme vare bøjedede bag ud. Da Mathiesen, efter at Frakken var taget af ham, rejste sig op, gav Olsen ham et Spark, saa at han paa ny faldt om, hvorpaa Arrestanterne forlod Stedet medtagende Frakken, som Arrestanten kort efter pantsatte, hvorpaa Arrestanterne i Forening forbrugte det ved Pantsætningen indvundne Pengebeløb.

Medens Arrestanten Olsen har nægtet sig skyldig i dette Røveri, idet han vel har erkendt at have opholdt sig i Beværtningen den paa-gældende Dag, men i øvrigt har benægtet Rigtigheden af den af Arrestanten Nielsen afgivne Forklaring for saa vidt ham angaar, stemmer det i øvrigt oplyste med Arrestanten Nielsens Tilstaaelse og bestyrker Rigtigheden af hans Forklaring for saa vidt angaar Arrestanten Olsens Medskyld, i hvilken Henseende fremhæves, at Instrumentmager Mathiesen edelig har forklaret, at han den 9de December f. A. blev frarøvet sin Overfrakke paa den af Arrestanten Nielsen omfoklarede Maade af 2 Mandspersoner, som han har genkendt i Arrestanterne, at Nielsine Madsen edelig har forklaret, at hun saa, at en Mandsperson den 9de December f. A. i Gaarden til den fornævnte Beværtning blev frarøvet en Overfrakke paa den af Arrestanten Nielsen omfoklarede Maade af 2 Mandspersoner, der ligne begge Arrestanterne, og at Værtshusbestyrelse Jacob Rasmussen og Arbejdsmand Emil Larsen begge under Ed have forklaret, at de den 9de December f. A. saa først Mathiesen og derpaa begge Arrestanterne forlade Beværtningen for at gaa op i Gaarden, hvorpaa de kort efter fik at vide, at en Mandsperson var blevet frarøvet sin Frakke oppe i Gaarden af 2 Mandspersoner.

I Henhold til foranstaaende findes der at være ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at begge Arrestanter have frarøvet Mathiesen den fornævnte Frakke, der er blevet vurderet til 5 Kr., og idet Arrestanten Nielsens Forklaring i sin Helhed findes at burde lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, ville Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 243 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Nielsen i 1 Aar og Arrestanten Olsen i 2 Aar.

Tirsdagen den 19 April.

Nr. 116. Bødker **Gjermund Thisted** (Halkier efter Ordre)

contra

Ernst Bech Bruun som Indehaver af Firmaet »Sakskøbing Jernstøberi og Maskinfabrik« (Bülow),

betræffende Spørgsmaalet om en Kreditor eller Debitor skulde lide det Tab, som fremkom ved, at en begge Parter repræsenterende Sagfører forbrugte et til Fordringens Afgørelse tilvejebragt Beløb.

Middelsom Sønderlyng Herreders Fogedrets Forretning af 18 Oktober 1901, hvorved Gjermand Thisted blev udsat og Sagfører Vater paa Saksøbing Maskinfabriks Vegne indsat i Besiddelsen af de i Rekvisitionen ommeldte 3 Maskiner.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Maj 1903: Den paaankede Fogedforretning bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at et af Citanten den 12 Maj f. A. for Overretten fremlagt, »i Januar og Februar 1901« dateret, af Smed Chr. Christensen og flere andre Personer underskrevet Dokument ikke er skrevet paa behørigt stemplet Papir.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at det i den indankede Dom citerede Brev af 1 April 1901 fra Sagfører Mortensen efter det for Højesteret oplyste lød saaledes: »Pengene fra Gjermand Thisted er nu disponible, hvis Du vil sende mig de øvrige Veksler og opgive, hvad Dine Omkostninger er«.

Selv om det kunde antages, at der ved det i Dommen omtalte Brev af 29 December 1900 var givet Mortensen Bemyndigelse til at indkassere Indstævntes Fordring, maa der efter det foreliggende gaas ud fra, at han ikke har gjort Brug af denne Bemyndigelse, idet han har oppebaaret de i Dommen omtalte 4000 Kroner alene paa Appellantens Vegne, og han ikke senere har foretaget noget Skridt, hvorved en Del af Beløbet kan anses at være gaaet over til Indstævnte.

Som Følge heraf vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos det Appellantens befalede Sagfører tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Halkier 120 Kroner, som udredes af det offentlige.

Færdig fra Trykkeriet den 27 April 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 8.

Tirsdagen den 19 April.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved tredje Kontrakter, daterede henholdsvis den 18de og 20de September 1899, den 11te og 14de Januar 1900 samt den 15de og 17de Marts s. A., erkendte det indstævnte Firma »Sakskøbing Jernstøberi og Maskinfabrik«, til Citanten, Bødker Gjermand Thisted af Ørum, at have solgt »til senere Overdragelse til Ejendom« henholdsvis en Stavhøvlmaskine B af Værdi 775 Kr., en Patent Baandsav Nr. 9 af Værdi 640 Kr. og en enkelt Kantstrygemaskine af Værdi 400 Kr., saaledes at der ved hver af de respektive Maskiners Modtagelse skulde betales 100 Kr. kontant, medens der for Restbeløbene skulde udstedes 3 Maaneders Veksler, der skulde afvikles ved successive Fornyelser og samtidig Afdrag, indtil Købesummerne med Tillæg af de Indstævntes Udlæg til Diskonto og Stempel var betalte, i hvilken Forbindelse det vedtoges, at alle kontante Betalinger skulde ske paa Sælgerens Kontor eller andet opgivet Sted inden Riget. Det hedder derhos i Posterne 3 og 4 i de respektive Kontrakter, der for saa vidt ere enslydende, at Køberen, saa længe Købesummen ikke paa foranførte Maade er fuldstændig berigtiget, er uberettiget til at disponere over det købte, der indtil da skal vedblive at være Sælgerens Ejendom, samt at Køberen, bl. a. saafremt han skulde undlade paa Forfaldsdagen prompte at opfylde, hvad der efter det i Kontrakterne foranførte paahvilede ham med Hensyn til Købesummens Berigtigelse, eller der af nogen Kreditor skulde blive forsøgt Arrest eller Eksekution i det købte, i saa Fald skal have forbrudt enhver Ret efter Kontrakten, og at Sælgeren da skal være berettiget til at sætte sig i Besiddelse af og raade over det købte, hvorhos erlagte Afdrag paa Købesummen ikke kunne fordres tilbagebetalte, men maa betragtes som Vederlag for den stedfundne Brug. Endelig hedder det i Kontrakternes ligeledes enslydende Post 5, at »naar Købesummen er endelig berigtiget som i denne Kontrakt bestemt, er Køberen berettiget til paa Anfordring ved Paategning paa denne Kontrakt, som i saa Fald udleveres ham, at fordre sig det købte overdraget til endelig Ejendom«.

Den 12te Oktober 1901 lod de Indstævnte til Fogden indgive en Rekvision, hvori de under Vedlæggelse af de tre fornævnte Kontrakter og under Anbringende af, at Citanten endnu ikke havde betalt de stipulerede Købesummer — der efter de vedtagne Afdragsvilkaar skulde have været fuldt berigtigede i Februar Maaned s. A. — samt at han uden Tilladelse havde pantsat de købte Effekter, begærede Citanten ud-

sat af og sig indsat i Besiddelsen af disse, og der blev derefter den 18de s. M. afholdt en Fogedforretning paa Citantens Bopæl, under hvilken den for de Indstævnte mødte Sagfører opgav, at der paa de samlede Købesummer, 1815 Kr., af Citanten ikkun var afdraget i alt 445 Kr. 97 Øre, hvorhos han overfor et af Citantens Hustru i dennes Fraværelse fremsat Anbringende om, at Citanten havde indbetalt det skyldige Restbeløb til en i Viborg tidligere bosat Sagfører Mortensen, benægtede, at saadan Indbetaling havde fundet Sted eller dog, at Mortensen havde modtaget Beløbet paa Indstævntes Vegne eller derefter udbetalt det til de Indstævnte. Overensstemmende med den i Rekvisionen fremsatte Begæring blev de Indstævnte derefter indsatte i Besiddelsen af de ovennævnte Effekter, der forefandtes paa Citantens Ejendom.

Den saaledes afholdte Fogedforretning har Citanten nu indanket her for Retten, hvor han har nedlagt Paastand om, at Forretningen ophæves eller i alt Fald kendes ulovmedholdelig, samt at de Indstævnte, der senere har ladet de dem udleverede Effekter bortsælge ved Auktion, tilpligtes som Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde at betale ham 5000 Kr. tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Appelstævningens Dato den 25de Januar f. A., indtil Betaling sker. De Indstævnte har derimod paastaet den paaankede Forretning stadfæstet.

Det fremgaar af Parternes Procedure og Sagens Oplysninger, at Citanten i September Maaned 1900 søgte et Prioritetslaan paa 10000 Kr., der bl. a. agtedes anvendt til Betaling af de ovennævnte Maskiner, og at en Sagfører i Viborg i den Anledning den 17de September paa Citantens Vegne skriftlig forespurgte de Indstævnte, om de til sin Tid vilde kvittere Kontrakterne og overføre Ejendomsretten til Citanten med af Laanets Provenu at erholde Dækning for deres Krav, idet Maskinerne helst skulde pantsættes sammen med Citantens faste Ejendom for at der kunde opnaas det størst mulige Laan.

Efter at de Indstævnte under 22de s. M. herpaa havde svaret, at de, »naar der forelaa Resultat fra Taksatras etc«, ikke skulde have noget imod at overdrage Ejendomsretten over Maskinerne til Citanten, blev Ejendommen med Maskiner takseret til Laaneeftretning, men da vedkommende Kreditforening kun vilde bevilge Citanten et Laan af 4000 Kr., gav Citantens Sagfører efter hans Anmodning under 13de December 1900 de Indstævnte Underretning herom med Tilføjende, at Citanten vilde forsøge at skaffe det til Ordningen af hans Gældsforpligtelser manglende Beløb til Veje ved et 2den Prioritetslaan.

Da bemeldte Sagfører, efter hvad der maa antages, derefter undlod at besvare et Brev fra de Indstævnte angaaende Sagens Ordning, henvendte disse sig paa Sagførerne Olivarius & Vaters Kontor i Nykøbing paa Falster, hvor de om Sagen konfererede med den paa Kontoret som Fuldmægtig ansatte Sagfører L. C. Nielsen, og under 29de December 1900 tilskrev Nielsen derefter fornævnte Sagfører Mortensen, der var en god Bekendt af ham, et Brev, hvis Begyndelse er saalydende:

»Som Du af vedlagte trende Købekontrakter vil kunne erfare, har Bødker Gjermand Thisted af Ørum pr. Viborg af »Sakskøbing Jernstøberi og Maskinfabrik« købt forskellige Maskiner paa nærmere bestemte Afbetalingsvilkaar. Disse Vilkaar har Køberen nu ikke

prompte opfyldt og har saaledes ikke berigtiget en den 22de ds. forfalden Veksel, stor Kr. 832. 76, hvilken Veksel, indfriet af Trassenten, vedlægges«.

Efter et Referat angaaende Korrespondancen med den fornævnte anden Sagfører i Viborg og en Bemærkning om, »at den nuværende Situation« nærmest tyder paa, at Citantens økonomiske Forhold ikke ere gode, hedder det endvidere i Brevet saaledes:

»Da vi imidlertid ikke herfra kunne overskue Forholdene og følge Begivenhedernes Gang, sender vi Sagen til Dig og beder Dig tage Affære. Foruden den forfaldne Veksel skylder T. endnu paa Købesummen i Veksel pr. 25 Januar 1901 — 325 Kr. og i Veksel pr. 30 Januar 1901 — 175 Kr. Det er dog ikke vore Mandanters Mening, at der skal gaas strængere frem mod T., end deres Sikkerhed nødvendig kræver, men paa den anden Side skulde de jo heller intet risikere. Kan Manden paa en eller anden Maade skaffe antagelig Sikkerhed for Beløbenes Betaling, vil det jo være den mildeste Ordning. Men er der periculum in mora, maa der jo foretages Arrest. Undersøg nu først Forholdene og handl saa efter Konduite. Selvfølgelig maa T. betale Omkostninger«.

Efter at Mortensen derpaa havde tilskrevet Citanten, at han havde faaet de Indstævntes Fordring paa ham til Inkassation, henvendte Citanten sig den 12 Januar 1901 til Mortensen og anmodede denne — der i December Maaned for en af Citantens Kreditorer havde ladet foretage Arrest i hans Ejendom — om at være ham behjælpelig med at faa en Akkord i Stand med sine Kreditorer. Under Medvirkning af Sagfører Mortensen, blev der derefter mod Kaution af et stort Antal Beboere i Ørum skaffet Citanten et Laan paa 4000 Kr. i et Pengeinstitut i Viborg, og af dette Laan i Forbindelse med det foran ommeldte, Citanten tilsagte 1ste Prioritetslaan paa 4000 Kr. skulde der da efter Citantens Fremstilling ydes fuld Dækning til hans fortrinsberettigede Kreditorer, deriblandt de Indstævnte, medens der til hans simple personlige Kreditorer, der var gaaet ind paa en saadan Ordning, ikkun skulde betales 50 pCt. af deres Tilgodehavender.

Efter at Citanten havde faaet Tilsagn om Kautionslaanet, anmodede Sagfører Mortensen under 18 Februar 1901 skriftlig den anden af Citanten benyttede Sagfører om at »effektuer« det Citanten tilsagte Kreditforeningslaan, idet han bemærkede, at han paa de Indstævntes og den foran ommeldte Arresthavers Vegne intet havde her imod, og de tvende Laan blev derefter berigtigede i Slutningen af Februar Maaned saaledes, at det ovennævnte Pengeinstitut den 25de Februar til Sagfører Mortensen udbetalte 4000 Kr., medens Kreditforeningslaanet blev udbetalt dels til den anden Sagfører, dels direkte til forskellige større Kreditorer.

Efter Citantens videre Fremstilling indfandt han sig i Slutningen af Februar hos Mortensen for at faa lavet en »Dividendeopgørelse«, ved hvilken Lejlighed Mortensen erklærede, at Kautionslaanet ikke kunde slaa til, da de Indstævntes Fordring først skulde dækkes; men da Citanten hertil svarede, at en af hans Kreditorer havde lovet at give ham Henstand med Udbetalingen af sin Dividende, ytrede Mortensen, at han ogsaa gerne skulde vente med sit Salær og sine Omkostninger, indtil Citanten var kommen i Gang med sin Forretning og

kunde betale ham. Mortensen udbetalte derefter af Kautionslaanet en Del Beløb til forskellige af Citantens Kreditorer, hvorhos han, efter at hans Kontorist flere Gange havde anmodet ham om at afregne de Indstævntes Fordring, under 1ste April 1901 tilskrev fornævnte Sagfører Nielsen et saalydende Brev:

»Pengene fra Gjermand Thisted er nu disponible, hvis Du vil sende mig de nye Veksler og opgive, hvad dine Omkostninger er.«

Herpaa svarede Nielsen — efter hvad han har forklaret under det nedennævnte Tingsvidne, — at Mortensen jo selv tidligere havde faaet Vekslerne sendte, samt opgav vistnok ogsaa Omkostningerne, hvorhos Nielsen, efter hvad han videre har forklaret, saa vidt han mindes, derefter 2 Gange tilskrev Mortensen om Afregning i Sagen, uden at Mortensen imidlertid besvarede disse Breve eller sendte Afregning, hvorimod han i Maj 1901 forlod Landet, hvorefter hans Bo blev taget under Konkursbehandling, under hvis Forløb de ovennævnte blandt Fallentens Papirer beroende Købekontrakter af den ene af Kuratorerne blev udleverede til de Indstævne.

Under Sagen er der fremlagt en af Kuratorerne i Sagfører Mortensens Konkursbo udfærdiget Opgørelse over Mellemværendet mellem Citanten og Mortensen, hvilken Opgørelse maa antages at være en Udskrift af Citantens Konto i Mortensens Hovedbog, og som, efter at der bl. a. i samme er debiteret Citanten et Beløb af 400 Kr. som »Salær for Ordningen af Kautionslaanet m. v.«, ender med en Saldo i Citantens Favor af 1051 Kr. 49 Øre. Idet Citanten nu har henvist til, at der bortset fra Salæret til Mortensen, med hvilket denne, som foran berørt, skal have indrømmet ham Henstand, efter Opgørelsen forefandtes tilstrækkelige Midler til Dækning af de Indstævntes Restfordring, der under Fogedforretningen blev opgivet at være 1354 Kr. 3 Øre, har han til Støtte for sin under Sagen nedlagte Paastand villet gøre gældende, at han overfor de Indstævnte maa være frigjort ved den til Sagfører Mortensen stedfundne Indbetaling af det her omhandlede Beløb, idet Mortensen maa anses at have oppebaaret og siddet inde med dette paa de Indstævntes Vegne og at have haft fornøden Bemyndigelse hertil.

Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives Citanten Medhold. Det fremgaar nemlig af Sagens Oplysninger, herunder de Forklaringer, der under en af Citanten foranstaltet Vidneførsel er afgivet af Sagførerne Olivarius og Vater samt af ovennævnte Sagfører Nielsen, at Sagfører Mortensen ikke i Anledning af de Indstævntes fra Købekontrakterne hidrørende Krav paa Citanten har ført nogen Forhandling med de Indstævnte personlig eller med Sagførerne Olivarius og Vater paa disses Vegne, og at han overhovedet ikke har haft andet Mandat til at varetage de Indstævntes Interesser overfor Citanten end det, der kunde anses indeholdt i Sagfører Niensens oven omhandlede Brev af 29 December 1900. Af dette Brev kan der imidlertid — selv afset fra, at de Indstævnte efter de nys nævnte Vidners Forklaring ikke har givet Sagførerne Olivarius og Vater nogen udtrykkelig Ordre eller Fuldmagt til at indkassere deres Tilgodehavende hos Citanten — ikke udledes nogen Bemyndigelse for Sagfører Mortensen til at modtage Restkøbesummen for Maskinerne og derefter overdrage Ejendomsretten over disse til Citanten, hvorved bemærkes, at der i Brevet foruden

den med dette fulgte, forfaldne og af Indstævnte indfrie Veksel paa 832 Kroner 76 Øre tillige omtales tvende andre, af Citanten for Dele af Købesummen udstedte, ikke forfaldne Veksler til samlet Beløb 500 Kroner.

Mod de Indstævntes Benægtelse er det derhos ikke godtgjort, at Sagfører Nielsen under en i Februar 1901 stedfunden telefonisk Samtale med Sagfører Mortensen har bemyndiget denne til at samtykke i, at Citanten pantsatte de i Købekontrakterne ommeldte Maskiner til Tredjemand, og af den af Citanten paaberaabte Omstændighed, at Sagfører Nielsen efter Modtagelsen af Mortensens Brev af 1 April 1901 et Par Gange har tilskrevet de Indstævnte om Afregning i den paa-gældende Sag, kan endelig ikke sluttes, at Nielsen — endsige dennes Principaler eller de Indstævnte — erkendte, at Citantens Forpligtelser overfor sidstnævnte var bragte til endeligt Ophør allerede fra det Øjeblik, da de Indstævntes Tilgodehavende hos Citanten efter Mortensens Meddelelse af 1 April var »disponibelt«.

Idet det efter det saaledes anførte maa blive uden Indflydelse paa Mellemværendet mellem Citanten og de Indstævnte, at Sagfører Mortensen efter Modtagelsen af Sagfører Niensens Brev af 29 December 1900 og forinden Fogedforretningens Afholdelse en Tidlang maatte have ligget inde med Midler, der var tilvejebragte for Citantens Regning og bestemte til samt tilstrækkelige til Dækning af det de Indstævnte i Henhold til de oftnævnte Købekontrakter hos Citanten tilkommende Restbeløb af 1354 Kr. 3 Øre, maa de Indstævnte anses at have været berettigede til at lade sig de omhandlede, dem tilhørende Maskiner udlevere ved Fogden, og den paaankede Fogedforretning vil derfor være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at et af Citanten den 12 Maj f. A. for Overretten fremlagt, »i Januar og Februar« dateret, af Smed Chr. Christensen og flere andre Personer underskrevet Dokument ikke er skrevet paa behørigt stempelt Papir; men i øvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 150.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Hans Jacob Valdemar Jacobsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Februar 1904: Arrestanten Hans Jacob Valdemar Jacobsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder

Salær til Aktor, Prokurator Nissen, og Defensor, Overretssagfører Nyholm, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Jacob Valdemar Jacobsen til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellesmann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Jacob Valdemar Jacobsen, der tiltales for Tyveri, er født den 5 September 1881 og foruden 4 Gange før sit fyldte 18de Aar at være straffet bl. a. for Tyveri anset bl. a. ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 21de Oktober 1899 efter Straffelovens § 228, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 19 December 1899 efter Straffelovens § 64, sammenholdt med §§ 228 og 229, 4de Stk., jfr. § 37, § 100, jfr. §§ 12*) og 203 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og senest ved Højesterets Dom af 25 Marts 1902 efter Straffelovens §§ 100 og 203 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

En Dag i April eller Maj Maaned 1901 har Arrestanten fra en Kurv, der midlertidig var hensat paa en Trappe i en Ejendom her i Staden, stjaalet en værdiløs Portemonnæ med Indhold ca. 2 Kr. i rede Penge. Ejeren heraf er ikke udfunden under Sagen.

Natten mellem den 1ste og 2den Juni 1901 har Arrestanten begaaet Indbrudstyveri i Villaen Hellerupvej Nr. 51 og i en ved Bernstorffsvej liggende Villa. Fra Gaarden til førstnævnte Villa, hvor Arrestanten uhindret havde indfundet sig, skaffede han sig i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af falsk Nøgle Adgang til en Korridor, hvorfra han tilvendte sig en Del Beklædningsgenstande m. m., og fra et tilstødende Kontor, hvortil han nu havde uhindret Adgang, stjal han en Del Cigarer og et Tegnebestik.

Samtlige disse Koster ere tilsammen vurderede til 68 Kr.

Til den anden Villa skaffede Arrestanten sig ligeledes i tyvagtig Hensigt Adgang ved fra Gaarden, hvortil en uafaaet Laage førte, med Vold at opbryde et Vindu.

Han steg derefter ind gennem dette og stjal derpaa fra en Korridor, hvortil han nu havde uhindret Adgang, en Del Beklædningsgenstande m. m. af samlet Værdi 150 Kr.

*) Skal være 98.

Natten mellem den 3dje og 4de samme Maaned har Arrestanten dernæst i Forening med en senere ved Døden afgaaet Person begaaet 3 Indbrudstyverier.

Efter fra Jægersborg Allé i tyvagtig Hensigt med Vold at have frabrudt en for Døren til Gartnerforretningen i Jægersborg Allé Nr. 40 anbragt Hængelaas samt efter med falsk Nøgle at have oplukket en i Døren indstukket Laas, begav de sig ind i bemeldte Forretning, hvor de fra den uaflaasede Pengeskuffe stjal ca. 2 Kr. i rede Penge og fra forskellige Hylder en Del Spise- og Drikkevarer af samlet Værdi 15 Kr.

De begav sig derpaa ad en mellem denne Ejendom og en til Skomagerforretning benyttet Bygning førende Smøge til sidstnævnte Bygning, hvor de ved Indstigning gennem et Vindue, som de voldelig opbrød, skaffede sig Adgang til Skomagerværkstedet, hvor de stjal en til 65 Øre vurderet Knibtang og derfra ad en uaflaaset Dør til Butiken, hvorfra de tilvendte sig en Del, tilsammen til 100 Kr. vurderet Fodtøj.

Derefter begav de sig til Villaen Annasvej Nr. 3, hvor de havde uhindret Adgang til Haven; fra denne skaffede de sig, efter først forgæves at have søgt at opbryde et Vindue, i tyvagtig Hensigt ved Indstigning gennem et andet Vindue, som de opbrød, Adgang til Villaens Spisestue, hvorfra Arrestantens Ledsager ved at række Armen ind i det tilstødende Sovekammer, hvortil Døren stod aaben, tilvendte sig et Par Benklæder samt en Morgenkjole af samlet Værdi 30 Kr.

Med disse Koster fjernede de sig og fandt derefter i Lommerne paa Benklæderne en til 2 Kr. vurderet Portemonnæ, hvori beroede ca. 300 Kr. i rede Penge samt nogle til 1 Kr. 50 Øre vurderede Nøgler, hvilke Genstande de derpaa tilegnede sig.

Natten mellem den 3dje og 4de August 1901 har Arrestanten i tyvagtig Hensigt ved med Vold at sprænge Døren til en i Kælderen i Ejendommen paa Hjørnet af Slotsgade og Baggessenggade værende Urtekramhandel skaffet sig Adgang til denne, hvor han fra den uaflaasede Pengeskuffe stjal ca. 4 Kr. i rede Penge og fra Butikshylderne nogle Flasker Vin.

Hermed fjernede han sig og efter at have gemt de stjaalne Flasker, vendte han straks efter tilbage til Butiken ad den tidligere sprængte Dør, hvor han nu stjal en Del Cigarer og Drikkevarer, og efter ogsaa at have bortført disse Koster og gemt dem, vendte han paa ny tilbage til Butiken, hvorfra han igen stjal en Del Cigarer samt Spise- og Drikkevarer.

De stjaalne Koster ere tilsammen vurderede til 60 Kr.

Endvidere har Arrestanten Natten mellem den 27de og 28de November f. A. fra Gaarden til Ejendommen Jægersborggade Nr. 25, hvor han i tyvagtig Hensigt uhindret havde indfundet sig, efter med Vold at have opbrudt et til Køkkenet i den i Stueetagen værende Forretning førende Vindue, forsøgt gennem dette, for hvilket der indvendig var anbragt en Jernstang, at skaffe sig Adgang til Forretningen; men da han var kommet halvvejs ind ad Vinduet, troede han sig opdaget, hvorfor han fjernede sig uden at opnaa at stjæle noget.

Endelig har Arrestanten den 28de s. M. frastjaalet Grosserer Niels Back-Jensen nogle tilsammen til 70 Øre vurderede tomme Flasker, der beroede paa en paa Gaden henstaaende Vogn.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse dels efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., jfr. § 64, dels efter dens §§ 228 og 229, 4de Stk., sidstnævnte Paragraf jfr. med § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Onsdagen den 20 April.

Nr. 153. Højesteretssagfører Asmussen

contra

**Adolph Martin Levison, Hans Christian Marius Langkjær
og Carl Johan Kihl (Def. Rée),**

der tiltales for Overtrædelse af § 2 i Lov om Pressens Brug af 3dje Januar 1851.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26de Januar 1904: De Tiltalte Adolph Martin Levison, Hans Christian Marius Langkjær og Carl Johan Kihl bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Mundt, 15 Kr., udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Rée hver 40 Kroner, der udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Adolph Martin Levison, Hans Christian Marius Langkjær og Carl Johan Kihl, der tiltales for Overtrædelse af § 2 i Lov om Pressens Brug af 3 Januar 1851, ere fødte henholdsvis den 9 December 1856, den 18 Februar 1865 og den 19de April 1869, og ingen af dem ere fundne forhen straffede, med Undtagelse af, at Levison i 1902 i et af Rettens Kriminalkamre har vedtaget at erlægge en Bøde, stor 40 Kr., for Overtrædelse af Presseloven.

De Tiltalte sigtes for at have overtraadt fornævnte Lovbestemmelse i Anledning af, at der paa forskellige Tryksager, som ere blevne trykte enten i Langkjærs eller i Kihls Bogtrykkeri efter Levisons Ordre er

anført som Bogtrykker og Trykkested »L. Levison jun., København« i Stedet for det Bogtrykkeri, i hvilket Trykningen er foregaaet.

Da Trykningen af de paagældende Skrifter imidlertid er bestilt hos Levison, der under Firma L. Levison jun. i Henhold til et ham meddelt Borgerskab driver Bogtrykkeri her i Staden, og da Skrifterne efter at være blevne trykte hos Langkjær eller Kihl ere blevne udleverede Bestillerne fra Levisons Forretning, samt da Forskriften i fornævnte Lovs § 1 kun kan antages at gaa ud fra, at Navnet paa den Bogtrykker, fra hvis Trykkeri Skriftet udleveres, samt Trykkestedet skulle være angivne paa Skriftet, findes denne Forskrift i det foreliggende Tilfælde at være fyldestgjort.

I Henhold til foranstaaende ville de Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale.

Nr. 4. **Kathrine Poulsen** (Dietrichson efter Ordre)

contra

Skomagervend **Christian Madsen** (Ingen),

betræffende Indstævntes Forpligtelse til at svare Alimentationsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10de Marts 1903: Naar Indklagede, Skomagervend Christian Madsen, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden Kathrine Poulsen i Tiden fra den 20 December 1901 til den 20 Januar 1902, bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Men trøster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han betale Bidrag til det af Klagerinden den 7de Oktober 1902 fødte Barn Poul Poulsens Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse.

Højesterets Dom.

Ligesom det under de foreliggende Omstændigheder maa have Formodningen mod sig, at Indstævnte, der vedblev at logere hos Appellantinden, skulde til det af ham angivne, i den indkaldede Dom ommeldte Tidspunkt have afbrudt den kønslige Forbindelse med hende, saaledes er det for Højesteret oplyst, at han ved Nyt-aarstid 1902 overfor en tredje Person er — om end i skæmtende Form — fremkommen med Udtalelser, gaaende ud paa, at han paa dette Tidspunkt stod i kønsligt Forhold til Appellantinden.

Herefter findes det ikke at kunne tilstædes Indstævnte at afgøre Sagen ved sin Ed, hvorimod hans Forpligtelse til at udrede det af Appellantinden paastaede Underholdsbidrag maa gøres afhængig af, at hun aflægger Ed paa, at Indstævnte har haft Samleje med hende i Tiden fra den 20 December 1901 til den 20 Januar 1902.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos Salæret til Appellantindens beskikkede Sagfører for Højesteret bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Naar Appellantinden Kathrine Poulsen inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse inden Retten med Ed bekræfter, at Indstævnte, Skomagersvend Christian Madsen, har haft legemlig Omgang med hende i Tiden fra den 20 December 1901 til den 20 Januar 1902, bør han betale Bidrag til det af hende den 7 Oktober 1902 fødte Barn Poul Poulsens Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse. Trøster hun sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør Indstævnte for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagfører Dietrichson 100 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende ifølge Begæring af Overpræsidenten i København anlagte Sag paastaar Klagerinden, Kathrine Poulsen, Indklagede, Skomagersvend Christian Madsen, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 7 Oktober 1902 fødte Barn Poul Poulsen, at betale Underholdsbidrag til Barnet fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse.

Indklagede paastaar sig frifunden.

Parterne ere enige om, at de fra Oktober 1901 en Tid lang jævnligt have haft Samleje sammen, men medens Klagerinden har anbragt, at det sidste Samleje forefaldt den 20de Januar 1902, gør Indklagede gældende, at han ikke har haft Samleje med Klagerinden senere end i November Maaned 1901.

Efter en i Sagen af det kgl. Sundhedskollegium afgiven Erklæring kan Barnet ikke antages at kunne være avlet i November Maaned 1901, hvorimod Undfangelsen maa antages at kunne være foregaaet i Tiden fra Slutningen af December 1901 til den 20 Januar 1902.

Da Klagerinden nu ikke har bevist, at hun har haft Samleje med Indklagede i dette Tidsrum, og heller ikke har skaffet nogen Oplysning til Veje, som kunde føre til et for hende gunstigere Resultat, vil Sagens Udfald i Medfør af D. L. 6—13—5 være at gøre afhængig af Indklagedes Ed, saaledes at han vil være at frifinde, dersom han inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden i Tiden fra den 20de December 1901 til den 20de Januar 1902, hvor-

imod han i modsat Fald vil være at dømme efter Klagerindens i Fr. 14 Oktober 1763, Pl. 6 December 1839 og Lov 3 April 1900 § 1 hjemlede Paastand.

Nr. 170.

Højesteretssagfører Rée

contra

Hans Andersen (Def. Jensen),

der tiltales for Bedrageri.

Bogense Købstads og Skovby Herreds Ekstrarets Dom af 20 Januar 1904: Tiltalte, Lejehusmand Hans Andersen af Fogense, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, og til Defensor, Sagfører Theill, 10 Kr. til hver, saa og udrede i Erstatning til Gustave Andersen, født Carlsen, af Marud Mark 35 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Marts 1904: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Casse og Overretssagfører Helweg Larsen, betaler Tiltalte Hans Andersen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Andersen til Højesteretssagførerne Rée og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instans er paadømt ved Bogense Købstads Ekstraret, tiltales Hans Andersen for Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og de i øvrigt foreliggende Oplys-

ninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 4 December f. A. svigagtigt har til egen Fordel solgt et Faar, som tilhørte Gustave Carlsen, Andersens fraskilte Hustru, for hvem Tiltalte havde det paa Foder. For saa vidt Tiltalte yderligere er sigtet for i November 1902 ligeledes svigagtigt at have solgt et nævnte Gustave Carlsen tilhørende Faar, som paa samme Maade var ham betroet, kan det ikke ved de foreliggende Oplysninger anses godtgjort, at Tiltalte ved — som af ham erkendt — at sælge det nævnte Faar har gjort sig skyldig i noget strafbart.

I Henhold til det anførte maa det tiltrædes, at Tiltalte, der er født den 16 Marts 1853 og ikke er funden forhen straffet ifølge Dom, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 253, og det findes efter Omstændighederne at burde have sit Forblivende ved den ved Dommen fastsatte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Idet Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig er paalagte Tiltalte, samt om en ovennævnte Gustave Carlsen tilkendt Erstatning af 35 Kr. ligeledes billiges, vil Dommen i det hele være at stadfæste.

=====

Torsdagen den 21 April.

Nr. 163. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Gustav Ferdinand Ørnberg (Def. Jensen),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Februar 1904: Arrestanten Gustav Ferdinand Ørnberg bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og efter udstaaet Straffetid udbringes af Røget. I Erstatning til Skipper Jeppe Persson betaler Arrestanten 90 Kroner. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Carlsen, og Defensor, Prokurator Lassen, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Gustav Ferdinand Ørnberg til Højesteretssagførerne
 Bagger og Jensen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Gustav Ferdinand Ørnberg, hvis opgivne Alder af 20 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet her i Riget, hvorimod han i Sverig 3 Gange er straffet for Ejendomsforbrydelser, senest i November Maaned 1901 med 6 Maaneders Strafarbejde for Tyveri, tiltales for Tyveri.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 14 Oktober f. A. om Aftenen Kl. ca. 9¹/₄ anmeldtes det for Politiet, at den svenske Skipper Jeppe Persson umiddelbart i Forvejen i Beværtningskælderen Store Strandstræde Nr. 39 var blevet bestjaalet for en Tegnebog, indeholdende foruden nogle værdiløse Papirer en 50 Kroneseddel samt 4 Tikronesedler.

Bemeldte Person, der paa Grund af Beruselse ikke var i Stand til samme Aften at afgive nogen sammenhængende Forklaring, har senere forklaret, at medens han ikke nøje har kunnet angive de nærmere Omstændigheder, hvorunder han er blevet bestjaalen, erindrer han dog, at han fra en Beværtning, hvor han havde været i Selskab med 2 Fruentimmer samt en Mandsperson, som han tror at have kendt i Arrestanten, var gaaet udenfor for at lade sit Vand, at Mandspersonen var fulgt med ham, havde talt til ham om hans tilknappe Frakke samt havde befølt ham, og at han da pludselig havde savnet sin Tegnebog,

Arrestanten, der som Følge heraf blev anholdt den paafølgende Dag, har vel erkendt, at han bemeldte Aften har tilbragt en Tid i anførte Beværtning sammen med Anmelderen og tvende Fruentimmer, og at han herunder, da han saa Anmelderen begive sig ud i Gaarden, fulgte efter ham og indhentede ham paa Vejen derud, men han har bestemt benægtet at have bestjaalet ham, i hvilken Henseende han har forklaret, at de ikke stod sammen i Gaarden, idet Arrestanten forblev i den forreste Gaard, medens Anmelderen gik ind i den inderste.

Han har derhos forklaret, at han kom tilbage fra Gaarden før Anmelderen, og at han straks derefter forlod Beværtningen, fordi han var bleven fuld, og at han, idet han i Beværtningen passerede forbi de to Fruentimmer, til disse sagde: »Nu gaar jeg«.

Ved de af Gæstgiver Rasmus Arnold Oscar Nielsen, Opvarter Ejlert Wilhelm August Petersen, Juvelerer August Herr og Sadelmager Ernst Herr afgivne beedigede Forklaringer, hvis Rigtighed i øvrigt bestyrkes af de af de tvende Fruentimmer afgivne Forklaringer, maa det imidlertid anses for godtgjort,

at Arrestanten, der omtrent Kl. 8 var kommen ned i Beværtningen sammen med Anmelderen og de to Fruentimmer, under Opholdet der en Tid sad sammen med de nævnte 3 Personer, og — efter Fruentimmernes Forklaringer — havde Lejlighed til at se Anmelderens Tegnebog, som denne i deres Paasyn havde fremtaget og atter stukket til sig,

at han, da Anmelderen vilde begive sig ud i Gaarden, tilbød at vise ham Vejen til Pissouret,

at Arrestanten derefter fulgte Anmelderen ud i Gaarden og paa Vejen mødte de to Fruentimmer, som kom tilbage fra Gaarden, hvorhen de kort i Forvejen havde begivet sig,

at Arrestanten et Øjeblik efter fra Gaarden kom ind i Beværtningen, som han med stor Hast passerede igennem og straks forlod alene og uden at vente paa Fruentimmerne, til hvem han ved sin Bortgang rettede en Opfordring til at gaa med,

samt at Anmelderen, umiddelbart efter at Arrestanten var kommet ud paa Gaden, kom fra Gaarden ind i Beværtningen og her beklagede sig over, at Arrestanten havde bestjaalet ham for Tegnebogen med Indhold.

At Arrestanten har benyttet det Øjeblik, hvori han var alene med Anmelderen ude i Gaarden, til at tilvende sig dennes Tegnebog, bestrykes derhos ved den af Karen Marie Madsen, Herreekviperingshandler Falcks Hustru afgivne beedigede Forklaring.

Denne Forklaring gaar bl. a. ud paa,

at Arrestanten nævnte Aften mellem Kl. 9 og 9 $\frac{1}{2}$ kom ned i Vidnets Forretning, Nyhavn Nr. 39, der er beliggende mellem Lille Strandstræde og Toldbodgade,

at han der anmodede om at faa en 50-Krone-Seddel, som han fremtog under sin Jakke, vekslet,

at han, som paa en paafaldende Maade saa ud til Gaden, efter at have faaet Sedlen vekslet, fjærned sig, og straks efter at være kommet ud paa Gaden, uden at tale med nogen, drejede til venstre ned ad mod Toldbodgade, samt

at Vidnet med Bestemthed saa, at der ikke udenfor hendes Forretning stod nogen Mandsperson og ventede paa ham.

Arrestanten, der ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse bl. a. af over 40 Kr. i rede Penge og af en ny Vinterfrakke og en ny Hat, har erkendt, at han den nævnte Aften havde vekslet en 50-Krone-Seddel i Vidnets Forretning, men har dels gjort gældende, at dette fandt Sted, forinden han Kl. 8 var gaaet ned i oven anførte Beværtning, dels om sin Adkomst til denne Pengeseddel forklaret, at han lige udenfor Vidnets Forretning havde truffet en ham ganske ubekendt engelsk Sømand, hvem han havde tilbudt et Arrestanten tilhørende Guldur til Salg.

Efter en ganske kort Forhandling havde Sømanden afkøbt Arrestanten det for 30 Kr. og havde leveret Arrestanten en 50-Krone-Seddel med Anmodning om at faa den vekslet og at gøre sig betalt deraf.

Medens Arrestanten saa havde været inde for at faa Sedlen vekslet, havde Sømanden staaet udenfor og ventet paa Gaden paa det Stykke af Nyhavn, der ligger mellem Vidnets Forretning og Kongens Nytorv, og efter at have faaet Sedlen vekslet, var Arrestanten gaaet til højre fra Forretningen hen til Sømanden, havde givet ham 20 Kr. tilbage og var derefter gaaet i den modsatte Retning hen imod Toldbodgade.

Til denne Arrestantens ganske ubestyrkede og i sig selv usandsynlige Forklaring om den stedfundne Handel med den engelske Sø-

mand findes der nu saa meget mindre at kunne tages noget Hensyn, som der efter de om Arrestantens pekuniære Omstændigheder under Sagen fremkomne Oplysninger ikke kan være Tvivl om, at Arrestanten ikke til anførte Tid har været i Besiddelse af noget Guldur, hvortil yderligere kommer, at Arrestanten, der vil have medbragt dette Ur fra Amerika og i afvigte Sommer har pantsat det her i Staden samt atter, Dagen før han solgte det, indløst det, har været ganske ude af Stand til at paavise Pantsætningsstedet.

Naar dernæst henses til, at Arrestanten dels har afgivet vaklende Forklaring om sin Adkomst til de i hans Besiddelse forefundne rede Penge, dels har været ude af Stand til at gøre Rede for, hvorfra han havde de oven ommeldte nye Beklædningsgenstande, samt til, at Arrestanten efter Sagens Oplysninger maa antages i længere Tid forinden sin Anholdelse at have levet fra Haanden i Munden, og endelig til, at de om Arrestanten fra Sverig indhentede Oplysninger kendetegner ham som en tyvagtig Person, findes der ved alt det foranførte at være mod Arrestantens Benægtelse tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han har frastjaalet Anmelderen det oven anførte Beløb af 90 Kr.

Arrestanten vil som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos han, der er Udlænding og ikke i de sidste 5 Aar har haft stadigt Ophold her i Landet, i Medfør af Straffelovens § 16 vil være at dømme til efter udstaaet Straffetid at udbringes af Riget.

Efter derom nedlagt Paastand vil Arrestanten endvidere være at dømme til at betale Anmelderen 90 Kr. i Erstatning.

Nr. 178. Højesterets-sagfører Lunn

contra

Carl Christian Knigge (Def. Hindenburg),

der tiltales for Ejendomsindgreb eller Meddelagtighed deri.

Århus Købstads Ekstrarets Dom af 26de Januar 1904: Arrestanterne Søren Sørensen, Carl Christian Knigge og Laurits Edvard Jensen bør hensættes, de to førstnævnte hver især til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage, samt, en for alle og alle for en, betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører V. Christensen, 15 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Kjer, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22de Februar 1904: Arrestanten Carl Christian Knigge bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger i 1ste Instans bør

Underrettsdommen for Arrestantens Vedkommende ved Magt at stande. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salær til Aktor og Defensor samme Steds, Overretssagførerne Heise og Sørensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Christian Knigge til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Christian Knigge er under nærværende Sag, der i 1ste Instans tillige angik 2 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, sat under Tiltale for Ejendomsindgreb eller Meddelighed deri.

Foruden at Arrestanten, der er født i Aaret 1878, 2 Gange har vedtaget Bøder af 300 Kr., første Gang for Vold mod Politiet og anden Gang for Vold og Hærværk, samt derhos ifølge Dom er straffet 2 Gange for Overtrædelse af Lov af 3dje Marts 1860 § 1, og flere Gange for Vold dels imod Politiet, dels imod private, bl. a. ifølge Højesteretsdom af 1 August 1900 efter Straffelovens §§ 100 og 101 samt § 200, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 1, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest ifølge Aarhus Købstads Ekstraretsdom af 4 Marts 1903 efter Straffelovens § 100 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, har han efter Sagens Oplysninger tidligere været straffet ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 15 Oktober 1895 efter Straffelovens §§ 228, 229 Nr. 4 og 238, jfr. §§ 37 og 21, med 25 Rottingslag, ifølge samme Rets Dom af 26de Juni 1897 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, ifølge samme Rets Dom af 21 Februar 1899 efter Straffelovens § 253 og Lov af 3dje Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og ifølge Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 12 November 1902 efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, med samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 5 Maj 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 9.

Torsdagen den 21 April.

Ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med, hvad der i det væsentlige i Samstemning hermed er forklaret af de i 1ste Instans medtiltalte, Søren Sørensen og Laurids Edvard Jensen, samt det i øvrigt oplyste er Sagens Omstændigheder i Henseende til den Arrestanten nu paasigtede Forbrydelse følgende:

Efter at Tjenestekarl Johannes Petersen den 29 December f. A. havde opgivet en Tjeneste, som han havde haft paa Landet, og begivet sig til Aarhus, indfandt han sig i Følge med en ham bekendt Arbejdsmand ved Navn Søren Søegaard Jensen samme Dags Aften i Beværtningslokalet i den folkelige Forsamlingsbygning der i Byen, hvor de hver nød en Kaffeunsch, som Petersen betalte. Under Opholdet der kom de i Selskab med Arrestanten, de 2 Medtiltalte og en 4de Person, og efter at en af disse Personer, som det maa antages Søren Sørensen, forgæves havde opfordret Johannes Petersen, der ikke kendte nogen af dem, til at give en Bajer, spillede Søren Sørensen og Petersen Tærninger, hvorved denne tabte 6 Bajere. Alle 6 Personer forlode derpaa Forsamlingsbygningen, og efter Forslag af Arrestanten eller en af de to Medtiltalte fulgte Petersen og Søren Jensen nu med disse 3 Personer hen i Fiskergade. idet der mellem Laurids Jensen og, som det maa antages, Søren Sørensen blev vekslet Udtalelser, der i Strid med Sandheden gik ud paa, at Laurids Jensen havde et Værelse hos en Madam Fendrich i bemeldte Gade.

Efter at være ankommen til det Sted, i hvilket Madam Fendrich boede, opfordrede Arrestanten og de Medtiltalte baade Johannes Petersen og Søren Jensen til at gaa med derind, hvori de efter nogen Vægning indvilgede, idet de bleve inviterede paa en Bajer, og efter at derhos en Person, der logerede hos Madam Fendrich og tillige med nogle andre Personer havde Natteleje i et Værelse i Stueetagen til Gaden, paa Opfordring havde lukket op, blev Johannes Petersen og Søren Jensen af Arrestanten og de Medtiltalte førte gennem dette Værelse ind i et Bagværelse, hvor der blev tændt en Lampe, og hvis Dør til det forreste Værelse blev lukket, hvorhos der, efter hvad en af de i Forværelset liggende Personer vil have hørt, tillige blev sat en Krog for Døren, hvilket Arrestanten dog har benægtet.

Skøndt Madam Fendrich saavel som hendes Husstand var gaaet til Ro, blev Johannes Petersen af Arrestanten og de Medtiltalte — der ikke, som bebudet, selv trakterede med Drikkevarer — opfordret dels til at spille Kort, dels til at traktere med Øl, og da han vægrede sig

herved og undskyldte sig med, at han ingen Penge havde, gav Søren Sørensen ondt af sig og sagde bl. a., om Petersen troede »han skulde her sidde og synge Huslejen af«, samt greb Petersen fat i Halsen i den af ham erkendte Hensigt at tage Petersens Pengepung, men da Petersen talte om Politiet, slap Sørensen sit Tag i ham uden at have naaet sit Øjemed. Et Øjeblik derefter tog imidlertid Arrestanten fat i Petersen, idet han med den ene Haand greb denne, der maa antages at have siddet paa en Stol, i Brystet og lagde den anden om hans Nakke, og i det samme greb Sørensen med sin ene Haand fat i Petersens højre Haand, medens han med den anden tog Pengepungen ud af Petersens højre Bukselomme, hvorpaa de — hvem Søren Jensen og Laurids Jensen under denne Episode havde opfordret til at »lade være« — begge slap Petersen, hvem der efter hans Forklaring ikke af Arrestanten blev tilføjet nogen Vold udover det, at han blev holdt fast, og som, efter hvad han ligeledes har forklaret, ikke turde gøre nogen Modstand, da de vare tre om ham, og han var bange for, at der skulde blive tilføjet ham betydelig Overlast. Da Arrestanten havde sluppet Petersen, saa han Sørensen siddende med dennes Pengepung og heraf udtog nu Sørensen efter sin Forklaring en Tikroneseddel, hvorpaa han ubemærket af Petersen lagde Pungen i en Lomme i dennes Frakke, i hvilken Petersen, der har forklaret, at han ved Ankomsten til Aarhus havde ca. 15 Kr. i sin Pung, medens det ikke er oplyst, hvor mange han senere udgav heraf, den næste Morgen forefandt den med et Indhold af ikkun 5 Øre.

Efter at Søren Sørensen havde faaet fat i Petersens Pengepung, var imidlertid, som det maa antages foranlediget ved en Ytring af en af de i det tilstødende Værelse liggende Personer om, at Politiet var der, Lampen bleven slukket, og da de alle fem kort derefter forlod Værelset, sagde Søren Sørensen — efter sin Forklaring for derved at skræmme Petersen fra at gøre Anmeldelse til Politiet om det passerede — til Petersen, at han havde falske Tikronesedler, og at han nu blev overgivet til Politiet. Paa Gaden, hvor Petersen skiltes fra de 4 andre Personer, fik Søren Sørensen efter sin Forklaring den Petersen fratagne Tikroneseddel vekslet hos en forbigaaende Person, og han udbetalte derefter Arrestanten og Laurids Jensen hver 2 Kr., medens han, der tidligere paa Aftenen havde meddelt Arrestanten, at han var i Forlegenhed for Penge til Huslejen, selv beholdt de 6 Kr.

I øvrigt har Arrestanten forklaret, at han og de Medtiltalte, da de gik fra Forsamlingsbygningen, havde til Hensigt at ville spille Kort med Petersen for at faa hans Penge fra ham, og at de, der, navnlig efter Udtalelser af Søren Jensen, troede, at Petersen var i Besiddelse af adskillig flere Penge, end det viste sig, ikke den Gang tænkte paa at bestjæle ham, samt at Arrestanten, da Petersen imidlertid ikke vilde spille med dem hos Madam Fendrich, ytrede, at det lignede ikke noget her at spille Folks Nattero, og at han havde ment, han skulde tjene et Par Øre, samt at nu fortjente Petersen at faa nogle Klø, hvorefter han tog fat i Petersen og »lagde sig over ham«, idet han greb fat i ham paa den oven anførte Maade. Derimod har Arrestanten, hvem Søren Sørensen efter sin Forklaring umiddelbart forinden Arrestanten, som meldt, gik over til Haandgribeligheder mod Petersen, ved et Nik gav Tegn til, at han nu skulde tage fat paa Petersen, hvem Søren

Sørensen saa vilde fratage Pengene, benægtet at have set Søren Sørensen gøre et saadant Tegn til ham og paastaet, at det var af egen Indskydelse, han greb fat i Petersen, hvorhos Arrestanten yderligere har forklaret, at det kan godt være, at det af nogen inde i den yderste Stue hos Madam Fendrich blev sagt, at Politiet kom, men at dette ikke var Anledningen til, at han og hans Kammerater gik deres Vej, idet der, da de havde taget den Tikroneseddel, som Petersen var i Besiddelse af, og som Arrestanten, skønt han ikke vil have set Søren Sørensen tage Pungen, dog saa i Søren Haand, ikke var noget at vente efter længere.

Johannes Petersen, til hvem Underdommeren har ladet udbetale i alt 5 Kr. 35 Øre af Penge, som Arrestanten og de Medtaltte maa antages at have været i Besiddelse af ved Paabegyndelsen af Undersøgelsen i Sagen, har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Idet det efter det foreliggende ikke kan være Tvivl underkastet, at Arrestanten med de af ham, som oven anført, udviste Haandgribeligheder overfor Johannes Petersen har forbundet den Hensigt at give Søren Sørensen Lejlighed til at fratage Petersen dennes Penge, vil han være at anse efter Straffelovens § 243 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Mandagen den 25 April.

Nr. 28. Tømmerhandler **C. Captyn** (Ingen)

contra

Tømmermester **F. Olsen** (Jensen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Tømmerhandler C. Captyn, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da til Justitskassen for unødigt Trætte betale 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, Tømmermester F. Olsen, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 143. **Skuespillerforeningen** (Asmussen)

contra

Fru **Elisabeth Segelcke** og Frøken **Anna Hansen** (Bülow) samt Exekutorerne i Enkefru Hultmanns Bo, Bankdirektør **H. P. Hansen** og Overretssagfører **F. Ortmann** m. fl. (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om en efterlevende Ægtefælles Ret til at forandre et af begge Ægtefæller til Fordel for den førstafdødes Slægt oprettet Testament.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissionens Decision af 10de December 1903: Afdøde Enkefru Bertine Vilhelmine Hultmanns, født Branseruds, Efterladenskaber vil i Henhold til det af hende og hendes tidligere afdøde Ægtefælle, fhv. kgl. Skuespiller Frits Vilhelm Hultmann, under 13 Juni 1883 oprettede Testamente være at udlægge i Arv til nys nævnte Frits Vilhelm Hultmanns, ved Enkefru Hultmanns Død levende Arvinger efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Decision anførte Grunde vil den efter de mødende Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til de Indstævnte, der ere mødte, med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Skuespillerforeningen, til de Indstævnte, Fru Elisabeth Segelcke og Frøken Anna Hansen, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: I Aaret 1894 afgik ved Døden her i Staden fhv. kgl. Skuespiller Frits Vilhelm Hultmann uden Livsarvinger, efterladende sig et af ham og hans efterlevende Hustru, Bertine Vilhelmine, født Branserud, under 13de Juni 1883 oprettet notarialiter bekræftet Testamente saalydende:

»Undertegnede Ægtepar, Frits Vilhelm Hultmann, forhenværende kongelig Skuespiller, og Bertine Vilhelmine Hultmann, født Branserud, som ikke er velsignede med Børn i vort Ægteskab, bestemmer herved som vor sidste Vilje:

Da jeg, Frits Vilhelm Hultmann, har sørget saaledes for min Hustru, at hun efter min Død vil have sit rigelige Udkomme, medens der i min egen Slægt findes Personer, som i høj Grad kunne blive trængende til nogen Hjælp, har jeg ikke taget i Betænkning at dispo-

nerer over den af mig selv samlede lille Formue saaledes, at en Del af den straks ved min Død gaar over til min Slægt.

Saafrømt jeg dør før min Hustru, er det derfor mit Ønske, at hun som Fyldestgørelse saavel for sin Boslod som for sin Arvelod efter mig tager — foruden det Beløb i Værdipapirer eller andre Pengeeffekter, som jeg betragter som hendes særlige Ejendom og har betegnet som saadan ved en Paaskrift paa Omslaget, og som for Tiden udgør ca. 6000 Kr. — Halvdelen af de øvrige Værdipapirer, som findes i vort Bo, samt alle rede Penge og Sparekassebøger og alt, hvad der for øvrigt maatte være i Boet af hvad Navn nævnes kan, deriblandt navnlig ogsaa min Samling af Malerier.

Den anden Halvdel af Værdipapirerne skal derimod tilfalde min Søsterdatter Anna Hansen, Datter af Etatsraad Hansen, forhenværende Distriktslæge i Hjørring, dog saaledes, at min Søster Elisabeth Hultmann, der for Tiden opholder sig i Huset hos nævnte Etatsraad Hansen, sin Levetid nyder Renten af Halvparten af, hvad der saaledes tilfalder min Søsterdatter, hvorfor denne Del deraf, saa længe min nævnte Søster lever, skal indestaa i Overformyndieriet og først efter hendes Død være til min Søsterdatters frie Raadighed. Skulde nævnte Anna Hansen være død forinden jeg, deles den hende tillagte Arvelod lige mellem hendes Moder, min Søster Fru Sarah Hansen, og min ovennævnte Søster Elisabeth Hultmann og udlægges dem til fri Raadighed.

Er ogsaa en af disse død før jeg, erholder den anden den hele Arvelod; er de begge døde før jeg, deles Arvelodden mellem mine Arvinger efter Loven af min Slægt.

Overlever jeg min Hustru, beholder jeg i Henhold til hendes nedestaaende Bestemmelse det hele Bo udelt, og da skal den Del af Boet, som ovenfor er tillagt hende, ved min Død deles mellem mine Arvinger efter Loven, medens for øvrigt de foranstaaende Bestemmelser bliver staaende ved Magt.

Foranstaaende Bestemmelser godkendes i et og alt af mig, Bertine Vilhelmine Hultmann. Derhos bestemmer jeg, at saafrømt jeg skulde dø forinden min Mand, skal alt, hvad jeg efterlader mig, derunder indbefattet de ovenfor som mig særlig tilhørende omtalte Værdipapirer etc., tilfalde min Mand, som saaledes skal beholde det hele Bo udelt.

Saafrømt jeg bliver den længstlevende, skal ved min Død alt, hvad jeg efterlader mig, tilfalde min Mands dalevende Arvinger efter Loven.

København den 13 Juni 1883.

Frits Hultmann.

Bertine Hultmann.◀

I Henhold til dette Testamente blev afdødes og efterlevende Hustrus Bo overtaget til privat Skifte af sidst nævnte og afdødes i Testamentet nævnte Søsterdatter Frk. Anna Hansen, hvorved bemærkes, at afdødes ligeledes i Testamentet nævnte Søster Elisabeth Hultmann var død førend ham.

I Foraaret 1903 afgik ved Døden her i Staden fornævnte Enkefru Hultmann — som det maa antages — uden Livsarvinger. Denne, hvis Bo behandles af Bankdirektør H. P. Hansen og Overretssagfører

Frits Ortmann som executores testamenti, har efterladt sig et af hende under 6te August 1901 oprettet, notarialiter bekræftet Testamente, saalydende:

1.

»Af min efterladte Formue bestemmer jeg, at der skal tilfalde Hr. Politibetjent Julius M. F. Madsen den Kapital 10000 Kr., hvorfor han under 11 Juli 1898 har udstedt Obligation til mig, hvilken Obligation har oprykkende Prioritets Panteret i Matr.-Nr. 331 i Københavns Nørrevold Kvarter, Nr. 93 i Sølvgade.

2.

Ovennævnte Politibetjent Julius M. F. Madsens tvende Stedbørn, nemlig Hilda Madsen og Julius Madsen, indsætter jeg herved som Arving hver for Et Tusinde Kroner, ligesom jeg indsætter Frøken Emma Cathrine Marie Breuning til Arving af Fem Hundrede Kroner.

3.

Resten af, hvad jeg maatte efterlade mig, ønsker jeg skal danne et Legat, som skal bære mit og min afdøde Mands, fhv. kongelig Skuespiller Frits Vilhelm Hultmanns Navn. For saa vidt jeg ikke inden min Død skulde have truffet testamentariske Bestemmelser om Legatets Formaal, dets Fundats etc., bemyndiger jeg herved de af mig nedenfor indsatte Eksekutores til paa mine Vegne at træffe enhver hertil hørende Bestemmelse, idet jeg udtrykkeligt bemærker, at det er mit Ønske, at Eksekutorerne skal bestyre Legatet, saa længe de lever og selv vil.

Til executores testamenti indsætter jeg herved d'Hrr. Bankdirektør H. P. Hansen og Overretssagfører Frits Ortmann.«

I Henhold til det af Eksekutorerne udstedte Arveproklama har i Boet meldt sig som Arvinger af testatrix nævnte afdøde Mand: Fru Elisabeth Segelcke med Ægtefælle Godsejer Severin Segelcke og fornævnte Frøken Anna Hansen, hvilke har fremsat Paastand om, at det nævnte af testatrix under 6 August 1901 oprettede Testamente tilside-sættes som stridende mod det af hende og hendes Ægtefælle under 13 Juni 1883 i Forening oprettede Testamente, og at som Følge heraf alt, hvad Enkefru Hultmann har efterladt sig, i Henhold til det sidstnævnte Testaments Slutningsbestemmelse, tilfalder dem som den afdøde Mands nærmeste Arvinger til lige Deling.

Mod at denne Paastand tages til Følge, er der nedlagt Indsigelse af følgende, af Enkefru Hultmann i hendes Testamente af 6te August 1901 nævnte Legatarer: Politibetjent Julius M. F. Madsen, dennes tvende Stedbørn Hilda Larsen, kaldet Madsen, og Julius Larsen, kaldet Madsen, samt »Skuespillerforeningen«, som — ifølge Opfordring fra Boets Eksekutorer — har givet Møde paa Skiftet som Repræsentant for det af Enkefru Hultmann ved hendes Testaments Post 3 indstiftede Legat, idet disse have paastaaet Testamentet af 6te August 1901 opretholdt som indeholdende en gyldig Tilbagekaldelse af den af hende i det tidligere Testamente truffne Disposition over, hvad hun, efter at have overlevet sin Mand, maatte efterlade sig.

Den mellem de paagældende herom førte Disput er af Eksekutorerne indladt til Skiftekommissionens Paakendelse.

Fru Hultmanns Disposition i det af hende og Manden i Forening oprettede Testamente over, hvad hun maatte efterlade sig, saafremt hun blev den længstlevende, til Fordel for Mandens Arvinger, fremtræder, efter dens Sammenhæng med Testamentets øvrige Indhold, som et Manden af hende givet Tilsagn, som er blevet uigenkaldeligt fra hendes Side derved, at hun som ommeldt i Henhold til dette Testamente har deltaget i Overtagelsen af Boet efter ham, idet hun ved denne Handling har bundet sig til at respektere samtlige de af dets Bestemmelser, hvis Opfyldelse paahvilede hende.

Da Enkefru Hultmann som Følge af det anførte har været uberegtiget til efter Mandens Død ved nyt Testamente at gøre Forandring i den af hende i hendes og Mandens fælles Testamente til Fordel for hans Arvinger skete Disposition over hendes Efterladenskaber, vil den af Fru Segelcke med Ægtefælle og Frk. Hansen nedlagte Paastand om, at Testamentet af 13de Juni 1883 vil være at lægge til Grund ved Fordelingen af Enkefru Hultmanns Efterladenskaber, være at tage til Følge.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Disputen.

Nr. 180.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Ferdinand Christian Frandsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Birks og Fleskum Herreds Ekstrarets Dom af 6 Februar 1904: Arrestanten Ferdinand Christian Frandsen, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder; saa udreder han og samtlige med Sagen lovligt forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører K. Petersen, og til Defensor, Prokurator Hasselbalch, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Marts 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Sørensen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ferdinand

Christian Frandsen til Højesteretssagførerne Liebe og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Ferdinand Christian Frandsen, der er født i Aaret 1866, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten har tidligere været anset ved Frederikshavns Købstads Ekstrarets Dom af 19 November 1885 efter Straffelovens § 228, jfr. § 47, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 5 Dage, ifølge Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 17 April 1889 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kongeligt Reskript af 13de Maj s. A. blev nedsat til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 4 Juli 1890 efter Straffelovens § 247 med samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage, ifølge Søby Købstads Ekstrarets Dom af 28de Oktober 1891 efter Straffelovens § 203 med samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage, ifølge Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 14 Juli 1896, for 2den Gang begaaet Hæleri, efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, og for 2den Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, sammenholdt med § 39, med samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 27de April 1898 i Medfør af Straffelovens § 241, jfr. dens § 238, som for 3dje Gang begaaet Hæleri med samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage, og ifølge Lollands Nørre Herreds Politirets Dom af 17 September 1901 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Forordning 10de December 1828 § 12, jfr. § 14, og Lov om Fattigvæsenet af 9 April 1891 § 57 med samme Art Fængsel i 5 Dage, hvorhos Arrestanten endelig ved et inden Dronninglund Herreds Politiret den 15de Oktober 1902 indgaaet Forlig har vedtaget for ulovlig Tilvendelse af nedskudt Vildt at erlægge en Bøde til Statskassen af 30 Kroner.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han Natten mellem den 28de og 29 November f. A. har — efter sin Forklaring i Forening med en Arbejdskarl ved Navn Christen Jensen, der imidlertid er forgæves eftersøgt — begaaet Tyveri paa Vildmosegaard, og gaar Arrestantens Forklaring herom ud paa følgende.

Den 28 November f. A. begave han og bemeldte Christen Jensen sig, efter at de havde sviret i Selskab med hinanden, indtil deres Penge vare slupne op, om Aftenen ved 10-Tiden til Vildmosegaard, hvor Arrestanten tidligere har arbejdet, efter hvad Arrestanten først har forklaret, i den Hensigt at begaa Tyveri der, medens han senere under Forhørene har udsagt, at det var for at søge Nattelogi, og efter at de efter deres Ankomst til Gaarden havde opholdt sig et Par Timer i Laden, gik de, da det var for koldt der, ind i Gaardens Kostald, hvortil der var uhindret Adgang. Da de her saa en islandsk Trøje og en Molskins Jakke hænge paa et Søm, tilvendte de sig disse Genstande, idet det muligvis nok var Arrestanten, der satte sig i Besiddelse af dem, og efter at de derpaa vare gaaede ind i en Bygning,

der forbinder Kostalden med Hestestalden, stjal de fra et derværende Kammer, hvor de hørte, at to Personer laa og sov, et Sæt Tøj, bestaaende af Jakke, Vest og Benklæder, idet Christen Jensen, efter at have aftaget sine Træsko, gik ind i Kammeret, hvortil Adgangen var fri, og tog de nævnte Genstande, medens Arrestanten, der har erkendt, at ogsaa dette Tyveri blev udført efter Aftale og til fælles Fordel, blev staaende udenfor. Af de saaledes stjaalne Genstande, som de, efter at have forladt Gaarden, delte imellem sig — og af hvilke det ommeldte Sæt Tøj havde en Værdi af i alt 17 Kr., og tilhørte den paa Gaarden tjenende Karl Jens Chr. Nielsen, medens den islandske Trøje og den Molskins Jakke tilhørte den samme Steds tjenende Røgter Peder Chr. Jensen, og i Forbindelse med et i Jakken beroende Par Vanter havde en samlet Værdi af 3 Kr. — fik Arrestanten som sin Part Benklæderne og den islandske Trøje, hvilke Klædningsstykker han iførte sig, samt den Molskins Jakke, angaaende hvilken hans Forklaring gaar ud paa, at han, da han Dagen efter Tyveriets Udførelse begav sig til Aalborg, medtog den tillige med sit eget Tøj i en Sæk, som han ligeledes havde tilvendt sig paa Vildmosegaard, men at han under Vejs anbragte Jakken saavel som det øvrige Tøj i en ham tilhørende Vadsæk, som han ved sin Ankomst til Aalborg satte ind i en derværende Beværtning, hvorfra den er bortkommen, uden at han ved hvorledes.

Benklæderne og den islandske Trøje ere bragte til Stede under Sagen og udleverede de respektive bestjaalne, der have frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Derimod er Arrestanten for de oven ommeldte af ham tilstaaede Tyverier ved Underrettsdommen rettelig anset for 3dje Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 231, 1ste Punktum, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og bemeldte Dom — — — — vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 26 April.

Nr. 13. Fru **Anna Clausen** med Mand, cand. jur. **M. Clausen** (Sidstnævnte personlig)

contra

Bogtrykker **A. A. Lange** som beskikket Væрге for den umyndiggjorte **Eduard Jensen** (Rée),

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af en ikke i Testamentsformer affattet Disposition.

Frederiksberg Birks Skifterets Decision af 23 November 1901: De i afdødes testamentariske Disposition af 6 December 1897

ommeldte Effekter — 1 Sølv-Kaffekande, 1 Sølv-Sukkerskaal og 1 Sølv-Flødekande — ville som Legat være at udlevere af Boet til Fru Anna Clausen. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af at den nævnte Disposition er skrevet paa ustemplet Papir.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Oktober 1902: Den af Appellanten, Bogtrykker A. A. Lange som beskikket Værge for den umyndiggjorte Eduard Jensen, nedlagte Protest mod, at de ovenomhandlede 3 Sølvgenstande udleveres til Appelindstævnte, Fru Anna Clausen, vil være at tage til Følge. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Den i den indankede Dom ommeldte, af afdøde underskrevne Seddel, dateret 6 December 1897, maa antages udfærdiget i Henhold til et af ham den 25 November 1897 oprettet Testament, hvori Appellantinden ikke var indsat som Arving. Efter at dette Testament er afløst af det i Dommen ommeldte Testament af 24 Februar 1900, hvorved der tillagdes hende et større Pengebeløb, maa det anses tvivlsomt, om Testator har fastholdt sit tidligere udtalte Ønske med Hensyn til de omstridte Sølvgenstande, hvorved endnu bemærkes, at Sedlen ikke fandtes ved Testamentet, men indblandet mellem mange andre, uvedkommende Papirer.

Idet det allerede paa Grund heraf maa billiges, at Indstævntes Protest mod Udlevering til Appellantinden af de omhandlede Sølvgenstande er tagen til Følge, vil Dommen efter Indstævntes Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellantinden have at betale Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellantinden, Fru Anna Clausen med Mand, cand. jur. M. Clausen, til Indstævnte, Bogtrykker A. A. Lange som Værge for den umyndiggjorte Eduard Jensen, med 200 Kroner. Saa betaler Appellantinden og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: I et af afdøde cand. phil., Sekretær Victor Jensen den 24 Februar 1900 for Notarius publicus oprettet Testamente har han bl. a. udtalt følgende:

»Jeg forventer, at mine muligt efterladte skriftlige eller i levende Live mundtlig udtalte Ønsker angaaende Disposition over enkelte Genstande, Effekter eller Møbler, Malerier eller Sølvgenstande, som jeg maatte ønske at efterlade til Slægtninge, Venner eller Bekendte, maa blive respekterede«.

I afdødes Bo fandtes der en den 6 December 1897 dateret med afdødes Navn underskrevet Seddel af følgende Indhold:

»Fru Anna Clausen, Inspektør ved Københavns Universitet M. Clausens Hustru, skænkes herved ved min Død 1 Sølv-Kaffekande, 1 Sølv-Sukkerskaal og 1 Sølv-Flødekande (Empirestil).«

I Henhold til denne Optegnelse begærede Appelindstævnte, Fru Anna Clausen, sig disse Genstande udlagte i afdøde Sekretær Jensens Bo, der behandles af de appelindstævnte, Ekspeditionssekretær, cand. polit. V. Møller og cand. polyt. Poul Lønborg som Executores testamenti, medens Appellanten, Bogtrykker A. A. Lange, som Værge for afdødes umyndiggjorte Broder, Eduard Jensen, hvem der ved Testamentet er tillagt Ret til af afdødes Indbo at udtage Sølvtøj, Malerier, Løsøreffekter m. m., saa meget som hans Værge og han tilsammen ønske, nedlagde Indsigelse her imod, idet han gjorde gældende, at afdøde ikke paa den Tid, da han underskrev den fornævnte Seddel, var ved sin Fornufts fulde Brug, og derhos for det Tilfælde at Fru Clausen maatte føre Bevis for det modsatte, hævdede, at Dispositionen dog maatte være ugyldig, da dens Rigtighed ikke var erkendt af alle Vedkommende, og de i Frdn. 21 Maj 1845 § 24 foreskrevne Former ikke vare iagttagne.

Efter at det ved en af Frederiksberg Birks Skifteret den 23 November 1901 afsagt Decision var statueret, at de i ovennævnte Disposition af 6 December 1897 ommeldte Effekter som Legat af Boet ville være at udlevere til Fru Anna Clausen, har Appellanten ved Stævning af 30 December 1901 indanket bemeldte Decision her for Retten, hvor han har gentaget sin Protest mod, at de 3 nævnte Sølvgenstande udleveres Fru Anna Clausen og paastaaet hende og hendes indstævnte Mand paalagt Appellens Omkostninger. De nævnte appelindstævnt have paastaaet den indankede Decision stadfæstet og sig tillagt Appellsagens Omkostninger. De indstævnte Eksekutorer have givet Møde for Overretten ved Sagens Inkamination, men ikke nedlagt nogen Paastand.

Da Appellanten har nægtet at erkende den paa den ommeldte Seddel truffne Bestemmelse som en gyldig testamentarisk Disposition, og en saadan Gyldighed ikke kan antages at være tillagt denne, der ikke er affattet under Iagtagelse af de i Frdn. 21de Maj 1845 § 24 foreskrevne Regler ved den af afdøde i Testamentet udtalte Forventning om, at Arvingerne vilde respektere muligt efterladte skriftlige eller mundtligt udtalte Ønsker angaaende enkelte Genstande, vil Appellantens Protest mod, at de omhandlede 3 Sølvgenstande udleveres Appelindstævnte Fru Clausen være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger for Overretten ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 191. Højesteretssagfører Jensen
 contra
Lauritz Emil Heuer eller **Høyer** (Def. Dietrichson),
 der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Marts 1904: Arrestanten Lauritz Emil Heuer eller Høyer bør straffes med Tvangsarbejde i 72 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lauritz Emil Heuer eller Høyer til Højesteretssagførerne Jensen og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Lauritz Emil Heuer eller Høyer, der er født den 20 September 1848 og som bl. a. ofte er straffet for Betleri, senest ved Aarhus Købstads Politirets Dom af 28 November 1901 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have den 18de ds. betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 72 Dage.

Onsdagen den 27 April.

Nr. 176. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
Joseph Reid (Def. Rée),
 der tiltales for Drab.

Christiansted Bytings kriminelle Ekstrarets Dom af 31 December 1903: Arrestanten Joseph Reid bør have sit Liv forbrudt. Saa tilsvare han og alle med Aktionen forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 1 Februar 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Joseph Reid til Højesteretssagførerne Asmussen og Rée 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Christianssteds Bytings kriminelle Ekstrarets Dom af 31te December f. A., afsagt af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd, er Arrestanten Joseph Reid, der er født paa Barbados, skønnet at være 19 Aar gammel, ankommen hertil som Emigrant den 10 Oktober f. A., og ikke funden tidligere straffet her paa Øerne, for Drab anset med Livsstraf, og er denne Dom efter Domfældtes Begæring og tillige fra det offentlige Side indanket her for Retten.

Sagens ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste tilstrækkeligt godtgjorte faktiske Omstændigheder er i det væsentlige følgende:

Sammen med Arrestanten kom som Emigrant fra Barbados Landarbejderen Robert Morris, og de fik begge Arbejde paa Plantagen »Anguilla«.

Arrestanten, der lavede Maden til sig selv og 2 andre Arbejdere, med hvem han delte Værelse, følte sig fornærmet af Morris, fordi denne lige over for hans 2 Kammerater havde beskyldt ham for ikke at omgaas retfærdigt med deres fælles Mad, og da Morris Søndag Morgen den 18 Oktober f. A. omtrent Kl. 6 kom forbi Arrestantens Værelse, raabte denne, der stod i Døren, at vel var Morris en stor Mand, men dog løj han undertiden. Morris gik derpaa efter Arrestanten, som trak sig tilbage, ind i Værelset, trængte Arrestanten op i et Hjørne, bøjede hans Hoved tilbage og gav ham med flad Haand 2 Slag paa Munden, saa den blødte, hvorefter Morris gik sin Vej.

Arrestanten bestemte sig straks til at gengælde de 2 Slag, han havde faaet af Morris, og tog 2 Sten, som han lagde til Side for at have dem ved Haanden og kunne kaste dem efter Morris, naar denne igen kom forbi; han viste ingen Ophidselse, men gik rolig omkring ved Fyrstedet uden for Værelset og passede sin og Kammeraters Frokost. Da Morris omtrent 1 $\frac{1}{2}$ Time senere atter kom forbi, raabte Arrestanten til ham, at han vilde slaa ham med de 2 Sten, og efter at Morris hertil først havde svaret »hvad for noget« og derefter, da Arrestanten gentog sit Udraab, havde gjort en henkastende Hovedbevægelse, kastede Arrestanten i en Afstand af 28 Fod først den ene Sten efter Morris og ramte denne, der vendte Ryggen til, i Baghovedet —

Arrestanten har først udsagt, at denne Sten ramte Morris mellem Skulderbladene, men senere erklæret, at han ikke kunde huske, hvor den ramte, og det er af tvende afhørte Øjenvidner forklaret, at den ramte i Baghovedet — samt derefter, da Morris vendte sig om, den anden Sten, som ramte Morris i Panden. Efter at være ramt 2den Gang faldt Morris straks forover og uden at tage for sig med Hænderne, til Jorden; han blev bragt til Hospitalet og afgik der ved Døden næste Dags Eftermiddag uden at have kunnet afgive Forklaring.

2 Sten, der næste Dag paavistes af et Øjenvidne som de af Arrestanten kastede, beskrives som kantede Kalksten af Vægt henholdsvis Pd. 2,35 og 1,10, og Arrestanten har erklæret, at han vel ikke med Bestemthed kan sige, om det var disse to individuelle Sten, han kastede, men at det i hvert Fald var Sten af den Slags, maaske snarere begge lidt mindre end den største og lidt større end den mindste af de 2 paaviste Sten.

Ifølge de obducerende Lægers visum repertum fandtes paa Ligets venstre Nakkeben et tosliget Saar med Flige af hver omtrent $\frac{1}{2}$ Tommes Længde, dels ind i Bedækningerne, dels gennem disse ind til det underliggende Ben, uden at dog dette fandtes beskadiget; endvidere paa venstre Isseben et trefliget Saar med Flige af hver omtrent $\frac{1}{4}$ Tommes Længde, ind i Bedækningerne, men ikke gennem disse, og fandtes Hjerneskalen at vise forskellige Frakturer, hvorhos hele Hjerne-Over- og Under-Fladen fandtes blodindtrukken og Frontalpartiet paa venstre Side betydeligt fladtrykt. Konklusionen udtaler, at Døden skyldes Fraktur af Kraniet og denne ledsagende Blødning, at Frakturen og Blødningen skyldes Slaget paa Pandebenet, og at Læsionen maa anses for absolut dødelig. I en senere Erklæring har Landfysikus Kalmer derhos udtalt, at Frakturen er bevirket ved 2 samtidigt virkende Aarsager, nemlig først ved meget betydelig Kraft, som f. Eks. kan frembringes ved en med Kraft kastet stor Sten, men ikke ved et Legemes Falden til Jorden fra staaende Stilling, og derhos ved at Topunktet af Kraniets Hvælving er ramt, hvad ikke med nogen Sandsynlighed kan antages at ske ved en saadan Falden.

Det maa herefter anses for tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten med det andet Stenkast har foraarsaget Morris' Død.

Arrestanten, som under Varetægtsarresten klagede over Hallucinationer, har i 1 Maaned været indlagt til Observation paa »Peters Farm Hospital« under Landfysikus Kalmer, som efter endt Observation har udtalt, at Arrestanten den første Nat var søvnløs og hallucineret, men at Hallucinationerne svandt efter Behandling, samt at Arrestanten hele Tiden har været rolig og normal og ikke frembyder noget Tegn paa Sindssygdøm. Arrestanten har efter sit eget Udsagn været straffet paa Barbados for af Hævnfølelse at have stukket Ild paa et Rørstykke; han beskrives af sine Omgivelser som en ondskabsfuld og hævnerrig Karakter.

Arrestanten har fastholdt, at det ikke var hans Hensigt at dræbe Morris, men kun at hævne den ham ved Slagene paa Munden tilføjede Tort, og at han ikke har sigtet efter nogen bestemt Legemsdel; han forklarer, at han vel nok indsaa, at han kunde gøre Morris Skade ved at kaste Stenene efter ham, men at han ikke tænkte, at det vilde gaa, som det gjorde, og der findes herefter ikke at kunne tillægges ham

bestemt Drabsforsæt, om det end imod hans Benægtelse ved 2 edfæstede Vidners Forklaring er godtgjort, at han, inden han kastede den 2den Sten, kom med et Udbrud om, at Morris nok ikke vilde falde for den 1ste.

Derimod findes den Voldshandling, ved hvilken Arrestanten blev Aarsag til Morris' Død, at maatte kvalificeres som overlagt; ligesom dette allerede maatte blive Følgen af Bestemmelsen i Forordning 4de Oktober 1833 § 6, idet Morris paa den Tid, da Arrestanten kastede Stenene, maa siges at have været sagesløs, saaledes findes ogsaa Arrestantens Handling i Betragtning af, at han straks efter at have faaet Slagene paa Munden lagde Stenene til Side, af den lange Tid, $1\frac{1}{2}$ Time, der hengik mellem dette Tidspunkt og det Tidspunkt, da han kastede Stenene, og af hans rolige og beherskede Optræden i hele Mellemtiden at maatte betegnes som overlagt i egentlig Forstand. Da det derhos, om end den 2den Sten ramte paa et særligt uheldigt Sted, ikke af den Grund kan siges, at Døden maa tilskrives en særdeles, Arrestanten ubekendt Omstændighed eller en usandsynlig og uforudseelig tilstødende Begivenhed, vil Arrestanten være at anse efter den citerede Forordnings § 10, 1ste Stykke, med den ved Lovens 6—6—1, jfr. Forordning 24 September 1824 § 1, hjemlede Livsstraf.

Underrettsdommen, der har samme Resultat — — — — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 165. Højesteretssagfører Winther

contra

Jens Antonius Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for uterligt Forhold mod et Pigebarn under 12 Aar.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Marts 1904: Tiltalte Jens Antonius Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kalko og Overretssagfører Sally, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Antonius Jensen til Højesteretssagfører Winther og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Antonius Jensen, der tiltales for uterligt Forhold mod et Pigebarn under 12 Aar, er født den 17 Januar 1879 og ikke funden forhen straffet.

Det femaarige Pigebarn Ane har afgivet følgende Forklaring angaaende den Behandling, hun den 6 December f. A. om Aftenen ved Syvtiden har været Genstand for fra Tiltaltes Side.

Medens hun den fornævnte Aften opholdt sig paa Gaden i Nærheden af Ejendommen Prinsessegade Nr. 71, i hvilken hun boede, saa hun, at Tiltalte tabte nogle Penge paa Gaden, hvorfor hun tog dem op og gav ham dem.

Tiltalte erklærede nu, at han skulde ind paa en Retirade, og hun viste ham da ind paa en Retirade i den Ejendom, i hvilken hun boede, hvorpaa hun gik ud paa Gaden for at lede efter nogle flere Penge, som han paastod, at han havde tabt.

Hun kunde imidlertid ikke finde flere, og da hun gik tilbage til Retiraden for at meddele ham dette, trak han hende ind til sig paa Retiraden, knappede hendes Benklæder ned og befølte hende mellem hendes nøgne Ben oppe ved Kønssdelen, men da dette gjorde ondt, gav hun sig til at græde, hvorpaa Tiltalte lovede hende flere Penge, naar hun vilde tie stille, idet han forbød hende at meddele hendes Forældre, hvad han gjorde ved hende.

Efter at Tiltalte i nogen Tid havde behandlet hende uterligt, blev Døren aabnet af en Arbejdsmand Niels Edvard Nicolaus Hansen, og hun løb da ud af Retiraden.

Tiltalte har i Overensstemmelse med det i øvrigt oplyste erkendt, at Pigebarnet den paagældende Aften leverede ham nogle Penge, som han havde tabt, samt at hun i længere Tid opholdt sig inde paa en Retirade sammen med ham; men han har paastaaet, at han ikke under dette Samvær har behandlet Barnet uterligt, idet han har forklaret, at Barnet opholdt sig saa længe hos ham paa Retiraden alene paa Grund af, at hun stadig vrøvlede om nogle Penge, som han havde tabt.

Ligesom denne Forklaring ikke blot er i Strid med Barnets, men ogsaa lyder i høj Grad usandsynlig, saaledes pege de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger hen paa, at Tiltalte har behandlet Barnet uterligt, i hvilken Henseende skal fremhæves følgende:

Syerske Anna Hansine Christine Hansen har edelig forklaret, at hun den paagældende Aften omtrent Kl. 7¹/₄ opholdt sig paa en af Retiraderne i den paagældende Ejendom, da hun hørte, at en Mandsperson og en lille Pige opholdt sig inde paa Retiraden ved Siden af, og af den Samtale, de førte med hinanden, hørte hun,

at Mandspersonen bød Barnet 1 Kr. og senere talte om 2 Kr.

at Mandspersonen forbød hende at tale derom til sin Moder, samt at han sagde til Barnet, om hun selv kunde ordne sine Benklæder.

Fornævnte Arbejdsmand, hvis fulde Navn er Niels Edvard Nicolaus Hansen, har edelig forklaret, at da han var bleven gjort opmærksom

Færdig fra Trykkeriet den 12 Maj 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 10—11.

Onsdagen den 27 April.

paa, hvad der foregik paa den Retirade, hvor Tiltalte og Barnet opholdt sig, vilde han lukke Døren til Retiraden op; han maatte imidlertid tage et Par Tag i Døren, inden han fik den op, idet Tiltalte holdt igen, og da han fik aabnet Døren, saa han Tiltalte sidde paa Sædet, medens Barnet stod mellem hans Ben; Tiltalte gjorde dernæst et forgæves Forsøg paa at flygte.

Frøken Anna Kirstine Poulsen har edelig forklaret,

at hun den paagældende Aften opholdt sig paa den anden Retirade, der stødte op til den, i hvilken Tiltalte og Barnet var,

at hun hørte Barnet græde,

at hun hørte Tiltalte sige, at hvis hun græd, fik hun ingen Tokrone af ham,

at hun hørte Tiltalte spørge, om Barnet selv kunde ordne sine Benklæder, og straks efter sige »ellers kunde han løse dem op«, samt at hun, da fornævnte Arbejdsmand Hansen vilde lukke op til Retiraden, i hvilken Tiltalte og Barnet var, kunde mærke, at der blev holdt paa Døren inde fra.

Da hertil kommer, at den Læge, der samme Aften undersøgte Barnet, har erklæret, at Partiet udenom de egentlige Kønsele, der var ganske uudviklede, var rødt og irriteret, findes der at være ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har behandlet Barnet uterligt saaledes som af hende forklaret, og Tiltalte vil derfor være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 28 April.

Nr. 190

Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Gotfred Hansen (Def. Réé),

der tiltales for Betleri og Ran.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Marts 1904: Arrestanten Niels Gotfred Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Mundt og Overretssagfører Cortsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Gotfred Hansen til Højesteretssagførerne Lunn og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Gotfred Hansen, der tiltales for Betleri og Ran, er født den 6 Marts 1858 og anset ved Rettens Dom af 20 November 1900 efter Straffelovens § 176, kfr. §§ 161, 170 og 173, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og ved Rettens Dom af 1 August 1903 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Endvidere har Arrestanten i November f. A. siddet arresteret under en her ved Retten mod ham indledet Undersøgelse, under hvilken han sigtedes for at have frastjaalet en beruset Mandsperson i Beværtningen »Nordpolen« en Portemonnæ, indeholdende ca. 1 Kr.; denne Undersøgelse sluttedes imidlertid af Mangel paa Bevis med Politidirektørens Samtykke uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han i Januar d. A. har betlet mange forskellige Steder paa Sjælland.

Endvidere sigtes Arrestanten for at have den 13 December f. A. i Beværtningen »Nordpolen« fraranet Arbejdsmand Jens Christian Larsen et til 8 Kr. vurderet Ur; desangaaende er følgende oplyst:

Fornævnte Arbejdsmand Larsen har edelig forklaret, at han, medens han stod ved Disken og vilde betale for sin Fortæring, hørte et Klip, mærkede et Ryk i Urlommen og saa en Mandsperson, som han, der var meget beruset, dog ikke har kunnet genkende i Arrestanten, lige i det samme forsvinde ud af Døren, saa hurtig han kunde; han følte straks efter i Urlommen og mærkede, at Uret var borte, medens en Stump af Kæden hang ned af Vesten.

Opvarter Peter Hansen har edelig forklaret, at Arrestanten opholdt sig i Beværtningen ved den paagældende Lejlighed, og at Arrestanten løb ud af Beværtningen med en Stump Metalkæde af samme Farve som Larsens, hængende ud fra Haanden, samtidig med, at Larsen udbrød: »Der tog han mit Ur« eller lignende.

Opvarter Jens Christian Sørensen har edelig forklaret, at Larsen, lidt efter at han havde staaet ved Disken og havde sit Ur fremme, traadte lidt tilbage fra Disken, at Arrestanten den Gang stod ved Siden af Larsen, at Arrestanten et Øjeblik efter løb ud af Beværtningen, forfulgt af Larsen, der sagde: »Han har stjaalet mit Ur«, samt at der da fra Arrestantens lukkede Haand hang et lille Stykke Urkæde af samme Farve som Larsens.

Arrestanten har erklæret, at det gerne kan være, at han ved den paagældende Lejlighed opholdt sig i Beværtningen »Nordpolen«, men han har benægtet at have begaaet det ham paasigtede Ran. Han har dernæst paastaaet, at han ingensinde er løbet ud fra »Nordpolen«, og at han aldrig, naar han har forladt denne Beværtning, har haft en Stump Kæde hængende ud fra Haanden.

Naar der imidlertid henses til Arrestantens Fortid og navnlig til, at han ved Rettens fornævnte Dom af 1 August f. A. blev straffet for et lignende Forhold, som han nu sigtes for at have begaaet, findes der at være ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har begaaet det fornævnte ham paasigtede Forhold, der vil være at tilregne ham som Tyveri, hvorfor Aktionsordren ikke findes at være til Hinder.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under et med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 182.

Advokat Hindenburg

contra

Oluf Robert Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Marts 1904: Arrestanten Oluf Robert Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Steinthal og Overretssagfører Paludan, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til et Aar. I

Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Oluf Robert Nielsen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Oluf Robert Nielsen, der tiltales for Vold, er født den 4 Juni 1883 og anset ved Rettens Dom af 23de August 1902 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Ved Arrestantens Forklaring og Tilstaaelse samt det i øvrigt oplyste, hvoraf fremhæves de af Gørtlermester Viggo Alfred Andreas Petersen, Tjenestepige Agnes Dorthea Vilhelmine Petersen, Grosserer Alfred Henrik Frederik Jørgensen og Tjenestekarl Johan Christian Jonassen afgivne beedigede Forklaringer, er det bevist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Medens Gørtlermester Petersen og Tjenestepige Agnes Petersen Natten mellem den 24de og 25de Januar d. A. ved Ettiden stode sammen paa Kongens Nytorv ved Charlottenborgbygningen og ventede paa en Sporvogn, gik Arrestanten »for Plaser« hen til dem, stillede sig op lige ved Siden af dem med Hænderne i Lommen og stirrede paa dem, idet han rømmede sig paa en demonstrativ Maade, i hvilken Anledning Gørtlermester Petersen placerede sig mellem Tjenestepige Agnes Petersen og Arrestanten og spurgte ham, hvad han vilde. Efter Arrestantens Forklaring berørte Gørtlermester Petersen ham med Bagen under denne Placering, og da Arrestanten blev noget fornærmet herover, udbrød han: »Naa, naa!« og greb Petersen ved Skulderen eller skubbede til hans Skulder saaledes, at hans Hat faldt af. Petersen vendte sig nu om mod Arrestanten, idet han hævdede sin Arm i Vejret, og da han under denne Bevægelse efter Arrestantens Paastand ramte ham i Panden med Haanden, fo'r Arrestanten ind paa ham og slog løs paa ham samt sparkede ham.

Petersen søgte at værges sig, og de kom nu i Slagsmaal med hinanden, under hvilket Slagsmaal Arrestanten stadigt var den angribende, medens Gørtlermester Petersen slog fra sig for at værges sig og blive fri for Arrestanten; under Kampen faldt de om paa Gaden, og da de kom op igen, lykkedes det Petersen at blive fri. Da han nu gik sin Vej, ledsaget af Tjenestepige Agnes Petersen, løb Arrestanten efter ham og tildelte ham bag fra med flad Haand et Slag paa Hovedet, hvilket Slag var saa kraftigt, at Petersen faldt om og tabte Bevidstheden. Arrestanten forsøgte derpaa at undløbe, men blev kort efter paagrebet og anholdt.

Medens Arrestanten ikke blev paaført nogen som helst Skade ved den paagældende Lejlighed, havde de af Arrestanten begaaede Voldshandlinger til Følge, dels at Overfaldne fik en Del smaa Hudafskrabninger, dels at han i Faldet fik et ca. 5 Ctm. langt, kontunderet Saar i venstre Side af Panden over udvendige Øjenvinkel samt en lettere Hjernerystelse. Det er endvidere oplyst, at Overfaldne i flere Dage havde stærke Hovedsmerter og endnu den 2den forrige Maaned ikke havde kunnet genoptage sit Arbejde, hvorhos Overfaldne ved sit sidste

Møde i Retten den 5te forrige Maaned har forklaret, at han nu havde genoptaget sit Arbejde, endskønt hans Øje endnu var stærkt blod-underløbet, og han havde en ubehagelig Fornemmelse i Saaret, der var i Færd med at læges.

Efter det oplyste maa det antages, at de overfaldne tilføjede Læsioner ikke ville efterlade anden varig Følge end et rundt, stærkt synligt Ar over hele venstre Tinding.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Mandagen den 2 Maj.

Nr. 115. Gaardejer **Jens Sørensen** (Ingen)

contra

Overretssagfører **H. Dam** og Tømrer **A. V. Christensen** (Ulf Hansen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Gaardejer Jens Sørensen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelses Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til de Indstævnte, Overretssagfører H. Dam og Tømrer A. V. Christensen, som have ladet møde, 200 Kroner.

Tirsdag den 3 Maj.

Nr. 64. Enkefru **Laura Hein** (Asmussen)

contra

Fru **Sophie Buhl**, født Hein, og hendes Mand, Proprietær **O. Buhl** (Bülow),

betræffende Spørgsmaalet, om en Kreditricis Paategning paa et i hendes Dødsbo fundet Gælds-brev skulde opfattes som en Modifikation i Gælds-brevets Indhold eller som en dispositio mortis causa til Fordel for Debitor.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 April 1903: Indstævnte, Enkefru Laura Hein, bør til Citanterne, Fru Sophie Buhl, født Hein, og hendes Mand, Proprietær O. Buhl, betale de paastævnte 6624 Kr. 58 Øre med Renter af 6086 Kr. 48 Øre, 5 pCt. p. a. fra den 29 Januar 1901 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, var det i forrige Instans uomtvistet, at den i Dommen omhandlede Paategning paa Direktør Adolph Heins Gældsbevis gik ud paa, at han skulde have Ret til af den Kristiane Hein betalte aarlige Rente at erholde afskrevet paa hendes Tilgodehavende, hvad Renten androg mere end $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a. af hans Skyld til hende efter Gældsbeviset, og om det end nærmest maa antages, at denne Afskrivning først skulde træde i Kraft ved Kristiane Heins Død, maa der anses derved at være truffet en kontraktmæssig Overenskomst, hvorved den hende ved Arveoverenskomsten tillagte Andel i Gældsbeviset indskrænkedes. Selv om hun nu maatte have haft til Hensigt ved Fraklipningen af Paategningen at annullere denne — hvad i øvrigt efter Indholdet af hendes i Dommen ommeldte Erklæring af 23 Juli 1896 ikke er sandsynligt — har hun i hvert Fald manglet Berettigelse dertil.

Som Følge heraf vil Appellantinden i Overensstemmelse med sin Paastand være at frifinde mod at betale de Indstævnte 998 Kroner 66 Øre med Renter som paastaaet.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellantinden, Enkefru Laura Hein, bør til de Indstævnte, Fru Sophie Buhl, født Hein, og hendes Mand, Proprietær O. Buhl, betale 998 Kroner 66 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 29 Januar 1901, indtil Betaling sker, men i øvrigt for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Krigs-assessor Hein den 4 Januar 1892 var afgaaet ved Døden, blev hans Bo overtaget til privat Skifte af hans 5 Børn: Ludvig Hein, Kreditforeningsdirektør Adolph Hein, Kristiane Hein, der var ugift, samt

Anna Hein og Sophie Hein, der vare gifte henholdsvis med C. Scherwin og O. Buhl. I Boet, hvis eneste Aktiv var en af Direktør Adolph Hein til Faderen udstedt Obligation, stor til Rest 19700 Kr., affattedes der af denne Arving en Opgørelse, der tiltraadtes af hans Medarvinger, og i hvilken det efter en Paavisning af, at den ugifte Datter Kristianes Arvelod, saafremt et i Boet forefundet Testamente lagdes til Grund ved Arvedelingen, vilde blive 8601 Kr. 78 Øre, men i modsat Fald ikkun 6086 Kr. 48 Øre, nærmere hedder:

»Da Kristiane ikke vil kunne erhverve et sorgfrit Udkomme for det hende, hvis Testamentet opretholdes, i alt tilkommende Beløb 8601 Kr. 78 Øre, have hendes 3 Søskende Anna, Adolph og Sophie derfor tilbudt hende at lade hende nyde Renten af den Kapital, som afset fra Testamentet vilde tilfalde dem, nemlig 7759 Kr. 44 Øre, saa længe hun lever i ugift Stand, hvorhos Adolph har tilbudt at beholde den Kristiane selv tilfaldende Kapital 6086 Kr. 48 Øre og det de 3 nævnte Søskende i Boet i alt tilkommende Beløb 7759 Kr. 44 Øre, tilsammen 13845 Kr. 92 Øre og deraf svare hende en aarlig Rente af 8 pCt., saa længe hun lever i ugift Stand«.

Efter forskellige Beregninger, der vise, at der i alt i Boet bliver at fordele mellem Arvingerne 19232 Kr. 39 Øre, fortsættes der videre i Opgørelsen saaledes: »Deraf vil 6086 Kr. 48 Øre tilhøre Kristiane, medens 7759 Kr. 43 Øre henstaa til Rentenydelse for hende saaledes, at hele Beløbet 13845 Kr. 91 Øre henstaa hos Adolph, saa længe Kristiane lever i ugift Stand ifølge det af ham til Afdøde udstedte Gældsbevis, paa hvilket Resten afskrives«.

Kristiane Hein afgik derefter ved Døden den 7de Juli 1899, og hendes Bo blev i Henhold til Testamente af 29 April 1890 overtaget af Søsteren, Fru Sophie Buhl som eneste Universalarving.

Under nærværende Sag have nu Citanterne, nævnte Fru Buhl og hendes Mand, Proprietær O. Buhl, efter den 5te December 1899 at have opsagt saavel deres egen Arvelod efter Faderen, 2586 Kr. 48 Øre, som Kristianes Arvelod, 6086 Kr. 48 Øre, til Udbetaling den 1 Januar 1901 og med Bemærkning, at Direktør Adolph Hein afgik ved Døden kort efter at have modtaget Opsigelsen, men at hans i uskiftet Bo efter ham hensiddende Enke, Indstævnte Laura Hein, kun har betalt deres egen Arvelod paa 2586 Kr. 48 Øre og uden Renter, søgt hende til Betaling af følgende Beløb:

den Kristiane Hein udlagte Arvekapital	Kr. 6086 48
Rente heraf 4 pCt. p. a. fra 7 Juli 1899 til Forligs-	
klagens Dato den 29 Januar 1901.	» 383 48
Rente 4 pCt. p. a. af 2586 Kr. 48 Øre fra 7 Juli 1899	
til Udbetalingsdagen den 1 Januar 1901.	» 154 62

i alt Kr. 6624 58

tillige med Renter af 6086 Kr. 48 Øre 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkost-

ninger mod at betale det foran nævnte af Citanterne indtalte Rente- beløb	Kr. 154 62
som Rest af den Kristiane Hein tilkommende Arvelod ifølge Gældsbeviset	> 794 85
Renter af dette Restbeløb fra den 7 Juli 1899 til den 24 Januar 1901	> 49 19

i alt Kr. 998 66

med Renter heraf som paastævnt.

Striden mellem Parterne angaar saaledes alene afdøde Kristiane Heins Arvelod og drejer sig nærmere om, hvorvidt ligeledes nu afdøde Direktør Adolph Hein eller nu dennes Enke — saaledes som denne paastaar — har haft Ret til i bemeldte Arvelod at afkorte et Beløb af 5291 Kr. 63 Øre.

Det er in confesso under Sagen, at Kristiane Hein kort efter at det omhandlede Gældsbevis paa Skiftet efter Faderen var blevet overleveret hende til Opbevaring, har efter Aftale med Broderen, Direktør Hein, givet det en Paategning om, at han skulde have Ret til af den hende betalte aarlige Rente at erholde afskrevet paa hendes Tilgodehavende, hvad Renten androg mere end $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a. af hans Skyld efter Gældsbeviset, og at hun senere har afklippet den Del af Gældsbeviset, paa hvilket denne Paategning stod. Det paagældende Afklip er ikke bragt til Veje, og det er heller ikke under Sagen paa anden Maade konstateret, hvorledes Paategningens Ordlyd, som der er Meningsulighed om mellem Parterne, nærmere har været. Indstævnte hævder nu, at Paategningen gik ud paa, at Direktør Hein skulde være berettiget til ved Udbetalingen af Søsteren Kristianes Andel i Gældsbeviset at fradrage Godtgørelse for den Del af den af ham til hende betalte Rente, som androg over $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a. af den af ham til enhver Tid virkelig skyldige Kapital, og Indstævnte har fremlagt en af Direktør Hein — som det maa antages — efter Søsteren Kristianes Død i Overensstemmelse hermed udført Beregning over den ham tilkommende Godtgørelse, som herefter andrager det oven anførte Beløb af 5291 Kr. 63 Øre. Citanterne gøre i Modsætning hertil gældende, at Paategningen lød paa, at Direktør Hein først skulde have den paagældende Del af den af ham til Søsteren Kristiane betalte aarlige Rente tilbagebetalt ved hendes Død, og idet Dispositionen herefter efter deres Formening er en Døds gave, hævde de, at den, da de testamentariske Former ikke vides at være iagttagne ved dens Oprettelse, er ugyldig, og at Kristiane Hein, som beholdt Gældsbeviset med Paategningen i sit Værge, maatte være beføjet til at genkalde Dispositionen, hvad hun formenes at have gjort paa tilstrækkelig tydelig Maade ved Fraklipningen af den paagældende Del af Beviset. Citanterne have i øvrigt endvidere anbragt, at Paategningen, hvad enten den har haft den af Indstævnte eller den af dem angivne Ordlyd, er betydningsløs, dels fordi den af Kristiane Hein er given i den aabenbart urigtige og for Direktør Hein kendelige Forudsætning, at han havde bevist hende en Velgæring ved at forpligte sig til at betale hende de oven anførte 8 pCt. i aarlig Rente, og dels fordi den var udvirket af Direktør Hein bag de andre Medarvingers og navnlig Citantindens og hendes

Søster Annas Ryg i Strid med Beslutningen paa Skiftet efter deres Fader.

Medens nu denne sidst paaberaabte Omstændighed, dens Rigtighed forudsat, ikke kan medføre, at den omhandlede Paategning her under Sagen betragtes som ugyldig, og dette saa meget mindre, som det er uomtvistet, at Citanterne forlængst ere blevne bekendte med den og desuagtet ikke overfor afdøde Direktør Hein have fremsat nogen Indsigelse mod dens Gyldighed, og medens et saadant Resultat ej heller kan hidføres ved den af Citanterne fremdragne Forudsætning hos Kristiane Hein, allerede fordi dens Urigtighed ikke under de foreliggende Omstændigheder kan anses for utvivlsom, kan der paa den anden Side ikke gives Indstævnte Medhold i, at der, da det er Kristiane Hein, fra hvem Citanterne udlede deres Ret, som selv har fra-klippet og forkommet Paategningen, maa gaas ud fra, at denne har haft den af Indstævnte angivne Ordlyd, eller i, at det af den anførte Grund maa paahvile Citanterne at godtgøre, at Paategningen ikke har været udfærdiget i saadanne Former, som Døds-gavers Oprettelse kræver.

Idet nu intet tyder paa, at Kristiane Hein ved Paategningens Nedskrivning har iagttaget nogen særlig Form, navnlig den for Testaments Oprettelse foreskrevne, findes der at maatte gaas ud fra, at hun har været fuldt beføjet til at annullere Paategningen og dermed den deri indeholdte Disposition som sket, hvorved bemærkes, at det ikke findes at være afgørende her imod, at hun i en af Indstævnte fremlagt Erklæring af 23de Juli 1896, som maa antages oprettet, efter at Paategningen var annulleret, men hvilken Erklæring ikke er oprettet i Testamentsform, ses at gaa ud fra, at hendes Broder Adolph, naar hun dør, førend hendes Kapital er medgaaet som udregnet i Vederlag for de forhøjede Renter til hende, har Ret til at beholde saa meget af Kapitalen, som behøves til Dækning heraf, idet denne Erklæring, som ikke af Indstævnte er paaberaabt som selvstændig testamentarisk Disposition, under disse Omstændigheder alene kan tjene til Bevis for, at Kristiane Hein ved dens Afgivelse er gaaet ud fra den, overfor Citanternes testamentariske Ret betydningsløse Forudsætning, at hun, uagtet Paategningen af hende var annulleret, var bunden ved denne. Som Følge heraf vil Indstævnte være at dømme til at betale det indtalte Beløb med Renter som paastævnet, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne skønnes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 6. Bager Niels Madsen (Winther efter Ordre)

contra

O. L. Aas (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til Erstatning i Anledning af Indstævntes Misligholdelse af et Lejemaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 November 1902: Indstævnte, O. L. Aas, bør til Citanten, Bager Niels Madsen, betale 105 Kr. 95 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 12te Juli 1900 til Betaling sker, men i øvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten med 80 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Saaledes som Sagen efter den skete Indstævning foreligger for Højesteret, er der alene Spørgsmaal om, hvorvidt Appellanten overfor Indstævnte har Krav paa yderligere Erstatning, end det ham ved den indankede Dom tilkendte Beløb.

I Dommen er det rettelig antaget, at Indstævnte har gjort sig skyldig i væsentlig Misligholdelse af det omtalte Lejemaal, og da der efter det foreliggende maa gaas ud fra, at der herved er paaført Appellanten Næringstab, vil Indstævnte have at betale ham Erstatning herfor, hvorhos Indstævnte vil have at godtgøre Appellanten dennes Udgifter, dels ved Flytningen til en anden Lejlighed, dels til Brændsel, forbrugt under Appellantens for-gæves Forsøg paa at drive Bagerforretningen. Derimod har Appellanten ikke imod Indstævntes Benægtelse godtgjort at have lidt yderligere Tab ved Indstævntes Misligholdelse af Lejemaalet. Den Erstatning, som for de ovennævnte Poster vil være at til-kende Appellanten, findes efter Sagens Oplysninger at kunne an-sættes til 800 Kroner, og Indstævnte vil saaledes være at dømme til i det hele at betale Appellanten 905 Kroner 95 Øre med Renter deraf som paastaet.

Ved den indankede Doms Bestemmelse om Processens Om-kostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten maa det have sit Forblivende, og Indstævnte vil derhos have at betale Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for bene-ficerede Sager, derunder Salær til Appellantens beskikkede Sag-fører.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, O. L. Aas, bør til Appellanten, Bager Niels Madsen, betale 905 Kroner 95 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 12 Juli 1900, til Betaling sker, samt Processens Omkostninger for Landsover-samt Hof- og Stadsretten med 80 Kroner. Saa betaler han og til det offentlige det Retsgebyr, der skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, der skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Appel-lantens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium til Højesteretssagfører Winther 100 Kroner. Endelig betaler Indstævnte til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag har Citanten, Bager Niels Madsen, andraget, at Indstævnte, O. L. Aas, som Følge af Misligholdelse af et mellem Parterne indgaaet Lejemaal om et Bagerilokale og en Beboelseslejlighed i Ejendommen Lille Kongensgade Nr. 9 her i Staden formentlig maa være pligtig til at tilbagebetale Citanten den erlagte Leje 100 Kr. foruden Stempel til Kontrakten 5 Kr. 95 Øre samt til at erstatte Citantens Tab for Inventarium og Brød, der ødelagdes under hans Forsøg paa at drive Forretning i de lejede Lokaler, ved Anskaffelse af Inventarium, Dampkedel og Brændselmateriale, ved Rejse hertil og Flytningen samt ved Standsning i Virksomhed.

Citantens endelige Paastand gaar ud paa, at Indstævnte dømmes til at betale ham i alt 1499 Kr. 95 Øre eller et ved uvillige Mænds Skøn fastsat Beløb, subsidiært 105 Kr. 95 Øre, med Renter af det skyldige Beløb 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 12 Juli 1900 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger.

Det ommeldte Lejemaal blev ifølge Sagens Oplysninger indgaaet fra 11 Juni 1900, og Indstævnte gav Citanten en skriftlig Erkendelse af, at Citanten havde modtaget de lejede Lokaler med mange Mangler, hvorhos Indstævnte forpligtede sig til uopholdelig at istandsætte Lokalerne. Citanten gør gældende, at Indstævnte ikke behørigt har opfyldt denne Forpligtelse, hvilket har medført, at Citanten, der havde paabegyndt Bageriets Drift den 15de Juni samme Aar, maatte ophøre dermed den 23de samme Maaned, og i August samme Aar fraflytte Beboelseslejligheden.

Ved de under Sagen optagne Tingsvidner er det godtgjort, at Bagerilokalet ved Lejemaalets Begyndelse var ubrugeligt som saadant bl. a. som Følge af, at det var i høj Grad belempret med Rotter, og at Lejligheden ikke var i beboelig Stand.

Da Indstævnte ikke mod Citantens Benægtelse har ført Bevis for, at han har afhjulpet de med Lokalerne forbundne væsentlige Mangler, vil han have at tilbagebetale Citanten det oppebaarne Lejebeløb 100 Kr. og at erstatte Citanten de til Lejekontraktens Stempling medgaaede 5 Kr. 95 Øre. Derimod vil der ikke kunne tilkendes Citanten yderligere Erstatning, da han ikke har tilvejebragt tilstrækkelig Oplysning om, at der i øvrigt er tilføjet ham Tab ved Lejekontraktens Misligholdelse.

Indstævnte vil saaledes være at dømme til at betale Citanten 105 Kr. 95 Øre med Renter som paastaaet, men i øvrigt være at frifinde for hans Tiltale.

Sagens Omkostninger vil Indstævnte efter Omstændighederne have at godtgøre Citanten med 80 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdagen den 4 Maj.

Nr. 185.

Advokat Nellemann

contra

Peter (Peder) Andersen og Hustru, **Line**, født **Hansen**
(Def. Høgbro),

der tiltales for Bedrageri.

Ramsø Thune Herreders Ekstrarets Dom af 20 Januar 1904: Arrestanten Peder Andersen og Tiltalte, hans Hustru Line Andersen, født Hansen, bør straffes, førstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de og, en for begge og begge for en, betale i Erstatning til Strygerske Vilhelmine Pedersen af Roskilde 140 Kr. samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Sagførerne J. P. Nielsen og N. C. P. Petersen, henholdsvis 20 og 15 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Marts 1904: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Steinthal og Overretssagfører M. Carlsen for Overretten betaler Arrestanten Peter eller Peder Andersen og hans Hustru, Tiltalte Line Hansen, en for begge og begge for en, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til henholdsvis 60 Dage og 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Peter Andersen bestemmes til tresindstyve Dage og for hans Hustru, Line, født Hansen, til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betale de nævnte Tiltalte, en for begge og begge for en, til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Høgbro 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Peter eller Peder Andersen og hans Hustru, Tiltalte Line Hansen, der ere fødte henholdsvis den 25 Oktober 1841 og den 26 Juli 1862, aktionerede for Bedrageri.

Medens Tiltalte ikke er funden forhen straffet, er Arrestanten anset bl. a. ifølge Løve Herreds Ekstrarets Dom af 19de Januar 1865 efter Frdn. 11 April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 13 September 1871 efter Straffelovens § 274, 2det Stykke, kfr. § 270, samt efter Lov 10 Maj 1854 § 63 med samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage, og senest ifølge Øster Flakkebjerg Herreds Ekstrarets Dom af 29de Maj 1875 efter Straffelovens § 251 og § 253, sammenholdte med § 62, med samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han i en mod ham for Tyveri eller dog uhjemlet Besiddelse af stjaalet Gods samt Bedrageri anlagt Sag ifølge Slagelse Købstads Ekstrarets Dom af 8de Maj 1877 frifandtes med Paalæg af Aktionens Omkostninger.

Efter at Strygerske Vilhelmine Pedersen den 2 Maj 1903 udenfor Ægteskab havde født en Datter Vera Emilie Alice Petersen, indrykkede hun i »Roskilde Dagblad« et Avertissement om et Plejehjem til dette Barn. Arrestanten og Tiltalte reflekterede paa dette Avertissement, idet Tiltalte med Arrestantens Samtykke i hans Navn tilskrev Vilhelmine Pedersen, at de gerne vilde have Barnet som deres eget, med Tilføjende, at en lille Udbetaling ønskedes en Gang for alle. I denne Anledning kom der den 23de s. M. et Møde i Stand i vedkommende Barnefaders Forældres, nu afdøde Vognmand Petersen og Hustru Anes Hjem i Roskilde, ved hvilket Møde foruden Arrestanten og Tiltalte samt Vilhelmine Pedersen ogsaa Vognmand Petersen og Hustru samt deres Datter Ingeborg Petersen vare til Stede, og hvor det blev aftalt, at Arrestanten skulde modtage Barnet, der ogsaa Dagen derpaa blev bragt til og modtaget i hans daværende Hjem.

Den 5 Oktober s. A. indgav Vilhelmine Pedersen en Anmeldelse til Politimesteren i Ramsø-Tune Herreder om, at Arrestanten og Tiltalte vare indgaaede paa at modtage hendes oftnævnte Barn som deres eget til Adoption mod en mod hans Kvittering udbetalt Betaling en Gang for alle af 200 Kr., men at Arrestanten til Trods for denne Overenskomst intet Skridt havde gjort til Forholdets Ordning, men forlangt, at hun skulde tage Barnet igen, hvad hun dog foreløbig havde undslaaet sig for, og nægtet at have modtaget fornævnte Beløb. Barnet forblev hos Arrestanten og efter hans Anholdelse her under Sagen hos Tiltalte, indtil det, for hvis Vedkommende Arrestanten ikke havde indhentet fornøden Plejetilladelse, den 22de Oktober s. A. ved Politiets Foranstaltning blev tilbagegivet til dets Moder.

Arrestanten og Tiltalte have vedholdende benægtet at have modtaget Betaling for at modtage Barnet, eller at der er underskrevet noget Bevis angaaende saadan Betaling, idet Arrestanten yderligere har forklaret, at da Vilhelmine Pedersen paa fornævnte Møde ingen Penge havde og forbeholdt sig at tage Barnet igen, naar hun vilde, gik han ind paa at modtage Barnet indtil videre uden Godtgørelse.

Vilhelmine Pedersen, Vognmand Petersens Enke og Datter Inge-

borg have herimod under Sagen overensstemmende forklaret, at de paa det ommeldte Møde, hvor de overværede Forhandlingerne mellem nu afdøde Vognmand Petersen og Arrestanten samt Tiltalte om Overtagelse af Vilhelmine Pedersens Barn, hørte, at Arrestanten og Tiltalte indgik paa at tage Barnet som deres eget mod en Betaling en Gang for alle af 200 Kr., hvorefter Ingeborg Petersen skrev et under Sagen fremlagt, saaledes lydende Dokument: »Undertegnede Husejer Peder Andersen af Tokkerup har modtaget Pigen Vera Emilie Alise en Gang for alle mod en Udbetaling af 200 Kr., hvorfor kvitteres«. Vognmand Petersens Enke og Datter Ingeborg have derhos forklaret, at de saa, at Vognmand Petersen udbetalte Arrestanten 200 Kr., og hørte, at Arrestanten bemærkede, at han ikke kunde skrive samt bemyndigede Tiltalte til at skrive hans Navn paa fornævnte Dokument, hvad hun derefter gjorde, idet hun skrev »Peder Andersen«, med hvilket Navn Kvitteringen ogsaa ses at være underskrevet. Vilhelmine Pedersen var efter sin Forklaring gaaet ind i en anden Stue i det Øjeblik, Pengene udbetaltes og Kvitteringen underskrevs. Hun og Vognmand Petersens Enke have yderligere forklaret, at Arrestanten ca. 4 Uger efter at han havde modtaget Barnet, indfandt sig hos dem og gav ondt af sig mod Vilhelmine Pedersen, fordi hun endnu ikke havde set til Barnet samt tilføjede, at de skulde faa baade Barn og Penge tilbage. Vilhelmine Pedersen har derhos forklaret, at Arrestanten og Tiltalte, naar hun var ude hos dem for at se til Barnet, vare grove og uforskammede mod hende, og at der sidste Gang først forlangtes flere Penge, hvorhos Arrestanten, da hun ytrede, at det var efter Arrestantens eget Forlangende, at Beløbet var fastsat, sagde, at han ingen Penge havde faaet.

Ledvogter Hans Peter Hansen og Hustru Ane Kirstine have endelig forklaret, at Arrestanten til dem har sagt, at han havde faaet Betaling en Gang for alle for at antage sig Barnet som sit eget.

Ved disse Forklaringer, af hvilke de af Vognmand Petersens Enke og Datter Ingeborg samt af Ledvogter Hansen og Hustru afgivne ere bekræftede med Ed, samt ved det i øvrigt i Sagen oplyste maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten og Tiltalte svingagtig have fragaaet Modtagelsen af oftnævnte Beløb.

For dette Forhold findes de ved den indankede Dom rettelig at være ansete efter Straffelovens § 252, for Arrestantens Vedkommende sammenholdt med § 23, Arrestanten med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da Dommens Bestemmelser om Erstatning til Vilhelmine Pedersen af 140 Kr. og Aktionens Omkostninger, hvilken Erstatning og hvilke Omkostninger ere paalagte Arrestanten og Tiltalte in solidum, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det hele være at stadfæste.

Nr. 177. Højesteretssagfører Jensen
 contra
Jon Helgason (Def. Nellemann),
 der tiltales for Dokumentfalsk.

Reykjavik Købstads Ekstrarets Dom af 11 August 1903: Tiltalte Jon Helgason bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være; dog bør han udrede alle af denne Sag og hans Arrest flydende Omkostninger, deri Salær 8 Kr. til hans Defensor i Sagen, Overretssagfører Einar Benediktsson. Dommen at efterkommes inden 15 Dage fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven

Den islandske Landsoverrets Dom af 11te Januar 1904: Tiltalte, Købmand Jon Helgason bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 12 Maaneder. Om Processens Omkostninger for Underretten bør Ekstraretsdommen ved Magt at stande. Tiltalte bør ogsaa udrede alle de med Sagens Appel forbundne Omkostninger, derunder Salær til den beskikkede Aktor for Overretten, Overretssagfører Oddur Gislason, 15 Kr. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jon Helgason til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Denne Sag blev anlagt imod Købmand Jón Helgason i Reykjavik for Dokumentfalsk, og Dom i samme blev afsagt ved Reykjavik Købstads Ekstraret den 11 August f. A. med det Udfald, at Tiltalte frikendtes for Aktors Tiltale i Sagen, men kendtes pligtig til at udrede alle de med Sagen og hans Arrest forbundne Omkostninger, derunder Salær 8 Kr. til hans Defensor for Underretten, Overretssagfører Einar Benediktsson. Men denne Dom har vedkommende Amtmand paa Justitiens Vegne indanket for Overretten.

I Februar f. A. anlagde Tiltalte Søgemaal imod Bjarnhjedinn Thorsteinsson fra Amerika, som den Gang havde opholdt sig her i Reykjavik fra i Juli 1902, men var beredt til at rejse tilbage derhen. Forgæves Forligsmøde afholdtes i Sagen den samme Dag, som Bjarnhjedinn afrejste til Amerika, nemlig den 10 Februar, og samme Dag blev Retsstævning forkyndt for ham. For Retten, hvor Bjarnhjedinn havde befuldmægtiget en anden Mand til at møde paa sine Vegne,

paastod Tiltalte, at Bjarnhjedinn dømtes til at udrede til ham som Skadeserstatning for Kontraktbrud 14000 Kr., eller subsidiært 20 pCt. af 6000 Kr. i 5 Aar, og denne Fordring støttede han derpaa, at han og Bjarnhjedinn skulde have afsluttet en Overenskomst, rigtignok mundtlig, men bekræftet ved faste Aftaler og Haandslag, om i Fællesskab at købe et Fiskerskib, saaledes at hver stod for Halvdelen, og skulde det paadrage den af dem, som brød Kontrakten, Skadeserstatningspligt overfor den anden, saaledes at Erstatningen beløb sig til 20 pCt. i 5 Aar af Skibets Værdi; men denne Overenskomst paastod Tiltalte, at Bjarnhjedinn havde misligholdt. Til Støtte for sin Sag fremlagde Tiltalte i Retten et Dokument, dateret den 24 Januar f. A., og underskrevet af Bjarnhjedinn tillige med 2 Vitterlighedsvidner, og dette Dokuments Ordlyd er følgende:

Paa given Foranledning skal jeg undertegnede fremhæve (Bjarnhjedinn Thorsteinsson fra Amerika, nu hjemmehørende paa Langavegur 74), at det som vi, jeg og Købmand Jon Helgason af Reykjavik, i sidst afvigte November kontraherede om Køb af et Fiskerskib, var alene mundtligt, og ingen skriftlige Kontrakter blev opsatte. Og for saa vidt jeg tog mig for at opgive det, saa var det ikke af den Grund, at jeg havde Mistillid til Jon Helgason som Medejer at besørge hele Administrationen det vedrørende, om det var blevet til Virkelighed. Det var derimod af alt andre Grunde, at jeg straks den følgende Dag aftalte det, dog imod at udrede til Jon Helgason for min Halvpart ca. 6000 Kr., 20 pCt. i 5 Aar, hvis han krævede det.

Reykjavik, 24de Januar 1903.

Bjarnhjedinn Thorsteinsson.

Vidner:

Jon Hannesson, Gudbrandur Jonsson,
Thingholtsstræti 23. Brædraborgerstig 23.

Tiltalte har selv skrevet hele dette Dokument med Undtagelse af de undertegnede Navne, og Slutningssætningen: »Dog imod at udrede . . . krævede det«, som er tilføjet i Dokumentet med en mere sammenpresset Skrift, har han indrømmet at have tilføjet, efter at Dateringen paa Dokumentet var skreven, men i denne Sag beskyldes han for at have tilføjet bemeldte Passus i Dokumentet, efter at Bjarnhjedinn underskrev det, samt uden dennes Vidende og mod hans Villie.

Tiltalte har i Sagens første Forhør 8 April f. A. forklaret, at han og Bjarnhjedinn har i November 1902 mundtlig afsluttet Overenskomst om at købe et Fiskerskib i Fællesskab, saaledes at hver af dem stod for Halvdelen, og var det paaregnet, at Skibet skulde koste 12—15000 Kroner, men hvis den ene eller den anden af dem traadte tilbage fra Kontrakten, skulde det paadrage ham en Erstatningsydelse til den anden Part af 20 pCt. i 5 Aar af Købesummen. Efter Nytaar mærkede Tiltalte efter eget Sigende, at Bjarnhjedinn's Interesse for Købet af Skibet var begyndt at kølnes, hvorfor han opskrev Hovedpunkterne i deres Overenskomst i den Hensigt at betrygge sin Ret ved at formaa Bjarnhjedinn til at underskrive dem. Han undlod dog at optage i Dokumentet Bestemmelse om, hvor store Procenterne for Kontraktbrud skulde være, indtil Bjarnhjedinn kom til og underskrev, idet han, efter

hvad han har forklaret, mente, at Skadeserstatningen i Henhold til deres mundtlige Aftale skulde beregnes af Skibets hele Købesum, hvilket Bjarnhjedinn ikke skal have villet gaa ind paa, hvorfor Erstatningen efter fælles Overenskomst blev bestemt saaledes som i Dokumentet er gjort, alene i Forhold til den halve Skibsværdi. Bestemmelsen herom skal Tiltalte have tilføjet i Dokumentet i Bjarnhjedinns Nærværelse, inden denne underskrev, efter at han (Tiltalte) allerede tidligere havde skrevet Dateringen paa Dokumentet, ved hvilken Lejlighed for lidt Plads efterlodes til Tillæget, hvorfor han nødsagedes til at skrive Tillægsbestemmelsen med mere sammenpresset Skrift end den første Del af Dokumentet. Endvidere fremhævede Tiltalte under det første Forhør, at Grunden til, at han maatte afkræve Bjarnhjedinn denne Skadeserstatning var den, at han (Tiltalte) som Følge af den andens Kontraktbrud var gaaet tabt af Fællesskab med en anden Mand til Køb af Skib, hvilket i den Henseende stod ham aabent.

Denne Forklaring forandrede Tiltalte senere i adskillige Retninger, til Dels af den Grund, at Forhørsdommeren gjorde ham opmærksom paa, at den ikke kunde bringes i Samklang med Dokumentets Indhold. Saaledes forklarede han senere, at Bjarnhjedinn allerede Dagen efter den mundtlige Overenskomst om Skibskøbet i November havde fortrudt Aftalen og ønsket at trække sig tilbage fra den, og skal han da samtidig mundtlig have forpligtet sig til at udrede ommeldte Skadeserstatning. Til Trods herfor fastholdt Tiltalte det dog endnu af og til som før, at Bjarnhjedinn ikke havde opgivet Tanken om Fællesskab med Tiltalte for Køb af Skib, førend efter Udstedelsen af Dokumentet 24de Januar f. A. Dernæst har Tiltalte ogsaa senere paastaet, at han ikke alene har raadet for Affattelsen af Dokumentets første Del, men at han herom har konfereret med Bjarnhjedinn, og i Særdeleshed skal denne have raadet for, at Ordet: »aftaladi« (∴ aftalte) der sattes i Betydning af »afsagdi« (∴ frasige sig eller nægte bestemt). Men denne Gang skal de dog ikke være blevne enige om, hvorledes Skadeserstatningsbestemmelsen skulde affattes; det blev de først den Gang Bjarnhjedinn underskrev Dokumentet. Tiltalte har ligeledes senere forladt den Forklaring, at Fællesskab med en anden Mand til Køb af Skib har staaet ham aabent, og har saa søgt at bygge sin Ret til Skadeserstatning paa, at han paa Grund af Bjarnhjedinns Kontraksbrud kan være gaaet tabt af Fællesskab med en eller anden Mand; eller at han har Krav paa Erstatning som Følge af, at Bjarnhjedinn har holdt ham for Nar.

Under den før omtalte civile Sag mod Bjarnhjedinn, som Tiltalte anlagte for Skadeserstatningens Skyld, fremlagde han i Bytingsretten Erklæringer fra de Mænd, der som Vitterlighedsvidner staa under Dokumentet af 24de Januar f. A., af det Indhold, at de have været til Stede, den Gang Bjarnhjedinn underskrev Dokumentet, og at det den Gang har indeholdt det omhandlede Tillæg. Men disse Mænd har siden forklaret for Retten og bekræftet ved Ed, at de har underskrevet disse Erklæringer efter Tiltaltes Begæring, som skal have affattet og skrevet disse, og at de ikke har gjort sig bekendt med, hvad de underskrev, men at de har skrevet under i Tillid til Tiltaltes Forsikring om, at de ganske trygt kunde gøre det, og har det ene af Vidnerne forklaret, at Tiltalte endogsaa har forbudt ham at læse Erklæ-

ringen, og det andet har forklaret, at Tiltalte har givet ham Haanden til Sikkerhed for, at han uden Fare kunde underskrive Erklæringen. Disse Mænd forklarede nu for Retten, at Erklæringernes Indhold var fuldstændig urigtigt; de havde ikke været til Stede, den Gang Bjarnhjedinn underskrev Dokumentet af 24 Januar f. A., og de havde ikke set ham underskrive det; derimod havde de senere, hver for sig, skrevet sine Navne som Vitterlighedsvidner paa Dokumentet, uden at gennemlæse det og gøre sig bekendt med det, saaledes at de ikke kan forklare noget om, hvorvidt det har indeholdt Tillæget eller ikke, den Gang Bjarnhjedinn underskrev. Det ene Vidne har ligeledes forklaret, at Tiltalte har gjort gentagne Forsøg paa at formaa ham til at flytte bort fra Byen, efter at han (Vidnet) allerede var indkaldt for at forklare i Sagen med Bjarnhjedinn; og det andet Vidne har forklaret, at Tiltalte har søgt at paavirke ham til at staa fast ved sin urigtige Erklæring, som han havde givet Tiltalte, efter at det andet Vidne allerede havde forklaret i Modstrid med den Erklæring, som Tiltalte havde faaet hos ham. Til Trods for disse af Vitterlighedsvidnerne afgivne og beedigede Forklaringer har Tiltalte under Forhørene i Sagen fastholdt, at de har begge været til Stede ved Bjarnhjedinns Underskrift af Dokumentet den 24 Januar, men det modsatte er tilstrækkelig bevist ved deres her anførte overensstemmende Vidnesbyrd.

Fornævnte Bjarnhjedinn Thorsteinsson har forklaret om Sagens Omstændigheder i meget væsentlig Modstrid med Tiltaltes Udtalelser, og er Bjarnhjedinns Forklaring af følgende Indhold:

I November 1902 kom han til Tiltalte for hos ham at søge Oplysninger om Køb af Dæksfartøjer og Drift af samme, og saafremt det viste sig gørligt at indgaa Fællesskab med ham om Køb af et Dæksfartøj. Ingen var til Stede ved deres Samtale, og den Gang de skiltes, var Bjarnhjedinn endnu ubestemt i, om han skulde indlade sig paa bemeldte Fællesskab med Tiltalte, men efter at have overtænkt Sagen nøjere, kom han til den Beslutning at opgive den helt; han begav sig derfor allerede den følgende Dag til Tiltalte og underrettede ham om, at han helt havde opgivet Skibskøbet, for at Tiltalte ikke paa ham skulde bygge noget Haab om Fællesskab, og ikke kom til at lide noget Tab ifølge af deres Samtale. Tiltalte modtog Underretningen godt, og lod sig ikke mærke med, at dette mishagede ham, hvorefter Bjarnhjedinn ansaa Sagen for afsluttet for sit Vedkommende, hvorom Tiltalte ikke var i nogen Tvivl, og den Gang skal han ikke med et Ord have omtalt nogen som helst Skadeserstatning. Derefter kom Tiltalte nogle Gange hjem til Bjarnhjedinn, og det var da hans Ærinde, dels at søge at formaa Bjarnhjedinn til at deltage i Skibskøb med ham, hvilket Bjarnhjedinn stadig bestemt afslog, dels at anmode ham om Pengelaan til Køb af Skib eller til at udvide sin Handel. Men Bjarnhjedinn nægtede ham ligeledes Pengelaanet. Sent i Januar modtog Bjarnhjedinn Bud fra Tiltalte om at komme til ham og tale med ham, og den Gang underrettede han Bjarnhjedinn om, at det Rygte verserede i Byen, og at det antoges at stamme fra Bjarnhjedinn, at han havde opgivet Skibskøbet, fordi han mente, at Tiltalte var en daarlig Person, og at han ikke havde Tillid til ham, hvorhos Tiltalte sagde, at dette kom ham paa tvers, saafremt det naaede frem til den Mand, som han havde i Sinde at faa i Fællesskab til Indkøb af et Dæksfartøj. Bjarn-

hjedinn sagde, at der ikke fandtes nogen som helst Grund for dette Rygte, og at han havde intet sagt i den Retning, og at det stod Tiltalte frit for at lade denne Mand, som han paatænkte Fællesskab med, komme derhen, eller ogsaa kunde han (Bjarnhjedinn) gaa til ham, for at give ham tilkende, at det nævnte Rygte manglede al Grund. Tiltalte var dog ikke tilbøjelig til at sige, hvem denne Mand var, men fremlagde et Dokument, som han anmodede Bjarnhjedinn om at underskrive, og sagde, at det var en Attest af lignende Indhold, som Bjarnhjedinn havde udtalt sig, og sagde Tiltalte, at det var ham meget magtpaaliggende at erholde en saadan Erklæring af Bjarnhjedinn. Bjarnhjedinn gennemlæste Dokumentet, og nægtede derpaa at underskrive det, fordi det indeholdt adskillige Udtalelser, som han aldeles ikke anerkendte at være rigtige, saasom at han og Tiltalte skulde med hinanden have afsluttet en Kontrakt om Køb af Skib og bekræftet den med Haandslag, og at Bjarnhjedinn skulde udrede en svær Erstatning. Bjarnhjedinn tilkendegav for Tiltalte sin Forundring over, at han skulde nære den Indbildning, at Bjarnhjedinn vilde underskrive den Slags Absurditeter, som Dokumentet indeholdt, og stødte dette fra sig. Herover blev Tiltalte ærgerlig og utilfreds, men tog dog et andet Blad Papir, og skrev paa det i Bjarnhjedinns Paasyn omtrent det samme, som Bjarnhjedinn havde sagt, at han kunde bevidne. Derpaa læste Bjarnhjedinn Dokumentet og underskrev det, eftersom han saa, at det ingen Ting indeholdt, som han ikke kunde staa ved. Bjarnhjedinn udtalte, at han gav Tiltalte Attesten, for at han kunde vise den til den omtalte Mand, som han paatænkte Fællesskab med, men ikke i nogen anden Hensigt. Ingen Vitterlighedsvidner vare til Stede ved Bjarnhjedinns Underskrift under Attesten, men Bjarnhjedinn paa- staar, at den er det samme Dokument, som foran er indført, og som denne Sag stammer fra, paa det nær, at Sætningen: »Dog imod at udrede . . . krævede det« senere er bleven tilføjet i det, efter at han underskrev det. Denne sin Forklaring har Bjarnhjedinn Thorsteinsson bekræftet ved Ed; vel kan den ikke paa Grund af Bjarnhjedinns Forhold til Sagen i og for sig antages som et lovgyldigt Vidnesbyrd mod Tiltalte, som erklærer Forklaringen for at være usand i alle Punkter, hvori den er i Modstrid med hans Forklaring, men paa den anden Side bliver at tage i Betragtning, at Dokumentet af 24de Januar f. A. er i fuldkommen Overensstemmelse med denne Forklaring og bestyrker dens Værd, idet baade Formen og Indholdet af dette Dokument klarlig henpeger til, at det i sin Helhed — med Undtagelse af Slutningsbestemmelsen — er udstedt og affattet ikke som Forpligtelsesdokument eller Kontrakt, men alene som en Erklæring eller Attest i Tiltaltes Favør om, at Bjarnhjedinn ikke har opgivet Fællesskabet med Tiltalte til Erhvervelsen af Skibet formedelst Mistillid til ham. Og Slutningsbestemmelsen, som ifølge Bjarnhjedinns Paastand skal være tilføjet i Dokumentet efter dettes Underskrift ved ham, staar i en saa unaturlig Forbindelse med Dokumentets hele foregaaende Indhold, at det er indlysende, at der optages en ny Tankegang, som ikke har været bestemmende for Ordlyden af den forudgaaende Del af Dokumentet, nemlig den, at det gøres til et Forpligtelsesdokument eller Gældstiltaaelse.

Naar man dernæst tager under Overvejelse Tiltaltes Tilsvar om,

hvorledes Dokumentet og Tillægget er blevet til, saa har han langt fra kunnet give fyldestgørende Forklaring herom, tvært imod vil denne tjene til væsentlig at bestyrke den Mistanke imod ham, som selve Dokumentet og Sagens øvrige Omstændigheder nødvendigvis maa opvække.

Som allerede bemærket, har Tiltalte forklaret saaledes om de forudgaaende Omstændigheder ved Dokumentet af 24 Januar f. A. og Foranledningen til, at han senere i det tilføjede Slutningsbestemmelsen, at eftersom han syntes at mærke, at Bjarnhjedinns Interesse for Skibskøbet efter Nytaar var begyndt at kølnes, saa skal han have opskrevet Hovedpunkterne af deres mundtlige Overenskomst for at formaa Bjarnhjedinn til at underskrive disse, og dermed betrygge sin Ret, men om Skadeserstatningsbestemmelsen skal de den Gang ikke have været enige, hvorfor han opsatte at sætte den i Kontrakten, indtil Bjarnhjedinn kom til. Denne Tiltaltes Forklaring kommer i ligefrem Modstrid med selve Dokumentet, thi dels findes det der (i Dokumentet) utvetydig fremhævet, at Bjarnhjedinn har opgivet Købet af Skibet, saaledes at der ikke kunde være Tale om nogen som helst Kontraktbestemmelser, undtagen da om Slutningsbestemmelsen om Skadeserstatningen, og dels udviser Dokumentet ogsaa, at det slet ikke er en skriftlig Udfærdigelse af Hovedpunkter eller overhovedet nogen som helst Punkter af en Kontrakt. Dets Indhold er alene en Forklaring af, hvorfor Bjarnhjedinn har opgivet Forhandlingerne om Fællesskabet, som alene »være mundtlige og ingen skriftlige Kontrakter opsatte«. Denne Forklaring af Tiltalte bliver ligeledes endnu mistænkeligere derved, at han ikke efterlod nogen Plads til Slutningsbestemmelsen, hvilken han dog maatte anse for Hovedpunktet i Dokumentet, og hvilken han, efter hans eget Sigende, opsatte at indsætte i Dokumentet, indtil Bjarnhjedinn kom til Stede, men havde allerede, som han har forklaret, skrevet Dateringen under paa Dokumentet ganske ufuldfærdigt, som han nødvendigvis maatte skønne, at det var, og har Tiltalte ikke kunnet give nogen saadan Forklaring af sit herhen hørende Forhold, at der kan tillægges den nogen Betydning.

Overhovedet er Tiltaltes hele Forklaring om Tilblivelsen af Dokumentet af 24de Januar f. A. saa fuldstændig urimelig, at den med Nødvendighed i høj Grad maa bestyrke den Opfattelse af Sagen, som selve Dokumentet og Bjarnhjedinns dermed overensstemmende Forklaring og Sagens øvrige Omstændigheder saa aabenbart pege hen til.

Tiltalte har heller ikke været i Stand til at gøre det rimeligt eller paavist nogen som helst Sandsynlighedsgrunde for den Omstændighed, som i og for sig er meget utrolig, at han har været i Stand til at bevæge Bjarnhjedinn, som man ikke har nogen Grund til at betvivle er en forstandig Mand, til at gaa ind paa en Forpligtelse af den Slags, som Slutningsbestemmelsen indeholder, og dette til Trods for, at han, saaledes som af Tiltalte af og til indrømmet, skal have opgivet Skibskøbet eller fortrudt Overenskomsten om dette allerede den næste Dag. Tiltalte har ogsaa om dette Punkt gentagende forklaret i Strid med sig selv, og har endogsaa tyet til usandfærdige Anbringender, som foran anført.

Tiltaltes Adfærd overfor Vitterlighedsvidnerne, hvis Navne staa under Dokumentet, er tidligere omtalt, hvorledes han har søgt at støtte sin Sag ved urigtige Erklæringer fra dem, og at det er bleven godt-

gjort, at hans Forklaring om, at de har været til Stede ved Dokumentets Underskrift, er usand, hvilket nødvendigvis maa bevirke, at hans Udsagn bliver endnu mistænkeligere.

Det er endvidere særdeles ejendommeligt og mistænkeligt, at Tiltalte ikke har været i Stand til at paapege nogen Mand, som var vidende om hans og Bjarnhjedinns Overenskomst, eller om den Udsigt til Skadeserstatning fra dennes Side, som han (Tiltalte) havde hele den Tid, disse Forhandlinger skal have staaet paa. Ligesaa er Tiltaltes Adfærd ved Sagsanlægget mod Bjarnhjedinn saare mistænkelig, idet han ikke lod det Dokument, hvorpaa han byggede Retsforfølgningen, fremkomme paa Forligsmødet, hvor Bjarnhjedinn mødte, og der slet ikke omtaler det, men først senere fremlægger det i Retten, efter at Bjarnhjedinn er bortrejst fra Landet.

Naar alle Sagens Omstændigheder i dens Helhed tages under Overvejelse, selve Dokumentet af 24 Januar f. A. med Tillægsbestemmelsen, som Tiltalte vedkendes at have tilføjet i det, Tiltaltes aldeles ufyldstgørende Forsøg paa at forklare Dokumentets Tilbliven og de usandfærdige Anbringender om vigtige Punkter i Sagen, som Tiltalte har gjort sig skyldig i, og man har været i Stand til at komme til Klarhed over, saa synes det at maatte antages, at der er tilvejebragt tilstrækkelig sikkert Bevis for, at det er sket imod Bjarnhjedinn Thorsteinssons Villie og Vidende, at Tiltalte ind i nævnte Dokument tilføjede den ommeldte Slutningsbestemmelse, og at han saaledes har forfalsket dette Dokument.

Tiltalte, som er over kriminel Lavalder, og ikke tidligere har været tiltalt eller dømt for nogen Forbrydelse, har ved sit her omhandlede Forhold overtraadt § 276, kfr. § 270 i den almindelige Straffelov af 25 Juni 1869, og findes den Straf, han herved har paadraget sig, passende fastsat til 12 Maaneders Forbedringshusarbejde.

Torsdagen den 5 Maj.

Nr. 179. Højesteretssagfører Winther

contra

Ernst Frederik Trasborg (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12te Marts 1904: Arrestanterne Ludvig Ole Nikolaj Jørgensen, Martin Manlid Carlsen og Tiltalte Ernst Frederik Trasborg bør straffes: Arrestanten Jørgensen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, Arrestanten Carlsen med 25 Rottingslag og Tiltalte Trasborg med 15 Rottingslag. Aktiørens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Paludan og Prokurator Kalko, 15 Kr. til hver, udredes af Arre-

stanterne, en for begge og begge for en, dog saaledes, at Tiltalte Trasborg deraf in solidum med dem udreder $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Ernst Frederik Trasborgs Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffen nedsættes til 10 Rottingslag.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaan-
 anket er, ved Magt at stande, dog at Straffen bestem-
 mes til ti Rottingslag. I Salarium for Højesteret be-
 taler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagfører
 Winther og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne . . .
 . . . og Tiltalte Ernst Frederik Trasborg, der tiltales for Tyveri, er
 fødte henholdsvis . . . og den 10 August 1886, og af disse er ingen
 fundet forhen straffet.

Ved Arrestanternes og Tiltaltes egne Tilstaaelser og det i øvrigt
 oplyste, er det godtgjort, at de have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanterne og Tiltalte blev den 6te Januar d. A. enig om om
 Aftenen ved Titiden at stjæle Duer fra et til Duehus indrettet, 3 Alen
 dybt, 2 Alen 16 Tommer bredt og $2\frac{1}{2}$ Alen højt Skur, der laa i
 Haven til Ejendommen Østre Fasanvej Nr. 216. Medens Tiltalte —
 som vidste, at det var nødvendigt at stige over et Plankeværk for at
 komme ind i Haven, og som ansaa det for rimeligt, at Skuret var af-
 laaset — ventede paa Østre Fasanvej, skaffede Arrestanterne sig i
 Henhold til Aftalen Adgang til Skuret, dels ved at stige over Planke-
 værket, der var ca. $1\frac{1}{2}$ Alen højt og ovenpaa hvilket var anbragt et
 ca. $1\frac{1}{2}$ Alen højt Staaltraadsnæt, hvoraf de fjernede en Del, der sad
 løst, dels ved voldelig at itubryde den for Døren til Skuret anbragte
 Hængelaas. Efter at de vare komne ind i Skuret, stjal de en Del til-
 sammen til 13 Kr. vurderede Duer.

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne og Tiltalte være
 at anse:

. . . og Tiltalte efter Straffelovens § 228, jvfr. § 54, disse Lov-
 bestemmelser sammenholdte med §§ 37 og 21, efter Omstændighederne:
 . . . og Tiltalte Trasborg med 15 Rottingslag.

Fredagen den 6 Maj.

Nr. 139.

Højesteretsagfører Rée

contra

1) Christian Anton Christensen, 2) Jens Christian Jensen (Sørup), 3) Jens Christian Jensen (Høgenhaug) og 4) Jens Peter Jensen (Def. Winther),

der tildales for bedrageligt Forhold.

Vennebjerg Herreds Ekstrarets Dom af 9de September 1903: De Tiltalte, Husejer Christian Anton Christensen af Højris, Arbejdsmand Jens Christian Jensen (Sørup) af Græsdal, Husejer Jens Christian Jensen (Høgenhaug) af Linderum og Arbejdsmand Jens Peter Jensen af Hjørring bør straffes med simpelt Fængsel henholdsvis i 4 (fire), 14, 14 og 8 Dage. Saa betale de Tiltalte Jens Christian Jensen (Sørup) og Jens Christian Jensen (Høgenhaug) derhos in solidum Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schmidt, og Defensor, Sagfører Jakobsen, henholdsvis 25 Kr. og 20 Kr., dog saaledes at de Tiltalte Chr. Anton Christensen og Jens Peter Jensen in solidum med de 2 andre Tiltalte betale hver $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 December 1903: I Henseende til de de Tiltalte idømte Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Sørensen, 25 Kroner til hver, udredes af Tiltalte Christian Anton Christensen med $\frac{1}{8}$ og af de øvrige 3 Tiltalte med $\frac{7}{24}$ hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for de Tiltalte Jens Christian Jensen (Sørup), Jens Christian Jensen (Høgenhaug) og Jens Peter Jensen findes at burde forlænges til henholdsvis 1 Maaned, 1 Maaned og 14 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Jens Christian Jensen (Sørup) til en Maaned, for Jens Christian Jensen (Høgenhaug) til en Maaned og for Jens Peter Jensen til fjorten Dage. I Salarium for Højesteret tillægges

der Højesteretssagførerne Rée og Winther hver 60 Kroner, der udredes af samtlige Tiltalte, en for alle og alle for en.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales 1) Husejer Christian Anton Christensen, 2) Arbejdsmand Jens Christian Jensen, 3) Husmand Jens Christian Jensen og 4) Arbejdsmand Jens Peder Jensen, for bedrageligt Forhold. Af de Tiltalte, der ere fødte henholdsvis i 1872, 1862, 1862 og 1865, har Nr. 3 Jensen tidligere været straffet ifølge Horns Herreds Ekstrarets Dom af 9 Januar 1888 efter Straffelovens § 297 med en Bøde stor 30 Kr., hvorhos han den 8 November 1902 inden Vennebjerg Herreds Politiret for Overtrædelse af Næringslovens § 75 har vedtaget en Bøde af 5 Kr., men i øvrigt ses ingen af de Tiltalte tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Ifølge Sagens Oplysninger købte Tiltalte Nr. 1 Christensen i April Maaned 1902 af Gaardejer Peder Christian Christensen af Rakkeby den denne tilhørende Ejendom i Uggerby Sogn, skyldsat under Matr.-Nr. 34 a og 82 a af Uggerby By og Matr.-Nr. 35 m. fl. af Tolstrup for Hartkorn i alt 4 Tdr. 2 Alb.

Købesummen udgjorde 21500 Kr., hvoraf 500 Kr. betales kontant, medens Resten skulde berigtiges ved at Tiltalte overtog en 1ste Prioritet, stor oprindelig 16000 Kr., til Kreditforeningen af jyske Landejendomsbesiddere og en 2den Prioritet, stor 5000 Kr., til Aktieselskabet Landbospare- og Diskontokassen for Hjørring og Omegn, hvorhos Tiltalte endvidere skulde overtage nogle paa Ejendommen hvilende Aftægtspræstationer af Værdi 125 Kr. til en tidligere Ejer ved Navn P. Jensen og dennes Hustru, samt Afsløsningssummerne for Konge- og Kirketidende tilsammen 727 Kr. 28 Øre. Ved sin Overtagelse af Ejendommen, paa hvilken Tiltalte erholdt Skøde den 30te April 1902, og som han derefter besad i ca. 9 Maaneder, modtog han en Besætning bestaaende af 4 Heste, 10 Køer, 3 Kvier, 6 Kalve, 4 Svin, 3 Faar og 1 Vædder, medens der af Inventariegenstande medfulgte bl. a. 2 Arbejdsvogne og 1 Fjedervogn foruden forskellige andre Avlsredskaber.

Ifølge sin Erkendelse solgte Tiltalte af Besætningen straks en gammel Hest for 25 Kr. samt Vædderen for 20 Kr.; endvidere slagtede han efter sin Forklaring senere 3 eller 4 Stykker af Kalvene og solgte 3 Stykker af Svinene, medens det 4de døde. Paa den anden Side tillagde han i sin Besiddelsestid dels 2 Føl, hvoraf han senere atter solgte det ene for 75 Kr., dels til Erstatning for de 3 solgte Svin 3 Grisepolde. Tiltalte kom imidlertid snart paa det rene med, at han ikke kunde klare sig ved Gaarden, og efter at have indledet Underhandling med Tiltalte Nr. 2 Jensen, solgte han derfor Gaarden til denne, uagtet en Sagfører, til hvem han henvendte sig i Anledning af Salget, oplyste ham om, at sidst nævnte Tiltalte var en uvederhæftig Person, hvorfor Sagføreren ogsaa vægrede sig ved at paatage sig Ordningen af Salget. De Tiltalte henvendte sig imidlertid til en anden Sagfører, hos hvem der den 23 Januar d. A. blev oprettet en Købe

kontrakt, i hvilken Købesummen for Ejendommen bestemtes til 19850 Kr., hvoraf 500 Kr. i Kontrakten angaves at være betalt kontant og 50 Kr. skulde betales i Juni Termin 1904, medens Restbeløbet skulde berigtiges ved, at Tiltalte Nr. 2 Jensen overtog 1ste Prioritet til Kreditforeningen — der i Kontrakten angaves at være til Rest 14300 Kr., og hvoraf han ifølge særlig Aftale tillige skulde berigtige den i December Termin 1902 forfaldne Ydelse, som ikke var betalt af Tiltalte Nr. 1 Christensen — og 2den Prioritet til Landbospare- og Diskontokassen, hvorhos Tiltalte Nr. 2 Jensen endvidere skulde overtage de ovennævnte Aftægtspræstationer og Tiendegælden. Allerede forinden Købekontraktens Oprettelse havde det vist sig, at Tiltalte Nr. 2 Jensen var ude af Stand til at præstere den nævnte kontante Udbetaling af 500 Kr., og begge de Tiltalte have nu erkendt, hvad ogsaa stemmer med det i øvrigt oplyste, at de enedes om, at Tiltalte Nr. 1 Christensen som Ækivalent for det nys nævnte kontante Beløb skulde af Ejendommens Besætning udtage en brun 8 Aar gammel Hoppe og en graabroget Kvie, hvorom det fornødne Forbehold derfor blev taget i Købekontrakten, ved hvis Affattelse det imidlertid blev overset, at Bestemmelsen om Betalingen af den kontante Del af Købesummen heretter var bortfaldet. Den ommeldte Kvie solgte Tiltalte Nr. 1 Christensen senere for 55 Kroner, som han brugte til sin egen Fordel, medens Hoppen, der maa antages at have haft en Værdi af 275 Kr., endnu ved Begyndelsen af Undersøgelsen i nærværende Sag var i hans Besiddelse.

Tiltalte Nr. 2 Jensen, der i Henhold til den oprettede Købekontrakt tiltraadte Ejendommen den 27 Januar d. A. og som kun besad denne indtil den 2 Februar d. A., da han solgte den videre til Tiltalte Nr. 3 Jensen, foretog ifølge sin med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse i Løbet af sin Besiddelsestid følgende Dispositioner med Hensyn til Besætningen. Det til denne hørende Føl bortbyttede han for en norsk Hest og kontant 45 Kr., hvorefter han atter solgte Hesten for 60 Kr. Endvidere solgte han en Kalv for 15 Kr., hvorhos han af de paa Ejendommen værende 2 Heste bortbyttede den ene for en anden gammel Hest og kontant 25 Kr. Af Inventariet bortbyttede han Fjedervognen for en anden Fjedervogn og kontant 25 Kr. Da denne Tiltalte solgte Ejendommen, undtog han, efter hvad han videre har erkendt, fra Salget 3 Faar og en Gris, som han tog med sig til Hjørring, hvor han solgte Faarene for 60 Kr., medens han slagtede Grisen til eget Brug. Af Inventariet holdt han ifølge sin Vedgaelse ligeledes den oven ommeldte tilbyttede Fjedervogn udenfor Salget og tog den med sig til Hjørring, hvor han bortbyttede den for en lille Kassefjedervogn og 15 Kr. kontant, sidstnævnte Vogn solgte han senere for 50 Kr. Ifølge sin Forklaring har denne Tiltalte anvendt de ved sine fornævnte Dispositioner indvundne Pengesummer til egen Fordel med Undtagelse af et Beløb af 15 à 16 Kr., som han mener at have anvendt til Kobedækning og Hestebeslag.

Som i det foregaaende alt berørt solgte Tiltalte Nr. 2 Jensen den 2 Februar d. A. Ejendommen videre til Tiltalte Nr. 3 Jensen. Om Salget blev der samme Dag oprettet en Købekontrakt, i hvilken det var anført, at den til Ejendommen hørende Besætning medfulgte i Salget med Undtagelse af 1 Føl, 1 Gris og 2 Faar, og hvori Købe-

summen fastsattes til 20850 Kr., hvilken Angivelse af Købesummen efter det oplyste maa antages at skyldes en Fejltagelse, idet bemeldte Sum efter de to nævnte Tiltaltes samstemmende Forklaringer i Virkeligheden var fastsat til 20350 Kr. Dette Beløb skulde ifølge Kontrakten berigtiges, dels ved at Tiltalte Nr. 3 Jensen overtog de tvende oven omtalte paa 1ste og 2den Prioritet indestaaende Kapitaler, store henholdsvis til Rest 14300 Kr. og 5000 Kr., dels ved at han i Juni Termin 1904 til Tiltalte Nr. 1 Christensen betalte det denne efter Købekontrakten af 23 Januar d. A. tilkommende Beløb af 50 Kr., og til Tiltalte Nr. 2 Jensen betalte kontant 1000 Kr., hvorhos Tiltalte Nr. 3 Jensen endvidere udenfor Købesummen skulde overtage den Ejendommen paahvilende Aftægt og Tiendegæld, ligesom han ifølge særlig Aftale skulde berigtige den Kreditforeningen tilkommende Ydelse tll December Termin 1902, der fremdeles ikke var erlagt. Det blev imidlertid snart Tiltalte Nr. 2 Jensen klart, at Tiltalte Nr. 3 Jensen ikke var i Stand til at præstere den nys nævnte kontante Udbetaling af 1000 Kr., hvorfor han kvitterede denne Fordring mod kontant Betaling af 150 Kroner.

Ifølge det videre oplyste besad Tiltalte Nr. 3 Jensen kun Ejendommen i nogle faa Dage indtil den 5 Februar d. A. I Løbet af denne sin Besiddelsestid solgte han ifølge sin Erkendelse af Besættningen 2 Køer for 275 Kr. til en Kreaturhandler i Hjørring, hvorhos han til en anden ham tilhørende Ejendom i Linderum bortførte en rød Hoppe, som han senere bortbyttede for en anden gammel Hest og 100 Kroner kontant. I Stedet for bemeldte Hoppe indsatte han i Gaardens Besætning en gammel Hest, der ved en under den senere af Kreditforeningen iværksatte Retsfølgning foretagne Udlægsforretning vurderedes til 30 Kr.

Den 5 Februar d. A. solgte han Ejendommen til Tiltalte Nr. 4 Jensen og udtog da, som han har vedgaaet, fra Salget dels 2 Grise-polde, som han solgte for 48 Kr., dels en Arbejdskassevogn af Værdi 50 Kr., som han beholdt, dels endelig 7 Høns, som han bortførte til sin Ejendom i Linderum. Ifølge sin Forklaring har denne Tiltalte ligeledes til egen Fordel anvendt de ved hans oven omtalte Dispositioner indvundne Pengebeløb.

Angaaende Salget af den oftnævnte Ejendom i Uggerby Sogn til Tiltalte Nr. 4 Jensen blev der den 5 Februar d. A. oprettet en saakaldet Slutseddell og den følgende Dag en Købekontrakt. I begge disse Dokumenter var Købesummen angivet til 19750 Kr. og heraf var atter et Beløb af 450 Kr. angivet som betalt kontant af Tiltalte Nr. 4 Jensen, medens Restbeløbet skulde afgøres ved, at denne Tiltalte overtog de tvende oftnævnte Prioriteter, hvorhos han ifølge Købekontrakten endvidere skulde overtage Aftægtspræstationerne og Tiendegælden, ligesom han ifølge særlig Aftale skulde berigtige den Kreditforeningen tilkommende Ydelse pr. December Termin 1902, der fremdeles ikke var erlagt.

Ifølge Tiltalte Nr. 3 Jensens Forklaring, der for saa vidt findes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, havde Tiltalte Nr. 4 Jensen imidlertid ikke erlagt det ovennævnte i Slutseddelen og Købekontrakten nævnte kontante Beløb af 450 Kr., hvorfor Tiltalte Nr. 3 Jensen i Henhold til derom mellem dem truffen senere Overens-

komst af Gaardens Besætning i Stedet for det kontante Vederlag fik overladt 3 Køer, som han senere bortbyttede for 2 Kvier og et kontant Beløb af 60 Kr., som han maa antages at have forbrugt til egen Fordel. Tiltalte Nr. 4 Jensens Forklaring gaar derimod ud paa, at han skulde overtage Ejendommen alene for Prioritetsgælden og derfor ikke ved Købet af samme skulde præstere nogen kontant Udbetaling, hvorimod Tiltalte Nr. 3 Jensen skulde have Lov til af Gaardens Besætning at udtage de ommeldte 3 Køer, saaledes at Kobesætningen ved Tiltalte Nr. 4 Jensens Overtagelse af Ejendommen kun bestod af 5 Stykker. Denne Fremstilling findes imidlertid ikke at kunne komme videre i Betragtning, thi foruden at den i sig selv er lidet sandsynlig og i Strid dels med Indholdet af Slutsedlen og Købekontrakten, i hvilke Dokumenter det paa Gaarden værende Antal Køer opgives til 8, dels med de i øvrigt om de nærmere Omstændigheder ved Slutsedlens Affattelse foreliggende Oplysninger, har Arbejdsmand Martin Peter Nielsen forklaret, at da han Dagen efter Handelen mellem de 2de Tiltalte med disse kørte ud til Gaarden, for at Tiltalte Nr. 4 Jensen kunde overtage samme, fortalte de Tiltalte ham, at Tiltalte Nr. 3 Jensen skulde have 3 Køer af Gaardens Besætning for en Sum Penge, uden at dennes Størrelse dog blev omtalt, samt at Tiltalte Nr. 3 Jensen ude paa Gaarden udtog 3 Køer og samtidig byttede med Tiltalte Nr. 4 Jensen, saaledes at denne tog den simpleste af de 3 Køer tilbage og i Stedet for gav Tiltalte Nr. 3 Jensen en bedre Ko, i hvilken Anledning der udbetaltes Tiltalte Nr. 4 Jensen 10 Kr. i Bytte.

Sidstnævnte Tiltalte opgav, efter hvad der fremdeles er oplyst, atter Besiddelsen af Gaarden den 9de Februar d. A., og medtog da ifølge sin Erkendelse af Besætningen 2 Kalve, som han Dagen i Forvejen havde solgt til en Slagter i Hjørring for 30 Kr., som han har forbrugt til egen Fordel.

Da den Kreditforeningen af jydsk Landejendomsbesiddere tilkommende Ydelse til December Termin 1902 stadig ikke var bleven erlagt, lod Foreningen gøre Udlæg i den pantsatte Ejendom, og ved den 10 Februar d. A. foretagne Udlægsforretning forefandtes paa Ejendommen — der under den i Anledning af Laanet i Kreditforeningen i 1887 afholdte Taksationsforretning havde haft en Besætning af 4 Heste, 3 Plage, 12 Køer, 15 Stk. Ungkvæg, 15 Faar og 7 Svin, og som under et i April Maaned 1902 af Kreditforeningen foretaget Udlæg havde haft en Besætning af omtrent samme Størrelse — nu kun 2 Heste, der takseredes til 30 Kr. Stykket, 5 Køer og 2 Kvier, medens der af de til Inventariet hørende Vogne — hvoraf der under det nys nævnte Udlæg havde været 4 Stykker til Stede — kun forefandtes 1 Arbejdsvogn. Foreningen begærede som Følge heraf offentlig Undersøgelse indledet, som efter at være paabegyndt den 14de Marts d. A. stilledes i Bero, for at Udfaldet af en Tvangsauktion over Ejendommen kunde afventes. Ved bemeldte Tvangsauktion, der afholdtes den 17de April d. A., og ved hvilken Ejendommen efter forgæves at være opraabt med Forpligtelse til udenfor Købesummen at overtage Aftægtspræstationerne til P Jensen og Hustu, derpaa oppraabtes uden saadan Forpligtelse, blev 2den Prioritetshaver, Aktieselskabet Landbospare- og Diskontokassen for Hjørring og Omegn, enestebydende med 15200 Kr., for hvilket Bud Selskabet som ufyldestgjort Panthaver forbeholdt sig

Ret til Ejendomsudlæg. Resultatet af Auktionen blev saaledes, at Kreditforeningen, hvis Fordring var opgjort til 15164 Kr. 51 Øre, fik fuld Dækning, medens Landbospare- og Diskontokassen kun fik Dækning for et Beløb af 35 Kr. 49 Øre og Aftægtspræstationerne til P. Jensen og Hustru bortfaldt. Sidst nævnte Pengeinstitut indsendte derefter til Politiet en Anmeldelse om, at det sluttede sig til den af Kreditforeningen tidligere indgivne Begæring om offentlig Undersøgelse og anmodede om, at de skyldige maatte blive dragne til Ansvar, men har i øvrigt ikke under Sagen nedlagt nogen Paastand om Erstatning.

De Tiltalte have alle nægtet at have haft til Hensigt at bedrage nogen eller at krænke Panthavernes Ret, men have paa den anden Side indrømmet, at de, skønt de ikke have set de til Prioritetshaverne udstedte Panteforskrivninger, maatte gaa ud fra, at Ejendommens Besætning og Inventarium efter Skik og Brug var indbefattet under Pant sætningen, ligesom de have erkendt, at Besætningen allerede i Tiltalte Nr. 1 Christensens Besiddelsestid var ringe i Forhold til Ejendommens Størrelse. De Tiltalte have endvidere erkendt, at deres Dispositioner have bidraget til at forøge det ved Ejendommens Realisation fremkomne Tab, ligesom det efter deres Forklaringer maa antages, at det har været dem alle bekendt, at der af Kreditforeningen kunde ventes gjort Udlæg i Ejendommen paa Grund af Udeblivelse med den i December Termin 1902 forfaldne Ydelse.

I øvrigt har Tiltalte Nr. 1 Christensen forklaret, at Tiltalte Nr. 2 Jensen under Forhandlingerne om Købet af Ejendommen udtalte, at han havde 2 Køer, 1 Hest og 1 Griseso, som han kunde sætte paa Ejendommen, og vel har sidst nævnte Tiltalte indrømmet Muligheden af at have udtalt sig saaledes, men herved kan Tiltalte Nr. 1 Christensen ikke anses diskulperet, navnlig under Hensyn til, at han som meldt, forinden Salget var bleven gjort bekendt med Tiltalte Nr. 2 Jensens Uvederhæftighed. Denne Tiltalte har erkendt, at han ikke ejede noget som helst, samt at han endog for nogle faa Aar siden har modtaget Fattighjælp. Yderligere har han forklaret, at han stod i den Formening, at Tiltalte Nr. 3 Jensens økonomiske Forhold var bedre, end det i Virkeligheden var Tilfældet. Sidst nævnte Tiltalte har til sin Undskyldning paaberaabt sig, at Tiltalte Nr. 4 Jensen i Anledning af sit Køb af Ejendommen havde udtalt, at han var Ejer af 20000 Kr. Rigtigheden af denne Forklaring har Tiltalte Nr. 4 Jensen, der ifølge sin Erkendelse ligeledes intet ejede, imidlertid benægtet og Tiltalte Nr. 3 Jensen har indrømmet, at han intet har foretaget til Konstatering af den anførte Udtalelses Sandfærdighed.

Ved Underrettsdommen er det antaget, dels at Tiltalte Nr. 1 Christensen ikke har paadraget sig Strafansvar for saa vidt angaar de af ham under sin Besiddelse af Ejendommen foretagne Dispositioner med Hensyn til Besætningen, dels at Tiltalte Nr. 4 Jensen ikke er strafskyldig, for saa vidt han efter sin Erhvervelse af Ejendommen, som meldt, har bortsolgt 2 Kalve. Da Sagen er appelleret alene efter de Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det offentlige Vegne, bliver der her for Retten for disse 2 Tiltaltes Vedkommende ikkun Spørgsmaal om de af dem i øvrigt i Forbindelse med Ejendommens Afhændelse og Erhvervelse foretagne ovenfor nærmere omtalte Dispositioner over dens Besætning.

For det af de Tiltalte Nr. 1 Christensen og Nr. 4 Jensen i disse Henseender udviste Forhold ere de ved Underrettsdommen rettelig ansete efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, og under samme Straffebestemmelser findes det af de Tiltalte Nr. 2 Jensen og Nr. 3 Jensen udviste Forhold ligeledes ved Underrettsdommen rettelig henført. De af samtlige Tiltalte forskyldte Straffe findes ved Underrettsdommen passende bestemte til simpelt Fængsel for Tiltalte Nr. 1 Christensen i 4 Dage, for de Tiltalte Nr. 2 Jensen og Nr. 3 Jensen hver i 14 Dage og for Tiltalte Nr. 4 Jensen i 8 Dage, og bemeldte Dom vil saaledes i Henseende til de idømte Straffe være at stadfæste.

Nr. 192.

Højesteretssagfører Winther

contra

Anders Peter Andreasen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 3 Marts 1904: Arrestanten Anders Peder Andreasen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kjelgaard, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Kristiansen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Marts 1904: Arrestanten Anders Peter Andreasen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Johnsen og Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Peter Andreasen til Højesteretssagførererne Winther og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Anders Peter Andreasen for Tyveri og Betleri.

Efter det under Sagen oplyste har Arrestanten, der er født i Aaret 1866, tidligere gentagne Gange været straffet for Ejendomsindgreb, senest ifølge Højesterets Dom af 20 Juni 1899 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt og groft Tyveri samt efter samme Lovs § 248 med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og endvidere ifølge Dronninglund Herreds Politirets Dom af 17de December forrige Aar efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage.

Arrestanten er nu bl. a. sigtet for at have begaaet et Indbrudstyveri, der den 17 Januar d. A. skal være forøvet hos Indsidder Niels Johan Eriksen af Nørre Hul, og hvorved der efter dennes Forklaring er bortstjaalet forskellige Fødevarer; men imod Arrestantens Benægtelse er det ikke godtgjort, at han er Gerningsmanden til dette Tyveri, og for saa vidt det endvidere er lagt Arrestanten til Last, at han en Gang i Midten af Januar Maaned d. A. har sat sig i Besiddelse af en Bylt Tøj, der tilhørte Arbejdsmand Carl Christian Thomsen og af denne var henlagt paa en Vogn i en aaben Vognport hos en Mand i Agersted og derpaa af Byltens Indhold solgt 3 Par Strømper og en Hue, vil der ej heller herfor paa Grundlag af det foreliggende — hvorefter Thomsen ikke har turdet benægte, at han som af Arrestanten forklaret har anmodet denne om at hente den nævnte Bylt og derhos har erklæret, at Arrestanten nok kunde have Grund til at tro, at han intet vilde have imod, at Arrestanten afhændede de 3 Par Strømper — kunne ikendes Arrestanten noget Strafansvar.

Derimod maa det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, dels at Arrestanten i den nærmeste Tid forud for den 9de Februar d. A., da han under Forundersøgelsen i nærværende Sag blev anholdt, har betlet paa mange Steder i Dronninglund Herreds Jurisdiktion, dels at han en Dag omtrent i Midten af Januar Maaned d. A., da han indfandt sig hos Murer Hein i Nørre Hul for at betle og her kom ind i en Stue, hvor ingen anden i Øjeblikket var til Stede, har tilegnet sig et Hein tilhørende til 5 Kr. vurderet Lommeur, der hang paa et Pibebrædt i Stuen.

Efter at Murer Hein derpaa var kommen til Stede og havde nægtet at give Arrestanten en af denne begært Almissee, bortfjernede Arrestanten sig, og da Hein kort efter blev opmærksom paa, at Uret var forsvundet, og antog at Arrestanten havde tilvendt sig dette, begav han sig, efter hvad han har forklaret til en Politirapport, straks til en i Nærheden værende Købmandsbutik, hvortil han formodede Arrestanten havde begivet sig, og hvor denne nu ogsaa viste sig at være til Stede, men Hein turde dog ikke foreholde Arrestanten Tyveriet og vendte tilbage til sit Hjem efter at have omtalt Tyveriet for Købmandens Karl og for en Nabo, som han traf paa Tilbagevejen.

Efter det oplyste leverede Arrestanten imidlertid samme Dags Aften — ifølge sin Forklaring, fordi han fortrød Tyveriet — Uret til en Kone, der boede i samme Hus som Hein, med Anmodning om at tilbagelevere det til denne, hvad hun ogsaa gjorde. Murer Hein har frafaldet Krav paa Erstatning.

Paa den anførte Maade er det endvidere godtgjort, at Arrestanten den 16 Januar d. A., da han i Mosen i Albæk var inde hos en Mand ved Navn Hans Madsen og i Forening med denne nød noget Brændevin, har tilegnet sig et til en Værdi af 1 Kr. 50 Øre ansat Par Benklæder, der tilhørte Hans Madsen og hang frit fremme i dennes Stue.

Arrestanten har efter sin Forklaring senere solgt de stjaalne Benklæder, uden at kunne erindre til hvem eller for hvilken Pris. Bestjaalne har imidlertid frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit ommeldte Forhold, for saa vidt dette efter det anførte bliver at tilregne ham til Straf, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 193. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Henrik eller **Heinrich Edmund Valentin Hansen**
(Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 16.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29de Marts 1904: Arrestanten Henrik eller Heinrich Edmund Valentin Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og efter udstaaet Straf udbringes af Riget. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Mich. Carlsen og Prokurator Gottschalck, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Henrik eller Heinrich Edmund Valentin Hansen til Højesteretssagførerne Høgsbro og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Henrik eller Heinrich Edmund Valentin Hansen, der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 16, har opgivet at være 23 Aar gammel, hvilket er

skønnet stemmende med hans Udseende og er senest anset ved Rettens Dom af 19 August 1902 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og § 16, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og Udvisning af Riget.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han, som i Henhold til Rettens fornævnte Dom af 19de August 1902 efter udstaaet Straf den 27 Januar d. A. udbragtes af Riget efter til Københavns Politis Protokol over bortsendte Personer at være bleven advaret om Virkningen af hans ulovlige Tilbagevenden, er den 5te ds. uden Tilladelse vendt tilbage hertil og har opholdt sig her, indtil han den 7de ds. anholdtes under nærværende Sag.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 16, 2det Stk., efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han i Medfør af samme Lovbestemmelse vil være at dømme til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget.

Nr. 189. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Victor Frederik Theodor Clemmensen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Marts 1904: Arrestanten Victor Frederik Theodor Clemmensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Hartmann og Prokurator Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til et Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Victor Frederik Theodor Clemmensen til Højesteretssagførerne Asmussen og Dietrichson 30 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 19 Maj 1904.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere " Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 12.

Fredagen den 6 Maj.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Victor Frederik Theodor Clemmensen, der tiltales for Vold, er født den 16de Maj 1872 og anset bl. a. ved Rettens Dom af 13de November 1894 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 13de August 1898 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest ved Rettens Dom af 23 August 1902 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., eller i Medfør af § 241, 2det Stk. efter dens § 238, som for 4de Gang begaaet Hæleri, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Endvidere har Arrestanten under 4 mod ham her ved Retten i 1893, 1894 og 1901 for Vold indledede Undersøgelser vedtaget at erlægge Bøder paa henholdsvis 100, 200, 300 og 200 Kr., hvilke Bøder han har afsonet, hvorhos han den 1ste November 1897 inden Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager har i en mod ham for Overtrædelse af Politivedtægtens §§ 1 og 5 anlagt Sag vedtaget en Bøde, stor 40 Kroner.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

I. Ved de af Blikkenslagersvend C. F. Hansen og Cigarhandler Peter Lund afgivne beedigede Forklaringer er det bevist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 13 December f. A. om Aftenen ved Ottetiden skubbede Arrestanten til Hansen og Lund, da han mødte dem i Istedgade, og da Lund i den Anledning ytrede, om de ikke kunde faa Lov at gaa paa Gaden, vilde Arrestanten fare ind paa Hansen, hvorfor denne tog fat i ham, dog uden at tilføje ham nogen Overlast. Da Hansen straks efter gav Slip paa ham i den Tro, at der intet yderligere vilde ske, slog Arrestanten Hansen med knyttet Haand i Ansigtet, og da Lund vilde gaa imellem, gav Arrestanten ogsaa ham et Slag i Ansigtet.

Som Følge af Slagene blev Partiet om Hansens venstre Øje og om Lunds højre Øje blodunderløbet, hvilket endnu var Tilfældet ved deres Møde i Retten den 19de s. M.

Arrestanten har erkendt, at han ved den paagældende Lejlighed har tilføjet Hansen et Slag i Ansigtet, men han har paastaaet, at Hansen først havde generet og slaet ham. Til dette ganske ubestyrkede Anbringende kan der imidlertid intet Hensyn tages.

II. Ved de af Grovsmedesvend Axel Hupfeldt, Glarmester Otto Johannes Peter Bruun og Former Oscar Cornelius afgivne beedigede

Forklaringer er det bevist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 29de Januar d. A. om Aftenen ved Ellevetiden betlede Arrestanten af Hupfeldt paa Raadhuspladsen, og da Hupfeldt nægtede at give ham noget, fo'r Arrestanten ind paa ham og gav ham en »Skalle«, saa at han faldt om, hvorhos han yderligere tildelte Hupfeldt nogle Slag, medens denne laa paa Jorden. Fornævnte Bruun kom nu til, og Arrestanten løb da sin Vej, men blev indhentet og paagrebet.

Ved Voldshandlingerne tilføjedes der Overfaldne en betydelig Svulst og Ømhed af øvre Halvdel af Næsen samt betydelige Blodudtrædninger under Huden, omkring de indre Øjenvinkler med ødematøs Svulst.

Disse Læsioner ere helede uden at efterlade nogen varig Følge.

Arrestanten har erkendt, at han ved den paagældende Lejlighed fo'r løs paa Hupfeldt, men han har paastaet, først at han gjorde dette, fordi Hupfeldt slog en anden Mand, og senere, at han gjorde dette paa Grund af, at Hupfeldt havde overfaldet ham. Til disse ganske ubestyrkede Anbringender, der ere i Strid med det i øvrigt oplyste, kan der intet Hensyn tages.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Mandagen den 9 Maj.

Nr. 54. Sagfører **V. Jenssen** som Kurator i Brygger og Gaardejer Jens Jensens Enke Ane Jensine Jensen, født Mortensens Konkursbo (Ingen)

contra

Privatvægter **Niels Peter Jensen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Sagfører V. Jenssen som Kurator i Brygger og Gaardejer Jens Jensens Enke Ane Jensine Jensen, født Mortensens Konkursbo, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og, saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 62. **Barber- og Frisørsvendenes Fagforening** sam
nævnte Forenings Formand, Barbersvend V. Hansen (Ingen)

contra

Barber og Frisør **Andreas Ludvig Jensen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanterne, Barber- og Frisørsvendenes Fagforening samt nævnte Forenings Formand, Barbersvend V. Hansen, som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen, og dem ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 68. Bager **Enkebølle** (Ingen)

contra

Dampmøller **Jul. Frandsen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Bager Enkebølle, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 195. Højesterets sagfører **Ree**

contra

Ole Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Betleri og Løsgængeri.

Horns Herreds Politirets Dom af 3 Marts 1904: Arrestanten Ole Jensen bør hensættes til Tvangsarbejde i Frederiksborg Amts Tvangs-

arbejdsanstalt i Hillerød i 150 Dage og udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 April 1904: Arrestanten Ole Jensen bør straffes med Tvangsarbejde i 180 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Mich. Carlsen og Sally, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ole Jensen til Højesteretssagfører Rée og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Horns Herreds Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Ole Jensen, der er født den 21 Februar 1845 og foruden for Tyveri og Bedrageri mange Gange er straffet for Betleri, hyppigt i Forbindelse med Løsgænger, senest ved Vallø Birks og Bjeverskov Herreds Politirets Dom af 27de Januar 1902 efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 med Tvangsarbejde i 150 Dage, paa ny sat under Tiltale for Betleri og Løsgænger.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at Arrestanten, der i August Maaned f. A. uden Tilladelse er bortgaaet fra Arbejdsanstalten i Hillerød, hvor hans Forsørgelseskommune, Kyndby-Krogstrup Kommune, havde indlagt ham, siden da har drevet arbejdsløs rundt i forskellige Jurisdiktioner i Frederiksborg Amt, som det maa antages alene ernærende sig ved Betleri, indtil han den 26 Januar d. A. anholdtes her under Sagen.

For dette Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, kfr. § 5, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 180 Dage, og den indankede Dom, ved hvilken han er anset med 150 Dages Tvangsarbejde i Frederiksborg Amts Tvangsarbejdsanstalt i Hillerød, være at forandre i Overensstemmelse med det anførte.

Tirsdagen den 10 Maj.

Nr. 42. Føreren og Rhederne af Dampskibet »Chingford«
(Halkier)

contra

P. J. Kall som Befuldmægtiget for Rheder og Ladningsassurandør for Barken »Nore« af Raumo (Jensen) samt Aktieselskabet **Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise** (Arntzen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellanternes Ret til Bjergeløn for et forgæves Bjergningsforsøg.

Frederikshavns Købstads Sørets Dom af 11 Februar 1903: Indstævnte, Konsul P. J. Kall i Frederikshavn som Befuldmægtiget for Reder og Ladningsassurandør for Barken »Nore« af Raumo, bør for Tiltale af Citanten, Føreren og Rederne af Dampskibet »Chingford« af London i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 December 1903: Søretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Ifølge de foreliggende Oplysninger havde Svitzers Bjergningsentreprise modtaget telegrafisk Meddelelse om, at et af Mandskabet forladt Skib, der maa antages at have været »Nore«, fandtes drivende i den Del af Farvandet, hvor det blev antruffet af »Chingford«. Herom underrettede Entreprisen Marineministeriet, der som Følge heraf udsendte en Kanonbaad fra Esbjerg for nærmere at undersøge Sagen. Denne Kanonbaad fandt imidlertid ikke »Nore«, der paa den Tid allerede var bugseret bort af »Chingford«.

Da der ikke foreligger tilstrækkelig Grund til at antage, at Stillingen for det bjergede Skib er bleven forbedret ved det af »Chingford« udførte Arbejde, tiltræder Højesteret det i den indankede Dom antagne Resultat.

Processens Omkostninger for Højesteret ville Appellanterne have at tilsvare Indstævnte, Konsul Kall, med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Appellanterne, Føreren og Rederne af Dampskibet »Chingford« af London, til Indstævnte, Konsul P. J. Kall af Frederikshavn som Befuldmægtiget for Reder og Ladningsassurandør for Barken »Nore« af Raumo, med 400 Kroner. Saa betale Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 14 Juli 1902 Eftermiddag Kl. 8 $\frac{1}{2}$ bemærkedes fra Dampskibet »Chingford« af London, Kaptajn Stewart, paa Rejse fra Penarth til Kronstadt med en Ladning Kul, ret forude et afmastet Fartøj, der senere viste sig at være Bark en »Nore« af Raumo, og da en Baad, som Kaptajnen havde sendt ud for at borde Fartøjet, kom tilbage med den Besked, at dette var for-tadt af sin Besætning og var fyldt med Vand og flød paa sin Ladning, Ider bestod af Træløst, gik Kaptajnen med 4 Mand om Bord i Far-tøjet, som han fandt stærkt ramponeret med Rigningen i Vandet, og som han derefter, da det var paa en Lægerval, idet Strømmen satte i SØ., og Fartøjet stævnedes Øst over, bestemte sig til at bugsere. Far-tøjet befandt sig den Gang paa 56° 15' nordlig Bredde, 7° 13' østlig Længde, ca. 70 Kvartmil sydvest for Hanstholm Fyr.

Vejret var smukt, Vinden en let Brise af NV. Efter at det mest mulige af det flydende Vraggoods og Spær var hugget bort, bleve to af »Chingford«s 3 $\frac{1}{2}$ " Staalrosser halede om Bord i Barken, og om Natten Kl. 2 fastgjorte i dens Pullerter og en tilbageværende Stump af dens Fokkemast, hvorefter der af Kaptajn Stewart og hans Folk, der vare i Vand op til Brystet, blev arbejdet haardt med Bortkapning af Vraggodset, hvilket Arbejde fortsattes hele Natten.

Den 15de Juli Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Formiddag vendte Kaptajnen tilbage til »Chingford« og paabegyndte Bugseringen af »Nore«, der paa dette Tidspunkt var drevet et godt Stykke mod Land. Der blev sat fuld Kraft paa Maskinen og sat Kurs efter Gøteborg, men der kunde kun gøres 2 $\frac{1}{2}$ à 3 Knob i Timen.

Om Eftermiddagen ca. Kl. 5 $\frac{1}{2}$ sprang den ene af Staalrosserne, som imidlertid blev ført over igen og slækket ud, hvorefter Bugseringen efter $\frac{1}{2}$ Times Stansning blev genoptagen, men med meget ringe Fremskridt. I Løbet af Aftenen fik man Regn og stærk nordvestlig Dønning, der yderligere besværliggjorde Bugseringen. Kl. 9⁴⁰ Aften havdes Lodberg Fyr i SØ 2 Mile af, og Kursen blev forandret til NØ t. N. Kort efter Midnat den 16 Juli rejste der sig tæt Taage, og Kl. 5 om Morgenen sprang den anden Trosse, der blev erstattet af en 2" Staal-trosse og en 6" Manillatrosse, som førtes tilbage til »Nore« og fast-gjordes. Kaptajnen med 2den Styrmand og 1ste Maskinmester vendte nu tilbage til Barken og kappede mere Vraggoods bort.

Efter ca. 5 Timers Forløb gik han atter om Bord i sit Skib og genoptog Bugseringen med Maskinen igen fuld Kraft, men gjorde kun ringe Fremskridt.

Kl. 1 gik han med 6 Mand atter om Bord i »Nore« for at klare alt Vraggodset bort, men da det flydende Vraggoods ikke vilde forlade Skibet, uagtet det tilsyneladende var kappet los, foretog han en omhyggelig Undersøgelse og opdagede da, at Barkens Fokkemast hang ved Forrevanterne ca. 30' under Vandets Overflade og var bleven bugseret under Skibets Bund, hvad der forklarede den ringe Fremgang, man havde gjort; en af Kædepladerne blev derpaa fisket op og kappet, hvorimod det trods store Anstrengelser ikke lykkedes at fiske de andre op. Kl. 6 om Eftermiddagen blev Bugseringen genoptagen i Haab om at bringe Barken til Frederikshavn. Mellem Kl. 6 og 8 friskede Vinden meget betydeligt op, og der var meget krap Sø, der ved Otte-

tiden brød over Barken og vaskede ind i Kahytten, hvis Forside paa Dækket allerede var blevet tagen bort.

Kl. 9¹/₂ Eftermiddag, da Barken var blevet slæbt i alt ca. 100 Kvartmile, kunde »Chingford« paa Grund af den stærke Vind og Sø ikke bugsere den videre og opgav Bugseringen paa 57° 20' nordlig Bredde, 9° 25' østlig Længde.

»Nore« blev da forladt og overladt til sig selv, medens Dampskibet fortsatte sin Rejse til Kronstadt, hvortil det ankom den 21de Juli.

Den 17de Juli om Aftenen blev »Nore« observeret fra Lønstrup, hvorfra der ca. Kl. 10 blev telegraferet til Em. Z. Svitzers Bjergnings-entreprises Agent i Frederikshavn, at et afmastet Skib saas drivende i Søen i Nærheden af Rubjerg Knude, formentlig forladt af Besætningen. Den Entreprisen tilhørende Bjergningsdamper »Kattegat« blev derpaa Kl. 11¹/₄ samme Aften udsendt fra Frederikshavn, og efter at denne den følgende Morgen Kl. 7 havde faaet Sigte paa »Nore«, der laa ud for Rubjerg Knudes Fyrtaarn i misv. O. ¹/₂ S. i en Afstand fra Land af ⁵/₄ Kvartmil, lykkedes det den efter 1¹/₂ Times Forløb at sætte sig i Forbindelse med Barken og derefter i Løbet af 17 Timer at slæbe den til Frederikshavn, hvor Fartøjet senere efter lovlig Besigtigelse blev kondemneret og derefter i Forening med Ladningen blev bortsolgt ved offentlig Auktion, der indbragte et Provenu af Brutto 21099 Kr. 11 Øre, Netto 16435 Kr. 52 Øre.

Foruden at Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise under en mod P. J. Kall i Frederikshavn som Befuldmægtiget for Ejerne af »Nore« og dens Ladning ved Frederikshavns Søret anlagt Retssag har paastaet sig tilkendt en Bjergeløn hos disse af 10957 Kr. 1 Øre for »Nore«s Bjergning, have Citanterne, Føreren og Rederne af det ovennævnte Dampskib »Chingford« af London, under nærværende Sag i 1ste Instans ved den nævnte Søret søgt Indstævnte, bemeldte P. J. Kall, som Befuldmægtiget for Rederen og Ladningsassurandøren af »Nore«, til at betale »Chingford«s Rhederi »The London & Northern Steamship Company Limited« 200 Lst. eller efter Rettens Skøn for den Medvirkning, »Chingford« har udøvet til at »Nore« blev bjærget, tillige med Renter af det tilkendte Beløb 5 pCt. p. a. fra Søretsstævningens Dato den 24 Oktober 1902, indtil Betaling sker, og da Indstævnte — der for Citanterne havde denuncieret den ommeldte, af Svitzers Bjergningsentreprise mod ham anlagte Sag — overensstemmende med sin i saa Henseende nedlagte Paastand, der blev tiltraadt af Svitzers Bjergningsentreprise som accessorisk Intervent, ved Søretsdommen er frifunden for Citanternes Tiltale, have Citanterne nu — idet de tillige have indstævnet Svitzers Entreprise »for Landsoverrettens Dom at modtage og deres Tarv at varetage, om de dertil maatte finde Anledning« — indanket Sagen her for Retten, hvor de have gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastand, hvorimod Indstævnte har procederet til Stadfæstelse af Underretsdommen, hvorom der ligeledes af Svitzers Bjergningsentreprise er nedlagt Paastand.

Foreløbig bemærkes, at for saa vidt Citanterne have forment, at da »Chingford«s Hjælp til Bjergningen af »Nore« er ydet i aaben Sø af Bjergere, der vare hjemmehørende i England, maa Spørgsmaalet om

Vederlaget herfor afgøres efter den i dette Land gældende Rets Regler, kan der ikke gives Citanterne Medhold heri.

Det er af Citanterne anført, at de Forhold, hvorunder »Chingford« traf Barken, vare saadanne, at denne vilde være indstrandet ved Horns Rev eller Vestkysten og være totalt forlist, hvis ikke »Chingford« havde bugseret den, samt at den af Svitzers Entreprise fuldførte Bjergning i høj Grad lettedes ved det særdeles betydelige og besværlige Arbejde, som »Chingford« havde udført ved at klare Vraggodset bort. Medens Citanterne derfor have gjort gældende, at den fra »Chingford«s Side udfoldede Virksomhed i væsentlig Grad har medvirket til en endelig Bjergning af »Nore«, og at der tilkommer »Chingford« et passende Vederlag herfor saavel som for Skibets Forsinkelse, Ødelæggelse af Trosser m. m., har Indstævnte til Støtte for sin Frifindelsespaastand gjort gældende, at der fra »Chingford«s Side ikke foreligger enten nogen Bjergning eller Medvirkning til en saadan, men alene et Forsøg, der blev opgivet, og som ikke kom til af staa i nogen Forbindelse med Svitzers Foretagende, samt at det er saa langt fra, at »Chingford«, da det forlod »Nore«, havde bragt denne i en gunstigere Stilling, at Faren for Stranding tvært imod den Gang ifølge Vragets Beliggenhed i Forbindelse med Vind- og Strømforholdene snarere maa siges at have været større end den Gang »Chingford« traf »Nore«.

Selv om der imidlertid gaas ud fra en modsat Forudsætning, og selv om det dernæst maa antages, at en Bjergning af »Nore« overhovedet ikke var mulig uden et Rydningsarbejde som det af »Chingford« udførte, kan dette dog ikke for »Chingford« begrunde noget Krav paa Godtgørelse, idet den Hjælp, der blev ydet »Nore« af »Kattegat«, hvilken Hjælp først indtraf ca. 34 Timer efter at »Chingford« havde forladt »Nore« og, uden endog at gøre noget Forsøg paa at hidkalde Hjælp, havde fortsat sin Rejse, ikke har staaet i en saadan Forbindelse med eller har været saaledes betinget af »Chingford«s Virksomhed, at denne kan betragtes som en Medvirkning til den af »Kattegat« foretagne Indbjergning af »Nore« til Frederikshavn, hvorimod den maa betragtes som et selvstændigt, men mislykket Bjergningsforetagende.

Det maa som Følge heraf billiges, at Indstævnte ved Søretsdommen er frifunden for Citanternes Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Mandagen den 16 Maj.

Nr. 11. Aktieselskabet »Kastrup Glasværk« (Hindenburg)

contra

Glassmelter **Andreas Massaryk** (Dietrichson efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet, om Indstævnte med Rette var bortvist i Utide fra en Stilling, hvortil han var antagen paa længere Aaremaal, og om hans Berettigelse til Erstatning i den Anledning m. m.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Juni 1901: Hovedklageren, Glassmelter Andreas Massaryk, bør for Kontraklagerne, Aktieselskabet Kastrup Glasværks Tiltale i Kontrasagen fri at være. Kontraklagerne bør til Hovedklageren betale 2756 Kr. 77 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 10 November 1899 til Betaling sker, men bør i øvrigt for Hovedklagerens Tiltale i Hovedsagen fri at være. Saavel Hovedsagens som Kontrasagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Af Appellanten kan det ikke anses godtgjort, at Indstævnte har været saa uduelig eller udvist saadan Upaalidelighed og Skødesløshed i Tjenesten, at Appellanten af den Grund kunde være berettiget til at afskedige ham i Utide, og ikke heller, at Indstævnte har tilføjet Selskabet nogen Skade, for hvilken han kan gøres ansvarlig. Appellanten maa derfor anses forpligtet til at yde Indstævnte Erstatning for det ham ved Kontraktbruddet tilføjede Tab, men ved dettes Beregning vil der i det Indstævnte tilsagte Vederlag for den vedtagne Tjenestetid af 2 Aar samt for Rejseudgifter være at fradrage, hvad Indstævnte kan antages at have fortjent efter Afskedigelsen indenfor den omtalte Tid. Efter de i denne Henseende foreliggende Oplysninger, hvis Ufuldstændighed nærmest maa tilskrives Appellantens Procedure, findes Erstatningen at kunne bestemmes til i alt 1200 Kroner med Renter som paastaat.

Med Hensyn til Processens Omkostninger i foregaaende Instans maa det, saaledes som Sagen foreligger til Paakendelse, have sit Forblivende ved den indankede Dom, medens Appellanten findes at burde udrede Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder de Indstævntes beskikkede Sagførere tilkommende Salærer.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Aktieselskabet Kastrup Glasværk, bør til Indstævnte, Glassmelter Andreas Massaryk, betale 1200 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 10 November 1899 til Betaling sker. Proces-

sens Omkostninger for Kriminal- og Politiretten ophæves. Til det offentlige betaler Appellanten det Retsgebyr, der skulde erlægges, saafremt Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium til Højesteretssagfører Salomons Dødsbo 150 Kroner og til Højesterets-sagfører Dietrichson 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne mellem Glassmelter Andreas Massaryk som Hovedklager og Aktieselskabet Kastrup Glasværk som Kontraklager verserende, fra begge Sider ved Sagfører procederede Sag er det uomtvistet, at Hovedklageren, der da opholdt sig i Mähren, i et den 15de Maj 1899 dateret Brev anbefalede sig til Kontraklagerne som en dygtig Smelter i sit Fag i enhver Henseende, og at Kontraklagerne i Henhold hertil meddelte ham, at han kunde opnaa en fast Stilling hos dem, hvis han var dygtig, og at de gerne vilde binde sig kontraktmæssig til ham, samt at Hovedklageren efter at have faaet tilstillet Rejsepenge ankom til Glasværket den 12te Juli 1899 og derpaa fik overleveret en paa tysk affattet, den 18de samme Maaned dateret Skrivelse fra Kontraklagerne, som i Oversættelse lød saaledes:

»Vi stadfæste herved at have engageret Dem som Smelter hos os foreløbig for to Aar og paa følgende Betingelser: Ugentlig Løn 30 Kr. samt fri Bolig og Brændsel. Gensidig Opsigelsesfrist 3 Maaneder.

Efter 2-aarigt Ophold paa Fabriken godtgøre vi Dem Rejsepengene til Dem og Familie.«

Hovedklageren, der den 19 Oktober 1899 blev afskediget fra sin Stilling paa Glasværket uden foregaaende Varsel, har nu gjort gældende, at denne Afskedigelse har været uberettiget og fordrer under Hensyn hertil, idet han gør gældende, at han først kunde opsiges til den 18 Juli 1901, under Hovedsagen:

dels Ugeløn à 30 Kr. pr. Uge i Tiden	
fra den 14de Oktober 1899, da han	
sidst modtog Ugeløn, og til den 18de	
Juli 1901, i alt 92 Uger à 30 Kr.	2760 Kr.
dels Rejsepenge for sig og Familie . . .	60 —

2820 Kr.

med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Hovedklagens Dato den 10de November 1899 indtil Betaling sker.

Kontraklagerne, der gøre gældende, at Hovedklageren er bleven afskediget, fordi han viste sig ubrugelig i den Stilling han havde paa-

taget sig, have principalt paastaaet sig frifundne i Hovedsagen, subsidiært frifundne mod at betale Hovedklageren 3 Maaneders Løn eller 390 Kr.

Kontraklagerens Paastand i Kontrasagen gaar ud paa, at Hovedklageren ved Uduelighed og Skødesløshed i sin fornævnte Stilling har paaført dem et Tab, som de paastaar sig godtgjort med 2300 Kr. eller med det Beløb, som bestemmes ved uvillige paa Hovedklagerens Bekostning udmeldte Mænds Skøn, tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Kontraklagens Dato den 24de Marts 1900 indtil Betaling sker, dog at Fordringen paa Grund af Hovedklagerens Uformuenhed og hans Egenskab som Udlænding kun gøres gældende til Likvidation. Hovedklageren paastaar sig frifunden i Kontrasagen.

Omkostningerne saavel i Hovedsagen som i Kontrasagen paastaa begge Parter sig tilkendte hos hinanden.

Mod Hovedklagerens Benægtelse have Kontraklagerne ikke bevist, at Hovedklageren paa Grund af Uduelighed har gjort sig skyldig i et saadant Forhold, at det kunde berettige dem til uden Varsel at afskedige Hovedklageren. Thi vel maa det ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer anses godtgjort, at det af Hovedklageren udførte Arbejde i flere Henseender har været utilfredsstillende og navnlig ogsaa ringere end det af andre Smeltere paa Glasværket udførte Arbejde, men ligesom dette i hvert Fald delvis maa antages begrundet i, at Hovedklageren er uddannet paa udenlandske Glasværker, hvor Forholdene have været afvigende fra Forholdene paa Kastrup Glasværk, saaledes kan det under ingen Omstændigheder anses for bevist, at Hovedklageren viste sig saa uduelig, at Kontraklagerne — der efter Parternes Procedure maa antages først efter nærværende Sags Anlæg at have undersøgt Hovedklagerens Vidnesbyrd — maatte være berettigede til at afskedige ham uden Varsel.

Kontraklagerne have imidlertid yderligere fremhævet, at Hovedklageren har udvist et for en Smelter utilladeligt Forhold ved ikke at holde sig Blandingsforholdet mellem de Stoffer, hvoraf Glasmassen skulde fremstilles, efterrettelig, og ved enkelte Gange at sove paa sin Post.

Hvad det første Punkt angaar, er det godtgjort, at Hovedklageren dels enkelte Gange paa Tider, hvor Smeltningen syntes at ville trække i Langdrag, har kastet Soda eller Potaske i Glasmassen for at fremme Smeltningen, dels ved to Lejligheder af lignende Aarsager har hældt flydende Glasmasse fra en Digel over i en anden, indeholdende Glasmasse af en anden Sammensætning. Hvad angaar dette Forhold, hvis Betydning ligger i, at en Fabrik efter Kontraklagernes Anbringende kun kan bevare sin Anseelse, naar Blandingsforholdet mellem de enkelte til Produktet benyttede Stoffer er konstant, idet man i modsat Fald aldrig er sikker paa de fremstillede Varers gode Kvalitet, vil der imidlertid for Hovedklagerens Vedkommende være at tage Hensyn til at Hovedklageren i en længere Periode af Fabrikens Bestyrelse var bemyndiget til selv at forestaa Blandingen af de paagældende Stoffer, saaledes at Blandingsforholdet altsaa maatte siges helt eller delvis at være lagt i hans Haand, og med særligt Hensyn til Paahældningen af Glasmasse fra en Digel til en anden bemærkes, at dette skete i Begyndelsen af Hovedklagerens Funktionstid, uden at der da blev fundet

Anledning til Indskriden overfor ham, hvilket i øvrigt maa antages ogsaa at gælde den omtalte Tilsætning af Soda eller Potaske, hvorfor det angivne Forhold i hvert Fald ikke paa det Tidspunkt, da Hovedklageren afskedigedes, kunde gøres gældende som den egentlige Afskedigelsesgrund, hvilket ej heller den Gang var Tilfældet.

Hvad det andet Punkt angaar, er det godtgjort, at Hovedklageren ved en enkelt Lejlighed, da han var paa Post sammen med en Medhjælper, lagde sig til at sove og derfor ikke straks bemærkede, at en Digel var gaaet itu og at noget glødende Glas var flydt ud og havde antændt en udenfor samme anbragt Træbro, hvilket imidlertid i rette Tid blev bemærket af Medhjælperen, saaledes at yderligere Skade blev forebygget. Det er imidlertid ligeledes godtgjort, at Hovedklageren næste Morgen, da det passerede meddeltes vedkommende overordnede, straks vedgik sin Forseelse, og at der derefter ikke blev gjort videre ud af Sagen.

Hovedklagerens »Soven paa sin Post« maa derhos efter Sagens Oplysninger antages at have indskrænket sig til, at han, hvis Arbejde som Smelter altid foregik om Natten, nogle Gange i Tilfælde, hvor han ikke har været ene, har sovet lidt ved Midnatstid, men saa let, at han vaagnede ved at Medhjælperen kaldte paa ham eller ved en ubetydelig Støj. Da der derhos efter det oplyste findes at maatte gaas ud fra, at det her omhandlede Forhold har været bekendt for Hovedklagerens overordnede i hvert Fald i nogen Tid, forinden Hovedklagerens Afskedigelse, hvorved bemærkes, at der ikke er oplyst, om Hovedklageren har sovet paa sin Post efter den omtalte Episode, da Træbroen antændtes, har allerede som Følge heraf den nævnte Forseelse ikke kunnet berettigede Kontraklagerne til at afskedige Hovedklageren som sket.

Hovedklageren findes herefter at have haft Krav paa at opsiges med forudgaaet Varsel i Henhold til Kontraklagersnes overfor ham indgaaede Forpligtelse, og da det fornævnte den 18 Juli 1899 daterede Dokument efter sin Ordlyd, uanset hvad det muligen har været tilsigtet at udtrykke i samme, hjemler Hovedklageren Uopsigelig ved 18 Juli 1901, vil der overensstemmende med Hovedklagerens derom nedlagte Paastand være at tilkende ham Løn fra 14de Oktober 1899 til 18de Juli 1901 med 2760 Kroner, hvori dog vil være at fradrage et Beløb af 63 Kr. 23 Øre, som Hovedklageren ifølge en af Kontraklagerne fremlagt Opførelse, hvis Rigtighed Hovedklageren ikke har modsagt, alt har modtaget i Forskud.

Da Hovedklageren derhos derved at han uberettiget er bleven afskediget af Kontraklagerne er blevet forhindret i at blive i Pladsen i det i Kontrakten fastsatte Tidsrum af 2 Aar, findes han endvidere i Henhold til Kontrakten at have Krav paa Rejsepenge for sig og sin Familie, og hans Paastand om at tilkendes 60 Kr. i Rejsepenge vil derfor ogsaa være at tage til Følge, hvorved bemærkes, at Kontraklagerne ikke særlig har nedlagt Indsigelse mod Beløbets Størrelse.

Hvad dernæst Kontrasagen angaar, da er det vel under Sagen godtgjort, at en Del af det af Hovedklageren smeltede Glas har været ubrugeligt, saaledes at de paagældende Digler have maattet udøses og at noget andet af Hovedklageren smeltet Glas ikke har kunnet benyttes efter sin Bestemmelse, men har maattet anvendes til Varer, hvortil

ellers benyttes Glasmasse af mindre kostbar Sammensætning, men det er ikke mod Hovedklagerens Benægtelse bevist, at Kontraklagerne paa Grund af Forhold, der udelukkende kunne lægges Hovedklageren til Last, have lidt det paastaede Tab, lige saa lidt som Kontraklagerne i øvrigt have oplyst Omstændigheder, der kunne tjene til brugbar Vejledning ved Beregning af det Tab, de formene at have lidt ved Hovedklagerens uheldige Virksomhed, og der vil som Følge heraf være at tillægge Hovedklageren Frifindelse i Kontrasagen.

Derimod vil Kontraklagerne i Henhold til det ovenfor anførte i Hovedsagen være at tilpligte at betale Hovedklageren 2756 Kr. 77 Øre med Renter som paastaet.

Saa vel Hovedsagens som Kontrasagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Nr. 81. Tømmermester **Hans Pedersen** (Ingen)

contra

Arbejdsmand **Søren Sørensen** (Rée).

Højesterets Dom.

Appellanten, Tømmermester Hans Pedersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, Arbejdsmand Søren Sørensen, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 103. Købmand **J. Schou** (Ingen)

contra

Sagfører **J. P. Aggerholm** som Kurator i Gaardejer N. C. Hansens Konkursbo (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Købmand J. Schou, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til be-

stemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til VorFrelseresKirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 110. Husmand **N. C. Sørensen** (Ingen)

contra

Sognefoged **S. Christensen** og Gaardejerne **Jens Jacobsen**,
Chr. Andersen, **Søren Jensen** og **Anders Eriksen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Husmand **N. C. Sørensen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til VorFrelseresKirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 21. **Birgitte Kirstine Arnoldsen** (Høgsbro efter Ordre)

contra

Gaardmand **Lars Brandt Winther** (Ingen),

betræffende Indstævntes Forpligtelse til at udrede Alimentationsbidrag.

Salling Herreds Politirets Dom af 25de September 1902: Saafremt Klagerinden, ugift **Birgitte Kirstine Arnoldsen** af Mausing, p. t. **Gl. Stenderup**, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at Indklagede, Gaardmand **Lars Brandt Winther** af **Gl. Stenderup**, har plejet legemlig Omgang med hende til en saadan Tid, at han kan være Fader til det af hende den 17 August dette Aar i **Gl. Stenderup** udenfor Ægteskab fødte Drengbarn, bør han til dette Barns Underholdning og Opdragelse fra dets Fødsel at svare et saadant Bidrag aarligt, som Øvrigheden bestemmer, og at erstatte Klagerinden Halvdelen af hendes særlige Udgifter ved hendes Barselfærd med et ligeledes af

Øvrigheden fastsat Beløb, dog ikke over 10 Kroner. Trøster hun sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør Indklagede for hendes Tiltale i Sagen fri at være.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Februar 1903: Saafremt Appellanten, Gaardmand Lars Brandt Winther af Gl. Stenderup inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse inden Retten med sin Ed bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Appellindstævnte, ugift Birgitte Kirstine Arnoldsen af Mausing, p. t. Gl. Stenderup, til en saadan Tid, at han kan være Fader til det af hende den 17 August 1902 udenfor Ægteskab fødte Drengbarn, bør Appellanten for Appellindstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Trøster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til det nævnte Barns Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel til dets fyldte 14de Aar betale et saadant Bidrag, som Øvrigheden maatte bestemme, samt et paa samme Maade fastsat Bidrag til Erstatning af Halvdelen af hendes særlige Udgifter ved hendes Barselfærd, dog ikke udover 10 Kr. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Under en Afhøring af Parterne, der er foretagen ved Politiretten, efter at Sagen er indanket for Højesteret, er det ved Indstævntes egen Erkendelse bevist, at hans i den indankede Dom omtalte Anbringende, at Parterne ved hver af de paagældende Lejligheder vare fuldt paaklædte, ikke er stemmende med Sandheden. Som Følge heraf vil det ikke kunne tillades Indstævnte med Ed at bekræfte sin, særlig ogsaa efter det under den fornævnte Afhøring i øvrigt fremkomne, usandsynlige Benægtelse af at have plejet legemlig Omgang med Appellantinden ved de nævnte Lejligheder. Derimod vil Sagen — idet der ikke findes Føje til, som af Appellantinden principalt paastaaet, at dømme Indstævnte pure — i Overensstemmelse med Appellantindens subsidiære Paastand være at gøre afhængig af hendes Ed. Da Politiretsdommen har samme Resultat, vil denne Dom kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Landsover samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret ville være at ophæve, og de Appellantindens befalede Sagførere for Højesteret tilkommende Salærer ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Aflæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret ophæves Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Salomons Dødsbo 40

Kroner og Højesteretssagfører Høgsbro 80 Kroner, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Salling Herreds Politiret her for Retten indankede Sag paastod i første Instans Appelindstævnte, ugift Birgitte Kirstine Arnoldsen af Mausing, p. t. Gl. Stenderup, Appellanten, Gaardmand Lars Brandt Winther af Gl. Stenderup, tilpligtet som Fader til et af hende udenfor Ægteskab avlet, den 17de August f. A. født Drengbarn, der ved Sagsanlægget ikke var døbt, at betale Bidrag til det nævnte Barns Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel til dets fyldte 14de Aar efter Øvrighedens Bestemmelse samt at erstatte hende Halvdelen af hendes særlige Udgift ved Barselfærden med 10 Kr. Appellanten maa antages at have procederet til Frifindelse. Ved fornævnte Rets Dom blev Sagens Udfald gjort afhængig af Appelindstævntes Ed, saaledes at Appellanten, saafremt hun inden en Frist af 4 Uger fra Dommens Forkyndelse edelig bekræftede, at Appellanten havde plejet legemlig Omgang med hende til en saadan Tid, at han kunde være Fader til Barnet, dømtes efter hendes Paastand, dog saaledes at det Beløb, som vilde være at udrede til Udgifter ved hendes Barselfærd, vilde være at fastsætte af Øvrigheden, dog ikke over 10 Kr., medens han frifandtes, saafremt hun ikke trøstede sig til at aflægge Eden.

Her for Retten har Appellanten paastaet denne Dom forandret, saaledes at Sagens Udfald gøres afhængig af hans Ed.

Appelindstævnte er skønt lovlig stævnet ikke mødt.

Appelindstævntes Fremstilling gaar ud paa, at Appellanten har plejet legemlig Omgang med hende saavel i November som i December Maaned 1901, medens Appellanten vel har erkendt at have delt Seng med hende flere Gange i November Maaned 1901, men har gjort gældende desuagtet ikke at have plejet legemlig Omgang med hende.

For Overretten har Appellanten nærmere anbragt, at Sagens Parter ved hver af de paagældende Lejligheder vare fuldt paaklædte, men i Sagen findes i øvrigt ingen Oplysning, end ikke noget Anbringende fra Appelindstævntes Side om, under hvilke nærmere Omstændigheder de Samlejer, hun vil have haft med Appellanten, have fundet Sted, og da der i hvad der er forelagt Retten ikke kan anses at indeholdes tilstrækkelig Beføjelse til at betage Appellanten den ham ifølge Lovgivningen tilkommende Ret til at væрге sig med sin Ed mod Appelindstævntes Sigtelse, vil det ikke kunne tilstedes hende at afgøre Sagen med sin Sigtelsesed, hvorimod Sagens Udfald vil være at gøre afhængig af hans Benægtelsesed.

Sagens Omkostninger for Overretten, som Appellanten har paastaet sig tillagt, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Færdig fra Trykkeriet den 26 Maj 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 18.

Tirsdag den 17 Maj.

Nr. 129.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Samuel Jacob Brünner (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Lov 6 Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 December 1903: Tiltalte Samuel Jacob Brünner bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Statskassen bøde 500 Kroner og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Bøden forhøjes til 1000 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 1000 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Samuel Jacob Brünner til Højesteretssagførerne Lunn og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Samuel Jacob Brünner, der har opgivet at være født i Rusland den 24 Februar 1854 og ikke er funden forhen tiltalt eller straffet, tiltales for Overtrædelse af Lov af 6te Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning og Forbud mod andet Lottospil m. m.

Sagen er rejst paa Foranledning af en til Københavns Politi indsendt Klage fra en i Gøteborg bosiddende Mand, B. Rosenbund, der i

Klagen meddelte, at han i Begyndelsen af 1903 modtog et Brevkort, hvorpaa var trykt et Tilbud om Lodder til den i Tiden fra den 10de til den 21 Marts 1903 stedfindende 6te Trækning af det Kgl. Danske Klasselotteri, under hvilket Tilbud stod trykt »Fru Zerline Brünner, Gammel Mønt 18, København, Udsalg af Kgl. Klasselodder«,

at han i den Tro, at Fru Brünner var autoriseret Klasselotterikollektrice, pr. Brev spurgte hende om Prisen paa to halve Lodder til den den 15de og 16 April 1903 stedfindende 1ste Trækning,

at han som Svar herpaa modtog et den 18 Marts 1903 dateret Brev, hvori Prisen opgaves til 3 Kroner 10 Øre pr. Styk,

at han den 25de samme Maaned ved Postanvisning sendte Fru Brünner 10 Kroner, altsaa 3 Kr. 80 Øre mere end den for to halve Lodder forlangte Pris,

at han derefter i April modtog Lodsedlerne fra Fru Brünner, dog at han i Stedet for, som bestilt, 2 halve Sedler, fik sendt 4 Kvarter, nemlig Nr. 115744 A og D og 115745 A og C, tillige med en lille udfyldt Blanket om, at Fornylse til 2den Trækning kostede 9 Kroner 20 Øre,

at han derefter sendte Fru Brünner Sedlerne til Fornylse til 2den Trækning, idet han tillige indsendte 5 Kroner 50 Øre, hvilket tillige med de første Gang for meget sendte 3 Kroner 80 Øre udgjorde 9 Kroner 30 Øre, altsaa 10 Øre over den forlangte Fornylsespris,

at imidlertid Fru Brünner vægrede sig ved at erkende, at det af Klageren inden 1ste Trækning sendte Beløb, 10 Kroner, var mere end han skulde betale til 1ste Trækning, idet hun nu opgav Prisen for et halvt Lod til 1ste Trækning til 4 Kroner i Stedet for 3 Kroner 10 Øre og samtidig vægrede sig ved at sende Sedlerne til 2den Trækning, før Klageren betalte det manglende, der opgaves først til 4 Kr. og derefter til 4 Kroner 90 Øre, samt endelig

at Klageren, efter at have indladt sig med Fru Brünner, havde erfaret, at Prisen for et halvt Lod til 1ste Trækning hos de autoriserede Kollektører kun var 2 Kroner 10 Øre.

Tiltalte har under Sagen erkendt, at den ommeldte Korrespondance er ført mellem Klageren og den af Tiltalte under eget Ansvar, men i hans Hustrus Navn og under hendes Medvirken, her i Staden førte Forretning med Klasselodder, og at de fornævnte Numre ere solgte Klageren fra denne, men har — næst at bemærke, at der i Tiden mellem den 18de og 25de Marts maa være sendt Klageren en Meddelelse om, at Prisen var sat op fra 3 Kroner 10 Øre til 4 Kroner pr. Halvlot, hvortil kom 2 Kroner for Tilsendelsen af Trækningslisten i alle Trækninger, altsaa i alt for 2 halve = 4 Kvarter 10 Kroner — gjort gældende, at han vel »driver den største Laaneforretning med Klasselodder her paa Pladsen«, men aldeles ikke driver Handelsforretninger med Klasselodder, og at de af ham til Klageren i Gøteborg solgte Sedler derfor maa være Sedler, som have været pantsatte hos ham og ikke ere blevne indløste.

Imidlertid maa Rigtigheden af denne Forklaring — der allerede, naar henses til, at Tiltalte intet som helst har kunnet oplyse om, af hvem og hvornaar saadan Pantsætning er sket, og til, at de paa-

gældende Numre ikke have været uddelte i foregaaende Serie, men først have været til Salg i Lotteriet den 28de Marts, er lidet sandsynlig — anses modbevist ved, hvad der i øvrigt er oplyst om de paagældende Numre.

Ifølge den af autoriseret Kolletrice Fru Birgitte Petersen førte Kladdebog og afgivne Vidneforklaring er nemlig disse Numre købt i hendes Kollektion her i Staden den 28de Marts under Navnet Teaterdirektør Svendsen, af en Dame, der angav at være Teaterdirektør Svendsens Datter, og i Overensstemmelse hermed har — samtidig med at Teaterdirektør Svendsen har erklæret ikke at have købt disse Lodsedler — bemeldte Teaterdirektør Svendsens eneste Datter, Fru Thyra Augusta Cramer, som Vidne forklaret, at hun, der i en Aarrække har bestyret en Filial (f. T. Lille Kongensgade Nr. 14) af Tiltaltes Lotteriforretning, enkelte Gange og specielt ogsaa før den i Midten af April 1903 stedfundne 1ste Trækning, og vistnok selve den 28 Marts, efter Anmodning af Tiltaltes Hustru og for dennes Regning har gaaet rundt til forskellige Kollektører her i Staden og købt Klasse-lodder til Tiltaltes Hustru og ved den Lejlighed meget muligt ogsaa har været hos fornævnte Kolletrice.

Overfor denne Fru Cramers Forklaring har Tiltalte bemærket, at Fru Cramer mulig nok har købt Sedler til hans Hustru, men han har nægtet at opgive, hvad der er blevet af disse.

Endvidere har med Hensyn til Klasselod Nr. 114167 A autoriseret Kollektør Bruns Hustru som Vidne forklaret, at hun til den i Efteraaret 1902 stedfundne 1ste Trækning har solgt denne Seddel til en Person, der opgav at være Fru Cramer, Lille Kongensgade 14, samt at Sedlen er fornyet af Diege, Prinsessegade 19, og i Overensstemmelse dermed har Maskinarbejder Carl Nicolaj Diege som Vidne forklaret, at han kort inden nævnte 1ste Trækning har købt bemeldte Nummer i Tiltaltes af Fru Cramer bestyrede Filial her i Staden til en Pris af 40 Øre over Kollektionsprisen.

Yderligere har med Hensyn til Klasselod Nr. 88822 B autoriseret Kolletrice Fru Lilli v. Berner som Vidne forklaret, at hun før den i Efteraaret 1902 stedfundne 1ste Trækning har solgt dette Nummer tillige med en Del andre til Tiltaltes Hustru, der købte det under et fingeret Navn, og i Overensstemmelse dermed har Snedkersvend Axel Jacobsen, der i Kollektionens Bøger staar anført som Fornyer, som Vidne forklaret, at han har købt nævnte Seddel inden bemeldte 1ste Trækning i Tiltaltes af Fru Cramer bestyrede Filial og betalt den med 50 Øre over Kollektionsprisen.

Endnu bemærkes, at det efter de i Sagen foreliggende Oplysninger maa antages, at de Numre, der som Følge af Klasselotteriets Udvidelse i Efteraaret 1902 ere komne i Handelen, i stort Omfang ere erhvervede af Opkøbere,

at en Del af de i Anledning af Udvidelsen antagne nye Kollektører til en Politirapport have forklaret, at Tiltaltes Hustru hos dem — til Dels under opdigtet Navn — har købt en Del Lodder, samt

at Tiltalte inden den i September 1903 stedfundne 6te Trækning, efter den af Bogtrykker Joh. Lassen afgivne Forklaring, hos denne har

faaet paatrykt mindst 2000 Brevkort Tilbud om Klasselodder til 6te Trækning fra Tiltaltes Forretning.

Ved det oven anførte maa det anses bevist, at Tiltalte, der hverken for sig selv eller sin Hustru har nogen Autorisation som Klasselotterikollektor, her i Staden har drevet Handelsforretning med Klasselodder, og, saaledes har overtraadt Lov af 6 Marts 1869 § 3, hvorved bemærkes, at det deri indeholdte Forbud ogsaa maa antages at omfatte Salg ti Udlandet fra herværende Forretninger.

Tiltalte vil derfor være at anse efter nysnævnte Lovbestemmelse efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 500 Kroner.

Nr. 175.

Advokat Halkier

contra

Anders Nielsen (Def. Liebe),

der tiltales for Betleri.

Holsteinborg Birks Politirets Dom af 9de Februar 1904: Arrestanten Anders Nielsen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Marts 1904: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Gottschalck og Overretssagfører C. W. Levinsen, betaler Arrestanten Anders Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Nielsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Holsteinborg Birks Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Anders Nielsen for Betleri.

Arrestanten, der er født den 31 Juli 1834, er mange Gange tidligere straffet, bl. a. ofte for Betleri og senest anset ved nævnte Birks Politirets Dom af 9 September 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han den 4de Februar dette Aar har betlet i nævnte Birks Jurisdiktion.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage, og da den indankede Dom har samme Resultat, — — — vil den i det hele være at stadfæste.

Nr. 186.

Advokat Halkier

contra

Alma Caroline Jørgensen (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Marts 1904: Arrestantinden Alma Caroline Jørgensen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Lassen, og Defensor, Overretssagfører Sinding, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alma Caroline Jørgensen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Alma Caroline Jørgensen, der tiltales for Tyveri og Bedrageri, er født den 27 April 1874 og blandt andet anset: ved Rettens Dom af 8de Oktober 1892 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ved Rettens Dom af 4 April 1896 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 22de August 1896 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med

Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 12te Marts 1897 efter Straffelovens §§ 231, 1ste Stk., og 257, sammenholdt med § 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 30 Maj 1899 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ved Rettens Dom af 18 April 1903 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 5te Gang begaaet Hæleri, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder (benaadet ved kgl. Resolution 23 Juni 1903).

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestantinden overbevist dels om i 2 Gange i Januar og Februar Maaned d. A. svigagtig at have pantsat en Dyne og et Betræk af samlet Værdi 7 Kr., hvilke Genstande vare hende overladte til Brug i det af hende hos Enken Gjertrud Olsen ugevis lejede Værelse, dels om i 3 Gange i Februar Maaned d. A. at have frastjaalet Enken Cathrine Nordling nogle tilsammen til 8 Kr. vurderede Beklædningsgenstande m. m., der beroede frit fremme i bestjaalnes Lejlighed, hvor Arrestantinden opholdt sig i lovligt Ærinde.

Som Følge heraf vil Arrestantinden være at anse dels efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238, som for 6te Gang begaaet Hæleri, dels efter dens § 253 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Onsdagen den 18 Maj.

Nr. 174. Højesteretssagfører Bagger

contra

Jens Peder Christensen (Def. Høgsbro),

der tiltales for Voldtægt og uterligt Forhold.

Vordingborg søndre Birks Ekstrarets Dom af 22de December 1903: Arrestanten Jens Peder Christensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Strange, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Schwensen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Marts 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Mich. Carlsen og

Busch, betaler Arrestanten Jens Peder Christensen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Antonina Adamck har beediget den af hende afgivne Forklaring, og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peder Christensen til Højesteretssagførerne Bagger og Høgsbro 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg søndre Birks Ekstreret indankede Sag tiltales Arrestanten Jens Peder Christensen, der er født den 17de April 1878 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom, for Voldtægt og uterligt Forhold.

Hvad den sidst nævnte Sigtelse angaar, er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse — som for saa vidt stemmer med det i øvrigt oplyste, medens der med Hensyn til Enkelthederne er nogen Uoverensstemmelse mellem Arrestanten og de under Sagen afhørte Vidners Forklaringer — godtgjort, at han en Dag i forrige Aar i Høchstens Tid har udvist saadant Forhold overfor en 21aarig polsk Pige, som arbejdede paa Herregaarden Rosenfeldts Mark, idet han har stukket sin Haand op under hendes Skørter og befølet hendes Kønsele.

Arrestanten har erkendt, at Pigen, hvem han ikke kendte og end ikke under Forhøret vil have genkendt, ikke har givet ham nogen som helst Anledning til at behandle hende saaledes, og ved de under Sagen afhørte Vidners Forklaringer, derunder Pigens egen under Ed afgivne Forklaring, maa det anses godtgjort, at Pigen skreg og værgede for sig samt at Arrestanten først slap hende, efter at hun havde tilkaldt Hjælp.

For saa vidt Arrestanten er sigtet for Voldtægt, har den paa Rosenfeldt arbejdende polske Pige Antonina Adamck, der har angivet at være 28 Aar gl., under Forhøret forklaret følgende: Den 29de Juli f. A. om Eftermiddagen var hun sammen med Arrestanten samt Arbejdsmand Rasmus Peter Rasmussen og den polske Pige Anna Orzechowska beskæftiget paa et Høloft paa Gaarden med at tage imod Hø, der blev stukket op fra en Vogn og af en udenfor Loftslugen paa et Lad staaende Arbejderske — den polske Kone Anastazy Cholaurucka — blev langet ind af Lugen.

Under en lille Pause i Arbejdet og umiddelbart efter dettes Op-

hør blev hun af Arrestanten, der den Gang tillige med hende befandt sig noget tilbage i Loftsrummet, medens Rasmus og Anna var nogle Alen længere fremme mod Lugen, behandlet paa følgende Maade: Efter at Arrestanten uden nogen som helst Foranledning fra hendes Side havde væltet hende over Ende og efter at det derpaa var lykkedes hende at komme op i en siddende Stilling, kastede Arrestanten hende paa ny omkuld og lagde sig oven paa hende, hvorhos han med den ene Haand løftede hendes Klæder, der kun bestod af Kjole, Underskørt og Særk, op og tillige holdt fast paa hendes Hænder, medens han med den anden Haand knappede sine Benklæder op og tog sit mandlige Lem frem; han skilte derefter med Haanden og Benene hendes Ben fra hinanden, bragte sit Lem ind i hendes Kønssdel og fuldbyrdede, til Trods for, at hun gjorde al den Modstand, hun kunde, og raabte til Anna om Hjælp — i hvilket hun dog blev afbrudt derved, at Arrestanten stoppede Hø i Munden paa hende — Samleje med hende; efter at dette var sket, blev Arrestanten liggende lidt oven paa hende, hvorpaa de begge rejste sig og forlod Loftet for at gaa til et andet Arbejde, som imidlertid var bleven beordret.

At Samlejet blev fuldbyrdet, slutter hun deraf, at hun følte, at der afgik Sæd i hendes Kønssdele, og at hun, da hun rejste sig, var vaad udvendig.

Arbejdsmand Rasmus Peter Rasmussen har som Vidne forklaret saaledes: Han saa ved den omhandlede Lejlighed Arrestanten vælte Antonina og ligge ved Siden af hende samt tage hende op under Skørterne, mindst saa højt som til Knæerne, og han saa, at Pigen værgede for sig ved at slaa ud med Armene og tage for sig, det hun kunde. Vidnet antager, at de laa sammen rigeligt i 5 Minutter, og i den Tid kan Arrestanten godt have ligget oven paa Antonina og voldtaget hende, uagtet Vidnet, der gik ud fra, at der ikke foregik noget alvorligt, ikke har set dette, idet han efter at have set de ommeldte Personer ligge som foran beskrevet, vendte dem Ryggen og passede sit Arbejde. Dette Vidne er af Hensyn til tidligere ham overgaaede Straffedomme ikke steded til at beedige sin Forklaring.

Pigen Anna Orzechowcka har under Ed forklaret, at hun saa Arrestanten vælte Antonina og lægge sig oven paa hende, og at bemeldte Pige raabte til Vidnet om Hjælp, hvilken Vidnet dog ikke ydede, dels fordi hun var bange for Rasmus Peter Rasmussen, dels fordi det paa dette Tidspunkt ikke var gaaet op for hende, at der foregik noget alvorligt; at Arrestanten havde søgt at tiltvinge sig Samleje, derom fik Vidnet først Mistanke ved at iagttage Antonina, da denne rejste sig, og saa hendes ophedede Ansigt, og ved at se, at Arrestantens Benklæder, da denne rejste sig, delvis stod aabne, og at han holdt dem sammen med sin Haand.

Endelig har Konen Anastazy Cholaurucka forklaret, at hun fra sin Plads udenfor Loftslugen ikke kunde se, hvad der foregik indenfor, men at hun hørte Antonina raabe til Anna om Hjælp.

Alle de Oplysninger, der ere tilvejebragte om Antoninas Person, vise hen til, at hun er en ordentlig og sædelig Pige, som ikke havde givet nogen Anledning til at tro, at hun var villig til at finde sig i uanstændige Tilmærmelser. Med Hensyn til hendes Forhold efter den foran omhandlede Begivenhed er det oplyst, at hun den paafølgende

Del af Dagen var medtagen og nedtrykt, samt at hun om Aftenen, efter at være kommen i Seng, til den Arbejdsformand, der ledede de polske Tjenestekvinder, gav en Forklaring om det passerede, som er stemmende med den, hun senere har afgivet for Retten. Hun maatte holde Sengen i 2 Dage, men gav den 1 August f. A. Møde for Retten, og det maa antages, at den hende overgaaede Behandling ikke har efterladt skadelige Følger for hendes Helbred. Ved tvende af vedkommende Distriktslæge henholdsvis den 30te og den 31te Juli s. A. foretagne Undersøgelser er det oplyst, at der ikke fandtes andre Spor af Vold paa hendes Legeme end 2 Neglerifter, den ene ca. 3 Tommer lang, gaaende paa venstre indre Laars nedre Tredjedel fra oven nedad og bagtil, den anden af samme Længde, gaaende paa venstre Lægs indre øverste Tredjedel fra oven nedad og fortil, at der ikke var nogen Modstand for Fingeren fra Hymens Side, at Moderskeden var temmelig snæver, og at hun ikke har født nogen Sinde.

Arrestanten benægtede i det første Forhør, afholdt den 31 Juli f. A., overhovedet at have berørt Antonina ved den under Sagen omhandlede Lejlighed, og denne Benægtelse fastholdt han, indtil han den 15 August f. A., efter at Vidnet Rasmussens Forklaring var ham foreholdt, tilstod, at han havde baaret sig ad, som af denne omforklaret, dog at han ikke vilde have stukket Haanden højere op under Pigens Klæder end til hendes Ankler, hvilke han befølte. Denne Forklaring har Arrestanten senere uforandret fastholdt.

Ved de foranstaaende Vidneforklaringer og det i øvrigt oplyste maa der dog — uagtet det ikke er lykkedes at paavise Spor af mandlig Sæd paa Antoninas Klæder, og uagtet hun ikke ses at være besvangret — anses at være mod Arrestantens Benægtelse tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, i hvilken Henseende tilføjes, at Arrestanten under hele Sagen har afgivet bevislig usande Forklaringer, at han efter det foreliggende er Antonina langt overlegen i Legemsstørrelse, og, som det maa antages, ogsaa i Kræfter, og at det i en af Distriktslægen under 7 November f. A. afgiven Erklæring bl. a. hedder, at alt synes at tale for Rigtigheden af en af Antonina afgiven Forklaring om, at hun ikke tidligere har haft legemlig Omgang med Mandspersoner, hvilken Erklæring i Forbindelse med den foran refererede Udtalelse af Distriktslægen om Resultatet af Undersøgelsen af Hymen særlig bestyrker Antoninas Forklaring om, at Samlejet blev fuldbyrdet.

Som Følge af det anførte er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, og efter sidstnævnte §'s 1ste Stk., og da Straffen findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 5 Aar — — — vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Onsdagen den 25 Maj.

Nr. 194. Højesteretssagfører Liebe

contra

David Haun Kristensen, kaldet Koustrup (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Fjends Nørlyng Herreders Ekstrarets Dom af 28 August 1903: Tiltalte David Haun Christensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Saa betaler han og i Erstatning til Husmand Christen Laursen, kaldet Runge, af Daugbjerg 81 Kr. 94 Øre samt Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Sagførerne L. Schou og A. Andersen med 12 Kr. til hver. Det idømte at erlægge inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Marts 1904: Tiltalte David Haun Kristensen, kaldet Koustrup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Husmand Christen Laursen, kaldet Runge, 71 Kr. 94 Øre. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 12 Kr. til den første og 10 Kr. til den sidste, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Sørensen og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. Det idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 203, men Straffen findes under Hensyn til den Skadelidendes Optræden under Slagsmaalet at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage. Tiltalte vil derhos, som i Dommen antaget, til den Skadelidende have at udrede Erstatning for Næringstab og Helbredelsesudgifter, hvilken Erstatning efter alt foreliggende vil kunne bestemmes til 50 Kroner.

Thi kendes for Ret:

David Haun Kristensen, kaldet Koustrup, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i otte Dage, samt betale i Erstatning til Husmand Christen Laursen, kaldet Runge, 50 Kroner. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Sa-

larium for Højesteret til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: David Haun Kristensen, kaldet Koustrup, der er født i Aaret 1877, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under denne Sag for Vold og Legemsbeskadigelse.

Ifølge Sagens Oplysninger kom Tiltalte og Ungkarl Knud Knudsen af Daugbjerg den 22 Marts f. A., efter at de hele Natten havde sviret hos en Husmand paa Egnen, om Morgenen antagelig ved Femtiden ind i Mønsted Kro i den Hensigt at drikke en Bajer. I Kroen traf de Husmand Christen Laursen, kaldet Runge, af Daugbjerg og Bolsmand Ole Olsen, kaldet Søgaard, af Daugbjerg Mark, der efter at være komne kørende til Kroen om Aftenen ved Ellevetiden havde tilbragt hele Natten i Kroens Skænkestue og nydt forskellige Drikkevarer, saa at de ligesom Tiltalte og dennes Ledsager vare ikke lidet berusede.

Umiddelbart efter Tiltaltes og Knudsens Indtræden opstod der et Slagsmaal mellem dem paa den ene Side og de to tidligere ankomne Gæster paa den anden, hvilket Slagsmaal ifølge den af Tiltalte afgivne Forklaring, der vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, maa antages at være foranlediget ved, at Runge, der ved Tiltaltes og Knudsens Ankomst laa under et Bord, i hvilken Anledning Knudsen gik hen og hjalp ham op, derefter fo'r løs paa Knudsen for at prygle ham. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkeligt godtgjort, at han — der ifølge den af Knudsen afgivne Forklaring imidlertid var kommen i Slagsmaal med Ole Olsen og derunder havde kaldt Knudsen til Hjælp, hvorefter denne, efter at have stødt Runge fra sig, tog fat paa Ole Olsen — ved denne Lejlighed har paa Grund af Runges nævnte Angreb paa Knudsen med en Stok af $\frac{1}{2}$ Tommes Tykkelse og forsynet med et Hjortetakshaandtag af samme Tykkelse tilføjet Runge et Slag oven i Hovedet og et andet Slag i Panden, idet han holdt i Stokkens nederste Ende og ramte Runge med Haandtaget, der ved det andet Slag gik itu, medens Runge faldt om.

Ifølge en af Distriktslægen den 25de s. M. efter stedfunden Undersøgelse afgiven Erklæring havde Runge da foruden et Par mindre betydelige Læsioner, der efter det oplyste ikke kunne antages at stamme fra den ham af Tiltalte tilføjede Vold, en 2-kronestor »aaaben« Blodudtrædning (vulnus contusum) paa Issen og en godt æblestor »aaaben« Blodudtrædning paa venstre Side af Panden, hvilke Læsioner ifølge Lægens Formening vare fremkaldte ved Slag med en Stok Runges Liv eller Sanser vare, som det videre hedder i Erklæringen, ikke i Fare, medens han formentlig vilde være uarbejdsdygtig i 14 Dage. Efter det senere oplyste maa de Runge saaledes tilføjede Læsioner antages at have medført omtrent en Maanedes Arbejdsudygtighed, men i øvrigt ingen blivende Følger.

For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte, der ved den omhandlede Lejlighed uagtet sin Beruselse maa antages at have været i fuldt tilregnelig Tilstand, være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte vil derhos efter den af Husmand Christen Laursen (Runge) nedlagte Paastand have i Erstatning for Næringstab og Hølbredelsesudgifter at betale ham i alt 71 Kr. 94 Øre, hvorimod en af ham yderligere nedlagt Paastand om en Erstatning af 10 Kr. for Svie og Smerte, efter det om hans eget Forhold ved den paagældende Lejlighed oplyste, ikke findes at kunne tages til Følge.

Nr. 200. Højesteretssagfører Dietrichson
contra
Carl Adolph Edvard Koch (Def. Lunn),
der tiltales for Betleri og Løsgængeri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23de April 1904: Arrestanten Carl Adolf Edvard Koch bør straffes med Tvangsarbejde i 150 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte ved Kriminal- og Politirettens Dom af 20 November 1900 er anset efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr § 5, med Tvangsarbejde i 120 Dage, og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Adolf Edvard Koch til Højesteretssagførererne Dietrichson og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Carl Adolf Edvard Koch, der er født den 5 Juli 1863 og bl. a. ofte straffet for Betleri og Løsgængeri, senest ved nærværende Rets Dom af 19 December f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om dels at have betlet her i Staden den 20de d. M., dels at

have overtraadt et ham den 19 Marts d. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om, at han, der da skulde afleveres til Arbejdsanstalten paa Ladegaarden, skulde, saafremt han bortgik eller udeblev fra den nævnte Arbejdsanstalt, inden 24 Timer melde sig ved fornævnte Protokol for at godtgøre lovligt Erhverv og anmelde Bopæl, idet han i Tiden fra den 27de f. M., da han udeblev fra Ladegaarden, hvor han var bleven indlagt, til sin Anholdelse under nærværende Sag den 20de ds., har undladt at gøre den befalede Melding, vil Arrestanten være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 150 Dage.

Torsdagen den 26 Maj.

Nr. 157. Højesteretssagfører Liebe

contra

Hans Marinus Jens Christensen og Christian Peter Larsen
(Def. Høgsbro),

der tiltales førstnævnte for Tyveri og Vold paa Person og sidstnævnte for Hæleri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 9 September 1903: Arrestanterne Viggo Thorvald Hansson, Hans Marinus Jens Christensen, Georg Anker Arnold Christensen, Emil Hugo Petersen, kaldet Olsen, Thorvald Emil Peters, Lauritz Johan Nilsson, Hjalmar Holger Thorvald Nilsson, Poul Svenne Poulsen, Axel August Hansen, Niels Christian Nielsen, Niels Christian Christensen og Fritz Henry Edvard Griese og Tiltalte Christian Peter Larsen bør straffes: Hansson, Georg Christensen, Emil Petersen, Hjalmar Nilsson og Poulsen hver med Straf af 25 Rottingslag, Hans Christensen, Thorvald Peters, Lauritz Nilsson og Hansen med Forbedringshusarbejde henholdsvis i 18 Maaneder, 1 Aar, 3 Aar og 3 Aar, og Nielsen, Niels Christensen, Griese og Larsen med Fængsel paa Vand og Brød, de 3 førstnævnte hver især i 6 Gange 5 Dage og Larsen i 3 Gange 5 Dage. Saa bør de og, en for alle og alle for en, betale Aktionens Omkostninger, der under Salær til Aktor, Prokurator Jørgensen, 60 Kr. og Defensor, Prokurator Møller, 40 Kr., dog saaledes, at Hansson ikke udreder udover $\frac{4}{34}$, Hans Christensen og Georg Christensen ikke udover $\frac{7}{34}$ hver, Emil Petersen ikke udover $\frac{18}{34}$, Peters ikke udover $\frac{2}{34}$, Lauritz Nilsson ikke udover $\frac{19}{68}$, Hjalmar Nilsson ikke udover $\frac{6}{34}$, Poulsen ikke udover $\frac{3}{34}$, Hansen ikke udover $\frac{1}{34}$ og Nielsen, Niels Christensen, Griese og Larsen ikke udover $\frac{1}{68}$ hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Februar 1904: Underrettsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at

stande, dog at der foruden de ved samme fastsatte Salærer yderligere i Salær tillægges Aktor, Prokurator Jørgensen, 60 Kroner, og Defensor, Prokurator Møller, 40 Kroner, af hvilke Beløb Arrestanten Hans Marinus Jens Christensen betaler $\frac{7}{34}$ og Tiltalte Christian Peter Larsen $\frac{1}{68}$, medens Resten udredes af det offentlige. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Kalko og Overretssagfører M. Carlsen betale Arrestanten og Tiltalte 80 Kroner til hver, af hvilke Beløb Arrestanten udreder $\frac{14}{15}$ og Tiltalte $\frac{1}{15}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Larsens Vedkommende anførte Grunde vil den, for saa vidt angaar denne Tiltalte, være at stadfæste. Hvad angaar Tiltalte Christensen, vil hans i Dommen fremstillede Forhold, for saa vidt de efter den skete Indstævning foreligge for Højesteret til Paakendelse, være at henføre under Straffelovens § 229 Nr. 4, § 238 og § 203, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Hans Marinus Jens Christensen bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagførerne Liebe og Høgsbro hver 100 Kroner, der udredes af Tiltalte Christensen med $\frac{14}{15}$ og af Tiltalte Christian Peter Larsen med $\frac{1}{15}$.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Marinus Jens Christensen og Tiltalte Christian Peter Larsen ere under denne fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag, som i 1ste Instans tillige angik 11 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, aktionerede henholdsvis for Tyveri og Vold paa Person og for Hæleri.

Arrestanten Christensen er født den 24 Juni 1881 og er tidligere anset: 1. Ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 1 Maj 1897 efter Straffelovens § 236, jfr. §§ 37 og 21, med 10 Slag Rotting. 2. Ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 12 Juni d.*) A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage. 3. Ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 6 September s. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Straffelovens § 37, med simpelt Fængsel i 6 Dage. 4. Ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 30 August 1898 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. §§ 37 og 21, med 20 Slag Rotting. 5. Ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 11 Oktober s. A. efter

*) Skal være s.

Straffelovens §§ 236, jfr. §§ 37 og 21, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3, i det hele jfr. Straffelovens § 62, med 25 Slag Rotting. 6. Ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 13 Februar 1899 efter Straffelovens § 228, jfr. § 47, efter dens § 238 og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 samt i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens §§ 228 og 229 Nr. 4, jfr. § 47 og til Dels § 46, lempet Tillægsstraf, disse Straffebestemmelser sammenholdte med §§ 37, 21 og 62, af 25 Slag Rotting. 7. Ved Sorø Birks Ekstrarets Dom af 19 Maj s. A. efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Gange 5 Dage, og 8. ved Københavns Kriminal- og Politirets 1ste Afdelings Dom af 4 September s. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Tiltalte Larsen er født den 20 Januar 1878 og tidligere anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 17 August 1901 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Efter Forklaringer, afgivne af de i 1ste Instans medtiltalte Emil Hugo Petersen, ogsaa kaldet Peters eller Olsen, Lauritz Johan Nilsson, Thorvald Emil Peters og Viggo Thorvald Hansson, blev der den 26de Februar f. A. Kl. ca. 5 Eftermiddag, medens de paa Gl. Kongevej ventede paa, at Arrestanten Christensen skulde indfinde sig, mellem dem truffen Aftale om ved Indbrud at begaa Tyveri til fælles Fordel i Skrædermester Chr. Jensens Forretningslokaler, Gl. Kongevej Nr. 76 i Stuen. Forklaringerne gaar videre ud paa, at Emil Petersen, efter ved Vold at have aabnet en fra Ejendommens Port, hvortil Adgangen var uhindret, til Skrædermester Jensens Butik førende Dør, gennem denne sammen med Lauritz Nilsson begav sig ind i Forretningslokalerne og satte sig i Besiddelse af forskellige derværende Klædningsstykker og et Stykke hvidt Lærred til at gemme disse i, medens de to andre Tiltalte holdt Vagt i Nærheden. Af de to sidst ommeldte Tiltalte er det dernæst forklaret, at de, da Arrestanten kom til, underrettede ham om, at Petersen og Nilsson efter Aftale med dem var i Færd med at begaa Tyveri i Skræderbutikken, og at han derefter begav sig hen imod Porten til Ejendommen Nr. 76. Ifølge Petersens og Nilssons Forklaringer kom Arrestanten ogsaa ind i Butiken og deltog, efter ifølge Emil Petersens Opfordring at have hentet to Sække, i at stjæle nogle flere derværende Klædningsstykker, navnlig ved at putte en Del af dem i den ene af Sækkene, medens de efterlod den anden i Butiken — hvor den ogsaa senere fandtes af Skrædermester Jensen. Efter alle 4 fornævnte Medtiltaltes samstemmende Forklaringer mødtes de og Arrestanten derefter paa et i Forvejen aftalt Sted i Nærheden, medførende samtlige fra Skrædermester Jensen stjaalne Genstande, som i alt ere vurderede til 143 Kr. 50 Øre, og fordelte senere samme Aften disse mellem sig, hvorved ogsaa Arrestanten fik sin Part.

Arrestanten, der har benægtet at have været delagtig i bemeldte Tyveri, har erkendt den nævnte Eftermiddag hos en paa Gl. Kongevej boende Urtekræmmer at have købt to Sække, af hvilke den ene ved de foreliggende Oplysninger maa anses godtgjort at være identisk med den, som fandtes efterladt i Skræderbutikken, og har forklaret, at han købte dem efter Opfordring af Emil Petersen, og at han efter at have købt dem afleverede dem til denne, som imidlertid havde staaet og

ventet i en Port paa Gl. Kongevej, skraas overfor Tullingsgade, hvilken Angivelse passer paa Stedet Nr. 76.

Blandt de ved det omhandlede Tyveri stjaalne Genstande var et Par Benklæder og en Jakke, med Hensyn til hvilke Skrædermester Jensen edelig har forklaret, at han genkender dem som sine Ejendele, der ere ham fravendte uden hans Vidende og Villie, og hans Hustru ligeledes edelig har forklaret, at hun genkender dem som sin Mands Ejendele. To andre Vidner have derhos forklaret, det ene, at det bestemt genkender Benklæderne som et Par Benklæder, Vidnet har syet for Jensen, og som har været i dennes Besiddelse, samt at Stoffet i Jakken ganske ligner det, Jensen bruger i sin Forretning, og det andet, at det bestemt genkender Jakken som en Jakke, det har syet for Jensen og set i dennes Besiddelse, samt at det ved, at Jensen sælger Benklæder af samme Stof som de omhandlede. Med Hensyn til de saaledes omfoklarede Benklæder har fremdeles en Marskandiserske edelig forklaret, at hun en Aften i Slutningen af Februar f. A. af Arrestanten har modtaget dem i Bytte for et Par andre Benklæder. Med Hensyn til den omfoklarede Jakke er der derhos edelig forklaret, dels af en Pantelaaner, at den ganske ligner en Jakke, som Arrestanten en Aften i Slutningen af Februar f. A. forsøgte at pantsætte i hans Forretning, dels af en Værtshusholder, at den ganske ligner en Jakke, som Arrestanten en Aften i Slutningen af bemeldte Maaned i hans Beværtningslokale solgte til Medtaltte Lauritz Nilsson.

Arrestanten har erkendt, at han om Aftenen den 26 Februar f. A. hos den paagældende Marskandiserske bortbyttede et Par Benklæder, som han ikke vil kunne huske, hvorfra han havde, men som han, som det hedder i hans Forklaring, »ikke bestemt tør paastaa« at være identiske med de under Sagen tilstedeværende, af bestjaalne vedkendte. Han har ligeledes erkendt forgæves at have forsøgt at pantsætte en Jakke til den ommeldte Pantelaaner en Aften i Slutningen af Februar f. A. og senere samme Aften at have solgt Jakken til Lauritz Nilsson, men har benægtet, at Jakken, som han vil have købt hos en Marskandiser i Stengade, hørte til de fra Jensen stjaalne Genstande.

Ved de foranførte Forklaringer, der yderligere støttes ved flere andre i Sagen foreliggende Oplysninger, findes det imidlertid overfor Arrestantens Benægtelse tilstrækkelig godtgjort, at han har deltaget i Udførelsen af det ommeldte Tyveri, hvilket af ham udviste Forhold dog efter det foreliggende kun vil være at tilregne ham som simpelt Tyveri.

De 3 fornævnte Medtaltte Emil Petersen, Lauritz Nilsson og Thorvald Peters have dernæst samstemmende forklaret, at der Natten mellem den 27de og 28de Februar f. A. paa en Beværtning i Griffenfeldts-gade blev truffen Aftale mellem dem og Arrestanten om, at de

Færdig fra Trykkeriet den 2 Juni 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 14.

Torsdagen den 26 Maj.

i Fællesskab skulde begaa Indbrudstyveri i Ekviperingshandler og Marskandiser Gottliebsens Forretningslokale i Korsgade Nr. 54 i Stueetagen, og at derpaa Petersen og Arrestanten begav sig ind i Ejendommen, medens Nilsson og Peders holdt Vagt paa Gaden. Det er derhos af Emil Petersen forklaret, at han og Arrestanten, efter gennem en uafaaaset Gadedør at være komne ind i Ejendommen, og efter at Arrestanten havde ituslaaet en Rude i en afaaset Dør mellem Trappegangen og Forretningslokalet og ved at stikke sin Haand ind gennem den derved fremkomne Aabning havde aabnet Døren, ad denne Vej begav sig ind i Lokalet og derfra stjal et Par Benklæder, 16 à 17 Ure og nogle Urkæder. Benklæderne blev ifølge alle 3 Medtaltets Forklaringer afleverede til Thorvald Peters, som derefter fjærnede sig med dem, medens de andre stjaalne Genstande ifølge de to andre Medtaltets samstemmende Forklaring, efter at Emil Petersen og Arrestanten vare komne ud af Ejendommen ad en anden Vej, deltes imellem dem og Arrestanten. Omtrent Kl 5 à 6 samme Morgen begav Medtaltalte Nilsson sig efter sin Forklaring alene og uden foregaaende Aftale med nogen anden paa ny hen til Gottliebsens Forretningslokale, hvortil han vidste, at Døren nu var aaben, og hvorfra han stjal en Del Klædningsstykker og andre Genstande, hvilke han derpaa efter sin Forklaring bragte op i Arrestantens i Nærheden værende Bolig. Emil Petersen har forklaret, at han efter Fordelingen af de stjaalne Ure gik hjem med Arrestanten og lagde sig til at sove i dennes Bolig, og at Arrestanten har fortalt ham, at medens han sov, indfandt Nilsson sig med en stor Bylt Tøj, han havde stjaalet i Gottliebsens Forretning. De fra Gottliebsen ved begge de nævnte Lejligheder stjaalne Genstande ere i alt vurderede til 337 Kr. 20 Øre.

Arrestanten, der har benægtet at have deltaget i det om Natten hos Gottliebsen begaaede Tyveri, har erkendt den 1 Marts f. A. om Morgenen at have solgt et Ur, som ifølge Emil Petersens Forklaring skal hidrøre fra Tyveriet hos Gottliebsen, til Marskandiserske C. Petersen for 8 Kr., og har paa Forespørgsel om, hvorfra han havde dette Ur, kun svaret, at det kunde han ikke huske; Uret er ikke bragt til Stede under Sagen. Efter først i Forhøret den 2 Maj f. A. at have erkendt, at Nilsson fornævnte Morgen foruden en Jakkeklædning medbragte noget andet Tøj til hans Bolig, har Arrestanten senere i Forhøret den 29 Juni f. A. benægtet at have set andre af de Klæder, Nilsson vil have bragt op til ham end en saadan Klædning. Han har

erkendt, at han samme Morgen den 28 Februar f. A. efter Anmodning af Nilsson forsøgte at pantsætte denne Jakkeklædning hos Pantelaaner Olsen, Godthaabsvej Nr. 29, men har forklaret, at han ikke tænkte sig, at den var stjaalen. Det er ved Arrestantens egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, da Pantelaaner Olsen, der fattede Mistanke om, at Klædningen var stjaalet, vilde holde ham tilbage, med knyttet Haand tildelte Olsen et Slag i Ansigtet og derefter løb bort, efterladende Klædningen; Slaget bevirkede en Hævelse under Øjnene, som dog tabte sig i Løbet af nogle Dage uden at efterlade varige Følger, og Olsen har begæret Arrestanten straffet for dette Forhold. Med Hensyn til den ommeldte Jakkeklædning har Ekviperingshandler Gottliebsen edelig forklaret, at han har genkendt den som sin Ejendom, og at den er fravendt ham uden hans Vidende og Villie, og to andre Vidner have edelig forklaret, at Klædningen med Hensyn til Stof, Syning og Udstyr ganske ligner de Klædninger, som fra en herværende Forretning ere leverede til Gottliebsen.

Ved det saaledes foreliggende, hvortil kommer, at Arrestanten som foran anført er en mange Gange tidligere, bl. a. flere Gange for Tyveri, straffet Person, findes det at være godtgjort, at Arrestanten — foruden, som af ham selv tilstaaet, at have udøvet Vold mod Pantelaaner Olsen — har gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til den ommeldte af Lauritz Nilsson fra samme stjaalne Jakkeklædning. Derimod findes det ikke tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har deltaget i Udførelsen af det omtalte Indbrudstyveri hos Ekviperingshandler Gottliebsen.

Ved Arrestantens med det i øvrigt foreliggende stemmende Erkendelse, er det godtgjort, at følgende Genstande, som ved forskellige Lejligheder ere stjaalne af nedennævnte i 1ste Instans medtiltalte Personer, ere pantsatte af Arrestanten efter Anmodning af vedkommende Medtaltalte, og at han i hvert enkelt Tilfælde for at besørge Pantsætningen har faaet en Del af det derved indkomne Beløb, nemlig for det første følgende af Medtaltalte Emil Petersen, til Dels i Forening med andre, stjaalne Genstande:

2 Jakker med tilhørende Veste, i alt vurderede til 13 Kr., stjaalne fra Marskandiser Classen, Kapelvej Nr. 49, den 6 Februar f. A. og pantsatte samme Dag, om hvilke Arrestanten efter Emil Petersens Forklaring vidste, at de var stjaalne.

En til 16 Kr. vurderet Vinterfrakke, stjaalen af Emil Petersen og Medtaltalte Georg Anker Arnold Christensen i Forening fra fornævnte Gottliebsen den 26de s. M. og pantsat s. D. efter Anmodning af begge de Medtaltalte.

Et til 130 Kr. vurderet Guld-Herreur, stjaalet fra Urmager Nielsen, Aaboulevard Nr. 42, den 25de s. M. og pantsat den følgende Dag, hvorom Emil Petersen har forklaret, at Arrestanten vidste, at det var stjaalet, mod hvilken Forklaring Arrestanten ikke har haft noget at erindre.

En til 10 Kr. vurderet Jaket, stjaalet af Emil Petersen i Forening med Medtaltalte Hjalmar Holger Thorvald Nilsson — som det maa antages, ved Indbrud — fra Farveriejer Ohlson, St. Knudsvej Nr. 39,

Natten mellem den 20de og 21de s. M. og pantsat den følgende Morgen efter Anmodning af Emil Petersen.

En til 16 Kr. vurderet Jakkekledning, stjaalen fra fornævnte Gottliebssøn den 17de s. M. og pantsat samme Dag.

En til 4 Kr. vurderet strikket Herrevest, stjaalen fra Manufakturhandler Friberg, Danmarksgade Nr. 5, den 19de s. M. og pantsat samme Dag.

Et Par til 8 Kr. vurderede Herrehægtestøvler, stjaalne fra Skomagermester H. Hansen, Solitudevej Nr. 8, den 21de s. M. og pantsatte samme Dag.

Endvidere følgende Genstande:

Et Par Herrehægtestøvler og et Par Herrefjedersko, vurderede henholdsvis til 8 Kr. og til 5 Kr., stjaalne af Medtaltale Hjalmar Nilsson — efter det oplyste ved Indbrud — fra Skomagermester Friis, Chr. Winthers Vej Nr. 2, Natten mellem den 10de og 11 April f. A. og pantsatte Morgenen derefter, om hvilket Fodtøj Hj. Nilsson har forklaret, at Arrestanten maatte vide, at det var stjaalet, og

En til 20 Kr. vurderet Vinterfrakke, stjaalen af Medtaltale Georg Christensen — som det maa antages, ved Indbrud — fra Skræder Hakon Juhlin, Lykkesholms Allé Nr. 23, Natten mellem den 13de og 14 Marts f. A. og pantsat Morgenen derefter, om hvilken Georg Christensen har forklaret, at uagtet han ikke ligefrem fortalte, at den var stjaalen, kunde Arrestanten nok tænke sig, at den var det.

Det er endelig ved Arrestantens med det i øvrigt oplyste stemmende Erkendelse godtgjort, at han den 20 Februar f. A. har pantsat et til 8 Kr. vurderet Par Sko, som den foregaaende Aften af Georg Christensen og Hjalmar Nilsson var stjaalne fra Skomagermester Gjurup, Griffenfeldtsgade Nr. 26, om hvilken Arrestanten dog har forklaret ikke at vide, hvorfra han havde faaet dem, og at han den 10de Marts f. A. om Morgenen har tilladt, at Georg Christensen i hans Bolig gemte en Del samme Morgen — efter det oplyste ved Indbrud — fra Urtekræmmer Kristian Nielsen, Henrik Ibsens Vej Nr. 29, stjaalne, til 55 Kr. vurderede Klædningsstykker, om hvilke Arrestanten efter Georg Christensens Forklaring nok kunde tænke sig, at de var stjaalne, uagtet det ikke blev sagt ham.

Med Hensyn til de ommeldte af Arrestanten modtagne og for største Delen pantsatte Koster, med Undtagelse af det fra Urmager Nielsen stjaalne Ur, har Arrestanten benægtet at have tænkt sig, at de var stjaalne. Men ligesom det om de fra Marskandiser Classen, Urmager Nielsen, Skomager Friis, Skræder Juhlin og Urtekræmmer Nielsen stjaalne Genstande som anført af de paagældende Medtaltale er forklaret, at Arrestanten vidste eller maatte vide, at de var stjaalne, mod hvilken Forklaring han, for saa vidt angaar det nævnte Ur, intet har haft at erindre, findes der efter alt foreliggende, derunder Pantsætningernes Omfang — hvorved bemærkes, at Arrestanten efter Anmodning af den den Gang 15-aarige Emil Petersen, i Tiden fra den 6te til den 26de Februar f. A. har pantsat Koster til en Værdi af ca. 200 Kr. — samt henset til Arrestantens hele under Sagen oplyste Vandel, ikke at kunne være nogen begrundet Tvivl om, at han har været paa det rene med, at samtlige ommeldte Koster var stjaalne.

Tiltalte Larsen er sigtet for — efter at fornævnte Lauritz Nilsson tidlig om Morgenen den 15 Maj f. A. med 5 andre i 1ste Instans medtaltalte Personer havde delt ca. 380 Kr., der fandtes i et af dem opbrudt, af Nilsson og en af de andre Medtaltalte samme Morgen fra Møller Niels Christensen, Roskildevej Nr. 77, stjaalet Pengeskab — at have gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til ca. 10 Kr. af de saaledes stjaalne Penge, og ved hans egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det ogsaa godtgjort, at han, som samme Dag i en herværende Beværtning traf sammen med bemeldte 6 Medtaltalte, af 4 af disse modtog i alt ca. 10 Kroner af de stjaalne Penge, uagtet han efter sin Forklaring nok kunde tænke, at de var erhvervede ved Tyveri.

For andre Forhold end de ovenanførte bliver der efter den Maade, hvorpaa Sagen er indbragt her for Retten, ikke Spørgsmaal om at paalægge Arrestanten og Tiltalte Ansvar.

Arrestanten og Tiltalte ville for deres ovenanførte Handlinger være at anse, Arrestanten efter Straffelovens §§ 228 og 238 samt efter dens § 200, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 1, og Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri, og da de ved den indankede Dom for dem fastsatte Straffe af henholdsvis Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, vil Dommen for saa vidt være at stadfæste.

Fredagen den 27 Maj.

Nr. 184.

Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Thomas Conradsen Møller (Def. Lunn),

der tiltales for Bedrageri.

Aars og Slet Herreders Ekstrarets Dom af 2 December 1903: Tiltalte Thomas Konradsen Møller af Hørby bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder han og alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til den beskikkede Aktor, Sagfører Jespersen i Løgstør, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Februar 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 14 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten,

Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom fremstillede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 253, og Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Thomas Conradsen Møller bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Høgsbro og Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Thomas Conradsen Møller, der er født i Aaret 1866, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Bedrageri.

Ifølge Sagens Oplysninger overdrog den daværende Ejer af Gaarden »Stenildvad«, Matr.-Nr. 1 a m. fl. af Aars Sogn, S. A. Holst ved Mageskifteskøde af 12 April 1901 bemeldte Gaard med Besætning og en Del Inventarium til Tiltalte, der ved et samme Dag dateret Mageskifteskøde til Holst overdrog de ham hidtil tilhørende Ejendomme Matr.-Nr. 16 i m. fl. af Hørby By og Sogn. I det førstnævnte Skøde var Købesummen for »Stenildvad«, der er skyldsæt for Hartkorn 4 Tdr. 5 Skp. 2 Fdk., ansat til 32500 Kr., deraf 8500 Kr. for det i Handelen medfulgte Løsøre, medens Købesummen for Ejendommen i Hørby i det andet Skøde var ansat til 16000 Kr. foruden 525 Kr. for medfulgt Løsøre, altsaa i alt 16525 Kr. Idet Byttesummen herefter udgjorde 15975 Kr., og da Holst overtog de i Ejendommene i Hørby indestaaende Prioriteter til samlet Beløb 14025 Kr., medens »Stenildvad« var ubehæftet, blev Tiltalte, der ikke erlagde nogen Del af Købesummen for sidstnævnte Ejendom kontant, saaledes Holst 30000 Kr. skyldig, for hvilket Beløb han udstedte en den 12 April 1901 dateret Panteobligation, der blev tinglæst den 17de s. M., og hvori han for bemeldte Beløb, af hvilket der aarligt skulde svares 5 pCt., hvoraf 4 pCt. skulde beregnes som Rente og 1 pCt. som Kapitalafdrag, gav Holst 1ste Prioritets Panteret i »Stenildvad« med Bygninger og Jorder samt Avl, Afrøde og Gødning, Ildebrændsel og al anden Indtægt og Interesse af Ejendommen, Indbo og Inventarium, Avlsredskaber, Maskiner og Besætning — hvilken sidste i Obligationen angaves at bestaa af 6 unge Heste og 2 ældre, 16 Køer, 1 Tyr, 2 Stude og 13 Stykker Ungkvæg, 80 Faar foruden Yngel samt Svin og Fjerkræ —

saavel som i det pantsattes Assurancesummer. I Obligationen var det derhos bestemt, at Kapitalen skulde henstaa uopsigelig fra Kreditors Side, indtil den ved de ovennævnte Afdrag var nedbragt til 10000 Kr., hvorefter den uden Opsigelse kunde fordres udbetalt, dog at Kapitalen, uanset den nævnte Uopsigelig, straks skulde være forfalden til skadesløs Udbetaling, saafremt Debitor skulde udeblive med Renter eller Afdrag, der skulde erlægges med Halvdelen i hver af de sædvanlige Halvaarsterminer, eller paadrage sig Restancer af de paa Gaarden hvilende offentlige Afgifter eller endelig »hvis jeg i den Grad skulde lade Pantet forfalde ved enten at lade Bygningerne blive i en slet og forfalden Tilstand eller sælge saa meget ud af Besætningen, at den ikke længer svarer til den nuværende«.

Det Forhold, der under nærværende Sag er lagt Tiltalte til Last, bestaar nu deri, at han, efter at han, der ved Overtagelsen af »Stenildvad« kun var i Besiddelse af en ganske utilstrækkelig Driftskapital, i det første Aar havde drevet Gaarden forsvarligt og uden i nogen videre Grad at have formindsket eller forringet Besætningen, i Løbet af Aaret 1902 har til Skade for den Holst efter det foranstaaende tilkommende Panteret saa godt som fuldstændig aflædt Gaarden for Besætning samt bortsolgt saa godt som hele Høsten for det nævnte Aar.

I saa Henseende blev det, da Holst, der i Efteraaret 1902 var kommen til Kundskab om Tiltaltes Dispositioner med Hensyn til Gaarden, i den Anledning den 26 November 1902 lod foretage en Arrestforretning hos Tiltalte til Sikring af sit Resttilgodehavende efter Obligationen, der opgjordes til 29944 Kr. 75 Øre, under bemeldte Forretning oplyst, at Tiltalte havde bortført saa godt som hele Avlen og al Fourage, og at Tiltalte havde bortsolgt næsten hele Besætningen, idet der paa Gaarden kun forefandtes en Ged, en Gedebuk og en Ko — hvilken sidste endda af Tiltalte var solgt for 100 Kr. til en Slagter, til hvem den dog endnu ikke var bleven leveret — medens der hos tvende Husmænd under Gaarden fandtes 2 Køer og 2 Faar, som hørte til Gaardens Besætning.

I December Termin 1902 undlod Tiltalte at betale de da forfaldne Renter og Afdrag af Gælden til Holst, og denne lod derfor den 3dje Januar 1903 foretage Udlæg i »Stenildvad«, som derefter den 19 Februar s. A. blev stillet til Tvangsauktion. Ved denne blev, efter at et af Tiltalte, efter dennes Angivelse for en Slægtning, fremsat Bud paa 8000 Kr. var bleven forkastet paa Grund af manglende Sikkerhedsstilling, Holst enestebydende med 5000 Kr., for hvilket Bud han som ufyldstgjort Panthaver lod sig Ejendommen udlægge ved Fogden. Under en af Holst mod Tiltalte anlagt Retssag blev endvidere ved den i Sagen den 1 April 1903 afsagte Dom den ovennævnte Arrestforretning stadfæstet som lovlige gjort og forfulgt og Tiltalte derhos dømt til at betale Holst dennes Tilgodehavende efter Obligationen, i Dommen opgjort til 29850 Kr. med Fradrag af det Beløb 5000 Kr., hvorfor Holst, som meldt, ved Auktionen havde faaet Dækning, altsaa i alt 24850 Kr. foruden Renter og Omkostninger skadesløst.

Tiltalte har erkendt, at han, der forholdsvis snart efter at have overtaget »Stenildvad« kom i en ret betydelig Gæld, har særligt i det andet Aar, han var paa Gaarden, solgt væk af dennes Besætning, der

ved Overtagelsen i alt væsentligt havde den i den formeldte Obligation angivne Størrelse, og af Avlen og forbrugt de derved indvundne Penge, hovedsagelig til Dækning af Veksler og andre Krav, saaledes at Gaarden, da Holst lod foretage Arrest i samme, var blottet for det meste af dens Tilbehør. Foruden af den paa Gaarden værende Beholdning af Halm at have til Tækning paa en anden ham den Gang tilhørende Ejendom anvendt Halm til en Værdi af ca. 10 Kr., har Tiltalte efter sin Forklaring ved de foretagne Afhændelser af Besætningsdele og Gaardens Avl m. m. indvundet i alt omkring 5500 Kr., men han, der ikke vil have ført noget som helst Regnskab, har erklæret sig ude af Stand til at gøre nøjagtig Rede for Anvendelsen af dette Beløb, i hvilken Henseende det dog bl. a. er oplyst, at han af Gaardens Besætning har til en Broder, der havde forstrakt ham med forskellige Summer, og hvem han derfor havde givet Skadesløsbrev for indtil 4000 Kr. med 2den Prioritets Panteret i »Stenildvad«, til delvis Dækning af denne Gæld overdraget 2 Heste og 2 Køer, der er ansatte til en samlet Værdi af 1500 Kr.

For saa vidt nu Tiltalte har villet paaskyde, at han har været ubekendt med den foran citerede Passus i den af ham til Holst udstedte Obligation angaaende Besætningen og dens Størrelse, idet han ikke ved Obligationens Underskrift vil have lagt Mærke til samme, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til dette i sig selv usandsynlige og af det i øvrigt oplyste ubestyrkede Anbringende, og for saa vidt Tiltalte som Grund til sit Bortsalg af Besætningen har anført, at han i Foraaret 1903 vilde indkøbe en ny Besætning, hvortil han ventede Hjælp af sin Familie, og at det for Hestenes Vedkommende var nødvendigt for ham at foretage en Forandring, fordi han agtede at ændre Gaardens Drift og navnlig iværksætte en Tørvefabrikation i stor Stil, hvortil de med Gaarden overtagne Heste ikke egnede sig, kan der ej heller tillægges disse Anbringender nogen Betydning til Undskyldning for Tiltalte, idet Sagens Oplysninger viser, at enkelte af hans Slægtninge vel ikke kunne antages at have været utilbøjelige til at yde ham nogen Hjælp, saafremt han kunde forblive ved Gaarden, men at der dog ikke fra nogen af bemeldte Slægtninges Side var givet ham, der ikke i saa Henseende havde henvendt sig til dem, noget som helst Tilsagn om Hjælp, ligesom det ogsaa af det oplyste fremgaar, at der ganske vist, som det maa antages allerede i Aaret 1901, var bleven ført Forhandlinger med forskellige Personer om Dannelsen af et Aktieselskab til Anlæg og Drift af en Tørvefabrik paa »Stenildvad«, men at Forhandlingerne herom, da Gaardens Tørvemose ikke fandtes at være af tilstrækkelig god Beskaffenhed, var strandede, forinden Tiltalte begyndte at sælge bort af Gaardens Besætning m. v.

Tiltalte har endvidere til sin Undskyldning villet gøre gældende, at Holst intet Tab har lidt som Følge af hans her ommeldte Dispositioner, i hvilken Henseende han nærmere har anført, at de af Holst ved det stedfundne Mageskifte overtagne Ejendomme i Hørby vare mere værd end det Beløb, hvortil de er ansatte i det paagældende Mageskifteskøde, og at han har et Erstatningskrav paa Holst dels hidrørende fra »Papirsomkostningerne« ved Mageskiftehandelen, dels som Følge af, at Holst ved bemeldte Handel har opgivet »Stenildvad«s

Areal til ca. 300 Tdr. Land i Stedet for, som det senere viste sig at udgøre, 276 Tdr. Land. Ej heller herpaa kan der imidlertid lægges nogen Vægt, idet der overfor Holst's modstridende Forklaringer i de nævnte Henseender ikke under Sagen er tilvejebragt Oplysninger, der godtgøre Rigtigheden af Tiltaltes herhen hørende Anbringender, og naar henses til, at »Stenildvad« under den formeldte Arrestforretning ikkun blev ansat til en Værdi af 20000 Kr. — hvilket derhos efter de af forskellige under Sagen afhørte Deponenter afgivne Forklaringer maa antages at have svaret til dens virkelige Værdi i dens daværende Tilstand, hvorved bemærkes, at Gaarden efter det oplyste var yderlig forsømt, saaledes at der f. Eks. end ikke var saaet Vintersæd — medens Gaarden, da Tiltalte overtog den, maa antages i hvert Fald at have haft en Værdi, der svarede til det Beløb, for hvilket Tiltalte gav Holst Pantet i samme, maa det anses for hævet over enhver Tvivl, at Pantet ved Tiltaltes Dispositioner er bleven saaledes forringet, at der derved er tilføjet Holst et ikke ubetydeligt Tab.

Som Følge heraf maa det billiges, at Tiltalte for sit udviste Forhold ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, men Straffen, der er fastsat til simpelt Fængsel i 8 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Fængsel i 14 Dage, og med denne Forandring i Straffetiden vil bemeldte Dom — — — saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 31 Maj.

Nr. 12. Gaardejer **Mads Madsen** (Jensen efter Ordre)

contra

Fisker **Christian Hansen** (Winther efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Udstrækningen af Appellantens Fiskeret udfor hans Grund.

Kallundborg Købstads Politirets Dom af 16 September 1901: Indklagede, Fisker Christian Hansen af Kallundborg, bør for Tiltale af Klageren, Gaardejer Mads Madsen af Kongstrup, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 April 1902: Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. I Salær til Overretssagførererne Cortsen og Nyholm her for Retten betaler det offentlige 40 Kr. til hver.

Højesterets Dom.

Den af Appellanten i de tidligere Instanser hævdede Fortolkning af Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888 § 3,

hvilken Fortolkning i den indankede Dom rettelig er erklæret for uhjemlet, er ikke fastholdt af Appellanten for Højesteret.

Derimod har Appellanten i Henhold til dertil erhvervet Bevilling for Højesteret fremsat den nye Søgsmålsgrund, at Indstævntes Anbringelse af de i Dommen omtalte 8 Aaleruser er uberettiget, fordi Anbringelsesstedet — hvad der er uomtvistet — falder udenfor det Vand, der begrænses af Linier, oprejste i Yderpunkterne af Kyststrækningen til Matr. Nr. 4 b af Kongstrup lodrette paa Hovedretningen af Kyststrækningen, regnet i en Linie fra det vestligste Punkt af Halvøen Refsnæs til det nuværende østligste Aalestades Forbindelsespunkt med Land.

Da der imidlertid savnes al Føje til at lægge det angivne Synspunkt til Grund ved Sagens Paadømmelse, og da Appellanten ikke i øvrigt har anført noget til Støtte for, at Indstævnte ved Anbringelsen af Ruserne har krænket nogen Appellanten tilkommende Ret, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, og de Parternes beskikkede Sagførere for Højesteret og under en efter Sagens Indankning for Højesteret optagen Skønsforretning tilkommende Salærer ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium tillægges der Højesteretssagfører Jensen 100 Kroner, Højesteretssagfører Salomons Dødsbo 50 Kroner og Højesteretssagfører Winther 80 Kroner samt Sagførerne Hass og Werner hver 10 Kroner, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Paaberaaelse af § 3 i Fiskeriloven af 5 April 1888, ifølge hvilken Ret til Fiskeri med Aalestader udelukkende tilkommer Ejerne af Kysten, enhver ud for sin Grund, har Appellanten, Gaardejer Mads Madsen af Kongstrup, i denne ved Kallundborg Købstads Politiret anlagte og derfra her til Retten indankede Sag gjort gældende, at Appellindstævnte, Fisker Christian Hansen af Kallundborg, der er Lejer af Aalefiskeriet udfor Matr.-Nr. 4 b i Kongstrup, har anbragt 8 Aaleruser udfor Appellantens tilgrænsende Ejendom, Matr.-Nr. 4 a samme Steds, i hvilken Anledning han paastod Appellindstævnte idømt Straf for ulovligt Fiskeri og tilpligtet at yde ham Erstatning, 5 Kr. pr. Ruse for hvert Etmaal fra 8 Oktober 1900 indtil Rusernes Fjernelse, og erstatte ham al den øvrige ved det ulovlige Fiskeri paaførte Skade og Sagens Omkostninger skadesløst.

Appellindstævnte procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens

Omkostninger, og da Frifindelsespaastanden ved Politirettens Dom toges til Følge, medens Sagens Omkostninger ophævedes, har Appellanten under nærværende Sag, under hvilken der er bevilget begge Parter fri Proces, gentaget sin Paastand i forrige Instans, hvorimod Appelindstævnte paastaar Dommen stadfæstet.

De omhandlede Aaleruser fremtræde ifølge Sagens Oplysninger som yderste Del af et ud fra Matr.-Nr. 4 b.s Kyst anbragt Aalestade. Appellanten formener, at den anførte Lovbestemmelse bør fortolkes saaledes, at Aalegaardsretten for hver Kystejer omfatter det Vandareal, som bestemmes af Skellinier i Havet, trukne i Forlængelse af Skellinierne i Land mellem de paagældende Ejendomme. Det er uomtvistet, at Appellantens Eneret, hvis denne Fortolkning er rigtig, er krænknet ved de 8 Rusers Anbringelse, da de i saa Fald maa anses at ligge udfor Matr.-Nr. 4 a.s Kyst.

Den indankede Dom statuerer overensstemmende med Appelindstævntes Procedure, at Skellinien i Havet bør drages vinkelret paa Kystens Hovedretning.

Da den af Appellanten opstillede Fortolkning er uden Hjemmel, og da han ej heller i øvrigt har godtgjort, at Appelindstævntes omhandlede Ruser ere anbragte i Strid med hans Ret, maa det i Politiretsdommen antagne Resultat billiges, hvorfor denne Dom bliver at stadfæste.

Sagens Omkostninger -- som enhver af Parterne for Overrettens Vedkommende har paastaet paalagte Modpartiet efter Reglerne for beneficerede Sager -- blive efter Omstændighederne at hæve for begge Retter, og det Parternes for Overretten befalede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, tilkommende Salær, 40 Kr. til hver, at udrede af det offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 3. Justitsministeriet paa Udskrivningsvæsenets Vegne (Rée efter Ordre)

contra

Fhv. Sergent af Forplejningskorpset Mads Peter Pedersen (Ingen),

betræffende Fortolkning af Værnepligtslovens § 41.

3dje Udskrivningskreds' Sessionskendelse af 23 September 1903: Mads Peter Pedersen er med Rette udsløttet af Rullen den 31 December 1901.

Højesterets Dom.

Bestemmelsen i Loven af 6 Marts 1869 § 41 om, at den Værnepligtige, som efter at være udskreven eller indtraadt i Tjeneste, ved uberettiget Bortrejse eller paa anden Maade en Tid

lang vilkaarlig har unddraget sig Værnepligten, vil have at af-tjene sin fulde Tjenestetid saavel i Linien som i Forstærkningen, maa forstaas saaledes, at den paagældendes Tjenestetid uden Hensyn til, om han i den Tid, i hvilken han har unddraget sig Værnepligten, har været eller skulde have været indkaldt til Tjeneste eller ej, vil være at forlænge med et Tidsrum, svarende til det, i hvilket han har unddraget sig Krigsbestyrelsens Raadighed. Som Følge heraf og idet der efter de foreliggende Oplysninger ikke kan tages Hensyn til Indstævntes Anbringende om, at Grunden til, at han ikke meldte sig til Tjeneste ved sin Hjemkomst, var den, at han troede, at han var bleven udslettet af Rullen, vil Indstævntes Tjenestetid være at forlænge med 3 Aar, saaledes at der tildeles ham Udskrivningsaar 1892 i Stedet for 1889.

I Overensstemmelse hermed vil Kendelsen være at forandre. Salæret til Appellantens beskikkede Sagfører vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Den indankede Sessionskendelse ophæves, og tillægges der Indstævnte Mads Peter Pedersen Udskrivningsaar 1892 i Stedet for det ham oprindeligt tildelte 1889. Højesteretssagfører Rée tillægges der i Salarium for Højesteret 80 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Sessionskendelses Præmisser ere saalydende: Efter de foreliggende Oplysninger blev Værnepligtig af 3. Kreds 275. Lægd K. 8 Mads Peter Pedersen, der er født 1868, udskreven paa Sessionen for 1889 og gjorde Tjeneste som Menig og Underkorporal ved 5. Bataillon fra 31 Marts 1889 til 27 April 1890, paa hvilken Dag han blev forsat til Sundhedstropperne, hvor han den 30 Juni 1890 forfremmedes til Korporal. Efter at han den 7 Maj 1892 var forsat til Forplejningskorpset, udnævntes han under 22 Februar 1896 til Sergent i Korpset.

Efter derom indgiven Ansøgning erholdt han under 16 Juli 1898 Krigsministeriets Tilladelse til at træde udenfor Nummer i 1 Aar fra 26 Juli 1898 at regne. I sin Ansøgning havde han som Grund anført, at han agtede at rejse til England. Denne Afrejse fandt imidlertid først Sted i Juni 1899, og fra England rejste han straks videre til Amerika uden at vende tilbage paa det Tidspunkt, hans Tilladelse til at staa udenfor Nummer udløb. Først i Foraaret 1900 vendte han tilbage her til Landet, men meldte sig da ikke til Tjeneste, idet han forment at være udslettet af Rullen, hvilken Formening dog efter det foreliggende har været ganske ubeføjet.

Den 31 December 1901 udslettedes han, der har gjort Tjeneste som Menig og Underkorporal i 15 Maaneder, af Rullen i Henhold til Værnepligtslovens § 40.

Dette finder nu Sessionen er sket med Rette, idet Værnepligtslovens § 41 ikke her kan komme til Anvendelse.

Den værnepligtige maa anses for lovlig bortrejst. Han er fra 1 Januar 1897 overgaaet i Forstærkningen, og den de værnepligtige efter Værnepligtslovens § 51, 2det Stk., paahvilende Pligt til at anmelde Afrejse har han opfyldt ved i sin Ansøgning at angive, at han agtede at rejse ud af Landet, idet han navnlig ikke kan anses at have været pligtig selv at meddele sin Lægdsforstander Underretning om sin Afrejse fra Landet, da han som fast Underofficer kun har med sin Afdeling at gøre. At han først er afrejst i Juni 1899 kan ikke gøre nogen Forandring paa dette Punkt.

Herefter har det endvidere i Relation til hans almindelige Værnepligtsforhold været lovligt, at han er forbleven i Udlandet ogsaa efter den 26 Juli 1899.

Derimod har han ved at undlade at melde sig til sin Afdeling, efter i Foraaret 1900 at være vendt tilbage her til Landet, overtraadt Værnepligtslovens § 51, 2det Stk. Men heller ikke for saa vidt kan Værnepligtslovens § 41 komme til Anvendelse. Thi har han end unddraget sig sin Tjenestepligt som Underofficer, sin Værnepligt har han ikke unddraget sig derved, idet der i Tidsrummet fra Foraaret 1900 til 31 December 1901 ikke har været Tale om noget af hans Værnepligt flydende Krav, hvis Opfyldelse han har unddraget sig.

Nr. 197.

Advokat Nellemann

contra

Laurits Peder Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for Betleri og Røveri.

Sunds Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 15 Januar 1904: Arrestanten Laurits Peder Nielsen bør straffes med 15 Maaneders Forbedringshusarbejde og derhos betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Prokurator Stürup og til Overretssagfører Jacobsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 April 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførererne Busch og Paludan for Overretten betaler Arrestanten Laurits Peder Nielsen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Laurits Peder Nielsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sunds-Gudme Herreders Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Laurits Peder Nielsen for Betleri og Røveri under følgende nærmere Omstændigheder:

Den 7 December f. A. blev Arrestanten anholdt i Kværndrup Kro sammen med en anden Person, Hans Eriksen, for Betleri, og under den i denne Anledning indledede Undersøgelse tilstod han, at han i Forening med nævnte Person, som han havde truffet i Øksendrup Kro, i nogle Dage havde vandret omkring og betlet, hvilket stemmer med, hvad hans Ledsager, der under en selvstændig Sag er dømt for det saaledes drevne Betleri, har forklaret.

Ved Anholdelsen afgav Arrestanten overfor vedkommende Politibetjent af egen Drift Tilstaaelse om at være skyldig i et i Foraaret 1901 i Nærheden af Horsens begaaet Røveri overfor Arbejdsmand Peter Jørgen Jensen af Hatting Mark, for hvilket han i 1902 som sigtet havde været arresteret under Voer og Nim Herreder, uden at der dog i Mangel af tilstrækkeligt Bevis den Gang blev rejst Tiltale mod ham. Denne Tilstaaelse gentog Arrestanten under Forhøret og erkendte særlig Rigtigheden af den af fornævnte Arbejdsmand i sin Tid gjorde Anmeldelse, hvorefter Arrestanten sent om Aftenen den 28 April 1901 paa Landevejen ved Serritslev, hvor de, efter at have sviret paa forskellige Steder i Horsens, gik sammen, pludselig greb fat i Arbejdsmanden og forlangte, at denne skulde aflevere til ham sine Ejendele, hvorefter han fratog denne et Jagtgevær, en Flaske med Krudt og en Pakke Hagel samt et Lommeur og tvang Arbejdsmanden til at fremvise sin Portemonnæ uden dog at tage den, da den kun viste sig at indeholde 4 Øre. Arrestanten forklarede ved Siden heraf, at han efter en pludselig Indskydelse fratog Jensen Geværet og opfordrede denne til at aflevere, hvad han i øvrigt havde af Værdigenstande, samt at Jensen derefter afleverede Krudt, Hagel og Ure: med Kæde, dog at Arrestanten ikke huskede, om han tog Uret fra Jensen eller denne afleverede det.

Arrestanten, der har forklaret, at der ikke ved nævnte Lejlighed fra hans Side anvendtes yderligere Vold eller Trusler end anført, og som vil have handlet under Indflydelse af en Rus, afbrændte Krudtet og bortkastede Haglene, ligesom han af Frygt for Opdagelse ifølge sin Forklaring gemte Geværet i Taget paa et Tørvehus i Lund ved Silkeborg Landevej, hvorfra det ogsaa paa Grundlag af hans Opgivender under nærværende Sag er bragt til Stede og ansat til en Værdi af 10 Kr., mod hvilken Ansættelse Arrestanten ingen Indvending har

gjort. Uret, der af Anmelderen var ansat til en Værdi af 12 Kr., hvad Arrestanten intet har haft at indvende imod, vil han nogle Dage senere have afhændet til en af ham paa Landevejen truffen ubekendt Person for et andet Ur og 2 Kr., og det er ikke kommet til Stede under Sagen.

Disse Tilstaaelser har Arrestanten imidlertid i en af Aktor her for Retten fremlagt Skrivelse fra ham tilbagekaldt, ligesom han under et derefter paa Foranledning herfra optaget Reassumtionsforhør har gentaget denne Tilbagekaldelse, idet han som Grund til, at han i de tidligere Forhør havde tilstaaet sig skyldig saavel i Betleri som i Røveriet, har angivet dels, at han derved haabede at slippe lettere fra en mod ham af Politiet rejst Sigtelse for et Urtyveri, som han var uskyldig i, og derved komme hurtigere ud igen, dels at han mente, at han, naar han blev dømt for Røveri, kunde blive benaadet og faa fri Rejse til Amerika, hvad han dog senere vil være kommen paa Tanker om, ikke var saa givet, at han turde stole derpaa. Til disse ganske utilstrækkeligt begrundede Tilbagekaldelser findes der imidlertid efter samtlige øvrige foreliggende Omstændigheder ikke at kunne tages noget Hensyn, og det saa meget mindre, som Arrestantens Delagtighed i det ommeldte Betleri yderligere er bekræftet ved den af fornævnte Hans Eriksen afgivne Forklaring, og Rigtigheden af hans flere Gange gentagne Tilstaaelse med Hensyn til Røveriet overfor Arbejdsmand P. J. Jensen bestyrkes ikke alene ved det mod ham under Forhøret i sin Tid ved Voer og Nim Herreder fremkomne, derunder særligt den af Jensen, der, inden Forhøret i nærværende Sag tog sin Begyndelse, var udvandet, under bemeldte Forhør afgivne edelige Forklaring, men ogsaa yderligere ved den Omstændighed, at han under nærværende Sag har været i Stand til med en saadan Bestemthed at angive det Sted, hvor det paagældende Gevær havde været gemt, at det derefter har kunnet fremskaffes, uden at han paa fyldestgørende Maade har kunnet forklare, hvorledes han paa anden Vis end netop som Gerningsmand til Røveriet har kunnet have saadant Kendskab til det Sted, hvor Geværet var blevet skjult.

Det maa herefter billiges, at Arrestanten, der er født den 31 Marts 1877 og tidligere har været straffet mange Gange for Betleri til Dels i Forbindelse med Løsgænger, senest ifølge Han Herreders Politirets Dom af 5 Juni f. A. med 90 Dages Tvangsarbejde, samt ifølge Kriminal- og Politiretens Dom af 23 Juni 1896 efter Straffelovens §§ 245 og 257 med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og ifølge Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 26 November 1900 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu ved den indankede Dom for sine her omhandlede Forhold er anset dels efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og dels efter Straffelovens § 243, jfr. § 64, og da den ham ikendte Straf af Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom — — — være at stadfæste.

Onsdagen den 1 Juni.

Nr. 2. Direktørerne for **Aktieselskabet de danske Sukkerfabrikker**, Carl Christian Gammeltoft, Carl Vigand Lose og William Hansen Millinge (Nellemann)

contra

Amtmanden over Odense Amt paa det offentliges Vegne (Ingen),

under hvilken Sag Appellanterne tiltales for Overtrædelse af Lov 26de Marts 1898 § 5.

Baag Herreds Politirets Dom af 18 Marts 1902: De Tiltalte Carl Christian Gammeltoft, Carl Vigand Lose og William Hansen Millinge, alle af København, bør hver især til Haarby Kommunes Kasse bøde Kr. 100 samt, en for alle og alle for en, betale de af Sagen flydende Omkostninger. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Oktober 1902: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører V. S. Salomonsen, betale de Tiltalte, Direktørerne for Aktieselskabet de danske Sukkerfabrikker, Carl Christian Gammeltoft, Carl Vigand Lose og William Hansen Millinge, en for alle og alle for en, 20 Kr. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 3 Januar 1903 er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Som det fremgaar allerede af de Oplysninger, der have fore- liggert for de tidligere Instanser, have Appellanterne baade før og efter Sagens Anlæg truffet forskellige Foranstaltninger og an- stillet Forsøg for at forhindre, at Spildevandet fra den i den ind- ankede Dom nævnte Saftstation gjorde Vandet i Haarby Aa urent. Ogsaa efter at der er faldet Dom i første Instans, have de fort- sat deres Bestræbelser i denne Retning, og for Højesteret er det oplyst, at der fra Efteraaret 1902 er truffet den Foranstaltning, at den Del af Spildevandet, der har været benyttet til Indvinding af Roesaften, og som medfører den største Del af de organiske for Aavandets Renhed skadelige Stoffer, ikke længere har Udløb til Aaen, men ledes ud over et tilkøbt Areal af ca. 9½ Td. Lands Størrelse, hvor det opsuges af Jorden, medens kun den Del af Spildevandet, der har været benyttet til Vaskning af Roerne, vedblivende løber ud i Aaen, efter at det først, som hid- til, er ledet ud over den i Sagen nævnte Eng. De fornødne Ana-

lyser af Vandet, saavel som Undersøgelse af Forholdene paa Stedet ere derefter foretagne af tvende sagkyndige Mænd, og ved de af disse afgivne Erklæringer maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at Afløbet fra Saftstationen nu ikke mere udøver nogen for Fiskeriet i Haarby Aa skadelig Indflydelse paa Vandet i Aaen.

Som Følge heraf ville Appellanterne ikke kunne anses for at have gjort sig skyldige i nogen Overtrædelse af Lov 26 Marts 1898 om Fiskeriet i ferske Vande § 5, selv om det maa antages, at de af Appellanterne tidligere truffne Forholdsregler ikke have tilvejebragt den tilsigtede lovlige Tilstand, og Appellanterne ville derfor være at frifinde. Sagens nednævnte Omkostninger ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Direktørerne for Aktieselskabet de danske Sukkerfabrikker, Carl Christian Gammeltoft, Carl Vigand Lose og William Hansen Millinge, bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger i de foregaaende Instanser, derunder det ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarium, udredes af det offentlige, der ligeledes betaler Appellanterne Processens Omkostninger for Højesteret med 200 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Baag Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Direktørerne for Aktieselskabet de danske Sukkerfabrikker, Carl Christian Gammeltoft, Carl Vigand Lose og William Hansen Millinge for Overtrædelse af Lov om Fiskeriet i ferske Vande af 26 Marts 1898 § 5, hvorefter det er forbudt blandt andet fra Fabrikker og lignende Anlæg, der findes ved eller i Nærheden af Søer, Aaer, Bække og andre lignende ferske Vande, i disse at udkaste eller udløde Stoffer af en saadan Beskaffenhed og i saadan Mængde, at Fiskeriet derved kan tilintetgøres eller i væsenlig Grad skades, med mindre Anlæggets Ejer er eneberettiget til Fiskeriet i hele det paagældende Vand.

Sagen paabegyndtes den 1 September 1899 i Anledning af en for Ejerinden af Hovedgaarden Løgismose som fiskeriberettiget i en Del af Haarby Aa indgiven Anmeldelse om, at Vandet i denne Aa til Skade for Fiskeriet blev forurenat ved Spildevandet fra den ovennævnte Aktieselskab tilhørende Saftstation i Haarby, fra hvilken der

Færdig fra Trykkeriet den 9 Juni 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 15.

Onsdagen den 1 Juni.

er Afløb til Aaen. Det fremgaar af det foreliggende, at Arbejdet paa denne Saftstation, nemlig Udpressning af Saften fra de efter Høst til Stationen leverede Sukkerroer, kun foregaar om Efteraaret, og medens Tiltalen oprindeligt maa anses kun at have angaaet Spildevandsforholdene i Efteraaret 1898, idet der som Følge af Forældelsesbestemmelsen i den anførte Lovs § 13, andet Stykke, manglede Hjemmel til at paatale Forholdene i tidligere Arbejdsperioder, er forinden Sagens Paadømmelse for Politiretten den 18 Marts d. A. ogsaa Forholdene i Aarene 1899—1901 inddragne under Sagen, saaledes at særligt Prøver af Spildevand og af Vand fra Aaen tagne i Efteraarene 1899 og 1901 have været Genstand for kemisk Undersøgelse. Efter hvad der herigennem er konstateret om Beskaffenheden af Spildevandet og af Vandet i Aaen nedenfor Saftstationen samt efter det i øvrigt oplyste maa det anses godtgjort, at Spildevandet, der har udgjort ca. 8000 Tdr. i Døgnet, i disse Arbejdsperioder har tilført Aaen store Mængder af organisk Stof, der ved under Forraadnelse at absorbere Vandets Ilt og ved sine Forraadningsprodukter har kunnet virke ødelæggende paa Fiskeriet i Aaen, især Ørredfiskeriet. Det maa derhos forudsættes, at Forholdene i de øvrige Sagen vedkommende Arbejdsperioder have medført de samme Ulemper for Fiskeriet, hvilket i øvrigt i de senere Aar har været af ringe Betydning, idet særligt Ørredfiskeriet, der tidligere har været ret indbringende, allerede før 1898 var stærkt aftaget, uden at dog denne Forringelse i sin Helhed kan tilskrives Spildevandet fra Saftstationen.

Da nu de Tiltalte maa antages at bære Ansvaret for de saaledes oplyste Overtrædelser af den anførte Lovbestemmelse, ville de være at anse efter Lovens § 11 med Bøder til Haarby Kommunes Kasse, som ved den indankede Dom findes passende bestemt til 100 Kroner for hver af dem. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger, der er paalagte de Tiltalte in solidum, ligeledes billiges, vil derfor i det hele være at stadfæste.

Nr. 169. Højesteretssagfører Liebe
 contra
Søren Jensen Randlev (Def. Bagger),
 der tiltales for ulovlig Medikamenthandel.

Gjording Malt Herreders Politirets Dom af 1 December 1903: Tiltalte Søren Jensen Randlev af Gjording bør bøde til Ribe Amts Fattigkasse 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Februar 1904: Tiltalte Søren Jensen Randlev bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, 15 Kr. til hver udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Som det fremgaar af Fremstillingen i den indankede Dom, har Tiltaltes Virksomhed væsentlig indskrænket sig til uden tilstøttet Fordel paa Bestilling af Kunder at indforskrive de omhandlede Varer, og da han derved ikke kan anses at have overtraadt Forbudet i Frd. 4 December 1672 § 30, maa det billiges, at han ved Dommen er frifunden for det offentlige Tiltale.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagførerne Liebe og Bagger hver 30 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Søren Jensen Randlev, der er Bestyrer af en Andenmand tilhørende Købmandsforretning i Gjording, er under nærværende Sag sat under Tiltale for ulovlig Medikamenthandel.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at en af Tiltaltes Kunder — en i Jernvedlund boende Gaardejer — der i flere Aar havde været i høj Grad lidende af Nervegigt, og som imod denne Sygdom havde benyttet et fra Firmaet »Swanson Rheumatic Cure Co.« i Chicago indforskrevet Middel, kaldet »5 Drops«, i Efteraaret 1902, efter at have forbrugt to Flasker heraf, henvendte sig til Tiltalte — der i en længere Aarrække har opholdt sig i Amerika — med den med Fla-

skerne fulgte paa Engelsk affattede Brugsanvisning og anmodede Tiltalte om at forskaffe sig nogle af de nævnte Draaber, som han ikke længere kunde faa hos den Mand, der tidligere havde forskaffet ham dem.

Det maa derefter ved Tiltaltes egen Erkendelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte dels til bemeldte Gaardejer, dels til andre af sine Kunder og disses Bekendte, som fremkom med lignende Anmodninger til ham, efter det nævnte Tidspunkt har fra det ovenmeldte Firma i 3 à 4 Gange indforskrevet — efter Tiltaltes Opgivende — i alt ca. 7 Dusin Flasker »5 Drops«, hver Flaske indeholdende, som det maa antages, ca. $\frac{1}{3}$ Pægl, idet han ifølge sin Forklaring først indforskrev Medicinen, naar der var paaløbet Bestillinger af en passende Størrelse, og aldrig indforskrev mere end der var bestilt.

Efter Tiltaltes videre Forklaring sendte Firmaet dog hver Gang, som Godtgørelse af den af ham for Firmaet udlagte Fragt — som han altid betalte ved Modtagelsen af Varerne — et Par Flasker ud over det bestilte Antal, hvilke Flasker Tiltalte leverede Folk, der i Tiden mellem Bestillingen og Modtagelsen havde anmodet ham om at skaffe dem »5 Drops«.

Det er endvidere oplyst, at Tiltalte til tvende paa Egnen boende Mænd, der havde anmodet ham om fra det samme amerikanske Firma at skaffe dem nogle Piller, saakaldte »Swanson Pills«, har indforskrevet, som det maa antages, 3 à 4 Æsker af disse Piller, for hvilke han, der ifølge sin Forklaring betalte Firmaet 25 Cents for hver Æske, af de nævnte Mænd fik en Betaling af 1 Kr. pr. Æske.

Medens der under Sagen ikke foreligger nogen Udtalelse angaaende S sammensætningen af disse Piller, der maa antages at virke afførende, har — paa Foranledning af en i Gjørding boende Læge, der maa antages hele Tiden at have været bekendt med, at Tiltalte indforskrev den ommeldte Medicin — et ubetydeligt Kvantum af denne været indsendt til Steins analytisk-kemiske Laboratorium i København, der i den 12 September f. A. til bemeldte Læge afgiven Erklæring har udtalt, at Væsken er ætherisk Olie, hvori der ved Undersøgelsen ikke fandtes noget af de almindeligere antineuralgiske Stoffer, og at det er sandsynligt, at der er sammenblandet flere ætheriske Olier, men at Oprindelsen af disse ikke har kunnet oplyses ved Undersøgelsen af det ringe Kvantum, der blev indsendt. Det tilføjes derhos i Erklæringen, at det lige i den sidste Tid er blevet gjort gældende, at dette Arkanum er en Blanding af Sassafrasolie og ætherisk Kamferolie (Remanens fra Kamfertilvirkning), og at det nok er sandsynligt, at dette kan forholde sig saaledes.

Det kan imidlertid efter det foreliggende ikke antages, at Tiltalte ved Indforskrivningen og Udleveringen af de ommeldte Medikamenter har haft nogen Avance, i hvilken Henseende med Hensyn til »5 Drops« bemærkes, at Tiltalte efter det oplyste har hetalt Firmaet 1 Dollar for hver Flaske og af de forommeldte Personer har faaet en Betaling af 3 Kr. 75 Øre pr. Flaske — medens han endog vil have haft et Tab af i alt 50 Øre paa Fragten — og da der derhos ikke findes Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han ikke heller paa anden Maade har haft nogen Fortjeneste ved at indforskrive Medikamenterne, hvad

han alene vil have indladt sig paa for at vise sine Kunder en Tjeneste og derved i Almindelighed gavne sin Forretning, vil Tiltaltes Forhold i den ommeldte Henseende ikke kunne betragtes som egentlig Handel med Medikamenter. Da der dernæst ikke heller i øvrigt under Sagen er fremkommet nogen Oplysning om, at Tiltalte befatter sig med saadan Handel eller har Lager af Medikamenter, vil Tiltalte — der er født i Aaret 1863, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at frifinde for det offentliges Tiltale i denne Sag.

Nr. 188. Højesteretssagfører Bagger

contra

Hans Andreas Andersen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri, Betleri og Hæleri.

Silkeborg Købstads og Birks Ekstrarets Dom af 28 Januar 1904: Arrestanterne Hans Andreas Andersen og Hans Peter Markus Munk bør hensættes til Forbedringshusarbejde henholdsvis i 3 Aar og 1 Aar. Arrestanten Jakob Ferdinand Pedersen bør straffes med 15 Slag Rotting. Arrestanterne bør derhos, en for alle og alle for en, udrede samtlige af Undersøgelsen og denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 30 Kr., og til Defensor, Sagfører Hammer, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Marts 1904: Underrettsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salær til Aktor og Defensor samme Steds, Overretssagfører Sørensen og Justitsraad Neckelmann, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Andreas Andersen til Højesteretssagførerne Bagger og Liebe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i første Instans tillige angik to andre Tiltalte, nemlig Hans Peter Markus Munk og Jakob Ferdinand Pedersen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, tiltales Arrestanten Hans Andreas Andersen for Tyveri, Hæleri og Betleri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1879, har tidligere været straffet ifølge 10de Regiments Krigsretsdom af 26 Januar 1899 efter Straffelovens § 228, jfr. Straffelov for Krigsmagten § 172, og sidstnævnte Lovs § 112, 1ste Stk., jfr. § 52 Nr. 4, og § 182, med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge samme Regiments Krigsretsdom af 24 Februar s. A. efter Straffelov for Krigsmagten §§ 158 og 181, sammenholdt med almindelig borgerlig Straffelovs § 62 og til Dels § 64, med mørk Arrest i 3 Dage, ifølge Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 25 Oktober 1900 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge samme Købstads Ekstrarets Dom af 3 April 1901 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge samme Købstads Politirets Dom af 1 Marts 1902 efter Lov 3de Marts 1860 § 3 og Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897 med Tvangsarbejde i 18 Dage, ifølge samme Købstads Ekstrarets Dom af 27 Oktober s. A. efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge Nørresundby Købstads og Kjær Herreds Politirets Dom af 18 September 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 18 Dage og ifølge Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 19 Oktober s. A. efter Straffelovens § 251, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger — derunder de af ovennævnte Munk og Pedersen afgivne Forklaringer, som i alt væsentligt stemmer overens med Arrestantens — maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold under de neden anførte nærmere Omstændigheder:

1. Kort efter at have udstaaet den ham senest idømte Straf og derpaa i ca. 8 Dage at have haft Tilhold hos sine Forældre, der bor i Aalborg, forlod Arrestanten denne Købstad og rejste i henved 3 Uger omkring til forskellige Byer i det østlige Jylland for at søge Arbejde, idet han paa denne Rejse, hvorved han naaede til Kolding og derfra den 9 December f. A. kom til Silkeborg, hele Tiden betlede. Torsdagen den 10 December traf han paa en Vandring udenfor Silkeborg sammen med ovennævnte Munk og Pedersen — med hvem han derpaa fulgtes, indtil de alle tre den 13de s. M. blev anholdte i Skern —, og efter at han var fulgt med dem tilbage til Byen, hvor de alle overnattede i Svendehjemmet, blev de efter Arrestantens Forklaring, da ingen af dem var i Besiddelse af Penge, paa Forslag af Munk enige om at stjæle, idet Munk og Pedersen lovede at udføre Tyverierne, naar Arrestanten, som han har udsagt, »blot vilde staa udenfor for at passe paa«. Dog blev der, efter hvad de alle har forklaret, først den følgende Dag, altsaa den 11 December, medens de, efter at have betlet rundt om i Byen og derved gjort forskellige Iagttagelser, som de ved deres senere Tyverier benyttede sig af, om Eftermiddagen gik sammen omkring den nærmest ved Silkeborg beliggende Sø og passerede Gang-

broen over Kolgaardsvej til Odden, truffet bestemt Aftale mellem dem om Udførelsen af tvende Tyverier, nemlig de nedenfor under Nr. 6 og 7 omhandlede, som efter Arrestantens og Pedersens Forklaring blev bragt i Forslag af Munk.

2. Da Arrestanten og hans nævnte to Kammerater paa Tilbagevejen fra Søen den nævnte Eftermiddag mellem Kl. 4 og 5 passerede en Ejendom i Vestergade, hvor de fra Gaden kunde se, at der hang Tøj i Entreen, gik Pedersen efter Aftale med de andre ind ad den uaflaasede Gadedør og tilvendte sig en Redaktør Lyngby tilhørende Overfrakke, i hvis Lommer der fandtes et Par Handsker og 2 Lomme-tørklæder. Efter at han i Forening med Munk og Arrestanten havde afrevet det Frakken paasyede Navnetræk, bragte de den hen til en Pantelaaner, hos hvem Arrestanten gik ind med Frakken, og, idet han navngav sig som »Slagter H. A. Jørgensen af Aalborg«, pantsatte den for 5 Kr., hvoraf han efter sin Forklaring dog kun fik udbetalt 4 Kr. 75 Øre, som han overgav til Munk — der efter Sagens Oplysninger maa antages ogsaa ved de senere begaaede Pengetyverier at have faaet de stjaalne Beløb i Forvaring, idet han dog forinden Anholdelsen overlod de andre hver 2 Kr., efter Arrestantens Forklaring for at de ikke af Politiet skulde blive betragtede som subsistensløse. Overfrakken, der er bragt til Stede under Sagen og vurderet til 20 Kr., er tillige med et af Lomme-tørklæderne, der er vurderede til 10 Øre Stykket, udleveret til Bestjaalne.

3. Arrestanten og Pedersen gik derefter ind og betlede hos Træhandler Marius Jensen, og da de gik bort, fandt Pedersen Lejlighed til at stjæle et Par Gymnastiksko, der stod paa et Bord i Gangen foran Træhandlerens Butik. De bortbyttede derpaa Skoene hos Skotøjs-handler Rasmussen, mod et Par brugte Sko, som Arrestanten straks iførte sig i Butiken, hvor han efterlod sine egne Sko, hvorhos han tilvendte sig en der staaende lille Æske med Skosvæerte. Baade denne, der er vurderet til 10 Øre, og de nævnte Gymnastiksko, som er vurderede til 1 Kr. 50 Øre, er bragte til Stede under Sagen og udleverede til vedkommende Ejere.

4. Noget senere paa Aftenen, som det maa antages mellem Kl. 8 og 9, gik Munk og Pedersen ind ad den uaflaasede Gadedør i Ejendommen paa Herningvejen, hvor de havde været inde ved Middagstid for at betle, og hvor de nu, efter paa ny at have betlet i Etagen oven paa, fra Gangen i Stueetagen tilvendte sig en Landinspektør Eriksen tilhørende Havelok samt en Stok, hvilke Genstande de overlod til Arrestanten, som var bleven staaende udenfor paa Trappen, og som straks tog begge Dele i Brug, men dog samme Aften brakkede og bortkastede Stokken og den næste Dag henlagde den stjaalne Havelok — der af Ejeren er ansat til en Værdi af 2 Kr., hvorimod han har erklæret Stokken for værdiløs — i en Stenkiste ved Vejen til Herning, hvor den forgæves er bleven eftersøgt.

5. Kort efter tilvendte Arrestanten sig i Forening med sine Led-sagere fra en aabentstaaende Port i Skolegade en Del Uldtøj, tilhørende den derboende Købmand Bertelsen, nemlig 3 Uldtrøjer, der er vurderede til 1 Kr. Stykket og 2 Par Underbenklæder à 50 Øre, der var ophængte til Tørring, og af hvilke Arrestanten for sin Del fik 2 Trøjer

og 1 Par Benklæder. De nævnte Stykker Uldtøj er bragte til Stede under Sagen og udleverede til bestjaalne.

6. Natten mellem den 11te og 12te December henved Kl. 12 udførte Arrestanten og hans oftnævnte to Kammerater de af dem, som ommeldt, forud aftalte to Tyverier. Henved Kl. 12 indfandt de sig ved Restauratør Chr. Jakobsens Beværtning »Sommerlyst« ved Herningvejen, hvor de i Forvejen baade om Formiddagen og om Aftenen Kl. 9 $\frac{1}{2}$ havde været inde i Skænkestuen og hver Gang tilbetlet sig nogle Smaabeløb, idet de tillige ved deres første Besøg havde iagttaget, at Jakobsens Datter, som den Gang var til Stede og gav dem Penge, aabnede Pengeskuffen med en i en Skuffe ved Siden af denne henlagt Nøgle.

Medens Arrestanten nu holdt Vagt udenfor, skaffede Munk og Pedersen sig Adgang til Skænkestuen gennem et af de mod Gaden vendende Vinduer, idet de først med et i Løbet af Dagen indkøbt større Brækjern søgte at opbryde Vinduet og, da dette ikke lykkedes, afpillede Kittet fra en Rude med et mindre Brækjern, der var stjaalet af Munk, og brækkede Ruden af, hvorpaa de begge aften Hasperne, steg ind gennem Vinduet, og efter at have fundet Nøglen til Pengeskuffen aabnede denne, trak den ud og rakte den til Arrestanten.

Efter at Munk og Pedersen ad samme Vej havde forladt Lokalet, eftertalte de i Forening med Arrestanten ved en Lygte det i Skuffen værende Pengebeløb, som maa antages at have udgjort 9 Kr. 46 Øre, og tilvandt sig foruden dette Beløb en Nøgle, en Lærredspung og en Proptrækker, hvilke Genstande henlaa i Pengeskuffen, ligesom de ogsaa beholdt Nøglen til denne, men hensatte selve Skuffen i en Lyskasse og kastede nogle deri værende Breve, Regninger og lignende i en anden Lyskasse; de saaledes henlagte Sager samt en paa Fortovet henkastet Nøgle og 2 Toører er fundne af bestjaalne, til hvem ogsaa de ovennævnte 2 Nøgler og de andre fra Pengeskuffen stjaalne Genstande, efter at være bragte til Stede under Sagen og vurderede til i alt 15 Øre, er udleverede, hvorimod det stjaalne Pengebeløb er forbrugt af Arrestanten og de tvende i 1ste Instans medtaltale.

7. Umiddelbart derefter, antagelig hen imod Kl. 1 om Natten, blev det andet forud aftalte Tyveri forøvet, nemlig fra Vindueskabet i Skomager P. Petersens Butik paa Herningvejen, idet Munk, medens Arrestanten atter blev staaende paa Vagt, sparkede en af Butiksruderne ud — hvorved enkelte af de i Vinduet anbragte Støvler beskadigedes af Skaarene — og derpaa rakte Haanden gennem den ituslaaede Rude ind i Vindueskabet og tilvandt sig et Par der staaende Spændestøvler, medens Pedersen paa samme Maade tog et Par Snørestøvler. De nævnte Støvler, der er vurderede til henholdsvis 10 Kr. og 8 Kr. Parret, er bragte til Stede under Sagen og udleverede til bestjaalne.

8. Efter at Munk og Pedersen straks derefter havde taget det af hver især stjaalne Fodtøj paa, overlod førstnævnte til Arrestanten et Par højskaftede Fedtlæders Snørestøvler, som han og Pedersen nogle faa Dage tidligere havde frastjaalet Skomagemester Hoff i Aarhus. Arrestanten har erkendt, at han — der straks tog disse Støvler i Brug og paa Vejen bortkastede de under Nr. 3 ommeldte tilbyttede Sko — vidste, at Støvlerne var stjaalne, idet Munk paa Vejen til Herning for-

talte ham om Tyveriet. De her ommeldte Støvler er bragte til Stede under Sagen og efter at være vurderede til 14 Kr. udleverede til bestjaalne.

9. Efter hvad Arrestanten og hans Kammerater har forklaret, gik de efter det sidst ommeldte Tyveri til Herning og tilbragte her Lørdagen den 12 December, hvorpaa de, efter at have forladt Herning om Aftenen og overnattet i en Lade, efter Pedersens Forklaring ca. 1 Mil Vest for Byen, gik videre i vestlig Retning, saaledes at de omtrent Kl. 1 om Søndagen den 13de s. M. naaede til Haunstrup Skole. Her søgte de at komme ind for at faa noget at drikke, men da der ikke blev lukket op, og de saaledes kunde indse, at ingen var hjemme, pillede Munk en Rude, der i Forvejen var noget itu, ud af det mod Gaarden vendende Spisekammervindue, som han aabnede ved at række Haanden gennem Ruden, hvorpaa han og Pedersen krøb ind gennem Vinduet, medens Arrestanten nogen Tid blev staaende udenfor i Gaarden, men til sidst ogsaa steg ind ad samme Vej i Huset.

Efter at de derpaa alle tre var gaaede ind i Beboelseslejligheden, hvor Dørene var uafslaasede, tilvendte de sig her en Portemonnæ, der henlaa i en Buffetskuffe, og som indeholdt ca. 18 Kr., et Sølvommelur med Haarkæde, der hang paa et Søm i Sovekammeret, en guldbelagt Brosche, der sad i et paa en Dør hængende Kjoleliv, en paa en Kommode staaende Æske med en Sølvfingerring samt et i et Klædeskab siddende Nøgleknippe med 3 større og 3 mindre Nøgler, hvorhos de ituslog en Sparegris og af denne udtog 1 Kr. 50 Øre. De fortærede derhos nogle paa en Tallerken staaende Kager og en Del Hønseæg, som de fandt i Spisekammeret, og medtog herfra en Flaske Saft, som de senere drak ude paa Vejen.

De ovennævnte Genstande, af hvilke Uret med tilhørende Kæde og Laas er vurderet til 15 Kr., Broschen til 5 Kr. og Portemonnæen, Æsken og Ringen til i alt 85 Øre, er bragte til Stede under Sagen og udleverede til bestjaalne, Skolelærer Sørensen, som desuden af det Beløb 15 Kr. 53 Øre, der ved Arrestantens og de i første Instans Medtaltals Anholdelse fandtes i deres Besiddelse, har erholdt udbetalt som forholdsmæssig beregnet Erstatning 13 Kr. 38 Øre.

10. Arrestanten gik derefter med Munk og Pedersen til Fjelstervang, hvor de to sidst nævnte gik ind ad en uafslaaset Dør i et af Abelone Lauridsen og Stine Christensen beboet Hus, medens Arrestanten blev staaende udenfor, og idet de gik omkring i Huset, hvis Beboere paa den Tid var i Kirke, tilvendte de sig fra en uafslaaset Bordskuffe en Portemonnæ, der foruden nogle værdiløse Papirer indeholdt ca. 1 Kr. 82 Øre, og som Munk efter at have udtaget Indholdet kastede hen paa Gulvet, hvorhos de, foruden at fortære nogle Abelone Lauridsen tilhørende Spisevarer, stjal et Sølvcylinderur med Celluloidkasse og Haarkæde, en Brystnaal og et Sølvhaarspænde. Uret, Naalen og Spændet, der er vurderede til henholdsvis 12 Kr., 1 Kr. og 75 Øre, er bragte til Stede under Sagen og udleverede til Stine Christensen som Ejerinde, medens Abelone Lauridsen, hvem de stjaalne Penge tilhørte, har faaet udbetalt 1 Kr. 25 Øre.

11. Medens der endnu var Gudstjeneste, nemlig i Tiden mellem Kl. 2 og 4, gik Munk og Pedersen, idet Arrestanten atter blev staaende

paa Vagt, ind i et Mejeri i Fjølstervang, hvor Beboerne ligeledes var fraværende og havde ladet Dørene staa uafaaede, og her stjal de i den forreste Stue et paa et Stativ paa en Kommode staaende Sølv-lommeur med Kæde af Guldplet, samt en Æske, hvori der laa 1 Kr. 32 Øre, og som de, efter at have udtaget Pengene, senere bortkastede. Det nævnte Ur med Kæde er bragt til Stede under Sagen og efter at være vurderet til 25 Kr. udleveret til bestjaalne, Mejerske Marie Buch, der tillige i Erstatning for det nysnævnte Beløb har faaet 90 Øre anvist til Udbetaling.

Samtlige her i Sagen ommeldte bestjaalne have frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse dels for 5te Gang begaaet simpelt og groft Tyveri efter Straffelovens § 232, dels i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri, dels endelig efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og bemeldte Dom — — — vil saaledes, for saa vidt paaanket er, være at stadfæste.

Torsdagen den 2 Juni.

Nr. 71. Bonne Julius Bonnesen, Axel Harald Bonnesen og Olga Elisabeth Bonnesen med beskikket Kurator, Overretssagfører **E. Harboe (Rée)**

contra

Enkefru Edle Struckmann (Asmussen efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Betydningen af en Indstævnte indrømmet sekundær Haandpanteret i en ikke overleveret Livsforsikringspolice.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Februar 1903: De Indstævnte, Bonne Julius Bonnesen, Axel Harald Bonnesen og Olga Elisabeth Bonnesen bør, en for alle og alle for en, til Citantinden, Enkefru Edle Struckmann, betale de paastævnte 1063 Kr. 10 Ø., med Renter heraf 5 pCt. fra den 1 Maj 1902, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det er for Højesteret oplyst, at Indstævnte efter den indankede Doms Afsigelse i Skibsbygmester Bonnesens nu sluttede Konkursbo har hævet den hende for det i Dommen omtalte Laan

udlagte Dividende 115 Kroner 89 Øre, hvilket Beløb har staaet til hendes Disposition siden den 22 Januar 1904. Hun har derfor i Overensstemmelse med en af Appellanterne for Højesteret nedlagt subsidær Paastand nedsat sit Krav til 947 Kroner 21 Øre med Renter.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, vil denne Paastand være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Appellanterne, Bonne Julius Bonnesen, Axel Harald Bonnesen og Olga Elisabeth Bonnesen bør, en for alle og alle for en, til Indstævnte, Enkefru Edle Struckmann, betale 947 Kroner 21 Øre med Renter 5 pCt. aarlig af 1063 Kroner 10 Øre fra den 1 Maj 1902 til den 22 Januar 1904 og af 947 Kroner 21 Øre fra sidstnævnte Dato, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale Appellanterne 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 80 Kroner, der udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citantinden, Enkefru Edle Struckmann, paastaaet de Indstævnte, afdøde Skibsbygger Chr. Bonnesens Børn, Bonne Julius Bonnesen, Axel Harald Bonnesen og Olga Elisabeth Bonnesen tilpligtede in solidum at betale hende 1063 Kr. 10 Øre, som de skulle være blevne hende skyldige ved at de, trods en hende ved deres ovennævnte afdøde Faders Gældsbevis af 11 December 1895 given Haandpanteret i en i Livsforsikringsselskabet »Hafnia« tegnet Police, have hævet den ovennævnte Polices Beløb, tillige med Renter af det paastævnte Beløb 5 pCt. p. a. fra den 1 Maj 1902, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte have paastaaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst.

Under Sagen er det in confesso, at de Indstævntes Fader, Skibsbygmester Chr. Bonnesen, ved et den 11 December 1895 udstedt Dokument erkendte for kontante Laan at være blevet Citantinden 1600 Kr. skyldig, hvorhos han til Sikkerhed for skadesløs Betaling af dette Beløb blandt andet gav hende 3dje Haandpanteret i en ham i Livsforsikringsselskabet »Hafnia« tegnet Livspolice paa 10000 Kr., der af ham var givet i Haandpant til det nævnte Livsforsikringsselskab samt en ustævnet Tredjemand. Det er endvidere in confesso, at Citantinden aldrig har haft den ommeldte Police i sin Besiddelse, samt at der

heller ikke om den hende indrømmede Haandpanteret er gjort nogen Anmeldelse til »Hafnia«, der som første Haandpantehaver sad inde med Policen. Af det oplyste fremgaar det derhos, at den ommeldte Police i sin Tid var tegnet af afdøde Skibsbygmester Bonnesen for hans daværende Hustru, de Indstævntes Moder, og at der, da Bonnesen og hans Hustru, som det maa antages i Aaret 1890, bleve separerede, af Hustruen blev givet Policen en Paategning, hvorved den overdroges til Bonnesen med enhver efter samme tilkommende Ret, »saaledes at den altsaa herefter skal være hans fri og fuldkomne Ejendom — alene med den Indskrækning, at Policens Paalydende skal tilfalde vore fælles Børn, saafremt Forsikringen bliver virksom paa Grund af Bonnesens Død.« Efter at Bonnesen, hvis Bo den 12te April 1902 var taget under Konkursbehandling, den 21 Juli 1902 var afgaaet ved Døden, blev Policens Beløb med Fradrag af »Hafnia«s Tilgodehavende den 28 August s. A. udbetalt de Indstævnte, idet Dødsboet erkendte, at Policen ikke vilde være at inddrage under samme, og Konkursboet i en Skiftesamling vedtog, at det ikke vilde anfægte de Indstævntes Ret til Policen, og det er in confesso, at det Beløb, de Indstævnte have erholdt udbetalt, overstiger det af Citantinden under nærværende Sag indtalte Beløb, mod hvis Størrelse ingen Indsigelse er fremsat.

De Indstævnte, der efter Proceduren maa antages at have erkendt, at de ved Forsikringssummens Udbetaling vare bekendte med den af deres afdøde Fader truffne Disposition, have til Støtte for deres Frifindelsespaastand gjort gældende, at der ikke er stiftet nogen Haandpanteret, da Citantinden hverken har været i Besiddelse af Policen eller gjort Haandpanteretten gældende ved Anmeldelse til »Hafnia«.

Da det imidlertid er in confesso, at de Indstævntes afdøde Fader ved det ovennævnte Dokument har tilsagt Citantinden den ommeldte Haandpanteret, og det er ubestridt, at han har været kompetent til at træffe en saadan Disposition over Policen, findes de Indstævnte, uanset at Haandpanteretten maa antages ikke at være traadt i Kraft, at maatte være pligtige til at respektere den Citantinden ved Tilsagnet om Haandpanteretten tillagte Beføjelse til at søge Dækning ved Hjælp af Policen, saa meget mere som det efter det oplyste maa antages, at det var for at vise afdøde Skibsbygger Bonnesen en Villighed, at Pantsætningen ikke blev anmeldt for »Hafnia«, medens det var Meningen, at Dispositionen desuagtet skulde være forbindende for ham, og de ville derfor være at dømme efter Citantindens Paastand, dog at Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Fredagen den 3 Juni.

Nr. 166. Højesteretssagfører Jensen

contra

Peter Jensen og Hans Laugesen Vinther (Def. Asmussen),
der tiltales, førstnævnte for Tyveri og sidstnævnte for Tyveri og Hæleri.

Esbjerg Købstads Ekstrarets Dom af 13 November 1903: De Tiltalte Peter Jensen og Hans Laugesen Vinther bør hensættes, førstnævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og, en for begge og begge for en, betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne A. Harck og E. Hansen, 30 Kr. og 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Januar 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Peter Jensens Vedkommende bestemmes til 40 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, betaler de Tiltalte, en for begge og begge for en, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Peter Jensen og Hans Laugesen Vinther, en for begge og begge for en, til Højesteretssagførerne Jensen og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arbejdsmand Peter Jensen og Møller Hans Laugesen Vinther satte under Tiltale, førstnævnte for Tyveri og sidstnævnte for Tyveri og Hæleri.

Medens Tiltalte Jensen, der er født i Aaret 1838, tidligere har været under Tiltale for Tyveri, for hvilken Tiltale han dog ved Skads Herreds Ekstrarets Dom af 12 Februar 1874 blev frifunden mod Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger, ses Tiltalte Vinther, der er født i Aaret 1861, ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Saaledes som Sagen, der er appelleret alene efter de Tiltaltes Børgering og ikke tillige paa det offentliges Vegne, herefter foreligger Overretten til Paakendelse, bliver der alene Spørgsmaal om følgende Forhold:

I Foraaret 1902 blev det for Politiet anmeldt, at der fra den Kommissionær Hansen, nu i København, tilhørende Ejendom, Cementfabriken »Gefion« i Esbjerg — der var ude af Drift, og med hvilken Tiltalte Jensen paa Ejerens Vegne førte Tilsyn — var bortstjaaet nogle Drivremme, og ved den i denne Anledning anstillede Undersøgelse blev to af de bortkomne Remme fundne anbragte i den Tiltalte Vinther tilhørende og af ham drevne Mølle »Esbjerg Mølle«, ligesom denne Tiltalte endvidere fandtes i Besiddelse af forskellige andre, ligeledes fra Fabriken »Gefion« hidrørende Genstande, og derunder 3 Remskiver, 2 Aksellejer, 6 Stopringe, 4 Smørekopper, et Parti Bolte m. v., 1 Elevatorkop, 4 Patentskruer og 3 Dele af saadanne, 1 Brandstige og 1 Brandhage.

Angaaende disse Genstande har Vinther forklaret — hvilken Forklaring, der stemmer med det i øvrigt oplyste, for hans Vedkommende maa lægges til Grund for Sagens Paadømmelse — at han i Løbet af Foraaret 1902 af Medtiltalte har modtaget Drivremmene, Remskiverne, Aksellejerne, de 4 af Stopringene, Brandhagen og en Brandstige, som han senere har bortbyttet for en anden, at han og Jensen i Forening paa Fabriken har hentet de øvrige Genstande, alene med Undtagelse af 2 af Stopringene, samt at han med Jensens Tilladelse selv har hentet disse sidstnævnte Stopringe, idet han gennem en Aabning i Plankeværket gik ind i den uafsaede Fabriksbygning og tog dem. Han har derhos erkendt, at medens han vel ikke straks tænkte paa, at han og Jensen gjorde sig skyldige i Ulovligheder ved at tage de paagældende Genstande, indsaar han dog snart, at Jensen umulig kunde være berettiget til saaledes at disponere over dem, i hvilken Sammenhæng han yderligere har forklaret, at Jensen flere Gange har sagt ham, at han ikke maatte omtale, hvad han saaledes fik. I øvrigt har han forklaret, at Jensen for nogle af Genstandene forlangte »halv Pris«, medens han om andre havde sagt, at de intet kostede, hvorhos der endelig angaaende en Del af dem slet ikke har været Tale om Prisen.

Tiltalte Jensen har benægtet Rigtigheden af Tiltalte Vinthers Forklaring, for saa vidt den vedrører ham, idet han har udsagt, at han ikke ved, hvorledes de paagældende Genstande — med Hensyn til hvilke ogsaa han efter sin Forklaring er paa det rene med, at de hidrøre fra og er borttagne fra Cementfabrikken — er komne i Medtiltaltes Besiddelse, og navnlig har han benægtet at have leveret Medtiltalte noget som helst fra Fabriken.

Efter at det imidlertid var oplyst, at Tiltalte Jensen havde anlagt en civil Sag mod Medtiltalte, hvorunder han bl. a. søgte denne til Betaling for tre Remskiver, forklarede han i et den 9 Oktober 1902 afholdt Forhør, at disse Remskiver havde siddet paa en af ham til Vinther leveret Rundsav, og derefter paaviste han, under et paa Vinthers Bopæl den 21de s. M. afholdt Forhør, mellem noget Maskintøj, der havde hørt til en udenfor Møllen opstillet Rundsav, hvorledes der til dette havde hørt 2 Remskiver, og endvidere, at der udenfor Møllen paa Hovedakslen havde siddet endnu en tredje Remskive; om disse

Remskiver forklarede han derhos, at det var dem, han havde leveret Vinther, og at han havde haft dem i flere Aar.

Med Hensyn til den sidst nævnte af disse Remskiver, nemlig den, der havde siddet udenfor Møllen, maa det imidlertid ved de af Møllebygger Niels Hansen, Montør Johan Joseph Hellner og Politibetjent Simon Christensen afgivne beedigede Forklaringer anses tilstrækkelig godtgjort, at den hidrører fra Fabrikken »Gefion« og er identisk med en af de ovennævnte Remskiver, med Hensyn til hvilke Vinther har forklaret, at han har modtaget dem fra Jensen, og vel har nu Jensen i et den 26de næstefter afholdt Forhør ændret sin Forklaring derhen, at ingen af de tre af ham til Vinther leverede Remskiver har været anbragt udenfor Møllen paa Hovedakslen, men at de alle har været anbragt nede paa Maskineriet, men idet der ikke vil kunne tages Hensyn til denne ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse af den af ham tidligere afgivne Forklaring, findes der ved de fornævnte Vidneforklaringer, der stemme med Sagens øvrige Oplysninger, at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Jensen paa Fabrikken »Gefion« har tilegnet sig og senere disponeret over bemeldte Remskive, og at han saaledes har gjort sig skyldig i Tyveri med Hensyn til samme.

De ovenanførte Genstande er efter at være vurderede til i alt 174 Kr. 50 Øre, udleverede Ejeren, der har frafaldet Krav paa Erstatning under Sagen.

For deres ommeldte Forhold vil de Tiltalte være at anse, Tiltalte Jensen efter Straffelovens § 228, jfr. § 23, og Tiltalte Vinther efter dens §§ 238 og 228 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Tiltalte Jensen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og for Tiltalte Vinther til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse for saa vidt angaar Tiltalte Vinther, medens Straffen for Tiltalte Jensen er bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, vil bemeldte Dom saaledes med den nævnte Forandring i Henseende til Straffetiden for Tiltalte Jensens Vedkommende være at stadfæste.

Mandagen den 6 Juni.

Nr. 50. Landstingsmand **Jørgen Berthelsen**, Avlsbruger **N. P. Nielsen** og Enkefru **M. Kjølby** (Ulf Hansen)

contra

Aalborg Byraad paa Aalborg Kommunes Vegne (Møldrup),
betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden og Omfanget af en kontraktmæssig Renunciation paa Appel.

Aalborg Bytings Dom af 26 Maj 1902: De Indstævnte, Landstingsmand **Jørgen Berthelsen**, Avlsbruger **N. P. Nielsen** og Enkefru **M.**

Kjølby, alle af Aalborg, bør, en for alle og alle for en, under en Aalborg Købstads Kommunekasse tilfaldende Mulkt af 4 Kr. for hver Dag, de sidder denne Dom overhørig, til Citanterne Aalborg Byraads Disposition fravige den Aalborg Kommune tilhørende Parcel Nr. 2 i Kærlundsmarken samt fjerne den derpaa opførte Ladebygning. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 1 Maaned efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 April 1903: Denne Sag afvises. I Kost og Tæring for Overretten betale Citanterne, Landstingsmand Jørgen Berthelsen, Avlsbruger N. P. Nielsen og Enkefru M. Kjølby, en for alle og alle for en, til de Indstævnte, Aalborg Byraad, 40 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Kontraappellantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Hovedappellanterne have in solidum at betale Kontraappellanten skadesløst.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Hovedappellanterne, Landstingsmand Jørgen Berthelsen, Avlsbruger N. P. Nielsen og Enkefru M. Kjølby, en for alle og alle for en, til Kontraappellanten, Aalborg Byraad paa Aalborg Kommunes Vegne, skadesløst. Saa betale Hovedappellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Aalborg Byraad under 13 Juni 1892 dels havde meddelt Samtykke til, at en Parcel af Aalborg Kommunes Jorder, nemlig Parcel Nr. 2 i Kærlundsmark, der i sin Tid ved Auktion var bleven bortforpagtet til en ustævnt Tredjemand, af denne for Resten af Forpagningstiden, der udløb Michaeli 1900, overdroges til Avlsbrugerne N. P. Nielsen, C. Kjølby og nuværende Landstingsmand Jørgen Berthelsen, bl. a. mod, at disse personlig forpligtede sig overfor Kommunen til at opfylde Forpagningsvilkårene, dels havde meddelt de nye Forpagtere Tilladelse til paa Parcellen at opføre en Ladebygning og til at have Bygningen henstaaende paa Parcellen indtil Michaeli 1911, indtil hvilken Tid der — mod Forhøjelse af Lejen — gaves dem Tilsagn om at beholde Forpagtingen paa samme Vilkår, som gjaldt for den tidligere Forpagting, blev der i Henhold hertil under 10 Marts 1893 oprettet et af Byraadets Udvalg for Mark- og Vejevæsenet paa Kommunens Vegne

medunderskrevet Overdragelsesdokument, hvorved Værgen for den tidligere Forpagter, der var umyndiggjort, paa dennes Vegne overdrog Forpagtningsretten til bemeldte Parcel for den tilbagestaaende Forpagtningstid, fra Michaeli 1891 at regne og indtil Michaeli 1900 til Bestyrelsen for Avlsbrugerforeningen, bestaaende af de 3 fornævnte Personer, og hvori disse erkendte paa Avlsbrugerforeningens Vegne at have overtaget Forpagtningen dels for nys nævnte Forpagtningstid og dels for den dem yderligere tilsagte Forpagtningstid indtil Michaeli 1911.

Det hedder derhos videre i Dokumentet: »og forpligte vi os herved personlig, en for alle og alle for en, til lige overfor Aalborg Kommune skadesløst at opfylde saavel de almindelige for Forpagtning af Kommunens Jorder gældende Konditioner, hvis Indhold er os bekendt, som de foran anførte særlig for Overdragelsen stipulerede Vilkaar«, hvorved bemærkes, at Dokumentet indledes med en Gengivelse in extenso af de i Byraadets Skrivelse af 13 Juni 1892 indeholdte Vilkaar for Forpagtningsforholdet, deriblandt en som Nr. 3 betegnet Post: »for begge Lejemaals Vedkommende, dog med Forbehold af Ret for Kommunen til, naar det af Byraadet maatte blive forlangt, at forde Dele af Parcelen afstaaende til enhver som helst Tid under Lejemaalet mod Erstatning efter Auktionskonditionerne, dog saaledes at i Fald Afstaaelsen fordres i den første Periode, som udløber Michaeli 1900, beregnes Erstatningen kun for Tiden indtil dette Tidspunkt«. Ved Opsigelse, som den 4 Maj 1900 bleve forkyndte for Citanterne, ovennævnte N. P. Nielsen og Jørgen Berthelsen samt Enkefru M. Kjølbj, der hendsidder i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand, ligeledes ovennævnte C. Kjølbj, opsagde imidlertid de Indstævnte, bemeldte Byraad, under Paaberaabelse af, at Kommunen vilde faa Brug for Parcelen, den ved Overenskomsten etablerede Forpagtning til Ophør Michaeli 1900, til hvilken Dag det derhos paalagdes Citanterne at fjerne den paa den forpagtede Parcel opførte Ladebygning, og da Citanterne have vægret sig ved at afstaa Forpagtningen og bortføre Ladebygningen, har de Indstævnte under nærværende Sag i første Instans paastaet dem dømt til under Dagmulket at fravige Besiddelsen af Parcelen og til at fjerne den derpaa opførte Ladebygning.

Ved Underrettsdommen er denne Paastand tagen til Følge, saaledes at Dagmulkten er bestemt til 4 Kr. og tillagt Aalborg Købstads Kommunekasse, og Citanterne have derefter indanket Sagen her for Retten, hvor de ligesom i første Instans have paastaet sig frifundne for de Indstævntes Tiltale og subsidiært nedlagt Paastand om, at deres Domfældelse gøres afhængig af, at der ydes dem Erstatning efter uvillige Mænds Skøn for den ved Ladebygningens Nedrivelse og Bortflytning forvoldte Skade, medens de Indstævnte under særskilt Procedure af Sagens Formalitet have paastaet Sagen afvist fra Overretten og sig tilkendt Kost og Tæring hos Citanterne.

Færdig fra Trykkeriet den 16 Juni 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 16.

Mandagen den 6 Juni.

I § 19 i de Konditioner, der have ligget til Grund for den Auktion, hvorved den paagældende Parcel i sin Tid blev bortforpagtet til Citanternes Forgænger i Forpagtningen — hvilke Konditioner efter det foreliggende maa antages at have været overensstemmende med de almindelige dagældende Konditioner for Forpagtning af Aalborg Kommunes Jorder — hedder det:

»I Søgsmaalstilfælde skal Aalborg Amts 1ste Forligskreds og Aalborg Bytingsret være Sagens rette Forum, hvor Forpagterne og disses Kautionsister uden Hensyn til andet havende Værneting og uden Appel have at lide Tiltale og Dom efter Reglerne i Forordning af 25de Januar 1828 til skadesløs Betaling i et og alt«, og de Indstævnte have nu under Henviſning til, at Citanterne ved Forpagtningens Overtagelse have forpligtet sig til lige overfor Aalborg Kommune at opfylde bemeldte Konditioner, gjort gældende, at de ifølge den citerede § i Konditionerne maa anses udelukkede fra at bringe denne Sag for overordnet Ret.

Idet Anvendelsen af Bestemmelserne i den citerede § nu ikke, som af Citanterne forment, kan anses indskrænket til saadanne Tilfælde, hvor Tvisten drejer sig om Betaling af Leje, og hvor Sagen har Karakter af en ren og klar Gældssag, maa de Indstævnte anses berettigede til i Medfør heraf at modsætte sig, at den i Sagen ved Underrettsdommen trufne Afgørelse undergives Prøvelse af overordnet Ret, og Sagen vil derfor efter deres Paastand være at afvise fra Overretten, hvorhos Citanterne ville være at tilpligte in solidum at betale dem i Kost og Tæring samme Steds 40 Kr.

Paa Foranledning af Citanterne bemærkes endelig, at der ikke vil være at beregne promille Gebyr under Sagen.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaet.

Nr. 5. Enkefru **Anna Kirstine Jørgensen**, født Haagensen
(Nellemann efter Ordre)

contra

Prokurator **Deichmann** som Kurator i afgangne Detailhandler
N. P. Jørgensens Konkurs- og Dødsbo (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantindens Berettigelse til som Separatist at erholde udbetalt Beløbet af en paa hendes Mands Liv tegnet Livsforsikringspolice, der af ham var givet i Haandpant til en Kreditor og hævet af denne.

Slagelse Købstads Skifterets Decision af 21 Februar 1902: Anmelderinden anerkendes berettiget til at erholde udbetalt af Boet forud for Konkurskreditorerne et Beløb af 4772 Kr. 21 Øre.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Februar 1903: Den udtagne Kontraappellstævning afvises. De af Kontraappellantinden, Enke Anna Kirstine Jørgensen, f. Haagensen, i Slagelse overfor afgangne Detaillist N. P. Jørgensens Konkurs- og Dødsbo nedlagte Paastande kan ikke tages til Følge. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Overretssagfører Sinding i Salær 100 Kroner hos det offentlige. Der forelægges Overretsprokurator Gottschalck en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 3 November 1902 fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Ifølge Indholdet af den i den indankede Dom ommeldte Police Nr. 109374 blev Appellantinden umiddelbart ved sin Mands Død berettiget til at oppebære Forsikringssummen. Vel maatte hun nu paa Grund af den lovlige skete Pantsætning af Policen finde sig i, at Aktieselskabet J. C. Modeweg & Søn anvendte Forsikringssummen til Dækning af dets Fordring paa hendes Mand eller nu Konkursboet, men ved denne Anvendelse af hendes Midler har hun erhvervet et Regreskrav mod Konkursboet, og for dette Krav maa der ifølge Forholdets Natur tilkomme hende samme Fortrinsret, som var knyttet til Aktieselskabets Fordring paa Boet. I det Appellantinden herefter for sit Regreskrav maa anses som Separatist i Konkursboet — hvorved bemærkes, at der efter Proceduren i Sagen maa gaas ud fra, at de Varer, hvori Aktieselskabet ved Konkursens Indtræden havde dels Haandpant, dels Udlæg, vare fuldt tilstrækkelige til Dækning af dets hele Tilgodehavende — vil efter hendes Paastand Skifterettens Decision være at stadfæste.

Processens Omkostninger i foregaaende Instans og her for Retten ville efter Omstændighederne være at ophæves, hvorhos de Salærer, som tilkomme Appellantindens befalede Sagførere for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret, ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Skifterettens Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Prokurator Deichmann som Kurator i afgangne Detailhandler N. P. Jørgensens Konkurs- og Dødsbo 10 Kroner. I Salarium tillægges der Overretssagfører Sinding 100 Kroner og Advokat Nellemann 150 Kroner, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 31te Juli 1899 udstedte daværende Detaillist af Slagelse N. P. Jørgensen til Sikkerhed for Betalingen af en Gæld, han havde paadraget sig overfor Aktieselskabet J. C. Modeweg & Søn her af Staden, et Skadesløsbrev, hvorved han gav bemeldte Aktieselskab Haandpant i to paa hans Liv hos Livsforsikringsselskabet Victoria i Berlin tegnede Livsforsikringspolicer, hver stor 5000 Kr., hvoraf den ene, der var dateret den 2 Marts 1893, havde Nr. 109374, hvorhos han bemyndigede Aktieselskabet til i Tilfælde af Misligholdelse af en samme Dag med dette indgaaet Overenskomst eller Forlig, at — som det hedder — »foretage enhver som helst Disposition over disse Policer, som jeg selv maatte være i Stand til samt til overfor Forsikringsselskabet at afgive enhver Erklæring og Underskrift, som jeg selv maatte være i Stand til.« Det udtales her fremdeles, at saasnart Jørgensen fra den paagældende Dag at regne i Overensstemmelse med Overenskomsten havde afbetalt i alt 6785 Kr. 43 Øre, var han berettiget til at erholde Policerne tilbageleverede til fri Disposition. Den 7 September s. A. blev Police Nr. 109374 forsynet med et »Tillæg« om den skete Pantsætning. Samtidig med Udstedelsen af det nævnte Skadesløsbrev indgik Jørgensen med Aktieselskabet det oven ommeldte Forlig, der blev ratihaberet inden Københavns Forligskommission under 3 August s. A., og hvorved han erkendte for modtagne Varer at være Aktieselskabet et Beløb af 9036 Kr. 97 Øre skyldig. I Henhold til dette Forlig lod Aktieselskabet, der af Jørgensen samtidig tillige havde faaet Haandpant i nogle Varer, den 16 Oktober s. A. foretage Eksekution hos Jørgensen for sit Tilgodehavende, der opgjordes til i alt 8837 Kr. 98 Øre, i Varer til en Vurderingssum af 8041 Kr. 9 Øre. Den 18de s. M. blev Jørgensens Bo taget under Konkursbehandling af Slagelse Købstads Skifteret, og efter at Liget af ham, der antages at have begaaet Selvmord den 16de s. M., var fundet den 19de, blev ogsaa hans Dødsbo taget under Behandling af samme Skifteret. Efter at det i en i Boet afholdt Skiftesamling var blevet besluttet at indløse de oftnævnte Aktieselskab ved den nævnte Eksekution udlagte Varer, blev der derom korresponderet med Aktieselskabets Sagfører, der paa Forespørgsel i saa Henseende i Skrivelse af 30te s. M. meddelte, at Aktieselskabets

Tilgodehavende hos Jørgensen var 9038 Kr. 98 Øre. I denne Skrivelse hedder det derefter:

»Naar N. P. Jørgensens Konkursbo indestaar for, at dette Beløb tillige med Omkostningerne ved Erhvervelsen af den nævnte Aktsbeskrivelse, eventuelle yderligere Omkostninger samt paaløbne og paaløbende Renter betales skadeløst inden en passende Frist, f. Eks. den 1 Januar 1900, vil Aktieselskabet J. C. Modeweg & Søn være villigt til at opgive sin ved Udlæget erhvervede Ret og straks stille saavel de udlagte Effekter som de foran nævnte, i dets Besiddelse værende haandpantatte Varer til Boets frie Disposition.

Med Hensyn til de 2de Livsforsikringspolicer skal jeg oplyse, at de efter Pant sætningen bleve forsynede med Selskabets Paategning om, at Aktieselskabet J. C. Modeweg & Søn herefter vare eneberegtiget til at modtage og kvittere for Forsikringssummerne; efter Dødsfaldet har jeg indsendt Policerne til Selskabet, hvis herværende Generalagentur har meddelt mig, at den ene vil blive udbetalt fuldt ud, hvorimod der ifølge den anden, da den forsikrede havde begaaet Selvmord, kun vilde komme et temmelig ringe Beløb til Udbetaling; de indgaaede Beløb ville, saafremt Fordringen ikke forinden maatte være endelig afgjort, blive anvendte til Afskrivning paa samme.«

Paa en den 3 November s. A. afholdt Skiftesamling i Boet vedtoges det at indløse de Varer, hvori oftnævnte Aktieselskab havde erhholdt Udlæg, paa de i den fornævnte Skrivelse af 30 Oktober s. A. nævnte Vilkaar og paa den deri anførte Maade, om hvilken Bestemmelse Aktieselskabets Sagfører den 6 November næsteften underrettedes. Ifølge en den 28 Februar 1900 dateret Opgørelse, hvori Aktieselskabets Tilgodehavende med Renter og Omkostninger er opgjort til 9364 Kr. 32 Øre, havde Aktieselskabet — efter gennem sin Sagfører fra Slagelse Skifteret at have begæret og faaet en Udtalelse om, at der fra Boets Side intet havdes at erindre mod Policernes Udbetaling — fra »Victoria« som Provenu af Police Nr. 109374 modtaget 5000 Kr. og af den anden Police 743 Kr 90 Øre, hvilke Beløb blev afskrevet paa det nævnte Tilgodehavende, hvorefter Restbeløbet med Tillæg af yderligere Omkostninger og Salær, i alt 3869 Kr. 41 Øre, blev udbetalt Aktieselskabet af Jørgensens Bo. Overfor dette Bo gjorde nu Kontraappellantinden, bemeldte Jørgensens Enke Anna Kirstine Jørgensen, f. Haagensen, Paastand paa Udlevering af den ene af de ommeldte Livsforsikrings-Policer, nemlig den som Nr. 109374 betegnede, hvilken Paastand hun dog under den derefter opstaaede Skiftedisput Løb ændrede til, at hun skulde anses som Separatist for Policens Paalydende 5000 Kr., hvilket Beløb efter Indholdet af Policen vilde være at betale den 1 Marts 1929 til den forsikrede eller, saafremt han forinden maatte afgaa ved Døden, til hans Hustru eller Børnene.

Ved bemeldte Skifterets Decision blev Kontraappellantinden anerkendt berettiget til at erholde udbetalt af Boet forud for Konkurskreditorerne et Beløb af 4772 Kr. 21 Øre, nemlig den nævnte Forsikringssum med Fradrag af den derpaa faldende Del af Omkostninger og Salær 227 Kr. 79 Øre. Her for Retten, hvor Sagen procederes efter Hoved- og Kontrastævning, har Hovedappellanten, Prokurator Deichmann af Slagelse som Kurator i det oftnævnte Bo, principalt for det Tilfælde, at Decisionen og den i Forbindelse dermed staaende Skiftebe-

handling maatte kendes uefterrettelige, paastaet sig tillagt Kost og Tæring, og subsidiært, at Kontraappellantindens overfor Boet nedlagte Paastand forkastes. Kontraappellantinden, hvem der er meddelt fri Proces, har ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører Sinding, paastaet sig kendt berettiget til principalt af Boet som et Massekrav at erholde udbetalt Forsikringssummen efter Police Nr. 109374, 5000 Kr., efter Fradrag af 25 Kr. 35 Øre i Udgifter til Præmie m. m. vedrørende denne Police, subsidiært efter yderligere Fradrag af 796 Kr. 89 Øre, for hvilket Beløb Aktieselskabet ikke fik Dækning ved den ovennævnte Eksekutionsforretning, og mest subsidiært, at hendes Krav paa Forsikringssummen efter Fradrag af de Policen vedkommende Præmier og Udgifter anerkendes som upriviligeret Fordring.

Foreløbig bemærkes, at Kontraappellen ex officio vil være at afvise, da den indankede Decision er afsagt den 21 Februar 1902 og Kontraappelstævningen først er udtaget den 17 Juli næst efter, altsaa efter Udløbet af den i Lov 25 Marts 1872 § 141 og Lov 30 November 1874 § 88, jfr. Lov 11 April 1890 § 7, fastsatte Frist af 12 Uger, uden at Kontraappellantinden har anført nogen Grund for Oversiddelsen af denne Appelfrist.

Endvidere bemærkes, at der ikke i den af Kontraappellantinden nedlagte Paastands Beskaffenhed eller i øvrigt findes — som af Hovedappellanterne forment — Anledning til at kende den indankede Skifte-decision og Behandling uefterrettelig.

Efter det foreliggende maa der gaas ud fra, at Aktieselskabet, som af Hovedappellanterne hævdet, i Henhold til den det af afdøde givne Haandpanteret i Police Nr. 109374 har inkasseret Forsikringssummen efter denne og anvendt den til Afskrivning paa afdødes Gæld til Selskabet. Da Boet saaledes ikke har oppebaaret Forsikringssummen, kan Kontraappellantinden ikke med Føje fordre denne betalt af Boet, og hun findes heller ikke, saaledes som hun har villet gøre gældende, paa Grundlag af den af Boet med Aktieselskabet truffne, ovenfor omtalte Ordning med Hensyn til afdødes Gæld til Selskabet at have erhvervet noget Krav paa, at Boet skal svare hende til det Beløb, Aktieselskabet har hævet efter Policen.

Som Følge af det anførte — og idet det maa blive uden Betydning for Sagens Afgørelse, hvad Kontraappellantinden til Støtte for sine nedlagte Paastande har anbragt om, at Pantsætningen af Policen har været ulovlig paa Grund af, at den skal have hørt til hendes Særeje og være pantsat uden hendes Vidende og Villie, og at Pantetretten efter Policens Indhold i al Fald kun kunde give Aktieselskabet Ret til at søge Fyldestgørelse i dens Paalydende, saafremt hendes afdøde Mand havde overlevet den 1 Marts 1929, hvilket i øvrigt alt er bestridt af Hovedappellanten, vil dennes i Realiteten nedlagte Paastand være at give Medhold.

Appelsagens Omkostninger, som hver af Parterne har paastaet sig tillagte, ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge Overretssagfører Sinding, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 100 Kroner, som ville være at udrede af det offentlige.

Der vil være at forelægge Overretsprokurator Gottschalck en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen

af det af ham den 3 November 1902 fremlagte Indlæg. I øvrigt foreligger Stempelovertrædelse ikke for Overretten.

Tirsdagen den 7 Juni.

Nr. 35. **O. K. Hansen** som korresponderende Rheder for »Dampskibsselskabet af 1896« (Halkier)

contra

Aktieselskabet »**Christiansholms Fabriker**« (Møller),

betræffende Godtgørelse for Fremskyndelse af Losning.

Sø- og Handelsrettens Dom af 24 Juni 1903: De Indstævnte, Aktieselskabet »Christiansholms Fabriker«, bør for Tiltale af Sagsøgerne, Hr. C. K. Hansen som korresponderende Reder for »Dampskibsselskabet af 1896«, i denne Sag fri at være. Dens Omkostninger hæves.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 23 Juli 1903 er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Med Bemærkning, at dansk Ret bliver at lægge til Grund ved Sagens Afgørelse og i øvrigt i Henhold til de i den ind- ankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, C. K. Hansen som korresponderende Reder for »Dampskibsselskabet af 1896«, til Indstævnte, Ak- tieselskabet »Christiansholms Fabrikker«, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 26 Novem- ber 1902 blev der i Newcastle o/T mellem den derværende engelske Agent for det her hjemmehørende »Dampskibsselskab af 1896«, hvis korresponderende Reder er Hr. C. K. Hansen, og den derværende en-

gelske Agent for Aktieselskabet »Christiansholms Fabriker« her Steds, hvis Forretningsfører er Hr. C. V. Slomann, ved Udfyldelse af en trykt engelsk Formular oprettet et Certeparti, hvorved den det nævnte Dampskibsselskab tilhørende Dampers »Guldborg« befragtedes til at føre en fuld Ladning Kul fra Tyne Dok til det ommeldte Aktieselskab her. I den til Certepartiet benyttede Formular, paa hvilken findes trykt foroven til venstre: »Aktieselskabet Christiansholms Fabriker, Copenhagen 1899«, og som skal være udarbejdet af ovennævnte Hr. Slomann, formentlig dog efter tilsvarende engelske Originaler, fandtes efter Bestemmelse om Lastningen af Skibet følgende trykte Klausul:

»The cargo to be taken from alongside at port of discharge at merchants risk and expense at the rate of 350 tons pr. working day; if detained beyond this time merchants to pay steamer $1\frac{6}{8}$ per hour demurrage, and the half part of this rate to be allowed for every hour saved in discharging,«

dog at Tallene »350« og » $1\frac{6}{8}$ « vare indsatte med Blæk, ∅: paa dansk:

»Ladningen skal tages fra Skibssiden i Lossehavnen for Købmandens Regning og Risiko efter et Forhold af 350 Tons pr. Arbejdsdag; saafremt Skibet opholdes ud over denne Tid, skulle Købmændene betale Damperen $1\frac{6}{8}$ (∅: 16 sh. 8 d.) pr. Time i Overliggedagspenge, og Halvdelen af denne Rate skal godtgøres dem for hver Time sparet ved Losningen.«

Damperen »Guldborg« ankom med den derefter indtagne Kulladning, bestaaende af 2193 Tons, hertil Mandag den 8 December f. A. og begyndte Losningen Tirsdag den 9 December Kl. 8 Formiddag, og vilde Lossetiden under Hensyn til den anførte Certepartibestemmelse om 350 Tons pr. Arbejdsdag og til, at Søndagen den 14 December ikke var Arbejdsdag, følgelig, hvad der er uomtvistet, være udløben Tirsdag den 16 December Kl. 10 Formiddag. Losningen blev imidlertid allerede sluttet Lørdag den 13 December Kl. 4 Eftermiddag.

Da Fragtmellemværendet derpaa skulde opgøres, tilbageholdt »Christiansholms Fabriker« af det Beløb, som Selskabet derefter havde at indbetale, 499 Kr. 68 Øre, idet der fra dets Side blev gjort gældende, at den ved Losningen sparede Tid udgjorde 66 Timer, og at der i Henhold til Certepartiet — se oven anførte Klausul — tilkom det i Godtgørelse derfor, kaldet: »dispatchmoney« eller »Paaskyndelsesbetaling«, 66×8 sh. 4 d., hvilket netop, til en Kurs af 18,17, udgjorde det nys nævnte Beløb. Fra »Guldborg«s Rederis Side blev det derimod gjort gældende, at Søndag den 14 December ikke kunde blive at medregne under den sparede Lossetid, da den ikke var (vilde have været) Arbejdsdag, at den sparede Tid følgelig kun udgjorde 42 Timer og »dispatchmoney« følgelig kun 42×8 sh. 4 d. eller 317 Kr. 98 Øre, og at der altsaa af den tilbageholdte Godtgørelse tilkom Rederiet 181 Kr. 70 Øre. Da Selskabet imidlertid vægrede sig ved at betale dette Beløb, anlagde Hr. C. K. Hansen som korresponderende Reder for »Guldborg«s Ejere: »Dampskibsselskabet af 1896« nærværende Sag, hvorunder det indstævnte Aktieselskab »Christiansholms Fabriker«

ved dets Forretningsfører, Hr. C. V. Slomann er paastaet tilpligtet at betale de nævnte 181 Kr. 70 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 28 Januar dette Aar foruden Sagsomkostninger.

De Indstævnte have fordret sig frifundne med Tillæg af Sagsomkostninger.

Foreløbig bemærkes, at det efter Proceduren maa antages, at der ikke under Forhandlingen om Befragtningen af »Guldborg« har været nogen Tale mellem Parterne eller deres befuldmægtigede om den paagældende Klausul og dens Forstaaelse.

Sagsøgerne have til Støtte for deres Opfattelse paaberaabt sig, at det foreliggende Forhold maa blive at bedømme efter den i England gældende Fortolkning af samme, og at netop en af dem fremhævet engelsk Dom af 1893 er kommen til det Resultat, som de hævde. Den Omstændighed, at Klausulerne om »dispatchmoney« maa antages oprindelig at skrive sig fra England (fra Slutningen af forrige Aarhundrede) og særlig fra de engelske Kulhavne, findes imidlertid ikke at kunne medføre, at Forholdet i nærværende Tilfælde vil være at bedømme efter den i England mulig herskende Opfattelse, og lige saa lidt findes dette at kunne blive en Følge af, at Certepartiet er oprettet i England og ved engelske Agenter, tilmed da Skibet og begge Parter ere danske, medens dette sidste omvendt ikke kan have til Følge, at dansk Ret særlig bliver at lægge til Grund ved Afgørelsen. Der findes derfor heller ingen Grund til at komme ind paa den omtalte, af Sagsøgerne stærkt fremdragne engelske Dom, og det skal derfor kun bemærkes, at den i samme omhandlede Certepartiklausul om »dispatchmoney« er en Del anderledes lydende end den i nærværende Tilfælde foreliggende og navnlig synes at sætte Godtgørelsesbestemmelsen i en nærmere Forbindelse med selve Losningsforskrifterne, medens den i nærværende Tilfælde nærmest er sat i Forbindelse med Bestemmelsen om Overliggedage. For saa vidt Sagsøgerne dernæst, ligeledes under Henviisning til den paagældende engelske Dom, have anført, at Medregningen af Ikkearbejdsdage vilde kunne føre til meget urimelige Resultater i Tilfælde, hvor der efter Losningens paaskyndede Fuldførelse, men inden for Fristen for dens normale Afslutning indtraf enten saadanne Vejrforhold eller Strejke eller andre Omstændigheder, som vilde forhindre Losningens Afslutning mulig i længere Tid, hvis den ikke allerede havde fundet Sted, idet man saa ogsaa kunde fordre Godtgørelse for det Tidsrum, — finder Retten slet ikke Anledning til at komme ind paa, hvorledes et saadant Tilfælde vilde blive at bedømme, idet det i alt Fald ikke findes at falde sammen med det her foreliggende.

Den paagældende Klausul i det her omhandlede Certeparti findes af Retten naturligen at maatte forstaaes saaledes, at Tidsrummet fra Losningens faktiske Afslutning til det Tidspunkt, da den senest skulde sluttes, i det hele bliver at beregne »løbende« baade under Hensyn til, at Bestemmelsen maa antages oprindelig indført for at gøre det muligt for Skibet at kunne afsejle tidligere, og til at den er sat i nøje Forbindelse med Overliggedagene, der beregnes »løbende«, og det kan i saa Henseende ikke i nærværende Tilfælde faa nogen Betydning, at Skibet faktisk kom til at ligge her en Uges Tid længere, da det skulde underkastes en Reparation. Det skal derhos i denne Forbindelse endnu

nævnes, at hvis man ikke gav de Indstævntes Opfattelse Medhold, vilde Paaskyndelsesgodtgørelsen formentlig kun blive at beregne efter sparede Arbejdstimer, ikke efter sparede Arbejdsdage, hvad Sagsøgerne dog selv havde gjort, formentlig fordi man efter en ligeledes paaberaabt Dom gør saaledes i England, og Sagsøgerne vilde følgelig i saa Fald være berettigede til et større Beløb end det krævede.

De Indstævnte ville efter det anførte blive at frifinde, men findes Omkostningerne efter Omstændighederne at burde hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdagen den 8 Juni.

Nr. 63. Frasepareret Hustru **Anna Charlotte Clemmensen**,
født Andersdatter (Høgsbro efter Ordre)

contra

Husejer **Chr. Gregersen** (Ingen),

betræffende Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 December 1902: De ovenfor fremhævede for Citanten, Husejer Chr. Gregersen, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være og bør Indstævnte, Arbejdsmand Clemmensens fraseparerede Hustru Anna Clemmensen, til Statskassen bøde 80 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Indstævnte betaler derhos i Erstatning til Citanten 1000 Kr. samt denne Sags Omkostninger med 50 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 31 Marts f. A. er det tilladt Appellantinden for Højesteret at fremkomme med nye Paastande og Indsigelser, gaaende ud paa Frifindelse for, subsidiært Nedsættelse af den hende idømte Straf og Erstatning, begrundet paa, at de af hende brugte fornærmelige Ytringer kun ere fremkomne som Retorsion i Anledning af det fremlagte, af Indstævnte til hende sendte Brev, at de kun ere fremsatte i et lukket privat Brev til Indstævnte, at hun ikke overfor andre Personer har talt om Sagen eller fremsat Beskyldninger mod Indstævnte, og at han derfor aldeles ikke har lidt nogen Tort og Kreditspilde, end-sige da en saadan, der kan vurderes til 1000 Kroner.

Paa Grundlag af de nævnte, af Appellantinden for Højesteret fremsatte Indsigelser — over hvilke der ikke er afgiven Erklæring af Indstævnte, der ikke har givet Møde for Højesteret —

har hun nedlagt Paastand om Frifindelse for Indstævntes Tiltale, subsidiært om Nedsættelse af Bøden og Frifindelse for Erstatningen.

Da der efter det anførte ikke er meddelt Appellantinden Tilbud til at nedlægge Paastand om Ophævelse af den ved den indankede Dom givne Mortifikation, vil Dommen allerede af denne Grund for saa vidt være at stadfæste, og der bliver saaledes kun Spørgsmaal om den idømte Straf og Erstatning.

Det ovennævnte af Appellantinden i forrige Instans fremlagte, ikke underskrevne Brev, der efter det foreliggende maa antages at være fra Indstævnte, og af Appellantinden at være besvaret ved det Brev, hvori de paaklagede Fornærmelser findes, indeholder, foruden Trusel om Vold, forskellige fornærmelige Sigtelser og Udladelser mod Appellantinden, idet hun blandt andet gentagende beskyldes for at have forvoldt Indstævntes Hustrus Død. Ligesom der nu i Betragtning heraf efter Omstændighederne findes Føje til i Henhold til Straffelovens § 219 at fritage Appellantinden for Strafansvar, saaledes vil ej heller den af Indstævnte nedlagte Erstatningspaastand kunne tages til Følge, og der vil derfor i disse Retninger være at tillægge Appellantinden Frifindelse.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos det Appellantindens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

I Henseende til den givne Mortifikation bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I øvrigt bør Appellantinden, fraseparet Hustru Anna Charlotte Clemmensens, født Andersdatter, for Indstævnte, Husejer Chr. Gregersens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Høgsbro 80 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Husejer Chr. Gregersen, anbragt, at hans afdøde Hustrus Søster, Indstævnte, Arbejdsmand Clemmensens fraseparerede Hustru, Anna Clemmensens, har tilskrevet ham et Brev, hvori det bl. a. hedder: »jeg hører, at du har taget din Mor i Huset, og hende holder du Læge til, det var vel derfor du vilde have min Søster af Vejen for din Mor; du laa din Kone i Graven med det Linned, hun havde paa, da hun gik i Seng, akkurat som om du vidste, at hun skulde

dø, du hented jo ogsaa en Læge, som tager Morfin; det har Bertil selv sagt, at det er den daarligste Læge paa Nørrebro« og »hun skal nok blive gravet op igen, for jeg vil nok have at vide, hvem der er Skyld i hendes Død« samt »Bertels Mor, med hvem du har den Søn, som du omtaler i Bladene«.

Da Citanten formener, at han herved sigtes for at have forvoldt sin Hustrus Død og undladt at sørge for tilbørlig Lægehjælp til hende samt for at have været hende utro, paastaar han disse for ham fornærmelige Udladelser mortificerede og Indstævnte anset med Straf herfor samt tilpligtet at betale Citanten 1000 Kr. i Erstatning for den Tort og Kreditspilde samt det Tab, som skal være forvoldt ham ved de nævnte Beskyldninger, som Indstævnte skal have gentaget overfor mange forskellige Personer. Endelig paastaar Citanten Indstævnte tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger.

Indstævnte, der har givet Møde under Sagen og fremlagt et ikke underskrevet Brev, har ingen Indsigelser fremsat mod Søgsmålet.

Da der maa gives Citanten Medhold i, at Indstævntes oven omtalte Brev til ham kan forstaas som indeholdende de af ham angivne fornærmelige Udladelser, vil Citantens Paastand være at tage til Følge, saaledes at Indstævnte bliver at anse efter Straffelovens § 215 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 80 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorhos Sagens Omkostninger bestemmes til 50 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 156. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Jørgen Jørgensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ulfborg-Hind Herreders Ekstrarets Dom af 4 November 1903: Jørgen Jørgensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor-Sagførerne Kamp og Frølund, 15 Kr. til hver. I Erstatning til Gaardejer P. Mikkelsen af Staby betaler Tiltalte 53 Kr. 42 Øre. Erstatningen udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 December 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 12 Marts dette Aar er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Det er ikke oplyst, at der tilkom Mikkelsen nogen Ret til at færdes paa den under Sagen omtalte Vej, og under disse Omstændigheder kan der ikke her under Sagen gaas ud fra, at Tiltalte har været uberettiget til med Magt at modsætte sig Mikkelsens Forsøg paa at trænge igennem Leddet. Da Tiltalte, hvis Forklaring maa lægges til Grund ved Paadømmelsen, ikke herefter findes ved den af ham anvendte Magt at have overskredet Nødværgerettens Grænser, vil han være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Jørgen Jørgensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger. derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Dietrichson og Asmussen 40 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Gaardejer Jørgen Jørgensen af Vibholm, der er født i Aaret 1856 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Vold og Legemsbeskadigelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at da Tiltalte af de øvrige Interessenter i Staby Andelsmejeri var bleven ekskluderet af dette, hvorved der efter hans Formening er tilføjet ham et betydeligt Tab, traf han — efter sin Forklaring som Retorsion — Foranstaltninger til at hindre Færdslen ad en over hans Ejendom førende Vej — der efter hans Formening tilhører ham som privat Vej, men som maa antages tidligere upaatalt at have været benyttet til almindelig Færdsel — i hvilket Øjemed han, efter sin Forklaring formentlig den 15 August d. A., tværs over Vejen anbragte et Led, bestaaende af 2 indbyrdes forbundne Lægter, der ved Hjælp af Kobbellænker ophængtes paa to Ledpæle, ligesom han endvidere ved Opslag aflyste Færdslen. Om Eftermiddagen den 18de s. M. blev Tiltalte imidlertid opmærksom paa, at Gaardejer Peder Mikkelsen af Staby, der er 71 Aar gammel, med et Læs Tørv, som han havde hentet i en Vest for Tiltaltes Gaard værende Mose, kom kørende ad bemeldte Vej, og han begav sig da fra sin Gaard og skyndte sig forbi Mikkelsen hen til Leddet, der maa antages paa dette Tidspunkt at have været lukket, idet han, da han passerede Mikkelsen, sagde til denne, at han vilde spærre Vejen for ham, hvortil Mikkelsen svarede, at han vel kom igennem først.

Om hvad der herefter passerede, har Mikkelsen forklaret, at da han med sit Læs kom til Leddet, var Tiltalte i Færd med ved Hjælp af en Hammer at sømme det fast til den østre Ledpæl, hvorfor han, da Tiltalte vægrede sig ved at lade ham komme gennem Leddet, gik uden om det hen til den vestre Ledpæl, hvor han stillede sig, dels for at forhindre Tiltalte i at fastsømme Leddet ogsaa paa denne, dels for at se, om han kunde lukke Leddet op. Tiltalte kom nu efter sin Forklaring hen til ham, greb fat i ham og forsøgte med Magt at fjerne ham fra Pælen, men han greb fat om denne og holdt sig fast ved den, hvorefter Tiltalte slap Taget i ham og fjernede sig et Par Skridt. Mikkelsen slap nu Pælen; men medens han endnu stod ved den med Ryggen mod den, gik Tiltalte løs paa ham med Hammeren i den hævede højre Haand og huggede ham flere Gange med Hammeren, hvorved han, der værgede for sig med Hænderne, paa begge Hænder og Arme fik forskellige Slag af Hammeren, der blev ført med betydelig Kraft. Til sidst fik han fat om Skaftet paa Hammeren, som han derpaa søgte at trække fra Tiltalte, og idet de, som, uden at Mikkelsen har kunnet forklare, hvorledes det er gaaet til, vare komne til at staa hver paa sin Side af Leddet, derefter »rykkedes« om Hammeren, gled eller kastede Tiltalte sig saa stærkt bag over, at Mikkelsen faldt over mod den øverste Lægte, hvorved han kom til at hænge over den med de nederste Ribben mod den, holdt nede ved Tiltaltes Tag i Hammerskaftet, indtil han omsider slap Hammeren, hvorefter Haandgribelighederne ophørte. Mikkelsen har dernæst forklaret, at han, der paa Grund af Vejens ringe Bredde mellem Grøfterne ikke kunde vende med sin Vogn uden at aflæsse alle Tørvene, til sidst efter længere Parlamentaren ved indtrængende Forestillinger og ved at minde Tiltalte om, at han tidligere havde vist ham Tjenester, opnaaede, at Tiltalte aabnede Leddet og lod ham slippe igennem med sit Læs, hvorpaa han, der nu pludselig mærkede en stærk Smerte i venstre Side, fortsatte sin Vej og kørte hjem, efter at han et lille Stykke Vej fra Leddet med noget Besvær var kommen op paa sin Vogn. Næste Dag, da Smerterne i venstre Side vare tiltagne, tog Mikkelsen til Ulfborg, hvor han lod sig undersøge af Distriktlægen, og denne har i en samme Dag afgiven Erklæring som Resultat af Undersøgelsen udtalt, at der paa venstre Side fandtes et Brud af 6te Ribben under Brystvorten uden aabent Saar og uden andre Komplikationer, at der paa højre Haands Bagflade hen imod Tommelfingerranden fandtes et lille blødende Saar, hvis Omfang var ømt, og som var Sæde for Ecchymose (Kontusion), hvorhos en Læsion af ganske samme Art fandtes paa Bagfladen af venstre Haand henad Lillefingerranden og endelig, at der paa højre (hvad dog efter det i øvrigt oplyste maa antages at være en Fejlskrift for venstre) Haand og Arm, hvor der dog intet Saar var, men kun Ømhed og Ecchymose, fandtes 3 lignende Læsioner, nemlig dels paa Ydersiden af Haandleddet, dels lidt højere oppe paa Armens Yderside, dels endelig paa Albuens Yderside. Sluttelig udtales det i Erklæringen, at Ribbensbruddet først vilde være helbredet i Løbet af ca. 4 Uger, men at det ikke kunde antages at have Betydning for Mikkelsens senere Helbred, og at de øvrige Læsioner havde endnu mindre at betyde. I et den 2 Oktober d. A. afholdt Forhør forklarede Mikkelsen, at han da, bortset fra at han endnu følte lidt Ømhed paa

venstre Underarm, var fuldstændig helbredet for Følgerne af de ham tilføjede Læsioner, idet navnlig de sidste Skorper af Saarene paa Hænderne vare faldne af for ca. 8 Dage siden, ligesom ogsaa Ribbensbruddet var fuldstændigt helet og ikke mere forvoldte ham nogen Ulempe. I øvrigt har Mikkelsen erkendt, at han ved den paagældende Lejlighed var bekendt med det af Tiltalte ved Opslag bekendtgjorte Forbud mod at færdes ad Vejen, og ligeledes, at han havde set de af Tiltalte anbragte Ledpæle og Leddet, men han vil ikke have anset Forbudet for sig vedkommende, og han, der, som det maa antages, havde fundet Leddet aabent saavel den foregaaende Dag, som da han samme Dag havde passeret Vejen til Mosen for at hente Tørvene, vil efter sin Forklaring heller ikke have tænkt sig Muligheden af, at Tiltalte vilde spærre ham Tilbagevejen.

Den af Tiltalte afgivne Forklaring gaar ud paa, at han, inden Mikkelsen havde naaet Leddet, havde tilendebragt Fastsømningen paa den østre Ledpæl og derpaa var gaaet over til den vestre Ledpæl for ogsaa at fastsømme Leddet her, men at Mikkelsen da kom hen til Leddet paa en udfordrende Maade og med vrede Miner og forlangte at komme igennem, og da Tiltalte, der stod paa samme Side af Leddet som den, hvorfra Mikkelsen kom, nægtede dette, gik denne hen imod ham. Da Tiltalte havde det Indtryk, at Mikkelsen havde til Hensigt at gribe fat i ham, flyttede han sig uden om Pælen om paa den anden Side af Leddet, saaledes at han kom til at staa med Front mod Mikkelsen, og vilde nu herfra slaa Sømmet ind, men førend han havde faaet det fæstet i Lægten, lagde Mikkelsen sin ene Haand paa Tiltaltes venstre Haand, hvori han holdt Sømmet; Tiltalte sagde nu til Mikkelsen, at han skulde vare sig, hvorpaa han slog til med Hammeren, som, da Mikkelsen ikke tog Haanden bort, ramte denne. Mikkelsen raabte nu »Av«, men i Stedet for at fjerne Haanden, lagde han ogsaa sin anden Haand op over Sømmet, og efter at Tiltalte havde gentaget, at Mikkelsen jo kunde vare sig, slog han endnu et — eller muligvis flere — Slag, der ligeledes ramte Mikkelsen. Med Hensyn til disse Slag har Tiltalte forklaret, at han ikke førte dem med synderlig Kraft, og særlig har han i et af ham for Underretten fremlagt Indlæg anbragt, at han ikke har ført dem med den Kraft, som vilde have været nødvendig til at slaa Søm ind; han har derhos forklaret, at der efter hans Mening var Tid nok til, at Mikkelsen efter de ham givne Advarsler kunde have fjernet sine Hænder, inden Slagene faldt.

Efter at Tiltalte havde slaaet Mikkelsen som meldt, greb denne, efter hvad Tiltalte videre har forklaret, fat i Hammerskaftet, hvorefter de stod og rykkedes om Hammeren hver paa sin Side af Leddet, og herunder rykkede Tiltalte engang Mikkelsen saa stærkt frem, at han kom til at hænge over Leddet med Mellemgulvet mod den øverste Lægte, og efter Tiltaltes Erkendelse maa det anses sandsynligst, at det er herved, Mikkelsen har faaet Ribbensbruddet, som Tiltalte i hvert Fald har paastaet, at han ikke forsætlig har tilføjet ham. Efter at Tiltalte under denne Kamp havde faaet rykket Hammeren fra Mikkelsen, sprang denne uden om Ledpælen imod Tiltalte, idet han vedblev at sige, at han vilde igennem; han vendte sig derpaa om mod Leddet og forsøgte at rive Lægten løs, men Tiltalte greb ham nu om Livet og forsøgte at føre ham tilbage uden om Pælen, hvad dog ikke lykke-

des ham; han slap derpaa Mikkelsen og trak sig baglæns tilbage, forfulgt af denne, der truede ham med Hænderne og søgte at tage fat i hans venstre Arm, idet han vedblev at sige, at han vilde igennem, og paa denne Maade fulgtes de ad vel omtrent 15 Skridt, indtil Mikkelsen slog om i Tonen, og idet han erindrede Tiltalte om, at han ifjor havde vist denne en Tjeneste, bad om Lov til at passere Leddet, hvorefter Tiltalte lod sig bevæge til at aabne det og lade ham komme igennem.

I øvrigt har Tiltalte, der har forklaret, at han ved den paagældende Lejlighed var vred og ophidset, men at Mikkelsen var dette i mindst lige saa høj Grad, gjort gældende, at de denne paa Hænderne og Armen tilføjede Læsioner ikke i deres Helhed skyldes Hammer-slagene, men at de i hvert Fald delvis ere paadragne derved, at Mikkelsen under Kampen med Tiltalte og under Bestræbelserne for at holde sig fast ved Ledpælen har revet sig paa denne eller paa Søm, der stod ud fra den, eller paa Kobbellenken.

Under Sagen har Mikkelsen paastaet sig tilkendt i Erstatning for Udgifter til Læge og Medicin m. m. i alt 11 Kr. 42 Øre, og for Tab i Anledning af Arbejdsudygtighed i alt 42 Kr., og denne Paastand — overfor hvilken Tiltalte har erklæret, at han ikke har noget mod dens enkelte Poster at erindre, men at han protesterer imod, at der overhovedet tilkendes Mikkelsen, der efter hans Anskuelse ved sit eget Forhold har paaført sig Skaden, nogen Erstatning — er taget til Følge ved Underrettsdommen.

Efter det foreliggende maa den oven ommeldte Vej antages i en lang Række Aar upaataalt at være bleven benyttet af forskellige, deriblandt Peder Mikkelsen, der efter sin Forklaring i mangfoldige Aar har befærdet Vejen ned til de Vest for Tiltaltes Gaard beliggende Mose-lodder, og som, efter hvad der maa antages, ogsaa uhindret havde passeret Vejen, da han den 18 August d. A. kørte til Møsen. Under de saaledes forhaandenværende faktiske Forhold kunde Tiltalte, selv om han maatte have retlig Hjemmel til at formene Mikkelsen vedblivende at færdes ad Vejen, ikke være berettiget til ved Egenmagt at søge at hindre, at Mikkelsen — hvem Tiltalte maa antages ej heller tidligere særlig at have tilkendegivet, at han ikke maatte befære Vejen — benyttede Vejen under Tilbagekørselen fra Møsen den nævnte Dag.

Den af Tiltalte overfor Mikkelsen udviste voldelige Adfærd, der sigtede til at hindre ham i at passere Vejen under denne Tilbagekørsel, og hvorved samtlige de i den ovennævnte Lægeerklæring ommeldte, Mikkelsen paaførte Læsioner maa antages foraarsagede, maatte allerede som Følge deraf betragtes som uretmæssig, og selv om der i Henseende til Enkelthederne af det ved den paagældende Lejlighed passerede gaas ud fra Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring, der i øvrigt paa de Punkter, hvor den afviger fra Mikkelsens Forklaring, til Dels har Sandsynligheden imod sig, maa det derfor billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 14 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen — — — det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Torsdag den 9 Juni.

Nr. 211. Højesteretssagfører Winther

contra

Emilio Fernando Bolt (Def. Réé),

der tiltales for Overtrædelse af Medicinallovgivningen.

Frederiksberg Birks Politirets Dom af 25 Februar 1904: Tiltalte, Konditor Emilio Fernando Bolt, bør bøde 200 Kroner til Frederiksberg Kommunes Kasse. Han vil derhos have at betale Sagens Omkostninger. Det idømte at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 April 1904: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Helweg-Larsen og Prokurator Lassen, betaler Tiltalte, Konditor Emilio Fernando Bolt, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, er det under Sagen omhandlede Præparat, kaldet »Decrottes«, efter Tiltaltes Opgivende et Udtræk af Carotter (Gulerødder) med Tilsætning af Sukker. Da det herefter ikke kan anses for et Lægemedel, og da heller ikke den Maade, hvorpaa det er bleven faldudt af Tiltalte, kan medføre, at dets Forhandling er i Strid med Fdg. 4 December 1672 § 30, vil Tiltalte være at frifinde.

Thi kendes for Ret:

Emilio Fernando Bolt bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Winther og Réé, 30 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

Færdig fra Trykkeriet den 23 Juni 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 17—18.

Torsdag den 9 Juni.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Konditor Emilio Fernando Bolt, hvis opgivne Alder af 44 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, og som tidligere er straffet ifølge nærværende Rets Dom af 31 August 1888 efter Straffelovens § 176, jfr. dens § 168, og efter dens § 185 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 11 September 1891 efter Straffelovens § 185 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ifølge samme Rets Dom af 12 August 1902 efter Frdn. 4 December 1672 § 30 med en Frederiksberg Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr. for ulovlig Medicinalhandel, er under nærværende fra Frederiksberg Birks Politiret hertil indankede Sag paa ny tiltalt for ulovlig Medicinalhandel.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der stemmer med det i øvrigt oplyste, er det godtgjort, at Tiltalte, der ikke har anden Næringsadkomst end Konditornæringsbevis, vedblivende, efter at der i 1902 var rejst Sag mod ham for ulovlig Forhandling af et af ham tilvirket Præparat, kaldet »Decrottes«, hvilken Sag blev paakendt ved ovennævnte Dom af 12 August 1902, dels selv har forhandlet, dels ladet forhandle det nævnte Præparat, der efter hans Opgivende bestaar af et Udtræk af Carotter med Tilsætning af Sukker, samt at han saavel paa Etiketter som i Avertissementer har betegnet det som et anerkendt Middel mod Hoste og med hver Flaske ladet følge en Brugsanvisning med paatrykte Erklæringer fra Læger og andre Forbrugere, hvori Præparatet blandt andet anbefales som Middel mod Hoste, Brystkatarrh og Bronchitis.

Det kgl. Sundhedskollegium har i en under Sagen afgiven Erklæring udtalt, at det ommeldte Præparat, da det anbefales som Lægemiddel, maa betragtes som hørende til de Syrupi medicati, som det ifølge Justitsministeriets Bekendtgørelse af 8 November 1897 er forbeholdt Apotekerne at forhandle en detail.

Idet der efter det saaledes foreliggende maa gaas ud fra, at det ovennævnte af Tiltalte som Lægemiddel mod bestemte Sygdomme faldte Præparat henhører under de i Frdn. 4 December 1672 § 30 nævnte Apotekervarer, vil Tiltalte for Forhandling af dette Præparat være at anse efter nævnte Lovbestemmelse med en Frederiksberg Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr., og da den indankede Dom

har samme Resultat, og dens Bestemmelse om Sagens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, billiges, vil bemeldte Dom i det hele være at stadfæste.

Fredagen den 10 Juni.

Nr. 46. Fhv. Proprietær **Johan Brinck-Seidelin** (Rée efter Ordre)

contra

Fru Kommandørinde **Elisabeth With**, født **Brinck-Seidelin** (Liebe),

betræffende Retten til Sukcession i det Brinck-Seidelinske Fideikommiss.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Juni 1903: Citantinden, Fru Kommandørinde Elisabeth With, bør være berettiget til at tiltræde Besiddelsen af det Brinck-Seidelinske Fideikommiss. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Erektionsbrev af 5 Juli 1753 oprettede Højesteretsassessor Hans Diderich Brinck-Seidelini Henhold til sin Morbroder, Konferensraad Højesteretsassessor Hans Seidelins Testamentet Stamhus, bestaaende af Gaardene Eriksholm, Holbæk Ladegaard og Hagestedgaard, hvilket den 19 August 1809 og ved den senere Pengeomskrivning blev substitueret til en Fideikommisskapital paa 182000 Kr., hvoraf Rentenydelsen skulde tilfalde den, der efter Erektionspatentets Bestemmelser skulde træde til Besiddelsen af Stamhuset.

Den sidste Besidder af Fideikommisset, Proprietær Hans Brinck-Seidelin, der — ligesom Indstævnte, fhv. Proprietær Johan Brinck-

Seidelin — var Søn af Konferensraad, Generaldesisor Brinck-Seidelin, fra hvem Fideikommissets Besiddelse var gaaet over til ham, afgik ved Døden den 5 Oktober f. A. og efterlod kun 2 Livsarvinger, nemlig Citantinden, Fru Kommandørinde Elisabeth With og en yngre Datter, og, idet Citantinden nu anser sig berettiget til at tiltræde Besiddelsen af Fideikommisset, har hun, da Indstævnte som formentlig nærmere berettiget har protesteret her imod, anlagt nærværende Sag, under hvilken hun har paastaaet sig kendt berettiget til at tiltræde Besiddelsen af bemeldte Fideikommis, medens Indstævnte — hvem der er meddelt fri Proces her for Retten, dog uden Beskikkelse af Sagsfører — har nedlagt Paastand om, at Citantindens Paastand ikke tages til Følge, men at derimod Indstævntes Sukcessionsret anerkendes, og har derhos enhver især af Parterne paastaaet Modparten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger, saaledes at særlig Citantinden paalægges at udrede disse efter Reglerne for beneficerede Sager.

Ovennævnte Erektionsbrevs Hovedbestemmelse angaaende Sukcessionen indeholdes i dets § 7, der er saalydende:

»Udj det øvrige forbliver Stamgodset med alt dets videre tilhørende ved mig og mine ægte Livs Arvinger og ægte Descendenter saavel af den Mandelige som Qvindelige Linie, saalænge nogen af dem er til, dog er dette ved Sukcessionen i Almindelighed at observere, at den skeer ordne og secundum gradus Een Linie efter anden og at Sønnen altid gaar for Døtre, Broder for Søster, den Ældre for den Yngere og Stamgodsets Besidderes Descendenter i den liige nedstigende Linie for de andre Descendenter af samme Linie.«

Indstævnte, der formener, at Sukcessionen i det her omtalte Fideikommis er agnatisk-kognatisk, og at han derfor bør være berettiget til at tiltræde dette fremfor Citantinden, har i saa Henseende fremhævet, at det særlig af Udtrykket »saavel af den mandlige som kvindelige Linie« i den nys citerede § 7 indirekte kan udledes, at Oprettet har villet, at den agnatisk-kognatiske Sukcession skulde være den gældende, da det, hvis Meningen heraf ikke skulde være, at de kvindelige Linier skulde staa tilbage for de mandlige, burde udtrykkeligen have været udtalt, at disse Linier skulde være ligeberettigede, ligesom Indstævntes Antagelse formentlig ogsaa er i god Overensstemmelse med §'ens øvrige Indhold.

Indstævnte har fremdeles anført, at denne Sukcession har Traditionen i den Brinck-Seidelinske Familie for sig, i hvilken Henseende han har henvist til en Udtalelse i et under Sagen fremlagt, af Citantindens afdøde Tante, Frk. Elisabeth Brinck-Seidelin, i Aaret 1887 oprettet Testament og anbragt, at Citantindens Fader ved flere Lejligheder har udtalt sig paa en Maade, der forudsatte Indstævntes Ret til efter hans Død at tiltræde Fideikommisset, samt at Citantinden selv tidligere har haft den samme Anskuelse.

Efter Indstævntes Anbringende var det derhos den almindelige Antagelse paa den Tid, da Erektionspatentet oprettedes — og hvortil derfor Erekter maa antages at have henholdt sig — at Sukcessionen i Stamhuse i Tilfælde, hvor Erektionsbrevet tav eller dets Bestemmelser ikke vare tydelige, maatte være agnatisk-kognatisk, ligesom denne Sukcession ogsaa er den, der sædvanlig er hjemlet for Stamhuse i paagældende Erektionspatenter.

Indstævnte har endeligen paaberaabt sig Analogien fra Privilegierne af 25 Marts 1671, ved hvilke den agnatisk-kognatiske Sukcession er hjemlet for Lehnene, samt fra Bestemmelserne om Aasæderetten i N. L. 5—2—63, jfr. Fr. 31 Maj 1737 og 26 Maj 1752, hvorefter de mandlige Linier foretrækkes for de kvindelige, ligesom han har henvist til, at det var almindelig antaget i Teori og Praksis, at den samme Regel maatte gælde med Hensyn til Sukcessionen i Selvejer-Bøndergaarde her i Landet, fordi Godset paa den Maade bedst konserveredes ved Familien, og har Indstævnte i Forbindelse hermed af fornævnte Erektionsbrev fremdraget nogle Udtalelser, der formentlig godtgøre, at det har været Erektor magtpaaliggende at konservere Ejendommen i sin adelige Familie, idet han i saa Henseende har henvist til det flere Steder i samme brugte Udtryk »Til Familiens Konservation« samt til Bestemmelserne i dets § 5 om, at den, der bliver gift med en Kvinde, der bliver Possessor, skal optage og bære Erektors Stammenavn og Vaaben, og om, at Nobilitationspatentet stedse skal forblive i Stamgodsets Besidders Gemme og Forvaring.

Imod Citantindens Benægtelse er det nu ikke af Indstævnte godtgjort, at der i den Brinck-Seidelinske Familie har eksisteret nogen saadan Tradition, eller at der, da Erektionspatentet oprettedes, eksisterede en saadan almindelig Antagelse angaaende Stamhussukcession som af Indstævnte hævded, og, ligesom den Omstændighed, at der muligen af oven ommeldte Frk. Brinck-Seidelins Testament kan udledes en saadan Forudsætning fra hendes Side angaaende Sukcessionen i her ommeldte Fideikommis som af Indstævnte antaget, eller at Citantindens Fader og hun selv kan have haft den samme Anskuelse herom, som Indstævnte her under Sagen gør gældende, ikke skønnes at kunne have nogen videre Betydning for nærværende Sags Afgørelse, saaledes findes der ikke en tilstrækkelig Aarsagernes Lighed til Stede for, at der med Sikkerhed kan analogiseres fra de om Lehn og de andre af Indstævnte berørte Ejendomme gældende Sukcessionsregler til, hvad der i saa Henseende maa antages at skulle gælde om Stamhuse.

Hvad dernæst angaar Hovedbestemmelsen om Sukcessionen i det her omhandlede Fideikommis, navnlig Erektionspatentets ovenciterede § 7, maa der gives Citantinden Medhold i, at denne nærmest hjemler den lineal-kognatiske Sukcession. Ikke blot findes der ikke i det af Indstævnte som oven ommeldt citerede Udtryk af denne § at indeholdes nogen Antydning om den agnatisk-kognatiske Sukcession, idet Udtrykket »mandlige Linies Descendenter« naturligt findes at maatte forstaaes som sigtende til Descendenter af Erektors Sønner og »kvindelige Linies Descendenter« til Descendenter af Erektors Døttre, hvorefter altsaa Stamhuset forbliver ved Descendenterne saavel af den mandlige som af den kvindelige Linie, saa længe nogen af dem er til, og Erektors Sønners Descendens vel kaldes forud for hans Døttres Descendens, men Stamhuset forbliver i paagældende Descendens, saa længe nogen er til, men §'ens øvrige Indhold — hvori Sukcessionen indenfor den enkelte Linie berøres — synes endog endnu bestemtere at henpege paa den lineal-kognatiske Sukcession. I denne Henseende kan fremhæves §'ens Udtryk »ordine« og »een Linie efter anden« — hvorefter der altsaa ikke skal springes fra Linie til Linie — samt Orden »Sønner altid gaar for Døttre, Broder for Søster« — hvorved

synes tilkendegivet, at Stamhuset, naar der ikke er Søn, tilfalder Døttre og ikke sidste Besidders Broder, ligesom §'ens Slutningsbestemmelse »og Stamgodsets Besidderses Descendenter i den lige nedstigende Linie for de andre Descendenter af samme Linie«, ogsaa er i Overensstemmelse med den lineal-kognatiske Sukcession.

Hertil kommer endnu, at ifølge Erektionspatentets § 8 kaldes Erektors Broders Descendenter først til Sukcession i Stamhuset, naar alle Erektors Descendenter — altsaa ikke blot de mandlige — ere døde, og da der ej helier for en saadan Fortrinsret for Mandslinierne som af Indstævnte forfægtet findes med Føje at kunne slutes noget fra de øvrige Udtalelser i Erektionsbrevet, særligen fra dettes § 5 eller fra det af Indstævnte fremhævede Udtryk »til Familiens Konservation«, medens det endog ikke skønnes rettere, end at der ifølge Stamhusets Karakter som Familieinstitution maatte fordres en udtrykkelig Bestemmelse i Erektionsbrevet, dersom Kvindeliniernes ubetinget skulde vige for de mandlige Linier, kan saadant in casu ikke antages hjemlet ved bemeldte Erektionspatent.

Idet Sukcessionen i det her omhandlede Fideikommis i Henhold til det foranførte saaledes maa antages at være den lineal-kognatiske, maa som Følge heraf Citantinden anses berettiget til at sukkedere i dette fremfor Indstævnte, og vil derfor hendes Paastand om at kendes berettiget til at tiltræde Besiddelsen af Fideikommisset være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Overtrædelse af Stempelovgivningen foreligger ikke.

Mandagen den 13 Juni.

Nr. 198. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Karl Hjalmar Emil Petersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Voldtægt.

Kronborg vestre Birks Ekstrarets Dom af 31 December 1903: Arrestanten Carl Hjalmar Emil Petersen bør at hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar; saa bør han og udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kapel, 15 Kr. og Defensor, Sagfører H. M. Nielsen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 April 1904: Arrestanten Karl Hjalmar Emil Petersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Sagførerne Kapel og H. M. Nielsen,

henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr., samt Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører V. S. Salomonsen og Prokurator Mundt, 30 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Dietrichson og Asmussen hver 40 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kronborg vestre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Karl Hjalmar Emil Petersen, der er født den 1 Juli 1877, og foruden i sin Militærtjeneste at være straffet 3 Gange arbitrært, er ved Kronborg Garnisons Krigsretsdom af 13 December 1899 anset efter Straffelov for Krigsmagten §§ 181, 177, 112, 178 og 120, jfr. §§ 122 in fine og 52, 4de Stk., med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, aktioneret for Voldtægt, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Pigen Anna Elfrida Olsen, der er født den 22 Juli 1882, har edelig forklaret, at hun Søndagen den 11 Oktober f. A. efter et Besøg i Hillerød kom tilbage til Græsted om Aftenen med det Kl. 8¹⁰ ankommende Jernbanetog, og paa Stationen blev modtaget af sin Broder Svend Peter Olsen og Arrestanten, hvem hun ikke før var truffet sammen med, og at hun, efter at de alle tre havde drukket Kaffe sammen i den ved Stationen liggende Kro, fulgtes med sin Broder og Arrestanten ad Græsted til. I Græsted forlod Broderen dem for at se paa en Karussel, og da hun havde ventet noget paa ham, sagde hun til Arrestanten, at hun nu vilde gaa hjem til Alume. Arrestanten tilbød da at følge hende, og da han tilføjede, at han nok skulde være pæn og ordentlig mod hende, tog hun mod hans Tilbud. Under Vejs gik de Arm i Arm, og Arrestanten spurgte hende lidt efter, om de skulde være Forlovede, hvortil hun svarede ja, og de kyssedes nu flere Gange og gik med hinanden om Livet. Da de vare komne i Nærheden af det Hus, i hvilket Arrestanten boede, foreslog han hende at gaa derhen, for at han kunde hente sit Fotografi og give hende det, hvilket hun indvilgede i; derimod vilde hun ikke gaa med ham op paa hans Værelse, uagtet han tilbød at give hende sit Lommeur i Pant paa, at han ikke skulde gøre hende noget.

De fortsatte nu deres Gang ad Alume til ad Landevejen, idet hun afslog hans Opfordring til at gaa over Markerne eller ad Jernbanelinien, og da de. som det maa antages omtrent Kl. 9^{1/2}, vare komne forbi Gaardejer Hans Andreasens Gaard til en Markvej, der fører ind til Parcellist Rasmus Rasmussens Sted, spurgte Arrestanten, om han

maatte føle hende med Haanden, hvad hun besvarede med et bestemt »Nej«. Arrestanten sagde hertil: »Ja, men jeg vil«, og tog fat paa hende og søgte at løfte hendes Klæder op, men hun stred imod, og de tumlede en Tid lang med hinanden, og skreg og raabte hun under dette for at tilkalde Hjælp, hvorover Arrestanten haanede hende, spurgte hende, om hun ikke kunde skringe højere, og tilføjede, at hun bare skulde blive ved med at skringe. Omsider lykkedes det Arrestanten at faa hende kastet omkuld i Vejgrøften, saaledes at hun kom til at ligge paa tværs af denne med Hovedet paa Vejrabatten, hvorefter Arrestanten kastede sig over hende, lagde sig oven paa hende, som bar Benklæder, aabne foran, med sit blottede mandlige Lem og tog hendes Skørter op. Hun forsøgte nu at ryste ham af sig, men med en Ed truede han hende med, at »han nok skulde give hende noget andet«, dersom hun paa ny prøvede paa at vælte ham af sig, og da hun derefter sparkede med Benene, truede han med at ville kvæle hende, hvis hun ikke lod være dermed, ligesom han, da hun vedblivende raabte og skreg, søgte at hindre dette ved at lægge sin Haand paa hendes Mund. Da hun ved alt dette, hans Trusler og voldelige Behandling, var bleven saa medtaget, at hun ikke kunde fortsætte sin Modstand, maatte hun tilsidst finde sig i, at han fik sin Villie med hende, og antager hun, at han fuldbyrdede Samlejet med hende. Hun har endvidere forklaret, at hun, medens Arrestanten endnu laa oven paa hende, udtalte sin Frygt for, at hun kunde blive frugtsommelig ved ham, og at Arrestanten dertil svarede, at det troede han ikke, men at han, om det alligevel skulde ske, jo kunde gifte sig med hende, samt at Arrestanten, efter derpaa at have rejst sig op, og medens han endnu stod over hende, spurgte, om hun vilde staa op, eller om han skulde prøve en Gang til, hvortil hun svarede, at hun naturligvis vilde op. Efter at have faaet sig rejst, saa hun, at der nærmede sig et Par Kvinder og en Mandsperson, og da disse kom til det Sted paa Landevejen, hvor hun og Arrestanten stode, saa hun, at det var Husmand Jørgen Rasmussens Enke fra Alume og dennes Datter Marie, hvorimod hun ikke kendte Mandspersonen, der straks fjernede sig. Hun gik nu med de to Kvinder tilbage til Gaardmand Hans Andreasens Gaard, og fulgte Arrestanten bag efter dem og spurgte hende tæt foran Gaarden om hendes Adresse, hvortil hun svarede, at han ikke behøvede nogen Adresse, da han jo vidste, at hun boede i Alume. Hun fortalte straks Jørgen Rasmussens Enke, hvad der havde tildraget sig, hvilket hun gentog, da hun var kommen ind til Hans Andreasen.

Arrestanten har om, hvad der passerede mellem ham og Anna Elfrida Olsen den paagældende Aften, indtil de naaede Hans Andreasens Gaard, forklaret i væsentlig Overensstemmelse med Pigen, men om hvad der videre passerede mellem dem, gaar hans Forklaring ud paa, at de, efter at være kommet et lille Stykke forbi nævnte Gaard, efter hans Opfordring satte sig paa Grøftkantene, og at han da med Pigen Samtykke løftede hendes Klæder op og med Haanden befølte hendes bare Legeme og Kønsele, samt at han derpaa, efter at have taget sit mandlige Lem frem, lagde sig »halvvejs oven paa hende«, men han benægter at være kommet i Berøring med hendes Kønsele med sit mandlige Lem, endsige da at have opnaaet og end mindre

fuldbyrdet Samleje med hende, ligesom han paa det bestemteste benægter at have anvendt Tvang eller Vold mod hende. Han erkender vel, at Pigen ved den paagældende Lejlighed har raabt og skreget, men gør gældende, at dette først skete, da hun hørte eller saa nogen nærme sig, og at Pigen alene skreg for at redde sin Ære og sit Om-dømme ved at give det Udseende af, at hun var bleven voldelig overfaldet og behandlet af ham, og denne Forklaring har Arrestanten under den mod ham indledede Undersøgelse vedblivende paa ethvert Punkt fastholdt.

Husmand Jørgen Rasmussens Enke og dennes fornævnte Datter Marie have under Sagen overensstemmende edelig forklaret, at de, da de den 11 Oktober f. A. om Aftenen ca. Kl. 9¹/₂ gik paa Vejen fra Alume ad Græsted til, hørte høje Raab og Skrig af en Kvinde og afvekslende dermed en Mandfolkestemme, der raabte »Hold Kæft«. Kvinden blev ved med at raabe og skribe; derunder raabte hun: »Lad mig komme op«, og navnlig hørte de ganske tydelig, at hun raabte: »Hjælp mig, Herre Jesus«. De fremskyndede nu deres Gang, og da de kom til Stedet, saa de en Mandsperson og en Kvinde, der stod paa Vejen og derefter gik hen imod Hans Andreasens Gaard, Mandspersonen, saa vidt de kunde se, holdende Kvinden om Livet, uden at de indbyrdes eller med Enken og Datteren vekslede noget Ord, før de vare komne lige ud for Hans Andreasens Gaard, da Anna Elfrida Olsen, efter at være tiltalt af Enken, sluttede sig til denne og gik med hende ind i Gaarden.

Under et paa Overrettens Foranledning optaget nyt Forhør i Sagen har fornævnte Jørgen Rasmussens Enke og Datter i Henhold til den af dem tidligere aflagte Ed forklaret, at der mellem det Sted i Alume, hvor Enken bor, og Hans Andreasens Gaard er ca. 10 Minutters Gang, og at de, da de den 11 Oktober f. A. om Aftenen vare paa Vej fra deres Bolig til Hans Andreasens Gaard, havde tilbagelagt ²/₃ af Vejen, da de første Gang hørte Raab, samt at der fra det Øjeblik, de først hørte Raab, og indtil det Tidspunkt, da de traf sammen med Anna Elfrida Olsen og Arrestanten, er hengaaet fra 2 til højst 3 Minutter.

Arrestanten har derhos under Reassumtionsforhøret forklaret, at han allerede, da han og Anna Elfrida Olsen vare komne udenfor det Hus, hvor han havde sit Logi, har spurgt hende, om han maatte »føle« paa hende, hvortil hun gav sin Tilladelse, idet hun tilføjede, at »det andet« maatte vente, indtil de bleve gifte, og at han derefter har befølt hende paa hendes Kønsele, og har han paa Dommerens Forespørgsel, hvorfor han ikke tidligere er fremkommet med dette, forklaret, at han, forinden Underrettsdommen i nærværende Sag faldt, har betragtet det hele som en Ubetydelighed og derfor ikke har fundet Anledning til at gøre Dommeren bekendt hermed.

Anna Elfrida Olsen har vel benægtet Rigtigheden af Arrestantens her omhandlede Anbringende, men det er af Smed Chr. Larsen af Græsted inden Retten forklaret, at han, der den paagældende Aften ved Nitiden opholdt sig udenfor sit Hus, hørte et Mandfolk og en Kvinde, som han vel ikke saa, men som hans Hustru genkendte som Arrestanten og Anna Elfrida Olsen, tale sammen, og at Mandspersonen da spurgte Kvinden, om han maatte føle, samt at hun hertil svarede, at føle maatte han nok, men hun havde været forlovet før, og »det

andet« kunde være, til de bleve gifte. Fornævnte Smed Larsens Hustru har derhos ligeledes inden Retten forklaret, at hun, da hun ved den paagældende Lejlighed lukkede Indgangsdøren til deres Bolig op, har hørt Anna Elfrida Olsen udtale: »Jeg har været forlovet før, og det er det bedste, at det venter, til vi er gifte«.

Der er endelig under Reassumtionsforhøret fremlagt Lægeerklæring, hvorefter det ved Undersøgelse har vist sig, at Anna Elfrida Olsen ikke er frugtsommelig.

Ved de saaledes foreliggende Oplysninger kan der mod Arrestantens Benægtelse ikke anses tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han ved den paagældende Lejlighed har tiltunget sig eller forsøgt at tiltvinge sig Samleje med Anna Elfrida Olsen, og da derhos Sagens Oplysninger bestyrke Rigtigheden af Arrestantens Forklaring om, at den uterlige Behandling, som han, ifølge sin Erkendelse, har ladet hende blive til Del, er sket med hendes Villie eller dog er sket under saadanne Omstændigheder, at han har haft Føje til at gaa ud fra, at den uterlige Behandling ikke har været hende imod, kan han ikke anses skyldig i nogen strafbar Krænkelse af hendes Kønshedsfrihed, og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten efter Straffelovens § 168, 1ste Stykke, sammenholdt med dens § 46, er anset med Forbedringshusarbejde i 2 Aar — — være at forandre.

Det maa misbilliges, at Underdommeren, der den 16 Oktober f. A. har modtaget Anmeldelse om, at der var begaaet Voldtægt mod Anna Elfrida Olsen, først den 22de s. M. har afholdt Forhør i Sagen, og at han først den 17 November s. A. har foranlediget, at Pigen blev underkastet Lægeundersøgelse. I øvrigt har Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter været lovlig.

Nr. 85. Grosserer **H. Hartvigson** (Ingen)

contra

Entreprenør og Murmester **P. Ovesen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Grosserer H. Hartvigson, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelseres Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdag den 14 Juni.

Nr. 45. Ingeniørfirmaet **Hj. Hein & Møller-Holst** og dette Firmas eneste ansvarlige Deltagere, cand. polyt. Hjalmar Hein og Ingeniør Kristen Møller-Holst (Hansen)

contra

Aktiebolaget **Landéns Hissar** (Jensen),

betræffende Spørgsmaalet om Betydningen af en af Aktiebolagets administrerende Direktør paa dets Vegne indgaaet Overenskomst.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Juni 1903: Mod Udlevering af den ovenfor omhandlede Overenskomst af 8 Juni 1901 bør de Indstævnte, Ingeniørfirmaet Hj. Hein & Møller-Holst her af Staden og dette Firmas eneste ansvarlige Deltagere, cand. polyt. Ingeniør Hjalmar Hein og Ingeniør Kristen Møller-Holst, disse en for begge og begge for en, til Citanterne, Aktiebolaget Landéns hissar i Stockholm betale 19500 Kroner med Renter heraf, 5 pCt. aarlig, fra den 24 September 1901, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den den 7 Oktober 1901 fremlagte Kontrakt af 25 November 1899, som findes vedhæftet ovennævnte Overenskomst, og den i samme Retsmøde fremlagte Kontrakt af 29de November 1899, ikke ere forsynede med Stempel.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Kontraappellantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville Hovedappellanterne have at betale til Kontraappellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Hovedappellanterne, Ingeniørfirmaet Hj. Hein & Møller-Holst og dette Firmas eneste ansvarlige Deltagere, cand. polyt. Ingeniør Hjalmar Hein og Ingeniør Kristen Møller-Holst, disse en for begge og begge for en, til Kontraappellanten, Aktiebolaget Landéns Hissar, med 400 Kroner. Saa betale Hovedappellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag have Citanterne, Aktiebolaget Landéns Hissar i Stockholm, paa-

staaet de Indstævnte, Ingeniørfirmaet Hj. Hein & Møller-Holst her af Staden, og dette Firmas eneste ansvarlige Deltagere, cand. polyt. Ingeniør Hjalmar Hein og Ingeniør Kristen Møller-Holst, disse en for begge og begge for en, dømt til at betale 22500 Kr., som Firmaet skal være Citanterne skyldigt til Rest for Levering af 6 Elevatorer — dog saaledes, at heri eventuelt afgaar nedennævnte Beløb af 3000 Kr. — med Renter af det indtalte Beløb 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 24 September 1901.

De Indstævnte have paastaet sig frifundne for Citanternes Tiltale, principalt pure, subsidiært mod at betale 7500 Kr., og mest subsidiært mod Betaling af 19500 Kr.

Til Støtte for deres principale Paastand have de Indstævnte paaberaabt sig en dem den 8. Juli 1901 i Citanternes Navn af disses administrerende Direktør, Ingeniør Rudolph Landén, meddelt Kvittring for det indtalte Beløb 22500 Kr., som sluttede sig til en samme Dag mellem ham, i Citanternes Navn, og de Indstævnte indgaaet Overenskomst, ifølge hvilken disse, bl. a. mod at faa Kvittring for bemeldte Beløb, til Citanterne transporterede en dem for Levering af de ommeldte 6 Elevatorer til et Byggeforetagende her i Staden tilkommende Fordring paa vedkommende Byggherre, stor til Rest 24000 Kr. I denne Overenskomst hed det sluttelig, at nævnte Ingeniør Landén meddelte »sin personlige Indestaaelse for, at han er berettiget til at signere Aktiebolaget Landéns hissar« Medens det nu er uomtvistet, at der ifølge Citanternes Anmeldelse til Handelsregistret i Stockholm, udkræves to Bestyrelsesmedlemmers Underskrift til at forbinde Citanterne, have de Indstævnte anbragt, at Ingeniør Landén har været særlig bemyndiget til, med bindende Virkning for Citanterne, at afslutte bemeldte Overenskomst. Ligesom de imidlertid ikke overfor Citanternes Benægtelse have godtgjort Rigtigheden af dette Anbringende, kan der heller ikke gives dem Medhold i, at den Omstændighed, at forskellige tidligere Henvendelser til dem fra Citanterne alene ere underskrevne af Ingeniør Landén, skulde bevirke, at dennes Underskrift paa fornævnte Overenskomst blev bindende for Citanterne.

De Indstævnte have fremdeles gjort gældende, at Citanterne have godkendt oftnævnte Overenskomst ved ikke straks at meddele de Indstævnte, at de ikke vilde vedstaa den, dels ved at beholde 3000 Kr., der den 16 Juli 1901, som Afdrag paa den i Overenskomsten ommeldte Fordring paa 24000 Kr., tilstilledes dem af vedkommende Debitor, som af Ingeniør Landén var bleven gjort bekendt med Overenskomsten. Det fremgaar i førstnævnte Henseende af Sagen, at de øvrige Bestyrelsesmedlemmer for Aktieselskabet, efter ved Ingeniør Landéns Hjemkomst til Stockholm den 12te eller 13de Juli 1901 at have faaet Underretning om den af ham afsluttede Overenskomst og efter den 16de s. M. fra deres daværende Sagfører her i Staden at have modtaget selve Overenskomsten, overfor Ingeniør Landén vægrede sig ved at godkende denne og opfordrede ham til at søge den annulleret, at han i Skrivelse til de Indstævnte af 20de s. M. anmodede dem om at indgaa herpaa, at Aktieselskabets Bestyrelse den 22de s. M. vedtog at sende de Indstævnte en Protest mod Overenskomsten, og at Bestyrelsen den 29de s. M. gennem notarius publicus her i Staden tilkendegav de Indstævnte, at den ikke godkendte Overenskomsten. Der maa her-

efter gives Citanterne Medhold i, at de maa anses betimelig at have tilkendegivet de Indstævnte deres Vægning ved at godkende Overenskomsten, og heller ikke findes en saadan Godkendelse at kunne udledes af, at de have beholdt ovennævnte Beløb af 3000 Kr., i hvilken Henseende bemærkes, at de, som ville have modtaget Beløbet som et Depositum for de Indstævnte, paa den Tid, da de modtog det, havde et langt større forfaldet Krav paa disse.

De Indstævntes principale Paastand vil derfor ikke kunne tages til Følge.

Deres subsidiære Paastand, om kun at dømmes til at betale 7500 Kroner, støtte de Indstævnte paa, at de ved Citanternes altfor sildige Levering af de ommeldte Elevatorer have mistet 12000 Kr. af de dem hos vedkommende Bygherre for Elevatorerne tilkommende Beløb, hvilke 12000 Kr. skulde betales ved Fuldendelsen af Elevatoranlægget. De have nemlig anbragt, at Bygherren i Mellemtiden mellem det Tidspunkt, da Citanterne efter deres kontraktmæssige Forpligtelse burde have leveret Elevatorerne, og disses Levering er bleven insolvent. Citanterne have vel erkendt ikke at have leveret Elevatorerne i rette Tid, men have benægtet, at Bygherren har været mindre i Stand til at betale, da Elevatorerne faktisk blev leverede, end da de burde have været leverede, og da de Indstævnte ikke have ført noget Bevis for Rigtigheden af deres modstaaende Anbringende, vil der, allerede af denne Grund, ej heller kunne gives dem Medhold i deres her omhandlede subsidiære Paastand.

Derimod vil, overensstemmende med de Indstævntes mest subsidiære Paastand, der som oven anført er tiltraadt af Citanterne, det af disse her under Sagen indtalte Beløb være at nedsætte med ovennævnte 3000 Kr., hvorhos Betalingen af det Citanterne herefter tilkommende Beløb af 19500 Kr. overensstemmende med, hvad de Indstævnte i saa Henseende have paastaaet, vil være at betinge af, at oft-nævnte Overenskomst af 8 Juli 1901 tilbageleveres dem.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaaet sig tilkendte, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Statskassens Ret bliver at forbeholde med Hensyn til, at den den 7 Oktober 1901 fremlagte Kontrakt af 25 November 1899, som findes vedhæftet ovennævnte Overenskomst, og den i samme Retsmøde fremlagte Kontrakt af 29 November 1899 ikke ere forsynede med Stempel.

I øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Onsdagen den 15 Juni.

Nr. 154.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Hans Christian Lyhs Schou (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Medicinallovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Januar 1904: Tiltalte Hans Christian Lyhs Schou bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Kroner samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at »Salubrin« væsentligt er et antiseptisk Middel og et Toiletmiddel, og Tiltalte kan derfor ikke ved Forhandling heraf anses at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Medicinallovgivningen. Tiltalte vil allerede af den Grund være at frifinde for det offentlige Tiltale.

Thi kendes for Ret:

Hans Christian Lyhs Schou bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Højesterets-sagførerne Lunn og Jensen 50 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hans Christian Lyhs Schou, der er født den 7 Oktober 1865 og ikke er funden forhen tiltalt eller straffet, tiltales for Overtrædelse af Medicinallovgivningen.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste, er det godtgjort, at Tiltalte siden Maj Maaned 1903 som Bestyrer af en herværende Fabrik har forhandlet et paa denne fabrikeret Stof, der benævnes »Salubrin«, og som paa Etiketter og Brugsanvisninger saavel som i Avertissementer anbefales som anvendeligt ved en Mængde til Dels ondartede Sygdomsarter paa en saadan Maade, at det derved maa siges at være falholdt som Lægemedel mod disse Sygdomme.

Midlets enkelte Bestanddele, nemlig foruden Vand: Eddikesyre, Eddikeæther, Alkohol og Glycerin, findes ikke opførte i Justitsministeriets Bekendtgørelse Nr. 146 af 8 November 1897 angaaende de fra den almindelige Detailhandel undtagne præparerede Medicinalvarer, hvorimod Midlet i sin Helhed kan henføres under de samme Steds anførte generelle Betegnelser: solutiones medicatæ, spiritus medicati eller liquores medicati.

Efter denne Midlets Beskaffenhed i Forbindelse med den Maade, hvorpaa det er falholdt som Lægemedel, findes det at maatte henregnes under de i Frdn. 4 December 1672 § 30 omhandlede Apotekervarer.

Tiltalte vil derfor være at anse efter nys nævnte Lovbestemmelse med en Københavns Fattigvæsen tilfaldende Bøde af 200 Kroner.

Nr. 7. Proprietær (eller Teglværksejer) **C. Olesen** (Nellemann)

contra

Sagfører **A. Jacobsen** som Kurator i Bundtmager L. Henriksens Konkursbo (Ingen),

betræffende Appellantens Krav paa Erstatning i Anledning af Boets formentlige Ikke-Indtræden i en Retshandel.

Hjørring Købstads Skifterets Decision af 23 April 1902: Den foran ommeldte af Proprietær Olesen, Breinholt i Bundtmager af Hjørring L. Henriksens Konkursbo fremsatte Fordring om Anerkendelse af et Erstatningskrav kan ikke tages til Følge.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Juli 1903: Den paa-ankede Skiftedecision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Appellanten for Højesteret har ned-sat sin Erstatningsfordring til 15000 Kroner.

Naar den i den indankede Dom gængivne Skrivelse fra Kurator i Bundtmager L. Henriksens Konkursbo til Appellanten af 1½ Juni 1901 sammenholdes med dennes Forespørgsel i Skrivelse af 25 Maj s. A., og navnlig naar henses til, at der af de Forpligtelser ifølge Kontrakten af 13/16 Marts 1900, som den Gang endnu ikke vare opfyldte fra Henriksens Side, i den nævnte Forespørgsel kun fremhævedes Henriksens Forpligtelse til paa Forlangende naar som helst at levere Appellanten de til Fabrikationen af Falstagsten nødvendige Maskiner, findes den Omstændighed, at ogsaa Kurators ovennævnte Svarskrivelse indskrænkede sig til at omtale Boets Indtræden i denne Forpligtelse og derhos gik ud fra den, som det maa antages, urigtige Forudsætning, at den Henriksen efter Kontrakten paaahvilende Forpligtelse til at levere en af disse Maskiner for en Pris af kun 750 Kroner allerede var opfyldt, ikke at have kunnet give Appellanten Føje til at antage, at Boet ikke i det hele vilde indtræde i de Henriksen efter Kontrakten paaahvilende Forpligtelser. Som Følge heraf samt da der, efter at Appellanten havde gjort Boet opmærksom paa, at Kontrakten var uopfyldt paa flere Punkter, end i Skrivelsen af 14 Juni forudsat, den 11 Juli blev givet ham Meddelelse om den paa Skiftesamlingen samme Dag vedtagne, i Dommen gængivne Beslutning, som udelukkede enhver Tvivl om Boets Stilling i den omspurgte Henseende, har Appellanten ikke været berettiget til at betragte Boet som ikke indtraadt i Retshandelen. Dommen vil derfor være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Bundtmager L. Henriksen i Hjørring under 23 September 1896 havde erhvervet Patent Nr. 750 paa en Maskine til mekanisk Formning og Afskæring af Teglsten, blev der den 13de og 16de Marts 1900 mellem bemeldte Bundtmager Henriksen og Citanten, Proprietær C. Olesen af Breinholt, oprettet en skriftlig »Købekontrakt«, hvorved Henriksen for Resten af Patentperioden, altsaa indtil den 23 September 1911 til Citanten overdrog »udelukkende Eneret til paa enhver Maade og i enhver Henseende at udnytte dette Patent« i visse nærmere angivne Dele af Ringkjøbing og Thisted Amter, i hvilken Henseende det i Kontrakten nærmere hedder, at Citanten saaledes i Patentperioden er berettiget til »at fabrikere og forhandle Falstagsten i det nævnte Distrikt ved Hjælp af de patenterede Maskiner og paa den i Patentet angivne Maade samt i det Omfang, Patentet til enhver Tid medfører.« Henriksen forpligtede sig derhos til inden 1 Marts 1901 at levere Citanten »den til Fabrikationen af Falstagstenene nødvendige patenterede Maskine med Montering og Valseværk for en Købesum af 500 Kr. samt til, naar som helst Citanten ønskede det, at levere ham endnu en Maskine med Tilbehør for 750 Kr., hvorefter det i Kontrakten hedder, at Henriksen »ogsaa er pligtig til at levere flere end disse 2 Maskiner — saa mange som Olesen forlanger — for 1100 Kr. pr. Stk.« Ved et ligeledes skriftligt Tillæg til Kontrakten — ved hvilken Henriksen endvidere forpligtede sig til for Citantens Regning at levere Folk til Opstilling af Maskinerne — enedes Kontrahenterne imidlertid om, at Citanten skulde have en »Prøvetid« indtil 1 September 1900, hvori han kunde overveje, »hvorvidt han vilde tiltræde den foranstaaende Kontrakt«, og med Hensyn hertil blev det bl. a. bestemt, at Henriksen »straks« skulde levere Citanten »en af de forannævnte patenterede Maskiner«, saaledes at denne, saafremt Citanten valgte at »tiltræde« Kontrakten, skulde træde »istedetfor den første af de i Kontrakten omhandlede Maskiner«. Med Hensyn til Vederlaget »for Retten til at udnytte Patentet« blev det i øvrigt i Kontraktens Post 1 bestemt, at Citanten skulde betale Henriksen dels en Gang for alle 2000 Kr., der skulde erlægges med en 3 Maaneders Akcept paa 1000 Kr. i December Termin 1900 og 1000 Kr. i Marts 1902, dels 5 Kr. af hvert 1000 Falstagsten, »som i Patentperioden eller saa længe nærværende Kontrakt gælder, fabrikeres i det paagældende Distrikt for Olesens Regning eller efter hans Ordre paa de patenterede Maskiner, og som derefter sælges for Olesens Regning.« Det bestemtes endvidere i Kontraktens Post 2, at Citanten ikke maatte benytte de Maskiner, som i Henhold til Kontrakten bleve solgte ham, udenfor det oven ommeldte Distrikt eller —

med en enkelt Undtagelse — sælge Fabrikatet til »Folk udenfor Distriktet« eller til Brug udenfor dette, alt under et nærmere angivet Erstatningsansvar, i Post 3, at Citanten uden yderligere Vederlag havde Ret til i Distriktet at benytte eventuelle Forbedringer ved Patentet og Tillægspatenter, at Henriksen var pligtig til selv at betale Patentafgiften og ikke inden den 23 September 1911 maatte give Afkald paa eller pantsætte den til Citanten overdragne Del af Patentet, hvorhos der i Post 4 indeholdtes Bestemmelser sigtende til at sikre Citantens udelukkende Ret til Fabrikation og Forhandling af Tagstenene i det paa-gældende Distrikt.

Efter at ovennævnte Bundtmager Henriksens Bo var taget under Konkursbehandling af Hjørring Købstads Skifteret, indgav Citanten under 25 Maj 1901 en Skrivelse til bemeldte Skifteret, hvori han efter i Almindelighed at have paaberaabt sig det oven ommeldte Kontraktsforhold særligt fremhævede, at Henriksen ved Kontrakten »blandt andet forpligtede sig til paa Forlangende naar som helst at levere mig de til Fabrikationen af Falstagsten nødvendige Maskiner m. m.«, og idet han derhos bemærkede, at han gik ud fra, at Boet var i Besiddelse af Fallentens Eksemplar af Kontrakten, opfordrede han i Henhold til Konkurslovens § 16 Boet til inden 3 Uger at erklære, om det vilde indtræde i »bemeldte Retshandel« og fødre dens fortsatte Opfyldelse fra hans Side. Paa en derefter i Boet den 14 Juni 1901 afholdt Skiftesamling besluttedes det at svare Citanten, at da den ommeldte Kontrakt »kun er uopfyldt fra Skyldnerens Side for saa vidt angaar hans Forpligtelse til i Henhold til Slutningen af Kontraktens Indledning for 1100 Kr. pr. Stk. at levere Olesen saa mange Eksemplarer af den patenterede Maskine, som han forlanger, og man derfor gaar ud fra, at Forespørgselen alene gaar ud paa at faa at vide, om Boet ønsker dette Forhold opretholdt eller vil give Olesen Ret til ad anden Vej at forskaffe sig de nævnte Maskiner, erklærer Skiftesamlingen, at man fremdeles ønsker Forholdet opretholdt«. I Skrivelse af 20de samme Maaned til den i Boet valgte Kurator, Sagfører A. Jacobsen i Hjørring, gjorde Citanten derefter gældende, at det var ganske urigtigt, naar Boet i sin nys nævnte Erklæring var gaaet ud fra, at Kontrakten alene var uopfyldt fra Fallentens Side i Henseende til hans Forpligtelse til for 1100 Kr. pr. Stk. at levere Citanten saa mange Maskiner som denne ønskede, idet den endvidere var uopfyldt paa nogle af Citanten nærmere fremhævede Punkter, og da Citantens Opfordring til Boet af 25 Maj om at erklære, hvor vidt det vilde indtræde i »Skyldnerens hele Retsstilling efter den foreliggende Kontrakt«, ikke uden Forbehold var besvaret bekræftende inden 3 Ugers Fristens Udløb, udtalte Citanten derhos i bemeldte Skrivelse, at han betragtede Boet som ikke indtraadt i Retshandelen, hvorfor han reserverede sig Ret til Erstatning for det Tab, han led ved, at Kontrakten ikke opfyldtes fra Fallentens Side. I Anledning af denne Skrivelse vedtog Boet paa en derefter den 11 Juli s. A. afholdt Samling følgende Best.ning: »Idet Boet fastholder, at Proprietær Olesens Henvendelse af 25 Maj d. A. har været saa ubestemt og uklar med Hensyn til de Punkter, hvori den mellem Skyldneren og Olesen indgaaede Kontrakt endnu skulde være uopfyldt fra Skyldnerens Side, at Boet, for hvem intet forelaa om, at der var andre Punkter, hvori Kontrakten var uopfyldt, end det

i Bestemmelsen i Skiftesamlingen den 14de f. M. omtalte, har været berettiget til at svare som sket er i Overensstemmelse med Vedtagelse i nævnte Samling, og idet Boet mener sig berettiget til at betragte Hr. Olesens Skrivelse af 20de f. M. til Boets Kurator som en ny Henvendelse i Henhold til Konkurslovens § 16 til Boet, vedtages, at Boet, uanset hvor meget eller hvor lidt af Kontrakten, der rettelig maatte anses for at være uopfyldt fra Skyldnerens Side, vil indtræde i Rets-handelen og fordrer den fuldt ud opfyldt fra Hr. Olesens Side, ligesom selvfølgelig Boet fra sin Side opfylder Kontraktens Bestemmelser, hvilken sidstnævnte Forpligtelse ogsaa er involveret i Boets Beslutning paa Skiftesamlingen den 14de f. M.«. Efter at Citanten derpaa i Skrivelse til Kurator af 28de s. M. havde protesteret imod Indholdet af den sidst nævnte Beslutning og derunder imod Boets Berettigelse til at betragte hans før nævnte Skrivelse af 20 Juni som en fornyet Henvendelse til Boet i Henhold til Konkurslovens § 16, indgav han den 30te s. M. en Skrivelse til Skifteretten, hvori han opgjorde det Tab, han led ved Retshandelens Ikke-Opfyldelse, saaledes:

a. Tab ved at Patentet bortfalder eller realiseres, og at Adgangen til at erholde flere Maskiner derved afskæres Olesen	60000 Kr.
b. Tab af Fordel ved Forbedringer af Patentet og Til-lægspatenter efter Kontraktens Post 3	5000 —
c. Tab af Eneretten til at fabrikere og forhandle Sten i det i Kontrakten ommeldte Distrikt	10000 —
og idet han i det samlede Beløb	75000 Kr.
fradrog det i Kontraktens Post 1 ommeldte den 1 Marts 1902 forfaldne Beløb	1000 Kr.
samt den Henriksen ifølge Kontrakten ligeledes til-kommende Afgift af 5 Kr. for hvert 1000 Stykker solgte Sten, hvilken Afgift han beregnede til i alt	20000 —
	<hr/>
	21000 —
til Rest	54000 Kr.

anmeldte han i den nævnte Skrivelse en Erstatningsfordring paa Boet stor 54000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Anmeldelsens Dato, indtil Betaling sker.

Paa en Oversigt over de i Boet anmeldte Fordringer, der frem-lagdes paa den 29 Oktober 1901 afholdt Skiftesamling, var der imidlertid til den af Citanten saaledes anmeldte Fordring af Kurator gjort Vedtegning om, at den ikke kunde anerkendes, »da de Forud-sætninger, paa hvilke Paastanden hviler, ikke er til Stede«, og efter at Kurator derhos i denne Samling til yderligere Belysning af sin Op-fattelse i saa Henseende havde fremlagt et Indlæg, fandt der ved gen-tagen Udveksling af Indlæg mellem Kurator og Citanten en Dispute Sted for Skifteretten, hvorunder Citanten fastholdt sit Krav paa det oven ommeldte Erstatningsbeløb, idet han dog subsidiært paastod Er-statningens Størrelse fastsat ved Skøn. Ved den derefter af Skifteretten den 23 April 1902 i Disputen afsagte Decision eragtedes, at Citantens

Paastand om Anerkendelse af hans Erstatningsfordring ikke kunde tages til Følge, og Citanten har nu — efter at en af ham for Overretten indbragt Sag angaaende Appel af bemeldte Decision ved Overrettens Dom af 26 Januar d. A. var bleven afvist paa Grund af Mangler ved Indstævningen — efter Stævning til ovennævnte Kurator i Boet, Sagfører A. Jakobsen, paa ny indanket Sagen her for Retten, hvor han har paastaet bemeldte Decision underkendt og forandret i Overensstemmelse med de af ham i første Instans nedlagte Paastande, hvorimod Indstævnte har procederet til Skiftedecisionens Stadfæstelse.

Efter Parternes Procedure maa der — idet Indstævnte ikke kan anses at have fastholdt en af ham i første Instans fremsat Paastand om, at Fallenten, der, efter hvad der maa anses in confesso, forinden Falliten har leveret den første af de i Kontrakten ommeldte Maskiner, endvidere har leveret den anden Maskine, der skulde koste 750 Kr. — gaas ud fra, at tidt ommeldte Kontrakt, da Boets ovennævnte Beslutning af 14 Juni 1901 — som det maa antages samme Dag — blev meddelt Citanten, foruden i Henseende til den af Boet ommeldte Levering af Maskiner til 1100 Kr. pr. Stk., endvidere var uopfyldt i alt Fald for saa vidt Leveringen af en Maskine til en Pris af 750 Kroner angik, idet det nemlig stod til Citanten at forlange en Maskine paa Anfordring leveret til denne Pris, og medens de i Citantens ovennævnte Skrivelse af 20 Juni 1901 i øvrigt fremhævede Punkter, paa hvilke Kontrakten efter hans Formening endnu var uopfyldt, ifølge deres Beskaffenhed ikke egnede sig til at danne Grundlaget for en Opfordring til Boet om i Henhold til Konkurslovens § 16 at erklære sig om, hvor vidt det vilde indtræde i Retshandelen eller ej, maa der derimod gives Citanten Medhold i, at hans Skrivelse af 25 Maj 1901, der indeholdt en i denne Retning gaaende Opfordring, maatte anses tillige at have Hensyn til Fallentens Forpligtelse til eventuelt at levere en Maskine til den sidst ommeldte Pris. Det er imidlertid af Indstævnte uimodsagt anbragt, at Boet, da dets tidt ommeldte Erklæring af 14de Juni blev afgiven, ikke havde nogen Adgang til at skaffe sig sikker Kundskab om, hvorvidt Kontrakten paa det ommeldte Punkt var opfyldt eller ej, og navnlig havde Citanten — der ifølge sin Procedure maa antages at have været særligt interesseret i at erfare, om han kunde faa den Maskine, der var stipuleret leveret til en Pris af 750 Kroner, leveret af Boet — ikke i sin Skrivelse af 25 Maj fremhævet dette Punkt, hvad han derhos efter en Brevveksling herom, som han ca. 3 Uger forinden havde haft med Kurator, maatte være særligt opfordret til, men kun i Almindelighed udtalt, at Fallenten var forpligtet til at levere ham de til Fabrikationen af Falstagsten nødvendige Maskiner.

Idet det foreliggende nu ikke giver Føje til at forkaste Indstævntes Paastand om, at Boet, da det afgav sin Erklæring af 14 Juni 1901, svævede i Vildfarelse i Henseende til det Omfang, hvori Kontrakten endnu var opfyldt fra Fallentens Side, samt da der fra Citanten intet er oplyst, der kunde lede til at antage, at Boets Vildfarelse ikke har været kendelig for ham, findes den Omstændighed, at Vildfarelsen har faaet Udtryk i Erklæringen, ikke at have kunnet vitiere denne saaledes, at den ikke skulde have været i Stand til at holde Adgangen aaben for Boet til, efter den ved Citantens Skrivelse af 20 Juni dertil

givne Anledning, med for Citanten bindende Virkning at afgive en saadan yderligere Erklæring angaaende sin Villie til at indtræde i Rets-handelen som den, der derefter i Henhold til Boets paa Skiftesamlingen den 11 Juli fattede Beslutning — som det maa antages samme Dag — blev meddelt Citanten. Idet Citanten herefter har manglet Føje til at betragte Boet som ikke indtraadt i det tidt ommeldte Kontraktforhold, findes han — der efter hvad Indstævnte uimodsagt har anbragt, efter Modtagelsen af Boets Erklæring af 14 Juni har fortsat Teglstensfabrikationen ved Hjælp af den ham af Fallenten, som ovenmeldt, forinden Falliten leverede Maskine og har fortsat Forhandlingen af Stenene i det oven ommeldte Distrikt — allerede paa Grund heraf at have været uberettiget til at gøre en paa Bortfald af Kontraktforholdet støttet Erstatningsfordring gældende mod Boet, og idet det saaledes maa billiges, at Citantens Paastand i saa Henseende ved den paaankede Skiftedecision er forkastet, vil bemeldte Decision være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Da Citanten har begæret Overrettens Afgørelse af, hvor vidt han, der ved Sagens første Indankning her for Retten har erlagt det lovbestaaede Promillegebyr, er pligtig paa ny at erlægge et saadant Gebyr i Anledning af Sagens fornyede Indbringelse for Overretten, bemærkes, at dette Gebyr paa ny vil være at erlægge.

Nr. 101. Generaldirektoratet for Post- og Befordringsvæsenet (den kst. Kammeradvokat)

contra

Kommissionær R. Nielsen (Ingen),

betræffende Indstævntes Krav paa Erstatning for et fra et Pengebrev forsvundet Beløb.

Københavns Gældskommissions Dom af 9 Januar 1903: De Indstævnte, Generaldirektoratet for Post- og Befordringsvæsenet, bør til Citanten, Kommissionær R. Nielsen, betale de paastævnte 100 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 7 December 1901, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 19 Marts f. A. er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at

dens Genstand ej maatte findes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Gældskommissionens Dom bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Citanten, Kommissionær R. Nielsen, de Indstævnte, Generaldirektoratet for Post- og Befordringsvæsenet, tilpligtet at betale ham et Beløb af 100 Kr., der under Forsendelsen ved Postvæsenet af et af ham til Handelsmand A. Nielsen, Skenkelsø, afsendt Pengebrev skal være bortkommet af Brevets angivne Værdi, 229 Kr. 55 Øre, med Renter 5 pCt. p. a. af det paastævnte Beløb fra Klagens Dato den 7 December 1901 og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte, der procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, derunder Salær til den for dem mødende kst. Kammeradvokat, have til Støtte herfor dels benægtet, at de 100 Kr. ere forsvundne, medens Brevet var i Postvæsenets Værge, dels gjort gældende, at Pengenes Forsvinden i hvert Fald maa tilskrives den brugte Kuverts daarlige Beskaffenhed i Forbindelse med Pengenes mangelfulde yderligere Indpakning.

Det fremgaar af Sagen, at Citanten den 4 Marts 1901 ved sin Søn, Pølsemaker A. V. Nielsen, paa Jernbane-Postkontoret heri Staden indleverede et med Citantens Signet forsynet Pengebrev, lydende paa et indlagt Beløb af 229 Kr. 55 Øre, til Handelsmand A. Nielsen, Skenkelsø; da Adressen imidlertid ved en Fejltagelse var angiven at være »pr. Ørsted«, gik Brevet først til nævnte Sted i Jylland, hvorfra det, efter der at være forsynet med den rigtige Adresse »pr. Ølstykke«, returneredes til Afsendelsesstedet. Efter at Brevet derpaa af Postvæsenet den 10de s. M. var afgivet til Postbureauet i det herfra afgaaende Frederikssunds-Tog, konstateredes det af de derværende Postfunktionærer, at Brevets Konvolut paa dens ene korte Side var spaltet paa et ca 1 Tomme langt Stykke og at der af den herved frembragte Aabning stak nogle i Avispapir indpakkede Skillemønter ud.

For at konstatere Forsendelsens daværende Indhold, udvidede vedkommende Postekspedient i Vidnes Nærværelse den forefundne Aabning saa meget, at det indlagte lod sig udtage, og det viste sig da, at Indholdet bestod af 12 Stkr. Ti-Kronesedler og en Femkroneseddel, der ikke vare særlig indpakkede, 4 Kr. 55 Øre i Møntstykker, indpakkede i Avispapir, samt en Afregning, saa at der i Forhold til den paa Brevet angivne Værdi manglede 100 Kroner. Forsendelsen blev derefter under Postvæsenets Segl videresendt med fornøden Paategning.

Citantens ovennævnte Søn har afgivet en Vidneforklaring, der er vedtaget som med Ed bekræftet om, at han, efter at have eftertalt Beløbet paa Citantens Kontor, i dennes Paasyn indlagde 229 Kr. 55 Øre i Brevet, som han umiddelbart derefter personlig bragte paa Jernbanepostkontoret.

Ligesom der herefter maa gaas ud fra, at det Beløb af 100 Kr., der af Postbureauet i Frederikssunds-Toget konstateredes at mangle i den paa Pengebrevet angivne Værdi, for hvilken Postvæsenet i Henhold til Postloven af 5 April 1888 § 17, 2det Stykke, jfr. § 12 b, havde overtaget en Forsikringsforpligtelse, er gaaet tabt, medens Forsendelsen var i Postvæsenets Væрге, saaledes findes de Indstævnte mod Citan- tens Benægtelse ikke at have godtgjort, at den Pengebrevet overgaaede Beskadigelse udelukkende har haft sin Grund i Indholdets Beskaffen- hed eller en uhensigtsmæssig Indpakning; og da der nu ej heller under Sagen er oplyst nogen anden Omstændighed, som ifølge Postlovens § 17 kan fritage Postvæsenet for Erstatnings Ydelse, ville de Indstævnte være at dømme overensstemmende med Citan- tens Paastand, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Herefter vil der ikke kunne tilkendes den kst. Kammeradvokat Salær under Sagen.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdagen den 16 Juni.

Nr. 99. Bankierfirmaet **D. B. Adler & Co.** (Winther)

contra

Advokat **S. S. Nellemann** som Mandatarius for Købmand J. Zinck m. fl. (Selv),

betræffende Spørgsmaalet om Udstrækningen af en Kautionsforpligtelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Januar 1904: Indstævnte, Højesteretsadvokat S. S. Nellemann som Mandatarius for Købmand J. Zinck, Handelsfirmaet Chr. Simoni, Direktør P. Klein, Konsul Jørgen Justesen, Landstingsmand Jørgen Berthelsen, Grosserer Hans Jensen, Murmester Otto Stenersen, Malermester H. P. Jørgen- sen, Borgmesterfuldmægtig Aage Faber og Apoteker J. K. Strøyberg, bør for Tiltale af Citanterne, Bankierfirmaet D. B. Adler & Co., i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for

Højesteret betaler Appellanten, Bankierfirmaet D. B. Adler & Co., til Indstævnte med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Aaret 1900 indledede Underretssagfører Karl Berg af Aalborg Forhandlinger med Citanterne, Bankierfirmaet D. B. Adler & Co. i Anledning af, at han hos disse ønskede at optage et Laan paa 50000 Kr., og Citanterne gik da ogsaa ind paa at tilstaa ham det ønskede Laan, efter at han havde faaet 50 navngivne Mænd, deriblandt Købmand J. Zinck, Handelsfirmaet Chr. Simoni, Direktør P. Klein, Konsul Jørgen Justesen, Landstingsmand Jørgen Berthelsen, Grosserer Hans Jensen, Murmester Otto Stenersen, Malermester H. P. Jørgensen, Borgmesterfuldmægtig Aage Faber og Apoteker J. K. Strøyberg til at love, at de vilde tegne sig som Selvskyldnerkautionister for Laanet. De paagældende Mænd underskrev derpaa i December 1900 et Dokument, der bl. a. indeholder følgende Bestemmelser: »Til Sikkerhed for aldeles skadesløs Betaling af alt, hvad Underretssagfører Karl Berg her af Byen er eller bliver d'Hrr. D. B. Adler & Co. i København skyldig indtil et Beløb af 50000 Kr., skriver Femti Tusinde Kroner, med Renter og Omkostninger indestaar vi underskrevne (her følger Navnene paa de 50 Mænd) herved som solidarisk ansvarlige Kautionister og Selvskyldnere.

Vor Kautionsforpligtelse skal dog være saaledes begrænset, at den aftager med 5000 Kr., skriver fem Tusinde Kroner, aarligt, saaledes at den pr. 1 Januar 1902 kun andrager 45000 Kr., pr. 1 Januar 1903 nedskrives til 40000 Kr. og saa fremdeles.«

Paa Laanet blev der i Løbet af 1901 og 1902 betalt forskellige Afdrag af Sagfører Berg, saaledes at det nedbragtes til 44000 Kr., for hvilket Beløb Berg akcepterede en af Citanterne paa ham trukket Veksels. Da denne forfaldt den 28 December 1902, blev den imidlertid ikke indfriet af Sagfører Berg, og Citanterne rettede derfor Paakrav til de 10 ovenfor nævnte Kautionister om at betale de 44000 Kroner. Disse Kautionister betalte saa Citanterne 40000 Kr. med Renter, men vægrede sig ved at betale de resterende 4000 Kr., idet de gjorde gældende, at deres Kautionsforpligtelser fra og med den 1 Januar 1903 var blevet nedsat til kun at andrage 40000 Kr.

Citanterne har nu efter Stævning til Højesteretsadvokat Nellemann som Mandatarius for de nævnte 10 Mænd nedlagt Paastand om, at Advokat Nellemann i sin nævnte Egenskab tilpligtes at betale de omtvistede 4000 Kr. med Renter heraf 6 pCt. p. a. fra den 22 December 1900 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Da det nu er uomtvistet, at Citanterne først efter den 1 Januar 1903 har rettet Paakrav til Kautionisterne om Betaling af de 44000 Kr., maa Retten give Indstævnte Medhold i, at den ovenfor citerede Bestemmelse i Kautionsbeviset om, at Kautionsforpligtelsen skulde være

saaledes begrænset, at den pr. 1 Januar 1903 kun androg 40000 Kr., maa komme Kautionisterne til Gode in casu — og det uagtet Vekslen paa de 44000 Kr. var forfalden til Betaling den 28 December 1902, altsaa før den 1 Januar 1903 — og Citanternes Paastand om, at Indstævnte dømmes til at betale de 4000 Kr. med Renter som Mandatarius for de nævnte 10 Mænd vil herefter ikke kunne tages til Følge. Og for saa vidt Citanterne subsidiært har nedlagt Paastand om, at Indstævnte dømmes til at betale de 4000 Kr. med Renter som Mandatarius for to af de 10 Kautionister, nemlig Firmaet Chr. Simoni og Konsul Jørgen Justesen, vil heller ikke denne Paastand kunne tages til Følge, idet det Moment, som Citanterne har anført til Støtte for denne Paastand — nemlig at disse to Kautionister formentlig har været vidende om, at Berg havde forpligtet sig overfor Citanterne til at betale aarlige Afdrag paa Laanet — er uden Betydning i saa Henseende.

Sagens Omkostninger ville være at ophæve.
Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredagen den 17 Juni.

Nr. 77. Fabrikejer, Direktør **G. A. Hagemann** (Hansen)

contra

Krigsministeriet (den kst. Kammeradvokat),

betræffende Spørgsmaalet om Militærets Ret til at færdes paa Appellantens Ejendom Borupgaards Jorder.

Lardsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 September 1903: De Indstævnte, Krigsministeriet, bør for Tiltale af Citannten, Fabrikejer G. A. Hagemann, i denne Sag fri at være. I Salær til den konst. Kammeradvokat betaler Citannten 60 Kr., som udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Den i foregaaende Instans nedlagte Paastand om Sagens Afvisning er ikke gentagen for Højesteret. Derhos bemærkes, at det ikke af Appellanten er gjort gældende for Højesteret, at der ved de i den indankede Dom omhandlede Øvelser er gjort Skade paa Appellantens Ejendom.

Ifølge hvad der i Aarhundreder ubestridt har fundet Sted, maa saadan Brug af Enkeltmands Grund, som den, hvorom der her under Sagen er Spørgsmaal, anses berettiget, og dette kan ogsaa udledes af den i Dommen nævnte Plakat af 1801, ligesom det er forudsat andre Steder i Lovgivningen.

Som Følge heraf vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, hvorhos Appellanten vil have at udrede Salær til den konstituerede Kammeradvokat

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret til den konstituerede Kammeradvokat betaler Appellanten, Fabrik-ejer, Direktør G. A. Hagemann, 80 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne mod Krigsministeriet anlagte Sag har Citanten, Fabrikejer G. A. Hagemann, anført, at Afdelinger af det i Helsingør garnisonerende andet Fodfolkregiment i Løbet af Sommeren 1900 gentagne Gange under Afholdelse af Eksercits og andre Øvelser har betraadt de til hans Ejendom Borupgaard i Tikøb Sogn hørende Arealer og forvoldt Skade i forskellig Retning paa Ejendommer. Da Citanten formener, at hans Ejendomsret herved er krænknet paa ulovlig Maade, paastaar han Hæren kendt uberettiget til i Fredstid under militære Øvelser eller Manøvrer at betræde de til hans nævnte Ejendom hørende Jorder, subsidiært dem af disse, der ere tilsaaede ∅: under Behandling som Marker eller Skov, i al Fald i Tiden fra Saaning af Græs, Kløver, Sæd eller hvilken som helst anden Afgrøde, indtil Jorden er ompløjet. De Indstævnte, der have givet Møde ved den konst. Kammeradvokat, gøre gældende, at der ikke tilkommer Citanten nogen Ret til at forbyde, at militære Afdelinger betræde hans Ejendom, og procedere i Henhold dertil principalt til Sagens Afvisning, subsidiært til Frifindelse.

Ligesom der maa antages ved Plakat 31 Juli 1801 at være hjemlet vedkommende Regeringsmyndighed Ret til at træffe Beslutning om endelig Afstaaelse til det offentlige af den fornødne Grund til Foranstaltninger, som findes nødvendige af Hensyn til Landets Forsvar, saaledes findes der ogsaa i Kraft af denne Bestemmelse at maatte tilkomme den udøvende Myndighed Beføjelse til at tage Bestemmelse om midlertidig eller forbigaaende Benyttelse af Enkeltmands Grund i det angivne Øjemed, derunder navnlig til de for Hærens Indøvning nødvendige Øvelser i Terrænet, — hvorved ogsaa kan bemærkes, at Afholdelsen af større Hærovelser, som ikke lade sig iværksætte, uden at militære Afdelinger betræde private Ejendomme, findes paabudt i flere gældende Love, se Lov om Hærens Ordning af 6 Juli 1867 Paragraf 19 og Lov om Tillæg til denne Lov af 25 Juli 1880 Paragraf 9.

Som Følge heraf vil der ikke kunne gives Dom efter nogen af Citantens Paastande, og der vil saaledes være at tillægge de Indstævnte Frifindelse for hans Tiltale.

Medens der efter dette Sagens Udfald ikke kan tilkendes Citanten Sagsomkostninger efter hans derom fremsatte Paastand, findes Citanten

efter Omstændighederne at burde betale den konst. Kammeradvokat, der har paastaet sig tillagt Salær, et saadant med 60 Kr.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Mandagen den 20 Juni.

Nr. 213. Højesteretssagfører Høgsbro
 contra
Emanuel Oscar Nielsen (Def. Bagger),
 der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26de April 1904: Arrestanterne Emanuel Oscar Nielsen, Julius Vilhelm Nielsen, Christian Carl Madsen og Frederik Carl Ulrik Johnsen bør straffes: Arrestanterne Emanuel Nielsen, Madsen og Johnsen med Forbedringshusarbejde, Emanuel Nielsen i 2 Aar og Madsen og Johnsen hver især i 8 Maaneder og Arrestanten Julius Nielsen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Helweg-Larsen og Cortsen, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne Emanuel Nielsen, Julius Nielsen og Johnsen, en for alle og alle for en, dog saaledes, at Arrestanten Madsen deraf in solidum med dem bør udrede Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Emanuel Oscar Niensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Høgsbro og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Emanuel Oscar Nielsen, Julius Vilhelm Nielsen, Christian Carl Madsen og Frederik Carl Ulrik Johnsen tiltales:

Emanuel Nielsen for Tyveri og Betleri.

Arrestanten Emanuel Nielsen er født den 6 August 1883 og anset: ved Rettens Dom af 29 Marts 1902 efter Straffelovens § 228 og § 229 Nr. 4, til Dels kfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ved Rettens Dom af 28 April 1903 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestanterne Emanuel Niensens . . . egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at disse 3 Arrestanter have den 20de Januar d. A. betlet her i Staden.

Arrestanterne Julius Nielsen og Johnsen have tilstaaet, at de i Forening med Arrestanten Emanuel Nielsen den 21 Januar dette Aar have frastjaalet Metalstøber Frederik Ortved Jørgensen noget tilsammen til 20 Kr. vurderet Støbegods, og have desangaaende nærmere forklaret følgende:

Den nævnte Dag blev de 3 Arrestanter paa Arrestanten Emanuel Niensens Forslag enige om at begaa Tyveri fra bestjaalnes Støberi paa Hjørnet af St. Annagade og Voldgade, og medens Julius Nielsen holdt Vagt i Nærheden, stod de andre Arrestanter i Voldgade og stjal Støbegodset, der laa frit fremme, gennem et i Stueetagen værende Vindue, hvis Rude Arrestanten Emanuel Nielsen havde ituslaaet, efter at han og Johnsen havde frabrudt det for Vinduet paasømmede Jerntraadsnæt.

Fremdeles har Arrestanterne Madsen og Johnsen tilstaaet, at de næste Dags Aften i Forening med Arrestanten Emanuel Nielsen har indbrudsvis stjaalet fra samme Støberi en Del tilsammen til 8 Kr. vurderet Støbegods, og har desangaaende nærmere forklaret følgende:

Den nævnte Dags Aften ved Ottetiden blev disse 3 Arrestanter paa Arrestanten Johnsens Forslag enige om at begaa Tyveri fra Støberiet, og de skaffede sig derpaa i tyvagtig Hensigt Adgang til dette ved Indstigning gennem et i Stueetagen værende Vindue, hvis Rude Emanuel Nielsen havde trykket ind, efter at de alle havde itubrudt det for Vinduet anbragte Jerntraadsnæt, hvorpaa de stjal Støbegodset.

Arrestanten Emanuel Nielsen har først nægtet at have været med til at begaa disse Tyverier; senere har han erklæret, at han har været beruset de paagældende Dage og derfor ikke kan huske, hvad han har foretaget sig, men han tror ikke, at han har været med til at begaa Tyverierne.

Da imidlertid de øvrige Arrestanter har afgivet fuldstændig overensstemmende Forklaringer angaaende Tyverierne og om Arrestanten Emanuel Niensens Deltagelse i disse,

da Sagens øvrige Oplysninger bestyrke Rigtigheden af disse Forklaringer, i hvilken Henseende særlig skal fremhæves, at det fremgaar af disse, at Arrestanten Emanuel Nielsen har været sammen med de øvrige Arrestanter de paagældende Dage og i Nærheden af Gerningsstedet, samt

da Arrestanten Emanuel Nielsen, hvis Fortid taler stærkt imod ham, intet Erhverv har haft, siden han sidst blev straffet, findes der at være ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Tyverierne ere blevne begaaede som henholdsvis af Arrestanterne Julius Nielsen og Johnsen og af Arrestanterne Madsen og Johnsen tilstaaet og forklaret — og da det endvidere efter de fremkomne

Oplysninger maa anses for ganske uantageligt, at Arrestanten Emanuel Nielsen har været i en paa Grund af Nydelse af Spiritus utilregnelig Tilstand, den Gang han deltog i Udførelsen af Tyverierne, vil han være at straffe for denne sin Virksomhed.

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne være at anse:

Emanuel Nielsen efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3

. . . med Forbedringshusarbejde . . . i 2 Aar . . .

Nr. 69. Skomager Hans Peder Niensens i uskiftet Bo hensiddende Enke **Hanne Margrethe Nielsen** med beskikket Lavværge, Parcellist Niels Andersen (Rée efter Ordre)

contra

Parcellist **Lars Eriksen** (Ingen),

betræffende Betaling af et med den uskrivekyndige Indstævntes Navn underskrevet Gældsbrief.

Kronborg vestre Birks ordinære Rets Dom af 2 December 1902: Naar Indstævnte, Parcellist i Højelt Lars Eriksen, efter forudgaaende lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at han ikke selv har underskrevet ej heller bemyndiget nogen anden til paa sine Vegne at underskrive det under nærværende Sag fremlagte Gældsbevis paa 200 Kroner, som er dateret den 15 Februar 1898 og lyder paa Parcellist Lars Eriksen af Højelt som Debitor og Skomager Hans Peder Nielsen ligeledes af Højelt som Kreditor, bør Indstævnte for Citantinden, fornævnte Hans Peder Niensens Enke, Hanne Margrethe Nielsen af Hesselbjerg med fast Lavværge, hendes Tiltale i denne Sag fri at være og bør Processens Omkostninger i saa Fald ophæves; drister Indstævnte sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør han til Citantinden med Lavværge at betale 228 Kr. 60 Øre med Renter à 5 pCt. p. a. af 200 Kr. fra den 17 September 1902 indtil Betaling sker og at erstatte hende Søgsmaalets skadesløse Omkostninger. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 April 1903: Appellanten, Parcellist Lars Eriksen af Højelt, bør for Tiltale af Appelindstævnte, Skomager Hans Peder Niensens Enke, Hanne Margrethe Nielsen af Hesselbjerg med den for hende beskikkede faste Lavværge, Parcellist Niels Andersen af Blidstrup, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Appellantinden ladet optage et Tingsvidne, under hvilket Parcellist J. P. Rosvall, med hvis Navn det under Sagen omhandlede Gælds brev af 15 Februar 1898 er underskrevet til Vitterlighed, edelig har forklaret følgende.

Efter at Vidnet af Appellantindens afdøde Mand, Skomager Hans Peder Nielsen, den nævnte Dag eller i ethvert Fald en Dag ved dette Tidspunkt var bleven anmodet om at gaa hen paa hans Bopæl hos Indstævnte og affatte et Bevis paa 200 Kroner, som Nielsen havde laant Indstævnte, indfandt han sig paa dennes Bopæl, hvor han traf Indstævnte og Nielsen. Vidnet sagde da til Indstævnte: »Du har vel intet imod, at Skomageren faar lidt Redelighed paa sine Penge«, hvortil Indstævnte svarede noget lignende som, at det var i sin Orden, og Vidnet udfærdigede da det nævnte Gælds brev. Under Udarbejdelsen spurgte han Indstævnte og Nielsen, om Laanet skulde forrentes og med hvilken Rente. Hertil svarede Nielsen, at det skulde forrentes med 3½ pCt. aarlig, ligesom Indstævnte paa en Udtalelse fra Vidnet om, at det kunde han vel nok være tjent med, svarede bekræftende. Da Gælds brevet var skrevet færdigt, oplæste Vidnet det højt og tydeligt for Indstævnte og bad ham om at underskrive det, hvortil han svarede, at han ikke kunde skrive, idet han samtidig sagde til Vidnet: »Du kan jo skrive mit Navn« Indstævnte tog da fat paa den øverste Del af Penneskafte, hvorefter Vidnet underskrev Indstævntes Navn paa Gælds brevet, som Vidnet underskrev til Vitterlighed.

Ved dette Vidnes Forklaring findes der at være tilvejebragt en saadan Formodning for, at det omhandlede Gælds brev af Vidnet er bleven oplæst for Indstævnte, og at han derefter har bemyndiget Vidnet til at underskrive det med sit Navn, at Sagens Udfald vil være at gøre afhængig af, om Indstævnte edelig tør bekræfte, at dette ikke er sket. Saafremt Indstævnte aflægger Eden, vil han være at frifinde for Appellantindens Tiltale, medens han i modsat Fald i Overensstemmelse med Appellantindens Paa stand vil være at dømme til at betale hende med Lavværge 228 Kroner 60 Øre med Renter 5 pCt. p. a. af 200 Kroner fra den 17 September 1902 til Betaling sker.

Processens Omkostninger i alle Instanser ville være at op hæve og de Appellantindens beskikkede Sagførere under for nævnte Tingsvidnesag og for Højesteret tilkommende Salærer at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Naar Indstævnte, Parcellist Lars Eriksen, inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse inden sit Værneting med Ed bekræfter, at det under Sagen omhandlede Gælds brev ikke er bleven oplæst for ham af Parcellist J. P. Rosvall, og at han ikke der-

efter har bemyndiget denne til at underskrive det med sit (Indstævntes) Navn, bør han for Tiltale af Appellantinden, Hans Peder Nielsens Enke, Hanne Margrethe Nielsen med Lavværg, i denne Sag fri at være. Trøster Indstævnte sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør han imod Ekstradition af Gælds-brevet i kvitteret Stand til Appellantinden med Lavværg betale 228 Kroner 60 Øre med Renter 5 pCt. p. a. af 200 Kroner fra den 17 September 1902 til Betaling sker. Processens Omkostninger i alle Instanser ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Sagfører H. M. Nielsen af Helsingø og Højesteretssagfører Réé tillægges der i Salarium henholdsvis 30 Kroner og 120 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Kronborg vestre Birks ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i første Instans Appelindstævnte, Skomager Hans Peder Nielsens i uskiftet Bo hensiddende Enke, Hanne Margrethe Nielsen af Hesselbjerg, med den for hende beskikkede faste Lavværg, Parcellist Niels Andersen af Blidstrup, Appellanten, Parcellist Lars Eriksen af Højelt, tilpligtet at betale hende 200 Kr., som han skulde skyldte hende ifølge et af ham til hendes afdøde Mand den 15 Februar 1898 udstedt Gældsbevis, Renter 3 $\frac{1}{2}$ pCt. p. a. fra 11 December 1898 til Forligsklagens Dato den 17 September 1902, 26 Kr. 25 Øre, og Opsigelsesomkostninger 2 Kr. 35 Øre, i alt 228 Kr. 60 Øre, tillige med Renter 5 pCt. p. a. af 200 Kr. fra Forligsklagens ovennævnte Dato, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Appellanten paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved Underrettsdommen af 2 December 1902 blev Sagens Udfald gjort afhængig af Appellantens Ed, saaledes at han, saafremt han inden Retten edelig bekræftede, at han hverken selv havde underskrevet eller bemyndiget nogen anden til paa sine Vegne at underskrive det oven ommeldte Gældsbevis, frifandtes for Appelindstævntes Tiltale og Sagens Omkostninger ophævedes, medens han, saafremt han ikke dristede sig til at aflægge saadan Ed, tilpligtedes at betale hende de paastævnte 228 Kr. 60 Øre med Renter 5 pCt. p. a. af 200 Kr. fra den 17 September 1902 til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. Denne Dom har Appellanten ved Stævning af 15 December 1902 indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine i 1ste Instans nedlagte Paastande og paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten. Appelindstævnte har, skøndt lovlig varslet, ikke givet Møde for Overretten.

I det ovenfor nævnte Gældsbevis af 15 Februar 1898 hedder det, at Parcellist Lars Erichsen af Højelt herved tilstaaer at være bleven Skomager Hans Peder Nielsen 200 Kr. skyldig, der skulde tilbagebetales skadesløst med et halvt Aars Opsigelse og forrentes med 3 $\frac{1}{2}$ pCt. aarlig, og det er underskrevet med Navnet »Lars Erichsen

m. p. P., hvorhos det til Vitterlighed er paategnet med Navnet J. P. Rosvall.

Appellanten, der uimodsagt har anbragt, at han hverken kan læse eller skrive, har støttet sin Frifindelsespaastand paa, at de i D. L. 5—1—7 ommeldte Former ikke ere iagttagne ved Oprettelsen af det nævnte Gældsbevis, som han har nægtet at vedkende sig, og har i øvrigt benægtet, at dette nogensinde er oplæst for ham eller tiltraadt for ham samt at han har sat sit Navn derunder eller bemyndiget nogen til at underskrive det med hans Navn.

Den Omstændighed, at Reglen i D. L. 5—1—7 ikke er fulgt ved Gældsbevisets Oprettelse, findes nu ikke, som af Appellanten forment, i og for sig at medføre dettes Ugyldighed overfor den paaberaabte Udsteder; men da Appellindstævnte heller ikke paa anden Maade har godtgjort, at Gældsbeviset er blevet oplæst for Appellanten eller at han har tiltraadt dettes Indhold, lige saalidt som at han har underskrevet dette eller bemyndiget nogen anden til at underskrive det paa hans Vegne, findes Appellindstævnte ikke paa det nævnte Gældsbevis at kunne støtte nogen Ret overfor Appellanten, og denne vil derfor under nærværende Sag — under hvilken der kun er Spørgsmaal om Appellantens Gældsforhold til Appellindstævnte ifølge Gældsbeviset — være at frifinde.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.
Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Tirsdagen den 21 Juni.

Nr. 167. Fabrikant **A. L. Johansen** (Høgsbro)

contra

Skattedepartementet paa Statskassens Vegne (den konst. Kammeradvokat),

betræffende Beregning af Bygningsafgift for to Appellanten tilhørende Ejendomme i Kolding.

Kolding Købstads ordinære Rets Dom af 1 Oktober 1902: Indstævnte, Fabrikant A. L. Johansen i Kolding, bør i Bygningsafgift af de omhandlede Ejendomme for den omhandlede Termin betale i alt 125 Kr. 49 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 12 Januar d. A. til Betaling sker. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter Dommens Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 August 1903: Indstævnte, Fabrikant A. L. Johansen, bør til Citanterne, Skattedepartementet paa Statskassens Vegne, betale 201 Kr. 24 Øre tillige med Renter heraf

5 pCt. p. a. fra den 12 Januar 1902, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter det foreliggende maa det antages, at de i den indankede Dom omtalte Bygninger, med Hensyn til hvilke der er Tvist om Beregningen af Bygningsafgiften, fremtræde som Pakhuse og for de langt overvejende Deles Vedkommende ere indrettede til og benyttes som Pakhuse, i hvilken Henseende bemærkes, at for saa vidt Kontraappellanten har gjort gældende, at det i Dommen omtalte Baghus paa Reg. Nr. 595 benyttes som Udstillingslokale og derfor nærmest maa betragtes som en Butik, kan der efter det om de paagældende Lokalers Indretning og Anvendelse oplyste ikke gives Kontraappellanten Medhold heri. Herefter findes den Omstændighed, at de i Dommen omtalte, forholdsvis ubetydelige Dele af de nævnte Pakhuse benyttes henholdsvis til Værksteder og til Kontor, ikke, som af Kontraappellanten forment, at kunne medføre, at Bygningsafgiften af disse Pakhuse i deres Helhed, til Trods for Bestemmelsen i Fr. 1 Oktober 1802 § 32, sidste Punktum, jfr. L. 31 Marts 1900 § 4, beregnes paa den Maade, som i nævnte § 32, jfr. § 30, er foreskrevet med Hensyn til Forhuse, Sidehuse og Baghuse, for saa vidt de ere indrettede til og bruges til Beboelse, Husholdning eller Værksteder. Da Kontraappellanten heller ikke har oplyst anden Hjemmel for sin Beregning, vil den indankede Dom efter Hovedappellantens Paastand være at forandre derhen, at Hovedappellanten frifindes mod at betale 125 Kroner 49 Øre med Renter, og da Bytingsdommen har samme Resultat, vil denne Dom, ved hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger det maa have sit Forblivende, kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Overretten og for Højesteret findes Kontraappellanten at burde tilsvare Hovedappellanten med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og for Højesteret betaler Kontraappellanten til Hovedappellanten med 300 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanterne, Skattedepartementet paa Statskassens Vegne, i 1ste Instans søgt Indstævnte, Fabrikant A. L. Johansen i Kolding, til Betaling af 201 Kr. 24 Øre, som han skal være pligtig at udrede i Bygningsafgift for Halvaaret fra 1 April til 30 September 1901 af de ham tilhørende Bygninger Reg.-Nr. 595 og 739 af Kolding Købstads Grunde,

tillige med Renter af Beløbet, 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 12 Januar 1902, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdemmen er Indstævnte overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand ikkun tilpligtet at betale Citanterne 125 Kr. 49 Øre med Renter heraf som paastaaet, og Sagen er derefter af Citanterne indanket her for Retten, hvor de har gentaget deres i første Instans nedlagte Paastand, medens Indstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Det fremgaar af Parternes Procedure og Sagens øvrige Oplysninger, at Indstævnte paa tvende ham tilhørende Grunde af Kolding Købstads Jorder har ladet opføre forskellige Bygninger der ifølge en under Sagen fremlagt Afskrift af Opmaalingsprotokollen for bemeldte Købstad ere opmaalte til Bygningsafgift saaledes:

I. Reg.-Nr. 595 paa Matr.-Nr. 408 m. fl. i Jernbanegade:

a.	Forhus til Beboelse	1563	Kv.	Alen.
b.	Sidehus til —	714	—	—
c.	Baghus til Lager og Værksted	2325	—	—

I alt 4602 Kv. Alen.

II. Reg.-Nr. 739 paa Matr.-Nr. 440 b, Havnevejen:

a.	Forhus til Pakhus og Kontor	1238	Kv.	Alen.
b.	Tilbygning til —	600	—	—

I alt 1838 Kv. Alen.

Af de tvende Steder, hvis samlede Forsikringssummer andrager henholdsvis 58570 Kr. og 20290 Kr., er der efter en Takst af $1\frac{1}{2}$ Sk. pr. Kv. Alen beregnet en halvaarlig Bygningsafgift af henholdsvis 143 Kr. 81 Øre og 57 Kr. 43 Øre eller tilsammen 201 Kr. 24 Øre.

Ifølge Opmaalingsforretningen benyttes der af Baghuset Litr. c under Reg.-Nr. 595 — der ligesom Forhuset med Tilbygning under Reg.-Nr. 739 har 3 Etager — i underste Etage til Sadelmagerværksted 192 Kv. Alen og til Malerværksted 124 Kv. Alen, medens Resten af Bygningen benyttes til Lager: af underste Etage i Forhuset Litr. a paa Ejendommen Reg.-Nr. 739 benyttes til Kontor 209 Kv. Alen, medens Resten af Litr. a. og hele Litr. b benyttes til Pakhus. Om den nærmere Beskaffenhed af »Tilbygningen« Litr. b. paa Reg.-Nr. 739 foreligger der ikke under Sagen nogen udtrykkelig Oplysning, men der maa efter alt det foreliggende gaas ud fra, at Tilbygningen ikke har Karakter af en selvstændig Bygning; efter det oplyste er Stedet Reg.-Nr. 739 udlejet til en Grosserer i Kolonialvarer, der benytter de nys nævnte Kontorlokaler til Udførelse af samtlige de af hans Handelsvirksomhed flydende Kontorforretninger.

Færdig fra Trykkeriet den 30 Juni 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 19.

Tirsdag den 21 Juni.

Med Hensyn til det til Stedet Reg.-Nr. 595 hørende Baghus Lit. c, der benyttes af Indstævnte selv, fremgaar det af en under Sagen optagen Skønsforretning nærmere, at der i Stueetagen findes dels tvende til Møbellager benyttede Rum, dels de fornævnte to Værksteder, samt et Rum til Oplag af Materialier til Sadelmagervirksomheden; 1ste og 2den Sal, der ved Hjælp af Bræddeskillevægge er inddelte i et større Antal mindre Rum, benyttes til Lagring og Udstilling af færdige eller omtrent færdige Møbler.

Medens Indstævnte for Tiden indtil 1 April 1901 har erlagt Bygningsafgift af de tvende Steder, overensstemmende med den oven ommeldte Beregning, har han, som meldt, vægret sig ved at betale den hele beregnede Afgift for Halvaaret til 30 September 1901, idet han har villet gøre gældende, at han ifølge Fdg. 1 Oktober 1802 § 32, jfr. Lov Nr. 45 af 31 Marts 1900 § 4, ikkun kan være pligtig at betale fuld Bygningsafgift for Stedet Reg.-Nr. 595's Vedkommende af For- og Sidehuset, samt af de tvende Værkstedlokaler i Baghuset, og for Stedet Reg.-Nr. 739's Vedkommende af Kontorlokalet i underste Etage i Lit. a, hvorimod Afgiften af det resterende Areal — for Reg.-Nr. 595, 2009 Kv. Alen og for Reg.-Nr. 739, 1629 Kv. Alen — efter hans Formening ikke kan beregnes højere end til $\frac{1}{2}$ Sk. pr. Kv. Alen; og idet han overensstemmende med denne Betragtning har foretaget en Udregning, mod hvilken Citanterne ikke have fremsat nogen Indvending, og hvorefter Bygningsafgiften rettelig skulde udgøre for Reg.-Nr. 595, 101 Kr. 97 Øre og for Reg.-Nr. 739, 23 Kr. 52 Øre halvaarlig, har han paastaet sig frifunden mod for den ovennævnte Termins Vedkommende at betale Summen af disse Beløb eller 125 Kr. 49 Øre.

Der findes imidlertid ikke at kunne gives Indstævnte Medhold i de Betragtninger, paa hvilke han har villet støtte sin nævnte Paastand.

Det fremgaar nemlig af Fdg. 1 Oktober 1802 § 32, jfr. § 30, at der ved Ansættelse til Bygningsafgift af en Købstadejendoms til Beboelse eller Næringsbrug benyttede Forhus, Side- og Baghus vil være at beregne Afgift efter en og samme Takst pr. Kv. Alen af samtlige Lokaler i Bygningerne, for saa vidt disse overhovedet er afgiftspligtige, saaledes at der navnlig vilde mangle Hjemmel til at beregne den i § 32, sidste Stykke, ommeldte lavere Afgift af enkelte Lokaler i de nævnte Bygninger, selv om disse Lokaler benyttedes til Pakhusbrug.

Endvidere fremgaar det af den sidst citerede Bestemmelse, at den for Pakhusbygninger i Købstæderne indrømmede Lempelse i Bygningsafgiften ikke kom til Anvendelse, naar Pakhuset var indbygget med andre Bygninger, hvoraf der svaredes en højere Afgift end $\frac{1}{2}$ Sk. pr. Kv. Alen, i hvilket Tilfælde den for disse Bygninger foreskrevne Afgift vilde være at beregne ogsaa af Pakhuset, hvad enten dette udelukkende benyttedes som saadant, eller det til Dels var indrettet til andet afgiftspligtig Brug. Herefter skønnes der imidlertid ikke at kunne blive Spørgsmaal om, ved Ansættelsen til Bygningsafgift af saadanne Pakhusbygninger, der ikke er indbyggede med andre Bygninger, at beregne Afgiften af de forskellige i Bygningen værende, i og for sig afgiftspligtige Rum efter forskellige Takster, hvorimod Afgiften i saadanne Tilfælde, hvor en Pakhusbygning af den her omhandlede Art ikke udelukkende benyttes til Pakhusbrug, findes at maatte beregnes efter den i Fdg. 1802 § 32, 1ste Stykke, foreskrevne almindelige Regel. Heri kan der ikke antages at være sket nogen Forandring ved den af Indstævnte paaberaabte Forskrift i Lov Nr. 45 af 31 Marts 1900 § 4, idet der ikke i denne Lovbestemmelse, for saa vidt den har Hensyn til de i Fdg. 1 Oktober 1802 § 32 ommeldte Pakhusbygninger, kan anses indeholdt nogen selvstændig ny Forskrift om, hvorledes Bygningsafgiften vil være at beregne af disse Bygninger, uanset deres forskellige Indretning og Benyttelse, men kun en Forskrift om, at den Lempelse i Bygningsafgiften, der efter de i øvrigt gældende Regler for denne Afgifts Beregning maatte finde Anvendelse paa Pakhusbygninger i Købstæderne, ikke — saaledes som det var Tilfældet efter Fdg. 1802 § 32 in fine — skal være udelukket, blot fordi disse Bygninger er i indvendig Forbindelse med andre Lokaler, hvoraf der svares en højere Afgift end den i Fdg. 1802 § 32 for »særskilte« Pakhuse foreskrevne.

Som Følge af det anførte vil Indstævnte være at tilpligte at betale Citanterne det af disse indtalte Beløb af 201 Kr. 24 Øre tillige med Renter heraf som paastaet.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorfor der ikke bliver Spørgsmaal om Tilkendelse af Salær til den konstituerede Kammeradvokat, der i begge Instanser har udført Sagen for Citanterne.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdag den 22 Juni.

Nr. 36. Kaptajn **H. Bønnelykke** (Halkier)

contra

Hovmester **Andreas Gall** (Bagger efter Ordre),

betræffende Berettigelsen af en Indstævnte af Appellanten i Henhold til Søløvens § 102, 1ste Stk., paalagt Bøde.

Sø og Handelsrettens Dom af 23 September 1903: Den paa-klagede Bøde ophæves, og vil Indstævnte, Kaptajn H. Bønnelykke, have at betale til Sagsøgeren, Hovmester Andreas Gall, dennes tilbageholdte Hyre, 20 Kr., med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 24 April d. A. til Betaling sker, og 7 Kr. 49 Øre i Sagsomkostninger inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Ordlyden af Sølovens § 102 vilde den Skipperen ifølge nævnte § tilkommende Disciplinærmyndighed kun kunne begrænses som i den indankede Dom antydnet i Kraft af en indskrænkende Fortolkning, til hvilken der imidlertid savnes Hjemmel. Da Indstævnte efter sin Stilling paa Skibet ifølge Sølovens § 108 var underkastet Bestemmelserne i først nævnte §, og da Indstævnte efter det foreliggende ved den i Dommen omtalte Lejlighed maa anses at have vist sig ulydig imod Appellantens Befalinger med Hensyn til Skik og Orden om Bord, vil Appellanten være at frifinde, hvorhos Indstævnte efter Omstændighederne findes at maatte betale Appellanten Processens Omkostninger for begge Retter med 200 Kroner. Det Indstævntes befaledede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Kaptajn H. Bønnelykke, bør for Tiltale af Indstævnte, Hovmester Andreas Gall, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 200 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Bagger 80 Kroner, der udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Dampskibet »Botnia«, ført af Kaptajn H. Bønnelykke, som Fredag den 27 Marts d. A. var ankommet til Esbjerg Havn, blev henliggende samme Steds til Tirsdag den 31 Marts Kl. 12 Middag, da det afgik til Parkeston, hvorfra det ankom her til København Lørdag den 4 April Aften. Mandag den 6 April hen imod Kl. 3 henvendte Hovmesteren (Restauratøren) om Bord i Skibet, Andreas Gall, sig her til Retten med Besværing over en ham af Kaptajnen den 31 Marts Kl. 2 Eftermiddag, altsaa efter Skibets Afgang fra Esbjerg, i Henhold til § 102 Nr. 1 i Søloven idømt Bøde af 20 Kr. for udvist Ulydighed ved Lørdag den 28 Marts, Aften, at have nægtet at efterkomme en Ordre af Kaptajnen om personlig at søge efter en Nøgle til en Kahyttdør, som var for-

svunden, og efter hvilken der allerede forinden forgæves var søgt, men som senere samme Aften blev funden af andre, der søgte efter den.

Da Skibet skulde afsejle paa ny her fra allerede den 7 April, kunde der ikke da foretages videre i Anledning af den saaledes rettidig indgivne Besværing; men Hovmester Gall, der imidlertid var bleven afmønstret, paastævnede derefter den 24 April nærværende Sag, hvorunder han har paastaaet den omtalte Mulktering kendt uberettiget og Kaptajn H. Bønnelykke tilpligtet at udbetale ham de i hans Hyre indeholdte 20 Kr. med Renter deraf 5 pCt. fra Stævningens Dato foruden Sagsomkostninger. Indstævnte har paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger.

Da »Botnia«, den Gang det omtalte passerede, henlaa i en dansk Havn, som var Sæde for en Ret, som kunde paadømme Tilfældet, og da Skibet skulde henligge der tilstrækkelig længe til, at der i og for sig var Tid nok til at forelægge det for og faa det afgjort ved den nævnte Ret, og da der heller ikke ses i øvrigt at have været noget til Hinder derfor, idet der maa antages ikke at have været søgt foretaget noget Skridt i saa Henseende, findes Betingelserne for den Skibsføreren ved Sølovens § 102 hjemlede Straffemyndighed, som han først anvendte, da Skibet et Par Dage efter havde forladt Havnen, ikke at have været til Stede. Den idømte Bøde vil derfor være at ophæve og Indstævnte at tilpligte at udbetale Sagsøgeren sammes Beløb med Renter som paastaaet. Der findes saaledes ikke at være Anledning til at komme ind paa, hvad der af de to Parter er anført for og imod Bødens Berettigelse i Realiteten. Indstævnte vil have at betale 7 Kr. 49 Øre i Sagsomkostninger.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 216. Højesteretssagfører Liebe

contra

Morten Emanuel Samuelsson (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Maj 1904: Arrestanterne Morten Emanuel Samuelsson og Marius Anton Jensen bør straffes: Samuelsson med Tugthusarbejde i 4 Aar og Jensen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt, en for begge og begge for en, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Salomonsen og Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Morten Emanuel Samuelssons Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Liebe og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Morten Emanuel Samuelsson og Marius Anton Jensen tiltales, Samuelsson for Tyveri og Jensen for Meddelagtighed i Tyveri.

Arrestanten Samuelsson, hvis opgivne Alder af 58 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, er bl. a. anset: ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 2 Januar 1883 efter Straffelovens § 228, kfr. § 54, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 12 Maj 1883 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 19 Februar 1884 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 5 September 1885 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt og groft Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Rettens Dom af 28 Juli 1891 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 16de Januar 1894 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar, og senest ved Rettens Dom af 30 Juli 1901 efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Arrestanten Jensen . . .

Ved egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er Arrestanterne overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Den 22 Marts d. A. om Aftenen enedes Arrestanterne om til fælles Fordel at ville begaa Tyveri ud ad Amager til, og efter at have sat sig i Besiddelse af en Trækvogn, kørte de denne ud til Englandsvej, hvor de imidlertid kom fra hinanden, og medens Arrestanten Jensen nu begav sig til Medarrestantens Logi for der at afvente Udfaldet af det aftalte Tyveri, frastjal Arrestanten Samuelsson Gaardejer Hans Jacobsen noget tilsammen til 5 Kr. vurderet, til Tørring i fri Luft op-hængt Tøj, og Gaardejer Hans Svendsen 2 tilsammen til 10 Kroner vurderede Gæs, der gik ude i denne bestjaalnes Gaard. De stjaalne Koster puttede Arrestanten derpaa i en Sæk og kørte denne til sit Logis, hvor han indtraf ca. 5 Minutter efter Arrestanten Jensen, som derefter var Arrestanten behjælpelig med at aflive Gæssene, men forinden de havde haft Lejlighed til at afsætte nogen af Kosterne, blev de anholdte.

Som Følge af det anførte vil Arrestanterne være at anse:

Samuelsson efter Straffelovens § 232 for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 4 Aar, og Jensen . . .

Nr. 208. Højesteretssagfører Jensen
 contra
Anders Valdemar Andersen (Def. Nellemann),
 der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 April 1904: Arrestanten Anders Valdemar Andersen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Højesteretssagfører Levison og Overretssagfører Busch, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Valdemar Andersen til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Anders Valdemar Andersen, der tiltales for Forsøg paa Tyveri, er født den 15 August 1878 og foruden at være straffet 8 Gange for Tyveri eller Ran, begaaet før det fyldte 18de Aar, bl. a. anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 24 Februar 1897 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 22 April 1899 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ved Højesterets Dom af 29 April 1902 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Under Sagen er følgende oplyst:

Tømrersvend Christian Jensen har edelig forklaret, at da han Natten mellem den 10de og 11te Januar d. A. gik paa Gaden, lagde han Mærke til, at Arrestanten, der var ham ubekendt, indlod sig med nogle berusede Personer, af hvilke den ene gik og svingede med sit Ur, og da Vidnet fik det Indtryk, at Arrestanten vilde se Lejlighed til

at tilvende sig Uret, tiltalte han ham og lod, som om han kendte ham. De kom derefter i Samtale med hinanden, og under denne Samtale fik Arrestanten efter Vidnets Mening den Opfattelse, at Vidnet var en Tyv, idet Arrestanten bl. a. fremkom med den Udtalelse, at en Skruetrækker, som han tog frem, maatte laves om, da den ikke duede paa Grund af, at den var for blød, Udtryk, ved hvilke Arrestanten efter Vidnets Mening utvivlsomt sigtede til, at Skruetrækkeren ikke var et særlig godt Indbrudsinstrument. Da de vare komne hen til Beværtningen »Planten« paa Raadhuspladsen, foreslog Arrestanten Vidnet, at han skulde vente der en Times Tid, idet han tilføjede, at hvis han ikke kom inden den Tid, kom han ikke. Vidnet var nu klar paa, at Arrestanten vilde foretage sig noget ulovligt, og idet han lod, som om han ogsaa var en Forbryder, sagde han til Arrestanten, at han ikke vilde staa der og vente en Time, hvortil Arrestanten bemærkede, at han ogsaa godt kunde følge med. De skraaede nu over til Ejendommen »Helmershushus«, og da de vare komne udenfor den Del af Bygningen, der vender ud til Raadhuspladsen, sagde Arrestanten: »Her er det, vi skal lave noget, og er der ikke andet at faa, kan vi faa Vin«. Vidnet fulgte derefter med Arrestanten om Hjørnet til Vestre Boulevard, hvorpaa Arrestanten sagde, at Vidnet nu skulde vente, men ovre paa den anden Side af Gaden, og Arrestanten gik derefter ned i en Kældergang i Ejendommen. Saa snart Arrestanten var forsvundet, henvendte Vidnet sig til Politibetjent Nr. 448, Baadstrup, der patrullerede i Frederiksberggade, og meddelte ham om sin Mistanke, hvorpaa denne Betjent tillige med Politibetjent Nr. 598, Eriksen, gik ind i Ejendommen, medens Vidnet efter Politiets Anmodning blev staaende udenfor for at passe paa. Et Par Minutter efter, at Betjentene vare gaaede ind i Ejendommen, kom Arrestanten ud af denne og løb op ad Boulevarden i Retning af Aborreparcken; Vidnet indhentede ham imidlertid, og de satte sig nu paa en Bænk. Medens de sad der, sagde Arrestanten: »Jeg kunde nemt være bleven skudt, men da jeg saa Betjentene, kastede jeg mig fladt ned i Gaarden, og omsider saa jeg ubemærket Lejlighed til at forlade Gaarden«; han fortalte derefter, at han havde skaaret sig paa Hænderne, da han med et Stemmejern trykkede Ruderne ind.

Kort efter blev Arrestanten anholdt.

Politibetjentene Nr. 448, Baadstrup, og Nr. 595, Eriksen, have forklaret overensstemmende med Tømrersvend Jensen for saa vidt dem angaar, med Tilføjende, at de afsøgte Ejendommen uden Resultat.

Efter hvad der i øvrigt er oplyst, maa det antages, at en Person den paagældende Nat har forsøgt paa at begaa et Indbrudstyveri fra Vinhandler Ernst Husmanns Forretningslokaler i fornævnte Ejendoms Stue- og Kælderetage, idet dels et Vindue i begge Etagerne er blevet ituslaaet den paagældende Nat, hvorved Vedkommende maa antages at have skaaret sig, da der fandtes Blodspor paa Glasset og Vinduesrammerne, dels Vinduesrammen i Stueetagen den paagældende Nat havde faaet flere Mærker af en Skruetrækker, som Vedkommende antagelig havde benyttet til et Forsøg paa at opbryde Vinduet, hvilket imidlertid ikke var lykkedes paa Grund af at Hasperne vare fastbundne.

Arrestanten har forklaret, at han erindrer, at han den paagældende Nat traf Vidnet Jensen paa Gaden,

at han spadserede med ham ud til Raadhuspladsen,
 at de satte sig paa en Bænk i Nærheden af Dagmar-teatret,
 at han faldt i Søvn der,
 at han, da han vaagnede, gik sin Vej sammen med Jensen, og
 at han derpaa blev anholdt.

Han har dernæst paastaaet, at han var beruset, og at han som Følge heraf ingen Erindring har om, hvad han i øvrigt har foretaget sig.

Efter de fremkomne Oplysninger kan det imidlertid ikke antages, at Arrestanten har været beruset den paagældende Nat, og den af ham herefter under Sagen indtagne tilbageholdne Holdning i Forbindelse med, at han under Sagen har afgivet vaklende og usandfærdige Forklaringer, taler saaledes stærkt imod ham, ligesom hans Fortid og den Omstændighed, at han intet lovligt Erhverv har haft, siden han sidst blev straffet. Naar saa hertil kommer,

at Mærkerne paa Vinduesrammen af en Skruetrækker fuldstændig passer til en Skruetrækker, som Arrestanten ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af, liggende i hans Underbenklæder nede ved Foden,

at denne Skruetrækker var blodig,

at Arrestanten, der har erklæret, at han ikke vidste af, at han ved sin Anholdelse havde nogen Skruetrækker hos sig paa det Sted, hvor denne blev fundet, ikke har kunnet give nogen antagelig Forklaring om Grunden til, at han var i Besiddelse af en saadan den paagældende Nat,

at Arrestanten ved Anholdelsen fandtes blodig paa venstre Haand, uden at han efter sin Paastand har kunnet give nogen Forklaring om, hvorledes han har faaet de paa Haanden forefundne Saar, der efter Fængselslægens Erklæring meget godt kunde være fremkomne paa en skarp Glaskant, samt

at Fængselslægen har forklaret, at Arrestanten lige overfor ham viste Ulyst til at fremvise den saarede venstre Haand, findes der at være ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten er Gerningsmanden til det fornævnte mislykkede Forsøg paa Indbrudstyveri fra Vinhandler Husmanns Forretningslokaler.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Stk., jfr. § 46, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Torsdagen den 23 Juni.

Nr. 217.

Advokat Hindenburg

contra

Peter Niels Johansen (Def. Winther),

der tiltales for Voldtægt og Overtrædelse af Straffelovens §§ 162 og 173.

Bornholms østre Herreds Ekstrarets Dom af 21 Maj 1904: Arrestanten Peter Niels Johansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 6 Aar. Saa udreder han og alle af hans Arrest og denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder som Salær til Aktor, Sag-

fører J. Olsen af Rønne, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Justitsraad N. C. Olsen samme Steds, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom fremstillede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 162 og 168, jfr. § 173, og Straffen findes at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 8 Aar.

Thi kendes for Ret:

Peter Niels Johansen bør hensættes til Tugthusarbejde i otte Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Herredstingsdommen fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 10de ds. tiltales under denne Sag Arrestanten Peter Niels Johansen for Voldtægt og for Overtrædelse af Straffelovens §§ 162 og 173, og ved hans egen Tilstaaelse samt de i øvrigt tilvejebragte Oplysninger er tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Arrestanten indgik den 14 November 1901 Ægteskab med sin nuværende Hustru og blev derved Stiffader til hendes den 14 Juni 1898 udenfor Ægteskab fødte Barn, Valborg Antonie Kristiane Wahlgren, og med dette Barn har Arrestanten plejet legemlig Omgang fra, som det maa antages, September Maaned 1902 indtil faa Dage før hans Anholdelse. Den første Gang, da han forsøgte derpaa, blev han overrasket af sin Hustru. Barnet sad da paa Skødet af Arrestanten, saaledes, at han havde sine Ben mellem Barnets. Kjolen var løftet op og Arrestanten havde opknappet sine Benklæder og taget sit Lem frem, men, som det maa antages, ikke ført det ind i Barnets Kønsele. Herefter har han ofte dels i Hjemmet, dels i Klipperne ved Havet haft Samleje med Barnet, undertiden flere Gange om Ugen og undertiden med 2 til 3 Ugers Mellemrum, og han antager, at han gennemsnitlig en Gang om Ugen har haft Samleje med Barnet. Da Barnet var saa lidt udviklet, lykkedes det ham først i December Maaned f. A. at fuldbyrde Samlejet, idet han en Nat, da han havde Barnet i Sengen hos sig, lagde sig oven paa det og fik sit Lem helt ind i dets Kønsele, og ved denne Lejlighed bemærkede han, at der flød Blod ud af disse. Senere har han næsten hver Gang, han forsøgte derpaa, opnaaet Samleje med Barnet, saaledes at Sædafgang fandt Sted, men han vil dog som Regel, naar han mærkede, at Sædafgangen skete, have taget sit Lem ud af Barnet, idet han frygtede, at Barnet ellers kunde blive frugtsommelig. Naar Arrestanten vilde forsøge Samleje med Barnet, var det altid meget bange derfor, græd og gjorde Mod-

stand, men nogen nævneværdig Modstand kunde det ikke gøre. Naar Arrestanten udførte sit Forehavende, følte Barnet Smerter derved, og naar det af den Grund skreg, truede Arrestanten med at ville kaste det i Havet eller skyde det eller stikke det med sin Lommekniv, som han tog frem og lukkede op, og herved opnaaede han at faa det til at tie stille, men Arrestanten vil ikke have antaget, at Barnet havde særlig ondt af Samlejet. Den 18 April d. A., da Arrestanten havde været i Svaneke sammen med Valborg, tog han hende paa Hjemvejen med sig ind i Svaneke Lystskov under Paaskud af, at de skulde hvile lidt, idet han havde til Hensigt at tilfredsstille sin Kønndrift med hende. Da de havde sat sig i Lyngen, væltede han hende om paa Ryggen, og da hun skreg, tog han sin Lommekniv frem, dog uden at aabne Bladet, og lagde den ved Siden af sig paa Jorden, samt truede med at ville stikke hende, hvis hun skreg, og opnaaede herved, at Valborg lovede at tie stille. Uagtet hun gjorde Modstand, tog han hendes Ben fra hinanden, lagde sig oven paa hende, stak sit erigerede mandlige Lem ind i hendes Kønnsdele og fuldbyrdede Samlejet, saaledes at Sædafgang fandt Sted. Under Samlejet klynkede hun kun svagt. Arrestanten havde trukket hendes Benklæder af det ene Ben, og efter fuldbyrdet Samleje hjalp han hende Benklæderne paa, hvorefter de fulgtes ad hjem. Den sidste Gang, han forsøgte Samleje med Barnet, var en Morgen 2 Dage før hans Anholdelse, medens han havde det i Sengen hos sig. Han blev da forhindret i at udføre sit Forsæt, idet Barnet skreg, saa at hans Hustru kom til Støde. Arrestantens Hustru har forklaret, at nogle Maaneder efter, at hun første Gang havde overrasket sin Mand i Færd med at forsøge Samleje med Barnet, hørte hun en Morgen Barnet skringe »Av«, medens det laa i Sengen hos ham. Hun gik da ind i Stuen og saa, at Arrestanten laa og klemte Barnet op ad sin Mave. Han tog dog straks Barnet i sine Arme og gav det Udseende af, at han kærtegnede det. Arrestantens Hustru mener, siden hun og hendes Mand i Juni Maaned i Fjor flyttede fra Svaneke til deres nuværende Bolig i Ypnasted, har han flere Gange om Maaneden haft legemlig Omgang med Barnet, som næsten hver Gang, det havde været ene med Anholdte, har fortalt hende, at »i Dag har Fader igen gjort det stygge ved mig«. Hun har derfor saa vidt mulig sørget for, at Arrestanten ikke var ene med Barnet, men har af Frygt for ham ikke turdet anmelde det skete. Hun har en Gang kort før Jul i Fjor set, at Barnets Chemise og Benklæder var lidt blodige, ligesom hun i den seneste Tid før Anholdelsen jævnlig har set Blod paa Barnets Benklæder og bemærket, at dets Urin i Marts Maaned d. A. i nogen Tid var hel blodig. Hun har ogsaa bemærket, at Barnets Kønnsdele ofte var meget ømme og røde, saa at hun maatte vaske dem, for at faa dem til at læges, men hun har ikke bemærket egentlige Saar eller Revner. I den senere Tid før Anholdelsen har Barnet meddelt hende, at Arrestanten, naar han var ene med det, plejede at trække dets Benklæder af og lægge sig oven paa det, samt knappe sine Benklæder op og gøre noget ved det, som gjorde meget ondt i dets Mave.

Af en i Sagen foretagen Lægeundersøgelse fremgaar det, at Barnet befinder sig vel og ikke har Smerter noget Steds, men at Urinafgangen er noget hyppig og jævnlig involuntær uden at være smertefuld. Hymen

er sprængt. Skedemundingen er gabende og gennem denne ses langt op i vagina, som ligeledes er udvidet og gabende. En Pegefinger føres med stor Lethed, uden at møde Modstand og uden at forårsage Smerte, helt op til uterus. I øvrigt udtaler Lægeattesten, »at Barnets Kønndelev have været Genstand for en jævnlig gentaget forceret Udspiling, og navnlig viste den stærke Dilation af vagina i hele dennes Længde, at immissio penis utvivlsomt har fundet Sted«.

Arrestanten er født i Aaker den 24 Marts 1860 og tidligere straffet saaledes: 1. Ved Bornholms sønder Herreds Ekstrarets Dom af 16 Marts 1885 efter Straffelovens § 228, jfr. § 51, og § 229 Nr. 4, jfr. § 47, 2det Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. 2. Ved samme Rets Dom af 19 Oktober 1885 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. 3. Ved samme Rets Dom af 13 September 1886 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. 4. Ved samme Rets Dom af 17 September 1888 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. 5. Ved samme Rets Dom af 13 November 1889 efter Straffelovens §§ 232 og 62 samt Loven af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. 6. Ved Højesterets Dom af 2 November 1891 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. 7. Ved Bornholms vester Herreds Ekstrarets Dom af 4 Juli 1894 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. 8. Ved Højesterets Dom af 13 November 1899 efter Straffelovens § 146 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. 9. Ved Bornholms nordre Herreds Ekstrarets Dom af 22 Juni 1900 efter Straffelovens §§ 177 og 253, jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

For de nu begaaede Forbrydelser vil han i Medfør af Straffelovens § 168, 1ste Stk., til Dels smh. med § 46, samt § 162, 1ste Stk., jfr. § 62, være at anse med Straf af Forbedringshusarbejde i 6 Aar.

Fredagen den 24 Juni.

Nr. 17. Ulykkesforsikrings-Aktieselskabet »Folket«
(Winther)

contra

Gaardejer Niels Hansens Enke, Jensine, født Christensen
(Ulf Hansen),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Erstatningspligt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 December 1902: De Indstævnte, Ulykkesforsikrings-Aktieselskabet »Folket«, bør til Citantinden, Gaardejer Niels Hansens Enke, Jensine, f. Christensen,

betale de paastævnte 10000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 11 Oktober 1900, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten fremlagt forskellige nye Oplysninger, der imidlertid ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og da der, saaledes som Sagen foreligger Højesteret, ikke vil kunne tilkendes Indstævnte Processens Omkostninger i foregaaende Instans, vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Ulykkesforsikrings-Aktieselskabet »Folket«, til Indstævnte, Gaardejer Niels Hansens Enke, Jensine, født Christensen, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Police Nr. 807 (Afdeling E), dateret den 6 September 1899, forsikrede de Indstævnte, Ulykkesforsikrings-Aktieselskabet »Folket«, Gaardejer Niels Hansen af Tranelundgaard pr. Vrøding ved Horsens for Tidsrummet fra den 1 September 1899 til den 1 September 1904 imod Følgerne af Ulykkestilfælde blandt andet for en Sum af 10000 Kroner ved Dødsfald.

I de Policen paatrykte almindelige Forsikringsbetingelser hedder det i § 1 bl. a., at Selskabet forsikrer mod Død . . . der direkte og uden Medvirkning af andre Omstændigheder, f. Eks. Sygdomme, forarsages ved Ulykkestilfælde . . . og i § 2 hedder det: »Ved Ulykkestilfælde forstaas i denne Forsikringskontrakt en Indvirkning af en ydre fysisk Kraft, der uafhængig af den ramtes Villie — denne være sig normal eller svækket ved Sindssygdom eller af anden Grund — paavirker Personens legemlige Befindende paa ydre overraskende og skadebringende Maade«.

Den 11 April 1901 afgik nævnte Gaardejer Niels Hansen ved Døden paa Tranelundgaard, dræbt ved et Skud af et Jagtgevær, og hans Enke, Citantinden Jensine Hansen, født Christensen, der ifølge

de almindelige Forsikringsbetingelsers § 18 er berettiget til at hæve Forsikringssummen, har derefter anlagt nærværende Sag, hvorunder hun, under Anbringende af, at hendes Mands Død er forårsaget ved et Vaadeskud, har paastaaet de Indstævnte tilpligtet at betale den ovennævnte Forsikringssum, 10000 Kroner, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 11 Oktober 1900. De Indstævnte procedere til Frifindelse, idet de til Støtte for denne Paa-stand gøre gældende, at det maa antages, at Afdøde har begaaet Selvmord.

De Omstændigheder, under hvilke Gaardejer Niels Hansen kom af Dage, og som for den væsentligste Del ere oplyste under et i Anledning af Dødsfaldet af Hatting Herreds Fogedret optaget Forhør, ere, efter hvad der maa anses uomtvistet, følgende:

Efter at der af og til havde været en Ræv ved Afdødes Gaard og taget Høns, talte Afdøde med sin Tjenestekarl, Ludvig Adolf Heinrich Peter Sørensen, om, at de burde se at faa Ræven skudt, og den 10 April 1900, altsaa Dagen før Afdøde mistede Livet, aftalte de, at de næste Morgen i Forening skulde ud efter Ræven hver med sin Bøsse. Den Dag denne Aftale skete, bragte Afdøde 2 Jagtgeværer, Bagladedoubletter — det ene tilhørende ham selv, det andet tilhørende en Mand, der nogen Tid forud havde været paa Gaarden og der havde efterladt det — ind i Gaardens Karlekammer. Han anmodede Tjenestekarl Sørensen om at smøre Gevæerne, og denne rensede og smurte dem derefter udvendig, men ikke indvendig.

Den 11 April om Morgen Kl. godt 8 saa Tjenestekarlen, da han kom ind i Hestestalden, bag hvilken Karlekammeret ligger med Adgang fra denne, at Afdøde, der var staaet op til sædvanlig Tid Kl. ca. 8 og havde drukket sin Morgenkaffe sammen med sin Hustru, stod i Karlekammeret henne ved et Bord, der havde sin Plads ved et i Kammeret anbragt tomt Sengested, i Færd med at sætte en Patron i det ene Gevær. Da Afdøde fik Øje paa Karlen, raabte han til ham: »Hvor er Din Knibtang?« og ytrede i Forbindelse hermed: »Jeg har faaet en Patron til at sidde fast i det ene Løb og kan hverken faa den ud eller ind«, og Karlen, der havde nærmet sig Døren fra Stalden til Kammeret, saa da, at en Patron sad med Spidsen stukket ind i det ene Løb af det Gevær, som Afdøde holdt i Haanden, hvilket Gevær efter det oplyste var den af de 2 Bøsser, som ikke tilhørte Afdøde selv. Efter at Karlen havde svaret, at hans Knibtang laa i Huggehuset, anmodede Afdøde ham om at hente den. Karlen gik efter den, og da han paa Tilbagevejen var kommen omtrent til Indgangsdøren til Stalden, hørte han et Skud knalde i Karlekammeret, og gennem den aabne Dør til Karlekammeret saa han, at Afdøde laa paa Gulvet paa Ryggen med det venstre Ben over det omtalte Sengesteds udvendige Kant og det andet Ben paa Gulvet. Det viste sig, at Afdøde var dræbt ved et Skud, der havde ramt hans Hoved, fra det senest omtalte Gevær, i hvilket fandtes en afskudt Patron i det ene Løb, medens det andet Løb var uladt. Afdødes eget Gevær laa i Sengen med Ladning i begge Løb.

De foran beskrevne Omstændigheder, hvorunder Gaardejer Niels Hansen kom af Dage, vise alle hen til, at hans Død er forårsaget ved

et Ulykkestilfælde. Hertil kommer, at de i Sagen foreliggende Oplysninger om Afdødes Natur — han skildres som en rolig Mand, glad ved Livet og glad ved sit Hjem — og om hans Sindstilstand den Dag, han døde, og den nærmest foregaaende Tid, hvilken skildres som værende tilsyneladende ganske som sædvanlig, ogsaa tale imod, at Afdøde skulde have begaaet Selvmord.

Overfor, hvad der saaledes foreligger, findes det at være uden Betydning, at det af Sagens Oplysninger fremgaar — hvilke de Indstævnte have paaberaabt sig — at Afdødes økonomiske Situation ikke var god, og at han den Dag, han mistede Livet, skulde have været til Horsens for at møde hos en Sagfører eller for Forligskommissionen i Anledning af, at han skyldte sin Moder et Beløb i Renter af en i Gaarden prioriteret Kapital paa 6000 Kr., hvilken — hvad der var ham bekendt — skulde tilfalde ham ved hendes Død, og hvis Renter han oftere tidligere havde faaet delvis eftergivet.

Antagelsen af, at Afdøde er kommen af Dage ved et Ulykkestilfælde, kan heller ikke anses i væsentlig Grad svækket ved — hvad de Indstævnte ligeledes have paaberaabt sig — at 2de Læger, der efter de Indstævntes Begæring have obduceret Afdødes Lig, have erklæret, at det efter Obduktionen — der bl. a. viste, at Kraniet var sprængt ved Skuddet, og at der i venstre Tindingeregion var et stærkt dilacereret Saar med kontunderede Rande, der i den nederste Tredjedel af Saaret vare noget mørkt farvede, tørre og indskrumpede, hvorhos der i den nærmeste Del af Huden fandtes flere Krudtkorn — synes utvivlsomt, at Skuddet er gaaet af i umiddelbar Nærhed af Afdødes venstre Tindingeregion og har taget Retning hen imod højre Tindingeregion, og at disse Læger samt de Indstævntes lægevidenskabelige Konsulent paa Grundlag af det anførte have udtalt, at der efter deres Mening er Grund til at antage, at der ikke foreligger et Ulykkestilfælde, men et Selvmord, en Antagelse, der ogsaa er udtalt af vedkommende Distriktslæge, der foretog Ligsynet, idet han dog paa Dødsattesten har angivet Dødsårsagen at være et Skud gennem Munden.

De saaledes paaberaabte Omstændigheder — at Skuddet maa være gaaet af, medens Bøssepipen har været i umiddelbar Nærhed af Afdødes Hoved, samt Skudretningen — findes nemlig efter alt foreliggende ikke at udelukke eller blot at gøre det usandsynligt, at Skuddet er gaaet af ved Afdødes Uforsigtighed eller ved et Uheld.

I Henhold til det anførte findes der at maatte gaas ud fra, at Afdødes Død skyldes et Ulykkestilfælde.

Citantindens oven anførte Paastand vil derfor være at tage til Følge. Sagens Omkostninger, om hvis Tilkendelse begge Parter have nedlagt Paastand, vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandagen den 27 Juni.

Nr. 25. Købmand J. P. Petersen (Høgsbro efter Ordre)

contra

Interessentskabet »Fyens Gødnings- og Foderstofforretning (limiteret)« ved dets Indehavere, Købmændene Hans Chr. Ludvig Lorentzen og Jens Gjertus Andersen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet, om et Parti Rapskager, der delvis forblev i Indstævntes Pakhus, i sin Helhed kunde betragtes som leveret Appellanten.

Odense Købstads ordinære Rets Dom af 4 August 1902: Indstævnte, Interessentskabet »Fyens Gødnings- og Foderstofforretning« ved dets Indehavere, Købmændene Hans Chr. Ludvig Lorentzen og Jens Gjertus Andersen, begge af Odense, bør for Tiltale af Citanten, Købmand J. P. Petersen af Odense, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Maj 1903: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Underretssagførerne Henriksen og Max Smith bør til Odense Købstads Kæmnerkasse bøde hver 20 Kr. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Appellanten, Købmand J. P. Petersen, efter Udtagelsen af Appelstævningen til Højesteret er gaaet fallit, men at hans Konkursbo er indtraadt i Sagen.

Efter Appellantens hele Procedure kan det ikke anses for at være in confesso, at Indstævnte samtidig med Indgaaelsen af den i den indankede Dom omhandlede Købekontrakt har leveret Appellanten hele det af denne købte Parti Rapskager. Efter Overretsdømmens Afsigelse har Appellanten nu ført to Vidner, som tidligere have staaet i Indstævntes Tjeneste, og ved deres Forklaringer maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Indstævntes Anbringender om at have leveret hele det solgte Parti ere urigtige; navnlig har Vidnet Søren Nielsen, som har været Pakhusformand i Indstævntes Tjeneste i 11 Aar, indtil Forretningen ophørte i Slutningen af Aaret 1899, edelig forklaret, at Appellanten ved Handelens Indgaaelse kun fik udvejet og udleveret en mindre Del, medens Resten forblev i Indstævntes Pakhus uden at udsondres fra dennes øvrige Beholdning, at Appellanten senere gentagne Gange har hentet Kager fra Indstævnte, hvilke af Vidnet ved Hjælp af Indstævntes Folk hver Gang bleve opvejede til Appellanten af Indstævntes Beholdning, at Vidnet førte en Bog

over, hvad han udleverede, hvorom Oplysning meddeltes Indstævntes Kontor, og at der, da Forretningen ophørte, efter Vidnets Antagelse i hvert Fald manglede 3500 Pd., mulig 1000 Pd. mere, i det Kvantum, Appellanten skulde have leveret fra Indstævnte.

Idet der herefter maa gaas ud fra, at Sagen forholder sig som af Appellanten anført, vil Appellantens Paastand være at tage til Følge, hvorhos Indstævnte vil have at tilsvare Processens Omkostninger for Under- og Overretten med 150 Kroner samt for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager. Indehaverne af det indstævnte Interessentskab ville derhos have i Mulkt for unødigt Trætte at betale hver 200 Kroner. Med Hensyn til den Sagførerne for Underretten idømte Bøde vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Interessentskabet »Fyens Gødnings- og Foderstofforretning (limiteret)«, ved dets Indehavere Købmændene Hans Chr. Ludvig Lorentzen og Jens Gjertus Andersen, bør til Appellanten, Købmand J. P. Petersen eller nu hans Konkursbo, enten udlevere de ommeldte 4500 Pd. Rapskager D. O. i sunde og friske Varer, eller betale deres Fakturapris 261 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 14 Juni 1900 til Betaling sker. Saa betaler Indstævnte og Processens Omkostninger for Over- og Underretten til Appellanten med 150 Kroner og til det offentlige det Retsgebyr, som skulde erlægges, og det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Appellantens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Høgsbro 120 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Mulkt for unødigt Trætte betale de ovennævnte Indehavere af det indstævnte Interessentskab hver 200 Kroner til samme Kasse. I Henseende til de Underretssagførerne Henriksen og Max Smith idømte Bøder bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande.

Færdig fra Trykkeriet den 7 Juli 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 20—21.

Mandag den 27 Juni.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instans inden Odense Købstads ordinære Ret gæsteretsvis behandlede Sag anbragte Appellanten, Købmand J. P. Petersen af Odense, at han ifølge Faktura af 2 Marts 1899 af de appelindstævnte, Interessentskabet Fyens Gødnings- og Foderstofforretning (limiteret) samme Steds, købte 15000 Pd. Rapskager D. O. à 5 Kr. 80 Øre pr. 100 Pd., altsaa i alt for 870 Kr., der betaltes ved en af ham senere indfriet Akcept, at han af Partiet straks afhentede 3000 Pd., medens Resten, 12000 Pd., oprejedes og henlagdes i de appelindstævntes Pakhus, at der derefter i Løbet af Foraaret og Sommeren 1899 af Restpartiet blev udleveret ham 3 Læs Kager à 2500 Pd., altsaa i alt 7500 Pd., men at de appelindstævnte senere have nægtet at udlevere de resterende 4500 Pd. Appellanten søgte derfor de appelindstævnte tilpligtede enten at udlevere nævnte 4500 Pd. Rapskager D. O. i sunde og friske Varer eller at betale deres Fakturapris 261 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 14 Juni 1900 samt i begge Tilfælde at betale Sagens Omkostninger skadesløst.

Ved Underrettsdommen blev de appelindstævnte, der procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst, frifundne, medens Sagens Omkostninger ophævedes. Ved at indbringe denne Sag her for Retten har Appellanten paastaaet den forandret overensstemmende med hans for Underretten nedlagte Paastand og sig derfor tillagt Appellens Omkostninger skadesløst. De appelindstævnte have, skøndt lovlig stævned, ikke givet Møde her for Retten.

De appelindstævnte have til Støtte for deres Frifindelsespaastand gjort gældende, at det af dem til Appellanten solgte Parti Rapskager, for hvilket Købesummen afgjordes ved en Akcept, straks ved Handlens Indgaaelse i dets Helhed blev stillet til Appellantens Disposition og fra samme Tidspunkt var undergivet hans Ejendomsret, men at de af Hensyn til, at Appellanten ikke havde Plads dertil, indvilgede i, at de 12000 Pd. maatte for hans Regning og Risiko henligge paa en bestemt Plads i deres Pakhus saaledes, at han kunde tage deraf, naar og hvorledes han vilde, idet han blot havde hver Gang at henvende sig til deres Pakhusformand om Nøglen til Pakhuset. Hvormeget Appellanten i Tidens Løb har hentet af det henlagte Parti, ville de appelindstævnte — som de formene, med Føje — have anset dem ganske uvedkommende, og de benægte at ligge inde med nogen som helst Beholdning af Rapskager tilhørende Appellanten.

Denne hævder her imod, at de appelindstævnte ved Handelens Indgaaelse kun delvis opfyldte denne, nemlig ved Leveringen af de af ham straks afhentede 3000 Pd., og at det maa blive deres Sag at bevise, at de senere have leveret hele Restpartiet 12000 Pd., af hvilket Appellanten kun erkender at have modtaget 7500 Pd. Selv om imidlertid Handelen maatte anses straks at være bleven fuldt opfyldt fra de appelindstævntes Side, formener Appellanten, at de i al Fald som havende taget Restpartiet paa de 12000 Pd. i Forvaring for ham, maa være ham ansvarlige herfor og altsaa være pligtige at udlevere ham det foran nævnte resterende Kvantum af 4500 Pd. eller tilsvare ham dets Fakturapris.

Den ommeldte, den 2 Marts 1899 mellem Parterne indgaaede Handel findes nu efter Appellantens egen Fremstilling — hvorefter Købesummen straks erlagdes, hele det købte Vareparti samtidig afvejedes og de 12000 Pd. af samme, hvortil Appellanten angav ikke at have Plads, henlagdes i de appelindstævntes Pakhus — at maatte anses straks fuldt opfyldt fra disses Side, og da Appellanten, der ikke har modsagt, at han havde Adgang til uden herfor at afgive nogen Tilstaaelse, at tage af det i de appelindstævntes Pakhus beroende foran nævnte Restparti paa den af dem omforklarede Maade, end ikke har assereret, at han ved at forlange det aftagne opvejet af de appelindstævnte eller paa anden Maade har søgt dettes Kvantitet konstateret overfor disse, findes det ikke at kunne paahvile de appelindstævnte at føre Bevis for, at han selv efterhaanden har aftaget det hele Restparti, eller i Mangel heraf, at det ikke er deres Skyld, hvis nogen Del af dette maatte være bortkommen, og de ville derfor være at frifinde.

Idet der ikke findes Føje til at forandre Underrettsdommens Bestemmelse om Sagens Omkostninger i Appellantens Favør, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten ville være at ophæve.

For utilbørligt at have opholdt Sagen ville Parternes Sagførere i 1ste Instans, Underretssagførerne Henriksen og Max Smith, i Medfød af Frdg. 16 Januar 1828 § 14 have at bøde hver 20 Kr. til Odense Købstads Kæmnerkasse.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen her for Retten.

Tirsdag den 28 Juni.

Nr. 38. Grosserer **V. Lund** (Bülow)

contra

Københavns Frihavns Aktieselskab (Winther),

betræffende Indstævntes Ansvar for et i Frihavnens Silopakhus oplagt Parti Korn.

Sø- og Handelsrettens Dom af 10 December 1903: Indstævnte, »Københavns Frihavns-Aktieselskab«, bør for Tiltale af Sagsøgeren.

Grosserer V. Lund, i denne Sag fri at være, og bør Sagsøgeren betale det indstævnte Selskab 75 Kr. i Sagsomkostninger inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten nedsat sin Fordring med 237 Kroner 82 Øre, hvilket Beløb, efter hvad Appellanten uimodsagt har anbragt for Højesteret, er det højeste Beløb, hvortil Vægttab paa Grund af Svind af den i den indankede Dom omtalte indvejede Rug kan ansættes, og Appellanten har derfor paa-staaet Indstævnte tilpligtet at betale 393 Kroner 98 Øre med Renter.

Som i Dommen anført, har Indstævnte indskrænket sig til at erklære, at al den indvejede Rug er udleveret Appellanten, hvorimod Indstævnte ikke har tilvejebragt fyldestgørende Oplysning om, hvorledes den i Dommen omtalte, ved det offentlige autoriserede Vejerkontors Vægtsedler konstaterede betydelige Forskel i Vægten af den indvejede og den udvejede Rug i Virkeligheden er fremkommen. Som Følge heraf kan Indstævnte ikke undgaa at ifalde Ansvar med Hensyn til den Indstævnte i Forvaring givne Rug, og for saa vidt Indstævnte har forment, at dette Ansvar er bortfaldet, fordi Appellanten ikke har iagttaget Forskriften i Reglement for Driften af Københavns Frihavn af 19 Oktober 1894 § 25, sidste Punktum, maa der gives Appellanten Medhold i, at denne Bestemmelse er uanvendelig i det foreliggende Tilfælde.

Da endelig en af Indstævnte nedlagt subsidær Paastand om Frifindelse mod at betale 252 Kroner ikke kan anses hjemlet ved den til Støtte for samme paaberaabte Bestemmelse i Københavns Magistrats Bekendtgørelse af 19 December 1894 § 9 om, at Vejningsfejlen ved den offentlige Vejning ikke maa overstige 1 pro mille, vil Indstævnte være at dømme efter Appellantens Paastand, hvorhos Indstævnte findes at burde tilsvare Appellantens Processens Omkostninger i begge Instanser med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Københavns Frihavns Aktieselskab, bør til Appellanten, Grosserer V. Lund, betale 393 Kroner 98 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 28 Oktober 1902 til Betaling sker, samt Processens Omkostninger for begge Retter med 300 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 18 August 1902 ankom Damperen »Mimer« hertil fra en russisk Østersøhavn

med en Ladning Rug (opgivet Kvalitetsvægt 121 Pd. hollandsk). Hele Ladningen var bestemt til Grosserer V. Lund, her. Dens opgivne Konnossementsvægt var 1196000 Pd. dansk. Skibet blev losset i Frihavnen den 18de og 19de August 1902, og det udlossede altsammen indlagt paa Silopakhus B i Rummene Nr. 14 og 20 (Opfejningen dog for sig). Hele Ladningen blev derpaa atter udbragt fra det nævnte Pakhus i Dagene fra den 18de til den 28de s. M., dels her til Byen, dels til forskellige andre Steder. Baade ved Indbringningen i og ved Udbringningen af Pakhuset blev, efter hvad der er anbragt, alt Kornet vejjet: ved Indbringningen fra Skibet for største Delen i 40 Tdr. (8000 Pd.) ad Gangen, ved Udbringningen i Sække à 200 Pd. (1 Td.) ad Gangen. Den 18 August blev der saaledes indvejet paa nævnte Pakhus tilsammen 646050 Pd., og den 19 August tilsammen (derunder Opfejnning) 543067 Pd., i alt 1189117 Pd. Der blev derimod af nævnte Ladning igen udvejet fra Pakhuset: den 18 August 40000 Pd., den 19 August 583600 Pd., den 20de 298000 Pd., den 21de 149200 Pd., den 22de 65998 Pd. og den 23de 41307 Pd. samt, efter flere Dages Afbrydelse, den 28 August 1902 hele Opfejningen paa 482 Pd. eller i alt 1178587 Pd. Saavel Indvejningen som Udvejningen blev besørget ved det offentlige autoriserede Vejerkontor i Frihavnen.

Af det anførte fremgaar, at al den indvejede Rug udgjorde 6883 Pd. eller 0,575 pCt., o: henved $\frac{6}{10}$ pCt. mindre end Konnossementsvægten, og at al den udvejede Rug udgjorde 10530 Pd. eller 0,885 pCt., o: henved $\frac{9}{10}$ pCt. mindre end den indvejede Vægt.

Der foreligger imidlertid aldeles intet om, hvor eller hvorledes Konnossementsvægten var udregnet, og hvortil den støttede sig, og da det er givet, at saavel Grosserer Lund har betalt, som at Fragten af hele Ladningen er betalt efter den ved Indvejningen i Pakhuset her udfundne Vægt af 1189117 Pd., har den omtalte Forskel mellem denne og Konnossementsvægten af ca. 0,575 pCt. aldeles ikke faaet nogen Betydning.

Forskellen mellem den i Silopakhuset indvejede og den derfra udvejede Rug af, som anført, 10530 Pd. eller ca 0,885 pCt. har Grosserer Lund derimod ment, at Frihavns Aktieselskabet, hos hvem Rugen midlertidig var opbevaret, er pligtig at erstatte ham, og da Selskabet har vægret sig derved, har han anlagt nærværende Sag, hvorunder han har paastaet det indstævnte »Københavns Frihavns-Aktieselskab« tilpligtet at betale ham disse 10530 Pd. med 6 Øre pr. Pd. altsaa med 631 Kr. 80 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 28 Oktober 1902 foruden Sagsomkostninger. Det indstævnte Selskab har fordret sig frifundet med Tillæg af Sagsomkostninger, subsidiært Beløbet i alt Fald nedsat, uden dog at have fremsat nogen Indsigelse mod den Pris af 6 Øre pr. Pd., hvortil Rugen er ansat.

Ligesom det under Sagen er givet, at der ikke af Selskabet blev udstedt noget egentligt Oplagsbevis for Rugen, saaledes maa det efter Proceduren antages, at der ej heller har været udfærdiget noget almindeligt Modtagelsesbevis for samme, jfr. §§ 17 og 21 i Reglementet for Driften af Frihavnen

Selskabet har gjort gældende, at der, selv om der virkelig maatte

mangle det anførte Kvantum Rug, hvad det ikke anser for bevist, aldeles ikke kan paahvile Selskabet, som er sig bevidst at have udleveret al den Rug, som det havde modtaget i midlertidig Forvaring, noget Ansvar for, hvad der dog mulig maatte kunne mangle deri, da Sagsøgeren, hvem dette maatte paahvile, aldeles ikke har oplyst, at der er forsvundet noget paa nogen saadan Maade, at der derfor kan paaføres Selskabet Ansvar.

Foreløbig bemærkes det, at den Omstændighed, at Frihavnsselskabet afholder alle Udgifterne ved Vejerkontoret i Frihavnen, men oppebærer Vejepengene, ikke kan medføre, at Vejningen, der sker ved offentlig ansatte Personer, bliver at betragte som foregaaet paa Selskabets Ansvar.

Da det indstævnte Selskab, som anført, har erklæret at have udleveret hele det paa Pakhuset indvejede Parti Rug til Sagsøgeren, og da denne ikke har modbevist Rigtigheden deraf, idet Forskellen mellem Vægtangivelsen i de autoriserede Vægtsedler af, hvad der var indvejet, og hvad der var udvejet, ikke kan betragtes som afgivende tilstrækkeligt Bevis i saa Henseende, da Differencen mellem den indgaaede og den udgaaede Vægt efter Rettens Formening ikke er større, end at den kan være fremkommen i alt Fald for en ikke ringe Del baade ved Fejlvejning, hvilket undertiden er indtruffet, og ved den Forskel, der let vil opstaa ved Indvejning i Vægte paa indtil 8000 Pd. og ved Udvejning i Vægte paa 200 Pd., og for hele den øvrige Del dels ved naturligt Svind, dels ved det Svind, der maa opstaa ved Rugens Passering gennem Pakhuset, findes det indstævnte Selskab at burde findes og Sagsøgeren at burde betale det Sagens Omkostninger med 75 Kroner.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 218. Højesteretssagfører Bagger

contra

Edvard Ludvig Andersen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri, Betleri og Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Maj 1904: Arrestanten Edvard Ludvig Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Helweg-Larsen, og Defensor, Prokurator Juel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Edvard Ludvig Andersen til Højesteretssagførerne
Bagger og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Edvard Ludvig Andersen, der tiltales for Tyveri, Betleri og Vold, er født den 3 Maj 1882 og anset: ved Rettens Dom af 20 Maj 1899 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved Bornholms Vester Herreds Ekstrarets Dom af 22 Februar 1901 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 57 og 61, med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, og ved Wedellsborg Birks Politirets Dom af 10 September 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Forordningen 10 December 1828 § 14, jfr. § 10, med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste, er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 23 Januar d. A. har Arrestanten frastjaalet Cigarrullerske Carla Christiansen ca. 5 Kr. i rede Penge, der laa fremme i hendes Lejlighed, til hvilken Arrestanten, hvis Forklaring herom efter Omstændighederne ikke findes at kunne forkastes, havde uhindret Adgang.

Arrestanten har derhos Natten mellem den 20de og 21de Marts betlet af Detailhandler Carl Vilhelm Oscar Sjøbeck, hvem han, da han mødte ham paa Dronning Louises Bro, bad om 5 Øre. Da Sjøbeck intet svarede herpaa, men gik videre, fulgte Arrestanten med tæt op til ham og fo'r lidt efter pludselig ind paa Sjøbeck, greb ham i Brystet og kastede ham til Jorden, hvorefter han kradsede ham i Ansigtet. Da Sjøbeck nu, efter at være kommen paa Benene igen, fulgte efter Arrestanten for at lade ham anholde, vendte denne sig om og tilføjede Sjøbeck et Næveslag ind i Ansigtet, men blev kort efter paagrebet.

Ved disse Voldshandlinger tilføjedes der Sjøbeck flere Hudafskrabninger i Ansigtet samt langs højre Side af Næsen et langstrakt, overfladisk Saar. Endvidere var Overlæben Sædet for betydelig Svulst og Underlæben svullen, hvorhos der paa Overlæbens indvendige Side fandtes et Saar svarende til Hjørnetanden, og paa Underlæben en til en af Fortænderne svarende blodunderløben Plet.

Ingen af disse Læsioner kunne antages at have haft blivende Følger.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 203 og 230, 1ste Stk., samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 203.

Advokat Halkier

contra

Hans Peter Christiansen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri eller Røveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 April 1904: Arrestanterne Hans Peter Christiansen og Ole Frederik Jensen bør straffes, Christiansen med Tugthusarbejde i 3 Aar og Jensen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kalko og Overretssagfører Nyholm, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne, en for begge og begge for en. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Peter Christiansens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Hans Peter Christiansen og Ole Frederik Jensen tiltales, Arrestanten Christiansen for Tyveri eller Røveri og Arrestanten Jensen for Meddelgighed heri.

Arrestanten Christiansen er født den 5 Februar 1870 og anset bl. a. ved Rettens Dom af 23 Februar 1889 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 13 August 1889 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., og 230, 2det Stk., jfr. § 46*), samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 25 Maj 1895 efter Straffelovens § 281, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved Rettens Dom af 7 Maj 1898 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 29 August 1899 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet grovt Tyveri, og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 3 Aar og senest ved Holstejnborg Birks Politirets Dom af 18 April 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 5, jfr. §§ 1 og 3, med Tvangsarbejde i 180 Dage.

Arrestanten Jensen . . .

*) Skal være § 230, 1ste Stk., og § 230, 2det Stk., jfr. § 46.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Medens Kularbejdsmand Lars Christian Larsen den 19 Januar d. A. om Aftenen mellem Kl. 9 og 10 opholdt sig i Knudsgade sammen med Arrestanterne, som han havde truffet paa en Beværtning i samme Gade, mistede han sin Pengepung, indeholdende ca. 3 Kr. i rede Penge, som laa i hans Benklædelomme.

Arrestanterne have overensstemmende tilstaaet og forklaret, Arrestanten Christiansen, at han saa Lejlighed til at stjæle Pungen med Indhold ud af Lommen, uden at bestjaalne mærkede det, og uden at Arrestanten Jensen vidste noget herom, samt at han, da han blev forfulgt, lagde de stjaalne Penge over i sin egen Portemonnæ og lagde den i Arrestanten Jensens Jakkelomme, idet han opfordrede Jensen til at løbe sin Vej,

Arrestanten Jensen, at han, som ikke vidste noget om Tyveriet, før det var begaaet, var klar over, at Pengene vare stjaalne, den Gang han modtog dem, som af Medarrestanten forklaret, samt at han desuagtet beholdt dem og forbrugte 17 Øre af dem, medens han endnu ved sin Anholdelse samme Aften var i Besiddelse af de øvrige.

Disse Arrestanternes Tilstaaelser og Forklaringer ere ikke stemmende med det i øvrigt oplyste.

Fornævnte Kularbejdsmand Larsen har saaledes under Eds Tilbud forklaret, at han mærkede, den Gang Arrestanten Christiansen var i Færd med at tage hans Pengepung, og at han (Larsen) holdt om den med sin ene Haand nede i Lommen, men at Arrestanten Christiansen voldelig vristede den ud af Haanden paa ham, samt at Arrestanten Jensen samtidig hermed holdt fast i ham (Larsen).

Typograf Christoffer Nielsen har edelig forklaret, at han saa, at Arrestanten Christiansen bag fra holdt Armene om Larsen, medens han tog Pungen, og at Arrestanten Jensen samtidig manøvrerede med Larsens Hoved saaledes, at det var øjensynligt, at han dermed vilde hjælpe Arrestanten Christiansen.

Endvidere har Arbejdsmand Carl Palmblad forklaret, at han saa, at Arrestanterne og Larsen stode sammen ved den paagældende Lejlighed, men at han ikke rigtig kunde se, hvad Arrestanterne foretog sig.

Ved de fornævnte Forklaringer findes der —, navnlig naar henses dels til, at det er oplyst, at Larsen den paagældende Aften var i høj Grad beruset, dels til, at Larsen paa flere Punkter har modificeret sine Forklaringer — ikke at være ført fuldt Bevis for, at Arrestanterne have gjort sig skyldige i andet og mere end af dem erkendt, og de af dem afgivne Tilstaaelser ville derfor i deres Helhed være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

I Henhold til foranstaaende, og idet det bemærkes, at den paagældende Pung er blevet erklæret for at være værdiløs, ville Arrestanterne være at anse:

Christiansen efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, og

Jensen . . . efter Omstændighederne. . . .

Christiansen med Tugthusarbejde i 3 Aar og

Jensen . . .

Nr. 228. Højesteretssagfører Winther

contra

August Emil Theodor Røhder (Røder) (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Maj 1904: Arrestanten August Emil Theodor Røhder bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bentzen og Mich. Carlsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte August Emil Theodor Røhder til Højesteretssagfører Winther og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten August Emil Theodor Røhder, der tiltales for Tyveri, har opgivet at være 24 Aar gammel, hvilket er skønnet at stemme med hans Udseende, og er anset ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 November 1897 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 og § 228, til Dels kfr. § 37 og dels denne § og § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved Rettens Dom af 14 August 1900 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har Natten mellem den 22de og 23de April d. A., staaende paa Gaden, i tyvagtig Hensigt slaaet Hul i en Rude i Niels Johansens Cigarbutik paa Blegdamsvejen, hvorpaa han stak Armen ind gennem Hullet og stjal en til 10 Kr. vurderet Pibe, som han bragte over paa Fælleden. Han gik derefter tilbage til fornævnte Butiksvindue, og idet han stak Hovedet og den ene Arm ind gennem Hullet, stjal han nogle tilsammen til 80 Øre vurderede Blyanter.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. -

Nr. 227. Højesteretssagfører Lunn

contra

Theodor Marius Andreas Bendt Petersen (Def. Liebe),

der tiltales for Vold, Opsætsighed og Fornærmelser mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Maj 1904: Arrestanten Theodor Marius Andreas Bendt Petersen og Tiltalte Karl Christian Larsen bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og, en for begge og begge for en, udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Busch og Prokurator Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Theodor Marius Andreas Bendt Petersens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesterets-sagførerne Lunn og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Theodor Marius Andreas Bendt Petersen og Tiltalte Karl Christian Larsen tiltales for Vold, Opsætsighed og Fornærmelse mod Politiet, Tiltalte til lige for Overtrædelse af Straffelovens § 108.

Arrestanten er født den 9 Maj 1879 og anset bl. a.: ved Rettens Dom af 22 September 1900 efter Straffelovens §§ 100 og 108, 2det Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 25 Februar 1902 efter Straffelovens §§ 100, 108, 2det Stk., 203, 230, 1ste og 2det Stk., samt i Medfør af § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 2den Gang begaaet Hæleri, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og senest ved Rettens Dom af 9 September 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 12 Dage.

Endvidere har han i 1898, 1900, 1901 og 1903 under forskellige imod ham her ved Retten for Vold indledede Undersøgelser vedtaget 4 Bøder, store henholdsvis 200 Kr., 200 Kr., 300 Kr. og 100 Kr.

Tiltalte

Ved Arrestantens og Tiltaltes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de har gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Natten mellem den 10de og 11te April dette Aar stode Arrestanten og Tiltalte sammen med en Snes andre Personer paa Hjørnet af Baggesensgade og Slotsgade, da Politibetjentene Nr. 710, Ottesen, og

Nr. 630, Lund, kom patrouillerende forbi, og for at drille Betjentene fremkom Arrestanten og Tiltalte samt nogle af de andre Personer med nogle Bemærkninger om, at Betjentene ikke havde Lov til at prygle, da Prygleloven endnu ikke var traadt i Kraft. Da de, efter at Betjentene vare gaaede forbi, vedblev med at raabe op om Prygleloven paa en saa højrøstet Maade, at de forstyrrede de omboendes Nattero, gik Betjentene tilbage og opfordrede Personerne til at passere Gaden, og da Arrestanten og Tiltalte nægtede at gøre dette og udtalte, at Betjentene vare dumme Bondedrenge, greb Betjentene Arrestanten hver i sin Arm og erklærede ham for anholdt. Arrestanten gik et Stykke godvillig med, men erklærede derpaa med en Ed, at han ikke vilde gaa videre, hvorpaa han søgte at spænde Ben for Betjentene, sparkede efter dem og forsøgte at træde dem paa Benene samt gjorde i øvrigt al den Modstand, han formaaede, ved at slaa om sig med Armene og ved at stritte imod med Benene. Tiltalte, der var fulgt bagefter, gik paa en truende Maade efter Betjentene og skældte dem ud for dumme Bønderkarle, der overfaldt fredelige Folk. Han udtalte endvidere, at hvis han havde kunnet komme rigtigt til, skulde de se, hvor han »skulde pynte dem«, og raabte: »Vil Du slippe ham straks; kom, lad os slaa de Bøndertampe for Panden.«

Tiltalte vedblev derpaa en Tid med paa en truende Maade at kredse omkring Betjentene og søgte at trænge sig ind paa dem — alt for at komme Arrestanten til Hjælp og befri ham — men Betjentene holdt ham fra sig ved Hjælp af deres Stave, som de havde taget frem.

Medens dette passerede, lykkedes det Arrestanten at spænde Ben for Politibetjent Lund, saa at denne faldt; men han tog Arrestanten med sig i Faldet og holdt ham fast, hvorpaa Betjentene førte Arrestanten til Politistationen under stadig Modstand fra Arrestantens Side, og medens han udskældte dem for Bønderkarle og paakaldte de tilstedeværendes Hjælp.

Tiltalte blev ført til Politistationen af Politibetjent Nr. 270, Christiansen, der, iført Uniform, var kommen de 2 andre Betjente til Hjælp. Under Transporten nægtede Tiltalte i Begyndelsen at gaa med og søgte at træde Betjenten over Benene, men det lykkedes Betjenten at faa Tiltalte talt til Fornuft, saa at han godvillig gik med til Politistationen.

Det af Arrestanten og Tiltalte udviste Forhold havde ingen anden Følge, end at Politibetjent Lund ved Faldet fik et Par Buler i Baghovedet og havde nogle Dage Smerter dels i Hovedet, dels forskellige andre Steder paa Kroppen.

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanten og Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 100 og 101, Tiltalte tillige efter Straffelovens § 108, jfr. § 46, efter Omstændighederne, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 29 Juni.

Nr. 220. Højesteretssagfører Rée

contra

Peder Christian Madsen og Mads Gunnerdal Madsen
(Def. Lunn),

der tildales for ulovlig Tilvendelse af Kuglesten paa den til Klintholm Gods hørende Strandbred.

Møens Herreds Politirets Dom af 11 August 1903: De Tiltalte, Lars Herman Madsen, tidligere af Strøby, for Tiden af København, Peder Christian Madsen og Mads Gunnerdal Madsen, begge af Strøbylille, bør hver især udrede en Statskassen tilfaldende Bøde, førstnævnte 50 Kr., Peder Christian Madsen 40 Kr. og Mads Gunnerdal Madsen 16 Kr., eller hvis Bøderne ikke fuldt betales inden Eksekutionsfristens Udløb, hensættes i simpelt Fængsel henholdsvis i 7 Dage, 5 Dage og 2 Dage, samt, en for alle og alle for en, betale Sagens Omkostninger. De idømte Bøder at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Februar 1904: For Tiltalte Lars Herman Madsens Vedkommende afvises Sagen for Overretten. For de Tiltalte Peder Christian Madsens og Mads Gunnerdal Madsens Vedkommende bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører V. Lund og Prokurator Casse for Overretten betale de sidstnævnte tvende Tiltalte, en for begge og begge for en, 15 Kr. til hver. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Peder Christian Madsens og Mads Gunnerdal Madsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betale de ovennævnte Tiltalte, en for begge og begge for en, til Højesterets-sagførerne Rée og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Møens Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Lars Herman Madsen, Peder Christian Madsen og Mads Gunnerdal Madsen, der ere fødte henholdsvis den 18 August 1880, 15 Marts 1881 og 4 Juni 1887, og af hvilke ingen findes forhen straffet, efter Begæring af Ejerinden af Klintholm Gods, Kammerherreinde Scavenius, for ulovlig at have tilvendt sig Kuglesten paa den til bemeldte Gods hørende Strandbred.

For Tiltalte Lars Herman Madsens Vedkommende vil Sagen være at afvise her fra Retten, da Indstævningen af ham til nærværende Ret ikke er bleven ham forkyndt.

Efter de Tiltalte Peder Christian Madsens og Mads Gunnerdal Madsens egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 25 Juli 1902 sejlede de tre Tiltalte om Bord paa Dæksbaaden »Anna«, af hvilken Tiltalte Lars Madsen var Fører, ind under Møen for at samle Kuglesten, og tilvendte de Tiltalte Peder og Mads Madsen — efter deres Forklaring i Forening med Tiltalte Lars Madsen — sig ved denne Lejlighed fra det tørre Land paa den under Klintholm Gods hørende Strandbred en Del Kuglesten, af hvilke de dog igen maatte udlosse ca. 2 Tdr., med hvilke de af en Politifunktionær blev antrufne i en Pram paa Vej til Dæksbaaden. De øvrige Sten bleve solgte til en Pris af 3—4 Kr. for Tønden.

For dette Forhold ville de Tiltalte Peder Christian Madsen og Mads Gunnerdal Madsen være at anse efter Straffelovens § 235, for Mads Madsens Vedkommende denne § smh. med Straffelovens § 37, efter Omstændighederne, Peder Madsen med en Statskassen tilfaldende Bøde af 40 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage, og Mads Madsen med en samme Kasse tilfaldende Bøde af 16 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 2 Dage, og da den indankede Dom for deres Vedkommende har samme Straffe, og da dens Bestemmelse om, at den af Kammerherreinde Scavenius nedlagte Paastand om Erstatning ikke kan tages til Følge under nærværende Sag, og at de tre Tiltalte in solidum bør betale Sagens Omkostninger, for de her ommeldte to Tiltaltes Vedkommende billiges, vil den for deres Vedkommende være at stadfæste.

Nr. 16. Læge N. Christophersen (Selv)

contra

det offentlige ved Amtmand **Groothoff**, Byfoged **K. Jürgens** (Asmussen efter Ordre), Justitsminister **Alberti** og Amtmand **Vedel** (Ingen),

betræffende Appellantens Krav paa Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel og Frihedsberøvelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Januar 1903: Denne Sag afvises. Der tillægges Overretssagfører E. Christensen i Salær 30 Kroner og i Godtgørelse for hafte Udlæg 1 Kr. 50 Øre, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I de i den indankede Dom ommeldte Erklæringer fra Overlægen ved Sindssygeanstalten ved Vordingborg af 24 November og 13 December 1902 er det bl. a. udtalt, i den først nævnte, at Appellanten den 10 Januar 1902, da han indlagdes paa nævnte Anstalt, var sindssyg, og i den sidst nævnte, at han led af en cirkulær Sindssygdom med periodisk vekslende Depressions- og Eksaltationsanfald, af hvilke de sidste vare de stærkest udtalte og længst varende og formede sig som den saakaldte Kværlantpsykose, samt at Appellanten ved sin Undvigelse fra Anstalten — hvilken efter Sagens Oplysninger foregik den 28 September s. A. — var i en saadan Eksaltationsperiode, og at det ikke kunde antages, at Helbredelse skulde være indtraadt siden. Herefter og efter hvad der i øvrigt foreligger i Sagen, maa det antages, at Appellanten lider af en Sindssygdom, som maa udelukke ham fra paa egen Haand at optræde som Part i Retsager, og Indstævningen i denne Sag vil derfor være at afvise.

Salæret til den for de Indstævnte, Amtmand Groothoff og Byfoged Jürgens her for Retten beskikkede Sagfører vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Højesteretsstævningen i denne Sag afvises. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 200 Kroner, som udredes af det offentlige.

Nr. 1. Drejer **Martin Halse** og Slagter **Ludvig Halse**
(Dietrichson efter Ordre)

contra

Kreaturhandler **P. R. Halse** (Ingen),

betræffende Ejendomsretten til Matr. Nr. 213 af Skive Købstads Bygrund.

Skive Købstads ordinære Rets Dom af 19 Maj 1899: Indstævnte, Kreaturhandler P. R. Halse i Skive, bør for Tiltale af Citanterne, Drejer Martin Halse og Slagter Ludvig Halse, begge ligeledes i Skive, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til den under Sagen fremlagte

Lejekontrakt mellem Indstævnte og Martin Halse af 1 November 1895 med senere Paategning af 29 August 1896, hvilken ikke ses at være skreven paa anordnet Stempelpapir.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 April 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Overretssagførerne G. Lund og Johnsen bør til Viborg Købstads Kæmnerkasse bøde førstnævnte 50 Kr. og sidstnævnte 30 Kr., hvilke Bøder udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Det Appellanternes befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Appellanterne, Drejer Martin Halse og Slagter Ludvig Halse, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Dietrichson 200 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanterne, Drejer Martin Halse og Slagter Ludvig Halse, begge i Skive, have under nærværende Sag anbragt, at Citanten Martin Halse i Sommeren 1888 var bleven enig med Indstævnte, Kreaturhandler P. R. Halse i Skive, der er Broder til Citanterne, om i Fællig at købe det offentlige tilhørende gamle Sygehus i Skive, Matr. Nr. 213 af Skive Bygrund, at Citanten Martin og Indstævnte senere medoptog Citanten Ludvig i Interessentskabet, at Citanten Martin i Henhold til de trufne Aftaler indledede Underhandlinger om Købet med de i Salling boende Amtsraadsmedlemmer, medens Indstævnte tog til Viborg og konfererede med Amtsraadet, og at Indstævnte derfor, da Købet gik i Orden, alene blev tilkaldt ved de fornødne Dokumenters Oprettelse, og da lod Skødet paa Ejendommen udstede alene til sig, idet han paa Citanternes Forespørgsel om Grunden hertil svarede, at Amtsraadet kun vilde have med en enkelt Person at gøre, og at Omkostningerne ved Ordningen paa denne Maade bleve billigere. Parterne besørgede derefter alle i Forening Bygningernes Omdannelse til almindelig Beboelse, hvortil Indstævnte tilskød en kontant Sum af 2000 Kroner, hvorhos der af Parterne i Forening blev rejst et Laan paa 3000 Kroner, dels for at betale det stipulerede Afdrag paa Købesummen, 1000 Kroner, dels

til Bygningernes Omændring. I de følgende Aar havde Indstævnte stadig overfor Citanterne anerkendt deres Medejendomsret, uden at der dog af ham blev meddelt dem noget skriftligt Bevis eller Legitimation i saa Henseende, og først efter at Indstævnte til December Termin 1896 havde ladet Ejendommen vurdere til Optagelse af Laan i Købstadskreditforeningen, kom Citanterne til Kundskab om, at han bestred deres Ret. Citanterne anlagde derefter ifølge Forligsklage af 10 December 1896 og Stævning af 14de samme Maaned nærværende Sag, under hvilken de i 1ste Instans have paastaet sig, som det i Stævningen hedder, tilkendt »Ejendomsret lige med Indstævnte i Ejendommen Matr. Nr. 213 af Skive Bygrunde med de for Tiden indestaaende Prioriteter og Hæftelser, saaledes som disse ved Afbetaling ere nedbragte indtil Dato, samt Indstævnte under fornøden Tvangsmulkt paalagt at udstede fornødent Skøde til dem i saa Henseende«, hvorhos de subsidiært have paastaet Sagens Udfald gjort afhængigt af Partsed, og da Indstævnte ved Underrettsdommen, overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand, er frifunden for Citanternes Tiltale, have disse nu indanket Sagen for Overretten, hvor de have gentaget deres i første Instans nedlagte Paastand, samt fremsat forskellige subsidiære Paastande. Indstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Det er af Indstævnte benægtet, at der fra Begyndelsen havde været Tale om, at Citanterne skulde have Part i Ejendommen. Citanten Martin havde vel forhandlet med et i Salling boende Amtsraadsmedlem, men paa Indstævntes Vegne, og efter at Indstævnte personlig havde faaet Handelen bragt i Stand, blev Ejendommen ved en under 8de Juni 1888 mellem ham og Amtsraadet oprettet Købekontrakt afhændet til ham alene for en Købesum af 13500 Kroner, hvoraf 1000 Kroner skulde udbetales inden Udgangen af Juni Maaned samme Aar, medens der for Restkøbesummen udstedtes Obligation til Amtsfattiggassen og Amtsrepartitionsfonden. Efter at Handelen var bleven berigtiget af Indstævnte, meddeltes der ham den 30 November samme Aar Skøde paa Ejendommen, hvilket tinglæstes den 14 December samme Aar. Først nogen Tid senere vil Indstævnte have tilbudt Citanterne Part i Ejendommen, nemlig tilsammen en Halvpart, saafremt de i Løbet af en kortere Tid kunde skaffe og indskyde i Ejendommen et Beløb af 3000 Kroner, men da Citanterne hverken have skaffet eller tilbudt at skaffe et saadant Beløb, er Indstævntes Tilbud forlængst bortfaldet. Indstævnte har derhos benægtet, at der af Parterne i Forening har været rejst noget Laan, og at de i Forening have besørget Bygningernes Omdannelse til Beboelse, idet Indstævnte alene har tilvejebragt de til Handelens Berigtigelse og Ejendommens Forandring fornødne Beløb og har betalt Citanterne for det Arbejde, de for ham have udført ved Bygningen.

Af Sagens Oplysninger, derunder et betydeligt Antal Vidneforklaringer, som dels ere beedigede, dels af Parterne vedtagne som gyldige uden Beedigelse, fremgaar det, at der allerede forinden Handelen kom i Stand i alt Fald har været Tale om, at Citanterne eller dog Citanten Martin skulde have Part i Ejendommen og at Indstævnte ogsaa efter Handelen ved forskellige Lejligheder har ladet falde

Ytringer om, at den var købt af ham i Forening med Citanterne. Saaledes har Gaardejer Jens Chr. Pedersen forklaret, at Citanten Martin først kom til Vidnet, der sammen med et andet senere ved Døden afgaaet Amsraadsmedlem havde det Hverv at forsøge at sælge det gamle Sygehus i Skive, og paa egne og Indstævntes Vegne bød, saa vidt Vidnet erindrer, 13000 Kr. for Ejendommen, og at der senere blev budt 500 Kr. mere, uden at Vidnet kan mindes, om dette Bud skete ved Citanten Martin eller ved Indstævnte eller ved dem begge to, hvorimod Vidnet er sikker paa, at Indstævnte har deltaget i Forhandlingerne om Købet. Vidnet har derhos udsagt, at han har opfattet Indstævntes Udtalelser under Forhandlingerne saaledes, at Papirerne, uagtet Ejendommen købtes for fælles Regning, skulde lyde paa Indstævntes Navn alene, fordi han mente »at have mere Magt over Pengesagerne«, og for at Citanten Martins Kreditorer ikke skulde kunne gøre »Krav i Ejendommen«, samt at Brødrenes indbyrdes Forhold skulde ordnes ved særskilte Dokumenter. Vidnet vil derimod efter sin Forklaring ikke kunne erindre, at der har været Tale om noget Fællesskab med Citanten Ludvig. Gaardejer Chr. Mikkelsen har forklaret, at Citanten Martin i sin Tid kom til nu afdøde Poul Dahlgaard — der maa formodes at være det af Vidnet Jens Chr. Pedersen omforklarede andet Amsraadsmedlem — og gjorde Bud paa det gamle Sygehus, idet han som Købere opgav et Kompagniskab, bestaaende af ham selv og en eller flere Brødre. Ekviperingshandler Chr. Jespersen har forklaret, at før Sygehuset blev solgt, anmodede Citanten Martin Vidnet om at gaa i Kautio for ham i Anledning af, at han agtede at købe Sygehuset, og at baade Citanten Martin og Indstævnte efter Købet have spurgt ham, om han vilde skrive paa som Kautionist for 3000 Kroner, i alt Fald for disse to Brødre, hvilket han ogsaa gjorde i den nedenfor omtalte Form, samt at Indstævnte ikke en, men mange Gange har omtalt til Vidnet, at det var de tre Brødre — Citanterne og Indstævnte —, der havde købt Ejendommen i Kompagni, ligesom Indstævnte ogsaa har sagt, at Grunden til Fællesskabet var, at han bedre »kunde skaffe Skillingerne«, og at Papirerne skulde lyde paa hans Navn, for at Kreditorerne ikke skulde komme og tage Ejendommen fra Citanterne, og hans egen Part saaledes gaa tabt — hvorved i øvrigt bemærkes, at det af Indstævnte under Proceduren er erkendt, at der ikke har været Grund til Frygt for Citanternes Kreditorer, idet Citanterne, hvad Indstævnte dog først paa et langt senere Tidspunkt vil have erfaret, ikke havde Gæld af nogen Betydning. Endelig har Vidnet forklaret, at Indstævnte efter nærværende Sags Anlæg har udtalt til Vidnet, at han selv vilde have den ene Halvpart (af Ejendommen), at hans Brødre »godt maatte faa den anden Halvpart«, men at de, naar de »bar sig ad paa denne Maade«, slet ingen Ting skulde have, hvortil han udtrykkelig havde føjet, at Brødrene skulde betale deres Part af, hvad Gaarden stod i, naar de fik Adkomst. Bogtrykker Jensen har forklaret, at Citanten Martin, før Ejendommen blev købt, havde anmodet Vidnet om at være Kautionist for et Laan, som han agtede at optage til Købet, og at han havde sagt Ja til Martins Anmodning. Da han senere erfarede, at Indstævnte var indført som Enekøber,

meddelte han imidlertid denne, at han ikke vilde være Kautionist, med mindre Martin blev Medejere, eller sagde i alt Fald til Indstævnte, at det undrede ham, at denne var bleven opført som Eneer, uagtet det var Meningen, at de skulde være fælles Ejere og Vidnet skulde være Kautionist for Martin. Indstævnte, der ikke protesterede mod Vidnets Udtalelse herom, medens Vidnet ikke bestemt mindes, om han udtrykkelig udtalte, at Brødrene skulde være i Kompagni om Ejendommen, udtalte da, at Grunden til den nye Ordning var den, at Citanten Martins Kreditorer ikke skulde kunne falde over ham og gøre Krav paa Ejendommen. Efter at der har været Tale om Sagsanlæg, har Indstævnte sagt til Vidnet, at Betingelsen for Fællesskabet havde været, at Citanten Martin eller begge Citanter privat skaffede 3000 Kroner til Veje. Parternes Fader, Drejermester P. Halse — overfor hvis Forklaring Indstævnte, uden dog mod Citanternes Benægtelse at have ført noget Bevis i saa Henseende, har gjort gældende, at han skulde være fjendtlig sindet overfor Indstævntø, ligesom dennes paa Slægtskabsforholdet støttede Protest mod, at der tages Hensyn til dette og de andre under Sagen som Vidner førte fælles Slægtnings Forklaringer, maa anses ubeføjet — har forklaret, at han ved, at Sagens Parter i Aaret 1888 købte det gamle Sygehus i Skive i Kompagni, idet Vidnet har ordnet Aftalerne mellem Parterne, der i hans Overværelse alle tre have erklæret sig enige i den Ordning, at de skulde eje det i Kompagni. Efter hvad Vidnet videre har forklaret, har Indstævnte som Grund til, at Skødet alene lød paa hans Navn, til Vidnet angivet, at det vilde være bleven tre Gange saa dyrt, om det skulde have lydt paa de tre Navne, og da Vidnet bebrejdede Indstævnte dette og sagde, at det var usandt, svarede Indstævnte, at han nok skulde bringe det i Orden, da han vilde give sine Brødre Deklaration, som skulde tinglæses tillige med Skødet, saaledes at de skulde faa den Rettighed, de havde, hvilket Indstævnte vilde gøre paa egen Bekostning, og hermed havde Vidnet erklæret sig tilfreds. Endelig har Parternes Broder, Former Anders Halse, forklaret, at da han fik at vide, at Indstævnte havde ladet Skødet udstede alene paa sit Navn, spurgte han Indstævnte, hvorfor han havde gjort dette, hvortil Indstævnte svarede, at Grunden var, at Papirerne vilde blive dyrere, naar de skulde lyde paa alle tre Navne, og at det desuden, da begge Citanter havde Gæld, kunde resikeres, at Kreditorerne vilde falde ind paa dem. Vidnet opfordrede da Indstævnte til at give Citanterne et Bevis for, at de vare Medejere af Ejendommen, og Indstævnte svarede, at det skulde de nok faa, ligesom han flere Gange forinden Sagens Anlæg har lovet Vidnet, at han vilde udstede et saadant Bevis. Indstævnte har aldrig sagt til Vidnet, at Citanterne skulde skaffe Penge, før Deklationerne kunde udstedes, og Vidnet har ej heller tænkt, at der kunde være nogen Grund hertil, eftersom han har forstaaet det, som om der ikke skulde udbetales Penge ved Købet — hvad i øvrigt efter det oven anførte var i Strid med det virkelige Forhold.

At Indstævnte i den efter Ejendommens Køb følgende Tid jævnlig har omtalt Citanterne som Medejere, fremgaar foruden af de foranførte Vidneforklaringer ogsaa af de af Slagter Viborg og Smed Nielsen

afgivne Forklaringer. En af Arbejdsmand Petersen afgiven Forklaring gaar derhos ud paa, at Indstævnte en Morgen, da Vidnet skulde træde i Arbejde ved det gamle Sygehus, ved hvilken Lejlighed alle tre Brødre vare til Stede, udtalte om Ejendommen: »Ja den har vi købt i Kompagni«. Enken Poulsen, der har arbejdet i Haven, har forklaret, at hun, medens hun fik sin Pengeløn udbetalt af Citanten Martin, vekselvis fik Kosten hos alle Sagens Parter, og at disses Hustruer, deriblandt Indstævntes, alle have sagt til hende, at Arbejdet var for fælles Regning. Det fremgaar derhos af de af Vidnerne Maler Palmblad og Smed Christensen afgivne Forklaringer, at disse, som det maa antages i 1894, have overværet et Optrin mellem Indstævnte og Citanten Martin paa en Beværtning i Skive, under hvilket disse efter noget Skænderi bleve enige om, at deres Mellemværende i Anledning af Sygehuset skulde gøres op, hvilken Opgørelse Indstævnte lovede at foretage, og gaar Christensens Forklaring i øvrigt ud paa, at Indstævnte ved denne Lejlighed brugte Ordene, »at han vilde give Martin Halse Deklaration som Medejer eller paa Medejerdomsretten«, og at han skulde faa »dette« i de nærmeste Dage, hvorhos Palmblad blandt andet har udsagt, at han »førstod, at Parterne i Forening havde laant Penge til Købet, og at de hver for sig havde haft Udlæg«. Det er derhos under Sagen in confesso, ligesom det fremgaar af den af Parternes Svoger, Lærer Johansen, afgivne Vidneforklaring, at Indstævnte og Citanten Martin efter nævnte Møde i Beværtningen indfandt sig hos Johansen, hvor Indstævnte ytrede, »at han vilde have gjort Regnskabet op for at give sine Brødre Part i Ejendommen, da han ikke vilde stemples som Bedrager.« Til Brug ved Opgørelsen, hvortil der, som det maa antages at have været Meningen, ønskedes Vidnets Medhjælp, blev efter dettes videre Forklaring en Regnskabsbog hentet hos Citanten Martin, og Indstævnte erklærede dernæst, at han vilde gaa hjem efter nogle af ham betalte Regninger vedrørende Sygehuset, men vendte derefter ikke tilbage til Johansen, i hvilken Henseende Indstævntes Fremstilling under Sagen gaar ud paa, at han undlod dette paa Grund af, at han under Vejs, uden at han nøjere erindrør af hvem, havde erfaret, at Citanterne ikke vilde være i Stand til, som han har udtrykt sig, at »skaffe de lovede Penge«.

Det maa anses oplyst, at Citanterne ikke have ydet noget af de til Handelens Berigtigelse, derunder til Præstering af den kontante Udbetaling af 1000 Kroner, og til Ejendommens Forandring til Beboelse fornødne Beløb, medens Indstævnte har tilskudt 2000 Kroner. Der er derhos belevn rejst et Laan, stort 3000 Kroner, nemlig oprindelig — under 9 Juli 1888 — i en Bank i Randers mod en af Citanten Martin paa Indstævnte trukken og af denne akcepteret Veksel, der af Martin var endosseret til Vidnet Chr. Jespersen og derefter forsynet med 3 yderligere Endossementer, meddelte af to Sagførere og en af Indstævnte tilvejebragt Endossent, P. Axelsen. Denne Veksel blev indfriet den 26 September samme Aar, som det maa antages af Indstævnte og ved Hjælp af et samme Dag i Skive Bank stiftet Laan af samme Størrelse ifølge en Veksel, der var udstedt af Indstævnte og endosseret af Chr. Jespersen, P. C. Falkenberg og Citanten Martin.

Denne Veksel blev derpaa fornyet med de samme Navne indtil den 26 December 1889, da Citanten Martins Navn udgik af Endossementet, medens Vekseln derefter i flere Aar blev fornyet med de øvrige Navne, indtil den blev indfriet af Indstævnte — ifølge Citanternes Paastand af Ejendommens Overskud, men ifølge Indstævntes af andre ham tilhørende Midler. Ved Veksellaanets Overflytning til Skive Bank udstedte Indstævnte et Skadesløsbrev til Endossenterne Jespersen, Falkenberg og Citanten M. Halse for indtil 3000 Kroner med Pant i den oftnævnte Ejendom, der i Skadesløsbrevet siges at være Indstævnte tilhørende.

Som det maa antages, umiddelbart efter Ejendommens Køb blev der taget fat paa dens Omdannelse til almindelige Beboelseslejligheder, i hvilken, som det fremgaar af forskellige Vidners Forklaringer og det i øvrigt oplyste, alle Sagens Parter — af hvilke Citanten Ludvig tidligere har været Snedker — samt deres Fader, Vidnet P. Halse, toge Del ved Ydelse af personligt Arbejde, Indstævnte, der ikke er Haandværker, og som ofte var paa Rejse i Forretninger, mindst, idet han dog blandt andet ydede nogle Kørsler. Citanten Martin, der var indflyttet i en Lejlighed i Ejendommen, var den, som nærmest førte det daglige Tilsyn med denne og med Arbejdet, ved hvilket der ogsaa benyttedes en Del fremmed Medhjælp. Ogsaa Indstævnte benyttede Dele af Ejendommen, hvorhos alle Sagens Parter i Fællesskab benyttede den til Ejendommen hørende Have, af hvilken de for øvrigt forinden Ejendommens Køb — efter hvad Citanterne have anført og Indstævnte i alt Fald ikke bestemt modsagt — i Forening havde været Lejere. Indtægterne ved Udleje af Lejligheder i Ejendommen maa antages at være oppebaarne af Citanten Martin, der heraf betalte forskellige Ejendommen vedrørende Udgifter, men i øvrigt indbetalte Lejebeløbene til Indstævnte, der afholdt de væsentligste Udgifter ved Ejendommen. De Ejendommen vedrørende Regninger fra Haandværkere med flere maa antages i Reglen at have været stiledede til »Brødrene Halse« eller til »det gamle Sygehus«, ikke til Indstævnte personlig. Citanten Martin har med Hensyn til den af ham beboede Lejlighed under 1 November 1895 med Indstævnte afsluttet en skriftlig Lejekontrakt, i hvilken Indstævnte siges at være Ejer af Ejendommen, og som under 29 August 1896 er forsynet med en Paategning af ham om Forhøjelse af Lejefgiften. Ifølge den af Citanterne givne Fremstilling var Grunden hertil alene, at det paatænkte at optage et Kreditforeningslaan i Ejendommen, hvorved imidlertid bemærkes, at det efter det foreliggende ikke er sandsynligt, at der allerede ved Oprettelse af Lejekontrakten har været Spørgsmaal om Optagelse af et saadant Laan i Ejendommen. Det er i øvrigt in confesso, at Citanten Martin aldrig har betalt nogen Leje af Lejligheden, hvilken han vedblev at bebo, indtil Indstævnte efter nærværende Sags Anlæg ved en den 23 September 1897 paabegyndt Fogedforretning lod ham udsætte af samme.

Medens det nu efter de foreliggende Vidneforklaringer og Sagens øvrige Oplysninger ikke kan være Tvivl underkastet, at et Fællesskab med Hensyn til den omhandlede Ejendom har været paatænkt, findes det ikke mod Indstævntes Benægtelse at være godtgjort, at der er blevet afsluttet nogen endelig Overenskomst mellem dem om et saadant

Fællesskab, hvorom i øvrigt Citanternes egen Fremstilling, der, som det fremgaar af det oven anførte, gaar ud paa, at Indstævnte og Citanten Martin før Handelen vare blevne enige om at købe Ejendommen i Fællesskab, og at de senere medoptog Citanten Ludvig i Interessentskabet, for saa vidt lider af en Ubestemthed, som det ikke nærmere er oplyst, naar og under hvilke Omstændigheder sidstnævnte skulde være bleven optagen i det paagældende Interessentskab, i hvilken Henseende det ogsaa bemærkes, at Vidnet Gaardejer Jens Chr. Pedersen, som meldt, ifølge sin Forklaring ikke erindrer, at der under de paagældende Salgsforhandlinger har været Tale om noget Fællesskab med Citanten Ludvig. Vel fremgaar det af Vidneforklaringerne, at der har været talt meget om, at Citanterne vare eller skulde være Medejere, men overfor Indstævntes Paastand om, at Forholdet kun var det, at han havde lovet Citanterne eller truffet Aftale med dem om, at de i Forening med en Halvpart kunde faa Andel i Ejendommen, naar de paa deres Side indskød 3000 Kr. i Interessentskabet, hvad de imidlertid ikke gjorde inden en passende Tid, hvorfor Tilsagnet er bortfaldet, findes der ikke af de af Vidnerne omfcoreklarede Udtalelser, der i og for sig kunne have Hensyn til en foreløbig Aftale mellem Parterne af det nævnte Indhold, at kunne udledes, at der mellem disse er truffet en saadan endelig Ordning, som maatte være en Forudsætning for, at Indstævnte skulde være retlig forpligtet at betragte eller optage Citanterne som Medejere af den omhandlede ham alene tilskødede Ejendom, hvorved ogsaa skal bemærkes, at det efter de foreliggende Oplysninger blandt andet henstaar som aldeles usikkert, om Citanterne skulde være Medejere af Ejendommen hver med en Tredjedel, eller om det ikke har været Meningen, at Indstævnte skulde være Lodtager i samme for en Halvpart og Citanterne i Forening Medejere for den anden Halvpart, saaledes som det, som meldt, efter Indstævntes Paastand skal være blevet dem tilbudt.

For saa vidt Citanterne under Proceduren til Støtte for deres Paastand særlig have villet gøre gældende, at det oven ommeldte, kort efter Handelens Afslutning optagne Veksellaan, stort 3000 Kroner, skulde være et af »Konsortiet«, altsaa Indstævnte og Citanterne, optaget »Fælleslaan«, er der ikke mod Indstævntes Benægtelse tilvejebragt Bevis for at dette Anbringende, mod hvis Rigtighed det tvært imod taler, at Citanten Ludvigs Navn ikke stod paa nogen af de for Laanet udstedte Veksler, at Citanten Martins Navn allerede i Slutningen af Aaret 1889 udgik af Endossementerne, og at Indstævnte har indfriet den sidste for Laanet udstedte Fornyelsesveksel, hvorhos ogsaa den Omstændighed, at Indstævnte ved det ovennævnte Skadesløsbrev gav de Mænd, hvis Navne stode paa de første Veksler, deriblandt ogsaa Citanten Martin, Sikkerhed i den tid nævnte Ejendom for det Tab, de kunde lide ved de paagældende Vekselforpligtelser, tyder paa, at Laanet ikke var optaget af Parterne som et Fælleslaan, men af Indstævnte for egen Regning. I øvrigt bemærkes, at da Indstævnte foruden bemeldte Laans Beløb, altsaa 3000 Kroner, efter hvad der er in confesso under Sagen, har af sine Midler anvendt 2000 Kroner til Udgifter dels i Anledning af Handelen, dels i øvrigt til Ejendommen, navnlig til dens Omdannelse til Beboelse, er det i og for sig ikke

uantageligt, at han, som af ham paastaaet, som Betingelse for at give Citanterne Medejendomsret i Ejendommen har stillet det Krav, at de paa deres Side skulde indskyde 3000 Kr. i det eventuelle Interessentskab. Mod Rigtigheden af Citanternes Fremstilling taler derhos Indholdet af den oven ommeldte under 1 November 1895 mellem Indstævnte og Citanter Martin oprettede Lejekontrakt, og for saa vidt Citanterne have paaberaabt sig, at der i en under Sagen fremlagt Regnskabsbog, der bærer Overskriften: »Regnskab over den gamle Sygehus for Brødrene Halse« — hvilken Bog i øvrigt ikke er ført længere end til den 1 November 1900*) og i det hele maa antages at være ufuldstændig — under »Udgifter fra $\frac{1}{11}$ 89 — $\frac{1}{11}$ 90« findes opført en saalydende Post: »Renter 5 pCt. af 2000 Kr. til P. R. Halse — 100 Kr.«, saa at der i Bogen er debiteret Renter til Indstævnte af en af ham til Ejendommen anvendt Kapital, findes der ikke med nogen Sikkerhed heraf at kunne udledes noget til Støtte for Citanternes Paastand, da det ikke under Sagen er nærmere oplyst, hvem der har ladet Bogen føre og særlig den nævnte Post indføre i den.

Da Citanterne efter det oven anførte ikke mod Indstævntes Benægtelse have godtgjort deres Berettigelse til at indtræde som Medejere af den oftnævnte Ejendom, maa det billiges, at Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citanternes Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve.

Med Hensyn til forskellige af Citanternes Sagfører for Overretten brugte Udladelser, som Indstævnte har fundet fornærmelige for sig, bemærkes, at der efter Omstændighederne ikke findes tilstrækkelig Føje til i Anledning af dem at anse nævnte Sagfører med Mulkt for usømmelig Procedure, og at der herefter ikke bliver Spørgsmaal om efter Indstævntes Paastand at mortificere de paagældende Udladelser.

Da Citanternes og Indstævntes Sagførere for Overretten, Overrettsagførerne G. Lund i København og Johnsen i Viborg, begge samme Steds have brugt en Procedure, der til Dels har bestaaet i en Række uforholdne Gentagelser og været af en ganske unødigt Vidtløftighed, ville de, idet de derved have forhalet Sagens Afslutning, i Medfør af Forordning 16 Januar 1828 § 14, jfr. D. L. 1—9—10, være at anse med Bøder til Viborg Købstads Kæmnerkasse, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 50 Kr. for den førstnævnte og 30 Kr. for den sidstnævnte.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen anden Stempelovertrædelse at være begaaet end den i Underrettsdommen ommeldte.

*) Skal være 1890.

Nr. 235.

Advokat Hindenburg

contra

Carl Christian Andersen (Def. Jensen),

der tiltales for Betleri.

Møens Herreds Politirets Dom af 10 Maj 1904: Arrestanten Carl Christian Andersen bør straffes med 90 Dages Tvangsarbejde samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juni 1904: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører M. A. Meyer og Højesteretssagfører Levison, betaler Arrestanten Carl Christian Andersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Christian Andersen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Møens Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Carl Christian Andersen, hvis opgivne Alder af 50 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, og som tidligere er straffet talrige Gange, navnlig for Betleri, senest ifølge ovennævnte Rets Dom af 13 November s. A. i Medfør af Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, paa ny for Betleri, og ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han i April Maaned dette Aar har betlet paa forskellige Steder i Møens Herred.

For dette Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3, og da den valgte Straf af Tvangsarbejde i 90 Dage findes passende — — — vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Nr. 231. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Sara Kirstine Nielsen, født Lassen (Def. Hindenburg),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 21de Marts 1904: Tiltalte, Malersvend Søren Peder Christian Lange Nielsen, bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, og hans Hustru Sara Kirstine, født Lassen, til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa betale de Tiltalte og, en for begge og begge for en, Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører J. Langballe og Etatsraad Bredstrup, 20 Kr. til den første og 15 Kr. til den sidste. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Maj 1904: I Henseende til de Tiltalte Søren Peder Kristian Lange Nielsen og dennes Hustru, Sara Kirstine Lassen, idømte Straffe bør Underretsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor samme Steds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Sørensen, 15 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte, hver med Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Sara Kirstine Nielsen, født Lassens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Høgsbro og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Søren Peder Kristian Lange Nielsen, der er født i Aaret 1877, for voldeligt Forhold, og hans Hustru Sara Kirstine, født Lassen, der er født i Aaret 1879, for falsk Forklaring for Retten. Ingen af de Tiltalte ses tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Da Arbejdsmand Jens Laursen Broch i Randers den 13 Februar d. A. kort før Middag, medens han opholdt sig i sin Lejlighed, der er beliggende paa 1ste Sal i en ham tilhørende Ejendom, hørte Støj

i Gangen udenfor de Tiltaltes Lejlighed i Ejendommens Stueetage, og i den Anledning gik ud paa Trappegangen og saa, at det var Tiltalte Sara Kirstine, født Lassen, og en Kartoffelmand ved Navn Schødt, der vare i Skænderi om nogle Penge, som Schødt havde tilgode og afkrævede Tiltalte, ytrede Broch til Schødt, at han kunde »tage Fisk for Pengene«, for han havde endnu Husleje tilgode, med hvilken Talemaade han efter sin Forklaring maa antages at have ment, at Schødt ikke kunde vente at faa sit Tilgodehavende betalt. Efter at Tiltalte Nielsen i Middagsstunden var kommen hjem og havde erfaret det passerede, gik han op paa 1ste Sal og ind i Brochs Køkken, hvor han spurgte dennes Hustru, om Værten var til Stede. Om hvad der passerede, efter at Broch derefter var kommen ud i Køkkenet, har Broch afgivet en beediget Forklaring, der gaar ud paa, at Tiltalte spurgte ham, hvad han havde med hans Sager at bestille, hvortil Broch, som han har udtrykt sig, »svarede, som han havde ytret til Schødt«. Tiltalte blev nu meget grov og ophidset, hvorfor Broch spurgte ham, hvad han vilde der og bad ham forlade Lejligheden samt, da han ikke vilde dette, aabnede Køkkendøren, berørte hans Arm og befalede ham at gaa ud. Tiltalte blev nu saa ophidset, at han med knyttet Haand tilføjede Broch et Slag i Ansigtet, saa at hans Næse blødte, ligesom han yderligere har forklaret, at en Tand blev slaaet løs i Overmunden. Broch søgte derefter at sætte ham ud med Magt, men forgæves, og først da Brochs Hustru traadte til og søgte at frigøre ham for Tiltaltes Tag, forlod denne Lejligheden. Den af Brochs Hustru afgivne, ligeledes beedigede Forklaring gaar ud paa, at Tiltalte efter lidt Skænderi med hendes Mand, bibragte denne et Slag i Ansigtet med knyttet Haand, saa at hans Næse sprang op at bløde, og at Tiltalte, da hun nu vilde gaa imellem, bibragte hende med knyttet Næve et Slag over venstre Haand, saaledes at hun længere Tid derefter ikke kunde bevæge de to yderste Fingre, og hendes Haandled svulmede op, samt endelig, at hun, efter at hun havde faaet Slaget over Haanden, gav Tiltalte et Slag over Armen med en Støvekost.

Den af Tiltalte Nielsen oprindelig afgivne Forklaring gaar derimod ud paa, at han, efter at Broch var kommen til Stede i Køkkenet, spurgte ham, hvad han havde med hans Sager at gøre, med Tilføjende, at det skulde han ikke bryde sig om, thi han forlangte ikke ham til at betale, hvad han skyldte andre, og i øvrigt bad han ham at holde sig fra hans Hustru, naar han ikke var hjemme. Broch begyndte da at skubbe til ham og greb ham i Armen med den ene Haand og om Halsen med den anden og vilde sætte ham ud af Køkkendøren, men for ikke at blive kastet ned ad Trappen, som er lige udenfor Køkkendøren, satte Tiltalte sig til Modværge ved at tage fat i Dørkarmen med den ene Haand og tage om Brochs Arm med den anden. Medens de saaledes havde fat paa hinanden, faldt Tiltaltes Hat paa Gulvet, hvorfor han tog den op, men idet han vilde rejse sig fra den bøjede Stilling, kom han tilfældig til med sit Baghoved at støde Broch, der stod i en bøjet Stilling over ham, under Hagen eller Næsen, saa at denne kom til at bløde. Straks efter gav Brochs Hustru, enten med en Ildtang eller med en Støvekost, Tiltalte et Slag over Armen, hvorefter Tiltalte kom ud paa Gangen og gik ned. Til-

talte forklarede derhos, at han ikke kunde erindre at have slaaet Brochs Hustru, og at han antog, at det var Broch selv, der, medens han svingede med Ildtangen, havde ramt hende paa Haanden. Under senere Forhør har Tiltalte ændret sin Forklaring derhen, at han ikke tror at have slaaet Broch, og i alt Fald ikke kan erindre det, samt, for saa vidt angaar det Forhold, han skal have udvist overfor Brochs Hustru, at det godt kan være, at han har bibragt hende et Slag paa Haanden, men at han ikke ved af det.

Ligesom nu Brochs Hustru under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør har gentaget sin oven anførte Forklaring om Maaden, hvorpaa den af hende omfoklarede Læsion er tilføjet hende, saaledes har ogsaa hendes Mand under bemeldte Forhør afgivet en yderligere Forklaring, der gaar ud paa, at han under det ovenmeldte Optrin saa, at Tiltalte, medens han havde fat i Broch, bibragte dennes Hustru et Slag paa venstre Haand, og at han aldeles ingen Tvivl nærer om, at Læsionen paa Hustruens Haand skyldes dette Slag. Saavel han som hans Hustru have derhos benægtet, at nogen af dem ved denne Lejlighed har haft nogen Ildtang i deres Haand, og Tiltalte har i dette Forhør heller ikke turdet fastholde, at Broch inde i Stuen har haft noget i Haanden, ligesom han særlig har erkendt, at han ikke har set, at Broch har slaaet sin Hustru over Haanden, navnlig heller ikke med en Støvekost.

En af en Læge i Randers den 13 Februar d. A. efter Undersøgelse af Brochs Hustru afgiven Erklæring gaar ud paa, at hendes venstre Haand var Sædet for en Hævelse, der var meget øm ved Tryk, og at Huden over den var blaalig dekoloreret som efter et Slag. Hævelsens Udstrækning var ca. 3 Tommer i Længden og 2 i Bredden. Der syntes ikke at være noget Brud af de underliggende Mellemlaandsben, og Læsionen vilde efter al Sandsynlighed ikke efterlade blivende Følger. Under det ovennævnte Reassumptionsforhør har bemeldte Læge derhos afgivet en yderligere Erklæring, ifølge hvilken der intet er til Hinder for, at den Brochs Hustru tilføjede Læsion kan være hende bibragt ved et Slag med Haanden.

Hvad angaar Tiltalte Sara Kirstine Lassen, Nielsens Hustru, da fremgaar det af Sagens Oplysninger, at hun, efter selv at have henvendt sig til Dommeren med Anmodning om at maatte afgive Vidneforklaring i Sagen, ved sit Møde i Retten den 27 Februar d. A. afgav en Forklaring, der gik ud paa, at hun var til Stede i Brochs Køkken og stod bag ved sin Mand under hele Optrinet, idet hun, da hendes Mand, efter af hende at have hørt om Optrinet med Kartoffelmanden, sagde, at han nu vilde gaa op og sige til Broch, at han skulde holde sig ved sig selv en anden Gang, var fulgt efter ham, fordi han er hidsig af Natur. Hun har dernæst om det i Brochs Køkken passerede afgivet og erklæret sig rede til at beedige en i alt væsentlig med den af Tiltalte Nielsen afgivne overensstemmende Forklaring, navnlig ogsaa gaaende ud paa, at det var ved at rejse sig op efter at have taget sin Hat op fra Gulvet, at hendes Mand kom til at støde Broch, der stod bøjet over ham, i Næsen eller Munden, saaledes at der kom Blod. Under senere Forhør har nævnte Tiltalte imidlertid erkendt, at hendes ovenmeldte Vidneforklaring er afgiven mod bedre Vidende, idet hun

slet ikke har set eller kender noget til, hvad der i Køkkenet er passeret mellem hendes Mand og Broch, hvorhos hun har forklaret, at hun paa Politistationen havde overværet sin Mands Afhøring til en Rapport, og saaledes kunde indrette sin Forklaring overensstemmende med hans, og at hun har handlet uden Paavirkning fra Mandens Side og i den Tanke derved at faa sin Mand, der var bleven arresteret under Sagen, fri.

Idet det nu maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Nielsen paa den af Broch og dennes Hustru omfoklarede Maade har tilføjet Broch et Slag i Ansigtet med knyttet Haand, saaledes at hans Næse sprang op at bløde, og endvidere, at han, ligeledes med knyttet Haand, har tilføjet Brochs Hustru et Slag over Haanden, der har haft de i ovennævnte Lægeerklæring beskrevne Følger, vil han for sit anførte Forhold være at anse efter Straffelovens §§ 200, jfr. Lov af 11 Maj 1897 § 1, og 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage. Tiltalte Sara Kirstine Lassen, Nielsens Hustru, vil derhos for sit oven ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 146 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da Underrettsdommen for begge Tiltaltes Vedkommende har samme Straffebestemmelse, vil den i denne Henseende kunne stadfæstes.

Nr. 234. Højesteretssagfører Liebe

contra

Carl Christian Thorvald Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21de Maj 1904: Arrestanterne Julius Christian Petersen og Axel Peter Larsen samt de Tiltalte Carl Christian Thorvald Nielsen og Jens Kristian Valdemar Hansen bør straffes, Arrestanterne med Forbedringshusarbejde, Petersen i 2 Aar og Larsen i 3 Aar, og de Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød, Nielsen i 6 Gange 5 Dage og Hansen i 4 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Carlsen og Lund, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne, en for begge og begge for en, dog at de Tiltalte heraf in solidum med dem udrede, Nielsen $\frac{1}{3}$ og Hansen $\frac{2}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl Christian Thorvald Nielsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paa-
anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højeste-
ret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssag-
førerne Liebe og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Julius
Christian Petersen og Axel Peter Larsen tiltales for Tyveri og Betleri,
Tiltalte Carl Christian Thorvald Nielsen for Hæleri samt Tiltalte Jens
Kristian Valdemar Hansen for Tyveri og Hæleri.

Tiltalte Nielsen er født den 19 Maj 1876 og bl. a. anset: ved
Nørre og en Del af søndre Herreds Ekstrarets Dom af 24 Marts 1893
efter Straffelovens § 281, 1ste Stk., jfr. § 37, med Forbedringshus-
arbejde i 1 Aar, ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom
af 25 September 1897 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa
Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 29 Oktober
1901 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og
Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest ved Rettens Dom af 28 Oktober
1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 12 Dage.

Ved egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste ere Arrestanterne
og de Tiltalte overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende
Forhold.

Den 9 Januar d. A. . . .

Den 14de s. M. have Arrestanterne i Forening i tyvagtig Hensigt
skaffet sig Adgang til Villaen Frederikkevej Nr. 13 i Hellerup ved fra
sammes Gaard, hvortil de havde uhindret Adgang, at stige ind gennem
et af dem opbrudt Kældervindue. Fra Kælderen skaffede de sig
gennem en Lem, som de sprængte, Adgang til Køkkenet, og fra for-
skellige Rum i Villaen, hvortil de nu havde uhindret Adgang, stjal
de 2 Cykler, nogle Smykker, Tæpper m. m., af samlet Værdi 300
Kroner.

Med de stjaalne Koster fjernede de sig derpaa, efter først paa
forskellig Vis at have øvet Hærværk i Villaen, hvorved de ødelagde
Genstande til samlet Værdi 100 Kr.

De Tiltalte have hver for sig gjort sig skyldige i Hæleri, Hansen
ved at være behjælpelig med at søge afhændet en Citer og en Cykle,
af samlet Værdi 29 Kr., begge hidrørende fra dette Tyveri, og Niel-
sen ved at afhænde disse Koster, begge derhos ved at deltage i For-
bruget af de ved Citerens Salg indvundne 4 Kr., alt uagtet begge de
Tiltalte var vidende om, at disse Koster vare stjaalne.

Som Følge af det anførte ville de Tiltalte være at anse:
Arrestanterne efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., samt

efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne og under et med Forbedringshusarbejde, Petersen i 2 Aar og Larsen i 3 Aar, og de Tiltalte Nielsen i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 3dje Gang begaaet Hæleri, og Hansen efter Straffelovens §§ 228 og 238 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Nielsen i 6 Gange 5 Dage og Hansen i 4 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 30 Juni.

Nr. 219. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Karl Christoffersen (Def. Høgsbro),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning.

Esbjerg Købstads Politirets Dom af 8 Marts 1904: Tiltalte Karl Christoffersen bør til Esbjerg Købstads Kæmnerkasse bøde 200 Kroner og betale denne Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 April 1904: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karl Christoffersen til Højesteretssagførerne Asmussen og Høgsbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Karl Christoffersen for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning.

Foruden at Tiltalte, der er født i Aaret 1871 ifølge Esbjerg Køb-

stads, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstrarets Dom af 15 Oktober f. A. er straffet efter Straffelovens § 203 med simpelt Fængsel i 8 Dage, har han tidligere været anset ved Overrettens Dom af 24 August s. A. efter Næringslovens § 78 med en Bøde til Esbjerg Købstads Kæmnerkasse af 30 Kr. og ved den nævnte Jurisdiktions Politirets Dom af 3 December f. A. efter samme Lovbestemmelse for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning med en Bøde til bemeldte Kasse af 50 Kr., hvilken Dom er stadfæstet ved Overrettens Dom af 25 Januar d. A., dog med Forhøjelse af Bøden til 80 Kr.

Efter Sagens Oplysninger staar Tiltalte, der har Borgerskab af 1 December 1902 som Gæstgiver i Esbjerg, til Restance med 188 Kr. 84 Øre af den Afgift, som han ifølge Næringslovens § 72 skulde betale for Januar og April Kvartaler f. A. af den med dette Næringsbrug forbundne Ret til Brændevinsudskænkning, og med hele den Afgift til Beløb 100 Kr., som skulde have været erlagt heraf for Juli Kvartal s. A., uden at noget af disse Beløb har kunnet erholdes ved de til deres Inddrivelse afholdte Udpantningsforretninger, af hvilke Forretningen for det sidst nævnte Beløb er afholdt den 13 November forrige Aar

Ved Tiltaltes egen, med det i øvrigt foreliggende stemmende Tilstaelse, maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han siden den 11 December f. A., da den ovennævnte Politiretsdom af 3dje s. M. blev forkyndt for ham ved Stævningmændene, har i en Kælderlejlighed i Esbjerg drevet Beværtningsnæring, derunder ogsaa Udskænkning af Brændevin, og da Tiltalte, efter hvad der til Dels ved hans egen Forklaring er oplyst, ikke i dette Tidsrum har drevet eller været indrettet paa at drive Gæstgiveri som sin egentlige Næring, der kunde give ham Ret til som et Akcessorium at beværte andre end Rejsende, vil han, selv bortset fra, at hans Ret til Udskænkning af Brændevin, efter hvad ovenfor er anført, er bortfalden ifølge § 6 i Lov af 2den Juli 1870, indeholdende nogle nærmere Bestemmelser angaaende Brændevinshandel, være at anse dels efter Næringslovens § 75 som for 3dje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, dels efter samme Lovs § 78 for 3dje Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning med en Bøde til Esbjerg Købstads Kæmnerkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 200 Kr. Da Politiretsdommen har samme Straffebestemmelse, vil Dommen — — — saaledes kunne stadfæstes.

Nr. 105. Lærer **J. P. Poulsen** (Høgsbro efter Ordre)

contra

Forpagter **M. Henriksen** (Ingen),

betr. Størrelsen af et Appellanten hos Indstævnte tilkommende Bryllupsoffer.

Skive Købstads og Sallingland Herreders ordinære Rets Dom af 20 Juni 1902: Indstævnte, Forpagter Henriksen af Eskær, bør til Citanten, Lærer J. P. Poulsen af Hem, betale 40 Kroner med Renter 5 pCt. p. a. fra 16 September f. A. Sagens Omkostninger hæves. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Februar 1903: Citanten Forpagter M. Henriksen, bør for Indstævnte, Lærer J. P. Poulsens Tiltale i denne Sag fri at være. I Procesomkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Citanten 60 Kr. Der tillægges den for Indstævnte beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Heise, i Salær 40 Kr., der udredes af det offentlige. De idømte Procesomkostninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 4 August f. A. er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Foreløbig bemærkes, at Appellantens Navn maa antages at være P. J. Poulsen.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets- sagfører Høgsbro 80 Kroner, som udredes af det of- fentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Idet Indstævnte, Lærer J. P. Poulsen af Hem, der, da Citanten, Forpagter M. Henriksen af Eskær, i Juni Maaned 1901 indgik Ægteskab med Frøken Else Kirstine Revsgaard af Krarup, fungerede som Kirkesanger ved deres i Kirken stedfundne Vielse, og som havde indvilget i, at Erlæggelsen af Offeret i Anledning af samme beroede indtil efter Vielsen, har gjort gældende, at han under Hensyn til, at Brudeparret og navnlig Bruden, der, efter hvad der er in confesso, ved Ægteskabets Indgaaelse ejede en Formue af ca. 35000 Kroner, saaledes maa anses for særlig for- muende, efter Egnens Skik og Brug i Anledning af dette Bryllup har Krav paa et Offer af mindst 60 Kroner, han han under nærværende Sag i 1ste Instans søgt Citanten, der ikkun har tilstillet ham 20 Kr.

i Offer, til i den nævnte Anledning yderligere at betale ham 40 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 16 September 1901, indtil Betaling sker. Da Indstævntes Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge, har Citanten nu indanket Sagen her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instans har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, hvorimod denne har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Efter Sagens Oplysninger kan det ikke antages, at Indstævnte ved det omhandlede Bryllup har udvist anden Virksomhed, end hvad der paahvilede ham i hans Egenskab af Kirkesanger i Sognet, og vel har han oplyst forskellige Tilfælde, hvor han i Anledning af stedfundne Vielser, skøndt de vedkommende Brude ikke skulle have været Ejere af Halvdelen af den Sum, som Citantens Brud medbragte i Ægteskabet, har i Offer oppebaaret Beløb, der betydeligt oversteg det, han har modtaget fra Citanten, men idet de i saa Henseende foreliggende Oplysninger ikke kunne antages at afgive tilstrækkeligt Grundlag for den Antagelse, at det ham af Citanten — efter hvis uimodsagte Anbringende der ved hans Vielse som Brudefølge kun var 26 Personer til Stede i Kirken, og som ligeledes uimodsagt har anbragt, at det Offer, han i Anledning af Vielsen har tilstillet vedkommende Præst udgjorde 30 Kr. — i samme Anledning ydede Vederlag for Offer ikke skulde staa i passende Forhold til, hvad der som saadant kunde tilkomme Indstævnte efter Egnens Skik og Brug samt Citantens Stilling og Formue, vil Citanten overensstemmende med sin Paastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Efter Omstændighederne findes Indstævnte derhos at maatte godtgøre Citanten Processens Omkostninger for begge Retter med 60 Kr.

Der vil være at tillægge den for Indstævnte beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 40 Kr., der blive at udrede af det offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Hermed endte første ordinære Session.

Færdig fra Trykkeriet den 14 Juli 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 22.

Første Ekstrasession.

Mandagen den 25 Juli.

Nr. 205. Højesteretssagfører Bagger

contra

Christian Peter Vilhelm Randrup (Def. Rée),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 April 1904: Arrestanterne Christian Peter Vilhelm Randrup og John Harry Peter Westermann bør straffes med Forbedringshusarbejde, Randrup i 3 Aar og Westermann i 18 Maaneder og, en for begge og begge for en, udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensorerne, Overretssagfører Edv. Christensen og Prokuratorerne Lassen og Steinhøj, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Christian Peter Vilhelm Randrups Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Rée 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Christian Peter Vilhelm Randrup og John Harry Peter Westermann tiltales, Randrup for Tyveri og Bedrageri og Westermann for Tyveri, Bedrageri og Meddelagtighed i Bedrageri.

Arrestanten Randrup er født den 21 Oktober 1879 og anset ved Rettens Dom af 19 November 1898 efter Straffelovens § 228 med

Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 3 Juli 1900 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved Rettens Dom af 2 Marts 1901 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk. og 2det Stk., kfr. § 64 og § 231, 1ste og 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Arrestanten Westermann er . . .

— — — — —
 Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de den 6 November forrige Aar i Forening have svigagtigt tilegnet sig og senere forbrugt et kontant Pengebeløb, stort 80 Kr., som Arrestanten Randrups Principal, Snedkermester Carl Madsen, havde betroet ham for at gøre nogle Indkøb.

Paa samme Maade er det bevist — idet der i Medfør af Lovens 1—15—1 intet Hensyn kan tages til, at Arrestanten Randrup har tilbagekaldt den af ham herom afgivne Tilstaaelse — at Arrestanterne den 12te samme Maaned midt paa Dagen i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af falsk Nøgle have skaffet sig Adgang til Anna Jacobsens aflaaesede Lejlighed i Ejendommen Rosengade Nr. 2 A, og der have stjaalet ca. 4 Kr. i rede Penge og en Sparemærkebog af Værdi 50 Øre.

Endvidere er det ved Arrestanten Westermanns egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste bevist, at han i November f. A. ved Arrestanten Randrup har i 2 Gange svigagtigt pantsat nogle tilsammen til 20 Kr. vurderede Sengklæder, der hørte med til det af Westermann hos Værts-husholder Christopher Olsen ugevis lejede møblerede Værelse.

For saa vidt Arrestanten Randrup angaar, har Arrestanten Westermann forklaret, at han er meddelagtig i dette Forhold, men da der ikke mod Arrestanten Randrups Benægtelse heraf er ført Bevis for, at han var klar over, at de Sengklæder, han pantsatte for Westermann, vare lejede, vil denne Arrestant være at frifinde, for saa vidt dette Forhold angaar.

Der har under Sagen været rejst Spørgsmaal om Arrestanten Westermanns Tilregnelighed. . . .

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri og efter Straffelovens § 253 . . .

. . . efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Randrup i 3 Aar og . . .

Nr. 238.

Højesterets-sagfører Bagger

contra

Martinus Sørensen (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Juni 1904: Arrestanten Martinus Sørensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaned og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor

og Defensor, Overretssagførerne Busch og Simonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Martinus Sørensen til Højesteretssagførerne Bagger og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Martinus Sørensen, der tiltales for Tyveri og Betleri, er født den 17de Marts 1866 og anset bl. a. ved Børglum Herreds Ekstrarets Dom af 8 Februar 1893 efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Helsingør Købstads Ekstrarets Dom af 27de Marts 1899 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Helsingør Købstads Ekstrarets Dom af 17de April 1901 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Københavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 7 November 1902 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 18 Dage og senest ved Rettens Dom af 18 April 1903 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han den 17de f. M. dels har betlet her i Staden, dels har frastjaalet Johanne Caroline Hansen, Rasmussens Hustru, et til 3 Kr. vurderet Sengetæppe, der beroede frit fremme paa et Loft, hvortil Adgangen var uhindret.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder,

Nr. 246. Højesteretssagfører Winther

contra

Kristian Peter Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Juni 1904: Arrestanten Kristian Peter Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde

i 8 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Gottschalck, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter de i Dommen anførte Lovbestemmelser, men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kristian Peter Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i seks Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Winther og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Kristian Peter Nielsen, der tiltales for Forsøg paa Tyveri, er født den 25 Marts 1885 og anset ved Rettens Dom af 26 Januar 1904 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Arrestanten sigtes for at have 1ste Paaskedag, Søndag den 3dje April d. A., om Aftenen ved Syvtiden indfundet sig i Ejendommen St. Kongensgade Nr. 63, for i tyvagtig Hensigt at skaffe sig Adgang til Firmaet Leerbeck & Holms Forretningslokaler for at denne Ejendom, hvilken Hensigt han ikke fik realiseret paa Grund af, at Maskinmester Niels Peter Troest paagreb ham paa Trappegangen udenfor Døren, der førte ind til Forretningslokalerne.

Fornævnte Maskinmester Troest har desangaaende edelig forklaret, at da han, der var Vicevært for den fornævnte Ejendom, den paagældende Aften ved Syvtiden havde tændt det elektriske Lys i Gaarden og var gaaet ind i Porten i Mellebygningen for at tænde paa Opgangen i denne. saa han Arrestanten og en anden Mandsperson komme ind ad Ejendommens Port fra Gaden, og da han et Par Minutter senere kom tilbage i Gaarden, vare Personerne forsvundne.

Han gik derefter ud paa Gaden, og da han der fik Øje paa den ene Person, der aabenbart stod paa Vagt udenfor Ejendommens Gadedør, gik han hen til Døren og fik Øje paa Arrestanten, der stod inde paa Gangen ved Døren, der førte ind til det fornævnte Firmas Lokaler, og da Vidnet sprang ind paa ham og spurgte ham, hvad han skulde der, blev Arrestanten forvirret, stak Hænderne i Frakkelommen og sagde noget om, at han havde arbejdet hos Firmaet.

Vidnet foranledigede nu Arrestanten anholdt, og medens dette fandt Sted, løb Arrestantens Ledsager sin Vej.

Arrestanten har erkendt, at han har været inde i den paagældende Ejendom; men han har nægtet, at han har indfundet sig der i tyvagtig Hensigt, og har afgivet følgende nærmere Forklaring om Grunden til sin Nærværelse der.

Efter at han den paagældende Dag havde tilbragt flere Timer paa en Beværtning i Selskab med en Mandsperson, som han samme Dag havde truffet paa en anden Beværtning, spadserede de sammen hen i St. Kongensgade, hvor Arrestanten vilde besøge en Pige af sit Bekendtskab, der boede i Ejendommen Nr. 78. Paa Vejen gik de ind i Ejendommen Nr. 63 og benyttede det derværende Pissoir, hvorpaa de tog Afsked fra hinanden udenfor Ejendommen Nr. 78. Arrestanten traf imidlertid ikke vedkommende Pige i Ejendommen, og da han kom ned paa Gaden og saa, at der var Lys i fornævnte Firmas Kontor, gik han over i Ejendommen for at træffe en af Firmaets Chefer og søge at faa Arbejde der, idet han, hvis han kunde faa Arbejde hos Firmaet, i hvis Tjeneste han tidligere havde været, vilde opgive sin Bestemmelse om samme Aften at rejse til sit Hjem i Aars, hvortil Fængselsselskabet havde lovet ham Understøttelse. Ligesom han var kommet over i Ejendommen og var naaet hen i Døren, der førte ind til Firmaets Forretningslokaler, blev han imidlertid paagreben af det fornævnte Vidne, der foranledigede ham anholdt, endskønt Arrestanten meddelte ham, at han var kommen for at søge Arbejde hos Firmaet.

Denne Arrestantens Forklaring, der ikke er fuldstændig overensstemmende med Arrestantens oprindelige Forklaring, ifølge hvilken hans Kammerat stod og ventede paa ham, medens han gik ind i Ejendommen St. Kongensgade Nr. 63 for at søge Arbejde, er ikke blot ubestyrket og usandsynlig, men er ogsaa i Strid med det i øvrigt fremkomne, i hvilken Henseende — foruden Troests fornævnte beedigede Forklaring — skal fremhæves, at Arrestantens Forklaring om, at han fra Gaden saa, at der var Lys i Firmaets Kontorlokaler til Gaarden, ikke kan være rigtig, da det ved fornævnte Troests og Fabrikant Adolf Rasmus Leerbecks beedigede Forklaringer maa anses for at være bevist, at der ikke den paagældende Aften — 1ste Paaske-dagsaften — har været tændt Lys i Firmaets Forretningslokaler, samt at Fængselsselskabet har oplyst, at det havde tilsagt Arrestanten Hjælp til at rejse hjem den 2 April d. A., men at han udeblev.

Endvidere taler den Holdning, Arrestanten i det hele taget har indtaget under Sagen, i høj Grad imod ham. Arrestanten har saaledes først forklaret, at han vilde op og sige Farvel til den fornævnte Pige; senere har han ændret sin Forklaring derhen, at han vilde spørge hende om, hvor en anden Pige boede.

Hele den af Arrestanten under Sagen indtagne Holdning bærer saaledes Præget af Upaalidelighed og Usandsynlighed, og naar henses til Arrestantens Fortid, til at han, der blev løsladt den 1 April d. A., hverken havde Logi eller Erhverv, til at han ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af en Knibtang, som syntes tilpasset til et Redskab, egnet til Indbrud, samt til at hans Forklaring om Dagen forud at have fundet dette Redskab paa Gaden, ikke er bestyrket ved Sagens

Oplysninger, findes der at være ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i det ham paa-sigtede Forhold.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 2det Stk., jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 244. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Carl Rasmus Rasmussen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Betleri og Løsgænger.

Dragsholm Birks Politirets Dom af 25 Maj 1904: Arrestanten Carl Rasmus Rasmussen bør straffes med Tvangsarbejde i 180 Dage og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Juni 1904: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Sinding og Prokurator Nissen, betaler Arrestanten Carl Rasmus Rasmussen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Rasmus Rasmussen til Højesteretssagførerne Asmussen og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Dragsholm Birks Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Carl Rasmus Rasmussen for Løsgænger og Betleri.

Ved Arrestantens egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaelse er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i nedennævnte Forhold:

Den 22 April d. A. forlod Arrestanten, efter hans Forklaring med Tilladelse, Fattiggaarden Stolpegaard, hvor han var indlagt, og rejste til Vemmeløv, hvor der var lovet ham Arbejde, og da han ikke opnaaede dette, gik han ind i Løve Herred, hvor han tilbragte ca. 3 Uger, efter hans Forklaring daglig forgæves søgende efter Arbejde og levende af Almisser, idet et Beløb af 14 à 15 Kr., som han ved sin Bortrejse fra Fattiggaarden havde været i Besiddelse af, efter faa Dages Forløb var forbrugt. Fra Løve Herred gik han gennem Arts og Skippinge Herreders Jurisdiktion, hvor han var en Dagstid, til Dragsholm Birk, hvortil han, saa vidt han husker, kom den 14 Maj d. A., og hvor han den 16de næst efter meldte sig til Politiet efter, siden han forlod Løve Herred, at have strejftet om uden at søge Arbejde og udelukkende levet af Betleri.

Arrestanten, der er født den 25 November 1861 og straffet mange Gange tidligere, særligt ogsaa for Løsgængereri og Betleri, og som senest ved Københavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 22 November 1902 er anset efter Lov af 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 180 Dage, vil for sit her omhandlede Forhold være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Tvangsarbejde i 180 Dage, og da den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter bemeldte Lovs §§ 1 og 3, jfr. § 5, har samme Straf, — — — — vil Dommen være at stadfæste.

Tirsdag den 26 Juli.

Nr. 245.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Frederik Jørgensen (Def. Høgsbro),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Juni 1904: Arrestanten Frederik Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Wolff og Gottschalck, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederik Jørgensen til Højesteretssagførerne Lunn og Høgsbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Frederik Jørgensen, der tiltales for Bedrageri og Falsk, er født den 5 April 1875 og anset bl. a.: ved Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 25 Februar 1892 efter Straffelovens § 251, jfr. §§ 55 og 46, 37 og 62 samt § 21 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Dage og senest ved Højesterets Dom af 1 Maj 1900 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og samme Lovs §§ 253 og 270, sidstnævnte § jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han, der under falsk Navn og Bopæl havde ladet sig antage til som Agent for Forlagsboghandler Peter Jacobsen at samle Subskribenter paa en Roman, i November f. A. dels har svingagtig fravendt nævnte Jacobsen 25 Kr. ved at foregive, at dette Beløb tilkom ham i Provision for Subskribenter, han havde skaffet paa Romanen, dels har svingagtig pantsat et til 2 Kr. 90 Øre vurderet Billede, som Jacobsen havde betroet ham til Forevisning for Personer, der ønskede at subskribere paa fornævnte Roman.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten i samme Maaned har falskelig underskrevet 3 Kvitteringer, henholdsvis for de Penge, han havde modtaget i Provision, og for det fornævnte Billede med det for Jacobsen opgivne fingerede Navn Jensen, i det ene Tilfælde tillige med det fingerede Fornavn Andreas, hvorpaa han har overleveret Kvitteringerne til Jacobsen, der stolede paa Kvitteringernes Ægthed.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 251 og 253 samt efter Straffelovens § 268, jfr. § 275, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 253.

Advokat Hindenburg

contra

Jacob Josva Johansen (Def. Lunn),

der tiltales for Betleri.

Svendborg Købstads Politirets Dom af 2 Maj 1904: Arrestanten, Skomagersvend Jacob Josva Johansen, bør hensættes til Tvangsarbejde i Odense Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage. Saa udreder han og denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Juli 1904: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om Straffestedet bortfalder. I Salær til Prokurator Gottschalck og Overretssagfører M. Carlsen for Overretten betaler Arrestanten Jacob Josva Johansen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jacob Josva Johansen til Advokat Hindenburg og Højesteretsagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Svendborg Købstads Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Jacob Josva Johansen, der er født den 4 December 1846 og mangfoldige Gange tidligere har været straffet, navnlig for Betleri og Løsgænger, senest ved Højesterets Dom af 5 Marts forrige Aar efter Straffelovens §§ 100 og 203 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved Sorø Købstads Politirets Dom af 10 December forrige Aar efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, paa ny tiltalt for Betleri, idet han sigtes for en Dag i April dette Aar at have indfundet sig i Detaillisterne P. A. Lindgaards og R. C. Jensens Butiker i Svendborg og bedt om Understøttelse eller Hjælp paa Rejsen uden dog noget af Stederne at have faaet noget.

Medens det nu mod Arrestantens Benægtelse af i nogen af de nævnte Butiker at have bedt om Understøttelse paa Rejsen eller paa anden Maade betlet ikke ved det fremkomne kan anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har betlet hos Detaillist Lindgaard, findes det derimod ved de af Detaillist Jensen og dennes Hustru, Anna Cathrine Jensen — for sidstnævntes Vedkommende under et paa nærværende Rets Foranledning optaget Reassumptionsforhør — afgivne beedigede Forklaringer bevist, at Arrestanten har indfundet sig i Jensens Butik og anmodet om Hjælp paa Rejsen og, da saadan blev ham nægtet, fulgt efter Jensen ind i en tilstødende Stue, hvorfra han maatte sættes ud paa Gaden.

Det maa herefter billiges, at Arrestanten ved den indankede Dom er anset efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med en Straf, der findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 90 Dage, dog at Dommens Bestemmelse om, at Straffen skal udstaaes i Odense Amts Tvangsarbejdsanstalt, maa bortfalde.

Hermed endte første Ekstrasession.

Anden Ekstrasession.

Mandag den 29 August.

Nr. 257. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Carl Emil Pedersen (Def. Høgsbro),

der tiltales for Røveri.

Bornholms Vester Herreds Ekstrarets Dom af 19 Juli 1904: Arrestanterne Carl Emil Pedersen og Otto Christian Nielsen bør straffes, førstnævnte med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Erstatning til Arbejdsmand Janus Otto Christian Vesth af Knudsker udrede Arrestanterne derhos in solidum 6 Kr., ligesom de, en for begge og begge for en, udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører, Justitsraad N. C. Olsen, og til Defensor, Sagfører Carl Petersen, begge af Rønne, henholdsvis 15 Kr. og 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 243, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Carl Emil Pedersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i atten Maaneder. I Henseende til Erstat-

ningen og Aktionens Omkostninger bør Ekstraretsdommen, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Høgsbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales, i Henhold til Bornholms Amts Aktionsordre af 6 Juli d. A., Arrestanterne Carl Emil Pedersen og Otto Christian Nielsen for Røveri, og er det ved Arrestanternes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Efter at Arrestanterne Lørdagen den 11te f. M. om Eftermiddagen var truffet sammen med en Daglejer Janus C. O. Vesth af Knudsker hos Arrestanten Pedersens her i Staden boende Moder, og her i Forening med denne, der havde nogle Penge, og en Fjerdemand havde nydt en Del Brændevin, fulgtes alle 4 Personer ad Nord paa ud af Byen, idet Arrestanten Nielsen vilde til sit Hjem i Klemensker, og Arrestanten Carl Pedersen skulde følge med, medens de andre to vilde følge disse et Stykke paa Vej. Forinden de forlode Byen havde Vesth, der som anført var i Besiddelse af nogle Penge, som han havde faaet udbetalt i Arbejds løn, efter de andres Opfordring indkøbt Brændevin og Øl samt noget Hvedebrød, hvilke Varer de i Forening fortærede, da de vare komne lidt udenfor Byen ved Landevejen til Hasle. Efter Nydelsen af disse Varer fortsatte de Vandringen Nord efter, indtil de kom ind i den under Vester Herreds Jurisdiktion beliggende Statsskov »Sandflugtsskoven«. Paa Vejen udad fra Byen havde begge Arrestanter, der vidste, at Vesth havde en Del Penge, og navnlig Carl Emil Pedersen, gentagne Gange anmodet Vesth om at laane dem Penge, og særlig Pedersen havde været paatrængende overfor Vesth og truet denne med Prygl, dersom han ikke laante ham Penge, men Vesth havde stadig tilbagevist Arrestanternes Forlangender.

Efter at de vare komne ind i »Sandflugtsskoven«, omtrent midtvejs mellem Skovfogedboligen og Traktørstedet »Villa Nova«, greb Carl Emil Pedersen fat i Vesth og truede ham med Prygl, dersom Vesth ikke vilde laane ham Penge. Da Vesth ikke efterkom hans Forlangende, forsøgte Pedersen at give ham en Skalle, hvad Vesth imidlertid afværge, men saa fo'r Pedersen igen løs paa Vesth og bibragte ham et Slag, saa at han faldt til Jorden. Han rejste sig imidlertid straks op og løb hen ad Spadserevejen, men Arrestanten indhentede ham, og under fornyet Trusel slog Arrestanten nu Vesth flere Gange, saa at denne faldt til Jorden og — en Del paavirket, som han var, af Spiritus — tabte Bevidstheden. Da Vesth laa paa Jorden, tog Arrestanten Pedersen fat i ham og vendte ham om saaledes, at han kom til at ligge med Ansigtet mod Jorden, idet Arrestanten — som han har forklaret — vilde flytte Vesth ind mellem Træerne ved Siden af Vejen, hvor han var faldet, og Arrestanten Nielsen, som havde været i Nærheden, kom nu til og stak sin Haand ned i Vesths højre Benklædelomme og udtog af denne 3 Tokronestykker.

Da dette var passeret, forlod Arrestanterne og Fjerdemanden Stedet, hvor Vesth laa, og begav sig videre Nord paa til »Villa Nova«, hvor der blev indkøbt 3 Bajere og 3 Cigarer. Resten af de tilegnede Penge delte Arrestanterne mellem sig og forbrugte dem til Svir i de følgende Par Dage, inden de blev anholdte.

Begge Arrestanterne var ved den ommeldte Lejlighed vel en Del berusede, men efter deres egen Forklaring ikke mere, end at de vel vidste, hvad de gjorde.

Noget efter at Arrestanterne havde forladt Vesth, kom denne til sig selv igen, og efter at have opsamlet nogle Smaapenge, som var faldne ud paa Vejen, gik han ind ad Byen til. Den ham tilføjede Overlast har medført nogle overfladiske Hudafskrabninger i Ansigtet og nogen Misfarvning og Hovenhed af Øjenlaagene, men i øvrigt ikke medført Saar eller Skade paa Helbred.

Overfaldne Vesth har paastaet sig tilkendt Erstatning hos Arrestanterne for de tilegnede Penge, 6 Kr.

Med Hensyn til Arrestanternes Strafskyld for de begaaede Forbrydelser bemærkes:

Arrestanten Carl Emil Pedersen har erkendt, at det var hans Hensigt ved sine Trusler og sin Vold mod Vesth at tvinge denne til at udlevere ham Penge til Laan, og at Opnaaelsen af denne hans Hensigt alene hindredes ved, at Arrestanten Nielsen, da Vesth laa paa Jorden, kom til og tog Pengene ud af dennes Lomme. Arrestanten har vedblivende hævdet, at der ikke mellem ham og Arrestanten Nielsen har været nogen Aftale om Forbrydelsen.

Da nu Arrestanten Pedersen ikke har opnaaet, hvad han tilsigtede, ved Vold at tvinge Vesth til at udlevere ham Penge til Laan, skønnes det ikke, at hans Forhold kan tilregnes ham som fuldbyrdet Røveri. Idet han derhos har delt Udbyttet af Arrestanten Niensens Forbrydelse, der maa karakteriseres som Ran, vil han være at anse som meddelagtig i denne Forbrydelse. Arrestanten Pedersen vil derfor være at anse efter Straffelovens § 243, jfr. §§ 44 og 46, § 237, jfr. § 47 og 55 samt § 200, sammenholdt i det hele med § 62, og vil han, der er født i Vester Marie Sogn 22 August 1885 og tidligere ved Bornholms Øster Herreds Ekstrarets Dom af 22 December 1903 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 samt Straffelovens § 237, jfr. § 228 og 203, sammenholdt med § 47 og 62, er straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, nu være at anse med en Straf, der passende findes at kunne ansættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

In solidum ville Arrestanterne derhos være at tilpligte at udrede i Erstatning til Arbejdsmand J. O. C. Vesth 6 Kr.

Nr. 261. Højesteretssagfører Dietrichson
 contra
Rasmus Jensen (Def. Nellemann),
 der tiltales for Betleri.

Sorø Birks Politirets Dom af 21 Juni 1904: Arrestanten Rasmus Jensen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Juli 1904: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salærer til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Rasmus Nissen og Overretssagfører Helweg-Larsen, betaler Arrestanten Rasmus Jensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rasmus Jensen til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sorø Birks Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Rasmus Jensen, der er født den 30 September 1871, og som tidligere er straffet mange Gange, blandt andet ofte for Betleri, og senest ved Sorø Birks Politirets Dom af 20 Oktober f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 72 Dage, for Betleri.

Ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist at have den 16 Juni d. A. betlet paa Pedersborg Mark og i Løbet af de foregaaende to Uger ligeledes at have betlet forskellige Steder paa Sjælland.

For dette Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3, og da den valgte Straf af Tvangsarbejde i 90 Dage findes passende, — — — vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Nr. 248.

Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Christen Pedersen, kaldet Skov (Def. Nellemann),

der tiltales for Voldtægt eller Forsøg paa Voldtægt.

Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 14 Maj 1904: Arrestanten Christen Pedersen, kaldet Skov, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Valeur, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Dejgaard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Juni 1904: Arrestanten Christen Pedersen, med Tilnavn Skov, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Sørensen og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 8 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til otte Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Pedersen, kaldet Skov, til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christen Pedersen med Tilnavn Skov — der er født i Aaret 1854, og som tidligere har været straffet ifølge Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 16 Januar 1884 efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage — tiltales under nærværende Sag for Voldtægt eller Forsøg paa Voldtægt.

Efter at den 79-aarige Enke Kirstine Kjørulff af Snebjerg Vesterhede den 7 April d. A. havde ladet anmelde for Politiet, at Arrestanten den 2den samme Maaned havde gjort Forsøg paa Voldtægt

mod hende, afgav hun til en den 8de samme Maaned optagen Politirapport en Forklaring, der gaar ud paa følgende:

Den 2 April d. A. om Aftenen Kl. ca. 8 kom Arrestanten, der er Arbejdskarl, ind til hende, der bor alene i et Hus, som ligger ca. 1000 Alen fra nærmeste Nabosted. Arrestanten, der var svirende, men dog ikke i særlig høj Grad, satte sig paa en Stol indenfor Døren, medens Kirstine sad i en Stol ved Kakkellovnen, og de passiarede nu i vel omtrent en Timestid, uden at Arrestanten viste sig nærgaaende mod hende. Arrestanten rejste sig imidlertid derefter pludselig og gik hen til Kirstine, hvem han tog om Halsen og kyssede, hvorhos han drejede hende lidt til Siden, hvilket hun opfattede som et Forsøg paa at faa hende hen i Sengen, der stod tæt ved; foranlediget herved skubbede hun lidt til ham med Haanden, hvorhos hun, idet hun rejste sig og, uden at Arrestanten hindrede hende heri, gik ud af Stuen, sagde til ham: »Nej, holdt nu Farlil«.

Efter at hun derpaa havde fjernet sig vel ca. 30 Alen fra Huset i Retning af det nærmeste Nabosted, hvor hun agtede at gaa hen, blev hun indhentet af Arrestanten, der greb fat i hende og kastede hende omkuld paa Marken, hvorhos han, da hun et Par Gange skreg højt, lagde sin Haand over hendes Mund. Arrestanten løftede derpaa hendes Skørter op over hendes Bryst og lagde sig ovenpaa hende samt foretog Samlejebevægelser, hvorunder hun mærkede, at hans mandlige Lem berørte hendes Kønsele, uden at hun dog ved, om der fandt Sædafgang Sted. Efter at Arrestanten i nogen Tid havde ligget ovenpaa hende, der paa Grund af Alder og Svækkelse var ude af Stand til at yde ham nogen Modstand, rejste han sig op, og da hun ikke selv var i Stand til at komme op, hjalp han hende op og ind i Huset, hvorpaa han fjernede sig.

Under de derefter i Sagen optagne Forhør, hvorunder den af Kirstine Kjærulff til Rapporten afgivne Forklaring ikke ses at være bleven hende foreholdt, har hun forklaret, at Arrestanten kort efter at han den nævnte Aften i noget svirende Tilstand var kommen ind til hende, søgte at kysse hende, hvad hun ikke vilde tillade, samt at han, da hun derpaa forlod Huset, indhentede hende og kastede hende omkuld, hvorhos han, efter at have trukket Klæderne op om hende og lagt sig mellem hendes Ben, prøvede at fuldbyrde Samleje med hende, uden at hun ved, om dette lykkedes for ham, idet hun er tilbøjelig til at tro, at hun en Tid havde tabt Bevidstheden, medens Arrestanten laa ovenpaa hende.

Da Arrestanten nogen Tid efter atter rejste sig, var hun ved sin Bevidsthed, og da hun var ude af Stand til at rejse sig, løftede han hende op og bar hende ind i Huset, hvorpaa han gik bort efter at have sat hende paa en Stol. Endelig har Kirstine Kjærulff under Forhøret forklaret, at Arrestanten tidligere med hendes Samtykke har haft Samleje med hende et Par Gange, sidste Gang for vel omtrent et Aarstid siden; hun kunde imidlertid den Gang ikke taale det, hvorfor hun bad ham lade hende være, hvad han ogsaa senere har holdt sig efterrettelig, indtil han den 2 April d. A. behandlede hende som foranført.

Arrestanten — der efter det oplyste i en længere Aarrække har

været forfalden til Drik — har, efter at være foreholdt de af Kirstine Kjærulff til Forhøret samt til Rapporten af 8 April afgivne Forklaringer udsagt, at han holder sig overbevist om, at hendes Forklaring er rigtig i et og alt, men at han paa Grund af Beruselse intet kan huske af, hvad der ved den paagældende Lejlighed er passeret, idet han end ikke kan erindre, at han den 2 April d. A. overhovedet har været inde hos Kirstine. Efter at Arrestanten først til en den 9de April d. A. optagen, samme Dag af ham inden Retten godkendt Politirapport havde forklaret, at han den 2den samme Maaned i beruset Tilstand var kommen fra Bording til Herning med Middagstoget, og at han intet erindrede af, hvad han havde foretaget sig fra dette Tidspunkt, og indtil han ud paa Natten mellem den 2den og 3dje April fandt sig liggende paa en Bænk i et Hus paa Skibild Hede, hvor han den Gang havde Ophold, har han imidlertid, efter at være foreholdt forskellige under Sagen afgivne Vidneforklaringer angaaende hans Færden den 2 April, i et senere Forhør vedgaaet at kunne huske, at han den nævnte Dag — som det maa antages henholdsvis Kl. 4 og Kl. 7 $\frac{1}{2}$ om Eftermiddagen — var inde hos to af de afhørte Vidner, samt forklaret, at han nok mener, at han, som af det ene Vidne forklaret, fik en Kaffepunsch hos dette. Herefter, samt efter hvad det Vidne, hos hvem Arrestanten indfandt sig Kl. 7 $\frac{1}{2}$ om Aftenen, og fra hvis Bolig han maa antages at have begivet sig til Kirstine Kjærulffs i en god Fjerdingvejs Afstand beliggende Hus, har forklaret om, at Arrestanten under sit Besøg hos Vidnet vel ikke sagde meget, men at det, han sagde, var fornuftigt nok, maa der gaas ud fra, at Arrestanten under sit Ophold hos Kirstine Kjærulff ikke har været i en saadan Grad beruset, at det har kunnet influere paa hans Tilregnelighed.

Under et den 11 April d. A. paa Kirstine Kjærulffs Bopæl afholdt Forhør forklarede hun, der da var sengeliggende, at hun forinden Arrestantens oftnævnte Adfærd mod hende intet fejlede andet end Alderdomssvaghed, men at hun siden havde været daarlig og navnlig lidt af Ømhed paa begge Sider af Brystet, mest paa højre Side, hvilket var en Følge af den mod hende udøvede Vold.

Den 5te samme Maaned var Kirstine Kjærulff bleven tilset af Læge Jensen i Herning, der i en den 7de samme Maaned afgiven Erklæring har udtalt, at hun ved Fald havde paadraget sig en Kontusion af højre Side af Brystkassen, der dog næppe vilde faa varige Følger; i en af vedkommende Distriktslæge den 23de samme Maaned afgiven Erklæring hedder det derhos bl. a., at der ved en af ham den foregaaende Dag foretaget Undersøgelse af Kirstine Kjærulff fandtes en betydelig Ømhed paa Siderne af Brystet, og at navnlig et enkelt Sted paa 6te højre Ribben var ømt, uden at det dog med Sikkerhed kunde konstateres, om der havde været et Brud af dette.

Færdig fra Trykkeriet den 8 September 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 23—24.

Mandagen den 29 August.

Idet det nu efter alt det oven anførte maa anses for at være efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten ved den under Sagen omhandlede Lejlighed har gjort sig skyldig i Forsøg paa Voldtægt mod Kirstine Kjærulff, vil han for dette sit Forhold være at anse efter Straffelovens § 168, 2det Punktum, jfr. § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 266.

Højesteretssagfører Winther

contra

Rasmus Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Betleri.

Bregentved-Gisselfeld Birks Politirets Dom af 23 Juni 1904: Arrestanten Rasmus Nielsen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Juli 1904: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Steinthal og Overretssagfører Richter, betaler Arrestanten Rasmus Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be-

taler Tiltalte Rasmus Nielsen til Højesteretssagfører Winther og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bregentved-Gisselfeld Birks Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Rasmus Nielsen for Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, som stemmer med det i øvrigt oplyste, er det godtgjort, at han, som er født den 19 August 1859 og mange Gange tidligere har været straffet, deriblandt oftere for Betleri, senest ved Bregentved-Gisselfeld Birks Politirets Dom af 8 Juni 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med 90 Dages Tvangsarbejde og Vordingborg søndre Birks Politirets Dom af 16 Januar 1904 efter samme Straffebestemmelse med samme Straf, efter at have udstaaet sidst nævnte Straf og være hjemsendt til sin Forsørgelseskommune, har betlet bl. a. et Par Dage i Juni d. A. i Førslev Sogn under Bregentved-Gisselfeld Birks Jurisdiktion.

Arrestanten er for dette Forhold ved den indankede Dom rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 90 Dage.

Tirsdagen den 30 August.

Nr. 262.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Jørgen Christian Ipsen (Def. Bagger),

der tiltales for Drab og Forsøg herpaa.

Hasle Købstads Ekstrarets Dom af 23 Juli 1904: Arrestanten Jørgen Christian Ipsen bør af Øvrigheden sættes i Forvaring. Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Carl Petersen, og til Defensor, Sagfører, Justitsraad N. C. Olsen, 15 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at Tiltaltes Forhold efter sin Beskaffenhed vilde være at henføre under Straffelovens § 196,

kendes for Ret:

Imod Jørgen Christian Ipsen bør der af Øvrigheden træffes Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens

Omkostninger, derunder de ved Ekstrarettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesteretssagførererne Liebe og Bagger for Højesteret, 40 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 5te ds. tildales under nærværende Sag Arrestanten Jørgen Christian Ipsen, der er født den 19 Oktober 1850 og ikke findes forhen straffet, for Drab og Forsøg herpaa, og ere Sagens Oplysninger følgende:

Den 25 Maj 1877 indgik Arrestanten, der ernærede sig som Skomager, Ægteskab med Benditte Sofie Lundgren, og efter først at have boet i Hasle, flyttede de i Aaret 1878 til København, hvor de forblev til 1889. Ved Slutningen af dette Ophold i København blev Arrestanten angrebet af nervøse Lidelser og Sindsforstyrrelse og skulde være indlagt paa et Sygehus for Sindssyge, hvilket imidlertid ikke blev til noget, og kort efter flyttede han med Familie tilbage til Hasle, hvor de siden har boet. Af Arrestantens Ægteskab med hans fornævnte Hustru var der efterladt tre Børn, af hvilke det ældste, Henrik Peter Ipsen, der var Smed, i de senere Aar ikke boede hjemme, hvorimod de to andre Børn, Helga Caroline Ipsen, født 29 Maj 1881, og Johan Christian Ipsen, født 20 Marts 1884 — af hvilke Datteren Helga hjalp sin Moder med Syning, medens Sønnen Johan var Skomagersvend — boede hos Forældrene, men sad de i meget trykkede Kaar, idet Arrestantens Arbejdsevne var taget meget af med Aarene, og har Arrestantens Hustru, efter sit Udsagn, væsentlig bidraget til Familiens Underhold. Forholdet i Familien var det, at Arrestanten havde knyttet sine to i Hjemmet værende Børn til sig og havde stor Magt over dem, medens hans Hustru var udelukket fra ham og Børnenes Fortrolighed, uden at der dog eksisterede et daarligt Forhold i Hjemmet.

Arrestanten har ifølge sin Forklaring i de 14 Aar, han senest har boet i Hasle, til Tider været meget melankolsk, og har Tanker om at begaa Selvmord ikke været ham fremmede. Efter Midten af December Maaned f. A. følte Arrestanten sig ilde tilpas, idet han da særlig led af Søvnløshed, og var hans Nervesystem ophidset og ødelagt. Tirsdagen den 22de eller Onsdagen den 23 December f. A. — Arrestanten kan ikke mindes, hvilken af Dagene det var, medens Datteren Helga har udtalt, at det var den 22de — om Morgenen, da Arrestanten var alene i Stue med sine to Børn Helga og Johan, udtalte han til dem, at han ikke kunde leve længere, og spurgte dem ad, om de skulde følges ad, hvorved han mente dø sammen, hvortil Datteren Helga svarede Ja, medens Sønnen Johan udbrød i Taarer, uden at udtale sig. Arrestanten, der ikke tidligere havde talt til sine Børn om at dø sammen eller i det hele om Døden, har angivet, at han opfordrede Børnene til at følge sig i Døden, fordi han mente, det vilde være vanskeligt for dem at ernære sig selv, naar Forældrene

faldt fra, men at han rettede Opfordringen til Børnene, tilskriver han alene den syge og ophidsede Tilstand, hvori han da befandt sig. Onsdagen den 23 December f. A. om Aftenen, da Arrestantens Hustru var gaaet et Ærinde i Byen, spurgte Arrestanten Børnene, da de vare sammen i Stuen, om de saa skulde gøre, hvad de havde talt om, hvortil Datteren Helga gav sit Samtykke, ligesom ogsaa Sønnen Johan erklærede, at han ikke var bange for at dø. De besluttede sig til at dø ved at aabne Pulsaarerne paa Armene, og har Arrestanten forklaret, at det var ham, der foreslog Børnene at dø paa denne Maade, hvorimod Datteren Helga ikke mindes, om det var hendes Fader eller hendes Broder, der fremsatte Forslaget. Efter at Sønnen Johan havde fremtaget et ham tilhørende Eksemplar af Tidsskriftet »Frem«, i hvilket han og Arrestanten paa en Afbildning eftersaa, hvor Pulsaarerne i Armene laa, begave de sig alle tre op i et til Lejligheden hørende Loftsværelse, hvor Arrestanten og Sønnen Johan afførte sig deres Trøjer og Datteren Helga sit Kjoleliv og blottede deres Arme. De anbragte sig paa en Madrats, et Stolesæde og nogle smaa Puder, der vare henlagte paa Gulvet, og Arrestanten overskar her med sin Skomagerkniv Aarerne paa begge sine Børns og derefter paa sine egne Arme. Datteren Helga har forklaret, at Arrestanten først skar hende i den højre Arm, derefter hendes Broder i den ene Arm og endelig sig selv, ligeledes i den ene Arm, samt at hun, da hun skønnede, at Snitsaaret ikke havde den ønskede Virkning, sagde til Arrestanten, at de vist skulde være skaarne i begge Arme, fordi det gik saa langsomt, og at Arrestanten derefter skar først hende, derefter hendes Broder og sluttelig sig selv i den anden Arm. Arrestanten vil derimod ikke kunne mindes, at han først overskar Datterens eller Sønnens Arme saa lidt som, hvor vidt han skar i begge Arme paa Børnene og sig selv paa én Gang, men har forklaret, at hans Hukommelse er en Del svækket i Aarenes Løb, og særlig forekommer det ham, at den er bleven ringere efter, hvad der passerede den 23 December f. A. Da Arrestantens Hustru efter en Fraværelse paa ca. 3 Kvarter kom tilbage fra Byen og ingen fandt i Lejligheden, gik hun op paa Loftet, og efter her forgæves at have søgt at opbryde Døren til Loftsværelset, der var aflaaet, med en Hammer, kaldte hun paa den i Huset boende Bogholder Hansen, der sprængte Døren til Loftsværelset, hvor de fandt Arrestanten og hans to Børn liggende paa Gulvet med overskaarne Arme. Der blev straks sendt Bud efter Politiet og Læge, men var Sønnen Johan ved Lægens Tilstedekomst død, hvorimod Arrestanten og Datteren Helga var i Live. De bleve forbundne og transporterede til Amtssygehuset i Rønne, hvor de begge ere blevne helbredede for deres Saar.

Arrestanten har forklaret, at han havde Indtrykket af, at begge Børnene gerne vilde dø med ham, dog at Sønnen var noget ængstelig for den Smerte, der var forbunden med at faa Aarerne overskaarne, og at det er hans Overbevisning, at naar Børnene vilde dø med ham, var det begrundet dels i Kærlighed til ham og Sorg over, hvor syg han var, dels i, at de indsaa, hvor vanskeligt det vilde være for dem at forsørge sig selv i Fremtiden, men han har paa den anden Side erkendt, at Børnene ikke vilde have ladet ham overskære Aarerne, hvis han ikke havde opfordret dem til at følge sig i Døden, hvorhos

Arrestantens Datter Helga har udtalt, at Grunden til, at hun samtykkede i at ende Livet, var den, at hun ikke ønskede at leve, efter at hendes Fader havde udtalt, at han var saa syg, at han ikke troede, at han levede ret længe, hvilken Udtalelse hun forstod saaledes, at Arrestanten led af en Sygdom, der vilde ende hans Liv.

Paa Arrestanten fandtes, efter hvad Distriktslægen har konstateret ved sin Tilstedeværelse paa Arrestantens Bopæl den 23 December f. A., tværs gennem begge Albuebøjninger et frisk Snitsaar med glatte Rande, gaaende gennem Hud og Fedtvæv, et enkelt Sted ogsaa gennem Fascien; der var ingen arteriel Blødning. Paa Datteren Helga Caroline Ipsen fandtes lignende Snitsaar, som paa Arrestanten, et mindre paa højre, et større paa venstre Arm; der var ingen Blødning fra Pulaarer. Paa højre Arm var Snittet kun naaet ned i Fedtvævet, paa venstre Arm var det et enkelt Sted gaaet gennem Biceps Muskelens Seneudtrædning.

Med Hensyn til Sønnen Johan Christian Ipsen er det ved Distriktslægens Dødsattest konstateret, at der er tilføjet ham et Snitsaar paa tværs i hver Albuebøjning, og fremgaar det af den legale Obduktionsforretning, at Pulaarerne vare overskaarne paa begge Ligets Arme, og at han er død af Blodtab fra de overskaarne Aarer.

I Retsmødet den 16 Januar i Aar har Helga Caroline Ipsen erklæret, at hendes Saar da vare lægte, og i Retsmødet den 20 Juli i Aar, at hun ingen som helst Møn har af de hende tilføjede Saar. Arrestanten har i Retsmødet den 20 Juli i Aar udtalt, at hans venstre Arm nu var fuldstændig rask, hvorimod han til Tider har Smertes i sin højre Arm og hurtigere bliver træt i den.

Da det fandtes nødvendigt, at Arrestantens mentale Tilstand blev gjort til Genstand for Undersøgelse til Bedømmelse af hans Tilregnelighed, og det kongelige Sundhedskollegium tilraadede, at Arrestanten indlagdes til Observation i en Sindssygeanstalt, blev Arrestanten den 29 Marts d. A. indlagt paa Sindssygeanstalten ved Vordingborg, hvilken Anstalts Overlæge i en Erklæring af 25 Maj d. A. har erklæret som Resultat af Observationen, »at Arrestanten, der maaske paa mødrene Side er psychopatisk disponeret, i 1889 har lidt af en Sindssygdom, vistnok en Melankoli, der skønnes ikke at være bleven fuldstændig helbredet, men at have efterladt en Tilstand af aandelig Svækkelse, der vel ikke har hindret ham i at færdes i Livet, uden af sine Omgivelser at blive opfattet som sindssyg, men dog har vist sig ved nedsat Arbejdsevne, Indesluttethed og Menneskeskyhed, tidevis Pirrelighed og Urimelighed samt en Tilbøjelighed til nedtrykt Stemning med Modløshed og Selvopgivelse, stigende til Selvmordstanker. Han har forøvet den inkriminerede Handling under en Depression, der næppe kan betragtes som en ny og selvstændig Sindssygdom, men viser sig som Udslag af den oprindelige Sygdoms Følgetilstand, dels som motiveret ved hans egen Følelse af den med Aarene tiltagende Arbejdsudygtighed, dels ved sin uforholdsmæssige Intensitet. Den deraf affødte Tilskyndelse til at gøre Ende paa Livet for sig og sine Børn har han fulgt uden videre Overvejelse, idet hans aandelige Defekttilstand har berøvet ham Evnen saa vel til at modsætte sig den, som til klart at indse sin Gernings Natur«.

Efter at Overlægens Erklæring i Forbindelse med Sagens Akter

Nr. 37. Frøken **Augusta Victoria Dorothea Hansen** og
August Frederik Nygreen (Ulf Hansen)

contra

Manufakturhandler **Johan Christensen** (Ingen),

betr. Appellanternes Ret til en Firmabetegnelse.

Sø og Handelsrettens Dom af 29 Oktober 1903: Det omtalte Forbud af 12 November 1901 ophæves. Indstævnte, Manufakturhandler Johan Christensen, bør for Tiltale af Sagsøgerne, Frøken Augusta Dorothea Hansen og Hr. Frederik August Nygreen, i denne Sag fri at være. Dens Omkostninger hæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet væsentligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Appellanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag er det givet, at Sagsøgerne, Frøken Augusta Victoria Dorothea Hansen og Hr. August Frederik Nygreen den 4de November 1892 lode til Handelsregistret her anmelde og deri fik optaget, at de som ansvarlige Deltagere drev Handel under Firmaet »Gera Fabrikernes Kjoletøj Udsalg, Hansen & Nygreen«, og at de endvidere den 13de September 1901 gjorde en i samme Register optagen Anmeldelse om, at de drev Handel under Firmaet »Gera ved Hansen & Nygreen«, hvilket efter deres egen Fremstilling er at forstaa saaledes, at de fra den Tid drev deres Forretning, som hele Tiden har været paa Østergade, om den end paa Grund af Ombygning ved 1901 Tiden er bleven henflyttet til et andet Hus i samme Gade, under begge de anførte Firmabetegnelser.

Indstævnte i Sagen, Manufakturhandler Johan Christensen, der i Begyndelsen af 1901, efter hvad der uimodsagt er anbragt, havde overtaget en i en længere Aarrække paa Købmagergade Nr. 9 dreven Forretning særlig i Kjoletøjer, hvorfra der ogsaa da, i alt Fald i et Par Aar, havde været forhandlet Kjoletøjer fra Gera, lod kort efter (i Marts 1901) i forskellige Blade indrykke et Avertissement med hans Navn under, der begyndte saaledes: »Gera Udsalget, Købmagergade Nr. 9, er nu genaabnet«, og hvori der senere stod: »Der findes kun et Udsalg paa Købmagergade«, ligesom han paa Skilte paa Huset og paa Vinduerne i sin Butik lod anbringe foruden sit Navn Ordene:

»Gera Fabrikernes Kjoletøjer«, hvorhos han i alt Fald paa Omslaget af et noget senere udkommet engelsk Damekonfektionskatalog fik anbragt en Annonce med sit Navn under, hvori »Gera Fabrikernes Kjoletøjs (Kjoletøjers) Udsalg, Købmagergade 9«, stærkt fremhæves. Han ses endvidere i Løbet af samme Aars Sommer i forskellige andre Blade at have indrykket Avertissementer med sit Navn under, hvori »Gera Fabrikernes (Fabrikens) Kjoletøjer« stærkt fremhæves, saaledes at Ordet »Gera« oftest var trykt med meget større og federe Typer end de andre Ord til Dels med Tilføjelse af »kun Købmagergade Nr. 9«, og i et saadant Avertissement fra 14 Oktober 1901 findes efter Ordene: »Gerafabrikernes Kjoletøjer, eneste Udsalg paa Købmagergade Nr. 9 Johan Christensen« tilføjet bl. a.: »Vogt Dem for Efterligninger af vort Gera Udsalg«. Endelig ses han ogsaa paa sit Indpkningspapir at have anbragt foruden sit Navn og Forretningsadresse Ordene: »Gera Fabrikernes Kjoletøjer«.

Det skal dog i denne Forbindelse tillige nævnes, at Indstævnte har paaberaabt sig, at nogle af hans omtalte Avertissementer i alt Fald vare foranledigede ved, at Sagsøgerne allerede i Marts 1901 og senere fra deres Side lode indrykke flere Avertissementer i Bladene, hvori de i Forbindelse med Ordene »Gera Fabrikernes Kjoletøjer« satte »kun« (eller »eneste Udsalg«) »Østergade Nr.« og hvori de, næst at bemærke, at der her i Byen kun fandtes et eneste indregistreret Firmanavn »Gera Fabrikernes Kjoletøjsudsalg«, opfordrede Publikum til ikke at lade sig vildlede af Humbugs Udsalg og af tvivlsomme Efterligninger af Gera Kjoletøjs Udsalgs Navn.

Den 12 November 1901 lode Sagsøgerne, idet de fremhævede, hvorledes de ved betydelige Anstrengelser og med store Udgifter til Reklame og i øvrigt havde faaet det for dem i 1892 indregistrerede Firma indarbejdet hos Publikum, saaledes at dette navnlig lagde Mærke til Ordet »Gera«, hvorfor de ogsaa den 13 September s. A. havde ladet dette Ord særlig indregistrere for sig, rette Anmodning til Kongens Foged om at nedlægge Forbud over for Indstævntes oven omtalte Optræden, særlig mod den Maade, hvorpaa han benyttede ganske lignende Betegnelser som Sagsøgerne paa sine Skilte og Indpkningspapirer samt i sine Avertissementer, navnlig mod hans stærkt fremtrædende Anvendelse af Ordet »Gera«, hvorved der opstod stor Fare for, at Publikum skulde antage Indstævntes Forretning for at være deres, tilmed da man i Indstævntes Forretning lod Folk forstaa, at det var den samme Forretning som deres, eller at de vare Filialer af hinanden, og hvorved der i Virkeligheden allerede var tilføjet Sagsøgerne Tab. Indstævnte protesterede under Forretningen mod Rigtigheden og Berettigelsen af det af Sagsøgerne anførte, hævdede, at han havde været berettiget til at reklamere for sin Forretning som sket og benægtede, at han havde ladet andet sige til Folk i sin Forretning end, at hans Varer vare af samme Slags som Sagsøgernes, og han nedlagde derfor Indsigelse mod, at Forbudsbegæringen, som Sagsøgerne nærmere havde formuleret, toges til Følge. Ved en af Fogden straks afsagt Kendelse blev imidlertid, særlig under Henviisning til § 10 i Firmaloven af 1 Marts 1889, Sagsøgernes Begæring i det væsentlige tagen til Følge, og blev der nedlagt Forbud mod, at Indstævnte som Firmabetegnelse benyttede Sagsøgernes anmeldte Firma »Gera« eller

Betegnelser, der angave hans Forretning som eneste Udsalg af Gera Fabrikernes Kjoletøjer, og mod at han selv eller ved sit Personale meddelte Publikum, at hans Forretning var identisk med eller stod i Forbindelse med Sagsøgernes.

Ved Stævning af 18 November 1901 her til Retten have Sagsøgerne derpaa paastaet det nævnte Forbud stadfæstet og Indstævnte kendt uberettiget til som Firmabetegnelser at benytte Udtrykkene »Gera«, »Geraudsalget«, »Gera Fabrikernes (Fabrikens) Kjoletøjer (Kjoletøj)« eller »Kjoletøjers Udsalg« (eller »eneste Udsalg«) og til paa sit Indpakkingspapir at benytte Udtrykket »Gera Fabrikernes Kjoletøjer« (eller »Kjoletøjers Udsalg«) samt tilpligtet at betale en Bøde i Henhold til § 12 i Varemærkeloven af 11 April 1890 og dømt til at betale dem en Erstatning af 10000 Kr. eller efter Skøn samt Forbudsforretningens og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har paastaet Forbudet ophævet, sig i et og alt frifunden og sig tillagt Erstatning samt Sagsomkostninger.

Foreløbig bemærkes det, at Sagsøgerne, samtidig med at indgive Begæring om det nedlagte Forbud, indgav Begæring til Københavns Politidirektør om Indledelse af Sag mod Indstævnte i Anledning af, at han, uden at have anmeldt noget Firma, benyttede forskellige Firmabetegnelser, som enten slet ikke indeholdt hans personlige Navn eller tillige indeholdt noget derudover, og at en i den Anledning ved Kriminal- og Politiretten indledet Undersøgelse blev hævet den 11 Januar 1902 med en Advarsel til Indstævnte mod i sin Firmabetegnelse at optage nogen Betegnelse, der kunde gøre en Forveksling med Sagsøgernes anmeldte Firma nærliggende. Endvidere bemærkes det, at der ikke, jfr. § 17 i Varemærkeloven af 11 April 1890, kan blive Spørgsmaal om her ved Retten at idømme Bøde efter sammes § 12, lige saa lidt som det, jfr. § 24 i Fimaloven af 1 Marts 1889, vilde kunne tilkomme nærværende Ret at idømme nogen Bøde for forsømt Firmaanmeldelse.

Under Sagen er det uomtvistet, at saavel Indstævnte som Sagsøgerne have faaet alle de Varer, der kunne blive at henregne under de i Sagen fremdragne Betegnelser, fra Byen Gera i Mellemtyskland, hvor der findes et meget betydeligt Antal af baade større og mindre Fabrikker, der særlig tilvirke Kjoletøjer med hvad dertil hører, som bl. a. ogsaa indføres hertil og forhandles her.

Det kan ikke mod Indstævntes Benægtelse erkendes under Sagen ved de stedfundne Vidneførsler at være bevist, at han enten selv er kommen med Udtalelser eller har givet nogen af sit Personale Anvisning paa eller tilladt dem at komme med Udtalelser om, at hans og Sagsøgernes Forretning vare den samme, eller at der bestod nogen Forbindelse mellem disse, og der findes saaledes ingen Anledning til at komme ind paa, hvad Følgen maatte være bleven, hvis det var bevist.

Retten finder heller ingen Anledning til at komme ind paa den under Sagen af Sagsøgerne mod Indstævnte, men omvendt ogsaa af denne mod Sagsøgerne i Virkeligheden rejste Sigtelse for at have gjort sig skyldig i mindre sømmelig og usandfærdig Reklamering ved de ovenfor omtalte Avertissementer m. m., særlig ved Angivelserne om »kun Udsalg« og »eneste Udsalg«, idet Retten i Virkeligheden kun har

at afgøre, om Indstævnte har gjort sig skyldig i en mod Sagsøgernes registrerede Firmaanmeldelser stridende og for dem skadelig Firmabetegnelse af sin Forretning, jfr. § 10 i Fimaloven af 1 Marts 1889.

Der maa nu selvfølgelig gives Sagsøgerne Medhold i, at Indstævnte ikke i og for sig kan være bedre stillet derved, at han slet ikke har gjort nogen Firmaanmeldelse, og at Fimalovens § 10 ikke i og for sig er uanvendelig til Fordel for dem, fordi deres Firmabetegnelse — ved Siden af deres egne Navne — indeholder en Stedbetegnelse. Men omvendt kan det ikke blive uden Betydning for Sagens Afgørelse, at denne Stedbetegnelse netop indeholder Navnet paa den By, hvorfra de Varer skulle hidrøre, med hvilke begge Parter — foruden andre — drive Forretning og som netop har vundet Anerkendelse for deres Tilvirkning af saadanne Varer, idet Indstævnte lige saa fuldt som Sagsøgerne har været berettiget til at reklamere med, at hans Varer hidrørte fra det nævnte Sted. Og, naar henses dertil, finder Retten nu ikke, at det med Føje lader sig paastaa, at Indstævnte ved sin Skiltning og sine Avertissementer etc., hvad man end i øvrigt maatte mene om dem, har gjort sig skyldig i at benytte Navnet »Gera« alene eller med de omtalte Tilføjelser som en Firmabetegnelse for sig selv, og Forbudet vil derfor blive at ophæve og han vil blive at finde, uden at der findes Grund til at komme ind paa, hvad Betydning det maatte have, at Indstævntes Skiltning og Avertissementer i alt Fald for største Delen forelaa før Sagsøgernes Firmaanmeldelse af 13 September 1901.

Om at tilkende Indstævnte Erstatning — hvorom han heller ikke har rejst egentligt Søgemaal — kan der omvendt ikke blive Tale.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Hermed endte 2den Ekstrasession.

Anden ordinære Session.

Mandag den 3 Oktober.

Nr. 237.

Advokat Nellemann

contra

Sofus Vilhelm Christian Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Horns Herreds Ekstrarets Dom af 22 Marts 1904: Tiltalte Sofus Vilhelm Christian Hansen bør hensættes til Fængsel paa Vand

og Brød i 3 Gange 5 Dage og i Erstatning til skadelidte, Husmand Johan Frederik Nielsen af Skuldelev, betale 30 Kr. samt udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Nøkkentved, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Hansen, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Juni 1904: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Paludan og Prokurator Steinthal, bør Tiltalte, Sofus Vilhelm Christian Hansen, betale 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Sofus Vilhelm Christian Hansen til Advokat Nellesmann og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Horns Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Sofus Vilhelm Christian Hansen, der er født den 8 Februar 1884 og som tidligere ved Horsens Købstads Politirets Dom af 5 November 1901 i Henhold til Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, er anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, tiltalt for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, jfr. Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897 § 3, samt for Pengeafpresning.

Ifølge Tiltaltes egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse ere Sagens Omstændigheder følgende:

Efter at Husmand Johan Frederik Nielsen af Skuldelev for Politiet havde anmeldt, at Tiltalte ved Nytaarstid d. A. havde gjort sig skyldig i nogle Optøjer og navnlig slaaet Nielsens Plov itu, vedtog Tiltalte i denne Anledning i Politiretten at betale 8 Kr. i Bøde og 5 Kr. i Erstatning til Nielsen. Da Nielsen derefter den 16 Januar d. A. kom forbi den Gaard paa Skuldelev Mark, hvor Tiltalte tjente som Karl, kom denne ud paa Vejen til ham og greb fat i ham, idet Tiltalte samtidig fremkom med nogle Udtalelser, som bl. a. gik ud paa, at Nielsen skulde betale den Mulkt, Tiltalte havde maattet vedtage, og skulde have Prygl, hvis han ikke gjorde dette. Nielsen vil herpaa have svaret, at det vilde han ikke have noget med at gøre,

og Tiltalte, der først til en Politirapport havde forklaret, at Nielsen gik ind paa at betale Mulkten, har senere i Retten forklaret, at det godt kan være, at han har hørt fejl ved den paagældende Lejlighed, og at Nielsen netop har nægtet at betale Mulkten. Tiltalte, der har forklaret, at det var hans Mening, at Nielsen skulde have Prygl, hvad enten han betalte Mulkten eller ikke, slog derpaa Nielsen med knyttet Haand i Ansigtet og tildelte ham med sin Pande en »Skalle« i Ansigtet, hvorved Nielsen styrtede om. Tiltalte tog derefter Niensens Stok — en Pilekæp af Længde som en almindelig Spaserestok og noget tykkere end en Finger — og gav ham med den flere Slag omkring paa Kroppen.

Ved en samme Dag foretagen Lægeundersøgelse fandtes Nielsen at have faaet følgende Læsioner. Nogen Svulst og Ømhed af Overlæben særlig paa venstre Side, Ømhed og Svulst af Næsen med Blodskorper i begge Næseborene, som viste, at der havde været Næseblødning, Ømhed og Svulst paa højre Side af Panden og lige saa paa venstre Side af Hovedet ca. 1 Par Tommer over Øret, samt overfladiske Hudafskrabninger paa venstre Side af Næsen og Overlæben, paa venstre Kind og over venstre Øje, dels i Form af Striber, dels som Flader, den største som en 25 Øre. I Anledning af, at Nielsen efter den nævnte Dag mærkede Smærter i højre Knæ ved Gangen, lod han sig paa ny den 21de samme Maaned undersøge af Lægen, der fandt Knæet let svullent og paa den indvendige Side lidt ømt.

Tiltalte har erkendt ved sine Voldshandlinger at have tilføjet Nielsen de ved førstnævnte Lægeundersøgelse forefundne Læsioner og har erklæret, at den hos Nielsen forefundne Læsion ved Knæet godt — som af Nielsen hævdet — kan være fremkommet ved et af de Slag, han tildelte Nielsen med Stokken. Samtlige Læsioner erklæredes i en af Lægen den 16 Februar d. A. udstedt Attest for helbredede, saaledes at der næppe senere vilde opstaa Men af dem.

Tiltalte, der har forklaret, at hans Bevæggrund til Overfaldet alene var, at han vilde hævne sig paa Nielsen paa Grund af dennes ovennævnte Anmeldelse til Politiet, hvorom han først vil have fattet Beslutning, da han den paagældende Dag fik Øje paa Nielsen, og som særlig med Hensyn til sin Trusel om at give denne Prygl har erklæret, at hans Mening var, at Nielsen skulde betale Mulkbeløbet paa Herredskontoret, og at dette skulde være en Slags Straf eller Revselse for den af Nielsen gjorte Anmeldelse, har yderligere forklaret, at han ikke havde til Hensigt selv at slippe for at betale Mulkbeløbet.

For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, hvorved bemærkes, at for saa vidt Tiltalen tillige gaar ud paa Pengeafpresning, kan det ikke ved de foreliggende Oplysninger anses godtgjort, at den Trusel om Prygl, som Tiltalte rettede til Nielsen, blev fremsat af ham i det bestemte Øjemed derved at bevæge Nielsen til at betale det paagældende Mulkbeløb. Straffen findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Overensstemmende hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset efter samme Lovbestemmelse med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, for saa vidt være at forandre, medens

Dommen, idet det billiges, at det ved den er paalagt Tiltalte i Erstatning til Nielsen at betale 30 Kroner, — — — tiltrædes, i øvrigt vil være at stadfæste.

Nr. 300.

Advokat Nellemann

contra

Christian Lauritz Stender (Def. Lunn),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 September 1904: Arrestanten Christian Lauritz Stender bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Lauritz Stender til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Christian Lauritz Stender, der er født den 4 Juli 1851 og som, foruden bl. a. flere Gange tidligere at være straffet for Betleri, senest er anset ved Neksø Købstads Ekstrarets Dom af 8 Marts 1902 efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., og efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, jævnfør Straffelovens §§ 57, 58 og 62, med Tugthusarbejde i 2 Aar, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have den 25de forrige Maaned betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Nr. 272.

Advokat Nellemann

contra

Jøns Johansson (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Loven ang. Sprængstoffer af 7 April 1899.

Svaneke Købstads Politirets Dom af 27 Juli 1904: Stenhugger Jøns Johansson af Svaneke bør til Svaneke Købstads Politikasse erlægge en Bøde af 50 Kr. Saa udreder han og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Politirettens Dom bør ved Mægt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jøns Johansson til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Stenhugger Jøns Johansson af Svaneke for Overtrædelse af Loven angaaende Sprængstoffer af 7 April 1899 og ved hans egen Forklaring samt de i øvrigt tilvejebragte Oplysninger er tilstrækkeligt godtgjort følgende:

Tiltalte, der er forsynet med den i fornævnte Lovs § 2 omhandlede Attest fra Politiet, havde overtaget et Stensprængningsarbejde paa »Grynegaarden« nær ved Svaneke. Arbejdet skulde begynde om Morgenen den 7 April d. A., og Tiltaltes 2 Arbejdere Johan Frederik Gensemann og Markus Peter Hansen, der ikke ere forsynede med den før nævnte Attest, men som ere vante til at udføre Stensprængninger med Dynamit, skulde deltage i Arbejdets Udførelse.

Tiltalte selv skulde samme Morgen arbejde paa en Ejendom i Svaneke, og da han var ked af at forlade dette Arbejde og gaa hjem for at udlevere Dynamit til Gensemann og Hansen, lod han den 6te April om Aftenen Gensemann hos en autoriseret Forhandler afhente en Pakke med ca. 2 Pund Dynamitpatroner, idet han paalagde Gensemann at tage Dynamitten med sig hjem og passe godt paa den. Gensemann vil ikke have hørt dette Paalæg, og da han af Hensyn til sin Hustrus Frygt for Dynamit ikke turde opbevare Patronerne i sit Hjem, bragte han dem straks hen til Hansens Bolig i Svaneke, hvor de bleve opbevarede om Natten i et Madskab.

Tidlig om Morgenen den 7 April, forinden Arbejdet paa »Grynegaarden« skulde begynde, vilde Hansen optø 2 af Patronerne; men ved hans i høj Grad uforsigtige Fremgangsmaade hermed skete der en Eksplosion, hvorved hans eget Hus led betydelige Beskadigelser, ligesom Naboejendommen tog nogen Skade, hvorimod ingen Personer kom til Skade. Tiltalte er født den 12 August 1836 i Mårnum i Blekinge og findes ikke tidligere tiltalt, dømt eller straffet her i Landet. Ved at paalægge Gensemann at tage Dynamitpatronerne med sig hjem i Stedet for at have dem opbevarede i sit eget Værge, indtil de skulde bruges, findes Tiltalte at have overtraadt § 3 i den tid-

ligere nævnte Lov, og vil han i Medfør af samme Lovs § 11 for denne Forseelse have at bøde 50 Kr. til Svaneke Købstads Politikasse.

Nr. 278. Højesteretssagfører Winther

contra

Hans Peter Nielsen, kaldet Klarskov (Def. Hindenburg),

der tiltales for Brandstiftelse.

Odense Herreds Ekstrarets Dom af 28 Juni 1904: Arrestanten Hans Peter Nielsen, kaldet Klarskov, bør straffes med Tugthusarbejde i 10 (ti) Aar, saa bør han og at udrede samtlige Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kiørboe, og til Defensor, Prokurator Kramer, med 15 Kr. til hver. I Erstatning til de efternævnte Brandforsikringselskaber bør han inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse at udrede til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 13930 Kr., til det fynske Assuranceselskab for Løsøre 9473 Kr. 20 Øre, til Selskabet »Danmark« 542 Kr. 50 Øre, til Selskabet for Tjenestefolk i Odense Amt 853 Kr. og til det ældre fynske Selskab for Tjenestefolk 445 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 August 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salærer til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Wolff og Højesteretssagfører Levison, betaler Arrestanten Hans Peter Nielsen, kaldet Klarskov, 25 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Peter Nielsen, kaldet Klarskov, til Højesteretssagfører Winther og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Arre-

stanten Hans Peter Nielsen, kaldet Klarskov, som er født den 8 Maj 1853, og som tidligere er anset ved Odense Herreds Ekstrarets Dom af 17 Juni 1871 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved samme Rets Dom af 22 December 1877 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Skovby Herreds Ekstrarets Dom af 22 Oktober 1878 efter Straffelovens § 231 og § 253, jfr. § 251, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 2 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 21 November 1879 efter Straffelovens § 253 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og som i øvrigt ofte er straffet for Betleri, Løsgængeri og Overtrædelse af Polititilhold samt efter Pl. 19 December 1832 og senest anset ved Odense Herreds Politirets Dom af 17 April f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, tiltalt for Brandstiftelse under følgende nærmere Omstændigheder:

Ved Midnatstid Natten mellem den 26de og 27de Maj d. A. opdagede Gaardejer Jens Herman Andersen, der da var gaaet i Seng, men endnu ikke var faldet i Søvn, at der var Ild i de til den ham tilhørende Gaard »Hunderuplund« hørende Bygninger. Han sprang straks op, og da han saa, at Ilden havde fat i den vestre Ladelænges Tag og løb langs Rygningen, løb han straks over Gaarden og vækkede den i et Kammer i samme Længe sovende Tjenestedreng, der var i overhængende Fare for at indebrænde. Gaardens øvrige Beboere, nemlig Ejerens 2 voksne Sønner, en Husholderske og 2 Tjenestepiger, der alle sov i Stuehuset, blev ligeledes straks vækkede og gik i Gang med Redningsarbejdet.

Gaardens Bygninger, der alle vare straatækte, [og som efter det fremlagte Rids bestod af 4 til Dels sammenbyggede Længer, nedbrændte.

Af Kreaturbesætningen lykkedes det Beboerne at redde 6 Heste, nogle Smaatyre og Kvier samt 4 Faar med Lam, hvorimod der indebrændte 4 Kalve og 4 Svin samt alt Fjerkræet. Af Bohave reddedes i det væsentlige kun Ejerens Skrivebord med deri værende Dokumenter.

Gaarden laa isoleret, idet der kun ca. 100 Al. fra samme laa et Hus. Dette var paa Grund af Vindretningen ikke udsat for at blive angrebet af Ilden.

Medens de den fornævnte Tjenestedreng tilhørende Effekter, hvoriblandt ca. 20 Kr. i Kontanter, ikke var assurerede, var de de øvrige Husbeboere tilhørende Løsgøgenstande forsikrede, og det dem ved Ildsvaaden forvoldte Tab er bleven dem erstattet af de vedkommende Assuranceselskaber, henholdsvis af det fynske Brandassuranceselskab med 9473 Kroner 20 Øre, hvori dog indbefattet Omkostningerne ved Taksationsforretningen over Skadens Størrelse, Forsikringsselskabet »Danmark« med 542 Kroner 50 Øre, Brandassuranceselskabet for Tjenestefolk i Odense Amt med 853 Kr. og det ældre fynske Brandassuranceselskab for Tjenestefolk med 445 Kr.

De nedbrændte Bygninger var forsikrede i den almindelige Brandforsikring for Landbygninger for 14050 Kr., og har denne opgjort den Ejeren tilkommende Erstatning til 13926 Kr. og desuden haft en Udgift af 4 Kr. i Omkostninger ved Vurderingen af Brandskaden.

Ifølge Arrestantens med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse har han paasat Ilden ved at holde en brændende Tændstik hen til et Halmhæs, der stod tæt ved Gaardens vestre Længe.

Da han havde faaet Hæset i Brand, ventede han, indtil han havde forvissat sig om, at Ilden havde fænget i Ladelængens Tag, og fjernede sig derpaa fra Gaarden uden at foretage sig noget som helst for at redde enten Mennesker eller Dyr fra at brænde inde.

Han har endvidere tilstaaet at have været klar over, at alle Gaardens Bygninger nødvendigvis maatte brænde ned, og at han ved sin Handling udsatte Beboerne af Gaarden for Livsfare, omend han ikke vil have været bekendt med, at Tjenestedrengen sov i den Længe, til hvilken Ilden først forplantede sig fra Halmstakken.

Om Bevæggrunden til sin Handling har han forklaret, at han vilde hævne sig paa Jens Andersen, fordi denne for nogle Aar tilbage havde sigtet ham — efter Arrestantens Udsagn med Urette — for Omgang mod Naturen med et Andersen tilhørende Faar og derved foranlediget en kriminel Undersøgelse mod Arrestanten, der vel ikke førte til Tiltale, men havde til Følge, at Arrestanten blev indlagt paa Fattiggarden.

Af de under Sagen afgivne Forklaringer fremgaar det, at Arrestanten fra Tid til anden er fremkommet med Udtalelser om, at han ved Lejlighed vilde stikke Ild paa »Hunderuplund«. Arrestanten maa herefter anses overbevist om den nævnte Nat forsætlig at have stukket Ild paa den nævnte Gaard, vidende om, at han udsatte Gaardens Beboere for aabenbar Fare.

Som Følge heraf maa det billiges, at Arrestanten ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 280, og da den valgte Straf af 10 Aars Tugthusarbejde findes passende, da derhos Arrestanten med Rette ved Dommen er tilpligtet efter derom af de Vedkommende nedlagt Paastand at betale i Erstatning til »Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger« og de ovennævnte Assuranceselskaber de ovennævnte af disse fordrede Beløb — — — vil Underrettsdommen i det hele være at stadfæste.

Tirsdagen den 4 Oktober.

Nr. 256.

Advokat Halkier

contra

Jens Christian Petersen (Def. Winther),

der tiltales for Falsk.

Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 28de April 1904: Tiltalte, Entreprenør Jens Christian Petersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt betale denne Sags Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Sagfører Hansen, og

til Defensor, Prokurator Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Juli 1904: Tiltalte Jens Christian Petersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne V. Lund og Bentzen, 15 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at Tiltalte ikke kan antages at have handlet i retsstridig Hensigt,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Halkier og Højesteretssagfører Winther hver 50 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Københavns Amts nordre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Jens Christian Petersen, der er født den 17 Juni 1871 og ikke er fundet forhen straffet ifølge Dom, aktioneret for Falsk.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 12 September f. A. ankom der til Hellerup Jernbanestation en Vognladning Brædder, som Tømmermester Harald Johannes Hansen havde købt af et Firma i Helsingborg og betalt med en 4 Maaneders Veksel, og som det var hans Hensigt at benytte til Plankeværker om forskellige Bygninger, som han havde Arbejde, bl. a. en Bygning, som Tiltalte havde under Opførelse, og paa hvilken han (Hansen) havde Tømmerarbejdet i Entreprise for Tiltalte.

Samme Dag, som Ladningen var ankommet, rejste Hansen paa Grund af Pengevanskeligheder bort fra København uden at give sine Folk eller andre Besked om, hvorledes der skulde forholdes med Ladningen, og uden at underrette nogen om, hvor han rejste hen. Tømmer-svend Fagerlund, som da arbejdede som Formand hos Hansen, underrettede imidlertid Tiltalte om, at Vognladningen var kommen, idet han, der vidste, at der paaløb Ekstraudgifter for hver Dag, Ladningen henstod paa Banegaarden, tænkte sig, at Tiltalte kunde ordne det saaledes, at han fik Brædderne udleveret, da disse, som nævnt, delvis var bestemt for den Bygning, Tiltalte havde under Opførelse.

Fagerlund vil dog ikke have rettet nogen Anmodning til Tiltalte om at indløse Ladningen og gav end mindre Tiltalte nogen Bemyndigelse til at sætte sig i Besiddelse af Ladningen. Efter sin Forklaring forstod Tiltalte imidlertid Fagerlunds Udtalelser, som om de indeholdt

en Opfordring til ham om at indløse Ladningen, og det var i al Fald paa Foranledning af Fagerlunds Udtalelser, at han den 16de eller 17de September f. A. indfandt sig paa Hellerup Station og der anmodede Assistent ved Statsbanerne Sigvardt, hvem han kom til at forhandle med, om at faa Ladningen udleveret mod at betale Told og andre paaløbne Udgifter.

Tiltalte har derhos forklaret, at han mente herved at handle i Tømmermester Hansens Interesse, da det jo var muligt, at Hansen vilde vende tilbage, og da han tænkte sig, at det altid var bedre, at Ladningen blev hentet, saaledes at Hansens Folk fik noget at bestille, end at Ladningen blev staaende paa Banegaarden, hvad der som nævnt vilde bevirke forhøjede Udgifter.

Efter at Tiltalte nu havde betalt Tolden og de andre paaløbne Udgifter med i alt 101 Kr. 2 Øre, kvitterede han paa Fragtbrevet for Ladningen med Navnet »M. Petersen«, hvorved han sigtede til sin Broder, Arbejdsmand Peter Martin Petersen, og fik derefter Ladningen udleveret af Assistent Sigvardt, der kendte Tiltalte ved Efternavn, og som gik ud fra, at Tiltalte havde kvitteret med sit eget Navn. Tiltalte begyndte derpaa at aflæse Brædderne, men efter at han havde faaet omtrent Halvdelen kørt bort, blev den videre Aflæsning standset paa Foranledning af det svenske Firma, idet dette meddelte Stationen, at Tømmermester Hansen var bortrejst, og at det ikke kunde anse Tiltalte berettiget til at afhente Brædderne, før disse var betalt.

Tiltalte, der ikke i Forvejen havde bedt sin Broder om Tilladelse til at benytte hans Navn, har forklaret, at Grunden til, at han ikke benyttede sit eget Navn, var den, at han, som ikke vidste, at Assistent Sigvardt kendte ham, vilde give det Udseende af, at det var en af Tømmermester Hansens Folk, som kvitterede Fragtbrevet, idet han troede, at han ellers ikke kunde faa Ladningen udleveret. Tiltalte vidste nemlig ikke, at han efter den paa Stationen almindelig fulgte Praksis kunde have faaet Ladningen udleveret ved at kvittere i eget Navn. Tiltalte har derhos forklaret, at han ikke vilde efterskrive nogen af Hansens Svendes Navn, men netop valgte at efterskrive Broderens Navn, fordi han gik ud fra, at han bagefter kunde faa Broderen, der da var ansat som Formand hos ham, til at sanktionere, at han havde efterskrevet hans (Broderens) Navn.

Efter hvad der er oplyst under Sagen, maa det antages, at de Brædder, som Tiltalte skaffede sig udleveret, er blevet anvendt paa de ovennævnte Ejendomme, og at de er kommet Tømmermester Hansen, som senere er vendt tilbage, til Gode. Tømmermester Hansen har derhos forklaret, at Ladningen efter hans Formening var hans Ejendom, da han inden dens Afsendelse havde betalt den med den ovennævnte Veksel, og at han under de foreliggende Omstændigheder ikke har noget imod, at Tiltalte har ladet sig Ladningen udlevere.

Endelig har Tiltalte forklaret, at han gik ud fra, at Brædderne tilhørte Hansen, og at Betalingen kunde ordnes om fornødent ved, at han selv betalte Brædderne, hvis Hansen ikke skulde være i Stand hertil, idet Hansen i saa Fald maatte finde sig i en tilsvarende Afkortning i den ham tilkommende Entreprisenum.

Efter alt, hvad der foreligger, findes det nu betænkeligt at statuere,

at Tiltalte har været paa det rene med, at han har været uberettiget til at benytte sin Broders Navn som sket, og Tiltalte vil derfor være at frifinde.

**Nr. 31. Bestyrelsen for Aktieselskabet »Koncert-Palæet«
(Rée)**

contra

den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission paa det af den i Henhold til Skiftelovens § 82 behandlede Aktieselskab »Odd fellow Hjem«s Bos Vegne og Rentier **J. Draminsky** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Boets Ret til at bortsælge den det tilhørende faste Ejendom ved Tvangsauktion.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 29 Oktober 1903: Den i nærværende Bo af Bestyrelsen for Aktieselskabet »Koncertpalæet« som Prioritetshaver i Boets Ejendom, Matr. Nr. 89 i Nørrevold Kvarter, Gade Nr. 23 i Nørrevoldgade her i Staden, fremsatte Indsigelse mod, at Boets nævnte faste Ejendom af Skiftekommissionen begæres stillet til Tvangsauktion i Overensstemmelse med de paa en den 5 Januar 1903 afholdt Skiftesamling i Udkast fremlagte Auktionsvilkaar, kan ikke tages til Følge.

Højesterets Dom.

Da den i Skiftelovens § 82 ommeldte Skiftebehandling af Interessentskabsboer kun har til Formaal at fordele Interessentskabets Formue mellem dets Medlemmer og ikke tilsigter en Konkursbehandling mellem Interessentskabets Kreditorer, kunne disse ikke være pligtige til af Hensyn til Skiftebehandlingen at taale nogen Forringelse eller Forandring i deres kontraktmæssige Rettigheder ligeoverfor Interessentskabet eller dettes Bo, og de maa derfor være berettigede til at modsætte sig, at Boets faste Ejendom, hvori de have Prioritet, stilles til Tvangsauktion med de af en saadan efter Loven af 9 April 1891 følgende Virkninger, saavel som at de med Auktionen forbundne Omkostninger komme til at falde dem til Last. Den af Appellanten, Bestyrelsen for Aktieselskabet »Koncert-Palæet«, nedlagte Indsigelse mod Afholdelsen af den af Skiftekommissionen rekvirerede Tvangsauktion over den Aktieselskabet »Odd fellow Hjem«s Bo tilhørende Ejendom findes herefter berettiget, og der vil saaledes være at give Appellantens Paastand i denne Sag Medhold.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Den af Appellanten, Bestyrelsen for Aktieselskabet »Koncert-Palæet«, nedlagte Indsigelse imod, at den Aktieselskabet »Odd fellow Hjem«s Bo tilhørende Ejendom Matr. Nr. 89 i Københavns Nørrevold Kvarter af Skiftekommissionen begæres stillet til Tvangsauktion med de til en saadan ifølge Loven af 9 April 1891 knyttede Virkninger, bliver at tage til Følge. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Ifølge Begæring af Bestyrelsen for Aktieselskabet »Odd-Fellow Hjem« her i Staden er dette Aktieselskabs Bo under 26 November 1902 af Skiftekommissionen taget under Behandling til Skifte og Deling i Henhold til Skiftelovens § 82.

Boets, ved Registreringen optegnede Aktiver bestaar af den faste Ejendom, Matr.-Nr. 89 i Nørrevold Kvarter, Gade Nr. 23 i Nørrevoldgade her i Staden, Kontanter og udestaaende Fordringer til samlet Beløb ca. 10200 Kroner, samt en Del til ca. 4000 Kroner vurderet Inventar.

Boets nævnte faste Ejendom, som i Aktieselskabets Bøger skal staa opført med en Værdi af 381742 Kr. 31 Øre, er ifølge erhvervet Panteattest behæftet med Prioritetsgæld til samlet Beløb 317500 Kr. Heraf indestaar ifølge Obligation, læst 8 Juli 1901, paa 3dje og sidste Prioritet med oprykkende Panteret 40000 Kr., som forrentes med 5 pCt. p. a. og som skyldes til Aktieselskabet »Koncert-Palæet«.

Paa en i Boet den 5 Januar 1903 afholdt, i dette Øjemed indkaldt Skiftesamling fremlagdes der af Boets Medhjælper, Overretssagfører Hoff, Udkast til Vilkaar for Bort salg af Boets faste Ejendom ved offentlig Auktion i Henhold til Reglerne i Lov om Tvangsauktion af 9 April 1891.

Paa denne Skiftesamling blev der givet Møde af Aktieselskabet »Koncert-Palæet« og nedlagt Indsigelse mod, at Boets Ejendom stilles til Auktion i Henhold til det fremlagte Udkast til Auktionsvilkaar, idet nævnte Aktieselskab, i sin Egenskab af Prioritetshaver i Ejendommen, har bestridt »Odd-Fellow Hjem«s efter Skiftelovens § 82 behandlede Bos Ret til at bortsælge Ejendommen ved Auktion paa Grundlag af de i nys nævnte Lov om Tvangsauktion givne Regler og med de der ommeldte Retsvirkninger.

Under den om dette Spørgsmaal opstaaede Dispute har Boets fornævnte Medhjælper hævdet dettes Beføjelse til at afhænde Ejendommen ved Tvangsauktion med de af et saadant Salg følgende Retsvirkninger, idet han til Støtte herfor har anført, at det, eftersom Aktieselskabet »Odd Fellow Hjem«s Aktionærer ikke hæfte udover Interessentkabsformuen og det for Tiden er uvist, om Boets Aktiver, efter sted-

funden Realisation og Opgørelse, vil kunne dække den Boet paa-hvilende Gæld, maa være Skiftekommissionens Pligt, i Fordringshaver-nes Interesse, at behandle Boet overensstemmende med de Regler, som ere givne om offentlig Skiftebehandling af Dødsboer, hvori det Boet paa-hvilende Gældsansvar ikke er overtaget af Arvingerne, og at det formentligt maa blive en Følge heraf, at Tvangsauktionslovens Forskrifter skal anvendes ved Realisation af Boets Aktiver. Dette af Boets Medhjælper hævdede Standpunkt har under Disputen fundet Tilslutning hos en af Ejendommens bedre stillede Prioritetshavere, J. Draminsky.

Da Skiftelovens § 82 ved at bestemme, at Interessentskabsboer og andre Boer, som komme under offentlig Skiftebehandling, uden at indbringes under Konkursbehandling, skulle behandles efter de om Behandling af Dødsboer givne Regler med de Lempelser, som følge af Forholdets Natur, men uden at angive, om der herved sigtes alene til de Regler, som ere givne for Behandling af Dødsboer, hvori Gælden vedgaas, eller til de Regler, som ere foreskrevne for Behandling af Boer, hvori Gældsansvaret ikke overtages af de vedkommende, maa det antages at have været Lovgiverens Mening, at Skifteretten har at træffe Valget mellem disse tvende Behandlingsmaader efter Hensynet til, hvad der i ethvert foreliggende Tilfælde maa anses bedst stemmende med Forholdets Natur.

Naar i det foreliggende Tilfælde Valget herefter maa bero paa, om Forholdets Beskaffenhed tilsiger en Behandlingsmaade, som udelukkende har Selskabskreditorernes Tarv for Øje, saa længe indtil disse ere fyldestgjorte, eller en Behandlingsmaade, hvorunder Raadigheden over Boet forbliver hos Interessentskabets Deltagere, findes det, eftersom det er uomtvistet, at ethvert Ansvar fra Interessenternes Side for Boets Gæld udover dettes Aktiver er udelukket, ikke tvivlsomt, at det er Skifterettens Pligt at behandle Boet efter de i Skifteloven for Behandling af Gældsfragaalsboer givne Forskrifter. At dernæst — under den angivne Forudsætning — det for Boets Opgørelse nødvendige Salg af dettes faste Ejendom skal ske paa den for tvungen Auktion foreskrevne Maade og med de til samme knyttede Retsvirkninger, for saa vidt da ikke en anden Salgsmaade gyldig maatte blive vedtaget paa en Skiftesamling, hvorom ikke under nærværende Dispute foreligger Spørgsmaal, følger af Forskrifterne i Skiftelovens § 27, og da endvidere, i Henhold til Auktionslovens § 46, det er de i denne Lov givne Regler, som, med de i denne og de følgende Lovparagrafer nærmere angivne Modifikationer, blive at anvende ved Salg ved Auktion af Genstande, som henhøre til Boer, der behandles som Arvs- og Gældsfragaalsboer, samt da det endelig ikke ses, at Forholdets Natur tilsiger nogen Lempelse i Anvendelsen af disse Forskrifter paa Interessentskabsboer, som paa Grund af deres Beskaffenhed findes at maatte behandles paa samme Maade som Arvs- og Gældsfragaalsboer, kan den af Bestyrelsen for Aktieselskabet »Koncert-Palæet« fremsatte Indsigelse mod Skiftekommissionens Beføjelse til at begære den nærværende Bo tilhørende faste Ejendom stillet til Tvangssalg i Henhold til de i Udkast fremlagte Auktionsvilkaar, mod hvis Overensstemmelse med Tvangsauktionslovens herhen hørende For-

skrifter ingen Indsigelse er fremsat af nys nævnte Prioritetshaver, ikke tages til Følge.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Disputen.

Nr. 52. Murmester **L. O. Hansen** (Asmussen)

contra

Greve **A. G. R. Tramp** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om en Købers Forpligtelse til at betale resterende Indskud til en Kreditforenings Reservefond.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Oktober 1902: Indstævnte, Greve A. G. R. Tramp, bør til Citanten, Murmester L. O. Hansen, betale 102 Kroner 85 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 11 Februar 1901, til Betaling sker, men bør i øvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved Indgaaelsen af den i den indankede Dom ommeldte Overenskomst af 7 April 1900 paahvilede det ifølge Forholdets Natur Appellanten at gøre Indstævnte bekendt med, at de paa-gældende Ejendomme overfor Kreditforeningen hæftede ikke blot for Hovedstolen af Kreditforeningslaanene, men ud derover for de resterende Indskud til Reservefondet til samlet Beløb 1815 Kroner. Da nu Appellanten ikke kan anses at have efterkommet denne Forpligtelse ved den skete ufuldstændige og endog vildledende Meddelelse om, at Ejendommene hæftede for Hovedstolene med statutmæssige Forpligtelser, maa det billiges, at Indstævnte er frifunden for at betale Appellanten de 1815 Kroner, og idet Dommen efter den skete Indstævning ikke i øvrigt foreligger Højesteret til Prøvelse, vil den i det hele være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Murmester L. O. Hansen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 7 April 1900 blev der mellem Citanten, Murmester L. O. Hansen, og Indstævnte,

Greve A. G. R. Tramp, truffen Overenskomst om Salg til Indstævnte af 3 Citanten tilhørende Ejendomme, Matr. Nr. 82a, 82i og 82k af Frederiksberg By og Sogn, for en Købesum af 311000 Kr., og ved Købekontrakt af 16 Juni 1900 med paategnet Skøde af s. D. fuldbyrdes Salget. I Købekontraktens §§ 4 og 5 hedder det bl. a.:

§ 4.

Købesummen berigtiges derved, at Køberen a) overtager de paa 1ste Prioritet i Ejendommene indestaaende, til Østifternes Kreditforening med statutmæssige Forpligtelser skyldige Kapitaler, nemlig

	i Matr. Nr. 82a:	45000 Kr.
- » »	82i:	45000 »
- » »	82k:	76000 »

§ 5.

Købesummen forrentes fra 7 April d. A. af Køberen, ligesom denne fra samme Tid svarer statutmæssige Ydelser af Kreditforeningsprioriteterne

Endvidere indeholdt Købekontraktens § 3 en Bestemmelse, hvorefter der bl. a. med Hensyn til de Renter og Ydelser, der af Sælgeren skulde tilsvares indtil den 7 April 1900, skulde finde en Opgørelse Sted mellem Sælger og Køber samtidig med Kontraktens Underskrift.

Ved den Opgørelse, som i Henhold hertil fandt Sted mellem Parterne, opstod der Unighed mellem dem angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt Citanten var pligtig at tilsvare Indstævnte tvende de ovennævnte Kreditforeningslaan vedrørende Beløb af henholdsvis 1815 Kroner og 102 Kr. 85 Øre. De nævnte Beløb blev imidlertid ved Opgørelsen foreløbig regnede Indstævnte til Gode, saaledes at Citanten forbeholdt sig under en Retssag at søge Spørgsmaalet afgjort ved Dom.

Under nærværende Sag søger Citanten derefter Indstævnte til Betaling af de anførte Beløb, tilsammen 1917 Kr. 85 Øre, med Renter deraf 5 pCt aarlig fra Forligsklagens Dato den 11 Februar 1901, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger.

Det førstnævnte af de omstridte Beløb er et Resultat af det Indskud, som skulde ydes til Kreditforeningen i Anledning af Laanenes Stiftelse. Medens Indskudet tidligere skulde indbetales med det fulde Beløb straks ved Stiftelsen af vedkommende Laan, havde Citanten i Henhold til en i Kreditforeningens Statuter sket Forandring, hvorefter Indskud fra 11 Juni Termin 1896 kunde erlægges med $\frac{1}{4}$ ved Laanets Stiftelse og med $\frac{1}{4}$ i hver af de 3 nærmest paafølgende Terminer, ved de her omhandlede 3 Kreditforeningslaans Stiftelse i 11te December Termin 1899 kun erlagt $\frac{1}{4}$ af Indskudet, saaledes at de resterende 3 Fjerdedele af dette bleve at erlægge henholdsvis i 11te Juni Termin 1900, 11 December Termin 1900 og 11 Juni Termin 1901, hver Gang med 605 Kroner, i alt 1815 Kroner. Det andet Beløb 102 Kr. 85 Øre udgør det stipulerede Afdrag af Kreditforeningslaanene, beregnet for Tiden fra 11 December 1899 til 7 April 1900.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten med Hensyn til Indskudet 1815 Kroner henvist til, at Indstævnte ifølge Købekontraktens § 4 skulde overtage Kreditforeningslaanene med »statutmæssige Forpligtelser«, og at alle de Laanene vedrørende Ydelser, som forfaldt efter Salget, derunder de her omhandlede Indskudsbeløb, herefter maatte være ham uvedkommende, med mindre Køberen ved Handelens Afslutning havde taget udtrykkelig Forbehold, hvilket for Indskudets Vedkommende ikke var sket. Der maa imidlertid gives Indstævnte Medhold i, at det her omhandlede Indskud efter den sædvanlige Betydning af Udtrykket »statutmæssige Forpligtelser« falder udenfor denne Betegnelse. Citanternes Paastand vil derfor ikke kunne tages til Følge for den her omhandlede Posts Vedkommende.

Hvad dernæst angaar det andet under denne Sag omprocederede Beløb, nemlig det for Tidsrummet fra 11 December 1899 til 7 April 1900 forholdsmæssig beregnede Afdrag, stort 102 Kr. 85 Øre, af de her omhandlede Kreditforeningslaan, har Citanten til Støtte for sin Paastand om, at dette Beløb maa være ham uvedkommende og paa hvile Indstævnte, dels anført, at Indstævnte ved Købekontrakten har overtaget alle efter den 7 April 1900 forfaldende statutmæssige Ydelser, hvortil ogsaa maa henregnes det i 11 Juni Termin 1900 forfaldne Afdrag for hele Halvaaret fra 11 December 1899, for hvis Vedkommende ingen udtrykkelig Undtagelse er gjort, dels at Indstævnte ifølge Kontrakt skulde overtage de 3 Prioriteter til Kreditforeningen for deres fulde Beløb.

Heri skønnes der nu at maatte gives Citanten Medhold, idet der ikke vil kunne udledes noget i modsat Retning af Kontraktens § 5.

Som Følge heraf vil Indstævnte være at dømme til at betale Citanten 102 Kroner 85 Øre med Renter som paastaaet, men vil være at frifinde for hans Tiltale. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Onsdag den 5 Oktober.

Nr. 276. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Erhard Lauritz Rasmussen, Jens Julius Jensen og Vilhelm Niels Olsen (Def. Bagger),

der tiltales: Rasmussen for Tyveri, Jensen og Olsen for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Juli 1904: Arresterne Erhard Lauritz Rasmussen, Jens Julius Jensen og Vilhelm

Niels Olsen bør straffes, Rasmussen og Jensen med Fængsel paa Vand og Brød, Rasmussen i 4 Gange 5 Dage, Jensen i 6 Gange 5 Dage, og Olsen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Lund, og Defensor, Prokurator Wolff, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne, en for alle og alle for en. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Erhard Lauritz Rasmussen, Jens Julius Jensen og Vilhelm Niels Olsen, en for alle og alle for en, til Højesteretssagførerne Dietrichson og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Erhard Lauritz Rasmussen, Jens Julius Jensen og Vilhelm Niels Olsen tiltales, Rasmussen for Tyveri, Jensen og Olsen for Tyveri eller Hæleri. Arrestanten Rasmussen er født den 3 Februar 1870 og ikke funden forhen straffet.

Arrestanten Jensen er født den 22 Juni 1869 og foruden to Gange før sit fyldte 18de Aar at være straffet for Tyveri bl. a. anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 18 Februar 1888 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 21 Februar 1891 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 16 Juni 1891 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 17 November 1891 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., eller i Medfør af § 241, 2det Stk., efter § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Næstved Købstads Ekstrarets Dom af 27 April 1903 efter Straffelovens § 228, jvfr. § 61 og 57 og Lov af 3 Marts 1860 § 3, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 24 November 1903 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Arrestanten Olsen er født den 2 April 1874 og bl. a. anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 29 Juli 1893 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 18 Januar 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest ved samme Rets Dom af 30 Maj 1903 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 10 Maj d. A. blev Arrestanterne Jensen og Olsen anholdte under Forsøg paa at pantsætte et Ur med vedhængende Kæde, om hvilket de angav, at de af en Mand, der sad og sov i Beværtningen »Transvaal«, var anmodede om at pantsætte det for ham.

Ved Henvendelse i bemeldte Beværtning paaviste Arrestanten Olsen Arrestanten Rasmussen som den paagældende Person, hvorefter denne blev anholdt.

Ved sin Indbringelse til Politistationen erkendte Arrestanten Rasmussen at have givet Medarrestanterne Uret, der tilhørte ham, til Pantsætning, men rettede straks efter denne Forklaring til, at han aldeles ikke kendte noget til Uret eller havde leveret det til Medarrestanterne.

Ved sin Afhøring til Politirapporten ændrede han atter denne Forklaring derhen, at han den foregaaende Nat i Gothersgade havde truffet en beruset Person, som han kun havde ringe Kendskab til, med hvem han var kommet i Følge,

at de havde sat sig paa en Bænk ved Nørrevold,

at de her begge var falden i Søvn,

at Arrestanten var vaagnet ved, at Medarrestanterne stod og gennemrodede Mandens Lommer, hvorfor Arrestanten i den Hensigt at forhindre, at Medarrestanterne bestjal Manden, havde frataget denne Ur og Kæde for senere at levere ham det tilbage,

og at Arrestanten derefter havde fjernet sig.

Denne Forklaring har Arrestanten i det væsenlige senere fastholdt, idet han, der under Forhørene stadig har afgivet vaklende og til Dels modstridende Forklaringer, dog endelig har suppleret denne Forklaring med,

at han, der havde aftalt med den ubekendte Person senere at træffes i »Transvaal«, da han noget senere kom herved, hvor han traf Medarrestanterne, har anmodet Arrestanten Olsen om at opbevare Uret, hvorefter han leverede denne Arrestant det,

at han udelukkende gjorde det for at vide Uret sikrere opbevaret,

at Arrestanten, da den ubekendte Person noget senere kom ned i Beværtningen og her omtalte, at han var bleven bestjalet for sit Ur, fortav overfor denne, at Arrestanten Olsen, der opholdt sig i et tilstødende Værelse, var i Besiddelse af Uret — til hvilken Adfærd Arrestanten ikke har kunnet give nogen rimelig Grund,

samt at Medarrestanterne senere, Arrestanten uafvidende, har fjernet sig med Uret, medens Arrestanten laa og sov i oftnævnte Beværtning, uden at Arrestanten, som af ham tilsigtet, havde faaet Lejlighed til at levere Ejermændene Uret tilbage.

Medens Arrestanterne Jensen og Olsen oprindelig afgav Forklaringer om Stedet og Tidspunktet, hvor Arrestanten Rasmussen havde overleveret Arrestanten Olsen Uret til Pantsætning, som paa flere Punkter var uoverensstemmende, gaar deres endelige Forklaring ud paa, at de den nævnte Nat antraf Arrestanten Rasmussen siddende med Armen om Livet paa den ubekendte Person paa en Bænk ved Nørrevold. Personen sad og sov, og kort efter, at Arrestanterne havde sat sig paa samme Bænk, fjernede Arrestanten Rasmussen sig.

Noget senere vaagnede Personen og opdagede straks, at han var

bleven bestjaalet for sit Uhr, hvorefter Arrestanterne fjernede sig og gik ned i »Transvaal«.

Her var Arrestanten Rasmussen til Stede, og han overleverede der Arrestanten Olsen det oftnævnte Ur med Anmodning om senere op ad Dagen at søge det pantsat, hvad denne Arrestant indvilgede i.

Begge disse Arrestanter var paa det rene med, at Arrestanten Rasmussen maatte have bestjaalet Personen for Uret, men desuagtet modtog Arrestanten Olsen Uret til Opbevaring, ligesom de begge som anført senere op ad Dagen søgte at faa det pantsat.

Det oftommeldte Ur med Kæde, der tilsammen er vurderet til 25 Kr., er af Mursvend Georg Peter Alfred Jensen genkendt som ham ham tilhørende, og har han edelig forklaret, at han efter at have sviret paa forskellige Steder Natten mellem den 9de og 10de Maj var bleven saa beruset, at han faldt i Søvn paa en Bænk paa Nørrevold, uden at kunne opgive, hvordan eller i Selskab med hvem han var kommen derhen. Efter at have sovet nogen Tid vaagnede han ved, at to Personer, hvem han vil have genkendt i Arrestanterne Jensen og Olsen, havde fat i ham og, efter hvad han tror at kunne huske, var ved at afføre ham hans Overfrakke. Han opdagede samtidig, at han var bleven bestjaalet for Ur og Kæde, og da han mistænkte Arrestanterne for at have stjaalet disse Ting fra ham, opfordrede han dem til at gaa med hen i en Beværtning, hvad de dog afslog, og samtidig fjernede de sig.

Jensen, som nu besluttede sig til at gaa hjem til Amager og som paa Vejen vil have talt til en Politibetjent om det forøvede Tyveri, gik paa Hjemvejen hen i »Transvaal« for at faa sit Tøj børstet af hos en Bekendt, der var Opvarter der, og her traf han Arrestanten Rasmussen. Denne Arrestant udtalte intet om, at han vidste noget om Uret, og forlod straks Stuen, hvor Jensen opholdt sig, og kort efter gik denne hjem.

Arrestanterne Jensen og Olsen have benægtet at have bestjaalet eller forsøgt paa at bestjæle Jensen, og Sagens øvrige Oplysninger give ikke Føje til mod denne deres Benægtelse at statuere dette, og efter hvad der er fremkommet under Sagen findes disse Arrestanters Forklaring om Maaden, hvorpaa de ere komne i Besiddelse af de anførte Koster, at maatte lægges til Grund ved dens Paakendelse.

Hvad derimod Arrestanten Rasmussens Forklaring om Hensigten med hans Besiddelsestagelse af og videre Dispositioner over Jensens Ur og Kæde angaar, findes denne ganske uantagelig, og under Hensyn dels til disse Forklaringers indre Selvmodsigelse, dels til, at denne Arrestant i det hele har afgivet vaklende og usandsynlige Forklaringer, findes det ikke betænkeligt at forkaste hans Forklaring om kun at have frataget Jensen Ur og Kæde for at hindre Medarrestanterne i at bestjæle ham, og under særligt Hensyn til hans Overlevering heraf til Arrestanten Olsen med — efter Arrestanterne Jensens og Olsens Paastand — Anmodning om Pantsætning deraf, at statuere, at Arrestanten Rasmussen i tyvagtig Hensigt har sat sig i Besiddelse af de nævnte Koster.

Arrestanterne ville herefter være at anse:

Rasmussen efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage,

Jensen i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage.

Olsen i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 54. Sagfører **V. Jønsen** som Kurator i Brygger og Gaardejer Jens Jensens Enke, Ane Jensine Jensen, født Mortensens Konkursbo (Selv)

contra

Privatvægter Niels Peter Jensen (Ingen),

betræffende Afkræftelse af en Panteret.

Hørsholm Birketings Dom af 21de Juni 1901: Indstævnte, Privatvægter Niels Peter Jensen af København, bør for Tiltale af Citanten, Brygger og Gaardejer af Auderød Jens Jensens Enke, Ane Jensine Jensen, født Mortensens Konkursbo i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 September 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Sagsomkostninger for Overretten betale Appellanterne, Brygger og Gaardejer af Auderød Jens Jensens Enke, Ane Jensine, født Mortensens Konkursbo, til Appellindstævnte, Privatvægter Niels Peter Jensen af København, 30 Kroner inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende fra Hørsholm Birks ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Appellanterne, Brygger og Gaardejer af Auderød Jens Jensens Enke, Ane Jensine, født Mortensens Konkursbo, Panteretten ifølge en af ornævnte Brygger og Gaardejer Jens Jensen den 6 Februar 1889 til

Appelindstævnte, Privatvægter Niels Peter Jensen af København udstedt, den 27 Marts 1900 af Udstederens Enke fornyet og den 30te næstefter tinglæst Obligation, stor til Rest 1400 Kroner med vedhængende Renter, afkræftet efter Reglerne i Konkurslovens 4de Kapitel, saaledes at den af Appelindstævnte i Ane Jensine Jensens Konkursbo ommeldte Fordring ikkun anerkendtes som upriviligeret Fordring, hvorhos Appellanterne paastode sig tilkendte Sagens Omkostninger. Appelindstævnte paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved Underrettens den 21 Juni 1901 afsagte Dom blev Appelindstævntes Frifindelsespaastand taget til Følge, medens Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom have Appellanterne — efter at nærværende Ret ved Domme af 16 December 1901 og 14 April 1902 har afvist tvende Indankninger af samme Sag, paastævnede henholdsvis den 7 Oktober 1901 og den 15 Januar 1902 og inkaminerede henholdsvis den 25 November 1901 og den 3 Februar 1902 — ved Stævning af 10 Maj d. A. paa ny indanket her for Retten, hvor de have gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastande og paastaet sig tilkendt Sagens Omkostninger for Overretten. Appelindstævnte har henholdt sig til sin for Underretten nedlagte Paastand og derhos paastaet sig tilkendt Appellsagens Omkostninger.

Af Sagens Oplysninger fremgaar det, at Brygger og Gaardejer Jens Jensen ved den ovennævnte Obligation af 6 Februar 1889 for et Beløb af 2000 Kr. med Renter og Omkostninger gav Appelindstævnte Panteret i den ham tilhørende Ejendom Matr. Nr. 10 a i Auderød By med dertil hørende Femtedel af Matr. Nr. 22 samme Steds, samt i Ejendommens mur- og nagelfaste Ting, Besætning, Inventarium, Avlsredskaber, Sæd, Afgrøder og andre Produkter, næstefter 11000 Kr. Ved Afdrag erlagte i Aarene 1893 og 1896 var Obligationen nedbragt til 1400 Kr. Efter at Jens Jensen den 15 Marts 1900 var afgaaet ved Døden, forblev hans Enke, Ane Jensine, født Mortensen, hensiddende i uskiftet Bo, og den 27 Marts s. A. gav hun Obligationen en Paategning, hvorved hun fornyede den i alle dens Ord og Punkter, hvorefter Obligationen, der ikke tidligere havde været tinglæst, den 30 Marts 1900 blev tinglæst. Den 20de April s. A. blev Enkens Bo taget under Konkursbehandling, og Appelindstævnte anmeldte derefter i Boet sin Fordring efter Obligationen med Paastand om at blive anerkendt som Pantekreditor. Paa en den 10 August 1900 i Konkursboet afholdt Skiftesamling vedtoges det imidlertid at nægte den af Appelindstævnte anmeldte Fordring Anerkendelse som Pantefordring og at anlægge Afkræftelsessag mod ham.

For saa vidt der ved bemeldte Obligation er givet Appelindstævnte Panteret i den faste Ejendom, maa denne Panteret anses for indrømmet allerede ved Obligationens Udstedelse den 6 Februar 1889, altsaa længe forinden den i Konkurslovens § 21 satte Frist, og da den indrømmede Panteret i den faste Ejendom, ogsaa uden den af Enken Ane Jensine Jensen givne Fornylsespaategning, vilde indtræde ved Obligationens Tinglæsning, findes herefter Betingelserne for Afkræftelse af Panteretten i den faste Ejendom ikke at være til Stede.

For saa vidt der derimod ved Obligationen er indrømmet Appelindstævnte Panteret i Besætning, Inventarium m. m., vilde denne Panteret, da Obligationen ikke var tinglæst inden den i Frd. 28 Juli 1841

§ 1 satte Frist, ikke kunne indtræde, med mindre Obligationen forsynedes med en Fornyelsespaategning, og da den oven omhandlede Fornyelseserklæring af Ane Jensine Jensen er udstedt den 27de Marts 1900, og hendes Bo den 20de April s. A. er taget under Konkursbehandling, vilde Panteretten i de ommeldte Løsøregenstande, i Henhold til Konkurslovens § 21, 2det Stykke, ikke kunne opretholdes overfor Konkursboet. Men da det nu er in confesso, at den omhandlede faste Ejendom med Besætning og Inventarium m. m. af Konkursboet er bortsolgt underhaanden, uden at der er oplyst noget som helst om, hvilken Del af Købesummen, der maatte betragtes som Vederlag for den faste Ejendom, og hvilken Del, der maatte betragtes som Betaling for de ved Salget medfulgte Løsøregenstande, vil en særlig Afkræftelse af Panteretten for Løsøregenstandenes Vedkommende ikke kunne finde Sted. Det maa derfor billiges, at Appelindstævnte ved den indankede Dom i det hele er frifunden for Appellanternes Tiltale, og Dommen, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger ikke findes at kunne forandres i Appellanternes Favør, vil herefter være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten ville Appellanterne have at betale Appelindstævnte med 30 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 55. Murmester **Jacob A. Pedersen** (Selv)

contra

Husmægler **Fr. Hoffmann** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til Salær i Anledning af en Ejendomshandel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Februar 1903: Indstævnte, Murmester Jacob A. Pedersen, bør til Citanten, Husmægler Fr. Hoffmann, betale de paastævnte 790 Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 21 August 1900, til Betaling sker, og 80 Kr. i Sagsomkostninger. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. -Der forelægges Overretssagfører C. Jensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 1 December 1902 fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste.

Da Appellanten i nærværende Sag har anført, at Indstævnte ikke har givet Køberen af Appellantens Ejendom Anvisning paa samme, medens han i den i Dommen nævnte Sag mod en anden

Mægler har anført det modsatte, findes han i Mulkt for unødigt Trætte at burde betale 100 Kroner til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Murmester Jacob A. Pedersen, i Mulkt for unødigt Trætte 100 Kroner. Saa betaler han og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under denne Sag søger Citanten, Husmægler Fr. Hoffmann, Indstævnte, Murmester Jacob A. Pedersen, til Betaling af 790 Kr., som Indstævnte skal være ham skyldig i Salær i Anledning af Salget af Ejendommen Nr. 31 og 33 paa Kochsvej, med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 21 August 1900, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger, medens Indstævnte paastaar sig frifundet med Tillæg af Sagens skadesløse Omkostninger.

Citantens Sagsfremstilling gaar ud paa følgende:

I Juni 1900 henvendte en herboende Dame sig til Citanten og anmodede denne om at bringe Handel i Stand om en Ejendom til hendes Svigersøn, Agent Ulrich, idet hun tilføjede, at Ulrich særlig ønskede at købe Ejendommen Nr. 31 og 33 paa Kochsvej. I den Anledning henvendte Citanten sig derpaa til Indstævnte, der ejede nævnte Ejendom, og modtog derpaa et den 16 Juni 1900 dateret Brev fra Indstævnte, hvilket Brev — med Udeladelse af det for Sagen uvæsenlige — lød saaledes:

»Da jeg i Dag har ordnet det fornødne med N. N., anmoder jeg Dem om at tage Salget af Kochsvej Nr. 31 og 33 i Deres Haand, og De kan som Vederlag for Deres Medvirking gøre Regning paa en Provision af 1 pCt. af Salgssummen, dog under den Forudsætning, at Handelen bliver afsluttet inden Onsdagen den $\frac{20}{6}$ (tyvende) Juni 1900. Købesummen er 135000 Kr. . . .«

Da Citanten herpaa gav det Svar, at han ikke vilde være bundet til at faa Handel i Stand inden 20 Juni, modtog han følgende den 18 Juni 1900 daterede Brev fra Indstævnte:

»Det er naturligvis en Selvfølge, at De faar en Provision af 1 pCt. af Salgssummen for Ejendommen Kochsvej 31-33, naar De anviser Køberen og medvirker ved Handelen, selv om det gaar ud over den Tid, jeg skrev i mit Brev til Dem; min Mening var kun, at jeg ikke vilde være afhængig af en enkelt Mand, men have frie Hænder til at handle, naar der tilbød sig noget.«

Færdig fra Trykkeriet den 13 Oktober 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 25.

Onsdagen den 5 Oktober.

Da det nu viste sig, at den af Indstævnte opgivne Pris 135000 Kroner ikke anstod den ovennævnte Liebhaver til Ejendommen, fik Citanten ved Forhandling med Indstævnte Købesummen nedsat til 132000 Kr. Herom gav Citanten straks Ulrichs Svigermoder Underretning, ligesom han søgte Ulrich paa dennes Bolig for at gøre ham bekendt med, at Købesummen var nedsat.

Han traf imidlertid ikke Ulrich hjemme og bad saa Ulrichs Hustru om at give sin Mand fornøden Besked, ligesom han straks samme Dag skrev til Ulrich, at Ejendommen nu kunde faas for 132000 Kr. — Et Par Dage efter fik Citanten imidlertid af Ulrichs Svigermoder at vide, at en Mægler L. Hansen havde tilbudt Ulrich Ejendommen for 130000 Kr., og da Citanten saa i den Anledning henvendte sig til Indstævnte, erklærede denne, at han ikke havde givet L. Hansen Ret til at tilbyde Ejendommen til Salg for 130000 Kroner, og tilføjede, at ingen anden end Citanten ekulde afslutte Handelen, saafremt denne kom i Stand. ¶De enedes derhos om, at Citanten skulde tilbyde Ulrich Ejendommen for 129500 Kr., mod at Citanten gav Afkald paa 500 Kr. af sit Salær. Citanten søgte derpaa igen Agent Ulrich paa dennes Bolig, men traf imidlertid ikke ham, men kun hans Hustru, hvem han saa bad meddele sin Mand, at Indstævnte nu vilde sælge Ejendommen for 129500 Kr. Et Par Dage efter erfarede Citanten imidlertid, at Indstævnte uden hans Mellekomst havde solgt Ejendommen til Ulrich for nys nævnte Sum.

Citanten gør nu gældende, at der efter alt, hvad der saaledes foreligger, tilkommer ham det tilsagte Salær, nemlig 1 pCt. af Købesummen (som han fejlagtig har beregnet til 129000 Kr.) med Fradrag af det ovenfor nævnte Beløb af 500 Kr. eller 790 Kr.

Indstævnte har erkendt, at han har tilskrevet Citanten de ovennævnte to Breve af 16de og 18de Juni 1900, og at det er rigtigt, at han paa det angivne Tidspunkt solgte Ejendommen Kochsvej Nr. 31 og 33 til Agent Ulrich for 129500 Kr. Men i øvrigt har han benægtet Rigtigheden af Citantens Fremstilling og har gjort gældende, at Citanten ikke har noget Krav paa Salær, da Citanten hverken har anvist ham Agent Ulrich som Køber eller i øvrigt har medvirket ved Salget af Ejendommen.

Ved de af Agent Ulrich og dennes Hustru afgivne Vidneforklaringer, ved hvad der fremgaar af Indstævntes her under Sagen dokumenterede Procedure i en af ovennævnte Mægler L. Hansen mod

ham anlagt, men senere hævet Sag, der drejede sig om, hvor vidt Mægler Hansen havde Krav paa Salær i Anledning af Salget af Ejendommen Kochsvej Nr. 31 og 33, og under hvilken Indstævnte selv gjorde gældende, at Agent Ulrich var anvist ham som Køber af Ejendommen af Citanten og en senere ved Døden afgaaet Tredjemand, samt ved Indholdet af et her under Sagen fremlagt, den 5 Juli 1900 dateret Brev fra Citanten til Indstævnte, findes det imidlertid at være godtgjort, at Citantens Sagsfremstilling i det væsenlige er rigtig, og særlig findes det at være godtgjort baade, at Citanten i al Fald har været med til at anvise Agent Ulrich som Køber af Ejendommen og at han ogsaa i øvrigt har medvirket ved Salget af Ejendommen. Som Følge heraf vil Citantens Paastand være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 80 Kr.

Der vil være at forelægge Overretssagfører C. Jensen en Frist af 8 Dage efter denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 1 December 1902 fremlagte Indlæg; i øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 287. Højesteretssagfører Bagger
 contra
Ludvig Edmund Hansen (Def. Høgsbro),
 der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 August 1904: Arrestanten Ludvig Edmund Hansen bør straffes med Tvangsarbejde i 72 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ludvig Edmund Hansen til Højesteretssagførerne Bagger og Høgsbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Ludvig Edmund Hansen, der er født den 20 Oktober 1852 og — foruden fem Gange tidligere at være straffet for Betleri — senest anset ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 7 Februar f. A. efter Lov

af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 60 Dage, ved de af Politibetjent Nr. 481, Stenstrup, og Kelner Jens Melgaard Pommerincke afgivne beedigede Forklaringer under Hensyn til hans Fortid maa anses overbevist om at have den 6te*) d.M. betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 72 Dage.

Nr. 249. Højesteretssagfører Høgsbro
 contra
 Jonas Jonasson (Def. Bagger),
 der tiltales for Tyveri.

Kronborg vestre Birks Ekstrarets Dom af 23 April 1904: Tiltalte, Murer Jonas Jonasson bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt at udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører H. M. Nielsen, 15 Kr. og Defensor, Sagfører Kapel, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Juni 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Juel og Overretssagfører M. A. Meyer, betaler Tiltalte Jonas Jonasson 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Tiltalte har forklaret, at Tjenestekarlen Julius havde lovet ham lidt Hakkelse, vil nævnte Tjenestekarl være at afhøre med Hensyn hertil, ligesom der vil være at tilvejebringe Oplysning, om Tiltalte levede i trange Kaar. Endvidere vil der være at indhente en Erklæring fra Forpagter Lassen, om han begærer Tiltalte straffet.

Thi kendes for Ret:

Denne Sag bør paa ny indstævnes for Højesteret, efter at det fornødne er foretaget i Henhold til oven anførte.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kronborg vestre Birks Ekstraret indankede Sag er Tiltalte

*) Skal være 5te.

Jonas Jonasson, hvis opgivne Alder af ca. 49 Aar er funden stemmende med hans Udseende, og som ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, aktioneret for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der stemmer med det i øvrigt oplyste, er det godtgjort, at han Søndagen den 13 Marts d. A. om Aftenen i den af Forpagter C. Lassen forpagtede Gaard i Gilleleje fra Beholdninger, hvortil der maa antages at have været uhindret Adgang, har stjaalet ca. 10 Pd. knust Havre med iblandet Rugklid, ca. 2 Skpr. Hakkelse og 7 Stk. Roer. Det stjaalne Foder, hvis Værdi er ansat til 1 Kr., bragte Tiltalte til sit Hjem i to Sække, som han havde haft med hjemme fra.

Tiltalte har forklaret, at han indfandt sig paa Gaarden for at bede nogle der tjenende Folk om Foder til sin Ged, da hans Beholdning af Foder var sluppen op, og at han, da han ikke traf Folkene, begik Tyveriet, idet han var kendt med Lokaliteterne og saaledes kunde finde sig tilrette, skønt det var mørkt.

For sit her omhandlede Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 221.

Advokat Halkier

contra

Søren Kristian Sørensen (Def. Jensen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Samsø Birks Ekstrarets Dom af 3dje Marts 1904: Tiltalte Søren Christian Sørensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer 15 Kr. til Aktor, Sagfører Werner, og 12 Kr. til Defensor, Sagfører Garde. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Lardsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 April 1904: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Prokurator Wolff og Overretssagfører Nyholm for Overretten betaler Tiltalte Søren Kristian Sørensen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom fremstillede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, men da det findes at kunne have sit Forblivende ved den valgte Straf, vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Kristian Sørensen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Samsø Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Søren Kristian Sørensen, der er født den 18 Januar 1873 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt under Sagen fremkomne er i saa Henseende følgende godtgjort:

Efter at Tiltalte den 8de Februar d. A. havde indfunden sig paa Gæstgivergaarden i Tranebjerg, hvor mange Gæster vare til Stede, og der Steds i Løbet af Aftenen var bleven meget beruset ved Nydelsen af Kaffeponche, begav han sig om Aftenen omtrent ved Lukketid Kl. 11 paa Vejen til sit Hjem i Brundby. Da en af Gæsterne, der ogsaa havde forladt Gæstgivergaarden, kort Tid efter bemærkede Tiltalte gaa foran sig i høj Grad slingrende og ved at falde, tog han fat i Tiltalte og fulgte ham et Stykke paa Vej, idet han af og til holdt ved Tiltalte. Da han imidlertid noget senere skulde ad en Sidevej, bad han 2 andre af Gæsterne, der vare komne til Stede, og af hvilke den ene var Ungkarl Jens Jensen Sønder, om at tage sig af Tiltalte, hvad de saa ogsaa gjorde, idet de rejste ham, der imidlertid var falden omkuld, op og tog ham hver under sin Arm. Af og til snublede eller faldt Tiltalte, og af og til vilde han ikke hjælpe til selv, men smed sig ned, saa at de endog talte om at faa fat i en Trillebør at køre ham hjem i, da de ikke i den kolde Nat turde lade ham skøtte sig selv. Imidlertid kom flere af Gæsterne til, af hvilke en hjalp med til at slæbe Tiltalte et Stykke Vej længere, hvorpaa Tiltalte igen faldt eller smed sig ned og vilde blive liggende. Da Jens Jensen Sønder saa vilde hjælpe med at faa Tiltalte op og derfor stod bøjet over ham, stak Tiltalte, der, medens han laa, havde taget sin Foldekniv — som har et ca. 4 Tommer langt Skaft og et ca. 3 Tommer langt spidst til-løbende Blad — op af sin Vestelomme og aabnet den, med Kniven, idet han selv rejste sig, mod Sønders Bryst, hvorpaa han, da Sønder løb ind paa Marken ved Vejen, løb efter ham for paa ny at stikke ham, men faldt over Grøftkanten.

Tiltalte og Sønder have begge forklaret, at der ingensinde har været Uvenskab mellem dem, og vil Tiltalte ikke kunne give nogen Grund til sin Adfærd mod Sønder.

Sønder blev samme Nat tilset af en Læge, ifølge hvis Erklæring der paa Brystets Forflade lidt til højre for Brystbenet, omtrent svarende til 4de Ribbens Tilhæftning til Brystbenet, fandtes et ca. 1 Ctm. langt Saar, der ikke var penetrerende, men kun syntes at gaa gennem Hud, Bindevæv og yderste Muskellag, og fra hvilket der kun var ringe

Blødning. Sønder laa paa Grund af Saaret til Sengs i 6 Dage, men ifølge Lægeerklæring af 28 Februar d. A. var han da helbredet.

Som Følge af foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, sammenholdt med § 39, idet Tiltalte efter alt det fremkomne ikke kan antages i Gerningens Øjeblik at have været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 6 Oktober.

Nr. 51. Cand. polyt. **A. Poetzold** (Rée)

contra

Ingeniør **C. C. Hude** og Grosserer **G. F. Haldkjær** som ansvarlige Indehavere af »Skandinavisk Patentbureau« (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Ret til at kræve et af ham deponeret Beløb tilbage.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 August 1902: De Indstævnte, C. C. Hude og G. F. Haldkjær som ansvarlige Indehavere af »Skandinavisk Patentbureau«, bør for Tiltale af Citanten, cand. polyt. Axel Poetzold, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den fornævnte Kontrakt af 14 Marts f. A. og den ligeledes fornævnte Erklæring af 30te Maj f. A., fremlagte den 27de Januar d. A., ikke ere stemplede.

Højesterets Dom.

Efter at Mekaniker Ch. H. Knudsen ved det i den indankede Dom omhandlede Dokument af 30 Maj 1901 havde frafaldet enhver Fordring paa den Del af Købesummen for de af ham til Appellanten overdragne Patentrettigheder m. v., der endnu ikke var udbetalt ham, var Appellanten berettiget til at kræve dette Beløb tilbage fra de Indstævnte, hos hvem det af Appellanten var deponeret, uden at det herimod kunde komme i Betragtning, at de Indstævnte ganske i Modstrid med det af dem den 14 Marts 1901 medunderskrevne Dokument allerede den 21de s. M. havde ladet sig give Kvittering af Knudsen for hele den da resterende Del af Købesummen. Som Følge heraf ville de Indstævnte være at dømme efter Appellantens Paastand, dog at Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

De Indstævnte, Ingeniør C. C. Hude og Grosserer G. F. Haldkjær som ansvarlige Indehavere af »Skandi-

navisk Patentbureau, bør, en for begge og begge for en, til Appellanten, cand. polyt. A. Poetzold, betale de paastævnte 2500 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 13 Januar 1902, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kontrakt af 14 Marts 1901 solgte Mekaniker Ch. H. Knudsen til Citanten, Cand. polyt. A. Poetzold, et nærmere angivet kgl. dansk Patent, en ligeledes nærmere angiven Erklæring fra den tyske Patentkommission samt dansk og tysk Patentansøgning og eventuelle Patenter paa en Fremgangsmaade til Fremstilling af visse galvaniske Elementer, alt tillige med Retten til at udnytte Patentet og de senere efter de nævnte Ansøgninger foreliggende Patenter. Købesummen var bestemt til 4000 Kr., der ifølge Kontrakten skulde betales i 4 Rater, hver paa 1000 Kr., 1ste Rate den Dag, Overdragelsen af Patentet [og Patentansøgningerne til Citantens Navn forelaa, og de tre andre henholdsvis 4, 8 og 12 Maaneder derefter. Ved en skriftlig »yderligere Aftale« af s. D. mellem de nævnte Parter, hvilken Aftale foruden af disse er underskrevet af de Indstævnte C. C. Hude og G. F. Haldkjær for Skandinavisk Patentbureau, blev det bestemt, at Citanten paa bemeldte Patentbureaus Kontor i to nærmere betegnede Rater skulde indbetale »til Fordel for Herr Knudsen« det angivne Beløb af 4000 Kr., hvilket Beløb Bureauet dernæst forpligtede sig til at udbetale til Knudsen i følgende Terminer nemlig: 500 Kr. den 15 Marts f. A., 500 Kr. den 18de s. M., 1000 Kr. den 15 Juli s. A., 1000 Kr. den 15 November s. A. og 1000 Kr. den 15 Marts d. A. Da Citanten, bl. a. gennem en Meddelelse fra vedkommende tyske Myndighed, var kommen paa det rene med, at han ikke vilde opnaa de ansøgte Patenter paa en Fremgangsmaade til Fremstilling af galvaniske Elementer, henvendte han sig til Knudsen, der paa hans Anmodning underskrev en saalydende, den 30 Maj 1901 dateret Erklæring: »Jeg bevidner herved, at af de 4000 Kr. — skriver fire Tusinde Kroner — som Hr. cand. polyt. Axel Poetzold den 20de Marts dette Aar har deponeret hos Skandinavisk Patent-Bureau til afdragsvis Udbetaling til mig, og af hvilket Beløb jeg af Skandinavisk Patent-Bureau har modtaget 1500 Kr. — skriver et Tusinde og fem Hundrede Kroner — frafalder jeg enhver Fordring paa mit resterende Tilgodehavende, stort 2500 Kr. — skriver to Tusinde og fem Hundrede Kroner — saaledes at sidst nævnte Beløb tilbagebetales til Hr. cand. polyt. Axel Poetzold.«

Under nærværende Sag har nu Citanten paastaet de Indstævnte som ansvarlige Indehavere af »Skandinavisk Patentbureau« tilpligtede in solidum at betale de i Erklæringen ommeldte 2500 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 13de Januar d. A. og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte paastaa sig frifundne og tillagte Sagens Omkost-

ninger, idet de under Henvisning til en af Knudsen den 21de Marts f. A. udstedt Kvittering, som, efter hvad der er uomtvistet, angaar dennes herhen hørende Mellemværende med Citanten, og som lyder paa, at han inden den nævnte Dato af de Indstævnte for egen Regning har modtaget 3500 Kr., gør gældende, at Knudsen, der allerede tidligere havde modtaget den 1ste Rate af de 4000 Kr. med 500 Kr., da han under 30te Maj f. A. udstedte den oven ommeldte Erklæring om Afkald paa resterende Tilgodehavende, stort 2500 Kr., ikke havde noget til Gode hos de Indstævnte. De have i saa Henseende nærmere anbragt, at af de i Kvitteringen ommeldte 3500 Kr. modtog Knudsen ved Kvitteringens Underskrift 1000 Kr. kontant, medens 1000 Kr. ifølge Aftale blev tilbageholdt som skyldigt Vederlag for Patentansøgningerne til den Mand, af hvem Knudsen havde købt dem, og med hvem der senere er sket fornøden Afregning, og 1500 Kr., ligeledes efter Aftale, blev tilbageholdt som Vederlag til de Indstævnte selv for deres Virksomhed med Hensyn til Ordningen af Kontraktsforholdet mellem Citanten og Knudsen. Citanten har nu vel under Henvisning til en af Knudsen under Sagen afgiven Vidneforklaring anbragt, at denne ved Afgivelsen af sin Underskrift paa Kvitteringen ikke var opmærksom paa dennes Lydende, men gik ud fra, at den kun lød paa de ham kontant udbetalte 1000 Kr., i hvilken Forbindelse han fremdeles har benægtet, at Knudsen skyldte enten de Indstævnte eller den Mand, af hvem Patentansøgningerne vare købt, noget af de Beløb, der skulle være bleven kvitterede ved den nævnte Lejlighed. Ved hvad der i saa Henseende er fremkommet under Sagen — deriblandt under en ved Københavns Kriminal- og Politirets 5te Kriminalkammer mod Indstævnte Haldkjær og oftnævnte Knudsen angaaende Bedrageri indledet Undersøgelse — findes der imidlertid ikke at være tilvejebragt Oplysninger, der gøre det antageligt, at Knudsen uanset den af ham afgivne Kvittering af 21 Marts f. A. vedblivende havde et Beløb til Gode hos de Indstævnte, svarende til det af ham den 30 Maj s. A. til Citanten tilbagetransporterede. For saa vidt altsaa Citanten nærmest støtter sit her under Sagen rejste Krav mod de Indstævnte paa den ham af Knudsen meddelte Erklæring, findes det ikke at være godtgjort, at der paa det anførte Grundlag tilkommer ham nogen Ret i saa Henseende. Da der dernæst ikke af Citanten er oplyst noget andet Grundlag, paa hvilket hans indtalte Krav kan støttes, idet navnlig den af ham paaberaabte Omstændighed, at de Indstævnte ikke have overholdt de i den »yderligere Aftale« fastsatte Terminer for Pengenes Udbetaling til Knudsen, ikke findes at afgive et saadant, ville de Indstævnte være at frifinde. Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den fornævnte Kontrakt af 14 Marts f. A. og den ligeledes fornævnte Erklæring af 30 Maj f. A., fremlagte den 27 Januar d. A., ikke ere stemplede. I øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 75. Gaardejer **Valdemar Bagger** (Jensen efter Ordre)

contra

Overretssagfører **Emil Beyer** (Ingen),

betræffende Indstævntes Forpligtelse til Erstatning i Anledning af et af ham som Sagfører overtaget Hverv.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Marts 1903: Indstævnte, Overretssagfører Emil Beyer, bør for Tiltale af Citanten, Gaardejer Valdemar Bagger af Karrebæk, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den ovennævnte den 12 Marts 1900 fremlagte Kvittering fra Sagfører Schultz ikke er stemplet.

Højesterets Dom.

Efter Sagens Paastævning til Højesteret er en Udskrift af den i den indankede Dom omtalte Eksekutionsforretning ved Foranstaltning af Appellantens befalede Sagfører kvitteret til Udsettelse af Pantebogen af rette Vedkommende.

Selv om der gaas ud fra, at det Indstævnte af Appellanten den 27 December 1898 overdragne Hverv udtrykkelig kun lød paa, at Indstævnte skulde betale Restkøbesummen for den i Dommen omtalte Ejendom til Sagfører Schultz og samtidig skaffe Sikkerhed for, at Fru Garvens Obligation var indfriet, kunde Indstævnte, da han efter sin egen Fremstilling samtidig af Appellanten blev gjort bekendt med, at der paahvilede Ejendommen en Obligation til Schultz selv, som Sagfører ikke være i Tvivl om, at han ved Indbetalingen havde at paase, at denne Obligation forelaa i kvitteret Stand, og at Indstævnte ogsaa har været paa det rene hermed, viser den Omstændighed, at han hos Schultz straks krævede saavel denne Obligation som Fru Garvens Obligation forevist i kvitteret Stand. Som i Dommen anført, har Indstævnte ikke bevist, at Appellanten har godkendt, at Udbetalingen maatte finde Sted alene imod, at Schultz underskrev den i Dommen omtalte Kvittering — hvilken Godkendelse i øvrigt efter Indstævntes egen Erkendelse skal være bleven erhvervet, uden at Indstævnte meddelte Appellanten, at Schultz' Obligation var pantsat — og Indstævnte har ikke oplyst nogen anden Omstændighed, der kunde give ham Føje til at udbetale Beløbet som sket, hvilken Beføjelse navnlig ikke kunde udledes af Indholdet af Appellantens Skøde. Som Følge af det anførte, og naar Indstævntes egen Fremstilling af det hos Schultz passerede lægges til Grund, findes Indstævnte, der endog efter Udbetalingen ganske undlod at paase, at Schultz efterkom de i Kvitteringen nævnte Forpligtelser, at have udført det af ham som Sagfører overtagne Hverv paa en saadan Maade, at han ikke kan undgaa at maatte erstatte Appellanten det denne herved paaførte Tab.

Det Erstatningsbeløb, som Indstævnte vil have at tilsvare Appellanten, saafremt han ikke i Overensstemmelse med Appel-

lantens alternative Paastand for Højesteret udleverer denne Schultz's Obligation i kvitteret Stand, findes efter det foreliggende at maatte fastsættes til 5106 Kroner 25 Øre, hvilket Beløb efter Proceduren maa antages at udgøre den Sum, hvorfor Appellantens Fader og Svigerfader have indløst Obligationen i Banken; af dette Erstatningsbeløb vil Indstævnte derhos have at tilsvare Appellanten Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato.

Processens Omkostninger i begge Instanser findes at burde ophæves, og det Appellantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Overretssagfører Emil Beyer, bør enten i behørig kvitteret Stand til Appellanten, Gaardejer Valdemar Bagger, overlevere den i Matr. Nr. 18 med flere af Karrebæk indestaaende Obligation til Sagfører Schultz, stor 6000 Kroner, eller til Appellanten betale 5106 Kroner 25 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 15 November 1899 til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Jensen 150 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 13 Maj 1898 dateret, den 25de s. M. tinglæst Skøde solgte daværende Sagfører i Næstved Henrik Schultz som befuldmægtiget for Gaardejer Hans Pedersen den denne tilhørende Arvefæsteejendom Matr. Nr. 18, 19 c og 56 p i Karrebæk til Citanten, Gaardejer Valdemar Bagger af Karrebæk for en Købesum af 38050 Kr., der ifølge Skødet skulde afgøres ved, at Citanten, foruden at overtage eller indfri den i Ejendommen indestaaende Prioritet til Næstved Diskontobank, 24000 Kr., skulde kontant og skadesløst betale paa Sagfører Schultz's Kontor i Næstved i 11 Juni Termin 1898 8050 Kr. og i 11 December Termin s. A. 6000 Kr., med Renter 5 pCt. p. a., fra 11 Juni 1898. Ved Skødets Udstedelse indestod der imidlertid foruden ovennævnte Prioritet paa 24000 Kr. endvidere 12000 Kr. paa Prioritet i bemeldte Ejendom nemlig 6000 Kr. til Sagfører Schultz og 6000 Kr. til Enkefru Garvens Dødsbo, hvilke Beløb vare uomtalte i Skødet, medens der ved dettes Tinglæsning gaves samme Anmærkning om, at den samlede Prioritetsgæld var 36000 Kr. Efter at Citanten selv havde til Sagfører Schultz indbetalt det i Juni Termin forfaldne Beløb af 8050 Kr., indfandt Citanten sig den 27 December 1898 paa Indstævnte Overretssagfører Emil Beyers Kontor og bad denne besørge den ham til December Termin s. A. paahvilende Indbetaling til Schultz, og gaar Citantens Fremstilling af det ved denne Lejlighed passerede ud paa, at

Indstævnte da paatog sig med et Beløb af 6130 Kr. 67 Øre, som da overleveredes ham, nemlig Restkøbesummen 6000 Kr. med Renter 130 Kr. 67 Øre, at indfrie den ovenfor nævnte Gæld til Sagfører Schultz paa 6000 Kr. og derved, idet Citanten saa havde opfyldt alle Købevilkåarene for Ejendommens Erhvervelse, tillige at frigøre Ejendommen for en tingløst Eksekutionsforretning angaaende 2205 Kr. 87 Øre, hvorved Udlæg var dekretet i en Tredjemands Ret til efter en Mageskifteslutseddél at blive Ejer af her omtalte Ejendom, men at Indstævnte ikke desto mindre indbetalte Pengene til Schultz, uden at lade sig bemeldte Obligation og Eksekutionsforretning udlevere i kvitteret Stand, saaledes at begge Dele fremdeles hæfte paa Citantens Ejendom. Citanten har derfor under nærværende Sag paastaet Indstævnte tilpligtet enten inden en passende Frist under en daglig Bøde at tilvejebringe og i behørig kvitteret Stand overlevere til Citanten oven omtalte Obligation til Schultz og den ligeledes omtalte Eksekutionsforretning, saaledes at de kunne udslettes af Pantebogen, eller betale Citanten 6140 Kr. 67 Øre, nemlig de oven omtalte 6130 Kr. 67 Øre med Tillæg af et Salær af 10 Kr., som Citanten betalte Indstævnte ved den ovenfor omhandlede Lejlighed, tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. af 6000 Kr. fra den 27 December 1898 og af 140 Kr. 67 Øre fra Forligsklagens Dato den 15 November 1899, alt til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Indstævnte, der har benægtet, at han har paataget sig at indfrie Schultz's Obligation ved Hjælp af det Beløb, Citanten som nævnt havde indbetalt til ham, har givet følgende Fremstilling med Hensyn til sin her omhandlede Virksomhed i Citantens Anliggender.

Denne, hvem Indstævnte ikke mindes da tidligere at have bistaet som Sagfører, angav, da han indfandt sig paa Indstævntes Kontor, som Grund til, at han ønskede, at Indstævnte skulde besørge Indbetalingen, at han frygtede for, at Schultz ikke, saaledes som han havde lovet, havde benyttet de af Citanten i Juni Termin indbetalte 8050 Kroner til at indfri Obligationen til Enkefru Garvens Dødsbo. Dette var han imidlertid bange for selv at spørge Schultz om, da denne let blev hidsig, og han bad derfor Indstævnte om samtidig med at han indbetalte Pengene til Schultz at skaffe ham Vished for, at Obligationen til Enkefru Garvens Bo var bleven indfriet, idet han herved berørte, at Schultz selv havde en Obligation indestaaende i Ejendommen. Indstævnte paatog sig Hvervet og henvendte sig derpaa til Schultz, men Schultz vægrede sig imidlertid ved at efterkomme Indstævntes Forlangende om, naar Pengene indbetaltes, at godtgøre, at Obligationen til Enkefru Garvens Bo var indfriet, ligesom han vægrede sig ved paa Indstævntes Begæring at forevise sin egen Obligation i kvitteret Stand, idet han hævdede, at Citanten ifølge Skødet, som han viste Indstævnte, var pligtig uden Betingelser at betale de 6000 Kr. med Renter. Under Forhandlingerne, under hvilke Schultz truede med at ville gøre Eksekution hos Citanten, hvis Pengene ikke indbetaltes, viste Schultz dog Indstævnte Obligationen til Enkefru Garvens Bo i kvitteret Stand og meddelte derhos konfidentielt Indstævnte som Kollega, at han havde givet sin egen Obligation i Haandpant i en Bank i Næstved for et

Laan paa 4 à 5000 Kr. Da Indstævnte under disse Omstændigheder ikke vilde udbetale Schultz Pengene, forinden han havde konfereret nærmere med Citanten, der ventede paa Indstævntes Kontor, og det var blevet sent, saa at Schultz's Kontor snart skulde lukkes, formaade Indstævnte denne til at vente paa Pengene til næste Dag og da underskrive en af Indstævnte affattet Kvittering. Indstævnte gav derpaa Citanten Meddelelse om Forhandlingerne med Schultz uden dog at nævne den skete Pantsætning af dennes Obligation, og affattede en Kvittering, som er fremlagt under Sagen og hvori Schultz, foruden at kvittere for de 6000 Kr. med Renter, der af Schultz vare opgjorte til 130 Kr. 67 Øre, forpligtede sig til paa første Retsdag i Aaret 1899 at lade saavel den Garvenske Obligation som sin egen Obligation aflyse samt skaffe Citantens Skøde frigjort for den samme givne Retsanmærkning, specielt ogsaa angaaende den ovenfor omtalte, paa Ejendommens Folio læste Eksekutionsforretning. Denne Kvittering oplæste Indstævnte derpaa for Citanten og fik hans Bemyndigelse til mod, at den blev underskrevet af Schultz, at udbetale denne de 6000 Kroner med Renter, hvorhos Citanten betalte Indstævnte 10 Kr. i Salær for dennes Arbejde for ham.

Indstævnte indbetalte derefter, efter hvad der er uomtvistet, Pengene til Schultz, der ogsaa underskrev den af Indstævnte affattede Kvittering og i Foraaret eller Forsommeren 1899 forlod Landet uden at have opfyldt de ham ifølge Kvitteringen paahvilende Forpligtelser og navnlig ogsaa uden at have indfriet det Laan, han, som anført, havde gjort paa sin Obligation, hvilket Laan Citantens Fader og Svigerfader derimod senere have indfriet.

Citanten har imidlertid bestridt og Indstævnte ikke godtgjort, at Citanten er bleven gjort bekendt med Indholdet af den ovenfor omtalte Kvittering og derpaa har meddelt Indstævnte Bemyndigelse til at udbetale Pengene til Schultz, mod at denne underskrev Kvitteringen.

Omvendt har Citanten ikke bevist sit Anbringende om, at han udtrykkelig paalagde Indstævnte kun at udbetale Pengene til Schultz, hvis denne udleverede sin Panteobligation i kvitteret Stand, i hvilken Henseende bemærkes, at der i Medfør af D. L. 1—13—16 ikke vil kunne tillægges de af Citantens Fader og Svigerfader herom afgivne Vidneforklaringer Beviskraft.

Som Sagen herefter foreligger findes Indstævntes Anbringende om kun at have paataget sig ved Betalingen til Schultz af den sidste Rate af Købesummen for Ejendommen at skaffe Vished for, at Obligationen til Enkefru Garvens Dødsbo var indfriet, at maatte lægges til Grund, og herefter vil, idet denne Indfrielse, efter hvad der er in confesso, inden Indbetalingen til Schultz havde fundet Sted, Indstævnte i Overensstemmelse med sin derom nedlagte Paastand være at frifinde.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at opheve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den ovennævnte den 12 Marts 1900 fremlagte Kvittering fra Sagfører Schultz ikke er stemplet.

I øvrigt foreligger Stempelovertrædelse ikke under Sagen.

Nr. 291. Højesteretssagfører Jensen

contra

Jens Christensen og Anna Frederikke Kirstine Hansen,
Nielsens Enke (Def. Hindenburg),

der tiltales for Fornærmelse imod Politiet og Overtrædelse af Straffelovens § 108.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Juli 1904: De Tiltalte Jens Christensen og Anna Frederikke Kirstine Hansen, Nielsens Enke, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Christensen i 3 Gange 5 Dage, Nielsens Enke i 2 Gange 5 Dage, og, en for begge og begge for en, udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Simonsen og Prokurator Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Jens Christensen og Anna Frederikke Kirstine Hansen, Nielsens Enke, en for begge og begge for en, til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Christensen og Anna Frederikke Kirstine Hansen, Nielsens Enke, tiltales for Fornærmelse mod Politiet og Overtrædelse af Straffelovens § 108.

Christensen er født den 27de Februar 1863 og anset ved Viborg Købstads Ekstrarets Dom af 25 Marts 1885 efter Straffelovens §§ 228 og 229 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Fremdeles har han i 1900 ved Frederiksberg Birks Politiret for Gadeuorden samt for Opsætsighed og Fornærmelse mod en Politibetjent vedtaget en Bøde, stor 100 Kroner, og i 1902 under en mod ham og Nielsens Enke for Fornærmelse mod Politiet her ved Retten indledet Undersøgelse vedtaget en Bøde, stor 250 Kroner.

Nielsens Enke er født den 27 September 1873 og anset ved Rettens Dom af 15 November 1895 efter Straffelovens § 180 med simpelt Fængsel i 8 Dage, og ved Rettens Dom af 7 Februar 1896 efter Straffelovens § 180, jævnfør Lov 10 April 1874 § 4, med Tvangsarbejde i 12 Dage. Endvidere har hun under den fornævnte mod hende og Christensen i 1902 her ved Retten indledede Undersøgelse vedtaget en Bøde, stor 100 Kr.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Ved de af Politibetjentene Nr. 585, Berthelsen, og Nr. 581, Aas, af stud. juris Oluf Permin og af stud. med. Johannes Königsfeldt afgivne beedigede Forklaringer samt ved de af cand. juris Carl Marius Sørensen og af cand. juris Knud Sinding afgivne ubeedigede Forklaringer er det imod de Tiltaltes Benægtelser bevist, at de Natten mellem den 8de og 9de Marts d. A. gentagne Gange i flere Personers Overværelse har fornærmet Politibetjent Berthelsen, medens han iført Uniform patrullerede paa Gaden, idet Christensen raabte til ham, at han havde aflagt falsk Ed i Retten og derved skaffet Folk Mulkt og Vand og Brød, medens Niensens Enke raabte til ham, at han ikke bestilte andet end ligge og hore paa Trappegangene.

Fremdeles er det ved de af Politibetjent Nr. 631, Nors, af Elektriker Carl Richard Halbye og af Bager Julius Christian Pogge afgivne beedigede Forklaringer mod de Tiltaltes Benægtelser bevist, at de, medens Politibetjentene Nors og Nr. 197, Vile, Natten mellem den 26de og 27de April førte en beruset Mandsperson som anholdt til Politistationen, gentagne Gange udskældte Politibetjentene paa forskellig Maade og opfordrede den forsamlede Mængde til at befri den anholdte, hvilke Opfordringer dog ikke bleve efterkomne af nogen.

I Henhold til foranstaaende vil de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 101 og efter dens § 108, 2det Stk., jævnfør § 52, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Christensen i 3 Gange 5 Dage, Niensens Enke i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 280. Højesteretssagfører Jensen

contra

Christen Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 258 og 253, sammenholdt med § 141, jfr. § 144.

Middelsom-Sønderlyng Herreders Ekstrarets Dom af 24 Marts 1904: Tiltalte, forhenværende Landpostbud Christen Nielsen af Vindum, bør hensættes i Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører A. Andersen, og til Defensor, Sagfører Schou, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Juli 1904: For saa vidt angaar Sigtelsen mod Tiltalte Christen Nielsen i Anledning af hans Forhold med Hensyn til det ovennævnte Postoprævningsbeløb af 20 Kr. 72 Øre, afvises Sagen fra Underretten. I øvrigt bør Tiltalte hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten,

Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Nielsen til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er forhenværende Landpostbud Christen Nielsen, der er født i Aaret 1862, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens §§ 258 og 253, sammenholdt med § 141, jfr. § 144.

Under den Del af Sagen, der efter dennes processuelle Stilling for Overretten — for hvilken den er indanket alene efter Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det offentlige Vegne — foreligger til Paakendelse, [maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger, der til Dels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, der fra 1 Juni 1888 at regne har været antaget som Landpostbud i Rødkærnsbro Postekspeditions Distrikt, fra hvilken Stilling han, efter at Undersøgelsen i nærværende Sag var indledet, under 31 Januar d. A. er bleven afskediget, har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

1. Da Tiltalte en Dag i Begyndelsen af Januar Maaned f. A. paa sin Posttur kom ind til den i hans Distrikt boende Gaardmand Niels Sørensen af Tange, blev der af denne for Husmand Søren Sørensen, ligeledes af Tange, leveret ham et Beløb af 65 Kr. 10 Øre tillige med en udfyldt Postanvisningsblanket, hvorefter bemeldte Beløb gennem Postvæsenet ønskedes udbetalt en Kreditforening i Aalborg, hvor det skulde anvendes til Dækning af Renter og Afdrag af et af bemeldte Søren Sørensen samme Steds optaget Laan. Tiltalte, der ikke straks meddelte Niels Sørensen Kvittering for Modtagelsen af det ham overleverede, undlod derhos overensstemmende med Forskrifterne i den ham meddelte »Vejledning for Landpostbude« straks at indføre det modtagne i sin Kontrabog med Postekspeditionen, hvorimod han under 5 Januar f. A. udfærdigede og senere til Niels Sørensen overleverede en sædvanlig Postkvittering for Modtagelsen. Det paagældende Beløb forbrugte Tiltalte derefter, efter sin Forklaring, fordi han den Gang var i Pengetrang, og da Søren Sørensen, der var urolig over, at han ikke som sædvanlig modtog Kvittering fra Kreditforeningen, gennem Niels

Sørensen henvendte sig til ham med Forespørgsel om Sagen, slog han den hen med Spøg, idet han sagde, at Kvitteringen nok vilde komme. Den 1 Maj s. A. fremsendte Tiltalte endelig Beløbet efter Adressen tillige med et Beløb af 2 Kr. som Bøde i Anledning af, at Indbetalingen skete paa et for sildigt Tidspunkt, og da Sørensen nogle Dage senere skrev til Kreditforeningen, fik han herfra den Besked, at Pengene først vare modtagne, som meldt, og at der endnu resterede 3 Kr. i Bøde, hvilket Beløb da ogsaa kort efter, samtidig med at Kvitteringen tilsendtes ham, blev opkrævet hos ham ved Postvæsenet. Dette Beløb har Tiltalte, der, forinden det var bleven opkrævet, havde henvendt sig til Søren Sørensen og gjort Undskyldning for den skete Forsømmelse samt lovet at betale Beløbet, senere refunderet, og Sørensen har ikke nedlagt Paastand om Erstatning under Sagen.

2. En Eftermiddag eller Aften i Løbet af Juli Maaned f. A. leverede Bolsmand Niels Jensen, kaldet Tind, af Vindum, Tiltalte, hvem han traf uden for hans Hus, efter at hans Posttur var endt, et Beløb af 42 Kr., der ønskedes sendt ved Postanvisning til Sagfører Poulsen i Aarhus, hvorhos han endvidere overgav ham det fornødne Beløb til Porto. Disse 42 Kr. har Tiltalte, der straks i Tinds Postkvitteringsbog kvitterede for Modtagelsen deraf, og som efter sin Forklaring straks efter med det gik hen til vedkommende Brevsamlingssted for at aflevere det der — hvad der imidlertid ikke lykkedes for ham, idet Brevsamlingsstedet var lukket — i den følgende Tid forbrugt.

Da Tind omtrent 2 Maaneder senere blev indkaldt til Møde for Forligskommissionen i Anledning af Beløbets Betaling, og det saaledes viste sig, at det ikke var afsendt, henvendte han sig til Tiltalte, som derpaa skaffede Beløbet til Veje ved Laan, hvorpaa han afsendte det til Sagføreren. Niels Jensen har frafaldet Krav paa Erstatning.

3. Den 1 September f. A. modtog Tiltalte af Bolsmand i Vindum Jens Peder Sørensens Moder et Brev til Forsendelse med Posten tillige med 10 Øre til Porto, hvilket Brev han først efter længere Tids Forløb, og efter at Sørensen desangaaende havde henvendt sig til ham, afleverede til videre Forsendelse, i hvilken Henseende han har forklaret, at det ikke skete for at tilegne sig de 10 Øre, men alene af Forsømmelighed, og denne Forklaring findes efter Omstændighederne at maatte lægges til Grund for Sagens Paadømmelse.

4. I Løbet af December Maaned f. A. fik Tiltalte fra det Brevsamlingssted, hvorfra hans Posttur udgik, udleveret en Pakke, der mod Opkrævning af 4 Kr. 30 Øre skulde udleveres Møller Hans Rasmussen af Vindum. Møller Rasmussen indløste ogsaa Pakken ved Betaling af det opkrævede Beløb, men Tiltalte beholdt dette, indtil Brevsamleren godt 14 Dage efter at det var betalt, og efter at han ved Henvendelse til Rasmussen havde erfaret, at dette var sket, indfordrede det hos Tiltalte, som ogsaa straks betalte det. Efter Tiltaltes Forklaring er Grunden til, at Beløbet ikke blev indbetalt til Brevsamleren,

Færdig fra Trykkeriet den 20 Oktober 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 26.

Torsdagen den 6 Oktober.

alene den, at han havde forglemt Sagen, indtil han blev erindret om den, og navnlig har han benægtet at have haft til Hensigt at beholde Pengene, hvilken Forklaring der ej heller findes tilstrækkelig Føje til at forkaste.

Ved Underrettsdommen er Tiltalte derhos funden skyldig i Forsømmelighed i Henseende til Indbetaling til vedkommende Brevsamlingssted af et Beløb paa 20 Kr. 72 Øre, som han i Henhold til Postopkrævning havde modtaget af Tjenestekarl Jens Daniel Hansen af Vindum; men da dette Forhold imidlertid først er oplyst, efter at Aktionsordren var udfærdiget, og saaledes ligger uden for denne, samt da der ikke senere er udfærdiget nogen Ekstensionsordre, vil Sagen, for saa vidt dette Forhold angaar, være ex officio at afvise fra Underretten.

Medens der ikke findes at kunne paalægges Tiltalte Strafansvar, for saa vidt angaar de under Nr. 2—4 ommeldte Forhold, i hvilken Henseende det bemærkes, at det under Nr. 2 ommeldte Beløb ikke under de foreliggende Omstændigheder kan anses ved Tiltaltes Modtagelse deraf at være kommet i Postvæsenets Varetægt, jfr. Anordning af 19 September 1902 § 11 b, 1, og at han allerede inden Sagens Begyndelse har erstattet samme, samt at de under Nr. 3 og 4 ommeldte Forsømmelser ikke kunne anses at have været af en saa graverende Karakter, at der vil kunne ikendes Tiltalte Strafansvar derfor, vil han derimod for det under Nr. 1 ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 258 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Fredagen den 7 Oktober.

Nr. 281. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Reinholt Emil Michael Olsen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri og Forsøg paa denne Forbrydelse.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 August 1904:
Arrestanterne Frederik Sigfred Andersson eller Andersen og Reinholdt

Emil Michael Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Andersson i 2 Aar og Olsen i 18 Maaneder. Arrestanten Andersson bør derhos efter udstaaet Straffetid udbringes af Riget. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Olsen, og Defensor, Højesteretssagfører Levison, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Andersson, dog at Arrestanten Olsen heraf in solidum med ham udreder $\frac{2}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Reinholt Emil Michael Olsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Høgsbro og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne . . . Reinholdt Emil Michael Olsen tiltales for Tyveri og Forsøg paa Tyveri . . .

Arrestanten Olsen er født den 12 April 1867 og bl. a. anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 3 November 1900 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Oktober 1901 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 20 September 1902 efter Straffelovens § 228, jfr. til Dels § 47, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, og senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 12 Maj 1903 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. til Dels § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Arrestanten Andersson har endvidere erkendt, at han i Forening med Medarrestanten Natten mellem den 19de og 20de Marts d. A. omtrent Kl. 1 forlod den herværende Beværtning »Nordpolen«, hvor de havde siddet og drukket, og at de derefter drev om sammen paa Gaden.

Da de hen imod Kl. 2 à 3 passerede en Manufakturhandel paa Hjørnet af Ryesgade og Helgesensgade, enedes de om herfra at stjæle en Uldtrøje, og medens Medarrestanten stod ved Siden af ham, udtog Arrestanten gennem Trækruden en Fru Hansine Marcussen tilhørende, til 1 Kr. vurderet Uldtrøje, som Arrestanten derefter rakte Medarrestanten, der stak den til sig.

Da de lidt senere passerede forbi Ejendommen Ryesgade Nr. 48,

hvor der fører en Smøge ind til en Kontorbygning, tilhørende Firmaet Levin & Sønners Efterfølger, i hvilken Bygning han tidligere havde begaaet Indbrud, foreslog han Medarrestanten, at de i Forening skulde bryde ind i Bygningen for at stjæle Penge, og da Medarrestanten gik ind paa dette Forslag, fulgtes de gennem Smøgen hen til et i Kontorbygningen anbragt Vindue.

Medens Medarrestanten nu stod ved Siden af ham, ituslog Arrestanten med sin Albu en Rude i Vinduet, og samtidig kom der gennem Smøgen gaaende en Arrestanten ubekendt Person, som efter forgæves at have tilbudt Arrestanten sin Medvirkning gik videre gennem Smøgen.

Arrestanten gav sig nu til efter at have aflaget Vinduets Hasper at rykke i dette for at faa det op, men i det samme kom Politibetjent 192, Igelseø, fra Ryesgade hen imod dem.

Betjenten strøg en Tændstik og genkendte ved Skæret af denne Arrestanten, men da han i det samme fik Øje paa den nys nævnte Person længer henne i Smøgen, forlod han Arrestanterne og gik efter Personen, hvorpaa Arrestanterne fjernede sig uden at have faaet Lejlighed til at begaa Tyveri.

Arrestanterne drev nu atter om paa Gaden, indtil »Nordpolen« Kl. 4 lukkede op, og efter at de var kommen herved, spurgte Arrestanten noget senere Medarrestanten efter den stjaalne Uldtrøje, som denne Arrestant imidlertid erklærede, at han havde givet til en tilstedeværende Person, hvem Arrestanten Andersson derpaa fratog den.

Paa denne Arrestanten Anderssons Angivelse blev Arrestanten Olsen, der i længere Tid forgæves havde været efterlyst, den 11te April d. A. anholdt, og afgav han, da han samme Dag blev fremstillet i vedkommende Kriminalkammer, efter at være gjort bekendt med de mod ham rettede Sigtelser, hvis Rigtighed han først benægtede, efter Konfrontation med Arrestanten Andersson, Tilstaaelse om, at dennes Forklaring var rigtig, og at Arrestanterne i Forening havde begaaet Tyveriet af Uldtrøjen samt gjort det foran skildrede Forsøg paa Indbrud hos Levin & Sønners Efterfølger.

I det andet derefter over ham afholdte Forhør tilbagekaldte Arrestanten Olsen imidlertid denne Tilstaaelse som urigtig, og denne Tilbagekaldelse har han vedblivende senere fastholdt, idet han har gjort gældende, at hans oprindelige Tilstaaelse kun skyldtes, at han ved dens Afgivelse havde været beruset.

Arrestantens endelige Forklaring gaar ud paa, at han, der den ommeldte Nat drev rundt paa Gaderne fra Kl. 1 til 4 sammen med Medarrestanten, herunder satte sig sammen med denne paa en Trappe i Ryesgade for at hvile sig, hvorved Arrestanten faldt i Søvn. Noget senere vaagnede han ved at høre en Rude klirre inde i den lige overfor liggende Smøge, og da han nærmede sig denne for at se, hvad der var i Vejen, saa han Medarrestanten med en Arrestanten ubekendt Person paa Ryggen staa henne ved Kontorbygningen, hvor Ruden var slaaet ud.

Da fornævnte Betjent i det samme kom hen til Smøgen, sprang den ubekendte ned af Medarrestantens Ryg og forlod Smøgen, hvor Betjenten satte efter ham, medens Arrestanterne fulgtes til »Nordpolen«.

Herunder fortalte Arrestanten Andersson Arrestanten, at han havde gjort et forgæves Forsøg paa Indbrud.

Efter at de i nogen Tid havde opholdt sig i »Nordpolen«, saa Arrestanten, der intet vidste om Tyveriet af Uldrøjen, første Gang denne, der da laa paa et Bord, og han bemærkede derhos, at en tilstedeværende Person tog Uldrøjen til sig, samt at Medarrestanten lidt efter fratog denne Person den.

Mod Rigtigheden af denne Arrestantens Tilbagekaldelse taler nu ikke blot den af Medarrestanten gennem samtlige Forhør fastholdte, oven anførte Forklaring, men Sigtelsen mod Arrestanten Olsen støttes ogsaa ved den af Politibetjent Igelsø afgivne Forklaring, ifølge hvilken han i den nævnte Smøge foruden den flygtende Person, som han forfulgte, saa Arrestanten Andersson og en tredje Person staaende lige ved Siden af hinanden, samt ved Opvarter Albert Nielsens beedigede Forklaring, idet Nielsen vil have set Arrestanten Olsen i »Nordpolen« nævnte Morgen give den af Arrestanten Andersson omtalte Person en Uldrøje.

Naar hertil kommer, at Arrestanten efter Sagens Oplysning ikke kan antages at have befundet sig i en hans Tilregnelighedsgrad paa-virkende Tilstand af Beruselse, den Gang han aflagde hin Tilstaaelse, at denne Tilstaaelse endvidere er fremkommen under en Form, som særlig taler for dens Rigtighed, og at Arrestanten efter sin Fortid er en tyvagtig Person, findes det ikke betænkeligt at forkaste Arrestantens nævnte Tilbagekaldelse og at dømme ham efter hans oprindelige Tilstaaelse.

Som Følge heraf vil Arrestanterne være at anse . . .
 . . . Olsen efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., sidst nævnte Led jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 114. Forhenværende Politibetjent Christian Nielsen (Høgsbro)

contra

Nørresundby Købstads Byraad (Bagger efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at refundere en hans Hustru ydet Fattigunderstøttelse.

Nørre Sundby Købstads ordinære Rets Dom af 9 Januar 1903: Indstævnte, fhv. Politibetjent Christian Nielsen, bør for Tiltale af Citanterne, Nørre Sundby Købstads Byraad, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges den for Citanterne beskikkede Sagfører, Prokurator Færch, i Salær 40 Kr., som betales af det offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Oktober 1903: Indstævnte, fhv. Politibetjent Christian Nielsen, bør til Citanterne, Nørre Sundby Købstads Byraad, betale 285 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 4 Juni 1902, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for

begge Retter ophæves, hvorhos der tillægges den for Citanterne beskikkede Sagfører for Underretten, Prokurator Færch, i Salær 40 Kr., der udredes af det offentlige. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves. Det Indstævntes beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Bagger 80 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne, Nørre Sundby Købstads Byraad, i første Instans søgt Indstævnte, forhenværende Politibetjent Christian Nielsen, nu i Aalborg, til Betaling af 285 Kr., som han skal skyldte dem i Erstatning for en hans Hustru, Karen Marie, født Jakobsen, af dem ydet Fattighjælp, tillige med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 4 Juni f. A., indtil Betaling sker, og da Indstævnte i Overensstemmelse med sin derom nedlagte Paastand ved Underrettsdommen er frifunden for Citanternes Tiltale, er Sagen nu af disse indanket her for Retten, hvor de have gentaget deres i første Instans nedlagte Paastand, hvorimod Indstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Indstævntes ovennævnte Hustru i August Maaned 1900 har forladt Ægtefællernes fælles Hjem i Nørre Sundby, uden senere — bortset fra en enkelt Lejlighed, der dog ikke førte til nogen Fornyelse af Samlivet — at være vendt tilbage til Hjemmet, samt at Byraadets Fattigudvalg i Tidsrummet fra den 19 Oktober 1900 til den 10 Marts f. A. efter Henvendelse fra hende har udbetalt hende en kontant Understøttelse paa i alt 245 Kr., hvorhos Udvalget i Løbet af samme Tidsrum har maattet refundere Aalborg Kommune et Beløb af 40 Kr., som Fattigvæsenet i Aalborg havde ydet hende i Understøttelse paa et Tidspunkt, da hun opholdt sig i nævnte By. Endvidere er det oplyst, at det ved Aalborg Amts Resolution af 21 Maj 1901 i Medfør af § 9 i Fattigloven af 9 April 1891 blev paalagt Indstævnte at udrede et Bidrag til Udgifterne ved Hustruens Underhold, men at Justitsministeriet, for hvilket Indstævnte

indankede denne Afgørelse, under 21 Marts f. A. tilskrev Amtet, at Ministeriet ikke fandt at kunne opretholde samme.

Efter Citanernes Anbringende var Grunden saavel til, at Hustruen oprindelig forlod Hjemmet, som til, at hun ikke senere fornyede Samlivet med Indstævnte, den, at han ved at gøre hende Opholdet i Hjemmet uudholdeligt, jog hende bort derfra. Rigtigheden af dette Anbringende har Indstævnte benægtet, og han, der har fastholdt, baade at Hustruen forlod ham uden lovlig Grund, og at han stedse har været og endnu er beredt til at modtage hende i Hjemmet og forsørge hende der, har i saa Henseende særlig henvist til, at Justitsministeriet i dets ovennævnte Skrivelse har udtalt, at Ministeriet ikke saa, at der ved de det foreliggende Oplysninger var tilvejebragt et fyldestgørende Bevis for, at Indstævnte havde behandlet sin Hustru saa slet eller havde ydet hende et saa uforsvarligt Underhold, at hun havde haft tilstrækkelig Grund til at unddrage sig Samlivet med ham.

Til Støtte for deres Paastand have Citanterne gjort gældende, at de, da Indstævntes Hustru henvendte sig til dem om Hjælp og vitterlig var blottet for Subsistensmidler, i Henhold til Fattiglovens Paragrafer 1 og 11 have været pligtige til, hvad enten hendes Bortgang fra Hjemmet var sket med eller uden lovlig Grund, at yde hende saadan Hjælp uden at kunne frigøre sig herfor ved at henvise hende til at vende tilbage til Indstævnte, ligesom de ej heller med Magt kunde bringe hende tilbage til ham, og at Indstævnte, hvis Ægteskab med Hustruen ikke er hævet, og som derfor i Medfør af Fattiglovens § 2 er pligtig at forsørge hende, saaledes, idet han ikke mangler Evne til at betale det paagældende Beløb, overensstemmende med Lovens Paragrafer 1 og 34 er pligtig at erstatte dem dette. Citanterne have derhos yderligere gjort gældende, at Indstævntes Erstatningspligt maa være en Følge deraf, at Hustruen i hvert Fald selv maa være pligtig at erstatte de hende udbetalte Summer, hvilket Erstatningskrav, da der efter deres uimodsagte Anbringende er Formuefællesskab mellem Ægtefællerne, ifølge Lov af 7 April 1899 § 13, 2det Stykke, maa kunne gøres gældende mod Indstævnte.

Der findes nu at maatte gives Citanterne Medhold i, at de, naar de fandt Indstævntes Hustru trængende til Hjælp, maatte være pligtige at yde denne uden Hensyn til, om hendes Bortgang fra Hjemmet maatte være sket med eller uden lovlig Grund, samt at de ikke kunde indskrænke sig til at henvise hende til at genoptage Samlivet med sin Mand. Da nu endvidere Spørgsmaalet om, hvor vidt Indstævntes Hustru virkelig trængte til Hjælp og i bekræftende Fald, hvor stor en Hjælp hun maatte have Trang til, findes at maatte henhøre under Fattigbestyrelsens Afgørelse uden at kunne gøres til Genstand for Prøvelse af Domstolene, vil Indstævnte, der ifølge en under Sagen fremlagt Attest fra Byraadets Fattigudvalg i hans daværende Opholdskommune, Nørre Sundby, har Evne til at erstatte det paagældende Beløb, i Henhold til Fattiglovens § 34, jfr. § 2, være at dømme efter Citanternes Paastand, idet det efter det nys anførte maa blive uden Betydning, naar Indstævnte endvidere har villet bestride, at det har været nødvendigt at yde hans Hustru den hende tilstaaede Understøttelse.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstæn-

dighederne at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge den for Citanterne beskikkede Sagfører for Underretten i Salær 40 Kr., der bliver at udrede af det offentlige.

Under Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse samme Steds har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Mandag den 10 Oktober.

Nr. 273. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Hans Peter Rasmussen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Juli 1904: Arrestanterne Conrad Christian Victor Bülow, Holger Jens Andreas Bülow, Hans Peter Rasmussen, Niels Jacob Rasmussen og Christian Frederik Jacobsen bør straffes: Arrestanterne Bülow og Rasmussen med Forbedringshusarbejde, Conrad Bülow i 18 Maaneder, Holger Bülow i 4 Aar, Hans Rasmussen i 2 Aar og Niels Rasmussen i 4 Aar samt Jacobsen med Tugthusarbejde i 4 Aar. Aktionens Omkostninger, der under Salær til Aktor, Overretssagfører Helweg-Larsen, og Defensor, Prokurator Casse, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne, en for alle og alle for en, dog saaledes, at af Aktionens samlede Omkostninger udredes af Arrestanterne Conrad Bülow og Holger Bülow ikke ud over $\frac{3}{8}$ af hver især, af Arrestanten Hans Rasmussen ikke ud over $\frac{5}{8}$, af Arrestanten Niels Rasmussen ikke ud over $\frac{7}{8}$ og af Arrestanten Jacobsen ikke ud over $\frac{1}{8}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Peter Rasmussens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Høgsbro og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne . . .
Hans Peter Rasmussen . . . tildales for Tyveri . . .

. . . Arrestanten Hans Rasmussen er født den 9 Februar 1885 og anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 14 Juni 1902 efter Straffelovens § 228, jfr. til Dels § 46, disse Lovbestemmelser til Dels jfr. § 54, og efter § 229, 4de Stk., jfr. til Dels § 46, alle Paragrafferne sammenholdte med Paragrafferne 37 og 21, med 25 Rottingslag og ved samme Rets Dom af 7 Marts 1903 efter Straffelovens Paragraffer 229, 4de Stk., til Dels jfr. § 46, 228, til Dels jfr. § 237, samtlige disse Paragraffer sammenholdte med § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedes.

Ved egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste ere Arrestanterne overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Natten mellem den 25de og 26de December 1903 have Arrestanterne Rasmussen i Forening, idet Arrestanten Niels Rasmussen holdt Vagt, frastjaalet Vognmand Vilhelm Nielsen noget tilsammen til 4 Kr. vurderet Flæsk.

Dette beroede efter Arrestanten Hans Rasmussens Forklaring, der vil være at lægge til Grund ved Sagens Paakendelse, i et uafklaaret Skur, hvortil bemeldte Arrestant i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang.

Den 15 April d. A. om Aftenen have Arrestanterne Hans og Niels Rasmussen samt Conrad Bülow i Forening fra Gaarden til et ved Heklas Allé liggende Marketenderi i tyvagtig Hensigt ved med Vold at frabryde en for Døren til Marketenderiet anbragt Hængelaas skaffet sig Adgang til dette, og herfra stjaalet Spise- og Drikkevarer m. m. af samlet Værdi 16 Kr.

Den 24de s. M. enedes Arrestanterne Rasmussen samt Arrestanterne Holger Bülow og Jacobsen om i Forening at begaa Indbrudstyveri fra et i Taarnby Villaby liggende Marketenderi.

Medens Arrestanterne Rasmussen holdt Vagt, skaffede de to andre Arrestanter sig ved Indstigning gennem et Vindue, som de opbrød i tyvagtig Hensigt, Adgang til Marketenderiet, hvorfra de stjal en Del Drikkevarer m. m.

Efter sammen med Arrestanterne Rasmussen at have drukket en Del af disse, besluttede samtlige paa ny at begaa Tyveri fra samme Sted, og medens Arrestanten Niels Rasmussen nu holdt Vagt, steg de andre gennem samme Vinduesaabning ind i Marketenderiet, hvor de yderligere stjal en Del Spise- og Drikkevarer m. m.

Samtlige stjaalne Koster ere tilsammen vurderede til 18 Kr.

Den 7 Maj d. A. . . .

Den paafølgende Nat have Arrestanterne Rasmussen i Forening frastjaalet Skomager Anders Nielsen en Del Fodtøj af samlet Værdi 8 Kr. Fodtøjet hang i bestjaalnes Butiksvindue, som Arrestanterne opbrød, hvorefter de staaende udenfor ved at række Armen ind satte sig i Besiddelse deraf.

Natten mellem den 8de og 9de Maj d. A. have Arrestanterne Rasmussen og Arrestanten Holger Bülow i Forening ved Indbrud i

Urtekramforretningen Engelsvej 28, Stuen, stjaalet en Del Drikke- og Spisevarer m. m. af samlet Værdi 50 Kr. Til Forretningen skaffede de sig fra Gaarden, hvor de uhindret og i tyvagtig Hensigt havde indfundet sig, Adgang ved Indstigning gennem et Vindue, hvis Rude de ituslog.

 Som Følge af det anførte ville Arrestanterne være at anse:

Arrestanten Hans Rasmussen efter Straffelovens Paragraffer 228 og 229, 4de Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 265. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Niels Christian Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Fleskum Herreds Ekstrarets Dom af 7 Maj 1904: Tiltalte Niels Christian Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og betale i Erstatning til Murersvend Morten Kjær 50 Kr. samt udrede samtlige med Aktionen lovlige forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Møldrup, og til Defensor, Prokurator Hasselbalch, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27de Juni 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christian Jensen til Højesteretssagfører Høgsbro og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Murerlærling Niels Christian Jensen, der er født i Aaret 1884, og som tidligere har været straffet ifølge Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 2 Februar 1901 efter Straffelovens § 281, jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i et Aar, og ifølge Fleskum Herreds Ekstrarets Dom af 3 Juli 1902 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, tildales under denne Sag for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Den 2 April d. A. om Aftenen ved 10-Tiden indfandt Tiltalte sig hos Arbejdsmand Jens Chr. Laurits Christiansen, der bestyrer et Foreningslokale i Romdrup, og nød der en Del Drikkevarer, uden at han dog deraf vil være bleven beruset eller paavirket i mærkelig Grad. Da Klokken var bleven mellem 2 og 3 om Morgenen, kom en Halvbroder til Christiansen, Morten Kjær, der var kendelig beruset, ind i Lokalet, hvor han uden Anledning fra Tiltaltes Side straks væltede sig ind paa denne med Skældsord og Sigtelser, hvorhos han fo'r ind paa Tiltalte, der for at værgе sig slog ham i Knæ. Efter at Christiansen havde skilt de stridende, fortsattes dog Skænderiet, hvorhos Kjær — efter hvad det efter Tiltaltes og Christiansens overensstemmende Forklaringer, hvis Rigtighed dog benægtes af overfaldne, maa antages — paa ny fo'r løs paa Tiltalte og kradsede denne i Ansigtet, hvorfor Christiansen for at forhindre yderligere Sammenstød foranledigede, at Tiltalte forlod Lokalet. Efter hvad Tiltalte videre har forklaret, hørte han imidlertid gennem Vinduerne Kjær inde i Lokalet fortsætte sine Skældsord mod ham, og idet han derfor besluttede at give Kjær nogle »Klaps«, gik han til sit Hjem, hvor han hentede en Kæp, som han den foregaaende Dag havde brækket af et Træ og med Hænderne afkvistet, med hvilken han atter begav sig til Foreningslokalet, hvor han hørte Kjær vedblivende bruge Skældsord mod ham. Noget efter saa han Kjær forlade Lokalet sammen med en Tjenestekarl og derpaa begive sig til sit Hjem, hvor Tiltalte kort efter bankede paa Ruden, idet han opfordrede Kjær til at komme ud. Medens sidst nævnte ikke vil have set, hvem der bankede paa, og heller ikke, da han senere begav sig ud af Huset og op mod Vejen, der fører tæt forbi, vil have bemærket Tiltalte, fulgtes de efter Tiltaltes Forklaring under stadige Skældsord fra Kjærs Side op mod Vejen, hvor Tiltalte uden at ytre noget rettede et stærkt Slag med Kæppen mod Kjærs Hoved, saa denne styrtede til Jorden, hvorhos han bibragte ham endnu et Slag med knyttet Haand i Ansigtet, idet han erindrede overfaldne om, at han skyldte ham nogle Penge. Da han imidlertid saa, at Kjær blødte stærkt, fik han denne med til sit Hjem, hvor han efter at Blødningen var standset og Blodet vasket af med Eddike og Vand, lagde ham i sin Seng.

Ifølge en under Sagen fremlagt Erklæring fra praktiserende Læge F. Wittrup, der den 5 April d. A. undersøgte Kjær, fandtes der paa Overgangen mellem regio temporalis og zygomatica paa højre Side af Kjærs Hoved et vinkelformet, i alt ca. 5 Ctm. langt Saar med temmelig skarpe og glatte Rande, øjensynlig slaet med stor Kraft med

en skarp eller dog skarpkantet Genstand. Saaret var dybt, gik igennem lige til Benet, som dog ikke føltes brudt, ej heller blottet i større Udstrækning, bl. a. fordi Saarlæberne var pressede sammen paa Grund af en rosenagtig Betændelse, som i de mellem Læsionens Opstaaen og Undersøgelsen forløbne Dage var opstaaet i Saaret. Denne Saarrosen, som rimeligvis skyldes Urenhed af det Redskab, hvormed Slaget er ført, havde fra Saaret bredt sig over hele højre Ansigtshalvdel, hvis Hud var rød, øm, hed og hævet, ligesom der fandtes nogen øm Svulst af Kirtlerne ved højre Kæbevinkel og under højre Side af Hagen. Under ugunstige Forhold vilde denne Saarrosen — som det hedder i Erklæringen — nok kunne medføre Fare for Livet, ligesom den ogsaa vilde kunne give Anledning til dybtgaaende Betændelser af Benhinden udgaaende fra det influerede. Ved at undlade at søge Lægehjælp i Tide er Morten Kjær, efter Lægens Formening, dog ikke selv uden Skyld i, at Læsionen havde faaet dette Forløb.

I en Erklæring af 14 April d. A. udtaler samme Læge, efter forudgaaet fornyet Undersøgelse af Kjær, imidlertid, at den fra Læsionen paa højre Side af Hovedet udgaaende beskrevne Blodforgiftning viste sig saa betydelig bedret, at det med temmelig Sikkerhed kunde antages, at hverken den eller selve Læsionen vilde faa varige Følger for Morten Kjær. Derimod vilde der sikkert hengaa flere Uger, inden restitutio ad integrum var opnaaet. I et den 19 April d. A. afholdt Forhør har Kjær forklaret, at han nu befaandt sig saa meget bedre, at han med Lægen maatte være enig i, at de ham ved Overfaldet tilføjede Læsioner ikke vilde efterlade Følger, men at han endnu stadig var ude af Stand til at arbejde, hvad han næppe foreløbig kunde indlade sig paa.

Kjær har paastaat sig tilkendt en Erstatning hos Tiltalte for Lægeudgifter og Arbejdsudygtighed af 50 Kr., og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte intet har fundet at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

For sit oven ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen — — — ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 254.

Advokat Nellemann

contra

Lars Peder Larsen, kaldet Lars Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Hillerslev-Hundborg Herreders Ekstrarets Dom af 21de Januar 1904: Tiltalte Lars Peder Larsen, kaldet Lars Hansen, bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage samt udrede Sagens Omkost-

ninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Bendixsen og Thomsen, henholdsvis 12 og 10 Kr. I Erstatning til Gaardejer Ovesen betaler Tiltalte 79 Kr. 70 Øre. Det idømte at udrede inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse, og denne i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6te Juni 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Peder Larsen, kaldet Lars Hansen, til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Slagter Lars Peder Larsen, kaldet Lars Hansen — der er født i Aaret 1855, og som, foruden at han under en privat Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 215 har været anset med en Bøde til Statskassen af 50 Kr., fire Gange har vedtaget at erlægge Bøder til Politikassen for Overtrædelse af Politivedtægten for Thisted Købstad — er under nærværende Sag sat under Tiltale for bedrageligt Forhold.

Ifølge Sagens Oplysninger, der til Dels er tilvejebragte under et ifølge Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, var Tiltalte, der er bosiddende i Vorring, den 12 November f. A. kommen til Stede hos Gaardejer Jens Chr. Ovesen af Tveds for at slagte et denne tilhørende Svin, der var opfødt til Hjemmebrug. Da Tiltalte, efter at have slagtet Svinet, skar Hovedet af dette, iagttog han en Plet i eller ved Svinets Hals, hvorfor han tilkaldte Ovesen og gjorde ham bekendt hermed. Ifølge den af Ovesen afgivne Forklaring udtalte Tiltalte nu paa hans Spørgsmaal om, hvad der var i Vejen med Svinet, at »det var bedst at være stille om det«, da det vist var Tuberkler, og Svinet formentlig var helt fuldt af Tuberkler. Da Ovesen — der ifølge sin videre Forklaring var ukendt med Tuberklers Udseende — derpaa vilde tilkalde en Dyrlæge, fraraadede Tiltalte ham dette, idet han udtalte, at en Dyrlæge vilde beordre Dyret nedgravet, og da Ovesen derefter spurgte, hvad han da skulde gøre, samt tilbød Tiltalte Svinet til Købs for 30 Kr., erklærede Tiltalte sig villig til at købe det for 10 Kroner, idet han tilføjede, om Ovesen ikke troede, at han var lige saa klog paa Tuberkler som en Dyrlæge, samt udtalte, at Ovesen ikke

maatte bruge Kødet til Menneskeføde, da dette kunde koste en Bøde paa 1000 Kr.

I Tillid til Tiltaltes Erklæring om, at Svinet var angrebet af Tuberkler, indgik Ovesen da paa at sælge ham dette for 10 Kr., men da Tiltaltes Søn den næste Dag indfandt sig for at hente Svinet, vægrede Ovesen sig ved at udlevere dette, da han vilde have en Dyr-læge hentet; da Tiltalte imidlertid, efter paa Ovesens Foranledning at være hidkaldt af Sønnen, erklærede, at han havde købt Svinet og vilde have det, lod Ovesen ham faa dette, for hvilket han samtidig betalte 10 Kr.

Gaardejer Ovesens Hustru, Line Marie, og hans Moder, Dorte Kathrine, har derhos afgivet Forklaringer, der overensstemmende gaar ud paa følgende: Efter at Tiltalte havde tilendebragt Slagtningen af Svinet, kom han ind i Stuen og sagde, at der var noget i Vejen med Halsen, og at han troede, at det var Tuberkler. Da Ovesen nu spurgte Vidnerne, hvad de syntes, at han skulde gøre, og — som det efter den foreliggende Udskrift af Tilførslen til Politiprotokollen maa antages at være Meningen — talte om at hidkalde en Dyr-læge, fra-raadede Tiltalte dette, idet han spurgte, om de ikke troede, at han var lige saa klog som en Dyr-læge, hvorhos han udtalte, at hvis de gav deres Folk det mindste af Kødet, kunde det blive en Bøde op til 1000 Kr. Da Tiltalte den næste Dags Morgen indfandt sig for at hente Svinekroppen, vilde Ovesen ikke af med den, hvorimod han vilde have en Dyr-læge hentet, men Tiltalte gjorde gældende, at en Handel var en Handel, betalte Ovesen 10 Kr. og tog Svinet. Efter hvad Vidnerne videre har forklaret, var Svinets Tarme blevne udtagne ved Slagtningen og efter Tiltaltes Forlangende straks nedgravede, da de var ubrugelige; derimod fulgte Lungerne — der var ganske friske at se paa — og Hjertet formentlig med Svinet.

Tiltalte har erkendt, at han, efter at have set Pletten i Svinets Hals og tilkaldt Ovesen, paa dennes Spørgsmaal om, hvad det var for en Plet, udtalte, at det var Tuberkler; derimod har han benægtet at have sagt til Ovesen, at denne kunde paadrage sig Bødeansvar ved at give sine Folk af Svinets Kød, samt at der den 12 November over-hovedet var Tale om at hente Dyr-læge, hvad Ovesen efter Tiltaltes Forklaring først talte om den følgende Dag.

Tiltalte har imidlertid paastaet, at han, da han erklærede Svinet for angrebet af Tuberkulose, selv troede, at dette var Tilfældet, samt at han først efter at have faaet Svinet hjem og parteret det, saa, at det ikke fejlede noget, idet de indre Organer ikke frembød Spor af Tuberkler; i hvorvel han indsaa, at Ovesen — der efter Tiltaltes oft-nævnte Udtalelse om Plettens Beskaffenhed først havde forlangt 35 Kr. og derpaa 20 Kroner for Svinet — kun havde solgt ham dette for 10 Kr. i den Forudsætning, at det var angrebet af Tuberkulose, fandt han imidlertid efter sin videre Forklaring ingen Anledning til at gøre Ovesen bekendt med, at Svinet intet fejlede, idet han mente, at »en Handel var en Handel«.

Ved Undersøgelsens Paabegyndelse blev der hos Tiltalte beslagent en Bagfjerding af det oft-nævnte Svin, af Vægt ca. 50 Pd., der den 18 November f. A. blev undersøgt af Dyr-læge Müller i Thisted, ifølge hvis under Sagen fremlagte Erklæring der, afset fra, at Kødet

var begyndt at gaa i Forraadnelse, ikke kunde iagttages Tegn paa Sygdom og specielt ikke paa Tuberkulose; det udtales dog i Erklæringen, at da alle Ryghvirvlerne var bortskaarne, og da disse hos Svin meget hyppigt er Sædet for Tuberkulose, kunde en bestemt Bedømmelse af den forhaandenværende Del af Svinet ikke finde Sted. Tiltalte, der selv vil have beholdt Ryggen af Svinet, har derhos forklaret, at dette i slagtet Tilstand vejede i alt 231 Pd., og at han ved Salg af Kødet har indvundet ca. 50 Kr.

Ovennævnte Dyrslæge har under Sagen forklaret, at en saadan Byld eller Plet som den foran ommeldte ofte forekommer hos Svin, og at dens Tilstedeværelse — som det i Tilførslen til Politiprotokol- len hedder — ikke afgiver noget Kendetegn paa Tuberkler, da det lige saa ofte er Tilfældet, at en saadan Plet eller Byld ikke er tuberkuløs.

Endvidere har Dyrslægen udtalt, at en gammel Slagter som Tiltalte formentlig straks maa kunne se, om en saadan Plet eller Byld er af tuberkuløs Natur, samt at han føler sig forvisset om, at Tiltalte har været paa det rene med, at Svinet ikke led af Tuberkler.

Selv om der imidlertid gaas ud fra, at Tiltalte først efter at have parteret Svinet i sit Hjem er kommen til Vished om, at det ikke var angrebet af Tuberkler, maa han — efter de Omstændigheder, hvorunder Ovesen efter Tiltaltes egen Erkendelse indgik paa at sælge ham Svinet for kun 10 Kr., samt naar henses til, at Ovesen i alt Fald den 13 November vilde have hidkaldt Dyrslæge, saafremt Tiltalte ikke bestemt havde sat sig derimod — ved at fortie dette for Ovesen anses at have gjort sig skyldig i et svigagtigt Forhold over for denne, der maa paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 257. Den af Tiltalte forskyldte Straf findes efter Sagens Omstændigheder ved Underretsdømmen passende bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage, og da det maa billiges, at Tiltalte — hos hvem Gaardejer Ovesen havde paa- staaet sig tilkendt en Erstatning af 115 Kroner — ved Dømmen er tilpligtet at betale Ovesen et efter den daværende Markedspris beregnet Erstatningsbeløb af 79 Kr. 70 Øre, vil bemeldte Dom — — — saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 11 Oktober.

Nr. 236.

Højesteretssagfører Rée

contra

Carl Peter Edvard Christiansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Januar 1904: Arre-
stanten Hans Peter Christensen og Tiltalte Carl Peter Edvard Chri-

stiansen bør straffes hver især med 25 Rottingslag, og, en for begge og begge for en, udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Paludan og Højesteretssagfører Levison, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte Christiansen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, sammenholdte med § 37. Straffen for Tiltalte, der nu er fyldt 18 Aar, findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Carl Peter Edvard Christiansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politiretens Dom, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Rée og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Peter Christensen og Tiltalte Carl Peter Edvard Christiansen tiltales, Arrestanten for Tyveri og Hæleri og Tiltalte for Tyveri.

Tiltalte er født den 20 Marts 1886 og anset ved Rettens Dom af 15 Marts 1902 efter Straffelovens § 228, kfr. §§ 37 og 21, med 20 Slag Rotting.

Ved Arrestantens og Tiltaltes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanten og Tiltalte have den 9 November f. A., medens de opholdt sig sammen i Tiltaltes Forældres Lejlighed, i Forening fra-stjaalet disse et til 3 Kr. vurderet Overstykke, der beroede i et uaf-laaset Klædeskab.

Arrestanten og Tiltalte have den 14de s. M. midt paa Dagen i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af falsk Nøgle skaffet sig Adgang til Snedker Anton Peter Petersens aflaaede Lejlighed i Ejendommen Dagmarsgade Nr. 101 og der stjaalet 9 Kr. i rede Penge.

Den 21de s. M. bleve Arrestanten og Tiltalte enige om at begaa Tyveri, og i Henhold til denne Aftale gik Arrestanten, medens Tiltalte blev staaende uden for og holdt Vagt, ind paa et Maskinsnedkeri, hvortil Adgangen var uhindret, og stjal der fra et aflaaet Klædeskab, som han oplukkede med falsk Nøgle, et til 8 Kroner vurderet Ur, der tilhørte Maskinsnedker Fritz Johannes Madsen.

Tiltalte har den 30te s. M., medens han opholdt sig i sine Forældres Lejlighed, frastjaalet disse et Skørt og 2 Forklæder m. m., hvilke tilsammen til 6 Kroner vurderede Genstande laa i en uafaalet Skuffe.

Arrestanten og Tiltalte have den 3 December f. A. om Morgenens ved Nitiden i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af falsk Nøgle skaffet sig Adgang til Tiltaltes Forældres Lejlighed i Ejendommen Ole Jørgensgade Nr. 12 og der stjaalet en Del tilsammen til 45 Kr. vurderede Beklædningsgenstande.

Samme Dag have Arrestanten og Tiltalte i Forening frastjaalet Arrestantens Moder en Del tilsammen til 35 Kr. vurderede Beklædningsgenstande, der beroede i et uafaalet Klædeskab i bestjaalnes Lejlighed, hvortil Adgangen var uhindret.

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanten og Tiltalte være at anse

. . . Tiltalte efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, disse Lovbestemmelser sammenholdte med §§ 37 og 21, efter Omstændighederne . . . med 25 Rottingslag.

Nr. 283.

Højesteretssagfører Rée

contra

Emil Georg Nielsen, Thomas Peter Jacobsen og Otto Fabritius Ramsing (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Juli 1904: De Tiltalte Emil Georg Nielsen, Thomas Peter Jacobsen og Otto Fabritius Ramsing bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Nielsen og Jacobsen hver især i 4 Gange 5 Dage og Ramsing i 2 Gange 5 Dage, samt, en for alle og alle for en, i Erstatning til Opvarter Truels Nielsen udrede 64 Kr. Saa bør de og, en for alle og alle for en, udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne C. A. Olsen og M. A. Meyer, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 27 Oktober 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 27—28.

Tirsdagen den 11 Oktober.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte
Emil Georg Nielsen, Thomas Peter Jacobsen og Otto
Fabritius Ramsing, en for alle og alle for en, til Højesteretssagførerne Rée og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Emil Georg Nielsen, Thomas Peter Jacobsen og Otto Fabritius Ramsing, der tiltales for Vold, ere fødte henholdsvis den 8 Oktober 1879, den 1 Januar 1865 og den 26 September 1884, og ingen af disse er funden forhen straffet.

Ved de af de Tiltalte afgivne Tilstaaelser, der til Dels stemme med det i øvrigt oplyste, og som i deres Helhed ville være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, idet der intet Hensyn kan tages til Tiltalte Jacobsens ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse af sin Tilstaaelse, er det bevist, at de Tiltalte have gjort sig skyldige i følgende:

Efter at de Tiltalte den 14 April dette Aar havde tilbragt Aftenen paa en herværende Beværtning, udviste den i Beværtningen ansatte Opvarter, Truels Nielsen, dem om Natten ved 1-Tiden i Anledning af, at der opstod noget Skænderi om Betalingen af nogle Drikkevarer, som de havde nydt i Selskab med nogle andre Personer. Kort efter at de Tiltalte vare komne ud paa Gaden, gik Opvarter Nielsen ud for at hente sin Cykle, som han havde staaende uden for Beværtningen, og Tiltalte Ramsing fo'r da hen, greb fat i ham og væltede ham om paa Gaden, hvorpaa de Tiltalte Nielsen og Jacobsen sparkede ham i Ansigtet, medens han laa paa Gaden, og Jacobsen endvidere slog ham i Ansigtet med sine knyttede Hænder.

Ved disse Voldshandlinger tilføjedes der overfaldne nogle Hudafskrabninger i Ansigtet, en dyb, ca. 1 Ctm. lang, flosset Flænge paa Underlæbens Inderside, Hævelse af Kinderne, Injektion af Øjæblernes Slimhinder samt Dekoloration af Øjnenes Omgivelser, hvilke Læsioner

bevirkede, at han ikke kunde udføre sit Arbejde i Tiden til den 24de samme Maaned, paa hvilket Tidspunkt Læsionerne i det væsentlige havde fortaget sig; de kunne ikke antages at ville efterlade nogen varig Følge.

I Henhold til foranstaaende ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Ramsing i 2 Gange 5 Dage og Nielsen og Jacobsen hver især i 4 Gange 5 Dage, hvorhos de efter den af overfaldne derom nedlagte Paastand ville have in solidum at udrede i Erstatning til ham 64 Kroner.

Onsdag den 12 Oktober.

Nr. 263.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Sophus Frederik Jacobsen (Def. Rée),

der tiltales for Overtrædelse af Varemærkeloven af 11 April 1890.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Juni 1904: Tiltalte Sophus Frederik Jacobsen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kroner samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da de i den indankede Dom omhandlede, af Firmaet G. Klingemann & Co. indregistrerede Varemærker dels bestaa af Etiketter, der maa henregnes til de i Lov af 11 April 1890 § 7, jfr. Lov af 19 December 1898 § 1, ommeldte Tegn og Mærker, der almindelig benyttes i visse Klasser af Forretninger, dels af Bogstaver, der ikke kunne anses som Figurmærker, og saadanne Varemærker ifølge den nys nævnte Lovbestemmelse ikke kunne indregistreres med den Virkning, at andre derved udelukkes fra at benytte de samme Betegnelser som Varemærke, har Tiltalte ikke gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af Varemærkeloven ved at benytte de ovennævnte af Firmaet Klingemann & Co. indregistrerede Varemærker. Han vil derfor være at frifinde for det offentlige Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Sophus Frederik Jacobsen bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Der tillægges Højesteretssagførerne Jensen og Rée i Salarium for

Højesteret hver 50 Kroner, hvilke ligesom Sagens øvrige Omkostninger udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Cigarhandler Sophus Frederik Jacobsen, der har opgivet at være født den 19de Juni 1848 og ikke vides forhen straffet, tiltales for Overtrædelse af Varemærkeloven af 11 April 1890.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste er det bevist, at Tiltalte i de sidste Aar fra sine Udsalg, hvoraf det ene er her i Byen, det andet paa Frederiksberg, har solgt en vis Kvalitet Cigarer, emballerede i Kasser, der indvendig har været forsynede med en Dobbelt-Etikette, forestillende en Sol m. v., og udvendig dels med Bogstaverne G. K., forsynede med visse Ornamentter og omgivne af en firkantet Ramme, dels med en Etikette, indeholdende Ordene »El Sol« og i øvrigt fremstillende en Sol m. v., samt at Tiltalte er vedblevet med saadant Salg, selv efter at være gjort bekendt med, at Firmaet G. Klingemann & Co., paa hvis Foranledning nærværende Sag er rejst, under 18 Juni 1903 har ladet de to sidst nævnte Mærker og under 5 September 1903 den først nævnte Dobbelt-Etikette indregistrere (i Henhold til Anmeldelser, henholdsvis af 29 Maj og 18 August 1903) som Firmaet forbeholdte Varemærker, hvorved dog maa bemærkes, at den med Ordene »El Sol« forsynede Etikette af Firmaet G. Klingemann & Co. under fornævnte Dato er registreret med blaa Bund, medens den af Tiltalte benyttede tilsvarende Etikette changerer i forskellige Farver.

Det maa efter det foreliggende antages, at G. Klingemann & Co. i Virkeligheden er det Firma, der først her i Landet (nemlig allerede 1895) har bragt i Handelen en Cigar, der sælges under Benævnelsen »El Sol« og under Benyttelse af det anmeldte Sæt »El Sol«-Etiketter i Forbindelse med Bogstaverne G. K. ornamenterede og indrammede paa oven omtalte Maade.

Tiltalte har til sit Forsvar paaberaabt sig:

dels den nævnte Farveforskel,

dels at det omtalte Sæt »El Sol«-Etiketter maa henregnes til saadanne Tegn eller Mærker, der almindelig benyttes i visse Klasser af Forretninger og derfor i Medfør af Varemærkelovens § 7 maa være til fri Afbenyttelse for enhver,

dels endelig, at der ikke er givet Bogstaverne G. K. en saadan fremtrædende ejendommelig Form, at de kan anses som et Figurmærke, hvorfor deres Benyttelse i den omtalte Form ligeledes maa staa frit for enhver.

Til Støtte for, at »El Sol«-Etiketterne henhører til de Tegn eller Mærker, der almindelig benyttes i Cigarhandelen, har Tiltalte henvist til det under Sagen oplyste, hvoraf fremgaar,

at »El Sol«-Etiketterne, der fremstilles af Litograffirmaet Moritz Prescher Nachf. i Leipzig og i Tyskland har været Genstand for Mønsterbeskyttelse, i en længere Aarrække har været udbudte i Etikette-Kollektioner til Salg og almindelig Brug saavel her i Landet som i Udlandet,

at disse Etiketter i adskillige Aar har været benyttede i stort Omfang i Cigarhandelen i Udlandet,

samt at »El Sol«-Pakningen ogsaa har været benyttet her i Landet af en Del Cigarfabrikanter og Cigarhandlere, inden G. Klingemann & Co. lod den omtalte Registrering foretage.

Der maa nu ogsaa gives Tiltalte Medhold i, at de angivne Omstændigheder har givet disse Etiketter en saadan Karakter, at de maa henregnes til de i Varemærkelovens § 7 (jfr. Lov Nr. 170/1898) ommeldte almindelig benyttede Tegn og Mærker, der ikke kan gøres til Genstand for en Varemærke-Registrering, som udelukker andre fra at bruge dem.

Derimod findes Tiltalte ved, selv efter at være blevet bekendt med den af G. Klingemann & Co. foretagne Registrering, at have benyttet de paa en bestemt Maade ornamenterede og indrammede Bogstaver G. K. i Forbindelse med den ene af »El Sol«-Etiketterne uden anden Afvigelse fra det af G. Klingemann & Co. under 18 Juni 1903 registrerede Varemærke end Afvigelsen med Hensyn til Etikettens Bundfarve, at have gjort sig skyldig i et efter Varemærkelovens § 12 strafbart Indgreb, og det saa meget mere, som Anvendelsen af Bogstaverne G. K. paa angivne Maade efter det foreliggende ikke kan antages at have haft andet Formaal end at søge at fremkalde Forveksling med den af Firmaet G. Klingemann & Co. i Handelen bragte Vare.

Tiltalte vil derfor i Medfør af nys nævnte Lovbestemmelse være at anse efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kroner.

Torsdagen den 13 Oktober.

Nr 29. Proprietær, Landbrugskandidat **Jens Christian Jensen**
(Åsmussen)

contra

Overretsprokurator **P. Casse** som executor testamenti i Boet efter afdøde Enkefru **Henriette Caroline Trolle**, født Jensen
(Rée),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Berettigelse til at anerkendes som Universalarving i Boet.

Frederiksberg Birks Skifterets Decision af 6 Maj 1903: Proprietær, Landbrugskandidat Jens Christian Jensen kan ikke anerkendes som eneste Universalarving i nærværende Bo eller kendes berettiget til som beslægtet gennem sin Moder med afdøde i 2den Sidelinie at tage Arv sammen med de øvrige Arvinger af denne Linie. Derimod vil det Beløb af 100000 Kroner, der er tillagt ham ved afdødes Kodicil af 3 November 1890, være at udbetale ham afgiftsfrit med Renter 4 pCt. p. a. fra afdødes Dødsdag at regne.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de November 1903: Den indankede Decision bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at tilsvare Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Proprietær Jens Christian Jenssen, til Indstævnte, Overretsprokurator Casse som executor testamenti i Boet efter afdøde Enkefru Henriette Caroline Trolle, født Jenssen, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I et den 2den Juli 1869 notarialiter. oprettet Testamente bestemte Enkefru Henriette Caroline Trolle, født Jenssen, der ikke havde Livsarvinger, som sin sidste Villie bl. a. følgende:

at alt, hvad jeg ved min dødelige Afgang maatte efterlade mig, skal tilfalde og tilhøre efternævnte 3 af mine Søskende med hver en Tredjedel, nemlig:

- a) Min Broder Proprietær Poul Frederik Jenssen i København,
- b) min ugifte Søster Eleonore Sophie Jenssen her paa Gaarden,
- c) min Søster Louise Rasmussen, født Jenssen, Enke efter Overretsprokurator Rasmussen af Nonnebjerg ved Odense.

Dog at de forlods udrede følgende Legater:

1—8 . . .

Skulde min ugifte Søster Eleonore Sophie Jenssen afgaa ved Døden før mig, blive mine Ejendele, efter Fradrag af Legaterne, at dele lige mellem mine 2 Søskende Poul Frederik Jenssen og Louise Rasmussen, og skulde nogen af bemeldte mine 2 sidst nævnte Søskende dø før mig, træde deres Børn i Forældrenes Sted. . . .

Efter at Enkefru Trolles forannævnte to Søstre i Mellemtiden vare afgaaede ved Døden — Søsteren Louise Rasmussen efterladende et Barn, Sønnen cand. phil. Carl Christian Rasmussen — oprettede Enkefru Trolle for Notarius den 3 November 1890 et Kodiciel til Testamentet bl. a. indeholdende følgende Bestemmelser:

»Da min Broder, Partikulier Poul Frederik Jenssen, efterhaanden mere og mere har trukket sig tilbage fra mig, og da han nu senest efter at jeg havde sendt ham min Lykønskning i Anledning af hans

Fødselsdag, som Svar herpaa sendte mig vedlagte Brev af 27de f. M., kan jeg ikke ønske at beholde ham som Universalarving, og de hertil sigtende Dispositioner ophæves derfor. I Stedet for tillægger jeg ham en bestemt Kapital, nemlig 100000 Kr., skriver et Hundrede Tusinde Kroner.

Skulde han være afgaaet ved Døden før jeg, træder hans Søn Christian Jenssen i hans Sted.

Som Følge heraf og da begge mine Søstre ere afgaaede ved Døden, vil min Søstersøn cand. phil. Carl Christian Rasmussen blive min eneste Universalarving, idet han arver alt, hvorover jeg ikke særlig har disponeret.

— — — — —
 Samtlige af mig ved nærværende og tidligere Dispositioner oprettede Legater forrentes fra min Dødsdag med 4 pCt. og udredes fri for Arveafgift og Andel i Testamentets Efterstempling — —.«

Den 28 September 1901 afgik Enkefru Trolle ved Døden, og efter at hendes Bo derpaa var taget under Behandling af Overretsprokurator P. Casse som executor testamenti, anmeldte Proprietær, Landbrugs-kandidat Jens Christian Jenssen i Skrivelse af 5 November s. A. med Bemærkning, at han var eneste Barn af Testatricis Broder Poul Frederik Jenssen, der var død forinden hende, og at der ikke længere eksisterede noget andet Afkom af hendes Søsken — Søstersønnen Carl Christian Rasmussen var nemlig ogsaa afgaaet ved Døden før hende og havde ikke efterladt nogen Livsarving — sig i Boet som hendes eneste Arving. Da Eksekutor paa Grund af Indholdet af afdødes foranferte efterladte testamentariske Bestemmelser imidlertid ikke mente at kunne tage den saaledes skete Anmeldelse til Følge, opstod der mellem ham og Anmelderen en Dispute, under hvilken den sidst nævnte nærmere formulerede sin Paastand derhen, at han erkendes at være eneste Universalarving i Boet eller dog, da hans Moder var beslægtet med afdøde i 2den Sidelinie, kendes berettiget til Arv sammen med de andre Arvinger af nævnte Sidelinie, samt endelig, at det i Kodiciellet af 3 November 1890 ommeldte Beløb af 100000 Kroner betales ham afgiftsfrit og med Renter 4 pCt. p. a. fra Dødsdagen.

Eksekutors endelige Paastand under Disputen gik ud paa, at Anmelderens Krav paa at være eneste Universalarving eller paa dog at kendes berettiget til Arv sammen med de andre Arvinger af afdødes 2den Sidelinie ikke tages til Følge, og at der ved Opgørelsen i Boet alene tillægges ham et Beløb af 100000 Kr. uden Renter, og saaledes at han selv bærer Arveafgiften heraf.

Disputen blev paakendt den 6 Maj d. A. af Skifteretten i Frederiksberg Birk, der deciderede, at Anmelderen ikke kunde anerkendes som eneste Universalarving i Boet eller kendes berettiget til som beslægtet med afdøde i 2den Sidelinie gennem sin Moder at tage Arv sammen med de øvrige Arvinger af denne Linie, hvorimod det Beløb af 100000 Kr., der er tillagt ham ved Kodiciellet af 3 November 1890, vilde være at udbetale ham afgiftsfrit med Renter 4 pCt. p. a. fra afdødes Dødsdag at regne.

Denne Decision have saavel Anmelderen som Eksekutor — henholdsvis ved Hovedappelstævning og Kontraappelstævning — indbragt her for Retten, hvor Hovedappellanten har paastaet den forandret i

Overensstemmelse med hans i 1ste Instans nedlagte Paastand, medens Kontraappellanten procederer til Decisionens Stadfæstelse, dog med den Ændring, at det Hovedappellanten tillagte Beløb af 100000 Kr. først vil være at udbetale ham ved Boets Slutning uden Renter og saaledes, at han selv bærer Arveafgiften deraf.

Næst at fremlægge det i Kodiceillet af 3 November 1890 af afdøde paaberaabte Brev fra Broderen af 27 Oktober næstforhen, der er saalydende:

»Fru Kammerraadinde C. Trolle.

Dersom jeg var forvisset om, at den hjertelige Lykønskning, som Du sendte mig paa det lille Kort i Anledning af min Fødselsdag, havde sit Udspring fra et oprigtigt, tillidsfuldt og kærligt Hjerte, hos en Søster, som jeg og Mine tidligere omfattede med mere end almindelig Kærlighed, vilde det meget have glædet mig, men da jeg desværre har fuldkommen Grund til at betvivle, at saadant er Tilfældet, kan jeg kun modtage din Lykønskning med samme Følelse, som naar en bringer mig et sædvanlig koldt og tankeløst Goddag eller Farvel.

Din gamle Broder

Fritz Jenssen.«

har Kontrappellanten hævdet, at saavel afdødes nævnte Broder som dennes Søn, Hovedappellanten, ved bemeldte Kodiceil ere udelukkede fra under nogen som helst Eventualitet at tage anden Arv efter afdøde end det i Kodiceillen anførte Beløb af 100000 Kr., der er tillagt dem i Stedet for Universalarveretten, og som ikke er noget Legat i almindelig Forstand, paa hvilket Kodiceillets Bestemmelse vedrørende Legaterne skulde kunne finde Anvendelse.

Hovedappellanten har derimod gjort gældende, at medens han og hans Fader ifølge de ovenfor gengivne Bestemmelser i Kodiceillet af 3 November 1890 vel maatte være indskrænkede til at arve det i samme nævnte Beløb af 100000 Kr., saa længe den i samme indsatte Universalarving, afdødes Søstersøn Carl Christian Rasmussen levede, gælder dette ikke nu, da bemeldte Universalarving, som foran anført, er død uden Livsarvinger forinden Arveladerinden, og der saaledes ingen testamentarisk Universalarving findes i Boet.

De omhandlede Bestemmelser i oftnævnte Kodiceil findes imidlertid at maatte — overensstemmende med Kontraappellantens anbragte — forstaas saaledes, at 1ste og 2det Stykke indeholde en selvstændig og af det efterfølgende ganske uafhængig Forskrift gaende ud paa en ubetinget Udelukkelse af Arveladerindens Broder og dennes Søn, Hovedappellanten, fra Adgang til at oppebære anden Arv efter hende end det dem derved tillagte Beløb af 100000 Kr., medens der i 3dje Stykke alene indeholdes en Udtalelse om, hvilke Følger den anordnede Udelukkelse under de paa Kodiceillets Oprettelsestid foreliggende Forhold vil faa i Henseende til Arvedelingen i Boet.

Herefter vil Hovedappellantens Paastand, for saa vidt den gaar ud paa Anerkendelse som eneste Universalarving i Boet eller dog paa som beslægtet med afdøde i 2den Sidelinie at tage Arv i hendes Bo sammen med de øvrige Arvinger i denne Linie, ikke kunne tages til Følge. Derimod vil det ham i Kodiceillet af 3 November 1890 tillagte Beløb af 100000 Kr. i Medfør af den sidste af de ovenfor gengivne Bestemmelser i Kodiceillet angaaende de af afdøde oprettede Legater

overensstemmende med hans Paastand være at udbetale ham afgiftsfrit og med Tillæg af Renter 4 pCt. p. a. fra Arveladerindens Dødsdag at regne.

Den indankede Decision vil saaledes i det hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten, som begge Parter have paa-
staaet sig tillagte, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen her for Retten.

Fredagen den 14 Oktober.

Nr. 247. Højesteretssagfører Jensen

contra

Lars Christian Nielsen (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Jagtlovens §§ 23 og 19.

Øster Flakkebjerg Herreds Politirets Dom af 16 December 1903: De Tiltalte Lars Christian Nielsen af Aaderup, Alexander Zornig og Jens Christian Hansen, begge af Næstved, bør til Vallensved Kommunes Kasse bøde henholdsvis 300 Kr., 80 Kr. og 100 Kr. samt til Fordel for nævnte Kasse have forbrudt den ved den oven omhandlede Jagt benyttede Jagtbøsse eller, saafremt denne ikke bringes til Veje, til samme Kasse, en for alle og alle for en, betale 50 Kr. Saa betale de Tiltalte ligeledes, en for alle og alle for en, denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 April 1904: De Tiltalte Lars Christian Nielsen, Alexander Zornig og Jens Christian Hansen bør til Vallensved Kommunes Kasse bøde: Tiltalte Nielsen 300 Kr., Tiltalte Zornig 100 Kr. og Tiltalte Hansen 150 Kr. Tiltalte Nielsen bør til Fordel for nævnte Kasse have forbrudt den ved oven omhandlede Jagt benyttede Bøsse eller, saafremt den ikke bringes til Veje, til samme Kasse betale 50 Kr. Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Sally og Overretsprokurator Lassen, 15 Kr. til hver, betale de Tiltalte, en for alle og alle for en. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Lars Christian Niensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium

for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Jensen og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der er indanket hertil fra Øster Flakkebjerg Herreds Politiret, er de Tiltalte Lars Christian Nielsen, Alexander Zornig og Jens Christian Hansen satte under Tiltale for Overtrædelse af Jagtlovens §§ 23 og 19.

Tiltalte Nielsen er født den 13de Juni 1874 og tidligere anset 6 Gange med Bøder for ulovlig Jagt, deraf 3 Gange ved Dom, senest ved Højesterets Dom af 2 Oktober 1902 efter Lov om Jagten af 8de Maj 1894 § 23, 1ste, 2det og 4de Stk., og efter samme Lovs § 28, jfr. § 19, med en Bøde af 300 Kr.

Tiltalte Zornig . . .

Tiltalte Hansen . . .

Sigtelsen mod de Tiltalte gaar ud paa, at de den 6 Februar f. A. om Morgenen inden Solens Opgang i Forening have udøvet ulovlig Jagt paa en Mark Syd for Tofte Skov og i et nær denne liggende Krat, paa hvilke Steder Jagtretten tilkommer Besidderen af Harrested Fideikommisgods, og at de til denne Jagt have benyttet kunstigt Lys.

Arbejdsmand Peter Beyer har under Sagen afgivet følgende Forklaring, som han har bekræftet med Ed:

Den 6 Februar f. A. om Morgenen Kl. ca. 6³/₄ bemærkede han et Lys Syd for Tofte Skov paa et Sted, hvor der ingen Huse ligger. Han, der straks vil have været paa det rene med, at det var Krybskytter, der var paa Færde, begav sig hen til det paagældende Sted, men Lyset var da forsvundet, og han kunde ingen Mennesker se. Pludselig saa han imidlertid paa ny Lyset i eller umiddelbart ved det oven omtalte Krat og hørte, at der faldt et Skud. Han løb da over til Krattet, men Lyset forsvandt paa ny, og han kunde heller ikke her se noget Menneske; derimod hørte han endnu et Skud falde. Da det var taaget i Vejret og meget mørkt, opgav han yderligere Efterforskninger, men meddelte, hvad han saaledes havde hørt og set, til Skovfoged Hans Christian Iversen.

Denne har edelig forklaret, at han, saa snart Arbejdsmand Peter Beyer — som det maa antages samme Dags Morgen — havde givet ham den oven omtalte Meddelelse, gik ud for at opsøge Sporene af de formentlige Krybskytter, og at han da Syd for Tofte Skov og tæt ved denne fandt friske Fodspor af 3 Personer, hvilke Spor fortsatte sig over til det foran omtalte Krat, hvor han paa Jorden bemærkede friskt udgydt Blod og Fjer af en Fasanhane, hvilke Fjer gjorde Indtryk af at være nylig afrevne. Efter sin Forklaring fulgte Skovfoged Iversen Sporene, der vare Aftryk af 2 Par støvleklædte og 1 Par træskoklædte Fødder, fra Krattet forbi Kyse ad Vallensved til, men han kunde ikke skælné Sporene længere end til et Sted mellem disse 2 Byer, da Sporene, der hidtil havde været afsatte i Pløjejord, her gik ind over en Græsmark, hvor de hurtigt tabte sig.

Arbejds mændene Hans Peter Jensen og Jens Jørgensen have edelig forklaret, at de den 6 Februar f. A. om Morgenen mellem Kl. 9

og 10 og formentlig inden Kl. 9^{1/2}, da de paa en Landevej — der efter det oplyste fra Fuglebjerg fører forbi Tofte Skov gennem Vallensved til Næstved — i en Afstand af $\frac{1}{2}$ Mil fra sidst nævnte By vare beskæftigede med at slaa Sten, saa de 3 Tiltalte passere forbi ad Næstved til, Tiltalte Hansen bærende en Bøsse, medens af de 2 andre Tiltalte den ene kar en Sæk, hvori der laa en stor Genstand, og hvorfra der flød Blod, og den anden en i Sækkelærred indsvøbt Pakke. Efter disse Vidners Forklaring vare 2 af de Tiltalte iførte Læderfodtøj, medens den 3dje bar Træsko, og efter Sagens Oplysninger maa det antages, at det, saaledes som Føret var den 6 Februar f. A., maa have taget godt et Par Timers Tid over Marker at tilbagelægge Strækningen mellem det oven omtalte Krat og det Sted, hvor Arbejdsmændene Jensen og Jørgensen saa de Tiltalte passere forbi.

Tiltalte Zornig har forklaret, at han hverken kan bekræfte eller benægte Rigtigheden af den mod ham og de Medtiltalte rejste Sigtelse for at have den paagældende Morgen udøvet Jagt paa de oven anførte Steder, og at have til Jagten brugt kunstigt Lys, hvorhos han har nægtet at udtale sig om, hvorvidt de af Arbejdsmændene Jensen og Jørgensen afgivne, ovenfor refererede Forklaringer ere rigtige.

Tiltalte Hansen har under Sagen nægtet at afgive Forklaring saavel om den mod ham og de Medtiltalte rejste Sigtelse som om Arbejdsmændene Jensens og Jørgensens Udsagn.

Tiltalte Nielsen har, efter først at have nægtet at give nogen Forklaring om den rejste Sigtelses Rigtighed, senere under Sagen benægtet, at han har gjort sig skyldig i, hvad han sigtes for. Overfor hvad Arbejdsmændene Jensen og Jørgensen have forklaret, har denne Tiltalte erklæret, at han ikke tør benægte Rigtigheden af deres Udsagn, men at han ikke erindrer at være passeret forbi dem den omtalte Morgenstund, saaledes som af dem forklaret.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at de Tiltalte ofte i Forening have udøvet Jagt om Natten. De have angivet, at denne Jagt er foregaaet paa Steder, hvor Tiltalte Nielsen har haft Jagtret, men de have nægtet at oplyse, hvad det maatte være for Steder.

Efter alt, hvad der saaledes foreligger i Sagen, findes det ikke tvivlsomt, at de Tiltalte i Forening have udøvet ulovlig Jagt med Bøsse paa de oven angivne Steder den 6 Februar f. A. inden Solens Opgang og ved denne Jagt benyttet kunstigt Lys.

Som Følge af det anførte maa det billiges, at de Tiltalte ved Politiretsdommen ere ansete efter Lov om Jagten af 8 Maj 1894 § 23, 1ste og 2det Stykke, og efter samme Lovs § 28, jfr. § 19, med Bøder til Vallensved Kommunes Kasse, men Størrelsen af Bøderne, der ved Dommen er fastsat til 300 Kr. for Tiltalte Nielsens Vedkommende, til 80 Kr. for Tiltalte Zornigs Vedkommende og til 100 Kr. for Tiltalte Hansens Vedkommende, findes for saa vidt angaar de 2 sidst nævnte Tiltalte at burde forhøjes til henholdsvis 100 Kr. og 150 Kr.

Med Hensyn til, at de Tiltalte ved den indankede Dom ere dømte til at have forbrudt til Fordel for den ovennævnte Kasse den af dem ved den ulovlige Jagt benyttede Bøsse, eller, saafremt Bøssen ikke bringes til Veje, til in solidum at betale til samme Kasse 50 Kroner, vil Dommen, da Betingelserne for at træffe denne Afgørelse ikke ere til Stede, for saa vidt de Tiltalte Zornig og Hansen angaar, være at

forandre saaledes, at Bestemmelsen om Forbrydelse af Bøssen og Betaling af 50 Kroner, saafremt Bøssen ikke skaffes til Veje, alene kommer til at angaa Tiltalte Nielsen.

Nr. 298.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Frederik Christian Hansen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 25de Juli 1904: Arrestanten Jens Frederik Christian Hansen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hansen, og Defensor, Prokurator Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 September 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salær til Overretssagfører V. S. Salomonsen og Prokurator Kaas for Overretten betaler Arrestanten Jens Frederik Christian Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Frederik Christian Hansen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Jens Frederik Christian Hansen aktioneret for Tyveri og Betleri. Arrestanten er født den 27 August 1865 og 3 Gange straffet før sit 18de Aar, bl. a. for Tyveri, samt senere anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 12 April 1884 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 24de Februar 1885 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Led, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved samme Rets Dom af 16 April 1887 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Led, samt efter Lov

3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og ved samme Rets Dom af 21 September 1901 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Da Komtesse Lili Scheel, boende Smallegade Nr. 46, 4de Sal, hos sin Fader Grev Jørgen Scheel, ved Middagstid den 19 April 1904 havde begivet sig op i bemeldte Ejendoms Kvistetage for at gaa ind i et til Lejligheden hørende Kvistværelse, der beboedes af hendes Søster, Komtesse Jytte Scheel, kom Arrestanten, da hun var naaet hen til Værelsets Dør, ud fra dette Værelse. Hun, der straks antog ham for en Tyv, løb hurtigt ned ad Ejendommens Køkkentrappe til Lejligheden, hvor hun fortalte sin Fader det passerede, medens Arrestanten gik ned ad Ejendommens Hovedtrappe.

Da Grev Scheel derpaa straks aabnede Døren til Hovedtrappen, løb Arrestanten forbi dem. Grev Scheel forfulgte saa under Raabet »Stop Tyven« Arrestanten, der løb ned til Lampevej, hvor han blev paagrebet af en Politibetjent. Under Forfølgelsen kastede han en Dirk og to Nøgler fra sig, deriblandt Nøglen til Lejlighedens Korridorør, der havde berøet oven paa en Kommode i bemeldte Værelse; ved Paagribelsen fandtes han i Besiddelse af endnu en Dirk og to Nøgler.

Tilfalte forklarede med Hensyn til det passerede til den Politirapport, der samme Dag optoges, at han den Dag, da han tilfældig passerede Smallegade, kom i Tanker om at ville gaa op paa et eller andet Pulterkammer for at sove, hvorefter han gik op paa Loftet i den her paagældende Ejendom.

Da han her ikke fandt nogen Dør aaben, aabnede han med den Dirk, af hvilken han ved Paagribelsen fandtes i Besiddelse, Døren til her ommeldte Kvistværelse og gik derind, men da han opdagede, at det var et beboet Værelse, gik han straks ud af det igen, og samtidig kom Komtesse Lili Scheel til Stede. Da han paa Hovedtrappen, ad hvilken han derpaa var begyndt at gaa ned, hørte en Dør blive aabnet, og at der blev raabt efter ham, gav han sig til at løbe, idet han var paa det rene med, at han, hvis han blev paagrebet, vilde blive beskyldt for at have forøvet Indbrud i Kvistværelset.

Under Flugten kastede han nogle Nøgler fra sig. Foreholdt, at deriblandt var bemeldte Korridorøgle, forklarede han, at det var meget muligt, at han, medens han opholdt sig paa Kvistværelset, ved en Fejltagelse var kommen til at stikke den til sig. I det Dagen efter afholdte første Forhør over Arrestanten erkendte han, der i øvrigt godkendte sin Forklaring til Politirapporten, godt at kunne huske, at han havde taget Nøglen fra Kommoden og stukken den i Lommen for at laase Døren af, naar han gik sin Vej, men da han blev overrasket, den Gang han forlod Værelset, glemte han den i Lommen og kastede den fra sig under Flugten, da han var paa det rene med, at det — som han har udtrykt sig — ikke vilde tale til hans Fordel, hvis han blev funden i Besiddelse af en hel Del Nøgler.

I et Forhør den 27de s. M. ændrede han, der fastholdt, at det kun var hans Hensigt at sove i Kvistværelset, sin Forklaring om Nøglen derhen, at han ikke puttede den i Lommen, men beholdt den i Haanden. I et Forhør den 6 Juli forklarede han endelig, at han, der ikke havde til Hensigt at tilegne sig Nøglen, kun tog den for at

prøve, om det var Nøglen til Værelset, i hvilket Tilfælde han vilde have sluttet, at Værelset var ubeboet og da have lagt sig til at sove der Steds, men at inden han havde faaet anstillet dette Forsøg, blev han overrasket af Komtesse Scheel og fik ikke Lejlighed til at lægge den tilbage, inden han forsøgte at undvige, hvilket han dog straks efter rettede til, at han glemte, at han stod med Nøglen i Haanden og derfor fik den med sig ned ad Trappen, og at, naar han løb, var det, fordi han, da han saa Grev Scheel komme ud ad Døren paa 4de Sal, fik den Tanke, at denne vilde overfalde ham.

Naar henses til Arrestantens usandsynlige Forklaring om Grunden til, at han skaffede sig Adgang til Kvistværelset, og vaklende Forklaring med Hensyn til her ommeldte Nøgle, der er vurderet til 25 Øre, samt til de Oplysninger, der foreligger om Arrestantens tidligere Levnet, hvilket kendetegner ham som en Person med stærkt Hang til Tyveri, særlig i Kvistetager, findes det at maatte antages, at han i tyvagtig Hensigt har skaffet sig Adgang til Kvistværelset, og at han har taget den der Steds paa Kommoden liggende Nøgle for at tilegne sig den.

Ved egen Tilstaaelse er Arrestanten overbevist om fra December 1903 og til sin Anholdelse den 19 April 1904 væsentlig at have ernæret sig ved Betleri i København og paa Frederiksberg.

Som Følge af foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 2det Led, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under eet med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Den indankede Dom, der har anset Arrestanten med Tugthusarbejde i 3 Aar, vil være at forandre i Overensstemmelse hermed.

Nr. 259.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Peter Martin Rasmussen (Def. Liebe),

der tiltales for Fornærmelse imod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Juni 1904: Tiltalte Peter Martin Rasmussen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Gottschalch, og Defensor, Overretssagfører Richter, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne ned sættes til 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Dage.

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Martin Rasmussen til Højesteretssagførerne Lunn og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Peter Martin Rasmussen, der tiltales for Fornærmelser mod Politiet, er født den 18de Januar 1855 og ifølge Dom anset: ved Svendborg Købstads Ekstrarets Dom af 30 September 1876 efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Ifølge de af Politibetjent Nr. 607, Krarup, og 311, Bregninge, samt af Cigarfabrikant Henry Lichtinger, Nattevagt Peter Andersen og Koncertsanger Svend Ehlers afgivne, til Dels beedigede Forklaringer, er det bevist, at da Tiltalte Natten mellem den 29de og 30te April d. A. paa Gaden forfulgte en Kvinde, i hvilken Anledning denne søgte Beskyttelse hos Politibetjent Krarup, og da sidst nævnte derefter opfordrede ham til at lade vedkommende Kvinde gaa i Fred, udskældte han Betjenten for Bondekarl samt udtalte til ham: »De kan rende mig i Røven«. I denne Anledning tog Betjenten fat i Tiltalte for at føre ham til Stationen, og under Transporten hertil vedblev Tiltalte at udskælde nævnte Betjent for Kvæghoved, Grødhoved o. lign.

Tiltalte har ikke villet modsige Rigtigheden af disse Vidneforklaringer, men har gjort gældende, at han ved nævnte Lejlighed var saa beruset, at han ikke har bevaret nogen Erindring om det passerede.

Til dette Tiltaltes Anbringende findes der nu efter Sagens samtlige Omstændigheder, herunder navnlig den af Overbetjent Nr. 37, Keller, afgivne Forklaring, hvorefter Tiltalte maa anses at have været tilregnelig, ikke at kunne tages noget Hensyn, og Tiltalte vil som Følge af det anførte være at anse efter Straffelovens § 101 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 252.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Hans Frederik Larsen (Def. Halkier),

der tiltales for Mishandling af Hustru og Modstand mod Politiet samt Tyveri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 26 April 1904: Tiltalte Hans Frederik Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, og Defensor, Sagfører Hansen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juni 1904: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Højesteretssagfører Levison og Overretssagfører Tegner, betaler Tiltalte Hans Frederik Larsen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Frederik Larsen til Højesterets-sagfører Liebe og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Frederik Larsen sat under Tiltale for Mishandling af Hustru og Modstand mod Politiet samt ved Ekstensjonsordre endvidere for Tyveri.

Tiltalte er født den 9 Januar 1878 og er, foruden i sin Militærtjeneste at være anset to Gange med arbitrær Straf, endvidere straffet ved Krigsretsdom af 21de September 1899 efter Straffelov for Krigsmagten §§ 112, 131, 182 og 183 med mørk Arrest paa indskrænket Kost i 15 Dage. Der har derhos i August 1902 været indledet Undersøgelse mod Tiltalte for Mishandling af sin Hustru, Marie Vilhelmine Antoinette, f. Gorghau, til hvem han viedes den 19 Maj 1902; men Sagen, under hvilken Hustruen erklærede for sit Vedkommende ikke at ønske Tiltalte draget til Ansvar, sluttedes derefter, uden at der blev foretaget videre.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Efter at den foran nævnte Sag var sluttet, har Tiltalte 3 à 4 Gange — deraf den ene Gang i Efteraaret 1903, ganske kort efter, at Hustruen var kommen hjem fra et langvarigt Hospitalsophold, og senest den 5 Januar d. A. — uden nogen som helst Foranledning fra Hustruens Side, hver Gang med flad Haand, tilføjet hende flere stærke Slag i Ansigtet, saaledes at hun blev ophovnet og i flere Dage følte stærke Smærter i Hovedet, men uden at Slagene dog efterlod varig Mên. Da Politibetjentene Rasmussen, Nielsen og Groth ved den sidst nævnte Lejlighed, efter at Hustruen havde gjort Anmeldelse om det forefaldne, iførte Tjenesteuniform indfandt sig i Tiltaltes Lejlighed for at anholde ham, satte han sig kraftigt til Modværge og vedblev hermed under Transporten til Politivagten, uden dog at tilføje Betjentene Overlast.

Tiltalte har anført, at han, der er stærkt hengiven til Drik, saavel ved den sidst nævnte Lejlighed, som naar han ellers har mis-handlet sin Hustru, har været under Indflydelse af overdreven Nydelse af Spiritus; men det foreliggende giver ikke Anledning til at antage, at han ved nogen af de paagældende Lejligheder har været i en Tilstand, der kunde faa Indflydelse paa hans Tilregnelighed.

Endelig har Tiltalte den 15de Februar d. A. frastjaalet Arbejdsmand Hans Peter Julius Svendsen et til 6 Kr. vurderet Par Støvler, der beroede frit fremme i et uafaalet Arbejdsskur ved en Nybygning paa Amagerbrogade Nr. 188 her i Staden, hvortil Tiltalte havde uhindret Adgang. Støvlerne pantsatte han straks efter for 2 Kroner, som han til Dels forbrugte til Fortæring.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 202, 1ste Stykke, § 100 og § 228 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 117. Firmaet Nienstædt & Co. (Grüner)

contra

Sagfører Andersen Alstrup som Kurator i Smedemester N. P. Nielsens Konkursbo (Ingen),

betræffende Konkursboets Forpligtelse til at udlevere en af Fallenten paa Afbetaling købt Maskine.

Aarhus Købstads Fogedrets Kendelse af 22 Maj 1903: Den begærte Indsættelsesforretning vil ikke være at fremme.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Oktober 1903: Den paa-ankede Fogedkendelse bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betale Citanterne, Firmaet Nienstædt & Co., til Indstævnte, Sagfører Andersen Alstrup som Kurator i Smedemester N. P. Nielsens Konkursbo, 40 Kroner, der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 12te Marts 1900 dateret, af Smedemester N. P. Nielsen i Aarhus under- skrevet Dokument erkendte denne at have modtaget fra Citanterne, Firmaet Nienstædt & Co. i København, følgende Maskiner m. m.:

- 1 Drejebænk D 1, 190 × 1500 med Trædetøj,
- 1 Barnes amerik. 20" Hurtigboremaskine,
- 1 Borepatron Westcotts Nr. 2 for indtil 1" Bor og
- 10 Stk. cyl. Sneglebor

til samlet Værdi 1150 Kr. Det bestemtes derhos i Dokumentet, at Nielsen hverken kunde sælge, pantsætte eller paa anden Maade dispo- nere over de nævnte Maskiner, der skulde tilhøre Citanterne, indtil hele det anførte Beløb var betalt, og at Betalingen skulde erlægges paa følgende Maade: For Beløbet skulde akcepteres en 3 Maaneders Veksel, der første Gang skulde afdrages den 12 Maj 1900 med 250 Kr., og for Restbeløbet skulde gives ny Veksel, der fremdeles skulde afdrages med 200 Kr. hver tredje Maaned, Diskontoudgifterne skulde afholdes af Nielsen. Endelig blev det i Dokumentet fastsat, at Nielsen, hvis han nogensinde udeblev med noget af de betingede Afdrag, skulde være forpligtet til straks paa Forlangende at udlevere til Citanterne be- meldte Maskiner uden at kunne gøre Fordring paa Erstatning for alle- rede erlagte Afdrag.

Efter at Nielsens Bo i Efteraaret 1901, som det maa antages den 18 Oktober, var taget under Konkursbehandling ved Aarhus Købstads Skifteret, indgav Citanterne den 20 April 1902 til Fogeden i bemeldte Købstad en Rekvisition, hvori de under Anbringende af, at Nielsen havde misligholdt den oven nævnte »Kontrakt« og navnlig ikke havde overholdt Betalingsvilkaarene, begærede sig indsatte i Besiddelsen af de fornævnte Maskiner, og da Nielsens Konkursbo modsatte sig Ud- leveringen af disse, udspandt der sig herom en Disput for Fogedretten, ved hvis den 22 Maj f. A. afsagte Kendelse det eragtedes, at den be- gærte Indsættelse ikke vilde være at fremme, og Sagen er nu af Ci- tanterne efter Stævning til Sagfører Andersen Alstrup i Aarhus som Kurator i formeldte Konkursbo indanket her for Retten, hvor de have paastaet den nævnte Kendelse forandret derhen, at der tillægges den begærte Indsættelse Fremme. Indstævnte — der ikke for Fogedretten har fremsat nogen Indvending mod, at Spørgsmaalet om Genstandenes Udlevering gjordes til Genstand for Fogedens Afgørelse — har der- imod procederet til Kendelsens Stadfæstelse.

Af en af Citanterne for Fogedretten fremlagt Opgørelse over deres Mellemværende med Nielsen i Anledning af Købet af de her om- handlede Maskiner fremgaar det, at de tre første Afdrag paa Købe- summen bleve betalte prompte til Forfaldstiden, at Afdragene pr. 12te Februar og 12 Maj 1901 bleve dækkede ved Maanedsvexler paa hen- holdsvis 201 Kr. 25 Øre og 201 Kr., som af Nielsen indfriedes ved Forfaldstid, at der den 12 August 1901 kun stod tilbage sidste Af- drag paa 100 Kr. med Tillæg af Diskonto for tidligere i Betalingstiden udstedte Vexler, og at Citanterne for dette deres Tilgodehavende, der i alt udgjorde 145 Kr. 3 Øre, af Nielsen modtog en 3 Maaneders Veksel pr. 12 November 1901 og krediterede ham for Beløbet, hvilken Veksel imidlertid, da Nielsen forinden var gaaet fallit, ikke blev ind- friet ved Forfaldstid, saaledes at Citanterne overfor Nielsens Konkurs-

bo havde et Resttilgodehavende paa Maskinerne udgørende sidstnævnte Veksels Paalydende med Tillæg af Protestomkostninger 4 Kr. 12 Øre, altsaa i alt 149 Kr. 15 Øre.

Ifølge Sagens Oplysninger anmeldte Citanterne den 19de Oktober 1901 i Nielsens Konkursbo under et deres Tilgodehavende saa vel med Hensyn til de her omhandlede Maskiner som med Hensyn til et andet Varesalg, udgørende tilsammen 384 Kr. 60 Øre, uden i Anmeldelsen nærmere at angive, hvorfra deres Krav hidrørte, idet det kun i Anmeldelsen anførtes, at af det anmeldte Beløb skyldtes respektive 124 Kr. 99 Øre og 145 Kr. 3 Øre ifølge tvende af Fallenten akcepterede, henholdsvis den 2den og 12te November 1901 forfaldende Veksler. Først den 4 December 1901 indgav Citanterne efter det videre oplyste til Konkursboet en yderligere Anmeldelse, hvori de under Henvisning til det forømmeldte Dokument af 12 Marts 1900 fremsatte Krav paa — »da Købesummen ikke er fuldt betalt« — at erholde udleveret af Boet de under nærværende Sag ommeldte Maskiner.

Det er derhos in confesso, at Citanterne overfor Nielsens Konkursbo have som Betingelse for at fratage deres saaledes fremsatte Krav paa Udlevering af Maskinerne gjort Fordring paa ikke blot fuld Betaling af det Beløb, som skyldtes til Rest paa Købesummen for samme, men ogsaa af deres øvrige i Boet anmeldte Tilgodehavende samt af forskellige Omkostninger, i alt 452 Kr. 44 Øre, og ligeledes er det ubestridt, at Konkursboet, der har vægret sig ved at opfylde dette Forlangende, har tilbudt Citanterne fuldt ud at betale den resterende Købesum for Maskinerne, mod at disse derefter betragtedes som overgaaede i Boets Eje. Derimod er der Tvist mellem Parterne om, paa hvilket Tidspunkt dette Tilbud, som Citanterne maa anses at have vægret sig ved at modtage, er fremsat, idet Citanterne her for Retten have paastaet, at Tilbudet først er fremkommet under Afholdelsen af den indankede Fogedforretning, medens Indstævnte har gjort gældende, at Tilbudet af ham paa Boets Vegne blev fremsat for Citanternes Sagfører samme Dag, nemlig den 5 Februar 1902, som Citanternes i Boet anmeldte Fordring efter Modtagelsen af de nødvendige Oplysninger om Mellemværendets Beskaffenhed, som ikke tidligere havde været til at erholde, havde været til Behandling i et af Boets Kreditorudvalg og Kurator afholdt Møde.

For saa vidt nu Indstævnte har villet gøre gældende, at Citanterne ved, som meldt, den 12 August 1901 af Nielsen at have modtaget og uden Reservation at have krediteret ham en 3 Maaneders Veksler for hele det dem den Gang tilkommende Restbeløb af Købesummen for Maskinerne maa anses at være gaaede ind paa at modtage Vekslen som Betaling for bemeldte Rest, saaledes at Ejendomsretten over Maskinerne alt den nævnte Dag var overgaaet til Nielsen, kan der ikke heri gives ham Medhold, idet det maa anses forudsat i det af Nielsen angaaende Købet af Maskinerne udstedte Dokument af 12 Marts 1900, at der stadig kunde udstedes Veksler for de til enhver Tid skyldige Restbeløb af Købesummen, uden at Ejendomsretten skulde overgaa til Nielsen, forinden samtlige Veksler vare indfrieede.

Ej heller kan der gives Indstævnte Medhold i, at den Henstand med Betaling af forfaldne Afdrag paa Købesummen, der af Citanterne, som det fremgaar af den fornævnte Opgørelse, har, efter at de tre

første Afdrag af Nielsen vare erlagte til rette Forfaldstid, været indrømmet Nielsen derved, at der for senere forfaldne Afdrag er modtaget Maanedsvæksler, i sig indeholder en saadan Forandring i Bestemmelserne i Dokumentet af 12 Marts 1900, at Citanternes Ejendomsret til Maskinerne maa være gaaet tabt til Fordel for Boet, idet dette ikke i saa Henseende har kunnet gøre nogen anden eller videre Ret gældende end Nielsen, til hvem Ejendomsretten ikke paa Grund af den anførte Omstændighed kan være overgaaet.

Derimod maa Citanterne ved, som meldt, at godskrive Nielsen den ovennævnte Veksel af 12 August 1901 for sidste Afdrag paa Købesummen anses at have indrømmet ham Henstand med Erlæggelsen af dette Afdrag indtil Vekslens Forfaldsdag den 12 November 1901, saaledes at de ikke forinden denne Dag have haft Krav paa kontant Betaling af bemeldte Afdrag eller i Mangel heraf paa Tilbagelevering af Maskinerne. Da derhos Niensens Bo forinden nys nævnte Dato var taget under Konkursbehandling, have Citanterne ikke været beføjede til af Konkursboet at kræve andet eller mere end Betaling af bemeldte Veksels Paalydende ved Forfaldstid — hvilket ogsaa, som det fremgaar af det foranførte, stemmer med Citanternes første til Konkursboet indgivne Anmeldelse — og først da Forfaldsdagen kom, uden at Boet indfrie Vekslen, blev Citanternes Krav paa Tilbagelevering af Maskinerne aktuelt. Men idet dette Krav af Boet er blevet mødt med et Tilbud om fuldt ud at betale Restkøbesummen, bliver der kun Spørgsmaal om, hvor vidt et saadant Tilbud er behørigt fremsat fra Boets Side.

Naar nu henses til, at Citanterne i deres Anmeldelse af 19 Oktober 1901 have anmeldt deres Restfordring efter Dokumentet af 12te Marts 1900 som almindelig Vekselgæld uden at antyde det særlige Kontraktsforhold, hvortil Kravet støttede sig, og først i deres yderligere Anmeldelse af 4 December 1901 have stillet Krav om Maskinernes Tilbagelevering, saaledes at Boet, der efter Indstævntes Anbringende var ganske ubekendt med det paagældende Kontraktsforhold, først efter sidst nævnte Dato havde Opfordring til at søge Oplysninger om dettes nærmere Beskaffenhed, hvilke Oplysninger, efter hvad Indstævnte videre har anbragt, endnu ikke vare modtagne fra Citanternes Sagfører, da Prøvelsen af de i Boet anmeldte Fordringer fandt Sted i en den 17 Januar 1902 afholdt Skiftesamling, maa der gives Indstævnte Medhold i, at Citanternes egen Opræden har været den nærmeste Anledning til, at Boet ved Forfaldstid den 12 November 1901 undlod at dække den for Restkøbesummen for Maskinerne udstedte Veksel. Der maa derhos, uanset Citanternes som meldt her for Retten fremsatte Benægtelse, gaas ud fra, at Konkursboet umiddelbart efter at have modtaget de nys meldte Oplysninger af Citanternes Sagfører, eller i hvert Fald uden videre Ophold end det, som nødvendigvis maatte flyde af Skiftebehandlingen, har overfor bemeldte Sagfører som Repræsentant for Citanterne fremsat Tilbud om at betale den ommeldte Restskyld, i hvilken Henseende bemærkes, at Indstævntes Anbringende om, at nævnte Tilbud blev fremsat den 5 Februar 1902, er bestyrket ved Indholdet af en for Overretten fremlagt Udskrift af Forhandlingsbogen for Kurator og Kreditorudvalget i Niensens Konkursbo betræf-

fende det den nævnte Dag i Boet passerede, samt at Sagfører Ekhardt Rasmussen, der paa det paagældende Tidspunkt var Fuldmægtig hos Citanternes Sagfører, i en ligeledes her for Retten fremlagt Erklæring har bekræftet, at Indstævnte forinden Fogedforretningens Afholdelse havde henvendt sig paa Citanternes Sagførers Kontor og der i Sagførers Fraværelse fremsat Betalingstilbudet til Rasmussen, der stadig paa sin Principals Vegne havde forhandlet med Boet angaaende det her omhandlede Mellemværende, samt at han, medens Sagen procederedes for Fogedretten, havde udtalt til Indstævnte, at denne jo nok havde lagt Mærke til, at han (Rasmussen) ikke i sit Gensvar for Fogedretten havde benægtet Rigtigheden af det af Indstævnte fremsatte Anbringende om, at Boet havde tilbudt kontant Betaling af Restkøbessummen for Maskinerne straks efter, at Citanternes Sagfører havde fremsat Krav om Betaling eller Udlevering, eftersom Rasmussen jo var bekendt med Rigtigheden af dette Indstævntes Anbringende.

Herefter maa Tilbudet imidlertid anses at være fremsat i betimelig Tid, og da der ikke i øvrigt af Citanterne er rejst nogen Indsigelse mod dets Behørlighed, maa Konkursboet saaledes anses at have tilbudt Citanterne alt, hvad disse til Opfyldelse af Bestemmelserne i Dokumentet af 12 Marts 1900 maatte have Krav paa.

Som Følge af det anførte maa Citanternes Ret efter oftnævnte Dokument til eventuelt at fordre de tidt meldte Maskiner udleverede anses bortfalden, og det maa derfor billiges, at den af Citanterne begærte Indsættelse i Besiddelsen af Maskinerne ved den indankede Kendelse er nægtet Fremme, og bemeldte Kendelse vil saaledes være at stadfæste.

Efter Omstændighederne ville Citanterne have at godtgøre Indstævnte Processens Omkostninger for Overretten med 40 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 288. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Otto Emanuel Olsen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 August 1904: Arrestanten Otto Emanuel Olsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Steinthal og Overretssagfører C. A. Olsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Otto Emanuel Olsen til Højesteretssagførerne Asmusen og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Otto Emanuel Olsen, der tiltales for Tyveri eller Hæleri, er født den 24de August 1884 og anset bl. a. ved Rettens Dom af 15 September 1900 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 12 Rottingslag, ved Rettens Dom af 27 September 1902 efter Straffelovens § 237, jfr. § 228, disse §§ sammenholdte med § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og senest ved Rettens Dom af 23 Februar 1904 efter Straffelovens §§ 101 og 100, saaledes at den forskyldte Straf bortfaldt i Henhold til Straffelovens § 58. Endvidere har Arrestanten i Tiden fra 1900 til indeværende Aar siddet arresteret her ved Retten under 3 imod ham for Tyveri indledede Undersøgelser, uden at der imod hans Benægtelse blev tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis imod ham til at instituere Tiltale.

Ifølge Anmeldelse fra Generalagent Johannes Kjelland blev han den 9 Juni d. A. om Aftenen mellem Klokkerne 11 og 11 $\frac{1}{2}$ bestjaalet for et Lommeur, medens han spaserede fra Industriklubben til sit Hjem, og blev Tyveriet efter hans Formening begaaet, medens han opholdt sig paa et Pissoir, hvor han pludselig fik et Puf af en Mandsperson, der stod ved Siden af ham.

Arrestanten, der efter Kjellands Formening kunde ligne denne Mandsperson, har nægtet at have begaaet Tyveriet; derimod fandtes han ved sin Anholdelse i Besiddelse af en Laaneseddel paa et Ur, som viste sig at være det Kjelland frastjaalne, med Hensyn til hvilket Arrestanten forklarede, først at han havde været i Besiddelse af dette Ur i de sidste 3 à 4 Maaneder, senere, at han nogle faa Dage før sin Anholdelse, den 15 Juni d. A., tilbyttede sig dette hos en ubekendt Mandsperson paa en Spillebule paa Vesterbro, der kaldes »Bassen«, og at han den 14de s. M. pantsatte det for 50 Kr.

Da denne Arrestantens Forklaring om sin Adkomst til Uret er ganske ubestyrket, samt da bestjaalne har aflagt Tilhjemlingsed og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret til Uret, der er vurderet til 150 Kr., findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af det stjaalne Ur, dog kun som Hæler, idet Sagens Oplysninger ikke give tilstrækkelig Føje til at statuere, at Arrestanten selv har stjaalet det.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 238 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 18 Oktober.

Nr. 56. **Inspektionen for Garnisons Kirke (Jensen)**

contra

Bestyrelseskommissionen for Begravelsesvæsenet i København (Liebe),

betræffende Spørgsmaalet om Garnisons Kirkegaards Berettigelse til Begravelse af en udensogns, ikke til Landmilitæretaten hørende Person.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Januar 1903: De Indstævnte, Inspektionen for Garnisons Kirke i København, bør til Citanterne, Bestyrelseskommissionen for Begravelsesvæsenet i København, betale de paastævnte 289 Kr. 50 Øre tillige med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 15 Januar 1900, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet væsentligt findes at erindre, og med Bemærkning, at der ikke for Højesteret er fremsat nogen Indsigelse med Hensyn til Størrelsen af det Indstævnte tilkendte Beløb, vil Dommen efter dennes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Inspektionen for Garnisons Kirke, til Indstævnte, Bestyrelseskommissionen for Begravelsesvæsenet i København, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at der i Henhold til kgl. Reskript af 20 Maj 1757 var bleven anlagt en Assistentkirkegaard paa Nørrebro, af hvilken Kirkerne i København med Undtagelse af Holmens og Garnisons eller den Herre Zebaoths Kirke hver fik sin Del anvist til Benyttelse, blev det ved kgl. Reskript af 26 September 1760, bekendtgjort ved Raadstueplakat af 29de Oktober næst efter, jfr. sammes § 8, forbudt de nævnte tvende Kirker at modtage noget Lig, henhørende til noget af Byens Kirkesogne, med mindre den afdøde tilforn havde Gravsted paa nogen af de til disse to Kirker hørende Kirkegaarde, og omvendt blev det med en tilsvarende Undtagelse forbudt Stadens Kirker at modtage noget Lig af Personer, henhørende til nogen af de nævnte tvende militære Menigheder, »hvilken indbyrdes Afhold« — som det hedder — »fra ej at begrave uberettigede Kirkerne skal holde sig ubrødelig efterrettelige; og skal alt Underslæb erstattes af dem, som Graven til uberettiget Lig have anvist, saa og tillige erlægges en Mulkt af samme Summa til den forurettede Kirke.«

Under Henviisning til denne Bestemmelse søge Citanterne, Bestyrelseskommissionen for Begravelsesvæsenet i København, under nærværende Sag de Indstævnte, Inspektionen for Garnisons Kirke samme Steds, tilpligtede at betale dem det ved et den 28 Marts 1898 stedfundet Salg af et Familiegravsted paa Garnisons Kirkegaard til fhv. Bryggeridirektør Chr. E. Synnestveds Dødsbo indvundne Beløb af 144 Kr. 75 Øre og et Bødebeløb af samme Størrelse, i alt 289 Kr. 50 Øre, tillige med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 15 Januar 1900, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte paastaa sig frifundne med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger.

Medens det er uomtvistet mellem Parterne, at ovennævnte fhv. Bryggeridirektør Synnestved ved sin Død ikke havde Bopæl i Garnisons, men i St. Jakobs Sogn i København, og at han efter sin Livsstilling ikke henhørte til Landmilitæretaten, drejer Uenigheden i nærværende Sag sig alene om, hvor vidt den ovenfor citerede Bestemmelse i kongeligt Reskript af 26 September 1760 vedblivende staaer ved Magt, idet de Indstævnte i Modsætning til Citanterne formene, at denne Bestemmelse for længst er traadt ud af Kraft og i alt Fald er bortfalden som Følge af de Forandringer, der senere ere foregaaede med Hensyn til Ordningen af Begravelsesvæsenet og Kirkegaardsforholdene i København i Medfør af kgl. Resolution af 22 December 1879.

Ved denne kgl. Resolution blev nemlig den hidtilværende Ordning, ifølge hvilken Indtægterne af de københavnske Kirkegaarde tilfaldt de respektive Kirker, forandret derhen, at alle Indtægter af Begravelsesvæsenet og Kirkegaardene, hvis Bestyrelse underlagdes en Kommission med Borgmesteren for Magistratens 1ste Afdeling som Formand, fra den 1 Januar 1880 at regne skulde tilfalde Københavns Kommune, imod at denne foruden at afholde alle Udgifterne ved Begravelsesvæsenet og Kirkegaardene forpligtede sig til at udrede en fast aarlig Sum til Fordeling mellem Kirkerne og en fast aarlig Sum til en fælles Fond.

Medens der endvidere blev truffet særlige Bestemmelser om Overgang til Kommunen af Ny Vestre Kirkegaard og Nørrebro's Assistentskirkegaard, hvis oven nævnte Udstyknings mellem Kirkerne i særlige Afdelinger for hver enkelt af disse fremtidig bortfaldt, forbeholdtes der derimod senere Ordning med Hensyn til Garnisons og Holmens Kirkegaard samt Frelser's Amagerkirkegaarde. Endelig ophævedes alle tidligere Bestemmelser, der vare i Strid med den nye Ordning.

Eor saa vidt nu de Indstævnte principaliter have støttet deres Frifindelsespaastand derpaa, at Citanterne skulde være inkompetente Sagsøgere, idet Reskriptet 1760 angaar Forholdet mellem Kirkerne indbyrdes, men ikke Forholdet mellem en Kirke og den kommunale Autoritet, under hvilken Kirkegaardene fra 1 Januar 1880 bleve henlagte, kan der ikke gives de Indstævnte Medhold heri, da Citanterne, der paa Københavns Kommunes Vegne i Henhold til oven nævnte Resolution af 1879 ere indtraadte i Kirkernes tidligere Rettigheder med Hensyn til Indtægterne af Kirkegaardene, dermed ogsaa har erhvervet Retten til at paatale Overtrædelse af de Forskrifter, der ere givne til Beskyttelse for disse Indtægter.

Heller ikke vil der kunne gives de Indstævnte Medhold i deres Formening om, at Reskriptet af 1760 skulde være ophævet ved Resolutionen af 1879 som en mod den nye Ordning stridende ældre Regel, og at Resolutionens Forbehold angaaende en senere Ordning for Garnisons og de tvende andre ovenfor nævnte Kirkegaards Vedkommende blot skulde betegne, at disse Kirkegaarde indtil videre ikke skulde indbefattes under de nye Forskrifter.

Ligesom Udtrykkene i Resolutionen af 1879 bestemt pege hen paa, at den nye Ordning kun skulde omfatte Ny Vestre Kirkegaard og Nørrebro's Assistentskirkegaard, og at det for Garnisons og tvende andre undtagne Kirkegaards Vedkommende skulde have sit Forblivende ved den hidtil værende Tilstand, indtil der ogsaa for disses Vedkommende maatte blive truffen en ny Ordning, saaledes maatte ogsaa vedblivende de samme Hensyn som hidtil tale for Opretholdelsen af den ved Reskriptet af 1760 givne Forskrift, saa længe Indtægterne af de tvende militære Kirkegaarde ikke*) tilfaldt de respektive Kirker.

Subsidiært have de Indstævnte støttet deres Frifindelsespaastand derpaa, at Reskriptet for længst maa anses for at være sat ud af Kraft, idet de i denne Henseende fremhævede, dels at Reskriptet i umindelige Tider ikke er bleven overholdt fra nogen Side, saa lidt som Overtrædelse deraf er bleven paataalt ad retslig Vej, dels at Reskriptets Overholdelse er bleven umulig for de Kirkers Vedkommende, der ikke have egne Kirkegaarde — hvilket efter de Indstævntes Formening bl. a. skal være Tilfældet med St. Jakobs Kirke, til hvis Sogn den i Sagen omhandlede fhv. Bryggeridirektør Synnestved ved sin Død henhørte — hvorfor Medlemmerne af disse Kirkesogne antages at kunne begravnes paa hvilken som helst Kirkegaard.

Ligesom imidlertid den Omstændighed, at Reskriptet — som det efter Proceduren maa antages — i Tidens Løb er overtraadt fra begge Parters Side, ikke findes at afgive nogen Hjemmel til at anse det

*) Skal udgaa.

nævnte Reskript for bortfaldet, saaledes kan heller ikke dets Overholdelse af de af de Indstævnte anførte Grunde anses for umulig for St. Jakobs Kirkes Vedkommende, idet denne Kirke i Lighed med de andre Citanterne underlagte Kirker har Begravelsesplads paa Kommunens almindelige Kirkegaarde.

Da den her omhandlede Bestemmelse i Reskriptet af 1760 saaledes maa anses for vedblivende at staa ved Magt, ville de Indstævnte være at dømme i Overensstemmelse med Citanternes Paastand, dog saaledes at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Onsdagen den 19 Oktober.

Nr. 292. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Jens Peter Jørgensen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri samt Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 August 1904: Arrestanten Jens Peter Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerene Busch og Simonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Jørgensen til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Peter Jørgensen, der tiltales for Tyveri eller Hæleri samt for Overtrædelse af Polititilhold, er født den 29 Juni 1876 og anset ved Kø-

benhavns Kriminal- og Politirets Dom af 15 September 1900 efter Straffelovens § 228 og § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ved Højesterets Dom af 11 Februar 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., og Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 15 April d. A. anmeldte Skomagermester Hans Sivert Christiansen, at han i Tiden fra den forudgaaende Aften Kl. 8 til om Morgenen Kl. 5¹/₂ var blevet bestjaalet for noget nyt Fodtøj, der laa i hans Værksted i Ejendommen Torvegade Nr. 56, og at Tyveriet var blevet begaaet indbrudsvis.

Samme Dag ved Middagstid blev Arrestanten anholdt i Anledning af, at han forsøgte paa hos Pantelaaner Larsen, Laksegade Nr. 37, at pantsætte et Par nye Herrestøvler, og ved Anholdelsen fandtes han tillige i Besiddelse dels af et Par Herrestøvler, dels af en Laaneseddel paa et Par Herrestøvler, som ogsaa viste sig at være nye, og som Arrestanten erkendte, at han havde pantsat samme Dags Morgen hos Pantelaaner Mathiesen, Hestemøllestræde Nr. 5, for 4 Kr.

De tre Par Støvler bleve genkendte som noget af det ved det fornævnte Tyveri stjaalne, men har Arrestanten nægtet at have begaaet dette Tyveri og paastaet, at han samme Dags Morgen havde købt de tre Par Støvler, der alle være nye, for tilsammen 6 Kroner 25 Øre af en ham ubekendt Mandsperson, som han traf paa St. Peders Gæstehjem.

Denne Arrestantens Forklaring er ganske ubestyrket og lyder usandsynlig, i hvilken Henseende navnlig skal fremhæves, at det har Sandsynligheden i høj Grad imod sig, at Arrestanten, der intet fast Erhverv eller Logi har haft, siden han den 13 Februar d. A. løslodes efter Udtaaelsen af den ham sidst idømte Straf, og som havde tilbragt de sidste Nætter forinden sin Anholdelse paa Gaden, skulde have været i Besiddelse af saa mange Penge, at han havde kunnet indgaa den af ham omforklarede Handel.

Fremdeles har Arrestantens Holdning under Sagen været saaledes, at hans Forklaringer ingen Tiltro kan vække, idet han dels har forklaret paa en meget tilbageholdende Maade, dels har afgivet hinanden modsigende Forklaringer.

Arrestanten har saaledes efter gentagne Gange at have erkendt, at han, da han bestemte sig til at gøre Støvlerne i Penge ved Pantsætning, var klar paa, at de være stjaalne, senere paastaet, at han ikke havde været klar herpaa.

Naar saa hertil kommer, at Skomagermester Christiansen og dennes Svend, Lauritz Petersen, under Ed have forklaret, at Fodtøj af samme Størrelse og af samme Beskaffenhed som de nævnte tre Par Støvler førtes i Forretningen og savnedes straks om Morgenen, da det opdagedes, at der havde været Tyve, at Handelsagent Ole Larsen edelig har forklaret, at han siden sidst afgivte Efteraar har solgt Skomagermester Christiansen Støvler som de to af de tre Par, samt at de tre Par Støvler allerede den 15 April d. A. tidlig om Morgenen var i Arrestantens Besiddelse, findes der at være ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at de tre Par Støvler, som tilsammen ere blevne vurderede til 30 Kroner, ere stjaalne ved det for-

nævnte Tyveri, og at Arrestanten, hvis Fortid taler imod ham, og som hos Pantelaaner Larsen gav en løgnagtig Forklaring om sin Adkomst til Støvlerne, i alt Fald har udvist hælerisk Virksomhed med Hensyn til disse, idet han har brugt det ene Par, har pantsat det andet Par og har forsøgt paa at pantsætte det tredje Par, endskøndt han maa have været klar paa, at Støvlerne vare stjaalne. Derimod tør det ikke anses som godtgjort, at Arrestanten selv har forøvet Tyveriet.

Fremdeles er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han har overtraadt et ham ved hans Aflevering til Udstaaelse af den ham ved Højesterets fornævnte Dom idømte Straf den 14 Februar 1902 til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, gaende ud paa, at han, naar han atter maatte vende tilbage her til Staden eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold, ufortøvet skulde melde sig til fornævnte Protokol, idet han den 13 Februar d. A. rejste her ind til Staden og opholdt sig her, til han den 15 April d. A. anholdtes under nærværende Sag, uden at afgive den befalede Melding.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse i Medførf af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for tredje Gang begaaet Hæleri og efter Lov af 3dje Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Torsdag den 20 Oktober.

Nr. 226.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Conrad Charles Emil Scheel Lüders (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Maj 1904: Arrestanten Conrad Charles Emil Scheel v. Lüders bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ifølge derom nedlagt Paa-stand betale i Erstatning til Fabrikant Theodor Andersen 16 Kr., Viktualiehandler Otto Brenner 18 Kr. 72 Øre, Grosserer Nicolaj Faber 20 Kr. 20 Øre, Grosserer Anton Christian Haunstrup 30 Kr., Isenkræmmer Valdemar Thaulow 1 Kr. 33 Øre, Grosserer Alexander Langballe 7 Kr. 64 Øre, Aktieselskabet »Snedkermestrenes Træ- og Finerskæreri« 16 Kr. 14 Øre, Ostehandler Johan Ferdinand Petersen 8 Kr. 50 Øre, Firmaet A. C. Illum 13 Kr. Saa bør Arrestanten og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Simonsen og Prokurator Wolff, 30 Kr. til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Conrad Charles Emil Scheel Lüders til Højesterets-sagfører Jensen og Advokat Halkier 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Conrad Charles Emil Scheel v. Lüders, der tiltales for Bedrageri, er født den 29 Juni 1877 og anset ved Rettens Dom af 10 Marts 1894 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 15 Rottingslag.

Endvidere har han under en mod ham her ved Retten i 1900 for Bedrageri indledet Undersøgelse tilstaaet, at han havde gjort sig skyldig i denne Forseelse, idet han havde købt Varer uden at have hverken Hensigt eller Udsigt til at betale den for disse aftalte Købesum; efter at de bedragne vare blevne fyldestgjorte, blev Undersøgelsen efter disses Begæring med Politidirektørens Samtykke sluttet uden Tiltale mod, at Arrestanten udvandrede til Amerika.

Nærværende Sags Omstændigheder ere følgende:

I Tiden fra Marts til September f. A. har Arrestanten hos nedenævnte Handlende gjort forskellige Indkøb, nemlig hos »Magasin du Nord« 1 Par Støvler for 17 Kr. 75 Øre, Firmaet »C. F. Geismar & Co.« Lagner m. m. for 16 Kr. 30 Øre, Grosserer Nicolaj Olsen 1 Par Støvler m. m. for 25 Kr., Firmaet »Otto & Raben« 18 Alen Taft 45 Kr., Fabrikant Theodor Andersen 1 Damehat for 16 Kr., Viktualiehandler Otto Brenner Varer for 18 Kr. 72 Øre, Grosserer Carl Sprogøe 7½ Alen Klæde for 43 Kr. 88 Øre, Grosserer Jean Sachs 8 Alen Klæde for 36 Kr., Grosserer Nicolaj Faber Konserver m. m. for 20 Kr. 20 Øre, Grosserer Anton Christian Haunstrup 2 Vattæpper for 30 Kr., Isenkræmmer Valdemar Thaulow Varer for 2 Kr. 55 Øre, Vinhandler Morten Johnsen Vin for 27 Kr. 85 Øre, Grosserer Julius Gudmann Rohde et Spisestel for 13 Kr. 75 Øre, Ostehandler Carl Olsen 5 Oste for 4 Kr. 75 Øre, Grosserer Alexander Langballe Vin for 7 Kr. 64 Øre, Firmaet »Hansen & Callesen« Gryder m. m. for 18 Kr. 60 Øre, Aktieselskabet »Snedkermestrenes Træ- og Finerskæreri« Brædder og Lægter for 16 Kr. 14 Øre, Firmaet »Gustav Kruse & Søn« Porcellænsvarer for 9 Kr. 50 Øre, Ostehandler Johan Fr. Petersen Oste og Konserver for 8 Kr. 50 Øre, Firmaet »A. C. Illum« 3 Skjorter for 13 Kr., Isenkræmmer August Wüstenberg Gaffler og Knive for 13 Kr. 50 Øre.

Da Arrestanten ikke havde betalt de vedkommende den for Varerne aftalte Købesum, indledes der i Midten af September f. A. en Undersøgelse imod ham for Bedrageri, under hvilken Undersøgelse Arrestanten sad arresteret til den 26 September f. A.

Efter Arrestantens Løsladelse og til han den 3 December f. A.

paa ny blev belagt med Varetægtsarrest, har han hos nedennævnte Handlende gjort følgende af ham ikke betalte Indkøb: Hos Manufakturhandler Adler Svanholm $7\frac{3}{4}$ Alen Klæde for 29 Kr. 7 Øre, Slagtermester P. C. Hansen Kød for 6 Kr. 51 Øre, Manufakturhandler F. Dupont 2 Rejsetæpper for 27 Kr., Fabrikant Carl Dahl 2 Rullegardiner for 19 Kr., Udstyrshandler S. W. Krogh forskellige Udstyrsgenstande for 206 Kr. 15 Øre, Aktieselskabet »Chr. Mortensens Eftfl.« Brændsel for 94 Kr. 20 Øre, H. J. Bredahls Cigarkassefabrik tomme Cigarkasser for 18 Kr. 35 Øre, Grosserer J. T. Borgen Papir, Poser m. m. for 9 Kr. 44 Øre, Boghandler Fr. Islins Eftfl. Etiketter for 14 Kr. 60 Øre, Firmaet »Larsen, Løvtoft & Co.« Varer for 57 Kr. 15 Øre.

Endelig har Arrestanten den 27 November f. A. skriftlig rekvireret nogle Varer hos Detailhandlerne J. N. Petersen og P. Ch. Broch samt hos Grosserer C. F. Hansen, hvilke Rekvisitioner imidlertid ikke bleve efterkomne paa Grund af, at de Handlende havde fattet Mistanke.

Medens den kriminelle Undersøgelse har staaet paa, har Arrestanten betalt fornævnte Vinhandler Johnsen, medens han ikke har betalt nogen af de øvrige Leverandører; derimod er de hos Isenkræmmer Thaulow købte Varer delvis blevne tilbageleverede Sælgeren af Arrestanten, hvorhos de hos Firmaet »Otto & Raben«, Grosserer Sprogøe, Grosserer Sachs, Grosserer Rohde, Firmaet Hansen & Callesen, Firmaet Gustav Kruse & Søn, Manufakturhandler Dupont, Udstyrshandler Krogh og Boghandler Fr. Islins Eftfl. købte Varer ved Rettens Mellemkomst delvis — i nogle Tilfælde i brugt Stand — ere blevne tilbageleverede de paagældende Handlende.

Arrestanten har nægtet at have gjort sig skyldig i Bedrageri ved at indgaa de fornævnte Transaktioner, idet han har paastaaet, at han har haft saavel Hensigt som Udsigt til at betale de vedkommende, da han havde en fast aarlig Indtægt af ca. 400 Kr., og da han som Kommissionær i 1903 i alt har haft en Indtægt af ca. 4000 Kr.

Det maa imidlertid anses for at være oplyst under Sagen, til Dels ved Arrestantens egen Erkendelse, at der ikke er indrømmet Arrestanten Kredit den Gang, han gjorde de fornævnte Indkøb, at det ved Fremsættelsen af forskellige urigtige Foregiver — hvoraf skal fremhæves, at han hyppigt anmodede om, at Varerne maatte blive afleverede i Garderoben paa Klampenborg Jernbanestation, idet han i Strid med Sandheden angav snart, at han boede i Charlottenlund, snart at han boede i Klampenborg, og at han i andre Tilfælde ligeoverfor den, der kom med Varerne, nægtede at være Køberen af Varerne, idet han tilføjede en Bemærkning om, at Varerne nok skulde blive betalt — lykkedes ham at komme i Besiddelse af Varerne uden at betale dem, at han i flere Tilfælde straks efter, at han modtog Varerne, har gjort dem i Penge ved Salg eller Pantsætning, samt at han, der var ugift og ikke saa sig i Stand til at betale Varerne ved Modtagelsen, hyppig forærede dem til en prostitueret Kvinde, som han stod i Forhold til.

Naar hertil kommer, at det efter det oplyste maa antages, at han har disponeret over sine faste aarlige Indtægter for Tiden indtil December Termin 1905, at de Penge, som det ved det i øvrigt oplyste er bestyrket, at han har tjent, ca. 1300 Kr. — ere overleverede ham af hans daværende Kompagnon, uden at Arrestanten havde udfoldet

nogen væsentlig Virksomhed, at Arrestanten ikke forstod sig paa Kommissionsvirksomhed, og at han i det hele taget ikke havde udvist nogen Virksomhed af Betydning for at skabe sig et lovligt Erhverv, findes der at være ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten, hvis Fortid taler imod ham, hverken har haft Hensigt eller Udsigt til at betale de fornævnte Varer, den Gang han bestilte dem.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 251, jfr. til Dels § 46, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og have ifølge derom nedlagt Paastand at betale i Erstatning til Fabrikant Theodor Andersen 16 Kr., Viktualiehandler Otto Brenner 18 Kr. 72 Øre, Grosserer Nicolaj Faber 20 Kr. 20 Øre, Grosserer Anton Christian Haunstrup 30 Kr., Isenkræmmer Valdemar Thaulow 1 Kr. 33 Øre, Grosserer Alexander Langballe 7 Kr. 64 Øre, Aktieselskabet »Snedkermestrenes Træ- og Finerskæreri« 16 Kr. 14 Øre, Ostehandler Johan Ferdinand Petersen 8 Kr. 50 Øre, Firmaet A. C. Illum 13 Kr.

Fredagen den 21 Oktober.

Nr. 206. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Carl Frederik Vilhelm Andersen (Def. Liebe),

der tiltales for Pengeafpresning og Overtrædelse af Straffelovens § 107.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 April 1904: Tiltalte Carl Frederik Vilhelm Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Edv. Christensen og Prokurator Casse, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er frifunden for Overtrædelse af Straffelovens § 107.

Da der derhos ikke findes aldeles tilstrækkelig Grund til at forkaste hans Forklaring om at være gaet ud fra, at Afsoning af Mulκτη under de foreliggende Omstændigheder gyldig kunde vedtages, vil der heller ikke kunne paalægges ham Strafansvar efter Straffelovens § 245, medens han dog findes at burde tilsvare Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Carl Frederik Vilhelm Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Højesterets-sagførerne Asmussen og Liebe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Carl Frederik Vilhelm Andersen, der tiltales for Pengeafpresning og Overtrædelse af Straffelovens § 107, er født den 31 Marts 1863 og anset ved Højesterets Dom af 18 Marts 1891 efter Straffelovens § 146, jfr. § 52, sidste Stk., dog saaledes, at den forskyldte Straf i Medfør af Straffelovens § 58 bortfaldt, og efter Forordningen 13 Februar 1775 § 4 og Plakat 27 November 1839 § 1 med en Bøde til Københavns Kommunes Kasse, stor 20 Kr.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Tiltalte har i nogle Aar som en andens Fuldmægtig, men i Virkeligheden paa eget Ansvar ledet en Inkassationsforretning her i Staden for forskellige Afbetalingsforretninger, og har under denne Virksomhed i Almindelighed baaret sig ad paa følgende Maade lige overfor de Debitorer, der ikke havde opfyldt deres Forpligtelser:

Naar vedkommende efter Tiltaltes Anmodning indfandt sig paa hans Kontor, som han havde givet Navnet »De forenede Kreditorers Foged-Kontor«, indgik han et Forlig med vedkommende om Beløbet med Renter samt alle med Forligets Ratihabering m. v. forbundne Omkostninger. I dette Forlig, i hvilket vedkommende undertiden ogsaa gav en Person Fuldmagt til at ratihabere dette paa hans Vegne i en Ret eller i en Forligskommission, hvilken Ratihabition dog kun i et enkelt Tilfælde har fundet Sted, bestemtes det endvidere, at vedkommende i Mangel af punktlig Betaling var »under Mulkt af 1 Kr. pr. Dag til Københavns Amts Fattigvæsens Hovedkasse« eller — som det hedder i de af Tiltalte senest brugte Blanketter — under Mulkt af 4 Kr. ugentlig til Københavns Amts Fattigvæsens Hovedkasse — hvilken Mulkt kan afsones — pligtig til at tilbagelevere den Vare, som han havde lejet, og købt paa Afbetaling. Blev dette Forlig ikke opfyldt, afsendte Tiltalte til vedkommende følgende trykte »Meddelelse«, hvorefter det understregede var trykt med særligt udhævede Typer:

»De forenede Kreditorers Foged Kontor.

Ravnsborggade 6, 1ste Sal.

Kontortid fra Kl. 11—2 og 5—8.

København N, den 190 Konto.

Det meddeles Dem herved, at det med Dem her til Kontoret oprettede Forlig, der forpligter Dem til at betale Mulkt til Københavns

Amts Fattigvæsens Hovedkasse, om fornødent vil blive afgivet med Begæring om, at De hensættes til Afsoning af de paaløbne Mulkter.

Dette saafremt De ikke uopholdelig enten indbetaler det hele skyldige Beløb her, eller tilbageleverer den paagældende Vare.

C. Andersen,
Fuldmægtig.

Dette maa medbringes.«

Denne Meddelelse havde i sin hele ydre Skikkelse nogen Lighed med de af Politiet benyttede Tilsigelsesblanketter.

Af Sagens Oplysninger fremgaar endvidere, at nogle af Debitorerne efter Modtagelsen af en saadan »Meddelelse« enten helt eller delvis have afgjort deres Mellemværende med Tiltalte af Frygt for ellers at blive hensatte til Afsoning, hvorhos flere af dem har opfattet Meddelelsen som kommende fra en offentlig Autoritet.

Hvad nu først angaar Spørgsmaalet, om Tiltalte ved at afsende denne Meddelelse har overtraadt Straffelovens § 107, da har Tiltalte nægtet, at han ved Afsendelsen af denne Meddelelse har tilsigtet at fremkalde den Forestilling, at Meddelelsen kom fra en offentlig Myndighed, hvorhos han har fremhævet, at det var umuligt, at nogen, der besøgte hans Kontor, kunde faa det Indtryk, at dette var et offentligt Kontor, og der*) nu i hvert Fald efter Indholdet af Meddelelsen, der jo kun gaar ud paa, at Afsoning vil blive begært, ikke kan siges, at Tiltalte ligefrem har tilegnet sig en offentlig Myndighed eller har foretaget nogen Handling, der ganske maa sættes ved Siden af saadan Handling, vil Tiltalte for saa vidt være at frifinde.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet, om Tiltalte har paadraget sig Strafansvar efter Straffelovens § 245, da har Tiltalte hævdet, at han paa Grund af den fornævnte Bestemmelse i Forliget ansaa sig berettiget til at true med at »afgive« Forliget med Begæring om, at vedkommende maatte blive hensat til Afsoning, idet han gik ud fra, at en Begæring herom vilde blive taget til Følge, i hvert Fald, naar Forliget var blevet ratihaberet.

Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte imidlertid i en lang Aarrække drevet Afbetalingsforretning her i Staden, og det er ikke tænkeligt, at han under denne Virksomhed ikke skulde være kommet paa det rene med, hvilke Inkassationsmaader der her i Landet stod til Kreditors Raadighed og hvilke ikke. Ligesaa utænkeligt er det, at Tiltalte, der efter det oplyste i Løbet af de Aar, i hvilke han har været Leder af det saakaldte »De forenede Kreditorers Foged-Kontor«, til Politiet har indsendt Bedrageri-Anmeldelser i hundredevis vedrørende

*) Skal være: da det.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 29.

Tirsdagen den 11 Oktober.

Kontorets Debitorer, skulde have undladt at anvende det Afsonings-Tvangsmiddel, hvormed han truer, hvis han virkelig havde troet paa dets Anvendelighed. Men ikke desto mindre er det af ham selv erkendt, at han ikke har fremsat en eneste Begæring om Mulkt-Afsoning, uden at han har kunnet give anden Forklaring heraf, end at denne Undladelse alene skyldes hans »Mangel paa Tid«. Hertil kommer saa yderligere, at en forhenværende Ekspeditrice i hans Forretning, Laura Andrea Christine Jensen, som Vidne edelig har forklaret, at Tiltalte under en Samtale med hende om Indholdet af de omhandlede Meddelelses-Blanketter har udtalt, at hun jo nok kunde forstaa, at han i Virkeligheden ikke kunde sætte Folk til Afsoning.

Der maa altsaa gaas ud fra, at Tiltalte har været fuldt paa det rene med, at den af ham benyttede Inkassationsstrusel ikke i Virkeligheden kunde iværksættes. Men idet Tiltalte saaledes som Inkassationsmiddel har benyttet en bevidst uretmæssig Frihedstrusel, hvis Virkning han har forhøjet ved Hjælp af de oven omtalte Meddelelses-Blanketter, der øjensynlig ere anlagte paa at forøge Tiltaltes Troen til Truslen ved at fremkalde den Forestilling, at de hidrøre fra et Kontor, der i hvert Fald staar i regelmæssig Forbindelse med den offentlige Myndighed, der har med Mulktafsoning at gøre, findes han at have gjort sig skyldig i et efter Straffelovens § 245 straffbart Forhold.

Tiltalte vil derfor være at anse efter nys nævnte Straffebestemmelse, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 240. **Marineministeriet** (den kst. Kammeradvokat)

contra

Fastlods H. C. Østergaard (Lunn efter Ordre),

betr. Retten til at oppebære en Halvpart af Lodsfortjenesten ved Hals Lodseri.

Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 April 1904: Citanten, Fastlods ved Hals Lodseri H. C. Østergaard, bør være

berettiget til fra den 10 Januar f. A. at oppebære den ved pensioneret Fastlods ved Hals Lodseri Rasmus Christensens Død ledig blevne $\frac{1}{2}$ Part af Lodsfortjenesten ved bemeldte Lodseri. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretssagfører Helweg-Larsen 60 Kr. i Salær hos det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Lunn 80 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Fastlods ved Hals Lodseri H. C. Østergaard, hvem der er meddelt fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører Helweg-Larsen, paastaaet de Indstævnte, Marineministeriet, tilpligtede at anerkende ham berettiget til fra den 9 Januar f. A. at oppebære den ved pensioneret Fastlods ved Hals Lodseri Rasmus Christensens Død ledigblevne $\frac{1}{2}$ Part af Lodsfortjenesten ved bemeldte Lodseri samt tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretssagfører Helweg-Larsen, hvilket denne i hvert Fald forventer sig tillagt hos det offentlige.

Den kst. Kammeradvokat, der under Sagen er optraadt paa det indstævnte Ministeriums Vegne, har paastaaet dette frifundet for Citantens Tiltale og tilkendt Sagens Omkostninger, derunder Salær til ham som kst. Kammeradvokat.

Ifølge det under Sagen oplyste ere dennes Omstændigheder følgende:

Efter derom indgiven Ansøgning meddelte Marineministeriet fra 1 Januar 1901 daværende Lodsoldermand ved Hals Lodseri, H. N. Block, Afsked af Lodsvæsenets Tjeneste, og beholdt da Block i Henhold til Lov om Lodsvæsenet af 13 Juni 1879 § 46 som Pension $\frac{1}{3}$ af den ham ifølge samme Lovs § 42 tillagte $1\frac{1}{2}$ Part af Lodsfortjenesten ved dette Lodseri, hvorved denne $\frac{1}{3}$ altsaa ikke tilfaldt den, der ellers skulde have hatt den højere Part.

Efter at det var bleven overdraget Premierløjtnant M. K. de Fine Licht fra samme Dag at varetage Lodsoldermandens Forretninger indtil Udløbet af hans Tjenestetid ved Søværnet, imod at der herfor tillagdes ham den for Lodsoldermanden reglementerede Andel af Lodsfortjenesten samt det paa Finansloven opførte Lodsoldermandstillæg af

600 Kr. aarlig, beskikkedes bemeldte de Fine Licht under 14 September 1901 ved Tjenestetidens Udløb den 16de s. M. til Lodsoldermand ved her ommeldte Lodseri med $1\frac{1}{2}$ Fastlodspart af Lodsfortjenesten ifølge Lodslovens Bestemmelse derom, foruden Oldermændstillæget.

Medens ifølge sidst nævnte Lovbestemmelse det normale Delingsforhold med Hensyn til Lodsfortjenesten ved Hals Lodseri — ved hvilket ulige Deling af denne Fortjeneste var bleven indført fra 1 Juni 1882 at regne — var dette, at Lodsoldermanden skulde have $1\frac{1}{2}$ Part, 3 Fastlodser hver $1\frac{1}{2}$ Part og 3 Fastlodser hver 1 Part, var ved Lodsoldermand Blocks Afgang imidlertid Forholdet følgende: Lodsantallet var 5, der alle kun oppebar 1 Part hver, idet 3 pensionerede Lodser hver oppebar $\frac{1}{2}$ Part, og Bloch ved sin Afsked beholdt $\frac{1}{2}$ Part, og den nye Lodsoldermand kunde saaledes foreløbig kun oppebære 1 Part af den ham tillagte $1\frac{1}{2}$ Part.

Den 9 Januar f. A. døde en af de pensionerede Lodser, ovennævnte Rasmus Christensen, og opstod der da Spørgsmaal, om den herved ledig blevne $\frac{1}{2}$ Part af Lodsfortjenesten skulde tilfalde Lodsoldermanden, de Fine Licht, eller den i Anciennitet ældste af Lodserne, Citanten i nærværende Sag. Marineministeriet har ment at maatte tillægge Lodsoldermanden den nævnte Andel, men beordrede samtidig Citanten til at anlægge Sag mod Ministeriet, for at Spørgsmaalet kunde blive afgjort ved Domstolene, og er det Besvarelsen af dette Spørgsmaal, hvormom nærværende Sag drejer sig.

Der er fra Ministeriets Side for dets Opfattelse i det væsenlige gjort gældende, at, naar det i ovenmeldte Lovs § 42 fastsættes, at Lodsoldermanden erholder $1\frac{1}{2}$ Part af Lodsfortjenesten, den eller de ældste Lodser, dog ikke over Halvdelen af samtlige Lodser, ligeledes hver $1\frac{1}{2}$ Part og de øvrige Lodser hver 1 Part, synes det efter Rækkefølgen i denne Bestemmelse naturligt, at Lodsoldermanden i Tilfælde som det her under Sagen omhandlede maa gaa forud for Lodserne, hvilket formentlig bestyrkes ved Lovens § 3, 4de Stykke, hvori det udtales, at Lodsoldermanden af den fælles Lodsfortjeneste erholder den samme Andel som den ældste Fastlods ved hans Lodseri, og efter de Indstævntes Formening maa disse Regler betragtes som Hovedbestemmelserne om Lønninger ved Lodseriet og kunne ikke fraviges uden en klar og udtrykkelig Hjemmel, hvilken ikke in casu skønnes at være til Stede.

Herimod er fra Citantens Side indvendt, at, da det er Bestemmelsen om Pensioneringen i Lodslovens § 46, der volder den fremkomne Tvivl, maa det ogsaa være denne Bestemmelse, paa hvis Fortolkning det her kommer an.

Ifølge denne Paragrafs 1ste Stykke beholder den Lods, der oppebærer $1\frac{1}{2}$ Part af Lodsfortjenesten, ved sin Afsked under de i Paragrafen nævnte Omstændigheder, saa længe han lever, $\frac{1}{3}$ af den ham tillagte $1\frac{1}{2}$ Part af denne Fortjeneste, »som derfor saa længe ikke tilfalder den Lods, der ellers skulde have den højere Part«, og kan der efter Citantens Formening ved »den Lods, der ellers skulde have den højere Part«, kun forstaas den ældste Fastlods ved Lodseriet, der ikke allerede oppebærer $1\frac{1}{2}$ Part af Lodsfortjenesten, in casu Citanten.

I denne Betragtning findes der nu ogsaa at maatte gives Citanten Medhold. Vel er der fra de Indstævntes Side herimod indvendt, at Ordet »Lods« i den citerede Passus formentligen som enkelte andre Steder i samme Lov er brugt enstydigt med enhver ved Lodsvæsenet ansat Person, altsaa ogsaa indbefattende Lodsoldermanden, men da selve § 46 sondrer imellem »Lods« og »Lodsoldermand« — om hvilken sidstes Pensionering der tales i Paragrafens 3dje Stykke — og Paragrafens 1ste Stykke ved at give Regel om Lodsers Pensionering henviser til Lov om Lønninger ved Lodsvæsenet § 4, sidste Stykke, der alene angaar »Lodser«, findes der ikke at kunne tages noget Hensyn til denne Indvending.

Da den naturlige Forstaaelse af den ovenciterede Passus af § 46, 1ste Stykke, herefter skønnes at maatte føre til, at den ved en pensioneret Lods' Død ledigblevne $\frac{1}{3}$ af den ham tillagte $1\frac{1}{2}$ Part af den fælles Lodsfortjeneste skal tilfalde den Lods, som da stod for Tur til at rykke op i den højere Lønningssats, altsaa ved ovennævnte R. Christensens Død Citanten som den nærmest berettigede, og Lodslovens § 42 ikke findes at afgive nogen Hjemmel til at fravige denne Fortolkning, vil Citantens Paastand blive at tage til Følge, dog at Berettigelsen for ham til at oppebære paagældende Halvpart af Lodsfortjenesten, overensstemmende med oftnævnte Lovs § 46, 1ste Stykke, eftersom R. Christensen døde den 9 Januar f. A., først vil være at regne fra den 10de s. M., og at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Der vil være at tillægge Overretssagfører Helweg-Larsen, hvis Sagførelse har været lovlig, et Salær af 60 Kr., der udredes af det offentlige, hvorimod der efter Sagens Udfald ikke vil kunne tillægges den kst. Kammeradvokat noget Salær.

Overtrædelse af Stempelovgivningen foreligger ikke.

Mandag den 24 Oktober.

Nr. 111. Købmand **Carl Sand** (Rée)

contra

Overretssagfører **J. B. Jørgensen**, Overretssagfører **S. P. Sørensens**, Sagfører **H. F. Andersen** og Købmand **Ole Bilgrav** (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om en mindreaarig Persons Berettigelse til at optræde som Mandatarius under en Forligsmægling.

Viborg Bytings Kendelse af 13 Maj 1903: Denne Sag afvises. I Kost og Tæring betaler Citanten, Kontorist E. Christensen, Viborg, som Mandatarius for Købmand Carl Sand, Bjerringbro, til Ind-

stævnte, Overretssagfører J. B. Jørgensen, Viborg, 20 Kr., samt til hver af Vidnerne, Overretssagfører Sørensen, Sagfører H. F. Andersen og Købmand Ole Bilgrav, alle af Viborg, 10 Kr., hvilke Beløb udredes inden 15 Dage efter denne Kendelses lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Oktober 1903: Den paa-ankede Kendelse bør, for saa vidt den ommeldte Tingsvidnesag derved er afvist, ved Magt at stande. I Kost og Tæring for Underretten bør Citanten, Købmand Carl Sand, til de Indstævnte, Overretssagførerne Jørgensen og Sørensen samt Sagfører H. F. Andersen og Købmand Ole Bilgrav, betale de i Kendelsen bestemte Beløb samt i Procesomkostninger for Overretten betale til Indstævnte Jørgensen 40 Kr. og til hver af de andre Indstævnte 10 Kr. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til de Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Købmand Carl Sand, til de Indstævnte, Overretssagfører J. B. Jørgensen, Overretssagfører S. P. Sørensen, Sagfører H. F. Andersen og Købmand Ole Bilgrav, med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Henhold til en af Købmand Carl Sand af Bjerringbro den 21 Marts d. A. udstedt »Mandatarfuldmagt«, hvorved han bemyndigede Kontorist E. Christensen i Viborg til paa hans Vegne som hans Mandatarius at anlægge Retssag mod Indstævnte, Overretssagfører Jørgensen i Viborg, til Betaling af 10000 Kr. i Erstatning, fordi Indstævnte, som det i Fuldmagten hedder, retsstridigt søgte at ødelægge hans økonomiske Eksistens, udtog bemeldte Christensen samme Dag en Forligsklage, hvori han »som Mandatarius for Købmand Carl Sand af Bjerringbro« og under nærmere Redegørelse for den Maade, hvorpaa Indstævnte Jørgensen skulde have skadet hans Mandant, bad Jørgensen indkaldt til Forligsprøve, med Tilføjende, at han i Mangel af Forlig vilde sagsøge denne til at betale ham i hans nævnte Egenskab en Erstatning af

10000 Kr. eller efter Rettens Skøn, tillige med Renter af Beløbet, 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Dato, til Betaling sker.

Den 27de samme Maaned blev Sagen foretaget i Forligskommissionen, hvor Christensen og Indstævnte Jørgensen mødte personlig; men da Forlig ej kunde opnaas, blev Sagen henvist til Retten. Den 6 Maj næst efter lod Christensen ved Viborg Byting inkaminere en af ham i hans nys nævnte Egenskab mod Indstævnte Jørgensen paastævnet Tingsvidnesag, hvorunder han bl. a. begærede de Indstævnte, Overretssagfører Sørensen, Sagfører H. F. Andersen og Købmand Ole Bilgrav, alle i Viborg, hvem han havde indstævnet som Vidner, afhørte til Oplysning i den i ovennævnte Forligsklage ommeldte Sag. Ved Vidnesagens Inkamination, hvor den for Christensen mødte Sagfører foreviste nys nævnte med Henvisningspaategning forsynede Klage samt den Christensen meddelte Mandatarfuldmagt, gav Indstævnte Jørgensen Møde og paastod Vidnesagen afvist, samt sig hos Christensen eller dennes Mandant tilkendt Kost og Tæring for forgæves Møde, idet han gjorde gældende, at der, da Christensen formentlig ikke var fuldmyndig, ikke havde kunnet mægles gyldigt Forlig mellem denne og Indstævnte; og efter at de Indstævnte Sørensen, Andersen og Bilgrav, der ligeledes vare mødte, for det Tilfælde, at Sagen maatte blive afvist, havde paastaaet sig tilkendt Kost og Tæring hos Christensen eller dennes Mandant, samt efter at Christensen personlig var kommen til Stede i Retten og havde udtalt, at han kun var 22 Aar gammel, blev Sagen — under hvilken den for Christensen mødte Sagfører havde protesteret mod de af de Indstævnte saaledes nedlagte Paastande — optagen til Kendelse. Ved den derefter den 13de Maj dette Aar afsagte Kendelse blev Vidnesagen afvist og Christensen som Mandatarius for Købmand Carl Sand tilpligtet at betale i Kost og Tæring til Indstævnte Jørgensen 20 Kr. og til hver af de Indstævnte Sørensen, Andersen og Bilgrav 10 Kr.

Den saaledes afsagte Kendelse har Christensen nu i sin oftnævnte Egenskab indanket her for Retten, hvor han, der har indstævnet Overretssagførerne Jørgensen og Sørensen samt Sagfører Andersen og Købmand Bilgrav »for som Hovedvederparter og Sagvoldere at modtage Saggivelse og lide Dom for Sagen selv med Omkostninger efter nærmere Paastand«, har paastaaet Kendelsen annulleret og Sagen hjemvist til ny og lovliger Behandling, saaledes at den begærte Vidneførsel bliver at fremme, og efter at Købmand Carl Sand efter Sagens Indbringelse for Overretten ved en den 1ste Juli dette Aar afgiven skriftlig Erklæring har tilbagekaldt den oven nævnte Mandatarfuldmagt samt erklæret, at han herefter selv indtræder som dominus litis i Appellsagen, har han gentaget den saaledes nedlagte Paastand.

Indstævnte Jørgensen har — næst at henstille, at Sagen ex officio afvises fra Overretten — paastaaet den indankede Kendelse stadfæstet, medens de Indstævnte Sørensen, Andersen og Bilgrav principalt have paastaaet Sagen afvist fra Overretten og subsidiært have procederet til Stadfæstelse af den indankede Kendelse.

Efter Sagens Indbringelse for Overretten har Drejer P. Christensen i Skive ladet møde og fremlægge et af ham den 1ste Juli dette

Aar underskrevet Dokument, hvorved han som Fader og Kurator for ovennævnte Kontorist Christensen, der angives at være født den 15de Maj 1881, erklærer, at det er med hans fulde forudgivne Billigelse, at bemeldte hans Søn har paataget sig at udføre en Retssag for Købmand Carl Sand i Bjerringbro som dennes Mandatarius, samt at han ratihaberer alt, hvad hans Søn i bemeldte Egenskab har foretaget. Da denne Erklæring maa anses at afhjælpe den Mangel, at Sagen af Christensen var paastævnet for Overretten uden Kurators Medvirkning, bliver der ikke Spørgsmaal om paa Grund heraf at afvise Sagen her fra Retten, hvortil der ej heller i øvrigt findes Føje.

Idet bemeldte Christensen i Henhold til den ham af Købmand Carl Sand meddelte Mandatarfuldmagt med Undtagelse af den fornævnte Forligsklage er optraadt som egentlig Part i den ved Klagen indledede Retstrætte angaaende det foran ommeldte Formuekrav, maa Lovgivningens almindelige Regler angaaende Procesparters Habilitet til at raade over Sagens Genstand komme til Anvendelse med Hensyn til hans Dispositioner over nævnte Krav. Herefter har Christensen imidlertid ikke gyldigt kunnet optræde under Forligsprøven uden Kurators Medvirkning, og da denne Mangel ikke kan anses afhjulpen ved den fornævnte af hans Fader afgivne Ratihabitions-erklæring, kan den stedfundne Forligsmægling saaledes ikke forudsættes at være egnet til at danne Grundlag for Sagens videre Forfølgning ved Retten.

Idet der nu til Fyldestgørelse af Forskriften i Forordning 20de Januar 1797 om, at intet Tingsvidne, der sigter til Bevis i Rettergangstrætter, maa tilstedes, førend Hovedsagen er indkommet for Forligsmæglerne, maa udkræves, at Hovedsagens Indbringelse er sket paa behørig Maade, samt da Dommeren i Vidnesagen maa være berettiget til for sit Vedkommende selvstændig at bedømme, om dette Krav er sket Fyldest, maa det billiges, at Vidnesagen ved den paa-ankede Kendelse er afvist, og bemeldte Kendelse vil derfor for saa vidt være at stadfæste, hvorved endnu bemærkes, at der ikke vil kunne tages noget Hensyn til den foran ommeldte, af Købmand Carl Sand her for Retten nedlagte Paastand, allerede fordi den fremhævede Mangel ved Forligsmæglingen ogsaa maatte vitiere en Fortsættelse af Hovedsagen, efter at Sand var indtraadt i denne i Christensens Sted. Citanten vil derhos have at betale de Indstævnte i Kost og Tæring for Underretten de i Kendelsen bestemte Beløb samt have at godtgøre dem Processens Omkostninger for Overretten, Indstævnte Jørgensen med 40 Kr. og de Indstævnte Sørensen, Andersen og Bilgrav hver med 10 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 275.

Advokat Hindenburg

contra

Christen Jensen (Def. Jensen),

der tiltales for ulovlig at have tilvendt sig Kuglesten paa den til Greve Danneskjold-Samsøes Ejendom »Sømose« hørende Strandbred.

Møens Herreds Politirets Dom af 11 August 1903: Tiltalte Lars Herman Madsen bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Christen Jensen og Mads Gunnerdahl Madsen bør udrede en Bøde til Statskassen, først nævnte af 25 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden Eksekutionsfristens Udløb hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage, og sidst nævnte af 16 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden Eksekutionsfristens Udløb hensættes i simpelt Fængsel i 2 Dage, samt, en for begge og begge for en, betale Sagens Omkostninger. De idømte Bøder at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juni 1904: For saa vidt angaar Tiltalte Mads Gunnerdahl Madsen afvises Sagen fra Politiretten. Tiltalte Christen Jensen bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører William Lund og Prokurator Kaas, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er rettelig henført under Straffelovens § 235, men da dette hans Forhold, saafremt det var inddraget under den ved Stevns Faksø Herreders Politirets Dom af 15 December f. A. paakendte Sag, ikke skønnes at ville have medført nogen Forhøjelse af den ham ved nævnte Dom ikendte Straf, vil der ikke nu kunne idømmes ham nogen Tillægsstraf i Henhold til Straffelovens § 64, medens han dog vil have at udrede Sagens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Christen Jensen bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesterets-sagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Møns Herreds Politiret hertil indankede Sag, der i første Instans tillige angik en tredje Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket her for Retten, tiltales Christen Jensen og Mads Gunnerdahl Madsen, af hvilke Tiltalte Jensen, der er født den 23 September 1867, er anset ved Ulfborg-Hind Herreders Ekstrarets Dom af 18 Januar 1895 efter Straffelovens § 100, 1ste Stk., jfr. § 98 og 101, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved Stevns-Faxe Herreders Politirets Dom af 15 December f. A. efter Straffelovens § 235 med simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos han den 28 August 1900 inden sidst nævnte Ret for Brugstyveri har vedtaget en Statskassen tilfaldende Bøde, stor 20 Kr., og Tiltalte Madsen, der er født den 4 Juni 1887, ikke er funden tidligere straffet, for ulovligen at have tilvendt sig Kuglesten paa den til Grev Danneskjold-Samsøes Ejendom »Sømose« hørende Strandbred.

Da den Paategning, som af vedkommende Stævningmænd er givet Politiretsstævningen om dennes Forkyndelse for Tiltalte Madsen, der ikke er mødt efter Stævningen, alene udviser, at denne paa hans Bopæl under hans Fraværelse er forkyndt for hans »mindre Søskende og i Murer Hans Hermansens Hustrus Paahør«, kan denne Tiltalte ikke anses behørig indvarslet under Sagen, og denne vil derfor for hans Vedkommende være at afvise fra Politiretten.

Ved Tiltalte Jensens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige til Dels under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumptionsforhør tilvejebragte Oplysninger er det godtgjort, at han den 4 August 1902 i Forening med Medtiltalte Madsen paa den ovennævnte Strandbred, hvortil de sammen med den ovenfor ommeldte tredje Tiltalte ankom med en denne tilhørende Dæksbaad, som de opankrede ud for Stranden, har tilegnet sig en Del til 2 Kr. 50 Øre Tønden vurderede Kuglesten, som de opsamlede paa tørt Land ovenfor den daglige Vandstandslinie. Medens Tiltalte Jensen har erkendt, at han, i Forening med de to andre under Sagen tiltalte, i Vandstandslinien havde opsamlet ca. 10 Tdr. Kuglesten, som i en Pram blev førte ud til Dæksbaaden og indladet i denne, og som de senere solgte til en Opkøber for 3 Kr. 35 Øre Tønden, hvoraf Tiltalte Jensen efter forud gaaende Aftale skulde have $\frac{1}{3}$ af Nettoudbyttet, har han med Hensyn til Mængden af de oven over Vandstandslinien opsamlede Kuglesten forklaret, at han og Medtiltalte Madsen i Forening her kun havde opsamlet ca. 1 Td. Kuglesten, hvilke de, da de derefter b'ev antrufne af »Sømose«s Ejers Folk, frivilligt kastede tilbage paa Strandbredden.

Om Størrelsen af dette sidst nævnte Kvantum Sten have Skovbetjent Christian Hansen af »Nordfeld« og Husmand Jens Rasmussen af Elmelunde under Ed forklaret, først nævnte, at det udgjorde 1 eller $1\frac{1}{2}$ Tønde, sidst nævnte, at det efter hans Skøn var omtrent $1\frac{1}{2}$ Tønde.

Tiltalte Jensen vil for det anførte Forhold, for hvilket Ejeren af »Sømose« har begæret de Tiltalte straffede, være at anse efter Straffelovens § 235, jfr. § 64, med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Tirsdagen den 25 Oktober.

Nr. 15. **Bonde Jón Jonsson (Arntzen)**

contra

Landshøvding for Island **M. Stephensen** paa den islandske Landskasses Vegne (Ingen),

betræffende Appellantens Berettigelse til Nedsættelse af Landskylden for 1897—98.

Eyjafjord Syssels Gæsterets Dom af 14 April 1900: Den Indstævnte, Bonde Jon Jonsson paa Munkathveraa, bør i denne Sag fri at være for Citanten, Islands Landskasses Tiltale. Sagens Omkostninger ophæves.

Den islandske Landsoverrets Dom af 15 April 1901: Indstævnte, Jon Jonsson, Bonde paa Munkathveraa, betaler Landskassen 52 Kr. 78 Øre, og skal have sin Bygselsret til Landskassejorden Munkathveraa forbrudt, med Varsel ifølge hans Bygselsbrev af 24de November 1853 § 12. I Sagsomkostninger betaler han Appellanten 80 Kroner. Dommen at efterkommes inden 8 Uger efter dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Rette antaget, at det ikke var nødvendigt for Appellanten at anlægge Kontrasag for at opnaa den Nedsættelse af Landskylden for 1897—98 til det Beløb, hvortil han efter den i Dommen omhandlede Skønsforretning ansaa sig berettiget.

Denne Skønsforretning, der findes at være afholdt i Overensstemmelse med Reglerne i Lov 12 Januar 1884 om Borthygsling m. v., udviser nu, at den Appellantens Lejejord tilføjede Beskadigelse i al Fald paa en Del af Jorden var skønnet at være saa betydelig, at den ikke kunde ventes udbedret i Løbet af et Aar, og Forretningen maa endvidere forstaaes saaledes, at den Jorden tilføjede Forringelse for Aaret 1897—98 — for hvilket Aar Appellanten alene krævede Erstatning — fastsættes til 232 Alen. Efter dette Resultat af Forretningen, som Indstævnte end ikke har gjort Forsøg paa at faa ændret gennem et Overskøn efter Reglerne i ovennævnte Lovs § 34, findes det af Appellanten fremsatte Krav paa Nedsættelse af Landskylden for det anførte Aar at være hjemlet ved Lovens § 17, sidste Punktum. Som Følge heraf vil Appellanten i det hele være at frifinde, hvorhos Processens Omkostninger for Højesteret ville være at paalægge Indstævnte, medens de i øvrigt blive at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Bonde JonJonsson, bør for Tiltale af Indstævnte, den islandske Landskasse, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Gæsteretten samt for Landsoverretten ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Indstævnte til Appellanten med 200 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Juli Maaned 1897 oversvømmede Eyjafjord Aa og Thveraa, som løbe langs med det Landomraade, som tilhører Indstævntes Lej jord, Landskasejorden Munkathveraa, en større Del af bemeldte Jords Enge, og afsatte paa forskellige Steder et betydeligt Lerlag, og Thveraaen tillige en hel Del Grus. Indstævnte henvendte sig da til vedkommende Administrator og paastod, at disse Beskadigelser, som Oversvømmelsen havde bevirket paa Jorden, blev synede i Overensstemmelse med § 17 i Loven af 12 Januar 1884 om Bortbygsling og Brug af Jordejendomme og om Udtægtsforretninger, og lod Administratoren derpaa Udtægtsmændene afholde Syn over Beskadigelserne den 7 August s. A., under hvilket baade Administratoren og Indstævnte begge var til Stede. Efter Synsforretningens Afslutning affattede Udtægtsmændene en skriftlig Beskrivelse af Beskadigelserne, og tilkendegav det som sin Mening, at Jordens Landskyld burde nedsættes for det Aar med 232 Alen paa Grund af Beskadigelserne. Denne Syns- og Skønsforretning fik Administratoren i Hænde i November s. A., og indsendte han den til Amtmanden, men denne lod da Administratoren tilkendegive Indstævnte, at Synsforretningen var saaledes beskaffen, at der ikke kunde tages Hensyn til den, og at Indstævnte ikke kunde forvente at erholde Nedsættelse i Landskylden for andre Beskadigelser end dem, der bevirkede langvarige Beskadigelser af Jorden, og at han behøvede derfor, for at faa Godtgørelse for Beskadigelser paa Jorden, at lade en ny Synsforretning foretage over de Beskadigelser, som bevirkede en vedvarende Forringelse af Jorden i Overensstemmelse med § 17 i forbemeldte Lov af 12 Januar 1884. Indstævnte føjede sig dog ikke efter denne Amtmandens Henvi sning, men den 11 November 1898, da han skriftlig gjorde Rede for Jordens Afgift til Administratoren for Aaret 1897—98, henviste han denne blandt andet som delvis Betaling deraf til Halvdelen af den under Skønsforretningen takserede Nedsættelse af Landskylden, eller i Penge ifølge Kapitelstaksten Kr. 52 78 Ø., som han mente at der tilkom ham ifølge Taksationsforretningen. Administratoren antog dog ikke som gyldig denne Betaling af Jordskylden, men op-sagde Indstævnte, efter at have erholdt Amtmandens Samtykke, hans Bygsel paa Jorden, paa Grund af mangelfuld Betaling af Jordskylden, ved Skrivelse dat. 9 December s. A., hvorefter Indstævnte skulde fra-træde Jorden til Fardag 1899. Denne Opsigelse blev dog ikke forfulgt

overfor Indstævnte, som protesterede imod den og blev siddende. Den 5 Januar f. A. blev denne Sag anlagt imod Indstævnte for mangelfuld Betaling af Jordlejen, ifølge Landshøvdingens Befaling, for Eyjafjord Syssels Gæsteret, efter at Indstævnte forinden var blevet indkaldt for Forligskommissionen, hvor han dog ikke mødte, og blev det paa Landskassens Vegne paastaet for Gæsteretten, at Indstævnte blev dømt til at fratræde Jorden Munkathveraa til Fardag 1900 og til at betale Jordlejerestancer for 1897—98 med Kr. 52. 78, samt Sagsomkostninger. Indstævnte paastod derimod Frifindelse for Landskassens Krav, og Erstatning for Formuetab, bevirket ved Opsigelsen og Retsforfølgningen, samt Sagsomkostninger. Blev Sagen paadømt i bemeldte Ret den 14 April f. A. saaledes, at Indstævnte blev frifundet for Landskassens Tiltale og Sagens Omkostninger hævede.

Denne Dom er nu paa Landskassens Vegne blevet appelleret til Overretten, med Stævning dat. 13 Oktober forrige Aar, hvor der er blevet nedlagt den Paastand paa Landskassens Vegne, at Indstævnte bliver dømt til at have sin Bygselsret til Jorden Munkathveraa forbrudt, og til at betale det paastævnte Beløb, Kr. 52. 78, men at derimod Indstævntes Paastand om Nedsættelse i Landskylden og om Erstatning bliver afvist fra Gæsterettens Behandling, eftersom han ikke har kontrastævnet, men at der i modsat Fald ikke bliver taget noget Hensyn til disse Krav, da de i sig selv ere uretmæssige og aldeles ubegrundede. In subsidium nedlægges den Paastand, at Indstævnte bliver dømt til at betale Kr. 52 78 Ø., med eller uden Afvisning af hans Kontrakrav, og endelig, at han under alle Omstændigheder bliver dømt til at betale Sagsomkostninger for begge Retter. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten og Ingen paa hans Vegne, uagtet han er lovlig stævnet, og maa Sagen derfor paadømmes efter de fremlagte Dokumenter og Bevisligheder, i Overensstemmelse med N. L. 1—4—32 og Forordning 3 Juni 1796 § 2.

Det skal først bemærkes, at naar denne Sag er blevet anlagt imod Indstævnte paa Grund af manglende Betaling af hans Jordleje, og til at have sin Bygselsret til Jorden forbrudt som Følge af Afgiftens Ikke-Erlæggelse, da behøvede Indstævnte ikke at anlægge Kontragsmaal for at kunne fremføre den Forsvarsgrund, at han havde betalt Jordlejen for den manglende Del per compensationem og ved at anvise som Betaling af en Del af Afgiften den Erstatning, som han ansaa sig berettiget til at fordre for den paa hans Lejejord stedfundne Beskadigelse. Spørgsmaalet om det, hvor vidt Indstævnte har været berettiget til at fordre en saadan Skadeserstatning, bliver derfor ikke at afvise fra Retten, som Appellanten har paastaet, men Sagens Udfald bliver afhængigt af, om Indstævntes Krav paa den ommeldte Erstatning for Beskadigelse har været retmæssigt, og Anvisning paa Erstatningen som et Afdrag i Jordlejen derfor lovlig Betaling deraf.

Som før bemærket, skønnede Synsmændene, at Landskylden af Munkathveraa for Fardagaaret 1897—98 burde nedsættes med 232 Alen paa Grund af bemeldte Beskadigelse af Jordens Enge, men Halvdelen af dette Beløb, eller i Penge Kr. 52. 78, ansaa Indstævnte sig berettiget til at fordre erstattet af Ombudskassen i Overensstemmelse med § 17 i fornævnte Lov af 12 Januar 1884, og gjorde han sig derfor selv betalt af den Sum, per Kompensation, da han betalte Jordlejen.

I Skønsmændenes Synsforretning af 7 August 1897 er de her omhandlede Beskadigelser paa Munkathveraa's Enge i Sommeren 1897 beskrevne saaledes, at større Strækninger af Jordens Enge ere blevne til liden eller ingen Nytte i den Sommer paa Grund af det af Eyjafjord Aa indførte Dynd, og at Tveraaen paa en temmelig stor Engstrækning har afsat Ler og Grus og ødelagt den i den Grad derved, at trods man der tidligere har høstet henved 100 Heste Hø, da mene Synsmændene, at saa godt som intet vil høstes der den Sommer. Angaaende Jordens varige Forringelse paa Grund af Beskadigelsen drister Synsmændene sig ikke til at afgive noget Skøn, undtagen for saa vidt de anse det for klart, at Engen »paa enkelte Steder« ikke kan blive lige saa god i Løbet af de næste Aar. Denne Synsmændenes Beskrivelse af Beskadigelserne indeholder ikke noget Bevis for, at Jorden Munkathveraa »alt i alt, eller som Helhed betragtet«, er bleven forringet for længere Tid end denne ene Sommer (1897) paa Grund af Beskadigelsen, og endnu mindre, at den skete Forringelse vil blive langvarig; det er ogsaa bevist under Sagen af Appellanten, at i de to nærmest paafølgende Aar har Høbøsten af Jordens Enge været særlig god og større end i de tre før Beskadigelsen nærmest foregaaende, men det, at Jorden er bleven mere forringet, end der kan bødes paa i et Aar, eller saaledes beskadiget, at den bliver varigt forringet, er Betingelse for, ifølge § 17 i Lov 12 Januar 1884, at Jorddrotten er pligtig til at erstatte Lejlændingen Jordens Forringelse paa Grund af Beskadigelser, bevirkede ved Oversvømmelser o. desl. Ifølge selve Skønnsforretningen forelaa der saaledes ikke en slig Forringelse af Indstævntes Lejebjord, som Jorddrotten ifølge bemeldte Lovparagraf var pligtig at erstatte Lejeren. Og uagtet Synsmændene tilkendegav sin Mening om Nedsættelse af Landskylden, som Jordens Forringelse paa Grund af Beskadigelsen skulde medføre, da kunde denne deres Mening eller Skøn ikke paalægge Jorddrotten nogen Pligt til at finde sig i Nedsættelsen, eftersom Loven ikke hjemlede Lejlændingen den ifølge Beskadigelsernes Natur og Beskaffenhed, saadan som Synsmændene beskrev disse.

I Overensstemmelse hermed havde Administrationen som paagældende Jorddrot Ret til at nægte Indstævnte den omtvistede Nedsættelse af Landskylden for bemeldte Beskadigelser paa hans Lejebjord, og da han nu alligevel ikke har betalt Landskylden af Jorden for Fardagaaret 1897—1898 for den Sums Vedkommende, som Nedsættelsen beløber sig til, da bliver i Overensstemmelse med Appellantens Paastand Indstævnte at dømme til at udrede denne med Kr. 52.78, og tillige til at have forbrudt sin Bygselsret til Jorden med Varsel i Overensstemmelse med hans Bygselsbrev af 24 November 1853 § 12. Overensstemmende med dette Sagens Udfald findes det rigtigt, at Indstævnte betaler Sagsomkostninger for begge Retter, som fastsættes 80 Kroner.

Nr. 82. **Malerlauget i København (Arntzen)**

contra

Malmester Erik Juell (Ingen),

betræffende Retmæssigheden af Indstævntes Eksklusion af Malerlauget.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de September 1903: De Indstævnte, Malerlauget i København, bør under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfældende Bøde af 10 Kroner for hver Dag, de sidde denne Dom overhørig, genoptage Citanten, Malermester Erik Juell, som Medlem af Malerlauget. For saa vidt den oven ommeldte Erstatningspaastand angaar, bør de Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet væsentligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen bealer Appellanten, Malerlauget i København, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at de Indstævnte, Malerlauget i København, paa en den 14de Maj 1901 afholdt ekstraordinær Generalforsamling har ekskluderet Citanten, Malermester Erik Juell, af bemeldte Laug og derved paaført ham ikke blot Tort og Kreditspilde men ogsaa, da Udelukkelse af Lauget bl. a. tillige medfører Udelukkelse af Arbejdsgiverforeningen, stort økonomisk Tab, paastaar Citanten, efter hvis Formening Eksklusionen er ulovlig og uberettiget, de Indstævnte tilpligtede under en daglig Mulkt at genoptage ham som Medlem af Lauget samt i Erstatning for Tort, Kreditspilde og Tab at betale ham et af uvillige inden Retten paa de Indstævntes Bekostning udmeldte Mænd fastsat Beløb og Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte paastaa sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at der for Malerlauget i København gælder Love, der ere forsynede med kgl. Konfirmation af 4 Juli 1890 med tvende henholdsvis den 15 Februar 1898 og 15 December 1900 ligeledes kgl. konfirmerede Tillæg. Paa en af Malerlauget den 9 Marts 1900 afholdt Generalforsamling vedtoges derhos,

at den saakaldte Malermesterforening med de for denne gældende Love skulde indgaa som direkte Led i Malerlauget, saaledes at den skulde fortsættes som Malerlaugets Afdeling B med det Formaal ved nøje Sammenslutning af Laugets Medlemmer, der alle skulde være pligtige tillige at være Medlemmer af Afdelingen, at tilvejebringe et bedre kollegialt Samarbejde end tidligere og at hæve Priserne for Arbejdet til dets virkelige Værdi, i hvilket Øjemed der skulde udarbejdes en Prisliste over Minimalpriserne for almindeligt Malerarbejde. Der skulde derhos oprettes et fast Kontor til Varetagelse af de under Afdelingen henhørende Forretninger. I Malermesterforeningens saaledes for Afdeling B med faa Ændringer vedtagne Love fandtes bl. a. følgende Bestemmelser: i § 1, at ethvert Medlem af Lauget, som agtede at indgive Tilbud paa et Arbejde paa over 100 Kr., straks skulde meddele dette til oven omtalte Kontor og Dagen før Tilbudet afgaves, personligt møde paa Kontoret med Opgivelse af Arbejdslønnen; i § 2, at det Medlem af Lauget, som overtog Arbejdet, var pligtig til, naar mindst Halvdelen af Betalingen for samme var udbetalt til ham, til Afdelingens Administrations- og Reservefond at indbetale et i hvert enkelt Tilfælde nærmere fastsat Beløb, dog ikke over 5 pCt. og ikke under 2 pCt. af hele Tilbudssummen, dog at ved Tilbud paa over 20000 Kr. Indbetalingen kunde nedsættes til 1 pCt.; i § 3, at dette Fonds Midler efter Fradrag af Administrationsudgifterne skulde godskrives de respektive Tilbudsgiveres Konti; i § 4, at intet Medlem af Malerlauget kunde unddrage sig Forpligtelsen overfor Afdeling B undtagen ved Forretningens Ophør, Dødsfald eller Eksklusion, og i § 5, at der, efter at de Tilbud, der oversteg eller gik under en nærmere angiven Størrelse, vare udskudte, naar ikke særlige Hensyn gjorde sig gældende, skulde være fri Konkurrence, saaledes at det laveste Tilbud skulde have Fortrinnet. Endelig bestemtes det i § 15, at ethvert Medlem af Lauget ved sin Indtrædelse skulde underskrive disse Love og forpligte sig til nøje at overholde Bestemmelserne i Lovene og paa Æresord ikke meddele noget om samme til udenforstaaende. I Slutningen af Paragraffen hed det derhos, at Brud paa §§ 1—3 og 15 kunde medføre, at Laugets Generalforsamling kunde ekskludere et saadant Medlem, og at de af Generalforsamlingen ifølge § 15 truffne Afgørelser vare inappellable og ikke kunde indankes for nogen anden Domstol.

Citanten, der var Medlem af Malerlauget, da Generalforsamlingen af 9 Marts 1900 afholdtes, havde allerede paa denne Generalforsamling forlangt, at Malermesterforeningens Love skulde oplæses paa Generalforsamlingen, for at de tilstedeværende kunde faa Lejlighed til at gøre sig bekendte med disse og, da dette ikke skete, protesteret mod, at Lovene for Afdeling B skulde være bindende for Laugets Medlemmer, og Citanten maa antages vedblivende at have vægret sig ved at underkaste sig disse Love.

Paa en af Malerlauget den 11 April 1901 afholdt Generalforsamling blev der vedtaget nye Love for Afdeling B, hvilke Love i det væsentlige indeholdt samme Bestemmelser som de ældre Love, dog at Bestemmelser i § 3 om, at de indbetalte Procenter skulde godskrives Tilbudgivernes-Konti, forandredes til, at de skulde anvendes til Dannelsen af en Grundfond til Fremme af fælles faglige Interesser.

Medens Citanten til Dels vil have kendt Lovene for Afdeling B i deres oprindelige Form og navnlig ogsaa den ovenfor omtalte Bestemmelse i § 3, vil han derimod ikke have vidst, at der var vedtaget de omtalte nye Love for Afdelingen.

De Indstævnte have til Støtte for deres Paastand anført, at ifølge det under 15 December 1900 stadfæstede Tillæg til Laugslovenes § 8, 1ste Stk., kunne Medlemmer, der »aaenbart handle mod Laugets Interesser eller vise sig uværdige til at være Medlemmer af Lauget«, udelukkes ved en Generalforsamlingsbeslutning. Da nu Generalforsamlingen, som ifølge Laugslovenes § 15 har den højeste Magt og Myndighed i Laugets Anliggender, har statueret, at Citanten ved ikke at ville underkaste sig de af Generalforsamlingen i Laugets Interesse vedtagne Love for Afdeling B har handlet mod Laugets Interesser, og Spørgsmaalet, om et Forhold strider mod Laugets Interesser og om, hvad der gør et Medlem uværdigt til at være Medlem af Lauget, efter de Indstævntes Formening kun kan afgøres af Lauget selv gennem dettes øverste Organ, Generalforsamlingen, er Citanten, efter hvad de Indstævnte endvidere have forment, endeligt og paa en for ham bindende Maade udelukket af Lauget.

Her overfor har Citanten indvendt, at der ikke paahvilede ham nogen Pligt til at underkaste sig de for Afdeling B gældende Love, og at Eksklusionen paa Grund heraf er ulovlig. Citanten har nemlig ikke frivilligt paataget sig en saadan Pligt, og i selve Laugslovene findes ingen Bestemmelse herom. For saa vidt Generalforsamlingen har vedtaget, at alle Laugets Medlemmer som saadanne ogsaa skulle være Medlemmer af Afdeling B og sammes Love underkastede, er denne Beslutning, efter hvad Citanten endvidere har gjort gældende, uforbindende for ham, da en saadan Bestemmelse for at være gyldig maatte være forsynet med Indenrigsministeriets Sanktion, der ikke in casu ses at være indhentet som foreskrevet i den foromtalte, den 4 Juli 1890 meddelte kongelige Konfirmation paa Laugets Love. Men som en saadan Forandring i Laugslovene maa den her omhandlede Vedtagelse efter Citantens Formening anses. Laugslovenes § 3 lyder nemlig saaledes:

»Til Fremme for Laugets Tarv og Medlemmernes specielle Interesser ere disse pligtige til ved Optagelsen i Lauget at indtræde i og bidrage til »Malmestrenes gensidige Spare- og Hjælpefond« samt Malerlaugets Ulykkesforsikring, ligesom de ogsaa tillige indenfor Laugsorganisationen ere Medlemmer af »Fællesrepræsentationen for Dansk Industri- og Haandværk«, »Arbejdsgiverforeningen af 1896« og »Fællesforeningen af Danmarks Malmestre«, i det hele under de for disse Foreninger gældende særlige Love og Bestemmelser. . . .«

Der findes nu ogsaa at maatte gives Citanten Medhold i, at Generalforsamlingens Vedtagelse af, at Malerlaugets Medlemmer som saadanne skulle være Medlemmer af Afdeling B og underkastede de for

Færdig fra Trykkeriet den 10 November 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 30.

Tirsdagen den 25 Oktober.

denne gældende Love, for at blive gyldige skulde have været forsynet med Indenrigsministeriets Sanktion, da denne Vedtagelse maa betragtes som en Tilføjelse til Laugslovenes § 3. Men herefter findes Eksklusionen, hvis Berettigelse Citanten ikke ved Generalforsamlingens Afgørelse af Spørgsmaalet kan være afskaaret fra at faa forelagt Domstolene til Prøvelse, at have savnet Føje, og de Indstævnte ville derfor i Overensstemmelse med Citantens Paastand under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 10 Kroner for hver Dag, de sidde denne Dom overhørig, have at genoptage Citanten som Medlem af Malerlauget.

Den af Citanten nedlagte Erstatningspaastand findes ikke at kunne tages til Følge, da Citanten ikke mod de Indstævntes Benægtelse har godtgjort at have lidt Tab ved Eksklusionen.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 88. Parcellist **Claus Petersen** (Jensen)

contra

Parcellisterne **Rasmus Knudsen**, **Jens Jørgensen** og **Ole Hansen** (Ingen),

betræffende en Færdselsret.

Lollands Sønder Herreds ordinære Rets Dom af 19 Juni 1902: Indstævnte, Parcellist Claus Pedersen i Hoby, bør for Tiltale af Citanterne, Parcellisterne R. Knudsen, Jens Jørgensen og Ole Hansen ibd., i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Juni 1903: Appellindstævnte, Parcellist Claus Pedersen af Hoby, bør under en Maribo Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 2 Kroner for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, udlægge til Vej det Stykke af

Matr. Nr. 14 b af Hoby, Gloslunde Sogn, som efter det fornævnte Terrainkort tidligere har udgjort en Del af den under Sagen omhandlede Vej. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Hensyn til Fremstillingen i den indankede Dom bemærkes, at den Fælleslod Matr. Nr. 14, der er afsat paa det den 24 April 1853 udfærdigede Kopikort over Matr. Nr. 4 og 30 d af Hoby, ikke er beliggende i Hoby, men i Tjørnebjerg, og saaledes ikke, som i Dommen anført, er identisk med Appellantens Ejendom Matr. Nr. 14 b i Hoby, ligesom der i øvrigt ej heller paa Kortet er afsat en 6 Alen bred Vej eller overhovedet nogen Vej paa den nævnte Fælleslod. Endvidere bemærkes, at den tvers over Hobyskov førende Vej, der er afsat paa det under Sagen fremlagte Generalstabskort fra 1889, maa antages at være den nedenfor nævnte i dette Aar anlagte Kørevej og ikke, som i Dommen anført, den Tvervej, der findes afsat paa det af de Indstævnte den 28 Februar 1901 fremlagte Terrainkort, i hvilken Henseende det tilføjes, at den sidst nævnte Vej er den samme som den i Dommen ommeldte tvers over Hobyskov førende Vej, der med en Bredde af 6 Alen er opført paa den fremlagte Kopi af det ældste til Matrikulen af 1844 hørende Matrikulskort.

Som af Appellanten for Højesteret erkendt, udviste de under Sagen fremkomne Oplysninger, at der siden Begyndelsen af forrige Aarhundrede, da Markarbejdet ved Matrikuleringen af Hoby, og, som det maa antages, ogsaa Udskiftningen af Hobyskov fandt Sted, har eksisteret en tvers over Hobyskov førende Vej som den paa det nævnte Matrikulskort afsatte, og det maa antages, at denne Vej, der ved Matrikulsberegningen blev undertagen fra Skyldsætningen, har været til Brug for Lodsejerne i Hobyskov. Ifølge et under Sagen afhørt Vidnes Forklaring maa Vejen, for saa vidt den førte over Matr. Nr. 14 b, antages at have været bevaret som Vej omtrent til 1860, hvorved bemærkes, at en for Højesteret fremlagt »Kopi af Generalstabens Opmaaling 1841« ikke findes at afgive Bevis for, at Vejen ikke eksisterede i Aaret 1841. Det maa dernæst ved de afgivne Vidneforklaringer anses godtgjort, at Vejen fra den Tid, da den opførte at eksistere som egentlig Vej, indtil 1889 ikke paa anden Maade har været nedlagt, end at Færdselen til Stadighed er vedbleven væsentlig i den tidligere Vejretning ad Gangstier, der altid paa ny dannedes, naar de ved Arealets Dyrkning vare forsvundne, og det maa herefter antages, at der for Ejerne af de Indstævntes Øst for Matr. Nr. 14 b beliggende Jordlodder i Hobyskov i 1889 var bevaret Ret til Færdsel over Matr. Nr. 14 b.

I 1889 skete der den Forandring i de paagældende Vejforhold, at der tvers over Hobyskov blev anlagt en Kørevej (Markvej), der, for saa vidt den gik over Matr. Nr. 14 b, kom til at ligge ca. 20 Favne nordligere end den da eksisterende Gang-

sti, og det er uomtvistet, at Gangstien samtidig med Aabningen af denne Vej blev nedlagt af Ejeren af Matr. Nr. 14 b og de øvrige Lodsejere, over hvis Lodder den gik, saa at Færdselen derefter udelukkende skete ad den nye Vej. Det er den over Matr. Nr. 14 b førende Del af denne nye Vej, som Appellanten, som det maa antages i Aaret 1900, afspærrede.

Vel er det nu ikke tilfulde godtgjort, at der er givet de Indstævnte en udtrykkelig Tilladelse til at benytte bemeldte Vej over Matr. Nr. 14 b; men da de kun paa denne Maade kunde udøve deres Færdselsret, naar Gangstien blev nedlagt, er det uantageligt, at de skulde have samtykket heri uden under Forsætning af, at de erholdt Adgang til at benytte Vejen, og Appellanten har erkendt, at saadan Benyttelse — ogsaa til Kørsel — uden Indsigelse har fundet Sted, indtil han afspærrede Vejen. Under disse Omstændigheder kunde han i alt Fald kun da være berettiget hertil, naar der paa ny aabnedes de Indstævnte den før Vejens Anlæg hafte Adgang til Færdsel over Matr. Nr. 14 b og videre mod Vest, hvilket imidlertid ikke er sket, idet det er uomtvistet, at de Indstævnte fra Afspærringen indtil Dommens Afsigelse faktisk have været afskaarne fra at udøve deres Færdselsret.

Appellanten vil derfor — idet Sagens processuelle Stilling for Højesteret ikke findes at være til Hinder derfor — være at kende uberettiget til at hindre Benyttelsen af den over Matr. Nr. 14 b førende Del af den her omhandlede Vej til Færdsel fra og til de Indstævntes Øst for Matr. Nr. 14 b beliggende Jordlodder. Derimod findes det ikke nødvendigt, som af de Indstævnte endvidere paastaat, at paalægge Appellanten paa ny at udlægge det paagældende Vejstykke, idet han for Højesteret har erklæret, at han efter Dommens Afsigelse har tilladt de Indstævnte at benytte Vejen, der saaledes maa antages for Tiden at være aaben for Færdsel af dem.

Processens Omkostninger for alle Retter blive at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Parcellist Claus Petersen, bør være uberettiget til at hindre Benyttelsen af den over hans Jordlod, Matr. Nr. 14 b i Hoby, førende Del af den oven ommeldte Vej til Færdsel fra og til de de Indstævnte, Parcellisterne Rasmus Knudsen, Jens Jørgensen og Ole Hansen, tilhørende Øst for Matr. Nr. 14 b liggende Jordlodder. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at Appelindstævnte, Parcellist Claus Petersen af Hoby ube-

rettiget har afspærret en privat Vej, der i mangfoldige Aar skal have gaaet fra Parcellist Jens Krankers Lod, Matr. Nr. 10 g af Hoby, Goslunde Sogn, i vestlig Retning over de Appellanterne, Parcellisterne Rasmus Knudsen, Jens Jørgensen og Ole Hansen, alle af Hoby, tilhørende Jordlodder, Matr. Nr. 13 c, 8 c, 9 c, 13 d og 12 c, 8 b, 11 b og 10 e, 12 b, 9 e og 11 c, alle af Hoby, og derfra tvers over Appelindstævntes Jordlod, Matr. Nr. 14 b samme Steds, samt over Matr. Nr. 5, 4 a og 2 a samme Steds og videre mod Vest til Hoby By, saaledes som nærmere angivet paa et for Underretten den 28 Februar 1901 fremlagt Terrainkort over Hoby By, paastode Appellanterne under nærværende fra Lollands Sønder Herreds ordinære Ret hertil indankede Sag i første Instans Appelindstævnte kendt uberettiget til at afspærre og nedlægge den Del af bemeldte Vej, som gaar over nævnte hans Jordlod, samt tilpligtet under Tvang af Dagsmulkt at udlægge Vejen uden nogen Hindring for Vej og Vejliniens naturlige Fortsættelse over hans Jordlod fra og til Naboejendommene, og at betale dem Sagens Omkostninger skadesløst.

Appelindstævnte paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, og ved nævnte Rets Dom af 19 Juni f. A. blev hans Paastand taget til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes, og denne Dom have Appellanterne derefter indanket her for Retten, hvor de principaliter have gentaget deres for Underretten nedlagte Paastand, subsidiært have de paastaaet sig kendte berettigede til Færdsel ad bemeldte Vejlinie over Matr. Nr. 14 b af Hoby som Gangsti, og have de derhos paastaaet sig tillagt Appellsagens Omkostninger skadesløst.

Appelindstævnte procederer til den indankede Doms Stadfæstelse med Tillæg af Sagens Omkostninger her for Retten.

Det fremgaar af en af Matrikulskontoret i 1901 udfærdiget Kopi af det ældste til Matrikulen af 1844 hørende Matrikulkort over et Terrain af Hoby By — hvilken Kopi har Paategning fra Matrikulskontoret om, at Kortet viser Tilstanden, som denne var omtrent ved Aaret 1861 — at den under Sagen omhandlede Vej findes afsat der som gaaende i den foran angivne Retning og havende en Bredde af 6 Alen, og Landbrugsministeriet har i en under Sagen fremlagt Skrivelse af 18 Februar 1902 bl. a. ytret, at den her omhandlede Vej er opført som saadan i den til Matrikulen af 1844 hørende Beregningsprotokol, og at det derfor tør udtale, at bemeldte Vej har været antegnet paa det ældste Matrikulkort før Aaret 1830 — vistnok endogsaa en Del tidligere, idet Markarbejdet ved Matrikuleringen af Hoby er udført i Aaret 1808 — samt at der ikke ses at være foretaget nogen Forandring paa det ældste Matrikulkort af bemeldte Vejs Beliggenhed, saa at den altsaa oprindelig er bleven antegnet paa dette Kort med den Beliggenhed, som Kopien udviser.

Det fremgaar dernæst af en Skrivelse fra Landbrugsministeriet af 6 September 1901, at den tvers over Matr. Nr. 14 b af Hoby løbende Vej ved Matrikulsberegningen er holdt udenfor det Areal, der har været Genstand for Hartkornsansættelse, og det ses af et af Matrikulskontoret den 24 April 1853 udfærdiget Kopikort over Matr. Nr. 4 og 30 d af Hoby By, der er vedhæftet et under Sagen fremlagt Skøde af 8 Maj 1854 paa bemeldte Matr. Nr., at disse havde Andel i Fællesloden Matr. 14 af Hoby — Appelindstævntes nu som Matr. Nr. 14 b

betegnede Ejendom — og findes der paa den paa Kortet optagne Fælleslod afsat en 6 Alen bred, tværs over Lodden i samme Retning som paa det fornævnte Terrainkort angivet gaaende Vej, hvilken Vej yderligere findes afsat paa et fremlagt Generalstabskort over bemeldte Egn fra 1889.

Af et under Sagen optaget Tingsvidne fremgaar derhos, at der i Alderstid har fundet Færdsel Sted tværs over Appellindstævntes Jordlod, omtrent paa det Sted, hvor Vejen paa det fremlagte Terrainkort findes afsat, indtil der i 1889 blev anlagt en Kørevej over Appellindstævntes Lod, ca. 20 Favne længere mod Nord end den oprindelige Vej, men det maa antages, at der i den Periode, der ligger nærmest forud for 1889, ikke har været nogen egentlig Vej over Lodden, men kun en eller to Gangstier, og at disse Stier, naar den Jord, hvorover de gik, blev pløjet, bleve opløjede og tilsaaede, men at der straks igen dannedes en Sti over Lodden, om end denne ikke altid gik netop paa det Sted, hvor den forrige Sti havde ligget, og have Appellanterne anbragt, at da Vejen kun føres til de af dem beboede Parcelsteder, har Fædselen ad det omstridte Vejstykke aldrig været stor, men at de til deres Ejendomme hørende Bygninger for 30—40 Aar siden ere opførte ved den Del af den her omhandlede Vej, som ligger Øst for Appellindstævntes Lod, for at derved kunde have let Adgang til Hoby By ad Vejen.

Appellindstævnte gør til Støtte for sin Paastand om Frifindelse gældende, at det ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer er godtgjort, at der før 1889 ikke i Mands Minde er gaaet nogen Vej over hans Jord som af Appellanterne anbragt, men alene en eller flere Gangstier eller Spor uden bestemt Beliggenhed og i alt Fald af anden Beliggenhed end den nuværende Vej, og har anbragt, at om der end i gammel Tid maatte have eksisteret en Vej, som paa det ældste Matrikulkort ansat, saa maa denne forlængst være nedlagt. Da den Færdsel, som tidligere har fundet Sted over det paa det fremlagte Terrainkort nærmere angivne Vejstykke, er ophørt, da der i 1889 blev anlagt en Kørevej over Appellindstævntes Jordlod, betydeligt nordligere end den oprindelige Vej, formener Appellindstævnte, at al Ret til fremdeles at færdes ad de gamle Spor er bortfalden, og da Appellanterne ikke have enten ved Hævd eller ved kontraktmæssig Overenskomst erhvervet Ret til at færdes ad den nye Vej — i hvilken Henseende Appellindstævnte har anbragt, at selv om Appellanterne maatte have afsluttet en saadan Overenskomst med den tidligere Ejer af Matr. Nr. 14 b af Hoby, er han dog ikke pligtig til at finde sig i Appellanternes Benyttelse af Vejen, da hans Skøde af 22 Oktober 1890 ikke paalægger ham nogen saadan Forpligtelse, — formener han sig berettiget til at afspærre Vejen.

Kopi af det oprindelige Udskiftningskort har ikke kunnet tilvebringes under Sagen, men det maa efter samtlige foreliggende Oplysninger antages, at der siden Udskiftningen i Begyndelsen af forrige Aarhundrede har eksisteret den af Appellanterne angivne Vej, at denne i en Brede af 6 Alen er gaaet over Matr. Nr. 14 b af Hoby, saaledes som paa Terrainkortet angivet, og at denne Vej har været bevaret i alt Fald omtrent til Aar 1860. De under Sagen afhørte Vidner, hvis Forklaringer til Dels omfatte Tiden forinden 1860, have derhos for-

klaret, at der, saa langt tilbage de mindes, har fundet Færdsel Sted over Matr. Nr. 14 b ad en eller to Gangstier omtrent paa det Sted, hvor Vejen over Lodden findes afsat paa Terrainkortet, og et af Vidnerne, der har ejet Matr. Nr. 14 b fra 1867 til 1873, har yderligere forklaret, at Ejerne af Appellanternes Ejendomme ogsaa passerede over Lodden med Vogn, ligesom et Vidne, der har tjent hos en tidligere Ejer af Matr. Nr. 14 b fra Begyndelsen af Trediverne i forrige Aarhundrede til hen imod Aar 1860, har forklaret, at der dengang gik Vej tværs over Lodden i Fortsættelse af den over Naboejendommene gaaende Vej, at han har færdedes ad denne Vej med Heste og at Vejen var saa bred, at den kunde befares med Vogne, dog har Vidnet ikke set Vogne køre ad Vejen. Det er derhos uomtvistet, at der saavel Øst fra som Vest fra fører Vej til det Stykke af Appelindstævntes Lod, hvorover der paa Terrainkortet er afsat Vej, og vel er det oplyst, at Vejen over Appelindstævntes Lod jævnlig er pløjet, men da det ligeledes er oplyst, at Beboerne af Appellanternes Ejendomme stadig ere passerede over den opløjede Jord og have dannet nye Stier, kan heri ikke antages at ligge nogen Anerkendelse af, at Vejen over Appelindstævntes Jordlod var nedlagt, og da Appelindstævntes Anbringende om, at saadan Nedlæggelse skal have fundet Sted, er ganske ubestyrket og i Strid med, hvad der i øvrigt er oplyst under Sagen, vil der ikke kunne tillægges dette Anbringende nogen Betydning.

Da derhos den Omstændighed, at Appellanterne siden Aar 1889 have benyttet en af en tidligere Ejer af Matr. Nr. 14 b i Hoby da anlagt Vej, hvilket efter Appelindstævntes Anbringende skal være sket uden nogen Overenskomst med den daværende Ejer og som en Villighed fra hans Side, ikke kan berøve Appellanterne den dem tilkommende Ret til at færdes over Appelindstævntes Jordlod ad den ældre derværende Vej, saa lidt som denne deres Ret kan bortfalde derved, at Appelindstævntes Skøde ikke paalægger ham nogen Forpligtelse til at taale Færdsel over Lodden, findes Appelindstævnte at have været uberettiget til at afspærre det Jordstykke, der ligger i Fortsættelse af den her omhandlede over Naboejendommen gaaende Vej, for Færdsel, og han vil derfor være at tilpligte under en Bøde af 2 Kroner til Maribo Amts Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, at udlægge det fornævnte Jordstykke til Vej, og vil den indankede Dom være at forandre i Overensstemmelse hermed.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredagen den 28 Oktober.

Nr. 33. Grosserer **Carl Julius Olsen** (Jensen)

contra

Købmand **H. C. Rosenvinge** (Arntzen),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at indfri en Kaution.

Sø og Handelsrettens Dom af 30 April 1903: Indstævnte, Grosserer Carl Julius Olsen, her Steds, bør til Sagsøgeren, Købmand H. C. Rosenvinge i Randers, betale Rm. 29598.96 med Renter deraf, 5 pCt. aarlig, fra den 28 Februar 1900, til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er der under det Appellanten som Selvskyldnerkautionist for C. Bruhn paahvilende forlods Tilsvar medregnet det i den Bogholderikyndiges Opgørelse af 31 Oktober 1899 som Overskridelse af Driftsomkostninger opførte Beløb af Rub. 12202.61 eller Rm. 26845.74 med Fradrag af det i Dommen ommeldte Beløb af Rm. 7695.60, der er udbetalt i Lønninger til en Hattemagersvend og en Kasketmagersvend, altsaa Rm. 19150.14. Vel var der nu i Post 5 i Kontrakten af 13 Oktober 1894 fastsat en Grænse for Driftsomkostningerne; men efter det foreliggende maa det dog antages at have været Kontrahenternes Mening, at de Udgifter, der vare nødvendige til Etableringen og Driften af den omhandlede Forretning i St. Petersborg, maatte udredes, selv om Grænsen derved blev overskreden, og det maa endvidere antages at have været forudsat, at de nævnte Forretningsudgifter væsentlig vilde blive tilvejebragte ved Forstrækninger fra F. Kühl, der for saa vidt var Deltager i Kontraktsforholdet, som han ikke alene ved sin Underskrift anerkendte Kontrakten, men ogsaa skulde levere alle Varerne til det i den omhandlede Konsignationslager, ligesom den paa Indstævnte ifølge Kontraktens Post 7 faldende Andel af Overskud og Underskud, efter hvad der er uomtvistet, skulde deles lige mellem Indstævnte og ham. Baade Indstævnte og Kühl — hvilken sidste i det væsentlige førte den i Kontrakten omhandlede Kontrol med Forretningens Drift — maa imidlertid antages nærmest at have forholdt sig passive overfor de stedfundne betydelige Overskridelser af den for Driftsomkostningerne fastsatte Grænse, uagtet de, og særlig Kühl, maa have været vidende derom, idet de fra denne modtagne Forstrækninger maa forudsættes for en væsentlig Del at være blevne ydede til Afholdelse af de paagældende Driftsudgifter. Efter det oplyste har derhos Kühl, hos hvem Mellemværendet med Forretningen, som i Dommen anført, blev bogført, medens Indstævnte maa forudsættes

ikke at have bogført dette Mellemværende, i sine Bøger krediteret Forretningen for de fra denne hidrørende Tab for ham selv og for Indstævnte i Aarene 1895 og 1896, og det maa efter Størrelsen af de bogførte Tab — tilsammen til Beløb af over Rmk. 17000 — antages, hvad ej heller er bestridt af Indstævnte, at Overskridelserne af Driftsudgifterne i disse Aar ere indbefattede derunder. Efter den Maade, hvorpaa Indstævnte og Kühl paa hans Vegne saaledes have stillet sig overfor de stedfundne Overskridelser, findes der ikke at kunne paahvile Appellanten noget forlods Ansvar for den Del af Underskudet, der hidrører herfra.

Idet den i Dommen skete Opgørelse af Appellantens Tilsvær i øvrigt i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, tiltrædes, vil Appellantens forlods Tilsvær saaledes udgøre det i Dommen anførte Beløb Rm. 27057. 14 med Fradrag af de ovennævnte Rm. 19150. 14, altsaa Rm. 7907. Drages dette Beløb fra det i Dommen nævnte Underskud Rm. 41432. 61, bliver der tilbage Rm. 33525. 61, hvoraf Appellanten endvidere vil have at tilsvære $\frac{1}{3}$ eller Rm. 11175.20 med Fradrag af Bruhns eget Indskud, Rm. 2250. Han bliver saaledes at tilpligte at betale Indstævnte Rm. 16832. 20 med Renter som paastaet.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at op hæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Grosserer Carl Julius Olsen, bør til Indstævnte, Købmand H. C. Rosenvinge, betale Rm. 16832. 20 med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 28de Februar 1900, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 13 Oktober 1894 blev der mellem Sagsøgeren i nærværende Sag, Købmand H. C. Rosenvinge i Randers, og den her i Landet hjemmehørende Hr. Carl Bruhn, som forinden havde drevet en Hattedforretning i Helsingfors, med hvilken Sagsøgeren havde staaet i Forretningsforbindelse, oprettet en Konsignationskontrakt af væsentlig følgende Indhold:

Hr. Bruhn skulde etablere sig som Handlende i St. Petersborg — hvortil han maa antages allerede forinden at have gjort indledende Skridt — og der under Firma: »English Hat Magazine« forhandle Hatte, hvoraf Sagsøgeren skulde overdrage ham et Lager i Konsignation, saaledes at hele det Varelager, der til enhver Tid fandtes i Forretningen, skulde tilhøre Sagsøgeren som dennes Ejendom, indtil Varerne ved Salg udgik af Lageret (se Kontraktens § 1), og skulde Sagsøgeren (jfr. § 2) følgelig være eneste Vareleverandør til Lageret, saa at Bruhn kun i visse Nødstilfælde maatte forsyne sig med Varer fra noget andet Firma, hvorhos der overhovedet fra de til Forretningen

lejede Lokaler ikke maatte forhandles andre Artikler end Hatte uden i alt Fald efter særlig Overenskomst mellem Kontrahenterne. Salg fra Lageret maatte, jfr. § 3, kun ske pr. kontant til nærmere aftalte Priser. Lageret skulde (se § 4) af Bruhn, som stedse skulde føre nøjagtig Konto over dets Mellemværende med Sagsøgeren, debiteres for de til samme leverede Varer til disses en gros Priser, og de i Forretningen indgaaende Kontanter skulde efter Fradrag af de i § 5 nærmere bestemte Handelsomkostninger indsendes til Sagsøgeren eller efter nærmere Aftale indbetales for hans Regning i en Bank. Ifølge § 5 maatte Drifts(Handels)omkostningerne, derunder Leje af Lokale, som skulde ske i Bruhns eget Navn, Betaling af fornøden Medhjælp, som han skulde antage, Assurance o. s. v., ikke overstige 6000 Rubler aarlig foruden yderligere 6000 Rubler aarlig som Bruhns personlige Vederlag (500 Rubler maanedlig); endvidere skulde dog derhos alle Etableringsudgifter og alle Udgifter til Butiksinventar paahvile Forretningen som Driftsomkostninger, men ved Statusopgørelserne fordeles med $\frac{1}{5}$ aarlig paa de fem første Aar, saaledes at alt Inventariet derefter tilhørte Kontrahenterne — Forretningens Parter — i samme Forhold, hvori Overskudet skulde fordeles.

Der skulde, jfr. § 6, opgøres Status for hver 1ste November af Bruhn under sagkyndig Kontrol efter Sagsøgerens Forlangende, og skulde det derved fremkommende Overskud og ligeledes eventuelt Underskud ifølge § 7 fordeles med $\frac{2}{3}$ til paa Sagsøgeren og $\frac{1}{3}$ til paa Bruhn, hvorhos Overskud, der mulig blev indestaende, skulde forrentes med 5 pCt. aarlig. Bruhn skulde straks — jfr. § 8 — indskyde 2000 Kroner kontant i Forretningen, der skulde indestaa rentefrit i samme, medens Kontrakten bestod. Sagsøgeren skulde, jfr. § 9, være berettiget til naar som helst at revidere eller lade revidere Forretningen og Lageret, og skulde det, jfr. § 10, i Lejekontrakten om Forretningens Lokaler indføres, at Sagsøgeren skulde være berettiget til at indtræde i Lejemaalet i Tilfælde af Bruhns Død eller Kontraktens Ophævelse, ligesom det i § 11 var udtalt, at Sagsøgeren ved Bruhns Død overtog Lageret og dets videre Styrelse, idet Bruhns Arvinger kun skulde have Ret til at faa hans Andel af Overskudet betalt. Kontrakten kunde derhos i Tilfælde af væsentlig Misligholdelse af samme fra den ene Parts Side fordres straks hævet af den anden Part.

I øvrigt var Kontrakten derimod ifølge dens § 12 indgaaet uopsigelig fra begge Sider paa 5 Aar indtil den 1 November 1899, medens den i Tilfælde af Fortsættelse efter den Tid kunde opsiges hvert Aar med et vist Varsel af en af Parterne, og skulde ved saadan Fortsættelse Bruhn have hele det aarlige Overskud, idet Sagsøgeren da skulde nøjes med Avancen ved at levere Forretningen Varer til en gros Priser efter Bøgerne i hans Hovedforretning i Hamborg. Kontraktens § 13 bestemte endelig, dels at Bruhn i Tilfælde af dens Ophævelse skulde være uberettiget til at benytte Firmanavnet mere eller fortsætte Forretningen i de dertil lejede Lokaler, dels at Indstævnte i nærværende Sag, Grosserer Carl Julius Olsen, her Steds, skulde underskrive Kontrakten som Selvskyldnerkautionist til Sikkerhed for, at Bruhn opfyldte sine Forpligtelser efter samme og navnlig anvendte alle ved Salg af Konsignationsvarerne indkommende Beløb med Fradrag af Driftsom-

kostningerne til Fordel for Forretningen og for Sagsøgeren, Hr. Rosenvinge.

Den saaledes oprettede Kontrakt blev straks i Randers underskrevet af de Herrer H. C. Rosenvinge, C. Bruhn og Carl Jul. Olsen, hvornæst der findes paaført samme: »Denne Kontrakt anerkendes af Fritz Kühl«, og derpaa en Tillægsbestemmelse af 14de samme Maaned, hvorved Hr. Rosenvinge under Erstatningsansvar erklærede sig uberegtiget til, saa længe Kontrakten gjaldt, at oprette noget andet Hatteudsalg i St. Petersborg, hvilken Tillægsbestemmelse ogsaa var forsynet med Approbationspaategning af fornævnte Fritz Kühl, om hvem det er givet, at han var Købmand i Hamborg, hvorhos Sagsøgeren har anbragt, hvad Hr. Kühl under Sagen som Vidne har bekræftet, at han var Hr. Rosenvinges Hovedleverandør af Hatte og skulde levere Hattene til den omtalte Forretning i St. Petersborg og tillige skulde deltage i Vinding og Tab ved samme, hvad der var Grunden til, at han ogsaa underskrev Kontrakten.

Hr. Bruhn rejste derefter til St. Petersborg — hvorhen Hr. Kühl i øvrigt ogsaa omtrent samtidig begav sig for kort Tid, medens Hr. Rosenvinge maa antages først at have været der senere og kun en enkelt Gang sammen med Hr. Kühl — og lejede Hr. Bruhn saa der Lokale til den paatænkte Forretning (for 4000 Rubler = 8800 Rm. aarlig) samt foretog Indkøb af Inventarium til samme og andre Skridt til dens Etablering m. m., hvorpaa han paabegyndte Forretningen under det i Kontrakten nævnte Firma i Januar 1895 og derpaa drev den indtil 4 September 1897 inklusive, da han overlod alle Forretningens Aktiver og Passiver til Sagsøgeren, som da paa ny skal have været i St. Petersborg med Hr. Kühl, og udstedte Hr. Bruhn, som straks efter tog hertil, saa den 13 September 1897 her en notarialiter bekræftet Erklæring, hvori han udtrykkelig erkendte, at alle Varer (Hatte, Pels-huer, Uniformshuer o. s. v.), som fandtes i den omtalte Forretning i St. Petersborg, alt dens Inventar, alle dens Beholdninger og Fordringer, kort: alt, hvad Firmaet ejede, tilhørte ikke ham, men Hr. Rosenvinge, som i Kontrakten af 13 Oktober 1894 udtalt, saaledes at denne ubetinget var berettiget til at disponere derover, hvorhos han endvidere deri erkendte, at han paa Grund af Misligholdelse fra sin Side af de ham ifølge Kontrakten paahvilende Forpligtelser havde forbrudt enhver ham ifølge samme tilkommende Ret, særlig ogsaa til Forholdets Fortsættelse i 5 Aar fra Oprettelsen, hvorimod han ikke fritoges for sine Forpligtelser eller for det ham paa Grund af Krænkelse af disse paahvilende Ansvar, idet Sagsøgerens deraf flydende Ret tværtimod skulde være ham i alle Maader forbeholden.

Det skal i denne Forbindelse bemærkes, at Hr. Bruhn maa antages kort efter at have forladt Landet, uden at hans senere Opholdssted vides, saa at en paatænkt Afhøring af ham som Vidne uder nærværende Sag ikke har kunnet forsøges, ligesom det ogsaa her skal bemærkes, at Forretningen »English Hat Magazine« i St. Petersborg maa antages at være bleven fortsat, men saaledes, at den i alt Fald noget senere gik over til udelukkende at drives for Hr. Fritz Kühls Regning.

De af Hr. Bruhn i Forretningen førte Bøger, en Kassebog, en Salgsbog og en Hovedbog, hvori der foruden forskellige enkelte Konti,

nemlig for Etablerings- og Inventarudgifter, for Brændsel og Belysning, for Driftsomkostninger og for Lønninger, for Varer og for Told og Fragt samt for Hr. Fritz Kühl, fandtes 3 Statusopgørelser, nemlig pr. 31 December 1895, pr. 31 December 1896 og pr. 5 September 1897 (den sidste underskreven med Hr. C. Bruhns Navn), bleve efter hans Fratræden senere bragte hertil, og blev der derpaa ved en af Sagsøgeren dertil antagen bogholderikyndig Mand paa Grundlag deraf og af forskellige Regnskabsbilag foretaget en fuldstændig Opgørelse af hele Mellemværendet mellem Sagsøgeren og Hr. Bruhn, hvorved han (den bogholderikyndige), idet han vil være gaaet ud fra, at samtlige opførte Indtægts- og Udgiftsposter, uanset at der var rejst Tvivl med Hensyn til mange Udgiftsposter, vare rigtige, for saa vidt det modsatte ikke var ligefrem godtgjort, kom til det Resultat, at Underskudet for hele Forretningstiden, der i den ovennævnte Statusopgørelse pr. 5 September 1897 var opført med i alt Rm. 54319.97 (nemlig for 1895 Rm. 9071.11, for 1896 Rm. 12148.77 og for 1897 Rm. 33099.89), dog kun burde sættes til i alt Rm. 45182.61, hvorved en Rubel af ham overalt var sat til Rm. 2,20. Af dette Beløb henførte nævnte Bogholder derhos tilsammen Rm. 34988.14 til saadanne Poster, som Hr. Bruhn paa Grund af Misligholdelse af Kontrakten m. m. vilde have forlods at tilsvare Sagsøgeren, medens der ifølge Kontraktens § 7 af de øvrige Rm. 10194.47 af Underskudet kun skulde falde Hr. Bruhn $\frac{1}{3}$ til Last med Rmk., 3398.16, hvorhos denne omvendt skulde have godtgjort de af ham ifølge Kontraktens § 8 faktisk indskudte 2000 Kr. eller 2250 Rm., hvorefter Hr. Bruhn altsaa skyldte til Sagsøgeren i alt Rm. 36136.30.

Ved den 28 Februar 1900 at paastævne nærværende Sag paa stod Sagsøgeren sig derfor hos Indstævnte, Grosserer Olsen som Hr. Bruhns Selvskyldnerkautionist tilkendt de nævnte Rm. 36136.30 med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den Dag foruden skadesløse Sagsomkostninger.

Indstævnte har principalt paastaaet sig helt frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger.

Til Støtte for denne sin Paastand har Indstævnte for det første paaberaabt sig, at han ved Skrivelse til Sagsøgeren af 16 Februar 1896 havde meddelt denne, at han ikke længere vilde være Kautionsist for Hr. Bruhn og tilbagekaldte sine Forpligtelser som saadan, idet han opfordrede Sagsøgeren til senest inden en Maaned at gøre sine mulige Krav derfra gældende, og at han havde været fuldt berettiget dertil, hvad Sagsøgeren, uagtet han ikke havde anført nogen Grund til Opsigelsen, godt vidste. Ved en Skrivelse til Indstævnte, der var affattet lige før Kontrakten af 13 Oktober 1894 blev underskreven, og som af Sagsøgeren var forsynet med Paategning om, at denne godkendte samme, havde Hr. Bruhn nemlig forpligtet sig til ikke at tage sin Hustru eller Familie til St. Petersborg eller Rusland uden Indstævntes Samtykke, saaledes at denne, hvis Forpligtelsen overtraadtes, skulde være berettiget til at trække sig tilbage som Kautionsist for Kontrakten, og Sagsøgeren samtidig være berettiget til straks at hæve samme uden Varsel. Og i Strid dermed havde Hr. Bruhns Hustru baade boet i Sommeren 1895 i en Villa ved St. Petersborg og paa ny været i St. Petersborg fra den 15de til den 29de November samme Aar. Imod Sagsøgerens

Benægtelse er der imidlertid intet godtgjort om hendes omtalte Ophold i Sommeren 1895, og vel er det af Sagsøgeren erkendt, at hun havde besøgt sin Mand i St. Petersborg fra den 15de til den 29de November samme Aar, men der maa gives ham Medhold i, at et saadant kortvarigt Besøg — hvilket i øvrigt maa antages først senere at være kommet til Sagsøgerens ligesom til Indstævntes Kundskab — ikke kunde betragtes som en saadan Tilsidesættelse af den omtalte Forpligtelse, der kunde berettige til Opsigelse af Kautions- og Kontraktsforholdet.

Sagsøgeren besvarede derfor ogsaa Indstævntes ovennævnte Skrivelse straks den 18 Februar 1896 derhen, at han havde underrettet Hr. Bruhn om dens Indhold og opfordret denne til at tilvejebringe en anden tilfredsstillende Kaution, men at han (Sagsøgeren) i øvrigt tog ethvert Forbehold over for Opsigelsen, hvis Rigtighed han ikke kunde erkende, og der ses ikke derefter at være passeret noget som helst videre i saa Henseende, heller ikke fra Indstævntes Side. Denne Kautionsforpligtelse findes derefter at maatte betragtes som bleven staaende ved Magt, uden at det kan faa nogen Betydning i saa Henseende, at Indstævnte, da Sagsøgeren i November 1896 opfordrede ham til som Kautionist at advare Hr. Bruhn, da denne ifølge modtagne Meddelelser fra Hr. Kühl trods Paamindelse om at overholde Kontrakten var højt oppe med sine Udgifter, i Skrivelse af 6te samme Maaned til Sagsøgeren udtalte, at han ikke længere var Hr. Bruhns Kautionist, idet han havde opsagt denne sin Forpligtelse med fuld Ret, og at Sagsøgeren ikke besvarede dette Brev.

Indstævnte har dernæst endvidere gjort gældende, at hans Frifindelse i alt Fald maa blive en Følge deraf, at det ved Kontrakten af Oktober 1894 fastsatte Forhold imellem Sagsøgeren og Hr. Bruhn i Virkeligheden slet ikke var kommet i Stand, og at den af Hr. Bruhn i St. Petersborg etablerede Forretning slet ikke var bleven ført i Henshold til Kontrakten, idet Hr. Bruhn overhovedet ikke var traadt i Forbindelse med Sagsøgeren, der slet ikke havde haft nogen saadan Forretning i Hamborg, som i Kontraktens § 12 forudsat, men derimod kun med den omtalte Hr. Kühl, som maatte antages efter Aftale mod en vis Godtgørelse at være traadt i Sagsøgerens Sted, men med hvem Indstævnte intet havde at gøre, og overfor hvem han ikke havde paataget sig nogen Forpligtelse. Indstævnte har i saa Henseende særlig paaberaabt sig, at kun Hr. Kühl og slet ikke Sagsøgeren havde haft Konto hos Hr. Bruhn, ligesom der omvendt ikke var ført Konto for denne hos Sagsøgeren, men kun hos Hr. Kühl, og at Hr. Bruhn havde modtaget alle de ham tilsendte Varer fra Hr. Kühl, i hvis Navn alle Fakturaerne vare udfærdigede.

Imod Sagsøgerens Benægtelse er der imidlertid ikke af Indstævnte ført Bevis for, at Hr. Kühl ifølge nogen Aftale skulde være indtraadt i Kontraktsforholdet i Stedet for Sagsøgeren, hvad der tvært imod staar i Strid med Hr. Kühls oven omtalte under Sagen afgivne Vidneforklaring. Det ses derhos heller ikke at have været i Strid med Kontrakten og at kunne frigøre Indstævnte, at Hattene bleve leverede Hr. Bruhn fra Hr. Kühl som Sagsøgerens Hovedleverandør, se oven for (i Kontrakten betegnet som hans Hovedforretning i Hamborg), hvad Indstævnte ogsaa maatte have forstaaet som Følge af, at Hr.

Kühl, med hvem han i øvrigt selv ses i alt Fald i Begyndelsen af 1896 at være traadt i direkte Forbindelse og Brevveksling, straks godkendte Kontrakten ved sin Underskrift, og det findes derefter heller ikke at have været i Strid med Kontrakten, at Hattene vare blevne fakturerede i Hr. Kühls Navn, og at Mellemværendet, som det maa antages for Nemheds Skyld, blev bogført hos Hr. Bruhn paa en Konto med Hr. Kühls Navn (Sagsøgeren findes i øvrigt dog ogsaa nævnt et Par Steder i samme) og for Hr. Bruhn paa en Konto hos Hr. Kühl, ikke hos Sagsøgeren, idet det maatte blive en Sag mellem de to sidste indbyrdes, hvorledes de atter udlignede Forholdet mellem sig. Den af Hr. Bruhn den 13 September 1897 for Notarius her underskrevne Erklæring, der ikke ses med Føje at kunne siges at være ham aftvungen, er ej heller forenelig med Indstævntes nu omtalte Opfattelse.

Det er derhos ikke godtgjort, at der, som af Indstævnte fremdeles anbragt, underhaanden var blevet truffet en Aftale enten straks eller senere mellem Hr. Bruhn og Sagsøgeren eller Hr. Kühl paa dennes Vegne, hvorefter Bruhn i Strid med Kontraktens § 5 skulde have været berettiget til at anvende mere end 6000 Rubler aarlig til Driftsomkostninger (og derfor ogsaa til at leje et dyrere Lokale end forudsat), saa at Indstævnte af den Grund skulde kunne være frigjort for sit Ansvar.

At Hr. Bruhn fra først af til Hatteforretningen knyttede en Hattereparationsvirksomhed, kunde i Virkeligheden ikke, som af Indstævnte forment, siges at være i Strid med eller ligge udenfor Kontrakten. Derimod faldt det ganske vist ikke ind under Kontrakten, at Hr. Bruhn i Løbet af 1895 paa egen Haand begyndte en Fabrikation og Salg af Pelshuer og Uniformshuer i Forbindelse med Hatteforretningen, men Ansvarret derfor maatte, for saa vidt det var sket uden Sagsøgerens Samtykke — denne maa imidlertid antages bag efter at være gaaet ind derpaa, jfr. Slutningen af Kontraktens § 2 — netop ifølge dens § 13 være faldet paa Indstævnte; det skal imidlertid i denne Forbindelse tillige bemærkes, at den nævnte Virksomhed, der kun udgjorde en mindre Bigren af Forretningen, efter det fremkomne slet ikke kan antages at have forøget Tabet ved samme, men snarere maa antages at have bragt Fortjeneste.

Endelig kan der slet ikke gives Indstævnte, som af ham paastaaet, Medhold i, at de Forretningen til Told og Fragt af Hattene debiterede Beløb (paa i alt over 11000 Rubler) skulde være denne og dens Underskud uvedkommende, og lige saa lidt kan der gives ham Medhold i, at der, hvorledes man saa end i øvrigt maatte opfatte Kontrakten, ved Opgørelsen af Forretningens Status skulde kunne ses bort fra de af Hr. Kühl, som det maa antages paa Sagsøgerens Vegne, i Forretningen gjorde Kapitalindskud (paa over 34000 Rm.), der maa siges ved Siden af Hr. Bruhns lille Indskud af 2000 Kr. eller 2250 Rm. (Kontraktens § 8) at have været nødvendige til Afholdelse af Etableringsomkostninger og Anskaffelse af Inventar m. m. samt som Driftskapital, og hvilke Beløb, hvis de ikke vare blevne udrede som omtalt, maatte være faldne Forretningen til Byrde paa anden og dyrere Maade.

Indstævnte har, for saa vidt hans Frifindelsespaastand ikke maatte

blive tagen til Følge, subsidiært fremsat forskellige Indsigelser mod den ovenfor omtalte Opgørelse ved en Bogholderikyndig Mand af Mellemværendet mellem Hr. Bruhn og Sagsøgeren, hvorpaa denne støttede sin oprindelige Paastand om Tilkendelse af Rm. 36136.30. Indstævnte har nemlig vel erklæret sig enig i, at Forretningens Aktiver pr. 4 September 1897 Aften bleve at sætte til Rm. 35785.20, men, medens Passiverne ved den nævnte Opgørelse væsentlig paa Grundlag af Folio 74 i Hr. Bruhns Hovedbog, vare ansatte til Rm. 80967.81 i alt, har Indstævnte ment, at de paa Grundlag af Folio 70 til 73 i samme Hovedbog kun burde ansættes til i alt Rm. 67437.21, hvorefter Underskudet ikke vilde blive, som i Opgørelsen forudsat, Rm. 45182.61, men derimod kun Rm. 31652.01.

Indstævnte har derhos gjort gældende, at den i Opgørelsen foretagne Udregning af, hvad Hr. Bruhn paa Grund af Misligholdelse forlods skulde tilsvare, paa flere Punkter var urigtig og meget for høj, og at det Beløb, som Bruhn og Indstævnte paa hans Vegne eventuelt skulde tilsvare, derfor ikke kunde blive mere end Rm. 15646.12 eller højst Rm. 23344.03.

Medens Sagsøgeren nu vedblivende har hævdet, at der maa gaas ud fra det ovennævnte Passivbeløb af Rm. 80967.81 og altsaa fra det ovennævnte Underskud af Rm. 45182.61, har han derimod erkendt, at der fra det Beløb, som han oprindeligt havde opgivet som det, Hr. Bruhn forlods skulde tilsvare, nemlig Rm. 34988.14, burde fragaa dels Rm. 235.40, som det er oplyst, at Hr. Bruhn før sin Fratrædelse havde udbetalt mere til Hr. Kühl end tidligere forudsat, dels rettest tillige Rm. 7695.60, der vare udbetalte i Lønninger til en Hattemagersvend og en Kasketmagersvend, og der maaske ikke med Føje, som tidligere sket, burde henregnes til de overskredne Driftsomkostninger. Da det forlods Tilsvaret derefter kun blev Rm. 27057.14, blev den Del af Underskudet, hvoraf Hr. Bruhn kun skulde tilsvare $\frac{1}{3}$, altsaa Rm. 18125.47 og $\frac{1}{3}$ deraf, Rm. 6041.82. Naar dette Beløb lagdes til de nys anførte Rm. 27057.14, men derfra droges Hr. Bruhns Indskud af Rm. 2250, blev der tilbage Rm. 30848.96, og Sagsøgerens endelige Paastand er derfor bleven, at Indstævnte tilpligtes at betale dette Beløb med Renter fra Stævningens Dato.

Retten mener nu efter nøje Undersøgelse af samtlige Forhold, men uden her at skulle komme ind paa Detailundersøgelser og Detailberegninger, at burde gaa ud fra, at den i den Bogholderikyndige Mands Opgørelse foretagne Udregning af Forretningens Passiver den 4 September 1897 Aften paa Grundlag af ovennævnte Folio 74 er rigtig, naar undtages, at der ikke ses at have været tilstrækkelig Hjemmel for den skete Rentetilskrivning af 5 pCt. af de gennem Hr. Kühl ydede Kapitalindskud med Rm. 3750, da det ikke ses at have været betinget, og da der ifølge Kontraktens § 8 ikke skulde ske Rentetilskrivning for Hr. Bruhns Indskud. Idet Passiverne derefter ansættes til i alt Rm. 77217.81, bliver Underskudet (efter Fradrag af det uomtvistede Aktivbeløb: Rm. 35785.20) Rm. 41432.61.

Det skal i øvrigt bemærkes, at, selv om man med Indstævnte gik ud fra Fol. 70 til 73 i nævnte Hovedbog som Grundlag, vilde man dog, naar flere aabenbare Fejl berigtigedes, tilnærmelsesvis komme til omtrent samme Resultat. Retten maa derhos ligeledes være enig i

Sagsøgerens endelige Beregning af Hr. Bruhns forlods Tilsvær til Rm. 27057.14, og, naar dette Beløb drages fra de nys anførte Rm. 41432.61, bliver der tilbage Rm. 14375.47, hvoraf Hr. Bruhn ifølge Kontrakten vilde have at tilsvare $\frac{1}{3}$ o: Rm. 4791.82. Naar derfra atter drages hans tidt nævnte eget Indskud af Rm. 2250, fremkommer der et Beløb af (Rm. 27057.14 + 2541.82 =) Rm. 29598.96 som den Sum, hvilken Indstævnte bliver at dømme til at betale Sagsøgeren med Renter fra Stævningens Dato.

Sagens Omkostninger findes derimod at burde hæves.
Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandag den 31 Oktober.

Nr. 32. Fru **Signe Martine Marie Lillieqvist**, født **Jensen**, og hendes Mand, Fuldmægtig **Harry Lillieqvist** (Grüner)

contra

den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission, der behandler Boet efter afdøde Enke **Manda (Amanda) Marie Jensen**, født **Nielsdatter** (Nielsen), og tidligere afdøde Ægtefælle, Vognmand og Detailhandler **Lars Jensen**, paa Boets Vegne (Ingen) samt Frk. **Anna Amanda (Armanda) Jensen** (Jensen efter Ordre),

betræffende Gyldigheden af et Gavebrev.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 16de November 1903: Det i Boet efter afdøde Enke Manda (Amanda) Marie Jensen, født Nielsdatter (Nielsen), og tidligere afdøde Ægtefælle, Vognmand og Detailhandler Lars Jensen, registrerede Indbo, de oven nævnte til afdøde Enkefru Jensen af Fuldmægtig Harry Lillieqvist under 19 Oktober 1901 og 24 Januar 1902 for henholdsvis 1000 og 700 Kroner udstedte Gældsbeviser med tilhørende Transporter og den af Skiftekommissionen ligeledes i Bevaring tagne Bikubebog Nr. 66685 med tilhørende Transport vil være at udlevere, og det, som hævet paa denne Kontrabog til Skiftekommissionen indbetalte Beløb 624 Kroner 64 Øre med eventuelt indvundne Renter heraf at udbetale til de afdødes Datter, Anna Amanda Jensen, som dennes Ejendom.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Decision anførte Grunde vil den efter Indstævntes, Frøken Anna Amanda Jensens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville Appellanterne

have in solidum at betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det nævnte Indstævntes beskikkede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kendes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande. Til det offentlige betale Appellanterne, Fru Signe Martine Marie Lillieqvist, født Jensen, og hendes Mand, Fuldmægtig Harry Lillieqvist, en for begge og begge for en, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for ovennævnte Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium til Højesteretssagfører Jensen 80 Kroner. Saa betale og Appellanterne til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisses ere saalydende: Den 9 November 1902 afgik ved Døden paa sin Bopæl Krygersgade Nr. 2 her i Staden Manda (Amanda) Marie Jensen, født Nielsdatter (Nielsen), som — med Samtykke af sine og tidligere afdøde Ægtefælles neden nævnte tvende Døtre — hensad i uskiftet Bo efter Vognmand og Detailhandler Lars Jensen, som afgik ved Døden i Aaret 1899. Ingen af de nævnte Ægtefæller have været i andet Ægteskab end med hinanden indbyrdes og af deres indbyrdes Ægteskab har der, foruden en Søn, som er død ugift førend Faderen, kun været to Børn, som begge have overlevet den længstlevende af Forældrene, nemlig Datteren Signe Martine Marie Jensen, gift med Fuldmægtig Harry Lillieqvist, og Datteren Anna Amanda (Armanda) Jensen, ugift og fuldmyndig-

Ved den af Skiftekommissionen den 13 November 1902 paa afdødes fornævnte Bopæl foretagne Begyndelsesforretning forefandtes et under Nr. 1—49 registreret og til i alt 846 Kr. vurderet Indbo, hvorom Datteren Anna Amanda Jensen, som havde boet sammen med afdøde, forklarede, at Indboet i dets Helhed tilhørte hende, idet Registrerings Numrene 35—49 vare anskaffede af hende, medens de under Nr. 1—34 registrerede Genstande vare identiske med en Del, nøje specificerede Indbogenstande, som afdøde ved et af hende under 14de Juli 1902 i tvende Vitterlighedsvidners Overværelse oprettet Gavebrev havde skænket hende som hendes fuldkomne Ejendom, og som i Gavebrevet angaves at bero i hendes og afdødes fælles Lejlighed. Foruden

Færdig fra Trykkeriet den 17 November 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 31—32.

Mandagen den 31 Oktober.

bemeldte Gavebrev blev af nævnte Frk. Anna Amanda Jensen under Registreringsforretningen fremlagt:

- a. Gældsbevis af 19 Oktober 1901, udstedt til afdøde af fornævnte Fuldmægtig Harry Lillieqvist for 1000 Kr. og bærende Rente 5 pCt. aarlig, med vedhæftet Transport fra afdøde til Frk. Jensen af 14 Juli 1902,
- b. Gældsbevis af 24 Januar 1902, udstedt til afdøde af samme Fuldmægtig Lillieqvist for 700 Kr., ligeledes bærende 5 pCt. Rente p. a., samt med vedhæftet Transport fra afdøde til Frk. Jensen af 14 Juli 1902, samt
- c. Transport fra samme til samme af 14 Juli 1902 paa Kontrabog Nr. 66685 med »Bikuben«, hvorpaa da indestod 2940 Kroner 58 Øre.

Disse, under a—c nævnte Transporter ere tillige omtalte i det fornævnte Gavebrev, idet det herom siges, at afdøde »bortgiver fra i Dag at regne« til sin nævnte yngste Datter de under a—c nævnte Pengeeffekter, »saaledes at hun skal være berettiget til med disse Effekter at skalte og valte som sin Ejendom, jfr. Dom i U. f. R. 1875 p. 1132, J. U. 1875 p. 868«. Bemeldte Kontrabog, som Frk. Jensen, efter Gavebrevets og Transportens Udstedelse, havde i »Bikubens« Bøger ladet notere paa sit Navn, og paa hvilken der, da hendes Moder døde, indestod 2687 Kr. 3 Øre, blev under Begyndelsesforretningen afleveret af Fru Lillieqvist, som efter Dødsfaldet havde faaet Bogen udleveret af Søsteren for derpaa at hæve det til Afholdelse af Begravelsesomkostninger fornødne Beløb, og som derefter paa Bogen havde hævet 697 Kr., hvoraf hun imidlertid allerede under Begyndelsesforretningen indbetalte til Skiftekommisjonen 597 Kr., medens hun, da Begravelsesudgifterne kun have andraget 72 Kr. 36 Øre, senere har indbetalt yderligere 27 Kr. 64 Øre. Gavebrevet, de to Gældsbeviser samt Kontrabogen og de herhen hørende Transporter toges i Rettens Bevaring. Frk. Jensen forklarede endvidere, at der ved Dødsfaldet forefandtes kontant 5 Kr., som af hende var anvendt til Bestridelse af Husholdningsudgifter, samt at afdøde ikke ejede andet og mere, end af hende saaledes opgivet.

I Henhold til det nævnte Gavebrev med dertil sig sluttende Transporter har Frk. Anna Amanda Jensen for Skiftekommisjonen fremsat Paastand om, at det hele i Boet registrerede Løsøre, den oven nævnte Bikubebog, hvorpaa indestaar 1900 Kr. 3 Øre, de af Fru Lillieqvist

indbetalte Beløb med eventuelt paaløbende Renter heraf, samt de fornævnte to Gældsbeviser holdes udenfor Boet og tillige med Transporterne udleveres hende som hendes Ejendom.

Imod at denne Paastand tages til Følge, er der rejst Indsigelse af Fru Lillieqvist og dennes fornævnte Ægtefælle, med hvem hun, i Henhold til kgl. konfirmeret Ægtepagt, ikke lever i Formuefællesskab, idet disse have paastaet samtlige de ovennævnte Aktiver og Kontanter betragtede og behandlede som tilhørende de afdøde Ægtefællers Fællesbo. Til denne Indsigelse og Paastand har Skiftekommissionens Assistansekantor, som bistaar Skiftekommissionen ved Boets Behandling, sluttet sig, idet bemeldte Kantor subsidiært har nedlagt Paastand om, at de af den afdøde Enke til Fordel for den ene af Ægtefællernes tvende Livsarvinger trufne Dispositioner i ethvert Fald ikkun tillægges Gyldighed overfor Boet som en Døds gave under de Betingelser og i det Omfang, som den ved Loven hjemlede Testationsret tillader.

Til Støtte for deres Indsigelse mod Gyldigheden af de af den afdøde Enke trufne Dispositioner have de paagældende i første Række gjort gældende, at den 69 Aar gamle og meget tunghøre Enkefru Jensen, som allerede den Gang var stærkt lidende af den Kræftsygdom, som bevirkede hendes Død faa Maaneder efter, paa det Tidspunkt, da Gavebrevet oprettedes, var saa svækket paa Sjæl og Legeme, at hun ikke kan anses at have været ved sin Fornufts fulde Brug eller at hun i ethvert Fald ikke har opfattet eller forstaaet eller været i Stand til at opfatte eller forstaa Indholdet og Betydningen af de af hende med ført Pen underskrevne Dokumenter. Til Oplysning i saa Henseende har Fru Lillieqvist henvist til en af hende fremlagt Erklæring af 10 December 1902, som til Brug under Disputen er afgivet af Overlæge Saxild, der indtil Enkefru Jensens Død behandlede hende for hendes nævnte Sygdom og som Vidne har bekræftet Rigtigheden af denne Erklæring, hvilken Erklæring gaar ud paa, at Enkefru Jensen var meget svækket paa Hørelsen, legemlig svag og i aandelig Henseende sløv og villieløs i hele den Tid, han tilsaa hende, samt at, hvad særlig angaar Tidsrummet før og efter den 14 Juli 1902, hendes mentale Tilstand var en saadan, at hun ikke har været sig den af hende nævnte Dag foretagne Handling fuldt bevidst, at hun ikke har været i Stand til fuldstændig at forstaa og fatte Betydningen af et saa vigtigt Dokument som Gavebrevet af 14 Juli 1902, og at hendes Høre evner vare saa svækkede, at hun ikke kan antages at have forstaaet og fulgt Oplæsningen af 4 tæt skrevne Foliosider i Forbindelse med 3 andre Dokumenter. I sin Vidneforklaring har Overlæge Saxild yderligere betegnet Enkefru Jensen, for saa vidt angaar Tiden omkring den 14 Juli f. A., som villieløs, sløv og ude af Stand til at gennemføre en logisk Tankerække.

Gavebrevet saavel som de tre Transporter, der ere underskrevne saaledes: »M. M. Jensen, født Nielsen, m. f. P.«, ere forsynede med en, samme Dag dateret, af kgl. Translatør H. Dunker og Restavrator Rosenvinge-Sørensen underskreven Paategning, hvori disse under Eds Tilbud bevidne, at de nævnte Dag, som særlig tilkaldte Vitterlighedsvidner, have været til Stede i Enkefru Jensens Hjem, og at hun, som var dem personlig bekendt, i deres samtidige Overværelse har vedkendt sig og med ført Pen underskrevet det foranstaaende Dokument, efter

at dette af Dunker var tydelig oplæst for hende, der var sin Fornuft fuldkommen mægtig

De nævnte to Mænd, mod hvis Troværdighed ingen Indsigelse er fremsat, har som Vidner forklaret overensstemmende med de oven nævnte, Dokumenterne af dem givne Paategninger, idet begge Vidner have tilføjet, at samtlige 4 Dokumenter, for hvert enkelt Vedkommende umiddelbart forinden Underskriften, tydelig blev oplæste for Enkefru Jensen af Vidnet Dunker i Paahør af det andet Vidne, at Fru Jensen fuldstændig forstod disse Dokumenter efter deres Indhold som affattede i Overensstemmelse med hendes Ønske, samt at det var klart for dem begge, at Enkefru Jensen, da Dokumenternes Oplæsning for hende og hendes Underskrift paa disse fandt Sted, var sin Fornuft fuldkommen mægtig. Medens Vidnet Rosenvinge-Sørensen, som af Vidnet Dunker først blev tilkaldt, da Dokumenterne skulde underskrives, i alt Fald kun kan antages en enkelt Gang tidligere at have set og talt med afdøde Enkefru Jensen, har Vidnet Dunker forklaret, at han i 12 Aar nøje har kendt afdøde, med hvem han daglig kom sammen, men at han dog ikke har været sammen med hende i det sidste Aar eller 1½ Aar før den 14 Juli 1902, at Anledningen til, at han kom til at yde sin Bistand ved Oprettelsen af de omspurgte Dokumenter, var den, at Datteren Anna Amanda Jensen tilskrev ham, at hendes Moder ønskede at tale med ham, at afdøde anmodede ham om at affatte et Testamente, hvorved hun efterlod alt til sin yngste Datter, Anna Amanda Jensen, men at han dertil svarede, at dette ikke lovlig kunde gøres, at han derefter, for at imødekomme afdødes Ønske, affattede de ommeldte 4 Dokumenter, at han forklarede afdøde Forskellen mellem disse Dokumenter og et Testamente, at han ikke tvivler om, at hun forstod Forklaringen og saaledes særlig meget vel forstod, at hun efter Oprettelsen af disse Dokumenter ikke ejede en Øre, at hun derefter udtalte Ønske om at faa Sagen ordnet saaledes, som det skete, at hun den 14 Juli 1902, da Underskriften fandt Sted, var oven Senge, at hun vel var noget tunghør, men at der intet var til Hinder for at tale saa højt, at hun kunde høre det, samt at han oplæste Dokumenterne langsomt, Sætning for Sætning, og for hver Sætning spurgte afdøde, om hun havde forstaaet den og billigede den.

Overfor de af de tilkaldte Vitterlighedsvidner saaledes afgivne Vidneudsagn kan det ikke ved den af Overlæge Saxild, som, efter hvad der maa anses uomtvistet, ikke har tilset afdøde hverken den 14 Juli 1902 eller i Dagene før eller efter denne Dag, afgivne Vidneforklaring anses tilstrækkelig godtgjort, at hun paa det Tidspunkt, da hun underskrev de omspurgte Dokumenter, har befundet sig i en legemlig eller aandelig Svækkelsestilstand, som har berøvet hende Evnen til at forstaa Betydningen af den af hende indgaaede Retshandel eller Villien til at forpligte sig ved denne, og den fra saadanne Mangler ved Forpligtelseserklæringen hentede Indsigelse mod Gaveretshandelens Gyldighed kan derfor ikke tages til Følge.

Indsigelsen mod at erkende Frøken Jensen som Ejer af de i Gavebrevet omhandlede Effekter er dernæst støttet paa, at det skænkede ikke er bleven overleveret hende, men er forblevet i afdødes Besiddelse og hendes Raadighed undergivet, ligesom forinden Oprettelsen af Gavebrevet, saaledes at den paatænkte »Livsgave« i ethvert Fald

ikke kan betragtes som fuldbyrdet, men maa anses som et Forsøg paa at omgaa Lovens Regler om Testationsrettens Grænser.

At de Frøken Jensen skænkede Gældsbreve samt Bikubebogen og de disse vedrørende Transporter ere hende overleverede samtidig med Gavebrevets Udstedelse, og at hun, som ovenfor omtalt, endog har ladet Bikubebogen notere i Sparekassens Bøger paa sit Navn, er imidlertid uomtvistet, og hvad angaar det i hendes og afdødes fælles Hjem beroende Indbo, som omfattes af Gavebrevet, skal bemærkes, at under disse Omstændigheder en Forandring med Hensyn til Stedet for Genstandenes Opbevaring ikke kunde stilles som en Betingelse for at anerkende en Overgang af Besiddelsen til Gavemodtagerinden.

Ej heller den fremsatte Indsigelse mod, at den stedfundne Livsgave betragtes som fuldbyrdet, vil der derfor kunne gives Medhold.

For saa vidt dernæst Fru Lillieqvist og dennes Ægtefælle have gjort gældende, at i ethvert Fald de to af den sidst nævnte til afdøde udstedte Gældsbeviser ikke af denne retsgyldig have kunnet gøres til Genstand for en Overdragelse til Frøken Jensen, og til Støtte herfor have anbragt, at det ved Optagelsen af disse tvende Laan hos afdøde var en bestemt Forudsætning, at Laanenes Beløb skulde betragtes som Forskud paa den Arv, som i sin Tid vilde tilkomme Obligationsudstederens Hustru efter dennes Forældre, er der, mod Frøken Jensens Benægtelse, intet oplyst til Bevis for Rigtigheden af dette Anbringende. Den fremsatte Indsigelse mod, at de i afdøde Enkefru Jensens Gavebrev af 14 Juli 1902 omhandlede Effekter samt det af Skiftekommissionen, som hævet paa den oven ommeldte Bikubebog, ligeledes i Bevaring tagne kontante Beløb, overensstemmende med den af Frøken Jensen fremsatte Paastand, af hendes Forældres Dødsbo udleveres Frøken Jensen som hendes Ejendom, kan derfor ikke tages til Følge. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Disputen.

Fredagen den 4 November.

Nr. 67. Fabrikant **H. J. Brandt** (Bülow)

contra

Herredsfoged i Odense Herred **T. Aug. B. Jørgensen** (Jensen efter Ordre) og paa det offentlige Vegne Amtmanden over Odense Amt, Stiftamtmand **Fr. de Jonquières** (Ingen),

betræffende Injurier.

Odense Bytings Dom af 21 Oktober 1901: De oven ommeldte, for Citanten, Herredsfoged i Odense Herred T. A. B. Jørgensen, fornærmelige Sigtelser og Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Fabrikant H. J. Brandt af Veringe, til Statskassen bøde 400 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hen sættes i simpelt Fængsel i 60 Dage. Saa betaler Indstævnte og de

Retsgebyr og det Skriversalær, som skulde have været erlagt, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Citantens beskikkede Sagfører, Sagfører Jørgensen, 100 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Marts 1903: De ovenfor angivne, for Appellindstævnte, Herredsfoged i Odense Herred T. A. B. Jørgensen, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Appellanten, Fabrikant H. J. Brandt af Verninge, til Statskassen bøde 300 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Saa betaler Appellanten og de Retsgebyrer, der skulde have været erlagte, samt det stemplede Papir, der skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Appellindstævntes Vedkommende havde været beneficeret for begge Retter, samt i Salær til Sagfører N. Jørgensen og Prokurator Mundt, 100 Kroner til hver. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Odense Bytings Dom af 21 Oktober 1901: Den oven ommeldte, for Citanten, Herredsfoged i Odense Herred Aug. Jørgensen, fornærmelige Udladelse bør død og magtesløs at være, og bør Indstævnte, Fabrikant H. J. Brandt af Verninge, hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Saa betaler Indstævnte og det Retsgebyr og det Skriversalær, som skulde have været erlagt, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Citantens befalede Sagfører, Sagfører Jørgensen, 30 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Marts 1903: Tiltalte, Fabrikant H. J. Brandt af Verninge, bør til Statskassen bøde 400 Kroner eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 40 Dage. I øvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Tiltalt bør derhos i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Casse, betale 100 Kr. til hver. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under 29 Maj 1903 er der udfærdiget kgl. Bevilling til, at de to indankede, ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten henholdsvis den 20 Marts 1903 og den 23de samme Maaned paa kendte Sager maa for Højesteret under et indstævnes, procederes og paa kendes.

De af Indstævnte paaklagede Udladelser ere, for saa vidt de efter den skete Indstævning foreligge Højesteret til Prøvelse — bortset fra Sigtelserne om, at Indstævnte i de i de indankede Domme omtalte to Sager har vist Partiskhed, og at han i den ene Sag imod bedre Vidende har frifundet en skyldig — dels ikke egnede til Mortifikation, dels er Rigtigheden af dem tilstrækkelig godtgjort. Hvad de tvende ovennævnte Sigtelser angaar, findes der vel ingen Grund til at betvivle, at Indstævnte ved Behandlingen og Paakendelsen af de omtalte to Sager har været i god Tro, men derimod findes Appellanten, der som Sogneraadsmlem var kaldet til at varetage Kommunens Tarv, efter de af ham producerede Bevisligheder, derunder navnlig ogsaa Udskrifter af de af Indstævnte i Sagerne afsagte Domme og af det af ham i Justits sagen afholdte Forhør, efter Omstændighederne at have haft saa megen Grund til at anse sig for beføjet til at karakterisere Indstævntes Adfærd som sket, at han ikke derved har paadraget sig Strafansvar. Som Følge heraf ville de nævnte tvende Sigtelser være at mortificere, medens Appellanten i øvrigt vil være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for Underretten, for Overretten i den den 23 Marts 1903 paakendte Sag og for Højesteret ville være at ophæve og Aktionens Omkostninger i den ved Overretten den 20 Marts 1903 paakendte Sag at udrede af det offentlige, der derhos vil have at betale de de beskikkede Sagførere tilkommende Salærer.

Thi kendes for Ret:

De ovenfor nævnte tvende, for Indstævnte, Herredsfoged i Odense Herred T. Aug. B. Jørgensen, fornærmelige Sigtelser bør døde og magtesløse at være, men i øvrigt bør Appellanten, Fabrikant H. J. Brandt, for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Underretten, for Landsoversamt Hof- og Stadsretten i den den 23 Marts 1903 paakendte Sag og for Højesteret ophæves. Aktionens Omkostninger i den ved Landsoversamt Hof- og Stadsretten den 20 Marts 1903 paakendte Sag udredes af det offentlige Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner og Indstævnte 2 Kroner. Der tillægges Sagfører Jørgensen, Prokurator Mundt, Prokurator Casse og Højesteretssagfører Jensen i Salarium henholdsvis 130 Kroner, 200 Kroner, 100 Kroner og 300 Kroner, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Præmisserne til Dommen af 23 Marts 1903 ere saalydende: Ved en Skrivelse fra Justitsministeriet af 14 September 1900 blev det paa-
lagt Appelindstævnte, Herredsfoged i Odense Herred T. A. B. Jørgen-

sen, ved Dom at fralægge sig de ærerørige Beskyldninger, der vare fremsatte mod ham af Appellanten, Fabrikant H. J. Brandt af Verninge, i »Fyens Tidende« for den 5te og 7de August 1897, den 19de April 1898 og den 12 Juni 1900. Dette Paalæg blev givet med Hensyn til trende af Appellanten under Navn indrykkede Artikler i bemeldte Blad, nemlig en Artikel med Overskrift »Ordet frit. Vort Retsvæsen i den bekendte Verninge Sag«, hvis første Del findes i Nummeret for den 5 August 1897, og som er sluttet i Nummeret for 7 August s. A., en Artikel med Overskrift »Verningesagen. En Henstilling«, i Bladet for den 19 April 1898, og endelig en Artikel med Overskrift »Ordet frit. Verningesagen« i Bladet for den 12 Juni 1900. Appelindstævnte anlagde derpaa, efter meddelt fri Proces, nærværende i første Instans ved Odense Købstads ordinære Ret behandlede Sag, hvorunder han paastod Appellanten anset med Straf, idet han af de to første Artikler fremhævede en Række Udladelser, som han, læste i Forbindelse med Artiklernes øvrige Indhold, ansaa fornærmelige for sig, samt henviste til, at Appellanten i den sidste Artikel havde erklæret, at han fastholdt de i de tidligere Artikler indeholdte Beskyldninger. Appelindstævnte paastod endvidere bemeldte Udladelser mortificerede og sig tilkendt Erstatning i Medfør af Straffelovens § 303, samt Appellanten tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for Appelindstævnte beskikkede Sagfører N. Jørgensen. Appellanten procederede paa sin Side til Frifindelse og Tilkendelse af Sagens Omkostninger. Ved Underrettsdommen blev Appellanten anset efter Straffelovens § 216, jfr. § 215, med en Bøde til Statskassen af 400 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling med simpelt Fængsel i 60 Dage, og medens der ikke blev tilkendt Appelindstævnte nogen Erstatning, blev hans Paastande om Mortifikation og om Sagens Omkostninger tagne til Følge, saaledes at Sagfører N. Jørgensens Salær bestemtes til 100 Kr. Appellanten paastaar nu denne Dom forandret i Overensstemmelse med den af ham i første Instans nedlagte Paastand, medens Appelindstævnte, hvem der ogsaa for Overretten er meddelt fri Proces, procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse. Appellanten paastaar sig derhos tilkendt Sagens Omkostninger her for Retten, og Appelindstævnte har nedlagt Paastand om, at Appellanten tilpligtes at betale Sagsomkostninger her for Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Prokurator Mundt.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at der i Aaret 1893, da Appellanten var Medlem af Verninge Sogneraad, opstod en Konflikt mellem ham og Sogneraadets daværende Formand, Gaardejer A. Knudsen, og at denne sidste hen paa Sommeren 1894 aulagde Sag mod Appellanten ved Odense Herreds ordinære Ret i Anledning af, at Appellanten i en Artikel i »Fyens Tidende« havde betegnet hans Kassebogførelse som løs og lovstridig, og hans Optræden i Sogneraadet som usømmelig og taktløs. Medens denne Sag verserede for Retten, blev der paa Foranledning af Odense Amtsraad af Appelindstævnte, som Herredsfoged i Odense Herred, indledet en offentlig Undersøgelse til Oplysning om forskellige Uregelmæssigheder, der vare komne for Dagen ved den af vedkommende Amtsrevisor foretagne Revision af Verninge Kommunes Regnskab for 1894, og da Undersøgelsen var sluttet, blev

der paa Grundlag af det optagne Forhør anlagt Justitssag mod Knudsen for Falsk og Bedrageri.

Det var herunder navnlig oplyst, at Knudsen uden rette Vedkommendes Vidende og Villie havde givet nogle Regninger, der medfulgte som Udgiftsbilag til bemeldte Kommuneregnskab, Udseende af at være betalte, ved at tilføje en kvitterende Paategning, at han endvidere egenmægtigt havde rettet Tallene i nogle med Regnskabet fulgte Kvitteringer, saa at de kom til at lyde paa større Beløb, end der virkelig var kvitteret for, samt at han uden Bemyndigelse i Sogneraadets Navn, paa Kommunens Vegne, havde optaget et Laan paa 3000 Kr. i en Sparekasse.

Ved den af Appelindstævnte den 22 April 1896 i Justitssagen afsagte Dom statueredes det imidlertid, at Knudsen ikke kunde antages at have villet skuffe rette vedkommende med de nævnte urigtige Regnskabsbilag, samt at han hverken herved eller ved Optagelsen af Laanet havde handlet i svigagtig Hensigt, og han blev derefter frifunden for Aktors Tiltale, dog saaledes, at han tilpligtedes at betale Aktionens Omkostninger. Faa Maaneder senere, nemlig den 23 Juli 1896, afsagde Appelindstævnte Dom i den af Knudsen mod Appellanten anlagte Injuriesag, og Resultatet blev, at de paaklagede Fornærmelser mortificeredes, og at Appellanten idømtes en Bøde til Statskassen af 100 Kr. eller subsidiært simpelt Fængsel i 14 Dage. Begge disse Domme bleve indankede for Overretten, Dommen i Justitssagen af det offentlige, og Dommen i Injuriesagen af Appellanten.

Den første Sag paadømtes af Overretten den 31 Juli 1896; men da Knudsen den 1ste s. M. var afgaaet ved Døden, udtaltes det i Dommen alene, at Spørgsmaalet om hans Strafansvar var bortfaldet, og der fandt saaledes ikke nogen egentlig Prøvelse Sted af Underrettsdommen.

Den anden Sag, hvori Appelstævningen var rettet mod Knudsens Enke, paadømtes den 21 Juni 1897 af Overretten med det Resultat, at Bøden nedsattes til 50 Kr. og den subsidiære Straf til simpelt Fængsel i 8 Dage, medens Underrettsdommen i øvrigt stadfæstedes.

Udfaldet af disse Retssager ses at have gjort et stærkt Indtryk paa Appellanten, som mener, at Appelindstævnte har forurettet ham og paa en utilbørlig Maade skaanet Knudsen, og efter at Appellanten, som det maa antages, forgæves hos Amtet og Justitsministeriet havde andraget om kriminel Undersøgelse mod Appelindstævnte, skrev han den første af de her under Sagen paaklagede Artikler, hvori han fra sit Standpunkt gav en Fremstilling af Sagerne Gang, og i Forbindelse dermed rettede Angreb mod Øvrigheden og mod Appelindstævnte i dennes Egenskab af Dommer.

Af denne Artikel har Appelindstævnte fremhævet som fornærmelige følgende Udladelser:

- 1. Og jeg har intet imod, at Herredsfoged Jørgensen tillægges Æren for, at A. Knudsen den 12 Maj 1896 blev frifunden, samt Æren af, at jeg den 23 Juli s. A. blev idømt Bøde og Sagsomkostninger, fordi jeg skrev i »Fyens Tidende« Nr. 132 for 12 Juni 1894, at A. Knudsen havde ført løst og lovstridigt Regnskab for Sogneraadet, et Udtryk, der Sandheden tro, var det mildeste, jeg kunde bruge. Jeg kan nemlig bevise, at A. Knudsen den 30 Juni 1893

(altsaa ca. 1 Aar, før jeg skrev det i »Fyens Tidende«, hvorfor jeg er sagsøgt og dømt) skrev en falsk Udskrift af Verninge Sogneraads Forhandlingsprotokol, hvilken Udskrift er saalydende:

-
2. Trods alle disse Falsknerier, Bedragerier (og ærekrænkende Beskyldninger mod en i alle Maader hæderlig Mand) blev A. Knudsen ved Odense Herreds Rets Dom af 12 Maj 1896 dog frifunden for disse af ham begaaede Forbrydelser . . .
-

3. Men*) alle, der saaledes som A. Knudsen har gjort sig skyldig i Bedrageri og Falsk, og af den Grund stilles for Odense Herreds Ret, kan slippe fri for Straf, naar de som han, efter at Forbrydelserne ere opdaget, tilbagebetaler, hvad de ulovligt har tilvendt sig?

Jeg ligger ligeledes inde med skriftlige Erklæringer fra Skræder P. Esbensen i Verninge, R. P. Larsen Grambo i Naarup og Jens Jørgensen i Solevad, hvilke Erklæringer er underskrevet i Vitterlighedsvidners Overværelse, og hvori erklæres, at hvad der staar anført i den forannævnte Udskrift af Odense Herreds Domprotokol som disse Mænds Forklaring under Forhøret, ikke er stemmende med, hvad de i Retten har forklaret.

Verninge Sogneraad har meddelt mig Erklæring om, at hvad der staar anført i forannævnte Udskrift af Odense Herreds Domprotokol, at Tiltalte A. Knudsen har afdraget paa det nævnte Sparekasselaan, og at Sogneraadet har erkendt, at de fornødne Midler manglede, og godkendt Laan, som Tiltalte A. Knudsen midlertidig gjorde for at bøde paa Manglen, ikke er stemmende med Virkeligheden.

4. Og i Henhold til, hvad der staar anført i disse Bilag, androg jeg om at faa Herredsfoged Jørgensen kriminelt tiltalt for hans udviste Forhold i denne Sag . . .
-

5. Vil være umuligt at faa Herredsfogden kriminelt tiltalt for hans Forhold under denne Sag, samt fordi han har frifunden en saa stor Falskner og Bedrager som A. Knudsen . . .
-

6. Og jeg tillader mig derfor at spørge Hr. Herredsfoged A. Jørgensen: Hvorledes kan De dog for Alvor mene, at en saa stor Falskner og Bedrager som A. Knudsen var, kunde tage Skade paa sin Ære derved, at jeg offentlig har brugt et saa mildt Udtryk om A. Knudsen, at han havde ført løst og lovstridigt Regnskab . . .
-

7. Endvidere tillader jeg mig at spørge Hr. Herredsfoged Jørgensen, om han er i Stand til at bevise, at der er andre end Tiltalte Anders Knudsen, der i Retten har forklaret, at A. Knudsen den 30 Juni 1893 manglede Penge til at betale Kommunens løbende Udgifter?
-

*) Skal være: Mon.

8. Tages der monstro Hensyn til Personer? I saa Fald maa det jo være Grunden til, at jeg blev idømt Bøde og Sagsomkostninger, fordi jeg som Sogneraadsmlem stod paa Kommunens Ret og som Følge deraf offentlig omtalte A. Knudsens løse og lovstridige Kommuneregnskab.«

Da den første Artikel blev uden Virkning, skrev Appellanten den anden Artikel, hvori han fremsatte sine Betragtninger med Hensyn til, at Appellindstævnte havde undladt ved Dom at fralægge sig de mod ham rettede Beskyldninger. Af denne Artikel har Appellindstævnte fremhævet følgende Udladelser som fornærmelige:

- »1. Og jeg kan tilføje, at jeg endda har gjort mig særlig Ulejlighed for at formaa Justitsministeren til at paalægge August Jørgensen ved Dom at fralægge sig de Beskyldninger, som jeg fremsatte mod ham i de forannævnte Numre af »Fyens Tidende«.

2. . . . fremlægge for Justitsministeriet de ovennævnte Numre af »Fyens Tidende« tillige med Afskriften af alle de Beviser, som jeg havde mod Herredsfoged August Jørgensen. De var uemlig af den Mening, at naar Justitsministeren saa, hvilke Beskyldninger der i et offentlig Blad var fremført imod Herredsfoged August Jørgensen, da kunde han ikke andet end paalægge Herredsfogden ved Dom at fralægge sig disse Beskyldninger, eller, hvis Herredsfogden ikke kunde fralægge sig Beskyldningerne, da mente de, at Justitsministeren absolut maatte sørge for, at August Jørgensen blev afskediget som Herredsfoged . . .

3. Jeg havde jo, som tidligere meddelt, andraget Justitsministeriet om, at Hr. Herredsfoged Jørgensen maatte blive kriminelt tiltalt, fordi han havde frifundet en saa stor Falskner og Bedrager som A. Knudsen . . .

4. At hvad Herredsfoged August Jørgensen har anført i Udskrift af Odense Herreds Domprotokol, som deres Udtalelser og fremsatte Oplysninger under Sagen mod Anders Knudsen, for en stor Del er saa urigtigt, at det er det modsatte af, hvad de, Sandheden tro, har forklaret og indberettet under Sagen . . .

5. At Hr. Stiftamtmanden vilde offentlig oplyse, hvor mange Gange Hr. August Jørgensen maa frifinde skyldige, og ved sine Udskrifter af Herredets Domprotokol faa saadanne Beskyldninger imod sig, som de, der er udtalt i de Erklæringer, der var vedlagt mit Andragende til Justitsministeriet, før Hr. Stiftamtmanden finder det muligt, at faa Hr. August Jørgensen kriminelt tiltalt og straffet. Der maa dog vel være en Grænse baade for at frifinde skyldige og dømme uskyldige . . .

6. Medens Hr. August Jørgensen derimod under 12 Maj 1896 frifandt A. Knudsen, der var sigtet for Bedrageri og Falsk, (altsaa

over 2 Maaneder, før han dømte mig, og længe efter, at det var konstateret, at A. Knudsen den 30 Juni 1893, ca. 1 Aar før jeg skrev den Artikel i »Fyens Tidende«, hvorfor jeg blev sagsøgt og dømt) havde skrevet en falsk Udskrift af Veringe Sogneraads Forhandlingsprotokol og uden Sogneraadets Vidende forsynet den med mit Navn, saavel som med alle de andre daværende Sogneraadsmedlemmers Navne . . .

-
7. Og jeg kan oplyse, at jeg først nu, »(efter at det gamle, tapre Flertal af Sogneraadet, der i sin Tid saa ivrigt kæmpede for at bevare A. Knudsen paa Formandspladsen, — ved Nytaar forlod Sogneraadet)« har andraget Sogneraadet om at faa Udlaan af den nævnte Sparekasse-Obligation, samt den Obligationen vedlagte originale falske Afskrift af en Sogneraadetsbeslutning og den ligeledes vedlagte Amtsraadsapprobation af det falske Laan, hvilke Dokumenter Sogneraadet enstemmigt vedtog at overlade mig som Laan til Brug under Sagen . . .
-
8. Til at konstatere, at Hr. August Jørgensen har frifunden en stor Falskner og Bedrager og senere idømt mig Bøde og Sagsomkostninger, fordi jeg blandt andet offentlig havde oplyst, at den samme Falskner og Bedrager havde ført løst og lovstridigt Kasse-regnskab . . .
-
9. Erklærer, at Hr. August Jørgensen i sin Frifindelsesdom for en stor Del har anført det stik modsatte af, hvad de har indberettet til Herredsfogden, eller personlig forklaret i Retten under Sagens kriminelle Behandling . . .
-
10. Jeg spørger derfor i Henhold til disse Erklæringer, og hvad der staar anført i den foran nævnte Udskrift af Odense Herreds Domprotokol: har Hr. August Jørgensen da ikke ogsaa gjort sig skyldig i — — ja, den rette Betegnelse vil Læserne selv kunne finde?
- Og jeg forventer, at Bladets ærede Læsere og da navnlig dem, der bo i Odense Herred, vil være enige med mig, naar jeg udtaler, at jeg synes, at et saadant Retsvæsen, som det Hr. August Jørgensen har udviklet i Veringe Sogn, er saa forkasteligt, at selv om Hr. Stiftamtmanden har sine Grunde til, at han som Stiftsøvrighed kan godkende det, saa bør dog alle hæderlige Mænd i hele Herredet ikke finde sig deri, (thi ingen kan jo vide, hvad det kan føre til, at paaklage Falsknerier og Bedragerier, der i Fremtiden begaas i Odense Herred, saa længe Hr. August Jørgensen er Dommer) men derimod ved sin Underskrift støtte et Andragende til Justitsministeriet, eventuelt Rigsdagen, med Bægning om, at Hr. August Jørgensens Virksomhed som Dommer i Henhold til det foreliggende, snarest muligt maa blive kriminelt undersøgt . . .
-
11. Og jeg tænker, at mine gamle Sogneraadskolleger med blandede Følelser imødeser den Tid, da det mulig vil lykkes mig at faa

hele Hr. August Jørgensens Dommervirksomhed i alt, hvad der vedrører Verninge-Sagen, kriminelt undersøgt.

Thi den Dommer, der da bliver beskikket, vil vistnok finde det paatrængende nødvendigt, at undersøge, hvordan det forholder sig med de edelige Forklaringer, der er afgivet under Sagen.«

Den tredje Artikel ses endelig at være foranlediget ved, at det passerede var gjort til Genstand for Omtale i Folketinget, og at Justitsministeriet*) der, under Hensyn til, at Artiklernes Fremkomst laa saa langt tilbage i Tiden, havde udtalt Betænkelighed ved at imødekomme et fra et saa stort Antal Beboere i Odense Herred indkommet Andragende om, at det maatte paalægges Appelindstævnte at fralægge sig Beskyldningerne ved Dom. Appellanten udtaler i Anledning heraf i Artiklen:

»I saa Fald maa det vistnok af mange betragtes som saare nødvendigt, at jeg paa ny udtaler . . . thi jeg erklærer herved, at jeg fremdeles fastholder disse Beskyldningers Rigtighed, indtil at der foreligger en Højesteretsdom for, at de Beviser, som jeg har til Støtte for Beskyldningerne, er fejlagtige og uholdbare«. Af denne Artikel har Appelindstævnte i øvrigt, som allerede forhen antydet, ikke særligt fremdraget nogen enkelt Udladelse.

Da Appellantens Strafansvar med Hensyn til de to første Artikler efter det foreliggende er bortfaldet baade i Henhold til Straffelovens § 66 og til § 67, bliver der alene Spørgsmaal om Mortifikation af de af Appelindstævnte fremhævede Udladelser i disse Artikler. I saa Henseende bemærkes, at Udladelsen Nr. 1 i den første Artikel ikke findes at burde mortificeres, da Appellanten har bevist, hvad han allerede angav under det forud for Justitsagen mod Knudsen optagne Forhør, at Knudsen ved Optagelsen af det oven nævnte Laan paa 3000 Kr. har legitimeret sig overfor Laangiveren ved falskelig at producere et af ham selv udfærdiget Dokument, der tilkendegav sig som en Udskrift af Sogneraadets Forhandlingsprotokol, indeholdende Sogneraadets Vedtagelse om Laanets Optagelse, skøndt ingen saadan Vedtagelse var foregaaet.

De to sidste Stykker af Udladelsen Nr. 3, der, efter hvad der foreligger, stemme med Sandheden, samt Udladelsen Nr. 7 i samme Artikel findes ej heller egnede til Mortifikation, og det samme gælder om Udladelserne Nr. 1, 6 og 7 i den anden Artikel. Derimod ville de øvrige fremhævede Udladelser være at mortificere, da Appelindstævnte i disse findes sigtet, dels for at have vist Partiskhed som Dommer, jfr. Udladelsen Nr. 8 i den første Artikel, dels for at have gjort sig skyldig i pligtstridigt Forhold, der burde medføre hans Fjernelse fra Embedet, og som saaledes i bedste Fald maatte blive at betragte som grov Forsømmelse eller Skødesløshed i Embedsførelse, og da Appellanten ikke har bevist sin Beføjelse til at fremsætte saadanne Beskyldninger, hvorved bemærkes, at der overhovedet ikke under nærværende Sag, der i første Instans er anlagt for en Appelindstævnte sideordnet Dommer, kan blive Spørgsmaal om at prøve Appelindstævntes Domme i og Behandling af de to Retssager, der have foranlediget Fornærmelserne. Appellanten vil derhos for sit Forhold ved i den

*) Skal være Justitsministeren.

sidste af Artiklerne at fastholde de af ham tidligere fremsatte Beskyldninger mod Appellindstævnte, være at anse efter Straffelovens §§ 216 og 217 med en Bøde til Statskassen, der bestemmes til 300 Kr. eller, i Mangel af fuld Betaling heraf, med simpelt Fængsel i 30 Dage. Endelig vil han have at udrede Sagens Omkostninger for begge Retter efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder i Salær til Sagfører N. Jørgensen og Prokurator Mundt 100 Kr. til hver.

Sagens Behandling i første Instans, for saa vidt den har været beneficeret, og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig. Med Hensyn til de for Overretten fremlagte Dokumenter foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Præmisserne til Dommen af 20 Marts 1903 ere saalydende: Under nærværende Sag paastod i 1ste Instans Herredsfoged i Odense Herred August Jørgensen efter meddelt fri Proces under en af ham ved Odense Købstads ordinære Ret anlagt privat Sag ved sin beskikkede Sagfører, Sagfører N. Jørgensen, en af Tiltalte, Fabrikant H. J. Brandt af Verflinge, underskreven, i Nr. 125 af Dagbladet »Fyens Tidende« for den 31 Maj 1901 under Overskriften »Verninge-Sagen og dens Retsbehandling« indrykket Artikel mortificeret, for saa vidt angik den i samme om ham brugte Udladelse: »Og Herredsfogden — ja han har jo mod bedre Vidende frifunden den i Falsk og Bedrageri skyldige Sogneraadsormand«, og Tiltalte anset med Straf herfor efter Straffelovens § 215, kfr. § 216, samt tilpligtet at betale Erstatning efter Straffelovens § 303. Endelig paastod han Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den befalede Sagfører, hvilket denne i ethvert Tilfælde paastod sig tillagt hos det offentlige. Tiltalte paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, men ved Underrettens Dom af 21 Oktober 1901 blev den citerede Udladelse mortificeret og Tiltalte anset med Straf af simpelt Fængsel i 3 Maaneder samt tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder i Salær til Sagfører Jørgensen 30 Kr., hvorimod den nedlagte Erstatningspaastand ikke toges til Følge.

Da Tiltalte imidlertid erklærede sig utilfreds med denne Dom og forlangte den appelleret, er den ved det offentliges Foranstaltning indanket for Overretten paa den i Plakat 23 Maj 1840 § 2 foreskrevne Maade.

Det fremgaar af nærværende Sags Oplysninger, som for den væsenligste Del er tilvejebragt efter den indankede Doms Afsigelse i Henhold til Overrettens Kendelse, at den Sag, til hvilken Tiltaltes ovenfor omtalte Avisartikel sigtede, var foranlediget ved, at Odense Amtsråd havde udtalt Ønske om, at der maatte blive indledet retslig Undersøgelse med Hensyn til forskellige af de Antegnelser, som Amtsrådets Revisor havde gjort ved Verninge Kommuneregnskab for Aaret 1894, og Odense Amt anmodede derfor Herredsfoged August Jørgensen om at indlede en Undersøgelse i den Anledning. Det blev her-

under oplyst, at Gaardejer Anders Knudsen af Langsted, der som daværende Formand i Veringe Sogneraad havde affattet og underskrevet det omtalte Kommuneregnskab, uden paagældende Udstederes Vidende og Villie havde givet nogle Regninger, der som Udgiftsbilag medfulgte Kommuneregnskabet, Udseende af at være betalte ved at forsyne dem med kvitterende Paategninger, at han egenmægtig havde rettet Tallene i nogle med Regnskabet fulgte Kvitteringer, saa at de kom til at lyde paa større Beløb, end der i Virkeligheden var kvitteret for, samt at han uden Sogneraadets Bemyndigelse i dettes Navn paa Kommunens Vegne havde optaget et Laan paa 3000 Kr. i en Sparekasse. Paa Grundlag af de under nævnte Forhør fremkomne Oplysninger dekreterede Amtet Aktion mod Anders Knudsen for Bedrageri og Falsk, men ved den af Herredsfoged Jørgensen den 22 April 1896 afsagte Dom frifandtes Knudsen, medens Aktionens Omkostninger dog paa lagdes ham, idet det i Dommen antoges, at Knudsen hverken havde villet skuffe rette vedkommende med de oven nævnte urigtige Regnskabsbilag eller herved eller ved Optagelsen af oven omtalte Laan havde handlet i svigagtig Hensigt. Medens Knudsen akkviescerede ved denne Dom, appelleredes den paa det offentlige Vegne til Overretten, men under Proceduren her for Retten afgik Knudsen ved Døden, og det udtaltes derfor alene i Rettens den 31 Juli 1896 afsagte Dom, at Spørgsmaalet om hans Strafskyld var bortfaldet, saaledes at der ikke fandt nogen egentlig Prøvelse Sted af den indankede Dom. Allerede forinden oven omtalte Undersøgelse paabegyndtes, har Tiltalte, der som Medlem af Veringe Sogneraad var kommen i Konflikt med Knudsen, i »Fyens Tidende« bl. a. beskyldt denne for at have gjort sig skyldig i løs og lovstridig Kassebogsførelse, hvorfor Knudsen havde anlagt Injuriesag mod Tiltalte ved Odense Herreds ordinære Ret. Ved den af Herredsfoged August Jørgensen i den Anledning den 23 Juli 1896 afsagte Dom blev Tiltalte anset med en Bøde af 100 Kroner, hvilken Bøde dog ved Overrettens Dom af 21 Juni 1897 nedsattes til 50 Kr. Det fremgaar af Sagen, at Tiltalte følte sig stærkt forurettet af Herredsfoged Jørgensen ved de oven nævnte af denne afsagte Domme og den forud for Dommen i den kriminelle Sag gaaende Undersøgelse, idet han mente, at Herredsfoged Jørgensen utilbørlig havde holdt sin Haand over Knudsen, skønt denne efter Tiltaltes Opfattelse var en overbevist Forbryder, men derimod behandlet ham alt for haardt, skønt han kun havde handlet i sin Kommunes Interesse. Efter at Tiltalte, som det maa antages, uden Resultat havde andraget saavel hos Odense Amt som hos Justitsministeriet om kriminel Undersøgelse mod Herredsfoged Jørgensen i den Anledning, gav han disse Følelser Udtryk i 3 Artikler i »Fyens Tidende« for den 5te og 7 August 1897, den 19 April 1898 og 12 Juni 1900, hvad der atter foranledigede, at Herredsfoged Jørgensen efter Justitsministeriets Paalæg ved Odense Byting anlagde Injuriesag mod Tiltalte. Medens denne Sag endnu procederedes ved Bytinget, fremkom Tiltalte med den her under Sagen omhandlede Artikel i »Fyens Tidende« for 31 Maj 1901, hvilken Artikel i dens Begyndelse angives at være fremkaldt ved, at Tiltalte ofte af Folk bliver udspurgt om, hvorledes det gaar med hans Sag med Herredsfoged Jørgensen, hvilket han derpaa nærmere oplyser. Han beklager sig derhos i Artiklen over, at det offentlige ikke har fundet

Anledning til at indlede Undersøgelse mod Herredsfoged Jørgensen paa Grund af Vervingesagen, og kommer paa ny ind paa dennes Behandling af Justitssagen mod Knudsen, idet han bl. a. fremsætter den her under Sagen paatalte Udladelse mod Herredsfoged Jørgensen.

Da det ikke under Sagen er godtgjort, at denne Udladelse har været beføjet, hvorved bemærkes, at der ikke under nærværende Sag, der i 1ste Instans er anlagt for og paadømt af en Jørgensen sideordnet Dommer, kan være Spørgsmaal om at prøve Jørgensens Behandling af den omtalte Justitssag og det forud for denne optagne Forhør, vil Udladelsen være at mortificere, hvorhos Tiltalte vil være at anse efter Straffelovens § 216 med en Straf, der efter samtlige foreliggende Omstændigheder og under særligt Hensyn til, at Tiltalte maa forudsættes at have troet paa Sigtelsens Sandhed, findes at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 400 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 40 Dage.

Med denne Forandring vil den indankede Dom, hvis Bestemmelse med Hensyn til Sagens Omkostninger i 1ste Instans billiges, være at stadfæste, idet bemærkes, at der efter den skete Indankning ikke her for Retten bliver Spørgsmaal om den af Jørgensen nedlagte Erstatningspaastand.

Tiltalte vil derhos have i Salær til Aktor og Defensor for Overretten at betale 100 Kr. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans, for saa vidt den har været beneficeret, og den befalede Sagførelse i begge Instanser har været lovlig.

Nr. 112. Gaardejer **Peder Mortensen** (Høgsbro)

contra

Gaardejer **Villads Pedersen** (Asmussen)

betræffende Spørgsmaalet, om en Appellanten ydet Forstrækning skulde betragtes som et Laan eller en Gave.

Aalborg Birk og Fleskum Herreds ordinære Rets Dom af 8 Marts 1902: Indstævnte, Gaardejer Peder Mortensen af Lodsholm i Romdrup, bør for Tiltale af Citanten, Gaardejer Villads Pedersen af Øster Utrup, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 August 1903: Indstævnte, Gaardejer Peder Mortensen, bør til Citanten, Gaardejer Villads Pedersen, betale 1000 Kr. med Renter deraf 4 pCt. aarlig fra den 11 Juni 1900 indtil den 14 September 1901 og derefter 5 pCt. aarlig fra sidst nævnte Dato, indtil Betaling sker. I Procesomkostninger for begge Retter betaler Indstævnte derhos til Citanten 100 Kr. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er Indstævnte, Gaardejer Villads Pedersen afgaaet ved Døden og hans Arvinger indtraadte i Sagen.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til de Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Gaardejer Peder Mortensen, til de Indstævnte med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Gaardejer Villads Pedersen af Øster Uttrup, anbragt, at Indstævnte, Gaardejer Peder Mortensen af Lodsholm, der i sin Tid som 7 Aars Barn blev antagen til Forsørgelse af Citanten, der er hans Morbroder, og hos hvem han har haft Ophold indtil omkring sit 30te Aar, i Aaret 1892, da han købte sin nuhavende Gaard, anmodede Citanten om et Laan paa 2000 Kr. til Hjælp ved Gaardkøbet, hvilket Laan Citanten dog af forskellige Grunde var uvillig til at yde ham, men da Citantens to voksne Døtre støttede Indstævnte i hans Begæring og tilbød hver især at tilskyde 1000 Kr., gav Citanten efter og udbetalte Indstævnte de 2000 Kr., efter at hver af Døtrene havde leveret ham 1000 Kr. Efter Citantens videre Anbringende undlod Indstævnte i de første 4 Aar efter Laanets Modtagelse at betale Renter deraf, men derefter betalte han i de næste 4 Aar til Citanten 4 pCt. aarlig Rente af Laanet, indtil han i Sommeren 1900 tilbagebetalte Halvdelen af Laanet med 1000 Kr., hvilket Beløb Citanten derefter afgav til sin Datter Maren Gade, medens Indstævnte derefter undlod at betale Renter af de resterende 1000 Kr., der vare udredede af Citantens anden Datter, Ane, der er gift med Mads Peter Madsen af Øster Uttrup, og da Indstævnte af denne blev sagsøgt til Betaling af bemeldte 1000 Kr. med Renter, gjorde han gældende, at han ikke havde modtaget disse 1000 Kr., saa lidt som de af ham alt tilbagebetalte 1000 Kr., af andre end Citanten, hvorfor Mads Peter Madsen, der var ude af Stand til at godtgøre, at hans Hustru var Laangiveren, hævdede den mod Indstævnte anlagte Retssag. Idet Citanten endelig har anbragt, at han, der ikke ønsker, at hans Datter og Svingersøn skal lide noget Tab ved den af ham paa Datterens Vegne i 1892 foretagne Transaktion, har fyldestgjort sin Svingersøn for Beløbet og altsaa har maattet staa til Ansvar for samme, har Citanten under nærværende Sag i første Instans søgt Indstævnte til Betaling af de fornævnte

1000 Kr. med resterende Renter deraf 4 pCt. aarlig fra 11 Juni 1900 indtil Forligsklagens Dato den 14 September 1901 og derefter 5 pCt. aarlig fra sidst nævnte Dato, indtil Betaling sker.

Ved Underrettsdommen er Indstævnte, overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand, frifunden for Citantens Tiltale, og Sagen er derefter af Citanten indanket her for Retten, hvor han har paastaet Underrettsdommen saaledes forandret, at Indstævnte tilpligtes at betale ham det indsogte Beløb med Renter som anført, hvorhos han subsidiært har paastaet Sagens Udfald gjort afhængigt af Partsed. Indstævnte har derimod procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Indstævnte har erkendt af Citanten at have modtaget det oven nævnte Beløb 2000 Kr., den Gang han i 1892 købte Gaard, men idet han har anbragt, at det af Citanten, i hvis Hjem Indstævnte har opholdt sig som Barn i Huset og i en lang Aarrække arbejdet som Karl for Citanten næsten uden Løn, var bestemt, at Indstævnte efter Citanten skulde arve 1000 Kr., ligesom Citanten havde lovet at hjælpe ham med Penge, naar han vilde købe Gaard, har han gjort gældende, at han modtog de 2000 Kr. af Citanten saaledes, at det ene 1000 Kr. skulde betragtes som Fyldestgørelse for den Indstævnte tilsagte Arv efter Citanten, medens det andet 1000 Kr. skulde betales tilbage, saafremt Indstævnte i Tidens Løb maatte blive i Stand dertil, hvorimod han i modsat Fald skulde være berettiget til at beholde hele det modtagne Beløb uantastet. Efter Indstævntes videre Anbringende betalte han til Gengæld for, at han i de første 4 Aar efter Beløbets Modtagelse ingen Renter havde erlagt, i de næste 4 Aar dobbelt Rente af den Halvdel af det modtagne Beløb, som ikke var hans Arv efter Citanten, indtil han i Juni 1900 tilbagebetalte denne Halvdel af Beløbet, hvorefter han ophørte med Rentebetaling, da der selvfølgelig ikke skulde svares Renter af Arvebeløbet. Idet Indstævnte derhos har benægtet, at det Beløb, med hvilket han i 1892 af Citanten blev forstrakt, hidrørte fra Midler, der tilhørte Citantens Døtre, har han til Støtte for sin Frifindelsespaastand gjort gældende, at det maa følge af sig selv, at han under ingen Omstændigheder kan være pligtig at tilbagebetale Citanten det ham som Arv efter denne ydede Beløb af 1000 Kr.

Overfor Citantens Benægtelse af, at der var givet Indstævnte, der under sit Ophold i Citantens Hus efter dennes Anbringende vel ikke fik fast Løn for det Arbejde, han udførte, men for hvem Citanten som Vederlag for hans Arbejde foruden at yde ham Ophold og Klæder, samt hvad han ellers brugte, hvert Aar indsatte et Beløb i Sparekassen, noget Løfte om Arv efter Citanten, og at Halvdelen af den oftnævnte Forstrækning af 2000 Kr. var at betragte som Vederlag for saadan Arv, har Indstævnte imidlertid ikke ført noget som helst Bevis for sit modstridende Anbringende, hvis Rigtighed derhos modsiges af de af Citantens tvende Døtre under en af Citanten efter Sagens Indbringelse for Overretten foranstaltet Vidneførsel afgivne Forklaringer, der gaa ud paa, at der intet er dem bekendt om, at deres Fader skulde have tilsagt eller lovet Indstævnte et Beløb af 1000 Kr. som Arv. Fremdeles er Indstævntes Anbringende om, at den ham ydede Forstrækning ikke hidrørte fra Midler tilhørende Citantens Døtre, i Strid med disses Vidneforklaringer, for saa vidt som disse gaar ud paa, at det Indstævnte i Aaret 1892 udbetalte Beløb 2000 Kr. blev

udtaget af deres Sparekassebøger med 1000 Kr. for hver af dem, og derefter af Citanten blev udlaant til Indstævnte; Maren Gade har derhos bekræftet, at hun i Sommeren 1900 har faaet sine 1000 Kr. tilbage. Da det derhos er in confesso under Sagen, at Indstævnte i 4 Aar, indtil 11 Juni 1900, har til Citanten aarlig betalt et Rentebeløb, som svarer til 4 pCt. Rente af 2000 Kr., maa Formodningen være for, at han har modtaget et saadant Beløb til Laans, uden at hans ubestyrkede og i sig selv usandsynlige Anbringende om, at de af ham i de paagældende 4 Aar betalte Rentebeløb have udgjort »dobbelte« Rente af 1000 Kr., herimod kan komme i Betragtning, og idet Indstævnte, hvem Bevisbyrden i saa Henseende efter de foreliggende Omstændigheder maa paahvile, herefter ikke imod Citantens Benægtelse har godtgjort, at den resterende Del af det modtagne Beløb, som udgør nærværende Sags Genstand, i Modsætning til den tilbagebetalte Del af Beløbet, er ydet ham som Vederlag for Arv eller som Gave og ikke som Laan, vil han være at tilpligte at betale Citanten — der som den, der i sin Tid faktisk har udbetalt Indstævnte Beløbet, maa anses som rette Sagsøger — det indtalte Beløb med Renter heraf efter den i saa Henseende af Citanten nedlagte Paastand, mod hvilken Indstævnte ingen særlig Indsigelse har fremsat.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte derhos efter Omstændighederne at burde godtgøre Citanten med 100 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Mandag den 7 November.

Nr. 301. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Ernst Rikard Jensen (Def. Høgsbro),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 100.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Juli 1904: Forbedringshusfange Ernst Rikard Jensen og Arrestanten Johan Frederik Rasmussen Brøchmann bør straffes med Forbedringshusarbejde hver især i 1 Aar. Saa udrede de og, en for begge og begge for en, Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Mundt, og Defensor, Overretssagfører Busch, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Ernst Rikard Jensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høje-

steret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesterets-sagførerne Asmussen og Høgsbro 30 Kroner til hver.

I den indkandede Doms Præmisser hedder det: Forbedringshusfange Ernst Rikard Jensen og Arrestanten Johan Frederik Rasmussen Brøchmann tiltales for Tyveri, Fangen tillige for Overtrædelse af Straffelovens § 100 . . .

Fangen er født den 18 Januar 1886 og anset: ved Rettens Dom af 11 Juli 1903 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, disse §§ sammenholdte med §§ 37 og 21, med 25 Rottingslag og ved Rettens Dom af 19 April 1904 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, til Dels jævnfør § 37, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er de Tiltalte overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Den 13 Januar dette Aar har Fangen i tyvagtig Hensigt, ved Hjælp af Dirk, fra Kvistetagen i Ejendommen Cort Adellersgade Nr. 2, hvor han uhindret havde indfundet sig, skaffet sig Adgang til et Kvistværelse, hvorfra han stjal en Frakke m. m. til samlet Værdi 20 Kr.

Den 23de samme Maaned have begge de Tiltalte i Forening begaaet Indbrud i samme Kammer og herved stjaalet en Del Beklædningsgenstande m. m. af samlet Værdi 50 Kr. Fra Kvistgangen, hvor de uhindret og i tyvagtig Hensigt havde indfundet sig, skaffede de sig Adgang til bemeldte Kammer, dels ved Hjælp af en Dirk, dels ved voldeligen at frabryde en nu for Døren anbragt Hængelaas.

Den 21 Januar dette Aar har Fangen, der i tyvagtig Hensigt uhindret havde indfundet sig i Kvistetagen i Ejendommen Tornebuskegade Nr. 1, ved voldelig at frabryde en Hængelaas, skaffet sig Adgang til et derværende Kammer, hvor han opbrød 2 Kufferter og herfra tilvendte sig dels 115 Kr. i rede Penge, dels et til 4 Kr. vurderet Album.

Den 29de samme Maaned have Fangen og den fornævnte, her under Sagen ikke tiltalte Person i Forening begaaet et Indbrudstyveri i Ejendommen Frederiksborggade Nr. 24, hvorved de fra et Kvistkammer stjal et til 10 Kr. vurderet Rejsetæppe. Til Kamret skaffede Fangen og den ikke tiltalte Person, medens Arrestanten holdt Vagt paa Gaden, sig Adgang ved i tyvagtig Hensigt voldeligen at frabryde 2 Hængelaase.

Endelig har Fangen den 14 Juni dette Aar, medens han som Arrestant hensad her ved Retten, gjort sig skyldig i følgende Forhold overfor den som Opsynsmand ved Cellerne udenfor Rettens 1ste og 2det Kriminalkammer ansatte fhv. Inspektionsbetjent Christian Jørgensen Sand:

Den nævnte Dag var Arrestanten ført over til Retten fra Arresten paa Nytorv og midlertidig anbragt i en af de fornævnte Celler, hvor

han — efter hvad han har forklaret — i Utaalmodighed efter at komme tilbage til Arresthuset for at faa sin Middagsmad, uagtet han kun havde tilbragt en ganske kort Tid i Cellen, gav sig til at skrabe og sparke paa en Roligheden i høj Grad forstyrrende Maade paa Cellens Dør. Da fornævnte Opsynsmand i denne Anledning gik ind i Cellen til ham og dels paalagde ham at være rolig, dels, da dette ikke frugtede, søgte at holde hans ene Ben i Ro, fo'r Fangen pludselig op, greb Opsynsmanden i Halsen, søgte — dog uden at ramme — gentagende at slaa ham i Ansigtet med knyttet Haand samt tilføjede ham forskellige Slag paa Kroppen i Nærheden af Hovedet, hvorhos han, idet de tumlede ud paa Cellegangen, gentagende stødte Opsynsmandens Hoved mod Muren.

Ved disse Voldshandlinger erholdt Opsynsmanden en nøddestor Blodsvulst i Nakken og en Del Ømhed i Siden og paa Overkroppen, men disse Læsioner, der i nogle Dage voldte en Del Smerter, maa antages at have fortaget sig uden at efterlade blivende Følger.

Med Bemærkning, at bemeldte Opsynsmand af Rettens Justitiarius er antaget til at føre Tilsyn med de i Cellerne hensiddende Fanger, findes dette Forhold at maatte tilregnes Fangen som en Overtrædelse af Straffelovens § 100.

I Henhold til foranførte ville de Tiltalte være at anse: Fangen, dels i Medfør af Straffelovens § 64, med en efter dens § 229 Nr. 4, til Dels jfr. § 37, lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 100, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 204. Styrmand Louis Johan Monk-Petersen (Halkier)

contra

Kaptajn Christian Jørgensen (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Ret til Godtgørelse for Overarbejde paa Søn- og Helligdage.

Sø- og Handelsrettens Dom af 10 Februar 1904: Kaptajn Chr. Jørgensen som Fører af Dampskibet »Vera« bør for Tiltale af Styrmand Louis Johan Monk-Petersen i denne Sag fri at være. Sagsomkostninger ere ikke krævede.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 14 April d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte findes at udgøre summa appellabilis.

Da Sølovens 4de Kapitel under sin Overskrift »Om Skibsmandskab« utvivlsomt indbefatter baade Matroser og Skibsofficerer, alene med Undtagelse af Skipperen, maa ogsaa de Regler,

som Kapitlets enkelte §§ give for Skibsmandskabet, antages at angaa baade Matroser og Skibsofficerer, med mindre der med Hensyn til enkelte Bestemmelser maatte være Grunde til Stede, der nødvendiggøre Bestemmelsens Indskrænkning i nævnte Henseende. Med Hensyn til den i nærværende Sag paaberaabte § 96 ere saadanne Grunde imidlertid ikke til Stede, og §'ens Bestemmelse om særlig Godtgørelse for Arbejde, der af Skipperen paalægges Mandskabet til Losning eller Lastning paa Søndage eller Hjemlandets Helligdage, maa derfor lige saa vel komme Styrmand som Matroser til Gode. I det der nu derhos ikke er Føje til at antage, at Appellanten i det foreliggende Tilfælde har givet Afkald paa eller fortabt sin her omhandlede Ret, vil hans Paastand om, at Indstævnte som Fører af Dampskibet Vera tilpligtes at betale ham 40 Kroner, derfor være at tage til Følge, medens Processens Omkostninger for Højesteret efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Kaptajn Christian Jørgensen som Fører af Dampskibet »Vera«, bør til Appellanten, Styrmand Louis Johan Monk-Petersen, betale 40 Kroner. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Styrmand Louis Johan Monk-Petersen, som i Aaret 1903 havde været paamønstret det her hjemmehørende Dampskib »Vera« som 2den Styrmand — ligesom de øvrige Skibsofficerer i Henhold til Søloven, medens det øvrige Mandskab maa antages at have været paamønstret tillige i Henhold til »Dansk Dampskibsrederiforening«s Forhøringsregler af 1ste December 1902 — blev i December 1903 afmønstret fra det ommeldte Skib, og begærede han sig da samtidig udbetalt Godtgørelse for sit Overarbejde om Bord i Skibet paa Søn- og Helligdage i Aarets Løb ved Lastning og Losning i forskellige Havne, men nægtede Skibets Fører, Kaptajn Chr. Jørgensen, at udbetale ham saadan Godtgørelse. Den nævnte Styrmand har derpaa ved at indbringe Spørgsmaalet derom her for Retten fordret Kaptajn Jørgensen paa »Vera«s Vegne tilpligtet at betale ham den omhandlede Godtgørelse, som de to Parter, efter at enkelte Uoverensstemmelser derom vare fjernede, ere enedes om at ansætte til 40 Kroner, beregnede paa Grundlag af 60 Overarbejdstimer i alt paa 5 forskellige Dage og, da Styrmanden oppebar 80 Kr. pr. Maaned, altsaa til et Beløb af 1 Kr. 33 Øre for hver 2 Timer. Styrmandens Arbejde skal paa de omhandlede Dage efter hans Opgivende have bestaaet dels i at holde Talje ved Lastning m. m., dels i paa anden Maade at føre Tilsyn med denne, dels endelig i forskelligt andet Arbejde paa Dækket vedrørende Lastningen. Om der af

de nævnte 60 Timer er medgaaet nogen Tid til Maaltider, er ikke omtalt.

Naar Kaptajnen har nægtet den saaledes fordrede Betaling, er dette — ganske bortset fra, om Styrmanden ikke burde have krævet den opgjort efterhaanden, og ved sin Tavshed derom indtil Afmønstringen maa siges selv at have erkendt sig uberettiget dertil — begrundet i, at Kaptajnen mener, at der overhovedet ikke kan tilkomme Styr mændene Overarbejdspenge.

Det omhandlede Spørgsmaal vides ikke at have foreligget tidligere til retslig Afgørelse, hverken efter at Søloven af 1 April 1892 § 96 er traadt i Kraft eller før den Tid, da den tilsvarende Bestemmelse var bleven indført ved § 38 i Lov om Disciplin i Handelsskibe af 23 Februar 1866. Der vides derhos heller ikke at foreligge noget Bidrag til Besvarelse af Spørgsmaalet derom, hverken i Motiverne til den sidst nævnte Lov eller til Søloven eller i de forud for disse Love gaaede Forhandlinger m. m.

Der findes dernæst ikke at kunne udledes nogen bestemt og særlig ikke en direkte positiv Besvarelse af Spørgsmaalet derhen, at saadanne Overarbejdspenge ogsaa tilkomme baade Styr mænd og Maskinmestre, af den Omstændighed, at Kapitel IV i Søloven, hvorunder dens § 96 hører, omfatter »Skibsmandskabet« i det hele, derunder altsaa ogsaa alle Skibsofficererne undtagen Kaptajnen (Skipperen), idet Spørgsmaalet meget mere findes at maatte afgøres efter hele Forholdets Natur, idet det maa blive afhængigt deraf, hvorvidt alle de enkelte Bestemmelser i Søloven (ligesom i sin Tid i Loven af 23de Februar 1866), for saa vidt Styr mændene og Maskinmestrene ikke udtrykkelig i dem ere nævnte for sig, og, uanset at Udtrykket »Mandskabet« (»Søfolkene«) er brugt i al Almindelighed, ville være at bringe til Anvendelse paa hele Skibets Besætning, fraregnet Føreren, eller om Skibets Officerer i de enkelte Tilfælde maa anses undtagne derfra.

Idet Retten nu mener at maatte gaa ud fra det saaledes anførte, finder den, naar henses til, at Styr mændenes og Maskinmestrenes Løn er adskillig højere end og i det hele beregnes en Del anderledes end de øvrige Søfolks, og til at deres »Arbejde« ved Lastning og Losning derhos i det hele er af en noget anden Karakter end samt deres Stilling i det hele noget forskellig fra det øvrige Mandskabs, at det ikke kan antages at have været Meningen af Sølovens § 96, at den kan fordres bragt til Anvendelse paa dem, hvorom der, som omtalt, heller ikke vides nogensinde at være rejst Krav tidligere lige fra 1866.

Styrmand Monk-Petersens Paastand ses derfor ikke at kunne tages til Følge.

Om Omkostninger bliver der ikke Spørgsmaal saa lidt som om Brug af stempelt Papir.

Nr. 311.

Højesteretssagfører Rée

contra

Rasmus Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Bregentved Gisselfeld Birks Ekstrarets Dom af 8 April 1904: Lejehusmand Rasmus Hansen i Nørre-Tvede bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt udrede i Erstatning til Overretssagfører Beyer i København 150 Kr. og betale Aktiøns Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Jespersen i Haslev og Sagfører Chr. Hansen i Næstved, med 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 August 1904: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden nedsættes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Edgar Nyholm og Sinding, betaler Tiltalte Rasmus Hansen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rasmus Hansen til Højesteretssagførerne Rée og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bregentved-Gisselfeld Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Rasmus Hansen, der er født den 15 Juni 1853 og tidligere straffet ifølge Højesterets Dom af 15 Oktober 1897 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ifølge Bregentved-Gisselfeld Birks Ekstrarets Dom af 21 Januar 1898 efter Straffelovens § 101 med en Bøde til Statskassen af 25 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 8 Dage, aktioneret for bedrageligt Forhold, og i saa Hen-

seende er ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger følgende godtgjort:

Ved en den 16de Oktober 1902 hos Tiltalte efter Begæring af Overretssagfører Beyer i København for et Beløb af i alt 814 Kr. 58 Øre foretagen Arrestforretning blev der dekretet Arrest i en gammel Vallak, 1 Fjedervogn med Agestol, 2 Unggrise, vurderede hver til 10 Kr., ca. 20 Høns, en rød Ko og en rødhjelmet Studekalv, vurderet til 40 Kr. Efter at Overretssagfører Beyer den 14 November 1902 havde erhvervet Dom over Tiltalte, der under Arrestforretningen havde erkendt denne for lovlig gjort og frafaldt Krav paa dennes Justifikation, blev der den 13 Marts 1903 efter Begæring af Overretssagfører Beyer foretaget en Eksekutionsforretning hos Tiltalte, der under denne Forretning erkendte, at han havde slagtet den ene af de arresterede Unggrise og den arresterede Studekalv og forbrugt Kødet i sin Husholdning.

Der blev derefter dekretet Udlæg i en gammel Vallak, en Fjedervogn med Agestol og en rød Ko, hvilken sidste vurderedes til 100 Kr. Da Overretssagfører Beyer senere havde ladet beramme en Tvangsauktion til den 15 Maj 1903, og i den Anledning forlangte de udlagte Genstande udleverede, manglede den udlagte røde Ko, som Tiltalte ligeledes havde slagtet, og hvis Kød han havde forbrugt.

Tiltalte har under Sagen forklaret, at naar han har slagtet Koen, Kalven og Grisen, var det, fordi han gik ud fra, at Kreditor vilde fragte ham disse Genstande og sælge dem ved Auktion, og han da fandt, det var bedre, at han selv benyttede dem til egen Fordel.

For sit saaledes udviste Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 253, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, findes efter Omstændighederne at burde fastsættes til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og med denne Nedsættelse af Straffen vil oftnævnte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Erstatning, som det er paalagt Tiltalte at betale til Overretssagfører Beyer med 150 Kroner, — — — — tiltrædes, være at stadfæste.

Nr. 304.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Christian Jørgen Jørgensen (Def. Réé),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13de September 1904: Arrestanten Christian Jørgen Jørgensen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Wolff, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Jørgen Jørgensen til Højesteretssagførerne Lunn og Rée 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Jørgen Jørgensen, der er født den 31 Juli 1872 og senest anset ved Højesterets Dom af 1 Oktober 1901 efter Straffelovens § 232 for femte Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2¹/₂ Aar, tiltales for Tyveri.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Politibetjent Nr. 315, Steffensen, har edelig forklaret, at han, da han ved Midnat mellem den 14de og 15de Maj d. A. passerede Ejendommen Vesterbrogade Nr. 113, blev opmærksom paa, at der et Øjeblik var Lys inde i Manufakturhandler Carl Johan Hammekens Butikslokale i Ejendommens Stueetage, utvivlsomt fordi en Tændstik var bleven afrevet, og lige efter saa han en Person, om hvis Identitet med Arrestanten han, der ved Skindet fra en Gadelygte fik Lejlighed til at se Personens Ansigt og Overkrop, ikke har ringeste Tvivl, inde fra tage fat i nogle i Lokalets Vindue liggende Uldtrøjer, men derpaa, efter at have set ud paa Gaden mod Vinduet, pludselig forsvinde fra Vinduet. Steffensen gik derefter gennem den aabne Gadedør ind i den til Ejendommens Gaard førende Gang, hvor Arrestanten nu kom ham i Møde fra Gaarden og blev anholdt.

Arrestanten fandtes ved sin Anholdelse i Besiddelse af to Æsker med nye Ringe og Broscher, hvilke tilsammen til 50 Øre vurderede Genstande saavel af fornævnte Manufakturhandler Hammeken som af dennes Ekspeditricer Laura Sofie Christiansen og Emma Sofie Amalie Læssøe ere gdnkendte som Hammeken tilhørende, og om hvilke Hammeken og Ekspeditrice Christiansen edelig have forklaret, at de Dagen forinden havde ligget i en uafaalet Disk i Hammekens Butik.

Arrestanten har forklaret, at han vel husker, at han blev antruffen af Politibetjent Steffensen i den fornævnte Ejendom, og at han antager, at han er gaaet ind i sammes Gaard for at lade sit Vand, men at han paa Grund af Beruselse ikke vil kunne mindes, hvad han har foretaget sig i Ejendommen, forinden Betjenten antraf ham, og navnlig ikke, om han har været inde i Hammekens Forretning eller ej.

Han har endvidere forklaret, at han ikke ved, hvorledes han er kommen i Besiddelse af de fornævnte to Æsker, men at han antager, at han maa have fundet dem.

Efter Politibetjent Steffensens Forklaring kom Arrestanten imidlertid ikke ind i Gangen, hvor han blev anholdt, fra den Kant af Gaarden,

i hvilken Pissoiret er beliggende, men fra den modsatte op til Hammekens Forretningslokaler stødende, hvorhen Arrestanten efter det oplyste kun vilde kunne være kommen fra Pissoiret ved at kravle over Fyld og Materialer, som vare henlagte i Gaarden i Anledning af en Ombygning af Ejendommens Sidefløj, medens han fra Pissoiret havde haft uhindret Passage til Gangen.

Efter Steffensens og de af Politibetjent 84 Hansen, Gæstgiver Henrik Frederik Rosenqvist og Opvarter Otto Christian Olsen afgivne ligeledes beedigede Forklaringer maa det endvidere anses for godtgjort, at Arrestanten, om end noget paavirket af Spiritus, dog har været fuldt tilregnelig, og at saaledes hans Forklaring om, at han ikke husker, hvad han har foretaget sig i Ejendommen, og hvorledes han er kommen i Besiddelse af Æskerne, er usandfærdig og afgivet mod bedre Vidende.

Under Hensyn til det anførte, derunder navnlig, at de hos Arrestanten forefundne Æsker ganske kort forinden hans Anholdelse have beroet i Hammekens Butik, at en Person ganske som Arrestanten er set inde i Butiken, og at Arrestanten ikke har kunnet give nogen fyldestgørende Forklaring om sit Ærinde i Ejendommen, samt i Betragtning af, at Arrestantens Fortid kendetegner ham som en meget tyvagtig Person, der ogsaa tidligere er dømt mod sin Benægtelse, findes det tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten i tyvagtig Hensigt har indfundet sig i Hammekens Butik og fra samme stjaalet de oftnævnte Æsker med Indhold.

Med Hensyn til Maaden, paa hvilken Arrestanten har skaffet sig Adgang til Butiken, er følgende oplyst:

Ved den kort efter Arrestantens Anholdelse foretagne Undersøgelse af Lokaliteterne udenfor Hammekens Forretningslokaler fandtes et Vindue ind til et af disse, fra hvilket Adgangen til Butiken var uhindret, aabent staaende, og i Gaarden lige under Vinduet fandtes en Del Tøjstykker, som bestjaalne havde haft henliggende i Vinduet.

Til Forretningen er der ikkun to Indgange, nemlig gennem en Dør fra Gaden og en Dør fra den oven nævnte Gennemgang til Gaarden, idet en Branddør, der findes i den mellem Forretningslokalerne og den tidligere omtalte Sidefløj, er tilspigret, i hvilken Stand den ogsaa fandtes efter Tyveriet.

Døren, der fra Gennemgangen fører ind til Lokalerne, aflaaes med Smæklaas og almindelig indstukken Laas, og begge Laasene var den 14 Maj om Aftenen blevne aflaaede af bestjaalne.

Om Morgenens efter Tyveriet fandtes den indstukne Laas oplukket, hvorhos det viste sig, at der var noget galt ved Smæklaasen, saaledes at der var forbunden nogen Vanskelighed ved at faa den lukket op.

Arrestanten fandtes ved sin Anholdelse i Besiddelse af en Nøgle, der var i Stand til at oplukke den nys nævnte indstukne Laas.

I Laasen i den ud til Gaden førende Dør anbragte bestjaalne hver Aften nogle Knappenaale for at forhindre, at Laasen ved Tryk paa Døren ude fra gik op, hvad den ellers kunde, og disse Naale fandtes Morgenens efter Tyveriet paa den Plads i Laasen, hvor bestjaalne havde anbragt dem.

Medens det herefter maa anses for udelukket, at Arrestanten har skaffet sig Adgang til bestjaalnes Lokaler gennem den sidst nævnte

Dør, taler det anførte for, at han har forsøgt at komme ind gennem den fra Gennemgangen ind til Lokalerne førende Dør, men efter at have aabnet den indstukne Laas i Døren med den hos ham forefundne Nøgle opgivet Forsøget, fordi han ikke har været i Stand til at aabne Smæklaasen.

Naar herefter bortses fra Muligheden af, at Arrestanten med falsk Nøgle og mulig tillige med Dirk har aabnet den sidst omtalte Dør, kan Arrestanten kun have skaffet sig Adgang til Butiken ved Indstigning gennem det ovenfor nævnte Vindue til Gaarden, og for, at dette har været Tilfældet, taler særlig, at Vinduet kort efter Arrestantens Anholdelse fandtes aabent staaende, skønt bestjaalne bestemt formener, at Vinduet havde været lukket og i al Fald haft den ene Haspe paa-sat, at Vinduet paa den anden Side var gammelt og derfor uden Anvendelse af særlig stærkt Pres kunde bringes til at springe op, at der i Gaarden udenfor Vinduet fandtes fra dette nedrevne Tøjstykker hængende, og at flere af de Indbrud, for hvilke Arrestanten tidligere har været straffet, ere begaaede ved Indstigning gennem Vindue.

I Henhold til det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet groft Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Tirsdagen den 8 November.

Nr. 249. Højesteretssagfører Høgsbro
 contra
 Jonas Jonasson (Def Bagger),
 der tiltales for Tyveri.*)

Højesterets Dom.

Efter samtlige foreliggende Oplysninger, derunder hvad der er fremkommet i Henhold til Højesterets Dom af 5 Oktober dette Aar, findes det i den indankede Dom fremstillede Forhold at maatte henføres under Straffelovens § 235, og da den forurettede har erklæret, at han ikke begærer Tiltalte straffet, vil denne være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Jonas Jonasson bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens

*) De tidligere Domme findes pag. 387.

Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Høgsbro og Bagger, 40 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

Nr. 310. Højesteretssagfører Liebe
 contra
Johan Pauli Kape (Def. Bagger),
 der tiltales for Betleri.

Stege Købstads Politirets Dom af 18 August 1904: Arrestanterne Johan Pauli Kape og Peter Vilhelm Hansen bør hver især straffes med 90 Dages Tvangsarbejde samt, en for begge og begge for en, betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 September 1904: Politiretsdommen bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Steinthal og Overretssagfører V. Lund for Overretten betaler Arrestanten Johan Pauli Kape 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Pauli Kape til Højesteretssagførerne Liebe og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Johan Pauli Kape er under nærværende fra Stege Købstads Politiret indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik en Medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, sat under Tiltale for Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der stemmer med det i øvrigt oplyste, er det godtgjort, at han i Juli og August Maaneder d. A. i et Tidsrum af i alt ca. 3 Uger, til Dels i Forening med ovennævnte Medtiltalte har betlet paa flere Steder omkring paa Sjælland og paa Møen, indtil han den 10 August d. A. blev anholdt i Stege.

Arrestanten, der er født den 4de Oktober 1851, og som mange Gange tidligere er anset for Betleri, senest ved Præstø Købstads Politi-

rets Dom af 20 November 1903 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, er for sit ovennævnte Forhold ved den indankede Dom rettelig paa ny anset efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 90 Dage.

Nr. 302. Højesteretssagfører Bagger

contra

Ernst Brandt (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Sunds-Gudme Herreders og Lehn Birks Politirets Dom af 26 April 1904: Tiltalte, Møller Ernst Brandt af Hesselager, bør til Amtsfattiggkassen bøde 20 Kr. og betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Juli 1904: Tiltalte, Møller Ernst Brandt, bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagfører Edvard Christensen og Prokurator Kalko, 15 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 24 September d. A. er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret til- lægges der Højesteretssagførerne Bagger og Dietrich- son hver 40 Kroner, der udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Møller Ernst Brandt, som er født den 14 November 1862 og ikke funden forhen tiltalt eller straffet, er under nærværende fra Sunds-Gudme Herreders og Lehn Birks Politiret indankede Sag sat under Tiltale for Overtrædelse af Næringsloven.

Tiltalte, der har Næringsbevis som Møller, har vedgaaet, hvad der

stemmer med Sagens Oplysninger, at han fra den ham tilhørende Mølle, Hesselager Mølle, hvor han bor, i de sidste 7 Aar har forhandlet Majs, uden at denne har været Genstand for Knusning eller anden Behandling i Møllen.

Da imidlertid i Medfør af Næringslovens § 53, jfr. Lov af 15de April 1854 § 2, Kornvarer, formalede og uformalede, er Genstand for Frihandel paa Landet for alle, som der er bosiddende, og der mangler Hjemmel til at anse den nævnte Bestemmelse for uanvendelig paa uformalet Majs, har Tiltalte ikke ved sit oven ommeldte Forhold gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af Næringslovgivningen. Han vil derfor være at frifinde for det offentlige Tiltale i denne Sag.

Nr. 26. Tjenestepige **Anna Sofie Petersen** (Dietrichson efter Ordre)

contra

Former **Hans Nielsen** (Nellemann efter Ordre),

betræffende Indstævntes Forpligtelse til at svare Alimentationsbidrag.

Sunds Gudme Herreders og Lehn Birks Politirets Dom af 26 November 1902: Dersom Klagerinden, Tjenestepige Anna Sofie Petersen, Belvedere, inden sit Værneting efter lovlig Omgang med sin Ed bekræfter at have fuldbyrdet legemlig Omgang med Indklagede, Former Hans Nielsen, Belvedere, den 8 September f. A., bør han til hendes den 7de Maj d. A. fødte Barn, Aage Ingolf Mads Petersens Underhold til dets fyldte 14de, eventuelt 18de Aar samt til hendes Barselfærd betale saadanne Bidrag, som af Overøvrigheden bestemmes. Trøster hun sig ikke til saadan Ed at aflægge, bør han for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Den paalagte Ed at aflægge inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Lardsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Maj 1903: Naar Appellanten, Former Hans Nielsen af Belvedere i Sørup Sogn, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Appelindstævnte, Tjenestepige Anna Sofie Petersen, samme Steds, den 8 September 1901, bør han for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Men trøster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han betale Bidrag til det af Appelindstævnte den 7 Maj 1902 fødte Barn, Aage Ingolf Mads Petersens Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel, og til Appelindstævnte Bidrag til de særlige Udgifter ved Barselfærden, alt efter Øvrighedens Bestemmelse. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretts-sagfører M. A. Meyer i Salær hos det offentlige 20 Kr.

Højesterets Dom.

Under de foreliggende Omstændigheder, og navnlig da Indstævnte under Sagen er fremkommen med forskellige usandfærdige Anbringender, findes det ikke at kunne tilstedes ham at afgøre Sagen med sin Ed, hvorimod det maa have sit Forblivende ved den ved Politiretsdommen truffne Afgørelse, dog med den nedenfor anførte Tilføjelse til Edstemaet.

Processens Omkostninger for Overretten og for Højesteret ville være at ophæve, hvorhos de Parternes beskikkede Sagførere tilkommende Salærer blive at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at der i Edstemaet efter Datoen den 8 September 1901 indskydes »eller Natten derefter«, og at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium tillægges der Overretssagfører M. A. Meyer 20 Kroner, Prokurator Stürup og Overretssagfører Jacobsen hver 15 Kroner samt Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Nellemann hver 80 Kroner, hvilke Salarier udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under en af Appelindstævnte, Tjenestepige Anna Sofie Petersen af Belvedere i Sørup Sogn, mod Appellanten, Former Hans Nielsen, samme Steds, ved Sundsgudme Herreders og Lehn Birks Politiret anlagt Paternitetssag, er dennes Udfald ved bemeldte Rets Dom af 26 November 1902 gjort afhængig af Appelindstævntes Ed, saaledes at Appellanten, saafremt hun edelig bekræfter at have fuldbyrdet legemlig Omgang med ham den 8 September 1901, er tilpligtet til det af hende den 7 Maj 1902 fødte Barn, Aage Ingolf Mads Petersens Underhold til dets fyldte 14de, eventuelt 18de Aar samt til Appelindstævntes Barselfærd at betale saadanne Bidrag, som af Overøvrigheden bestemmes, men i modsat Fald er frifunden for hendes Tiltale.

Denne Dom har Appellanten, i Henhold til Stævning af 30 Januar d. A. og erhvervet Oprejsningsbevilling af 27 Februar s. A., indanket her for Retten, hvor han — hvem der er meddelt fri Proces her for Retten — ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører M. A. Meyer, har paastaet Dommen forandret derhen, at Sagens Udfald gøres afhængigt af hans Ed, og at det paalægges Appelindstævnte at betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Overretssagfører Meyer, hvilket i hvert Fald paastaas tilkendt hos det offentlige.

Appelindstævnte har, skønt lovlig stævnet, ikke givet Møde her for Retten.

Parterne ere enige om, at de har haft Samleje med hinanden, men medens Appellanten gør gældende, at første Gang han havde Samleje med Appelindstævnte var den 9 Januar 1902, har Appelindstævnte anbragt, at hun har haft Samleje med Appellanten dels den 8 September 1901, dels i November s. A., og efter hvad det kgl. Sundhedskollegium har udtalt i en under Sagen afgiven Erklæring, maa det antages, at Barnet kan være Frugten af et den 8 September 1901 stedfundet Samleje. Appelindstævnte har derhos forklaret, at Samlejet den 8 September fandt Sted i Vejgrøften udenfor Sørup Forsamlingshus, hvor hun og Appellanten havde været til Bal.

I det første Retsmøde under Sagens Behandling ved Politiretten forklarede Appellanten, at han ikke havde været til Bal med Appelindstævnte i det ovennævnte Forsamlingshus i September 1901. I det følgende Retsmøde erkendte han imidlertid, at han og Appelindstævnte begge havde været med til det den 8 September 1901 i Forsamlingshuset afholdte Bal, men samtidig fastholdt han, at han ved den paagældende Lejlighed ikke havde været sammen med Appelindstævnte, idet han nærmere forklarede, at han ikke havde fulgt hende hjem fra Ballet eller haft videre med hende at gøre. De af Appelindstævntes Søster og dennes Forlovede under Sagen afgivne Forklaringer bestyrke nu vel ikke alene, at Appellanten ved den paagældende Lejlighed efter Ballet søgte sammen med Appelindstævnte, men ogsaa Appelindstævntes Anbringende om, at han senere i Efteraaret 1901 aflagde hende Besøg i hendes Hjem, og at Appellantens under Sagen afgivne, i modsat Retning gaende Forklaringer ere usandfærdige, men ligesom Appelindstævnte dog ikke har ført fuldt Bevis for, at hun og Appellanten har haft Samleje med hinanden den 8 September 1901, saaledes skønnes det foreliggende heller ikke at indeholde tilstrækkelig Føje til at betage Appellanten den ham ifølge Lovgivningen tilkommende Ret til med sin Ed at væрге sig mod Appelindstævntes Sigtelse mod ham for at have haft Samleje med hende den nævnte Dag. Det vil derfor ikke, som ved den indankede Dom statueret, kunne tilstedes Appelindstævnte at afgøre Sagen med sin Sigtelsesed, hvorimod Sagens Udfald efter Appellantens Paastand vil være at gøre afhængig af hans Benægtelsesed.

Sagens Omkostninger vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Der vil være at tillægge Overrettsagfører M. A. Meyer, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær hos det offentlige 20 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Færdig fra Trykkeriet den 24 November 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 33.

Onsdagen den 9 November.

Nr. 299.

Højesteretssagfører Rée

contra

Sophia Romney (Def. Høgsbro),

der tiltales for Kvaksalveri.

Frederiksteds Bytings kriminelle Ekstrarets Dom af 22 Juni 1904: Tiltalte Sophia Romney vil være at hensætte til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, hvorhos hun vil have at betale de af denne Aktion lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 21de Juli 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Sophia Romney til Højesteretssagførerne Rée og Høgsbro 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Frederiksteds kriminelle Ekstrarets Dom af 22 Juni d. A. er Tiltalte Sophia Romney af Frederiksted, der er født paa St. Thomas, skønnet at være 53 Aar gammel, og ved Christiansteds kriminelle Ekstrarets Dom af 24 December 1890 for 1ste Gang begaaet Kvaksalveri anset efter Forordning 5 September 1794 § 5 med en Bøde paa Doll. 12,80, medens hun ved samme Dom frifandtes for Aktors Tiltale, for saa vidt hun tillige var tiltalt for Bedrageri, for Kvaksalveri anset med Straf af

Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og er denne Dom efter domfældtes Begæring og tillige fra det offentliges Side indanket her for Retten.

Det er ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at hun i en Aarrække i meget betydeligt Omfang har taget syge under Kur uden Hensyn til Sygdommens Art og under Behandlingen har anvendt forskellige Patentmediciner og andre Midler, uden at disse, der i det væsentlige maa antages at have henhørt til de mere uskadelige Husmidler, efter hvad der er oplyst, har medført nogen Skade for de paagældende, som benyttede dem, og af hvem hun kun vil have modtaget frivilligt erlagte Smaaaydelser, som, da hun altid havde flere Tilfælde om Ugen, har givet hende en gennemsnitlig Indtægt af Doll. 1 ugentlig.

Tiltalte tillægger sig selv en medfødt Gave til at stille Diagnoser; hun praktiserede i Almindelighed med et Lys tændt, hvilken Ceremoni — hun er Katolik — ledsagede hendes Bønner om de syges Helbredelse.

Tiltalte har tillige forklaret, at hun har givet sig af med at spaa, for hvilken Virksomhed, hvortil hun ligeledes tillægger sig selv en medfødt Gave, hun ogsaa vil have modtaget frivilligt erlagte Smaaaydelser, men om dette hendes Forhold er intet videre oplyst, og det indbefattes ikke under Aktionsordren.

For sit oven beskrevne Forhold vil Tiltalte være at anse med den ved Forordning 5 September 1794 § 5 for 2den Gang begaaet Kvaksalveri fastsatte Straf, saaledes som denne er formildet ved Forordning 12 Juni 1816 § 5, jfr. Plakat 18 Oktober 1820 § 1 a, altsaa med Fængsel paa Vand og Brød i 15 Gange 48 Timer, hvilken Straf

Betragtning af Tiltaltes Alder i Medfør af den citerede Plakats § 1 c vil være at forandre til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i firedobbelt saa lang Tid eller 120 Dage.

Underrettsdommen, der har samme Resultat, og som med Rette har paalagt Tiltalte Udredelsen af Aktionens Omkostninger, vil saaledes i det hele være at stadfæste.

Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig; særligt bemærkes, at det ikke findes at kunne lægges Aktor for Underretten, Prokurator Stakemann, til Last, at han, som ifølge Akten var til Stede, da Defensors Indlæg blev foreholdt Tiltalte, og som derefter eksciperede og indlod, ikke søgte Lejlighed til yderligere at gøre sig bekendt med det meget omfangsrige Defensionsindlæg.

Til efter den af Prokurator Stakemann, som tillige var Aktor her for Retten, nedlagte Paastand at anvende Mortifikation og Mulkt i Anledning af nogle af Tiltalte i en af hende underskreven og af hendes Defensor her for Retten fremlagt Fremstilling gjorde Bemærkninger om Aktionen for Underretten findes ingen Anledning.

Nr. 325. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Juliane Marie Bülow, Hønningsens Enke (Def. Rée),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 September 1904: Tiltalte, Cigarhandlerske Juliane Marie Bülow, Hønningsens Enke, bør til Statskassen bøde 100 Kr. eller i Mangel af den idømte Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Simonsen, og Defensor, Prokurator Nissen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Juliane Marie Bülow, Hønningsens Enke, til Højesteretssagførerne Høgsbro og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Cigarhandlerske Juliane Marie Bülow, Hønningsens Enke, der er født den 26 August 1876 og ikke funden forhen straffet, tiltales ifølge Justitsministeriets Resolution for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Tiltalen drejer sig dels om 4 kolorerede Billeder, fremstillende fuldstændig nøgne Kvinder, dels om 9 som Korrespondancekort indrettede Kort, hvis ene Side er bestemt til Paaførelse af Adresse samt Paaklæbning af Frimærke, medens Kortets anden Side ikke er beregnet til Anbringelse af Skrift, idet den helt optoges af Fremstillinger, dels af halvnøgne Kvinder i udæskende og vovede Stillinger, dels af kønsligt Samkvem mellem en Mandsperson og en mer eller mindre afklædt Kvinde.

Om samtlige disse Afbildninger er det ved Tiltaltes egen, med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaelse godtgjort, at hun, siden hun i April Maaned d. A. aabnede en Cigar- og Papirhandel i Vestervoldgade Nr. 89, Kældereren, har forhandlet dem fra denne sin Butik, samt at hun har haft 2 af de 9 Korrespondancekort udstillede i sit Butiksvindue, medens dette ikke har været Tilfældet med de øvrige Kort eller de 4 først nævnte Billeder, som hun kun vil have forevist til Kunder, der udtrykkelig forlangte saadanne Kort eller Billeder.

Da nu Fremstillingerne paa disse 4 Billeder saavel som Afbild-

ningerne paa de 9 Korrespondancekort findes at savne en hvilken som helst Berøring med kunstneriske Formaal, og ene kunne anses som sigtende til at vække og pirre sanselig Attraa, findes de, herunder for Korrespondancekortenes Vedkommende yderligere henset til den Anvendelse, der er gjort af Afbildningerne, at maatte betegnes som utugtige.

Tiltalte vil som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 184, 2det Stk., efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kr., subsidiært med simpelt Fængsel i 10 Dage.

Nr. 309. Højesteretssagfører Høgsbro
contra
Johan Oscar Carlsson (Def. Liebe),
der tiltales for uterligt Forhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Juli 1904: Tiltalte Johan Oscar Carlsson bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Tegner og Meyer, 15 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførererne Høgsbro og Liebe hver 30 Kroner, der udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Johan Osaar Carlsson, hvis opgivne Alder af 58 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, og som ikke er fundet forhen straffet, tiltales for uterligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det bevist, at han en Dag i Maj Maaned d. A., da et Pigebarn, der er født den 13 April 1891, efter at have besørget et Ærinde for Tiltalte, kom op paa dennes Værelse, har rettet et Spørgsmaal til hende, om hun vilde gaa i Seng med ham, samt at han, da Pigebarnet herefter selv lagde sig op i Sengen ved Siden af ham, har befølt hende paa uterlig Vis, uden at hun gjorde nogen Modstand herimod.

Ganske det samme passerede et Par Dage efter, da Pigebarnet af sig selv kom op til Tiltalte, dog at hun ved denne Lejlighed af egen Drift smøgede sine Benklæder ned og blottede sig. Endvidere er det oplyst, at Tiltalte i Løbet af ca. 14 Dage herefter, i alt 3 Gange, hvor Pigebarnet af sig selv er kommet op til ham, har opfordret hende til at gaa i Seng med ham, samt at han, efter at hun har blottet sig, har lagt sig oven paa hende og, efter at have ført sit Lem lidt ind i hendes Kønsele, har foretaget Samlejebevægelser, dog efter hvad der maa gaas ud fra, uden at faa Sædafgang.

Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at Pigebarnet allerede længe før hun første Gang besøgte Tiltalte, har haft Samleje med flere forskellige Drengene, men herom vil Tiltalte først være sat i Kundskab af Pigebarnet, efter at han, som han har forklaret, et Par Gange havde været i Lag med hende, medens han indtil da vil være gaaet ud fra, at hun var sædelig uberørt.

Idet det ikke findes, at Tiltaltes Forhold overfor Pigen efter dennes Adfærd og tidligere Vandel vil kunne betragtes som Forførelse, og med Bemærkning, at det af ham udviste Forhold ej heller findes at kunne henføres under nogen anden Bestemmelse i Straffelovens 16de Kapitel, vil der være at tillægge ham Frifindelse.

Nr. 282. Højesteretssagfører Liebe
 contra
 Hans Peter Albrechtsen (Def. Lunn),
 der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Juli 1904: Tiltalte Hans Peter Albrechtsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Carlsen, og Defensor, Prokurator Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Peter Albrechtsen til Højesteretssagførerne Liebe og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hans Peter Albrechtsen, der er født den 15 Januar 1869 og ikke fundet forhen straffet, tiltales for Bedrageri og er ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Ved Skadesløsbrev af 28 Oktober 1902, tinglæst den 3 November s. A., gav Tiltalte Grosserer Peter Christian Hansen Underpant i en Del ham tilhørende Møbler, af samlet Værdi 310 Kr., til Sikkerhed for et Tiltalte ydet Laan, stort 250 Kr., af hvilket kun en mindre Del er tilbagebetalt.

I December Maaned s. A. forskaffede Tiltalte sig hos Grosserer Georg Lendorff et Laan paa 200 Kr., idet han, uden at omtale den tidligere skete Pantsætning, ved et den 11te s. M. indgaaet og den 15de s. M. tinglæst Forlig gav Lendorff, foruden i et Ur og 5 Fag Gardiner, der ubehæftet tilhørte Tiltalte og ere vurderede til henholdsvis 10 og 15 Kr., Underpant i de fleste af de forud til Hansen pantsatte Møbler af samlet Værdi 300 Kr., og under en af Lendorff den 6 Maj 1903 til Fyldestgørelse af sit Krav foretagen Eksekutionsforretning henviste Tiltalte ham bl. a. til at søge Dækning i de pantsatte Genstande, der derefter alle blev udlagte til Lendorff.

Ved en den 27 Maj kontinueret Eksekutionsforretning fik dog Lendorff af disse Genstande af nedennævnte Grunde kun udleveret de ovennævnte, til ham ulovligen pantsatte Møbler, der ved Auktion udbragtes for ham til 170 Kr.

Det til Lendorff lovlig pantsatte og ved Eksekution udlagte Regulatorur havde Tiltalte nemlig inden Eksekutionsforretningen ulovligen pantsat paa et Laanekontor, og de 5 Fag Gardiner havde han under 13 Maj svingagtig solgt og udleveret til Øhandler Hans Jensen, til hvem han samtidig solgte de ovennævnte til Lendorff ulovlig pantsatte og siden udlagte Møbler, alt for en kontant Købesum af 300 Kr.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 253 og § 257 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 10 November.

Nr. 286.

Advokat Halkier

contra

Peter Nielsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri og Betleri samt hans med Hensyn til en Skudsmaalsbog udviste Forhold.

Møens Herreds Ekstrarets Dom af 5 Juli 1904: Arrestanten Peter Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt erlægge en Bøde af 15 Kr. til Møens Herreds Politikasse, hvorhos han vil have at betale Aktionsomkostningerne og derunder i Salær til Aktor,

Prokurator Scheel, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Lindhardt, ligeledes 12 Kr. I Erstatning til Pantelaaner Lars Jensen i Vordingborg bør Arrestanten betale 4 Kr. Den idømte Bøde og Erstatningen at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 August 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at det Tidsrum, i hvilket Arrestanten Peder Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde, bestemmes til 18 Maaneder, og at den ved Dommen tilkendte Erstatning bortfalder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Edv. Christensen og Busch, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 1 September d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, ogsaa for saa vidt angaar det af Tiltalte med Hensyn til hans Skudsmaalsbog udviste Forhold, uanset at Sagens Genstand for saa vidt ej maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Nielsen til Advokat Halkier og Højesterets-sagfører Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Møens Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Peder Nielsen for Tyveri og Betleri samt for hans med Hensyn til sin Skudsmaalsbog udviste Forhold. Arrestanten er født den 12 Juli 1870 og har været straffet: ved nærværende Rets Dom af 8 Januar 1901 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Vordingborg Købstads Ekstrarets Dom af 6 Juli 1901 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 39, med lige Straf i 4 Gange 5 Dage, ved Tybjerg Herreds Ekstrarets Dom af 9de Juli 1902 efter Straffelovens §§ 231, 1ste Stk., og 235, jfr. § 39, med lige Straf i 4 Gange 5 Dage, ved Næstved Købstads Ekstrarets Dom af 10 Februar 1903 efter Straffelovens § 268, jfr. §§ 62 og 39, med lige Straf i 4 Gange 5 Dage og ved Holsteinborg Birks Ekstrarets Dom af 26 Juni 1903 efter Straffelovens §§ 232, 2det Stk., og 257, smh. med § 39, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved sin egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 20 Maj d. A. tidligt om Morgenen begav Arrestanten sig ind i en Gang i den søndre Længe af den Niels Bille tilhørende Gaard i Hjertebjerg — efter i Forvejen at have været inde et andet Sted i samme Længe — til hvilken Gang han skaffede sig Adgang ved at stikke sin Finger ind mellem Døren og Karmen og afløfte en paa Dørens indvendige Side anbragt Krog. Fra Gangen kom Arrestanten gennem en ikke aflaaet Dør ind i et Kammer, hvor Tjenestekarl Julius Larsen laa og sov. Da Arrestanten her saa en Vest ligge paa en Stol ved Siden af Sengen, stjal han et i en Lomme i Vesten beroende, nævnte Tjenestekarl tilhørende, til 12 Kr. vurderet Lommeur, som han den næste Dag pantsatte til Pantelaaner Lars Jensen i Vordingborg for 4 Kr.

Den 22 Maj d. A. tidligt om Morgenen stjal Arrestanten fra et Karlekammer i den Hans Jørgen Hansen tilhørende Gaard i Nybølle, hvortil han havde uhindret Adgang, et frit fremme paa Væggen hængende, Tjenestekarl Ejner Nielsen tilhørende, til 5 Kr. vurderet Lommeur, samt fra et Stakit udenfor nævnte Gaard et Par, Tjenestepige Gudrun Johanne Hansen tilhørende, til Tørring udhængte, til 50 Øre vurderede Strømper.

Den 19de og 20de Maj d. A. har Arrestanten paa forskellige Steder i Møns Herred tilbetlet sig saavel Mad som Penge.

Endelig har Arrestanten for at give det Udseende af, at han havde haft Tjeneste uafbrudt fra 1 Maj 1902, en Dag i Slutningen af April eller Begyndelsen af Maj d. A. foretaget en Del meget iøjnefaldende Udraderinger og Rettelser af Aarstallene i nogle Paategninger, dels af Husbonder, dels af Politimyndigheder, i sin Skudsmaalsbog paa dens Sider 20—23, men vil han efter at have foretaget disse Raderinger og Rettelser i Skudsmaalsbogen ikke have forevist den for nogen.

Under Sagen er der afæsket vedkommende Distriktslæge en Erklæring med Hensyn til Arrestantens Tilregnelighed, og har bemeldte Læge i denne bl. a. udtalt, at Arrestanten viser sig staaende paa det samme Trin af let Imbecilitet, som han ifølge vedkommende Overlæges Erklæring befandt sig paa, da han i 1900 var indlagt til Observation paa Sindssygeanstalten ved Vordingborg, og at han, om han end ingenlunde har manglet al Bevidsthed om sine her omhandlede Forbrydelsers Natur, dog mangler den Tilregnelighed, som findes hos voksne og sjælsunde Personer.

Saaledes som Sagen, der alene er indanket efter Arrestantens Begæring, foreligger for Overretten, vil Arrestanten være at straffe dels efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Straffelovens § 39, og dennes Grundsætning, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, dels efter Tyendelovens § 63, 1ste Led, jfr. Analogien af Straffelovens § 39, med en Møns Herreds Politikasse tilfaldende Bøde, stor 15 Kr.

Overensstemmende hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten — til Dels efter de samme Straffebestemmelser — er idømt Forbedringshusarbejde i 1 Aar og en Bøde som anført, være

dels at forandre, dels at stadfæste. Medens Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, billiges, og Underrettsdommen saaledes i saa Henseende vil være at stadfæste, vil der ikke under nærværende Sag kunne blive Spørgsmaal om at tilkende Pantelaaner Lars Jensen nogen Erstatning, og da der ved Underrettsdommen er tilkendt ham en Erstatning, stor 4 Kr., vil Dommen i saa Henseende være at forandre, saaledes at Erstatningen bortfalder.

Fredagen den 11 November.

Nr. 285.

Advokat Nellemann

contra

Niels Andersen (Def Winther),

der tiltales for Myndighedsmisbrug.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Juli 1904: Tiltalte, Politibetjent Nr. 109, Niels Andersen, bør til Statskassen bøde 100 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Mundt, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Andersen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Politibetjent Nr. 109, Niels Andersen, der tiltales for Myndighedsmisbrug, er født den 1 April 1862 og ikke funden forhen straffet.

Den 1 November 1885 blev han ansat i Københavns Politi som Patrouillebetjent, hvorfra han i Oktober 1891 blev forflyttet til Opdagelsespolitiet, i hvilket han siden har gjort Tjeneste. I sin Tjeneste i

Politiet er han en Gang i 1886 blevet mulkteret med en Bøde paa 2 Kr. for i omtrent et Kvarter at have opholdt sig sammen med en Kollega paa et Gadehjørne, hvor deres Poster stødte sammen, men er i øvrigt ikke blevet straffet; derimod har han gentagne Gange erholdt større Dusører paa indtil 200 Kr. for med Dygtighed at have udført forskellige ham som Opdagelsesbetjent betroede Hverv, ligesom han, der af sine overordnede skildres som en særlig dygtig og besindig Politimand, over hvem der ingen Sinde forhen er ført Klager, og som har oppebaaret et aarligt Tillæg til sin Lønning af 300 Kr., en Udmærkelse, der ellers kun er tildelt enkelte dygtige Overpolitibetjente.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 9 November 1903 anmeldte Inspektør Jensen Selde, at han ansaa sig bedraget for 20 Kr., som han havde indbetalt til Københavns Telefonkioskselskab for at faa Beløbet sendt hjem til hans Hustru; han sigtede det da 15-aarige Kioskbud Carl Adolf Jensen for at have begaaet dette Bedrageri, da han havde bragt i Erfaring, at Selskabet havde betroet ham Pengene til Besørgelse.

Anmelderens nærmere Forklaring gik ud paa, at hans 9-aarige Datter havde erklæret, at Kioskbudet havde været i Hjemmet paa et Tidspunkt, da hun var alene til Stede; han havde faaet hende til at skrive sit Navn paa en Følgeseddel, men han havde ikke afleveret noget.

Næste Dag blev Carl Jensen ført til Politistationen og afhørt af Tiltalte. Under Afhøringen nægtede Kioskbudet at have begaaet Bedrageriet og paastod, at han havde afleveret Pengene til Anmelderens 9-aarige Datter, hvorfor Tiltalte sendte Bud efter Anmelderens Hustru og Datter. Denne sidste fastholdt sin foran nævnte Forklaring, og Anmelderens Hustru, hvem det var magtpaaliggende at faa Klarhed i Sagen for at fri sin Datter for Mistanke, bad om Tilladelse til at tale alene med Drengen. Under denne Samtale fremkom Kioskbudet med Udtalelser, som hun opfattede som en Tilstaaelse om, at han havde beholdt Beløbet; hun gjorde Tiltalte bekendt hermed, og Kioskbudet gentog derefter i Tiltaltes Nærværelse en Udtalelse, der gik i Retning af, at han ikke havde afleveret Pengene, hvorpaa Anmelderens Hustru og Datter forlod Politistationen, medens Tiltalte, der var i Færd med at afslutte en Sag, der hastede, foreløbig førte Kioskbudet tilbage til Stationens Vagtstue.

Da Tiltalte noget senere, ved Affattelsen af sin Rapport i Sagen, paa ny eksaminerede Kioskbudet, gik denne imidlertid tilbage til sin under den første Afhøring afgivne Forklaring om, at han havde afleveret Pengene. Drengen blev nu anholdt og senere belagt med Varetagtsarrest. Under Forhørene fastholdt han sin Uskyldighed og blev den 13 November f. A. løsladt, skønt Mistanken stadig hvilede paa ham; den 17de s. M. anmeldte imidlertid Fru Jensen Selde, at Pengene nu vare blevne fundne i Datterens Billedbog, og at Sigtelsen mod Kioskbudet altsaa var urigtig; og ved Rettens Kendelse af 2 Januar d. A. tilkendtes der Kioskbudet i Erstatning for Lidelse, Tort og Formuestab i alt et Beløb af 100 Kr.

Tiltalte sigtes nu for at have, medens Kioskbud Jensen den 10de November f. A. opholdt sig paa Politistationen, udøvet Vold imod ham, og har Jensen herom forklaret, at Tiltalte, medens han afhørte ham,

dunkede ham i Ryggen, ruskede i ham og gav ham flere Ørefigen, samt at han en af de Gange, han førte ham over i Vagtstuen, ramte ham paa Bagsiden af højre Laar, efter hans Formening enten ved et Spark eller ved et Stød med Knæet.

Tiltalte har forklaret, at da Anmelderens Hustru havde meddelt ham, at Kioskbudet havde tilstaaet Sandheden, og da Kioskbudet derefter i Tiltaltes Overværelse havde gentaget sin Erkendelse af, at han ikke havde afleveret Pengene, opfattede Tiltalte Forholdet saaledes, at Sagens Sammenhæng nu var blevet oplyst ved Kioskbudets egen Tilstaaelse, og Tiltalte blev derfor noget »ilter«, da Kioskbudet under den senere Afhøring, den Gang Rapporten skulde affattes, gik tilbage til sin oprindelige Forklaring. Tiltalte har endvidere erkendt, at han under Paavirkning af denne Sindsstemning dels har taget Kioskbudet med begge Hænder i hans Trøjekrave og rusket ham, dels 2 Gange har »tjattet« ham med Fingrenes indvendige Side (ikke med Haandfladen), første Gang med højre Haands Fingre paa hans venstre Kind, og anden Gang med venstre Haands Fingre paa hans højre Kind, idet han til sin Undskyldning har anført, at han følte sig overbevist om Kioskbudets Skyld, dels paa Grund af hans Erkendelse lige overfor Anmelderens Hustru, dels paa Grund af hans Væsen under Afhøringen, idet han stod og skulede uden at ville svare paa de Spørgsmaal, Tiltalte rettede til ham; det var saaledes alene for at faa ham til at se op og svare paa Spørgsmaalene, at Tiltalte behandlede ham paa fornævnte Maade

Under Sagen er der ikke ført Bevis for, at Tiltalte har foretaget sig andet eller mere end af ham erkendt, og det findes navnlig ikke at være godtgjort, at nogle blaa Pletter, som fandtes paa Kioskbudets Ryg og Ben ved hans Hjemkomst den 13 November f. A., var Følger af den Behandling, Tiltalte havde udvist lige overfor ham den 10de samme Maaned.

Tiltaltes Forklaring findes saaledes i sin Helhed at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, og da han herefter findes at have overtraadt Straffelovens § 144, jfr. § 125, vil han være at anse efter disse Lovbestemmelser efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kr., eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden Eksekutionsfristens Udløb med simpelt Fængsel i 14 Dage.

Nr. 307. Højesteretssagfører Winther

contra

Laurids Kristian Poulsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 August 1904: De Tiltalte Emilie Caroline Meisler, Christophersens Enke, og Laurids Kristian Poulsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Christo-

phersens Enke i 2 Gange 5 Dage og Poulsen i 4 Gange 5 Dage, samt, en for begge og begge for en, udrede Aktionens Omkostninger, der under Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Sinding og Lund, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Laurids Kristian Poulsens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Winther og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Emilie Caroline Meisler, Christophersens Enke, og Laurids Kristian Poulsen tiltales, Christophersens Enke for falsk Forklaring for Retten, Poulsen for Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Tiltalte Poulsen er født den 21 Januar 1881.

Ingen af de Tiltalte er funden forhen straffet.

I Marts Maaned d. A. blev der ved Rettens 3dje Afdeling for offentlige Politisager indledet Undersøgelse mod Tiltalte Poulsen som sigtet for uden Næringsadkomst at drive Beværternæring med Brændevinsudskænkning her i Staden, under hvilken Sag Tiltalte ved sit Møde i Retten den 7 April forklarede, at han fra 1ste samme Maaned havde overdraget medtiltalte Christophersens Enke bemeldte Forretning for en Købesum af 800 Kr., der skulde afdrages med 30 Kr. om Maaned. Efter at dernæst Tiltalte Christophersens Enke ved sit Møde som Vidne for oven nævnte Afdeling den 19de samme Maaned dels havde afgivet en hermed overensstemmende Forklaring, dels havde forevist Lejekontrakt, hvorefter hun havde lejet Lokalet, hvor Beværetningen dreves, blev den mod Tiltalte Poulsen indledede Undersøgelse under sidst nævnte Dato hævet.

Ved de af begge de Tiltalte nu afgivne, med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaelser er det godtgjort, dels at nævnte af Tiltalte Christophersens Enke, der var klar paa, at hun mødte som Vidne og som saadan forpligtet til at holde sig til Sandheden, afgivne Vidneforklaring er urigtig og fremkommen mod bedre Vidende, idet det virkelige Forhold var det, at Tiltalte Poulsen paa egen Regning og Risiko drev Forretningen paa et Tiltalte Christophersens Enke tilhørende Beværterborgerskab, som han havde lejet af hende mod en maanedlig

Godtgørelse af 20 Kr., og at Tiltalte Christophersens Enke kun pro forma havde underskrevet Lejekontrakten, dels at denne urigtige Vidneforklaring er afgivet efter Tilskyndelse af Tiltalte Poulsen, der her igennem tilsigtede at opnaa Ansvarsfrihed overfor Næringslovgivningen.

Tiltalte Christophersens Enke har erklæret, at hvis der var blevet affordret hende Ed, vilde hun ikke have bekræftet sine urigtige Vidneforklaringer med Ed.

I Henhold til det anførte ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 146, for Poulsens Vedkommende sammenholdt med § 52, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Christophersens Enke i 2 Gange 5 Dage og Poulsen i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 315.

Advokat Nellemann

contra

Peder Jørgensen (Def. Jensen),

der tiltales for Vold og Fornærmelse imod en Sognefoged og en Arrestforvarer i Funktion samt for Overtrædelse af Frdn. 10 Decbr. 1828.

Ramsø Thune Herreders Ekstrarets Dom af 25 August 1904: Arrestanten Peder Jørgensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Sagførerne J. P. Nielsen og N. C. P. Petersen, henholdsvis 15 og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Oktober 1904: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Gottschalek og Overretssagfører E. Christensen, betaler Arrestanten Peder Jørgensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Jørgensen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instans er paadømt ved Ramsø-Thune Herreders Ekstraret, tiltales Arrestanten Peder Jørgensen for Vold og Fornærmelse mod en Sognefoged og en Arrestforvarer i Funktion samt for Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828.

Ved de beedigede Forklaringer, der ere afgivne af Sognefoged Lars Larsen og Husmand Anders Larsen af Greve Mark, maa det anses godtgjort, at Arrestanten den 13 Juli d. A., efter at oven nævnte Sognefoged i Anledning af en Anmeldelse fra nævnte Anders Larsen om, at Arrestanten havde indfundet sig paa hans Ejendom og der udvist fredforstyrrende Adfærd, havde anholdt Arrestanten og indbragt denne til sin Gaard, er, medens Sognefogden her søgte at faa Forklaring af ham samt visiterede ham, faret ind paa Sognefogden — med hvis Stilling han var bekendt, idet Sognefogden havde forevist ham sit Politiskilt — og har truet Sognefogden med personlig Vold samt brugt Skældsord mod ham. Efter Sognefogdens Forklaring greb Arrestanten herunder gentagne Gange fat i Sognefogdens Arme og Bryst.

Ved oven nævnte Sognefogeds, Arrestforvarer Laurits Peter Løvenhertz Sommer Nutzhorns og dennes Tjenestepige Karen Sofie Jensens beedigede Forklaringer maa det endvidere anses godtgjort, at Arrestanten, efter at Sognefogden samme Dag havde indtransporteret ham til Arresthuset i Roskilde, har, da Arrestforvareren — med hvis Stilling han maa antages at have været paa det rene — opfordrede ham til at gaa ind ad Arresthusdøren, øvet Vold mod Arrestforvareren — hvorom dennes nærmere Forklaring gaar ud paa, at Arrestanten med begge Hænder greb ham fat i Brystet og trængte ham baglæns ind ad Døren samt vedblev at holde fast i ham, saa at Arrestforvareren maatte kæmpe med ham for at frigøre sig, hvorunder de begge faldt til Jorden. Ogsaa derefter fortsatte Arrestanten med voldelig Modstand mod Arrestforvareren, medens denne transporterede ham ind i Arresten. Den Arrestforvareren overgaaede Overlast medførte efter hans Forklaring nogen Ømhed for Brystet og Hovedpine samt nogle mindre Hudafskrabninger paa Fingrene.

Endelig er det ved Arrestantens egen Vedgaaelse og det i øvrigt foreliggende oplyst, at han, der er Skomagervend, og hvis Vandrebog den 11 April d. A. af Politiet i Nyborg havde erholdt Paategning om hans Afgang til København, hvorhen han ogsaa begav sig, og hvorfra han efter sin Forklaring den 12 Juli d. A. vandrede ud paa Landet for at søge Arbejde, ikke siden Viseringen den 11 April har forevist sin Vandrebog for nogen Politimyndighed.

Arrestanten er født den 15 Oktober 1862 og er tidligere anset: ved Svendborg Købstads Ekstrarets Dom af 1 Marts 1889 efter Straffelovens § 100, jfr. §§ 98 og 99, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage, ved Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 14 August 1891 efter Straffelovens § 100, jfr. §§ 98 og 99, og § 101, jfr. § 39, med samme Slags Fængsel i 2 Gange 4 Dage, ved samme Rets Dom af 10 Januar 1894 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98 og § 101, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, ved Højesterets Dom af 7 December 1897 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98 og § 101 og Lov 3 Marts 1860 § 3, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved nærværende Rets Dom af 19 Februar 1901 efter

Straffelovens § 281, jvfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Arrestanten er derhos mangfoldige Gange straffet for Betleri, senest ved Holbæk Købstads Politirets Dom af 14 April 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

For det Arrestanten nu overbeviste Forhold er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 100, jfr. § 98 og § 101, samt Frdn. 10 December 1828 § 13, jvfr. § 10, og idet den ved Dommen bestemte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende — — — vil den i det hele være at stadfæste.

Mandag den 14 November.

Nr. 239.

Advokat Halkier

contra

Christian Jensen (Def. Réé),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse samt Overtrædelse af Straffelovens § 144, jfr. samme Lovs § 125.

Ringsted Herreds Ekstrarets Dom af 24 September 1903: Tiltalte, Bestyrer af Hjlemsmagle Fattiggaard Christian Jensen, bør til Statskassen bøde 100 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes til simpelt Fængsel i 15 Dage. Saa bør han og betale til Arbejdsmand Christian Hansen for Svie og Smerte 10 Kr. samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kisbye, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Svendsen, 15 Kr. Sagfører Svendsen bør til Sorø Amts Fattigkasse bøde 30 Kroner og lige saa meget til Justitskassen. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Marts 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at det Christian Hansen for Svie og Smerte tillagte Beløb af 10 Kr. bortfalder. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Paludan, betaler Tiltalte, Fattiggaardsbestyrer Christian Jensen, 25 Kr. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra

denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Jensen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Rée 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ringsted Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Fattiggaardsbestyrer Christian Jensen, der er født den 29de Januar 1870 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Vold og Legemsbeskadigelse samt Overtrædelse af Straffelovens § 144, jfr. samme Lovs § 125.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Under et Ordskifte, som den 10 Marts f. A. om Eftermiddagen fandt Sted i en mørk Gang i den af Tiltalte bestyrede Fattiggaard i Hjelm sømagle mellem ham og det der Steds indlagte 60-aarige Fattiglem Christian Hansen, og som angik Bortfjernelsen af en af sidst nævnte benyttet høj Hat, bibragte Tiltalte Hansen Slag og fjernede sig derpaa, medens Hansen, der var falden om paa Gulvet i Gangen, blev liggende der i henvend 10 Minutter, hvorpaa han rejste sig og forlod Gaarden. Han flakkede derefter om paa forskellige Steder, indtil han den 15de samme Maaned henvendte sig til Distriktslægen i Ringsted, og ved den af denne da foretagne Undersøgelse fandtes Hansen at have et Brud paa et af de nederste Ribben paa venstre Side samt en Kontusion af venstre Øje, hvilke Læsioner han for Lægen angav hidrørte fra Mishandling fra Tiltaltes Side.

Under det i den Anledning optagne Forhør har Christian Hansen forklaret, at Tiltalte den foran nævnte Eftermiddag i den omhandlede Gang uden nogen Foranledning har bibragt ham bemeldte Læsioner, formentlig ved med en haard Genstand at tilføje ham først et voldsomt Slag i Siden, saa at han tabte Vejret og faldt omkuld, og derefter, medens han laa paa Gulvet, endvidere 3 à 4 Slag i Ansigtet.

Den af Tiltalte i saa Henseende afgivne Forklaring gaar derimod ud paa, at han efter Haanden under Ordskiftet i Gangen med Hansen, der er tunghør, var blevet utaalmodig og raabte meget højt, og at Hansen da pludselig greb fat i ham med begge Hænder, derpaa igen slap Taget med den ene Haand og med denne gjorde en Bevægelse frem ad. Tiltalte tog da Christian Hansen i begge Sider af Brystet og kastede ham om paa Gulvet. Hansen greb imidlertid herved med begge Hænder fat i Tiltalte og drog ham med i Faldet saaledes, at denne kom til at ligge paa Knæ paa Gulvet ved Siden af Hansen, og i denne Stilling slog han Hansen, der laa paa sin højre Side og fremdeles havde fat i ham med begge Hænder, to Slag med knyttet Haand

Færdig fra Trykkeriet den 1 December 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 34—35.

Mandagen den 14 November.

i Ansigtet, hvorefter Hansen blev liggende udstrakt paa Gulvet i Gangen, medens Tiltalte straks rejste sig og gik sin Vej uden at se efter, om Hansen var kommen til Skade.

Efter de foreliggende Oplysninger fandtes der ikke ved den omfklarede Lejlighed i oftnævnte mørke Gang i Fattiggaarden Hjørner, Fremspring eller Ting, paa hvilke man ved et Fald kunde komme til at støde sig, og efter Distriktslægens Erklæringer i Sagen kunne de af ham ved Undersøgelsen den 15de Marts f. A. hos Hansen forefundne Læsioner ikke antages at være opstaaede ved dennes Fald mod Trægulvet. Distriktslægen udtaler i saa Henseende nærmere, at Kontusionen af venstre Øje, der manifesterede sig ved en Blødning under selve Øjeæblets Slimhinde, kun kunde være opstaaet enten ved et Slag mod Øjet eller ved et Fald mod et fremstaaende Hjørne af en Stol eller lignende, medens Ribbensfrakturen snarest maatte antages at skyldes et stærkt Slag mod en haard Genstand eller et Spark.

Om der nu end selv efter Tiltaltes oven anførte Forklaring, hvilken der, uagtet hans Udsagn under Forhørene i forskellig Retning have været noget vaklende, dog efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke findes Føje til at forkaste, kunde være nogen Grund til at antage, at det er ham, der har bibragt Christian Hansen i alt Fald Kontusionen af venstre Øje, findes det dog under Hensyn til, at sidst nævnte er en mange Gange for Tyveri og Brandstiftelse straffet Person og meget hengiven til Drik, og at det navnlig er oplyst, at han har været beruset i Tiden mellem hans Bortgang fra Fattiggaarden og hans Henvendelse til Distriktslægen i Ringsted, betænkeligt at statuere, at han ved at bibringe Christian Hansen de af ham erkendte Slag har gjort sig skyldig i nogen Vold, der er Genstand for offentlig Paatale, hvorfor der ej heller vil kunne tillægges Hansen nogen Godtgørelse for Svie og Smerte, som af denne paastaaet. Derimod findes Tiltalte ved i sin Stilling som Bestyrer af Hjemsømagle Fattiggaard, i hvilken han ifølge en med Førsløv-Snesløv Sogneraad indgaaet Kontrakt er ansat paa Opsigelse med 3 Maaneders Varsel til en 1 Maj, at have udvist det af ham erkendte, ovenfor skildrede Forhold overfor det paa Gaarden indlagte Fattiglem Christian Hansen at have gjort sig skyldig i en Overtrædelse af Straffelovens § 144, jfr. § 125, og den af ham her for forskyldte Straf efter Omstændighederne at burde bestemmes til en Bøde til Statskassen af 100 Kr. eller subsidiært til simpelt Fængsel

i 15 Dage. Da Underrettsdommen har samme Resultat, vil den for saa vidt være at stadfæste, — — — Derimod vil bemeldte Dom efter det oven anførte være at forandre med Hensyn til, at der ved samme er tilkendt Christian Hansen en Godtgørelse af 10 Kr. for Svie og Smerte.

Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig. *)

=====
 Tirsdagen den 15 November.

Nr. 94. Gaardejer **Niels Christoffer Jørgensen** (Høgsbro)

contra

Gaardejer **Christian Nielsen** (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Berettigelse til i Henhold til en Aftale mellem Parterne at erholde Halvdelen af den en fælles Slægtning tidligere tilhørende Formue.

Kronborg vestre Birk's ordinære Rets Dom af 18 December 1900: Indstævnte, Gaardejer Christian Nielsen af Højbjerg, bør for Citantens, Gaardejer af Kæderup Niels Christoffer Jørgensens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Juli 1903: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner, hvorhos han i Mulkt for unødigt Trætte vil have at betale 100 Kroner til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Gaardejer Niels Chri-

*) I Henhold til Attest fra Overrettens Justitskontor skal dette Stykke ifølge Domsvotumet, efter hvilket Dommen er afsagt, lyde saaledes: »Det maa billiges, at Underretsdefensor for usømmelig Skrivemaade er idømt Bøder af 30 Kr. henholdsvis til Sorø Amtsfattigkasse og Justitskassen. I øvrigt har Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter været lovlig.«

stoffer Jørgensen, til Indstævnte, Gaardejer Christian Nielsen, med 400 Kroner. Saa bør han og for unødigt Trætte til Justitskassen bøde 100 Kroner og til samme Kasse betale 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 13de Juni 1896 døde Ungkarl Jens Larsen af Højbjerg, efter at han ved en Række skriftlige Dispositioner af 7de s. M. havde overdraget Appelindstævnte, Gaardejer Christian Nielsen af Højbjerg, den væsenligste Del af sin Formue. Bemeldte Jens Larsen, som siden 1889 havde haft sit Underhold hos Appelindstævnte, der var hans Søskendebarn, havde tidligere haft Underhold hos Appellanten, Gaardejer Niels Christoffer Jørgensen af Kæderup, der var hans Søstersøn. En Gang i 1891 fandt der en Samtale Sted mellem Appellanten, som tidligere havde tænkt sig at skulle være Jens Larsens Arving, og Appelindstævnte, medens de fulgtes ad over Appellantens Marker, under hvilken Appellanten vil have truffet Aftale med Appelindstævnte om, at hvis en af dem »fik eller blev tilskrevet, hvad Jens Larsen havde, skulde han dele med den anden.«

Under nærværende fra Kronborg vestre Birks ordinære Ret hertil indankede Sag paastod Appellanten, der anslog Værdien af Jens Larsens Bo til 8000 Kr., i 1ste Instans Appelindstævnte dømt til at betale 4000 Kr. eller subsidiært saa stort et Beløb, som Halvdelen af Boet efter rigtigt Regnskab maatte udgøre, samt Renter af vedkommende Beløb 5 pCt. aarlig fra Jens Larsens Dødsdag og Sagens Omkostninger.

Appelindstævnte paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, og ved Underrettsdommen blev denne Paastand tagen til Følge, dog saaledes, at Sagens Omkostninger ophævedes.

Her for Retten har Parterne gentaget deres for Underretten nedlagte Paastande samt paastaaet sig Appelsagens Omkostninger tilkendte.

Medens Appellanten gør gældende, at Appelindstævnte under den ommeldte Samtale har forpligtet sig til at overlade ham Halvdelen af Jens Larsens Formue, benægter Appelindstævnte at have paataget sig nogen saadan Forpligtelse. Hans Fremstilling af den paagældende Samtales Indhold gaar ud paa, at Appellanten pludselig vendte sig imod ham med det Spørgsmaal: »Hør, ved Du hvad, naar Du vil være fornuftig, kunne vi dele Jens Larsen«, og at han, som vil have følt sig irriteret over dette Spørgsmaal, for at slaa det hen kun svarede noget som: »Aa ja, saamænd«. Overfor Appelindstævntes Benægtelse af, at det ved den ommeldte Lejlighed kom til en endelig Aftale mellem dem, har Appellanten paaberaabt sig, at Appelindstævnte ved to senere Lejligheder — nemlig dels, da de en Gang i Foraaret 1898 traf sammen paa en Beværtningsstue i Hillerød, dels under et i September s. A. i Helsingø Kro afholdt Begravelsesgilde — overfor ham har erkendt under hin Samtale at have truffet en endelig Overenskomst med ham af det af ham angivne Indhold.

Ved de af Appellanten til Oplysning om Appelindstævntes Ytringer

ved de sidst nævnte Løjligheder førte Vidners Forklaringer, hvilke til Dels ikke angive selve disse Ytringer, men kun, hvad der efter Vidnerens Opfattelse var Meningen med dem, og derhos ikke ganske samstemme, findes det imidlertid ikke godtgjort, at Appelindstævnte har erkendt, at det ved hans oftnævnte Samtale med Appellanten kom til nogen endelig Overenskomst. Der maa saaledes gaas ud fra, at den paagældende Samtale kun har haft det i Appelindstævntes oven anførte Fremstilling angivne Indhold, og da der maa gives Appelindstævnte Medhold i, at der ikke herefter ved denne Samtale kan anses at være blevet afsluttet en endelig Overenskomst mellem ham og Appellanten, vil han allerede af denne Grund være at frifinde for Appellantens Tiltale, uden at det bliver nødvendigt at komme ind paa, hvad han i øvrigt har anført til Støtte herfor.

Underrettsdommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes tiltrædes — hvorved bemærkes, at Spørgsmaalet om efter Appelindstævntes her for Retten gentagne Paastand at tilkende ham Sagens Omkostninger for Underretten overhovedet ikke kan paakendes af nærværende Ret, da han ikke fra sin Side har paaanket Dommen — vil herefter i det hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne ligeledes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 314.

Advokat Hindenburg

contra

Julie Dorthea Bräuner (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24de September 1904: Arrestantinden Julie Dorthea Bräuner bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Julie Dorthea Bräuner til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Julie Dorthea Bräuner, der tiltales for Tyveri og Bedrageri, er født den 1ste April 1881 og anset ved Rettens Dom af 3 Maj 1898 efter Straffelovens §§ 228 og 251, kfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, ved Rettens Dom af 15 Marts 1902 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 26de April 1902 efter Straffelovens § 228, kfr. § 64, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ved Rettens Dom af 30 December 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestantinden har i Tiden fra den 13 Juni til den 18 Juli d. A., medens hun logerede hos Enke Juliane Jensen, i 5 Gange frastjaalet denne en Del Beklædningsgenstande og noget Linned m. m., til samlet Værdi 60 Kr.

Det stjaalne beroede dels frit fremme, dels i uaflaasede Gemmer i bestjaalnes Lejlighed, hvortil Arrestantinden havde ubindret Adgang.

Arrestantinden har den 25 Juli d. A. frastjaalet Marie Borch, Værtshusbestyrelser Nielsens Hustru, hos hvem hun den Gang tjente, en til 9 Kr. vurderet Damejaket, der hang frit fremme.

Medens Arrestantinden i Tiden fra den 25 Juli d. A. til den 11te f. M. boede i Syerske Anna Jensens Lejlighed og havde Opsyn med Lejligheden, medens Anna Jensen var bortrejst, har Arrestantinden i 2 Gange fra aflaaede Gemmer, som hun opbrød med en Saks, stjaalet en Damefrakke og noget Linned m. m., til samlet Værdi 12 Kr.

Arrestantinden har den 3dje f. M. svigagtig pantsat et til 4 Kr. vurderet Ur, som hun havde laant af August Buxbom.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens §§ 231, 1ste Stk., og 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Onsdagen den 16 November.

Nr. 295.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Andreas Carl Pedersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 257.

Lysgaard m. fl. Herreders Politirets Dom af 13de Maj 1904: Tiltalte, Husejer Andreas Carl Pedersen af Kølvråa, bør til Statskassen bøde 50 Kr. eller, hvis Bøden ikke fuldt erlægges, hensættes i simpelt Fængsel i 12 Dage. Derhos bør han til Bolsmand Johan Georg Jensen Torp af Knudstrup betale 60 Kr. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. Det idømte at

udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Juli 1904: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at den subsidiære Straf bestemmes til 8 Dages simpelt Fængsel. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Johnsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde og Erstatning udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Andreas Carl Pedersen til Højesteretssagførerne Liøbe og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husejer Andreas Carl Pedersen af Kølvråa, der er født i Aaret 1881, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under denne Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 257.

Efter at Tiltalte, der i Løbet af Sommeren f. A. havde arbejdet hos Gaardejer Martin Jensen af N. Uhrø og der set og benyttet en Hoppe, som Jensen nogen Tid forud havde købt som stædig, og om hvilken Tiltalte vidste, at den havde Ord for at lide af den nævnte Fejl, afkøbte han den 16de December f. A. om Morgenen Jensen den nævnte Hoppe, om hvilken Jensen ved Købet udtalte, at den var stædig, og samme Dag afhændede han paa Markedspladsen i Knudstrup Hoppen til Bolsmand Johan Georg Jensen Torp af Knudstrup for en Sum af 140 Kr., der betaltes kontant.

Medens Tiltalte under de forud for Handelens Afslutning gaaende Forhandlinger paa en Bemærkning af Georg Jensen om, at Hoppen jo var stædig, vil have svaret, at det havde den haft Ord for, men dog ikke vist noget saadant for Tiltalte, der i denne Forbindelse vil have tilføjet, at han havde haft den af og til siden April f. A., har Jensen benægtet denne Forklarings Rigtighed og fastholdt, at Tiltalte havde udtalt, at Hoppen ikke var stædig, og at han havde ejet den siden April.

Ved de overensstemmende edelige Forklaringer, der ere afgivne af 3 Vidner, som overværede Handelens endelige Afslutning i Kroen i Knudstrup, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte paa utrykkeligt Forehold i saa Henseende af et af Vidnerne uden noget

Forbehold da solgte Jensen Hoppen som redelig i et og alt, idet han tilføjede, at han havde haft den hele Sommeren og brugt den, og navnlig ogsaa kørt Mergel med den.

Tiltalte har fastholdt, at han ved Lidkøbet paa Kroen solgte Hoppen redelig, »som han havde sagt«, hvorved han vil have henvist til de oven ommeldte Forhandlinger før Handelens Afslutning, medens Vidnerne og Jensen have benægtet, at en slig Tilføjelse har fundet Sted, men Tiltalte har i Forbindelse hermed erkendt, at hans nys nævnte Udtalelse i Virkeligheden var en Garantierklæring uden Forbehold.

Af det under Sagen oplyste fremgaar det, at Hoppen har vist sig stædig, saavel efter Salget til Georg Jensen som før denne Tid, og Jensen har under Sagen paastaet sig tilkendt 60 Kr. i Erstatning for det ham ved nævnte Fejls Tilstedeværelse hos Hoppen tilføjede Tab. Denne Erstatningspaastand, i Anledning af hvilken Tiltalte under Forhøret har udtalt, at han ikke kan nægte, at Hoppen vilde være 60 Kr. mere værd, hvis den var fri for Stædighed, er ved Politiretsdommen tagen til Følge.

Da Tiltalte efter det oplyste maa antages mod bedre Vidende at have garanteret for, at Hoppen ikke var stædig, og derhos har søgt at give det Udseende af, at Hoppen i længere Tid havde været i hans Besiddelse uden at lide af nævnte Fejl, maa det billiges, at han ved Politiretsdommen er anset efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til en Bøde til Statskassen af 50 Kr., subsidiært Straf af simpelt Fængsel, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen ligeledes billiges, og ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, dog at Varigheden af den subsidiære Fængselsstraf, der ved Politiretsdommen er bestemt til 12 Dage, findes at burde bestemmes til 8 Dage.

Nr. 207. Højesteretssagfører Lunn

contra

Pouline Ruben, Hermanssons Hustru, og **Moritz Meinert Ruben** (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Lov 6 Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning m. v.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Marts 1904: De Tiltalte Pouline Ruben, Hermanssons Hustru, og Moritz Meinert Ruben bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Statskassen hver især bøde 500 Kroner samt, en for begge og begge for en, betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Bøderne for hver af de Tiltalte forhøjes til 1000 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøderne for hver af de Tiltalte, Poulina Ruben, Hermanssons Hustru, og Moritz Meinert Ruben, bestemmes til 1000 Kroner. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, en for begge og begge for en, til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Poulina Ruben, Hermanssons Hustru, og Moritz Meinert Ruben tiltales for Overtrædelse af Lov af 6 Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning m. m.

Tiltalte Poulina Hermansson er født den 19 Oktober 1863 og ikke funden forhen straffet.

Tiltalte Moritz Meinert Ruben er født den 17 Februar 1841 og ved Højesterets Dom af 24 Oktober 1892 anset efter fornævnte Lovs § 3 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr., hvorhos han i 1890*) og 1893 ved Rettens Kriminalkamre har vedtaget 2 Bøder, hver paa 100 Kr., for Overtrædelse af samme Lov.

Det er under Sagen oplyst, at Tiltalte Hermanssons Hustru, der ikke er autoriseret Klasselotteri-Kollektrice, leder en i hendes eget Navn dreven Forretning med Klasselodder i Lille Kongensgade Nr. 32 her i Staden,

at hun i Løbet af 1902 og 1903 har opkøbt store Mængder af Klasselodder,

at hun i samme Tidsrum fra fornævnte Forretning har solgt Klasselodder og bl. a. har udsendt Brevkort i Hundredevis, dels lukkede Brevkort til Sverrig, dels aabne Brevkort til Provinserne — hvori hun falbyder Klasselodder til 6te Trækning.

Hun har ved Sagens første Foretagelse givet personligt Møde, men har under Afhøringen — under Henviisning til, at Forretningen tilhørte hendes Fader, medtiltalte Moritz Meinert Ruben — dels vægret sig ved at besvare de hende forelagte Spørgsmaal, Sagen vedrørende, dels givet undvigende Svar.

Under Sagens videre Behandling har denne Tiltalte givet Møde ved Fuldmægtig, og denne har vel erkendt Rigtigheden af det oven anførte, men har samtidig hævdet, at Tiltalte ikke derved har gjort sig skyldig i Overtrædelse af Klasselotteriloven.

Tiltalte har nemlig — efter Fuldmægtigens Forklaring — kun

*) Skal være 1891.

gjort de store Indkøb af Klasselodder for selv at kunne spille derpaa, og da navnlig paa den Maade, at hun spiller paa dem i de to første Trækninger og derefter pantsætter dem, hvorved hun opnaar at spille paa Sedlerne for en Pris, der er ringere end den gennemsnitlige Gevinst-Chance.

Hvad dernæst de i Tiltaltes Forretning solgte Klasselodder angaar, da har Tiltaltes Fuldmægtig forklaret, at dette udelukkende har været Lodsedler, der have været pantsatte hos Tiltalte og ikke i rette Tid ere indløste af Pantsætterne.

Til denne Forklaring — der, for saa vidt den gaar ud paa, at Tiltalte slet ikke har indkøbt Klasselodder i den Hensigt atter at sælge dem, og slet ikke har solgt nogen af de af hende saaledes indkøbte Lodsedler, er ganske usandsynlig — vil der saa meget mindre kunne tages Hensyn, som det, efter de under Sagen tilvejebragte Oplysninger angaaende en Række bestemte Klasselods-Numre, maa antages, at disse paa den ene Side ere købte af Tiltalte personlig eller af en Udsending fra Tiltalte, og paa den anden Side ere solgte fra Tiltaltes fornævnte Forretning, til Dels endog inden samme Trækning, til hvilken de af hende ere købte.

Tiltalte Hermanssons Hustru maa derfor anses som den, der har drevet Handelsforretning med Klasselodder, hvorved bemærkes, at der intet Hensyn vil kunne tages til Tiltaltes gennem hendes Fuldmægtig under Sagens Gang fremsatte Anbringende om, at hendes Mand — om hvem hun fra først af har erklæret, at han intet har med Forretningen at gøre — skulde være villig til at tage Ansvaret for samme.

Tiltalte Moritz Meinert Ruben, der ikke er autoriseret Klasselotterikollektør, har under Sagen fra først af erklæret, at den ommeldte Forretning i Lille Kongensgade Nr. 32 er hans, eller at den indehaves af ham og Medtiltalte i Kompagni, men har senere ændret dette derhen, at den i Virkeligheden er hans medtiltalte Datters,

at han ikke ved, om hun i samme har drevet Handelsforretninger med Klasselodder, og

at Ansvaret derfor i hvert Fald maa være hendes eller hendes Mand.

I øvrigt har Tiltalte Ruben forklaret, at han, siden hans 3 Døtre, hvoriblandt Medtiltalte, have begyndt at drive Forretning med Klasselodder, selv »saa godt som« er ophørt med personlig at beskæftige sig dermed,

at han fra først af og siden har indskudt Penge i den af Medtiltalte drevne Forretning,

at Lejekontrakten vedrørende Forretningslokalet lyder paa hans Navn,

at han overfor Fogden gør gældende, at Forretningen tilhører ham — hvilket han senere har ændret til, at han gør gældende, at de i Forretningen værende Penge er hans —,

at han, naar han er rask, kommer i Forretningen og hjælper til i denne, og

at han har været vidende om, at Medtiltalte efter Lotteriets Udvivelse har indkøbt store Mængder af Klasselodder.

Herefter findes nu Tiltalte Ruben at være paa en saadan Maade interesseret i og i det hele at staa i et saadant Forhold til den her

omhandlede Forretning, at han maa være medansvarlig for den derfra i Strid med Klasselotteriloven drevne Virksomhed, hvorom han efter det foreliggende ikke kan antages at have været uvidende.

De Tiltalte ville derfor være at anse efter oftnævnte Lov af 6te Marts 1869 § 3 efter Omstændighederne hver især med en Statskassen tilfaldende Bøde af 500 Kroner.

Fredag den 18 November.

Nr. 74. Fhv. Købmand **E. L. Cohen** (Asmussen)

contra

Kuratorerne i fhv. Forlagsboghandler **Wulff Levin Wulff**, kaldet **William L. Wulff's** Konkursbo, Overretssagførerne **Th. Mørck** og **A. Rothenburg** (Rée),

betræffende Afkræftelse af en Panteret.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Juli 1903: Indstævnte, fhv. Købmand E. L. Cohen, bør under Tvang af en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulkt af 10 Kr. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, til Citanterne, fhv. Forlagsboghandler Wulff Levin Wulff, kaldet William L. Wulff's Konkursbo, udlevere de ovennævnte: 1. 40 Aktier à 1000 Kr. i Forsikrings-selskabet »Tryg«, 2. 9 Aktier à 1000 Kr. i Aktieselskabet »København«, 3. 2 Aktier à 1000 Kr. i Aktieselskabet »Københavns Panorama«, 4. Kontrabog med »Københavns Laane- og Diskontobank« Nr. 4415, 5. Kontrabog med samme Bank Nr. 4920, 6. Livspolice Nr. 12711 med »Almänna Lifförsäkrings-Bolaget« i Stockholm, stor 10000 Kr., og 7. Veksel, stor 20800 Kr., trukken af Fallenten og akcepteret af Aktieselskabet »Nordsjællands Svineslagteri«, med de Udbytte- og Rentekupons, der vedhængte Effekterne den 19 Juni 1899. For saa vidt der efter denne Dato maatte være hævet nogen Udbytte- eller Rentekupon eller være erlagt noget Afdrag eller nogen Rentebetaling vedrørende de Effekter, Indstævnte saaledes skal udlevere, bør han til Citanterne betale saadanne hævede Kupons og indgaaede Rentebetalinger og Afdrag kontant med Renter 5 pCt. aarlig fra den 4 November 1899 for de før denne Dato indgaaede Beløbs Vedkommende og fra Modtagelsesdagen for senere indgaaede Beløbs Vedkommende, alt til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Overretssagfører V. Heinrich bør til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 40 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Pantsætningen af den i den indankede Dom under X ommeldte Veksel, stor 20800 Kroner, ikke gav Hovedappellanten

nogen væsenlig anden Ret end den, han i Forvejen som Ejer af Vekslen havde, kan det ikke paalægges ham at udlevere denne til Konkursboet, og Dommen vil altsaa for saa vidt være at forandre, medens den i øvrigt i Henhold til de i samme anførte Grunde vil være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes, at den oven nævnte Veksel undtages fra Paalæget, hvorhos Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 19 Juni 1899 underskrev forhenværende Forlagsboghandler Wulff Levin Wulff, kaldet William L. Wulff — hvis Konkursbo er Citanter i nærværende Sag, der er anlagt her ved Retten som vedtaget Værneting — og Indstævnte, forhenværende Købmand E. L. Cohen, en Overenskomst angaaende nævnte Wulffs Skyld til denne, hvilken Skyld i Overenskomsten opgives at være 6500 Kr. ifølge 2 Veksler pr. 4 Juli 1899, 12000 Kr. ifølge Bevis og 20800 Kr. ifølge en af Wulff paa Aktieselskabet »Nordsjællands Svineslagteri« trukket 1 Maanedes Veksel pr. 11te Februar 1899, der er akcepteret af Aktieselskabet, protesteret de non solutione den 13de s. M., endosseret in blanco af Wulff og diskonteret af Indstævnte.

Angaaende Forrentningen af og Afdragsbetaling paa den samlede Skyld 39300 Kr., for hvilken Wulff havde udstedt 3 3-Maanedes Veksler paa henholdsvis 20800 Kr., 12000 Kr. og 6500 Kr., der dog ikke kunde omsættes, diskonteres eller gøres gældende mod Wulff, saa længe denne overholdt Overenskomsten, indeholdes der nærmere Regler i denne, og det siges dernæst i Overenskomsten, at Wulff til Sikkerhed for prompte og skadesløs Betaling af det til enhver Tid skyldige Beløb med Renter, har overgivet Indstævnte som haandfaaet Pant følgende Værdipapirer:

- I. 20 Aktier i Forsikringselskabet »Patria« à 1000 Kr.
- II. 16 Aktier i »Kreditreformforeningen« à 500 Kr. med et af Overretssagfører H. A. Møller den 28de Oktober 1898 udstedt Bevis.
- III. 9 Aktier à 1000 Kr. i Aktieselskabet »København«.
- IV. 2 Aktier à 1000 Kr. i Aktieselskabet »Københavns Panorama«, alle de anførte Aktier med tilhørende Udbytte-Kupons og Talons.
- V. Recipisse for en af Wulff for 10000 Kr. med Pant i hans Ejendom Matr.-Nr. 10 r, 10 x, 10 aq, 10 cg og 10 en af Ordrup

- By og Sogn udstedt Akkomodationsobligation, der var givet Firmaet Johannes Henriques & Co. i Haandpant for 7000 Kr.
- VI. En af Wulff med Pant i nævnte Ejendom efter den nys nævnte Obligation udstedt Akkomodationsobligation, stor 6000 Kr.
 - VII. En af Wulff med Pant i hans Ejendom Matr.-Nr. 52 al af Frederiksberg By og Sogn udstedt Akkomodationsobligation, stor 10000 Kr.
 - VIII. Obligation, stor 4400 Kr., med Pant i Ejendommen Matr.-Nr. 196 i Københavns Øster Kvarter.
 - IX. Livspolice Nr. 12711 med »Almänna Lifförsäkrings Bolaget« i Stockholm, stor 10000 Kr.
 - X. Den oven nævnte af Aktieselskabet »Nordsjællands Svineslagteri« akcepterede Veksel, stor 20800 Kr.

Den 9de eller 10de Juli 1899 forlod Wulff Landet, og den 26de samme Maaned blev hans Bo efter Begæring af forskellige Kreditorer taget under Konkursbehandling af Frederiksberg Birks Skifteret. Ifølge en i Boet den 6 September s. A. taget Beslutning have Citanterne anlagt nærværende Sag, under hvilken de, idet de have anbragt, at den omtalte Haandpantssætning som foretaget i Løbet af de sidste 8 Uger før Konkursens Begyndelse er ugyldig overfor Boet, oprindeligt have nedlagt Paastand paa, at Indstævnte under Tvang af Dagsmukt tilpligtes at udlevere til Konkursboet samtlige de ovenfor under I—X opførte Værdipapirer og Dokumenter med de Udbytte- og Rentekupons, der vedhængte disse den 19 Juni 1899, eller for saa vidt der efter den Tid maatte være hævet nogen Udbytte- eller Rentekupon eller erlagt noget Afdrag eller nogen Rentebetaling vedrørende de pantsatte Effekter, eller nogen saadan Kupon, Rentebetaling eller Afdrag maatte blive hævet eller indgaa under Sagens Gang, da at betale saadanne hævede Kupons eller indgaaede Afdrag og Renter kontant med Renter 5 pCt. p. a. for inden Sagens Anlæg indgaaede Beløbs Vedkommende fra Forligsklagens Dato og for senere indgaaede Beløbs Vedkommende fra Modtagelsesdagen, alt til Betaling sker.

Efter Sagens Anlæg er ifølge Overenskomst mellem Konkursboet og Indstævnte de under I opførte 20 Aktier i Forsikringselskabet »Patria« blevne ombyttede med 40 Aktier à 1000 Kr. i Forsikringselskabet »Tryg«. Endvidere er efter Overenskomst Fa'llentens tvende ovenfor nævnte Ejendomme blevne solgte og de ved Salget, for saa vidt angaar de foran under V, VI og VII opførte Effekter, indvundne Provenuer indsatte paa Kontrabøger med Københavns Laane- og Diskontobank lydende paa Boets Navn, nemlig paa Kontrabog Nr. 4415 Provenuet for Ejendommen i Ordrup med 5860 Kr. 53 Øre og paa Kontrabog Nr. 4920 Provenuet af Ejendommen paa Frederiksberg med 7085 Kr. 90 Øre, hvorefter de tvende Kontrabøger ere overleverede i Indstævntes Besiddelse. Citanterne have nu under Sagens Gang ændret deres oprindelige Paastand saaledes, at den i Stedet for de under I, V, VI og VII anførte Effekter omfatter de oven nævnte 40 Aktier i Forsikringselskabet »Tryg« og de 2 Kontrabøger med Københavns Laane- og Diskontobank med de paa Bøgerne indsatte Beløb samt paa-løbende Renter.

Under særlig Procedure af Sagens Formalitet paastod Indstævnte Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring.

Ved Rettens Kendelse af 3 September 1900 eragtedes imidlertid, at Afvisningspaastanden ikke kunde tages til Følge, og Indstævnte har derefter i Realiteten nedlagt Paastand om Frifindelse.

Indstævntes Fremstilling, paa hvilken han grunder sin Frifindelsespaastand, gaar ud paa følgende:

Efter at Indstævnte gennem flere Aar havde staaet i Forretningsforhold til Fallenten, idet han havde udlaant Penge til denne, dels mod Haandpant, dels mod Vekselforskrivning, ønskede han en bestemt og samlet Ordning af deres Mellemværende og dettes Afvikling. Der førtes i denne Anledning i Marts 1899 Forhandlinger mellem Fallenten og Indstævnte, bl. a. ved dennes Sagfører, Overretssagfører Wiberg, og den 17de s. M. opnaaedes der Enighed mellem Indstævnte og Fallenten om, at de Effekter, der den Gang laa som Haandpant hos Indstævnte for Fallentens Skyld til denne — efter Indstævntes Anbringende samtlige de Effekter, der i Overenskomsten af 19 Juni 1899 nævnes som Genstand for Haandpantssætninger, med Undtagelse af de foran under VI og VII anførte Obligationer — skulde vedblive at ligge som Pant for Gælden, og at Sikkerheden skulde forøges med tvende Obligationer med Pant i Fallentens 2 oven omtalte Ejendomme henholdsvis i Ordrup og paa Frederiksberg. At Indstævnte skulde have Haandpant i 2 saadanne Obligationer, var der sluttet definitiv Overenskomst om senest den 27 Maj 1899, men Obligationerne blev først underskrevne af Fallenten den 22 Juni s. A., eftersom han ikke ønskede at underskrive dem, før Dokument om Ordningen af hans og Indstævntes Mellemværende var undertegnet, og dette, som omtalt, først skete den 19de s. M. At dette sidste Dokument ikke blev underskrevet tidligere, skyldes efter Indstævntes Anbringende bl. a., at Fallenten en Tid var borte her fra Byen.

Paa Grundlag af denne sin Fremstilling hævder Indstævnte, at samtlige de i Overenskomsten af 19 Juni anførte Effekter med Undtagelse af de nys nævnte 2 Panteobligationer vare givne ham i Haandpant inden 8 Uger før Konkursens Begyndelse, og at Fallenten inden den nævnte kritiske Tid havde paataget sig en endelig Forpligtelse til at give ham Panteobligationerne i Haandpant. Støttende sig hertil gør Indstævnte gældende, at Citanterne ikke, saaledes som deres Procedure gaar ud paa, i Henhold til Konkurslovens § 21 kunne fordre de skete Haandpantssætninger kendte ugyldige i Forhold til Boet.

Citanterne have bestridt Rigtigheden af den af Indstævnte givne Fremstilling, idet de have benægtet, at der inden 19 Juni 1899 og i al Fald inden 8 Uger før Konkursens Begyndelse er stiftet Haandpant for Indstævnte i noget af de under Sagen omdisputerede Effekter eller givet ham noget Tilsagn om saadant Pant.

For saa vidt angaar de ovenfor under II anførte 16 Aktier i »Kreditreformforeningen« samt den under VIII anførte Panteobligation paa 4400 Kr., findes det efter de foreliggende Oplysninger, navnlig en af Overretssagfører Wiberg i Sagen afgiven Vidneforklaring, at maatte antages, at disse Effekter ere givne Indstævnte i Haandpant af Fallenten for hans Skyld til denne inden 8 Uger før Konkursens Begyndelse, og Citanternes Paastand med Hensyn til disse Effekter vil derfor ikke kunne tages til Følge.

For saa vidt alle de øvrige omdisputerede Effekter angaar, kan

der derimod efter Sagens Oplysninger ikke gaas ud fra, at der er stiftet Haandpant eller givet bindende Tilsagn om Haandpant i noget af disse forud for den anførte kritiske Tid.

Da dernæst de Forpligtelser, for hvis Opfyldelse disse Effekter ere stillede som Sikkerhed, efter det foreliggende ere stiftede før Pante-rettighederne, og da det ikke er oplyst, at Fallenten var solvent, da Sikkerheden blev stillet, samt da Indstævnte ikke ved de af ham i Sagen fremskaffede Oplysninger findes at have afkræftet den Formodning om, at han har været vidende om Fallentens Insolvens, som ifølge Konkurslovens § 22 skal anses for at være til Stede, vil Citan-ternes Paastand, mod hvilken ingen Indsigelse er fremsat ud over, hvad der fremgaar af det foran anførte, for disse Effekters Vedkommende være at tage til Følge, saaledes at Tvangsmulkten, der vil være at tillægge Københavns Fattigvæsens Hovedkasse, bestemmes til 10 Kr. daglig, og saaledes, at der, da Forligsklagens Udstedelsesdag og For-kyndelsesdag ikke er oplyst, ikke vil kunne tillægges Citanterne Renter fra noget tidligere Tidspunkt end den 4 November 1899, da Forligs-prøve blev foretaget.

Sagens Omkostninger, om hvis Tilkendelse begge Parter have ned-lagt Paastand, vilie være at ophæve.

Overretssagfører V. Heinrich, der under en Del af Sagen har givet Møde for Indstævnte, vil for ulovligt Ophold af Sagen i Medfør af Frdn. 16 Januar 1828 § 14 være at anse med en Bøde af 40 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge med Hensyn til noget ved Sagens Optagelse tilstedeværende Dokument.

Mandagen den 21 November.

Nr. 225. Redaktør **Emil Opffer** (Redaktionssekretær Johannes Dam)

contra

Fængselsinspektør **S. F. Grundtvig** (Hindenburg efter Ordre),

betræffende Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Januar 1904: De oven anførte for Citanten, Fængselsinspektør Grundtvig, for-nærmelige Udladelser bør være døde og magtesløse, og bør Indstævnte, Redaktør Emil Opffer, til Statskassen bøde 500 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Saa bør og Indstævnte til Statskassen betale det Retsgebyr, som skulde have været erlagt, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, hvis Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Satær til Overretssagfører Paludan be-

tale 40 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Kontraappellantens Paastand være at stadfæste. Medens Processens Omkostninger for Højesteret i Kontrasagen ville være at ophæve, vil Hovedappellanten have at betale Processens Omkostninger for Højesteret i Hovedsagen efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Kontraappellantens beskikkede Sagerer tilkommende Salær.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til det offentlige betaler Hovedappellanten, Redaktør Emil Opffer, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Hovedsagen ikke for Kontraappellanten, Fængselsinspektør S. F. Grundtvigs Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg 100 Kroner. Processens Omkostninger for Højesteret i Kontrasagen ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I det her i Staden udkommende Dagblad »Klokken 12«, Nr. 253, for den 12 Maj 1903 findes under Overskrift: »Hr. Grundtvigs Oublietter. En Mand forsvinder i Vestre Fængsel«, indrykket en anonym Artikel, i hvilken det berettes, at en Arbejdsmand, der Lørdag den 2 Maj 1903 meldte sig til Vestre Fængsel til Afsoning af en Bøde og Mandag den 4de s. M. atter skulde være paa fri Fod, ikke vendte tilbage til sit Hjem, og at hans Hustru, efter forgæves at have ventet ham indtil Onsdag den 6te s. M., da forgæves henvendte sig til Politiet, Vestre Fængsel og Kommunehospitalet om Oplysning og først den følgende Dag af en Nabo erfarede, at hendes Mand var død paa Kommunehospitalet. Det hedder derefter i Artiklen:

»At man er gaaet hensynsløst, uforskammet hensynsløst til Værks, maa alle indrømme. Men det er Fattigfolk, det er Folk, der bor i en to Værelsers Lejlighed i en lille skummel Forstads- gyde. Dem kan man overse, deres Følelser kan man træde under Fødder. Det er Proletarer, og de skal have det at mærke, om det saa svider lige ind til Hjerterødderne paa dem.

At en Historie som denne endnu kan passere, viser, at vi ikke fuldstændig er ude over Middelalderen, i hvilken Tid Oublietterne — Fangehuller, hvor Folk fuldstændig forsvinder — jo hører hjemme.

Og Hr. Grundtvig spiller ikke Ridderens Rolle i dette Tableau.«

Da Citanten, Fængselsinspektør Grundtvig, anser saavel Artiklens Overskrift: »Hr. Grundtvigs Oublietter« som den ovciterede Del af Artiklens Indhold for ærefornærmende, paastaar han, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces, de paagældende Udladelser mortificerede samt Indstævnte, Redaktør Emil Opffer, der er ansvarhavende Redaktør af oven nævnte Blad, anset med Straf og tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for Citanten beskikkede Sagfører.

Indstævnte, der erkender, at de paaklagede Udladelser er ubeføjede, paastaar sig anset med Lovens mildeste Straf, idet han gør gældende, at Udladelserne kun er et uheldigt Udtryk for en hæderlig Indignation, der ikke har haft det fornødne Kendskab til det paagældende Forhold, hvorhos han har erklæret sig villig til at betale skadesløse Sagsomkostninger.

Da det af Sagens Oplysninger fremgaar, at det i Artiklen indeholdte for Citanten fornærmelige Angreb er fuldstændig ubegrundet, vil Citantens Paastand være at tage til Følge, saaledes at Indstævnte anses efter Straffelovens § 217 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 500 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 30 Dage, og saaledes at det Citantens beskikkede Sagfører, Overretssagfører Paludan, hvis Sagførelse har været lovlig, tilkommende Salær bestemmes til 40 Kr.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Tirsdagen den 22 November.

Nr. 196.

Advokat Hindenburg

contra

Martinus Jensen og Mouritz Christian Martin Jensen
(Def. Halkier),

der tiltales for Vold og Overtrædelse af Straffelovens § 211.

Hillerslev-Hundborg Herreders Ekstrarets Dom af 21de December 1903: De Tiltalte Mouritz Christian Martin Jensen og Martinus Jensen bør straffes, først nævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og Martinus Jensen med simpelt Fængsel i 8 Dage. Derhos udreder de in solidum denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Bendixen og Johnsen, henholdsvis 20 og 15 Kr. I Erstatning til Laurits Christian Larsen udrede de Tiltalte

ligeledes in solidum 235 Kr. 95 Øre, derunder for Svie og Smerte 50 Kronee. Det idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og denne i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Marts 1904: De Tiltalte Martinus Jensen og Mouritz Christian Martin Jensen bør hensættes, først nævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage og sidst nævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Erstatning til Lauritz Christian Larsen betaler Tiltalte Mouritz Christian Martin Jensen 219 Kr. 95 Øre, hvorhos Medtiltalte deraf in solidum med ham tilsvarende en Tredjedel. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, 20 Kr. til hver, udredes af de tvende Tiltalte i samme Forhold som for Erstatningen angivet. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ville de være at anse efter Straffelovens §§ 203 og 211. Straffen findes for Tiltalte Martinus Jensen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, medens det for Tiltalte Mouritz Christian Martin Jensen kan have sit Forblivende ved den i Dommen fastsatte Straf. De Tiltalte ville derhos have in solidum i Erstatning for Helbredelsesudgifter samt i Godtgørelse for Lidelse og Ulempe at tilsvare Lauritz Christian Larsen 270 Kroner, hvorhos de ligeledes in solidum ville have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Martinus Jensen og Mouritz Christian Martin Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, først nævnte i tre Gange fem Dage, sidst nævnte i fire Gange fem Dage. I Erstatning til Lauritz Christian Larsen betale de Tiltalte, en for begge og begge for en, 270 Kroner. Saa betale de og paa samme Maade Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Advokaterne Hindenburg og Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Gaardejer Martinus Jensen og dennes Søn, Ungkarl Mouritz Christian Martin Jensen, der ere fødte henholdsvis i Aaret 1850 og 1877, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, tiltales under nærværende Sag for Vold og Overtrædelse af Straffelovens § 211.

Ifølge Sagens Oplysninger blev der den 15 August f. A. paa den Tiltalte Martinus Jensen tilhørende Gaard Oddershedegaard holdt Gilde i Anledning af denne Tiltaltes Fødselsdag, ved hvilken Lejlighed ogsaa Gaardens mandlige Tyende samt nogle Høstarbejdere i Folkestuen bleve trakterede med Spiritus og Kaffe, saaledes at de — navnlig efter at Staldkarlen Lauritz Christian Larsen ud paa Aftenen paa egen Haand havde hentet yderligere en Flaske Brændevin i Kælderen — alle bleve mer eller mindre berusede. Hen imod Midnat opstod der nogen Uenighed mellem nævnte Lauritz og hans Medtjener Jens Henrik Larsen, hvem han, efter sin Forklaring af Vanvare, havde slaaet i Ansigtet, hvorfor de sammen gik ud i Gaarden, hvor de imidlertid hurtig bleve forligte. Medens Jens forblev en Stund ude i Gaarden, vendte Lauritz tilbage til Folkestuen, og her eller i Gangen uden for denne mødte han Tiltalte Christian, der var kommen til Stede, fordi en yngre Søster af ham var løbet op i Stuehuset og havde fortalt, at hendes Moder, Tiltalte Martinus Jensens Hustru, Mette Marie Jensen, der havde indfundet sig i Folkestuen, herovre blev slaaet af Lauritz, i hvilken Henseende Mette Marie Jensen og en paa Gaarden tjenende Pige Dusine Jacobsen have forklaret, at Lauritz — hvis Moder er en Halvsøster til Tiltalte Martinus Jensen — brugte nogen Mund overfor Mette Marie Jensen og skubbede til hende i Anledning af, at han havde slaaet en Kop itu. Efter de af Lauritz og flere andre Depo- nenter afgivne Forklaringer greb nu Tiltalte Christian — efter ført at have irettesat Lauritz, der svarede, at han ikke gjorde Spektakler — fat i denne, der satte sig til Modværge, men af Tiltalte blev trængt ind i det tæt ved Folkestuen værende Køkken. Ved de af flere Vidner afgivne Forklaringer i Forbindelse med Tiltalte Christians egen delvise Indrømmelse maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte her kastede Lauritz omkuld paa Betongulvet, saaledes at Lauritz kom til at ligge med Ansigtet nedad, samt at han, idet han for at holde Lauritz nede, lagde sig oven paa denne og førte sine Arme ind under hans Arme, gentagne Gange dunkede Lauritz's Ansigt mod Gulvet. En af Gæsterne ved Gildet, Høker Jens Christensen Krogh, opfordrede nu efter sin Forklaring Tiltalte Christian til at høre op med denne Adfærd, som han fandt utilbørlig, og da Christian vægrede sig herved og paalagde Krogh at gaa bort, lagde denne for at beskytte Lauritz's Ansigt sine Hænder mellem dette og Gulvet, hvorpaa Tiltalte Christian rejste sig, ligesom ogsaa Lauritz kom paa Benene.

Sammen med Tiltalte Christian var Medtiltalte Martinus Jensen gaaet ned i Folkestuen, og denne Tiltalte har tilstaaet, hvad der stemmer med det i øvrigt oplyste, at han, medens Christian som foran beskrevet laa oven paa Lauritz, bandt denne med en Tømme saaledes, at den højre Arm blev bundet til højre Ben. Høker Krogh — efter hvis Forklaring Lauritz var bleven bundet, forinden Tiltalte Christian slog hans Hoved mod Gulvet — har videre udsagt, at da Lauritz havde rejst sig, forlod alle de tilstedeværende Køkkenet, hvorpaa han selv tog Afsked med Tiltalte Martinus Jensen, idet han sagde til denne, at hvis der var nogen, der skulde have været bunden, saa var det hans egen Søn.

Efter at Lauritz var kommen paa Benene, befriede han sig ved

egen Hjælp for Tømmen, hvorpaa han — der efter den af Tømrer Johan Peter Petersen afgivne Forklaring var vred og ophidset over den ham overgaaede Behandling — gik ud af Køkkenet; men da han i Gangen eller Folkestuen mødte Tiltalte Christian, blev han af denne paa ny kastet omkuld, hvorpaa Christian, efter at Medtaltalte atter havde bundet Lauritz, tog denne ved Benene og slæbte ham ud i Gaarden, hvor han lod ham ligge, hvorefter han og Medtaltalte gik ind i Stuehuset og aflukkede Døren til Gaarden. Efter Johan Peter Petersens og Dusine Jacobsens Forklaringer blev der af Tiltalte Christian tilføjet Lauritz flere Slag i Hovedet, efter at denne anden Gang var kastet omkuld; ifølge Dusine Jacobsens Udsagn besvimed Lauritz som Følge heraf, og da de omkringstaaende Kvinder efter Petersens Forklaring udtalte, at Lauritz var død, erklærede Tiltalte Christian efter Dusines videre Forklaring, at han snart skulde faa Liv i ham, hvorpaa han hentede en Spand Vand og slog paa Lauritz, hvem han derefter, som meldt, slæbte ud i Gaarden.

Efter de af Lauritz og fornævnte Jens Henrik Larsen samt en anden paa Gaarden tjenende Karl Christian Jørgensen afgivne Forklaringer løste de tvende sidste nu Lauritz og førte ham over i Karlekammeret, men da han havde stærkt blødende Saar, saavel i Hovedet som paa begge Hænder, navnlig den højre, gik Jens og Christian med Lauritz over til Stuehuset for at faa ham vadsket af. Døren til Gaarden var imidlertid aflaaet, men da de tvende Tiltalte nu kom til Stede bag denne, rakte Lauritz sin Haand ind gennem en i Døren værende ituslaaet Rude, idet han sagde: »der kan du se, Morbroder, hvorledes I har lavet min Haand«. I Stedet for at lukke op slog Tiltalte Martinus Jensen Lauritz over Haanden med en Stok, hvorpaa Karlene gik tilbage til Kammeret, hvor Lauritz kom til Sengs, efter at Jens og Christian havde forbundet ham saa godt, de kunde.

Efter at Lauritz den 17 August havde ladet gøre Anmeldelse til Politiet om det passerede, blev han, der hidtil havde ligget til Sengs i sit Kammer paa Oddershedegaard, uden at hans Husbond havde ladet hente Læge til ham, den 18de samme Maaned — paa hvilken Dag han med Husbondens Samtykke og efter dennes Ønske blev flyttet til en Husmand i Thorsted — efter Politimesterens Foranstaltning tilset af vedkommende Distriktslæge, der under s. D. afgav en Erklæring, hvori det hedder:

»Paa Hovedet findes følgende Læsioner. Begyndende i Midten af øverste Del af Panden ved Grænsen mellem denne og Haaret ses et Saar, der strækker sig lige bag til. De første 2 Centimeter har Huden været fuldstændig gennembrudt, derefter er det mere overfladisk i 3 Centimeters Forløb. I Haarbunden findes flere spredte Hudafskrabninger. I Haaret en Del indtørret Blod. Paa Midten af Panden findes en Hudafskrabning med underløbet Blod; den er aflang, 5 og 3 Centimeter i Diameter.

Omkring begge Øjne, særlig venstre, findes der Svulst paa Grund af Blodudtrængning under Huden (blaa Øjne). Venstre Øje er beskædiget, idet der under Senehinden findes en Blodudtrængning under det mod Næsen vendende Parti. Paa venstre Kind under Kindbensbuen er der en ca. 5 Centimeter buetformet Hudafskrabning med Svulst. Næseryggen er svullen med let Hudafskrabning.

Halsen: Paa højre Side en ikke ringe Svulst og Rødme af musculus sternocleido-mastoideus og Partiet bag ved denne. Der er intens Ømhed for Tryk paa Halshvirvlerne baade bag fra og fra højre Side.

Ryg og Bryst: Smaa spredte Hudafskrabninger hist og her. En større $6\frac{1}{2}$ —5 Centimeter, aflang paa venstre Side over de nederste Ribben. Betydelig Ømhed og let Svulst paa indvendige Side af venstre Skulderblad, ligeledes Ømhed af Rygmusklerne.

Armene: Paa venstre Albue en større, noget dybere gaaende Hudafskrabning 4 — $2\frac{1}{2}$ Centimeter, nu skorpedækket med Svulst og Rødme i Omfanget. Paa højre Albue en ca. ørestor Afskrabning.

Hænderne, v. Haand: Hudafskrabninger over Knoerne af 3dje og 5te Finger ved Ledforbindelsen mellem Fingrene og Mellemhaanden.

Indvendig i v. Haand ses paa 3dje Finger et skraatløbende, noget buet Snitsaar, gaaende fra den ulnare Rand lidt foran første Fingerled bagtil over Leddet over mod den radiale Side. Det er $4\frac{1}{2}$ Centimeter; Senen er uskadet, men Snittet naar paa et enkelt Sted nær ind til den.

H. Haand: Der er Svulst, Rødme og Ømhed paa Mellemhaandens øvre Side. Hudafskrabninger over alle Ledknoer mellem Fingre og Mellemhaanden. Spredte Hudafskrabninger paa 1ste, 2den, 3dje og 5te Finger. Indvendig findes i Haandfladen et mindre, overfladisk, kun gennem Huden gaaende Snitsaar, ca. $2\frac{1}{2}$ Centimeter over Mellemrummet mellem 4de og 5te Finger og ca. $1\frac{1}{2}$ Centimeter langt. Dernæst et større, buet Snitsaar, begyndende ca. $1\frac{1}{2}$ Centimeter over Mellemrummet mellem 4de og 5te Finger, strækkende sig over mod den radiale Side ned paa 3dje Fingers 1ste Led omtrent til Midten af dette. Saaret er skaaret skraat, saaledes at Huden er ligesom skrællet af, og Skarpen af det skærende Redskab har vendt mod Fingrene. Det er en Del gabende, paa det bredeste ca. $\frac{3}{4}$ Centimeter, men ved Begyndelsen og Enden skarpere, næsten lineært. Saaret gaar ikke gennem Senerne, men for en Del tæt ind til disse, og paa et enkelt Sted ses et lille Parti af en Sene. Saaret er ca. $4\frac{1}{2}$ Centimeter langt. Det er let blødende og betændt.

Benene: Paa venstre Knæskal en mindre Hudafskrabning.«

Det tilføjes derhos i Erklæringen, at Lauritz var betydelig øm paa alle de Steder, hvor han var beskadiget, saaledes at hele Overkroppen, Arme og Hoved kunde betegnes som »mørbanket«, at der efter Næsens Tilstand utvivlsomt havde været stærk Blødning, ligesom der — hvad Lauritz's Klæder fra Vidne om — maatte have været en betydelig Blødning fra Saarene i Haanden, samt at det, saafremt hans Forklaring var rigtig, maatte anses som et Held, at han var sluppet saa godt, idet en Beskadigelse af Hovedet, mulig en Hjerne-rystelse, godt kunde være indtruffet. Fremdeles udtales det, at de fleste af Læsionerne, af hvilke ingen var direkte livsfarlig, vel i og for sig ikke betød saa meget og gennemgaaende sikkert vilde heles uden varigt Men, hvad dog endnu ikke med Bestemthed kunde afgøres om det største Snitsaar, at Lauritz sikkert havde haft meget store Smarter og endnu led ikke saa lidt, samt at det var aldeles uforvarsligt, at der ikke var bleven hentet Læge til ham, idet enhver straks kunde indse, at han trængte til Lægehjælp, ikke mindst af Hensyn til

Saaret samt til hans Smerter. Angaaende Snitredskabet hedder det, at dette efter Distriktslægens Overbevisning havde været en Kniv og ikke et Glasskaar, og sluttelig gaar Erklæringen ud paa, at forudsat, at Lauritz havde været Genstand for et Overfald, tydede et samlet Skøn over hans Tilstand paa, at dette var sket paa en meget brutal Maade, ligesom det maatte være enhver indlysende, at det for Hovedets Vedkommende tillige var meget farligt. I en Erklæring af 27de s. M. udtalte Distriktslægen derhos, at Saaret i Hovedet havde vist sig at være mindre dybt end antaget, medens Helingen af det største Saar i Haanden ikke var forløbet saa heldigt paa Grund af for sen Behandling, hvorfor der mulig maatte gøres en Efteroperation, samt at der i højre Skulder havde udviklet sig en Ledbetændelse, saa at Bevægelsen var indskrænket, og der formentlig maatte anlægges en Bandage. Ifølge en af samme Læge under 11 September f. A. afgiven yderligere Erklæring var Lauritz da saa vidt helbredet, at det kunde erklæres, at Beskadigelserne ikke vilde medføre nogen Følge for Fremtiden; der holdt sig endnu Smerter i højre Arm, som imidlertid utvivlsomt vilde fortage sig; dog kunde Lauritz endnu ikke arbejde, da Armen endnu maatte holdes i Ro. Ved sit Møde i Retten den 16de s. M. erklærede Lauritz, at han nu var fuldstændig helbredet og formentlig ikke vilde have nogen fremtidig Men af den ham tilføjede Overlast.

Medens Lauritz og hans tvende oven nævnte Medtjenere efter deres Forklaringer ikke erindre eller vide noget om, at først nævnte mere end een Gang gjorde Forsøg paa at komme ind ad Døren til Stuehuset, have de tvende Tiltalte og Dusine Jacobsen overensstemmende forklaret, at Lauritz, efter at være slæbt ud i Gaarden, to Gange var ved Døren, samt at han ogsaa første Gang, under Trusler om at ville slaa dem ihjel, naar han kom ind, stak Haanden gennem den ituslaaede Rude, efter de Tiltaltes Formening for at fjerne en paa Dørens indvendige Side anbragt Jærnstang; Karlene Jens og Christian kom imidlertid til og fik Lauritz med sig over i Kamret, hvorpaa de efter et Kvarters eller en halv Times Forløb vendte tilbage med denne, idet de efter Dusines Forklaring forlangte at komme ind, for at Lauritz kunde blive vadsket af, hvorhos sidst nævnte da stak Haanden ind gennem Aabningen, og viste Tiltalte Martinus Jensen den, som foran anført. Da Lauritz første Gang kom til Døren, sad der efter de Tiltaltes videre Forklaring endnu forskellige Glasskaar tilbage af Ruden, hvilke Tiltalte Martinus Jensen fjernede, da Lauritz gik bort, og de Tiltalte have derfor udtalt den Formening, at Saarene paa Lauritz's Haand eller Hænder hidrøre fra, at han har skaaret sig paa Glasstumperne, da han første Gang rakte Haanden ind, hvorhos Tiltalte Martinus Jensen endvidere har forment, at Saaret i Lauritz's Pande kan være foranlediget ved, at han tillige har stukket Hovedet igennem den ituslaaede Rude; i saa Henseende har hans Hustru, Mette Marie Jensen, forklaret, at hun, efter at Lauritz første Gang havde søgt at komme ind ad Gangdøren, kom til Stede ved denne og da saa sin Mand i Færd med at pille Glasstumper ud af den ituslaaede Rude, ved hvilken Lejlighed Manden fortalte, at Lauritz havde stukket baade Hoved og Haand gennem Ruden, hvorhos han ytrede Frygt for, at Lauritz havde »splittet sig ad«, uden at han dog vidste, hvor eller hvorledes. Vel har nu Dusine Jacobsen forklaret, at hun ikke tror, at Lauritz har skaaret sig paa Glasstumperne,

eftersom de Stumper af Ruden, der sad fornedet, vare pillede ud af Martinus Jensen allerede den Gang, da Ruden var gaaet itu; men da der mod Tiltalte Christians Benægtelse intet er oplyst om, at han under de tvende Sammenstød med Lauritz skulde have brugt Kniv mod denne, kan, i Mangel af anden Oplysning, den Mulighed ikke anses udelukket, at de i Distriktslægens Erklæring ommeldte Snitsaar kunne være fremkomne paa den af de Tiltalte angivne Maade.

Efter de af forskellige Vidner afgivne Forklaringer maa der, uanset de Tiltaltes modstaaende Udsagn, gaas ud fra, at Tiltalte Christian ved begge Sammenstødene mellem ham og Lauritz først har angrebet denne og lagt Haand paa ham, og idet den af Lauritz den paagældende Aften udviste Opførsel efter alt det oplyste ikke findes at have kunnet give de Tiltalte Føje til at behandle Lauritz som sket, ville de Tiltalte for det af dem ved de oftnævnte tvende Lejligheder udviste Forhold være at anse, Tiltalte Martinus Jensen efter Straffelovens § 211 og § 203, jfr. § 47, 2det Punktum, og Tiltalte Mouritz Christian Martin Jensen efter samme Lovs §§ 203 og 211, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for først nævnte til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage og for sidst nævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Overensstemmende med den af Lauritz Christian Larsen derom nedlagte Paastand vil der derhos i Erstatning for Helbredelsesudgifter være at tilkende ham 169 Kr. 95 Øre samt i Godtgørelse for Lidelse og Ulempe 50 Kr. eller i alt 219 Kr. 95 Øre, hvilke Beløb ville være at udrede af Tiltalte Mouritz Christian Martin Jensen, hvorhos Medtiltalte deraf in solidum med ham vil have at tilsvare en Tredjedel.

Nr. 320.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Karl Christoffersen (Def. Høgsbro),

der tiltales for ulovlig Brændevinsudskænkning.

Esbjerg Købstads Politirets Dom af 16 August 1904: Tiltalte Karl Christoffersen bør til Esbjerg Købstads Kæmnerkasse bøde 400 Kr. og betale denne Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 September 1904: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karl Christoffersen til Højesteretssagførerne Lunn og Høgsbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Karl Christoffersen for ulovlig Brændevinsudskænkning.

Foruden at Tiltalte, der er født i Aaret 1871, ifølge Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstrarets Dom af 15 Oktober f. A. er straffet efter Straffelovens § 203 med simpelt Fængsel i 8 Dage, har han tidligere været anset ved Overrettens Dom af 24de August s. A. efter Næringslovens § 78 med en Bøde til Esbjerg Købstads Kæmnerkasse af 30 Kr., ved Overrettens Dom af 25de Januar d. A. efter samme Lovbestemmelse for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning med en Bøde til bemeldte Kasse af 80 Kr. og ved Højesterets Dom af 30 Juni s. A., der stadfæster Overrettens Dom af 25 April næstforhen, dels efter Næringslovens § 75 som for 3dje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, dels efter samme Lovs § 78 for 3dje Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning med en Bøde til samme Kasse af 200 Kr.

Efter Sagens Oplysninger staar Tiltalte, der har Borgerskab af 1 December 1902 som Gæstgiver i Esbjerg, til Restance med 288 Kr. 84 Øre af den Afgift, som han ifølge Næringslovens § 72 skulde betale for Januar, April og Juli Kvartaler f. A. af den med dette Næringsbrug forbundne Ret til Brændevinsudskænkning uden at dette Beløb har kunnet erholdes ved de til dets Inddrivelse, henholdsvis den 29 April, den 25 Juli og den 13 November f. A. afholdte Udpantningsforretninger.

Ved Tiltaltes egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han ogsaa efter den 16de Marts d. A. — da den oven nævnte Overretsdom forudgaaede Politiretsdom af 8de Marts s. A., ved hvilken Tiltalte bl. a. var anset med Bøde for 3dje Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning, blev forkyndt ham ved Stævningmændene — har i Forbindelse med den af ham drevne Næring som Gæstgiver drevet Brændevinsudskænkning, uagtet de som meldt fra tidligere Tid hidrørende Restancer endnu henstaa uberigtigede, foruden at han i en Del af det siden nævnte Datum forløbne Tidsrum har staaet til Restance med den ham for Oktober Kvartal f. A. og Januar Kvartal d. A. paahvilende Brændevinsafgift, der efter afholdte Udpantningsforretninger, som til Dels have været forgæves, først er endelig berigtiget henholdsvis den 18 Juli og den 29 Juni d. A., og idet det derfor maa billiges, at Tiltalte ved Politiretsdommen er anset for 4de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænk-

ning efter Næringslovens § 78 med en Bøde til Esbjerg Købstads Kæmnerkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 400 Kr., vil bemeldte Dom — — — — saaledes være at stadfæste.

Nr. 279. Højesteretssagfører Dietrichson
 contra
 Jonas Jonassen (Def. Rée),
 der tiltales for uterligt Forhold og Tyveri.

Skodborg Vandfuld Herreders Ekstrarets Dom af 20de Maj 1904: Tiltalte Jonas Jonassen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Sagfører Esmann og Prokurator Raunholdt, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18de Juli 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jonas Jonassen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Jonas Jonassen sat under Tiltale for uterligt Forhold og Tyveri.

Tiltalte, der er født i Aaret 1845, er under sin Militærtjeneste to Gange straffet arbitrært for Disciplinærforseelser, hvorhos han den 3 Oktober 1899 inden Skodborg og Vandfuld Herreders Politiret har vedtaget at erlægge en Bøde af 10 Kroner for Overtrædelse af Lov 23 Maj 1873 § 8; men i øvrigt ses han ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Under de i Sagen oprindelig afholdte Forhør har Tiltalte aflagt en med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse om, at han har gjort sig skyldig i de ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

1. Da Tiltalte, som den 4 April d. A. havde været i Besøg hos Smed Peter Valdemar Berg af Dybe, om Eftermiddagen ved Firetiden forlod dennes Bolig, stjal han et Berg tilhørende Par Tøjsko, der benyttedes af Bergs 11-aarige Datter, og som ved den nævnte Lejlighed stod frit fremme paa et Bord i en Stue, som Tiltalte ved sin Bortgang gik igennem. Skoene ere bragte til Stede under Sagen og, efter at være vurderede til 1 Kr., tilbageleverede Berg, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

2. Samme Eftermiddag kom Tiltalte under Vejs fra Smed Bergs Bolig forbi Dybe Kirkegaardsplads, og da han, der var i en noget beskænket Tilstand, ved her at se nogle Smaapiger kom i en sanselig Stemning, gik han ind paa Pladsen og greb fat i en af dem, nemlig Arbejdsmand Peder Jensens 13-aarige Datter Elvine Petrine Jensen, hvem han derpaa klemte ind mod sig saaledes, at hendes Underliv var trykket ind mod hans Underliv, hvorhos han gjorde Forsøg paa at kysse hende. Derefter lod han sig, idet han stadig holdt fast om Pigen, falde bag over ned paa Jorden, saaledes at hun kom til at ligge oven paa ham, og han vedblev nu, trods hendes fortsatte Modstand, at trykke hende ind til sig, ligesom han vedblivende gjorde Forsøg paa at kysse hende, indtil det efter Forløbet af omtrent et Par Minutter lykkedes hende at komme fra ham. Tiltalte løb nu efter Elvine og de andre Piger, men det lykkedes ham ikke paa ny at faa fat paa nogen af dem, idet en anden Mand kom til Stede og foranledigede ham anholdt.

Efter at der var beordret Aktion mod Tiltalte, har han imidlertid i to af ham til hans Defensor for Underretten fremsendte Skrivelser, hvis Rigtighed han har fastholdt under et derefter optaget Reassumptionsforhør, ændret sin Forklaring derhen, at han ikke har stjaalet de paagældende Sko, men ikkun med Smed Bergs Samtykke laant dem for at bruge dem som Mønster ved Forfærdigelsen af et andet Par, samt at han ikke har haft noget uterligt Øjemed med sin Adfærd overfor Elvine, hvem han den Gang antog for en anden; men til denne ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse af den af ham tidligere afgivne, ved Sagens øvrige Oplysninger bestyrkede Tilstaaelse vil der intet Hensyn kunne tages.

For sit Forhold i de ommeldte Henseender er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens §§ 228 og 185, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 326. Højesteretssagfører Liebe
 contra
Lars Søren Soelberg (Def. Bagger),
 der tiltales for Tyveri, Løsgængeri og Betleri.

Dragsholm Birks Ekstrarets Dom af 19 September 1904: Arrestanten Lars Søren Soelberg bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Lunøe og Sagfører Søberg, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Oktober 1904: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Nyholm og Prokurator Lassen, betaler Arrestanten Lars Søren Soelberg 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Søren Soelberg til Højesteretssagførerne Liebe og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Lars Søren Soelberg i første Instans ved Dragsholm Birks Ekstraret for Tyveri, Løsgængeri og Betleri anlagte og alene efter hans Begæring hertil indankede Sag er det ved hans egen, med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at Arrestanten den 10de August dette Aar uden Tilladelse har forladt Holbæk Amts Arbejds- og Tvangsarbejds-Anstalts Forsørgelsesafdeling, hvor han af sin Forsørgelseskommune var anbragt, og derefter har strejft arbejdsløs om paa Landet uden at søge Erhverv, idet han udelukkende ernærede sig ved Betleri, indtil han den 13de samme Maaned anholdtes i fornævnte Birk.

Det er paa samme Maade godtgjort, at Arrestanten ved Bortgangen fra Arbejdsanstalten i tyvagtig Hensigt satte sig i Besiddelse af og medtog en Kasket og en Bluse, tilsammen af Værdi 1 Kr. 50 Øre, som maa antages at være Arbejdsanstalten tilhørende, og som Arrestanten maa antages at have borttaget fra Lokaler paa Anstalten, hvortil Adgangen var uhindret, samt at han den 12te s. M. frastjal Parcellist Lars Larsen i Veddinge, i hvis Bolig han var gaaet ind for at

tigge, en til 15 Øre vurderet Kniv og to Femogtyveørestykker, hvilke Genstande maa antages at have ligget i uafsaasede Bordskuffer.

Arrestanten er født den 18 November 1856 og ved Dragsholm Birks Ekstrarets Domme af 6 Juli 1888 og 13 Juni 1890 anset henholdsvis efter Straffelovens § 228 og Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, hvilken sidst anførte Straf var udstaaet den 18de Juli 1890. Han er derhos oftere straffet for Betleri — en enkelt Gang i Forbindelse med Løsgængereri — senest ifølge Holsteinborg Birks Politirets Dom af 3 Maj 1902 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 72 Dage.

For de af Arrestanten nu begaaede Lovovertrædelser er han ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 228 og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage findes passende — — — vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Onsdagen den 23 November.

Nr. 284.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Juli 1904: Tiltalte, Ostehandler Jens Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og i Erstatning til Mejeriforpagter Martin Rasmussen Tolstrup samt til Ostehandler Valdemar Hansen betale henholdsvis 236 Kr. 41 Øre og 463 Kr. 1 Øre. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Lassen, og Defensor, Overretssagfører Sinding, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange

fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Nielsen til Advokat Hindenburg og Højesterets-sagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ostehandler Jens Nielsen, der tiltales for Bedrageri, er født den 24 September 1866 og anset: ved Køge Købstads Ekstrarets Dom af 27 Februar 1902 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ved Frijsenborg-Faurskov Birks Ekstrarets Dom af 13 Oktober 1903 efter Straffelovens § 257 med lige Straf.

Ved Tiltaltes med det i øvrigt oplyste stemmende Erkendelse er det godtgjort, at han er blevet Mejeriforpagter Martin Rasmussen Tolstrup et Beløb af 236 Kr. 41 Øre skyldig for Ost, leveret henholdsvis den 4de og den 17 Februar d. A., samt at han, der under 12te s. M. havde afkøbt Ostehandler Valdemar Hansen et Parti Ost for 50 Kr., ved hvilken Lejlighed han tillige gjorde Bestilling paa et større Parti Ost til Levering nogle Dage senere, dels den 16de s. M., efter at have betalt de nævnte 50 Kr., dels den 18de s. M. har ladet sig udlevere Ost hos Hansen til samlet Beløb 372 Kr. 30 Øre, hvilket Beløb med Fradrag af 31 Kr. 40 Øre for nogle Oste, han samtidig leverede Hansen, han forpligtede sig til at betale den paafølgende 26de, og endelig, at han den 22de s. M. ved Bud i Henhold til medgiven Rekvisitions-seddel under Hansens Fraværelse har gennem dennes Søster erholdt udleveret fra Hansens Lager Ost — dels bestilt, dels ikke bestilt — til samlet Beløb 122 Kr. 11 Øre, hvorefter hans samlede Gæld til Hansen udgjorde 463 Kr. 1 Øre.

Paa ingen af disse Gældsposter har Tiltalte trods gentagne Paa-krav senere gjort noget Afdrag, og Sigtelsen mod ham gaar nu ud paa, at han uden Betalingshensigt har taget de nævnte Varer paa Kredit.

Tiltalte har nu vel erkendt, at han manglede Udsigt til at dække denne Gæld, men han har vedblivende fastholdt, at det har ligget ganske udenfor hans Forsæt at besvige de nævnte Kreditorer, i hvilken Henseende han har gjort gældende, at han har gjort disse Bestillinger med det for Øje, gennem det ved Realisationen af Varerne indvundne Beløb at dække Sælgerens Fordringer, hvori han imidlertid ved forskellige uheldige Omstændigheder er blevet hindret.

Naar imidlertid henses til, at det af Sagens Oplysninger fremgaar, at Tiltalte overfor begge de nævnte Leverandører, med hvem han ingen- sinde tidligere havde staaet i Forretningsforbindelse, i Strid med Sand- heden har angivet, at han var Indehaver af en Oste-fabrik, hvad han udtrykkelig har erkendt kun at have gjort for derigennem at opnaa Kredit hos dem, at han med ringe Avance har bortsolgt den ham le- verede Ost, uden at anvende de herved indkomne Penge til Dækning af sin Gæld, idet han tvært imod i det væsenlige har forbrugt dem til at leve for samt til Svir og Spil, at han, hos hvem der i Tiden fra 12 Januar 1903 til 12 Marts d. A. er foretaget 7 forgæves Foged- forretninger, og som yderligere ikke blot fra Aaret 1901 havde ubetalt

Gæld af ganske lignende Art, men i det hele havde betydelige Fordringer løbende paa sig, ikke kunde være uvidende om, at han var faktisk blottet for Ressourcer, samt endelig til, at Tiltalte tvende Gange tidligere er straffet for svigagtige Transaktioner, findes det ikke betænkeligt at forkaste hans oven anførte Anbringende og at statuere, at han ved Købet af de nævnte Varer paa Kredit har savnet Hensigt til at betale dem.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 251 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. — — —

Efter derom nedlagt Paastand vil Tiltalte endelig være at dømme til at betale i Erstatning til Mejeriforpagter Tolstrup 236 Kr. 41 Øre, og til Ostehandler Hansen 463 Kr. 1 Øre.

Nr. 305. Højesteretssagfører Jensen

contra

Jens Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Lysgaard m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 25de Marts 1904: Tiltalte Jens Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Erstatning til Andreas Christiansen af Aunbjerg bør han derhos udrede 15 Kr. Endelig bør han udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor, Prokurator Kjær, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Vilstrup, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Juli 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Jensen til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tjenestekarl Jens Jensen, der er født i Aaret 1878, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Vold og Legemsbeskadigelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, der til Dels er tilvejebragte efter Underrettsdommens Afsigelse under et ifølge Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, at da der den 27de Februar dette Aar paa Gaarden »Aunsbjerg« under Ledelse af Tiltalte, som den Gang tjente som Forkarl paa bemeldte Gaard, blev arbejdet med Tærskemaskinen, under hvilket Arbejde Tjenestekarlene Andreas Christiansen og Lars Peter Carlsen vare behjælpelige med at holde Avner fra Maskinen, ytrede Tiltalte til disse, at de bestilte for lidt, hvortil Andreas Christiansen gav et Svar, der ifølge hans egen Forklaring lød paa, at han ikke kunde bestille mere, medens det ifølge Tiltaltes af Lars Peter Carlsens Forklaring bestyrkede Udsagn gik ud paa, at han ikke vilde fjerne de Avner, som andre havde ladet ligge. Samme Dags Aften saavel som den følgende Dags Morgen lod ifølge det videre oplyste Andreas Christiansen i Gaardens Folkestue, hvor Tiltalte og, som det maa antages, ogsaa flere andre Karle begge Gange vare til Stede, en Ytring falde om, at »det var godt, at de ikke skulde bære Avner«, hvilken Udtalelse han, efter hvad han har erkendt, fremsatte for dermed at »genere« Tiltalte, der ifølge sin Forklaring ogsaa følte sig irriteret herover.

Ved Middagstid den sidst nævnte Dag gik Tiltalte uden der at have noget bestemt Ærinde over i Gaardens Kostald, hvor Andreas Christiansen ligeledes befandt sig, efter sin Forklaring for at udføre noget Arbejde for Røgteren.

Tiltalte har nu først afgivet en Tilstaaelse, der gaar ud paa, at han, som ifølge sin Forklaring i Stalden først spurgte Andreas Christiansen, »hvorfor han altid skulde høre noget for de Avner«, men som ikke har villet erindre, hvor vidt han fik Svar herpaa, kort Tid efter, medens Andreas Christiansen liggende paa Knæ var i Færd med at rense en Krybbe, i Vrede over, at denne havde »generet« ham i de andre Karles Paahør, med sin Træsko sparkede Andreas Christiansen i Nakken og i Panden. Efter Tiltaltes videre Forklaring gik han derpaa hen for at tage sin Pibe, og da han derefter kom forbi Andreas Christiansen, rakte denne, som sad ved Krybben, med Ansigtet vendt op mod Tiltalte, og som blødte ved Næsen, Haanden frem mod Tiltalte og spurgte, om de saa skulde være gode Venner. Tiltalte gik imidlertid straks sin Vej.

Efter at Tiltalte gennem sin Defensor for Overretten havde tilbagekaldt den saaledes afgivne Tilstaaelse, har han under det oven nævnte yderligere Forhør forklaret, at hans oprindelige Tilstaaelse ikke er ganske rigtig, idet han efter at have rettet Spørgsmaalet til Andreas Christiansen om, hvorfor han skulde høre Snakken om Avnerne, og efter at Andreas Christiansen, som i det paagældende Øjeblik stod i Fodergangen ved Siden af ham, havde givet et Svar, hvis Indhold Tiltalte ikke erindrer, greb Andreas Christiansen i Skuldrene og slog ham ned i Gulvet, der var af Cement.

Efter Tiltaltes videre Forklaring i det nævnte Forhør tog Andreas Christiansen samtidig med, at Tiltalte greb ham i Skuldrene, fat paa

Tiltalte, formentlig i Armene, uden at Tiltalte dog blev trukken med ved Andreas Christiansens Fald, og medens Andreas Christiansen nu laa paa Gulvet, gik Tiltalte hen og samlede sin Pibe op, som Andreas Christiansen havde slaaet fra ham, og ligesom Tiltalte havde faaet Piben samlet op, rejste Andreas Christiansen sig paa Knæ og rakte Haanden ud mod Tiltalte og spurgte, om de skulde være gode Venner, hvortil Tiltalte svarede, at det kunde de godt være, naar han kunde blive fri for det Vrovl, og derefter passerede der ikke videre. Endelig har Tiltalte forklaret, at han ikke husker, at han sparkede Andreas Christiansen, og at han ikke tror, at han sparkede ham.

Den af Andreas Christiansen afgivne Forklaring gaar ud paa, at Tiltalte til ham ytrede, at han nok skulde lære ham at bestille noget, og i det samme sparkede ham saaledes i Hovedet, at han straks besvimede, hvorhos Andreas Christiansen intet har villet kunne erindre om, at han spurgte, om de skulde være gode Venner, og rakte Haanden ud til Tiltalte, og Rigtigheden af denne Forklaring har Andreas Christiansen fastholdt under Reassumtionsforhøret med Tilføjende, at han ikke har taget fat paa Tiltalte, hvad der vilde være ret haabløst for ham, da Tiltalte er høj og meget stærk, at han laa og rensede Krybber, da Tiltalte gav sig til at sparke ham i Hovedet med sine Træsko, og at han laa besvimet, da Tiltalte forlod Kostalden, saa at Tiltaltes Udsagn om, at han gav Tiltalte Haanden, er usandfærdigt.

Tiltalte har i øvrigt udsagt, at det ikke var hans Hensigt at tilføje Andreas Christiansen nogen alvorlig Beskadigelse, men kun at give ham nogle Knubs.

En af en Læge, der samme Dag undersøgte Andreas Christiansen, afgiven, under Sagen fremlagt Erklæring af 29 Februar d. A. gaar ud paa, at der ved Undersøgelsen fandtes omtrent midt paa Baghovedet et 3 Centimeter langt, oven fra ned ad skraat forløbende og stærkt blødende Saar med kontunderede Rande, hvilket Saar i hele sin Udstrækning gik ind til Benhinden, hvorhos selve Benet paa et enkelt Sted var blottet. Hele Næseryggen var derhos stærkt opsvulmet og den overliggende Hud i stor Udstrækning afskrabet, hvorhos der omkring begge Øjne og bag højre Øre var en ret betydelig Hævelse og Misfarvning af Huden. Det udtales endvidere i Erklæringen, at de forskellige Læsioner, der saa ud til at være frembragte ved Slag med et med ret betydelig Kraft ført stumt Redskab, vilde bevirke foreløbig Uarbejdsdygtighed.

Ifølge en af samme Læge den 10de Marts d. A. efter en samme Dag foretagen Undersøgelse udfærdiget yderligere Erklæring vare Læsionerne helede med Undtagelse af Saaret i Baghovedet, der formentlig først vilde være lægt i Løbet af en Ugestid, ligesom hverken denne eller de andre Læsioner havde efterladt eller vil efterlade varige Følger.

Under det oftnævnte Reassumtionsforhør har Andreas Christiansen, der den 20 Juni d. A. afgav Forklaring til et Krigsforhør og da endnu havde brunfarvede Pletter i Panden og paa Næsen samt et Ar i Nakken, forklaret, at Pletterne og Arret stammede fra den Vold, som Tiltalte den 28de Februar d. A. havde udøvet mod ham, og at han endnu ofte kunde mærke Smerter i Hovedet, naar han anstrængte sig, hvilke Smerter dog stadig formindskedes, saa at han nærede Haab om,

at de vilde svinde fuldstændig bort. I Godtgørelse for Smerte og Indtægtstab m. v. har Andreas Christiansen paastaet sig hos Tiltalte tilkendt en Erstatning af 15 Kr., og denne Paastand, hvorimod Tiltalte intet har haft at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

Idet der nu ikke er Grund til at betvivle, at samtlige de i den ovenfor refererede Lægeerklæring beskrevne Læsioner ere foraarsagede ved det voldelige Forhold, som Tiltalte — der efter det under omtalte Reassumtionsforhør oplyste maa antages i væsenlig Grad at være Andreas Christiansen overlegen i Størrelse og Kræfter — har udvist mod Andreas Christiansen, ligesom der overensstemmende med hans oprindelige, ved det i øvrigt oplyste bestyrkede Tilstaelse navnlig maa gaas ud fra, at han med sine Træsko har sparket Andreas Christiansen i Hovedet, maa det billiges, at han ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen — — — ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 271. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Hans Hansen, Hans Peter Christiansen og Frederik Nielsen
(Def. Lunn),

der tiltales for den 19de Juni 1902 ulovlig at have tilvendt sig Kuglesten paa den Greve Danneskjold-Samsøes Ejendom »Nordfeld« Hovedgaard hørende Strandbred.

Møens Herreds Politirets Dom af 11te August 1903: De Tiltalte, Skipper Hans Hansen af Strøbylille og Indsieder Hans Peter Christiansen, for Tiden af Demstrup Hovedgaard, og Frederik Nielsen af Magleby i Stevns bør hver især udrede en Bøde til Statskassen, først nævnte af 50 Kr. og hver af de 2 andre Tiltalte af 40 Kroner, eller, hvis disse Bøder ikke fuldt betales inden Eksekutionsfristens Udløb, hensættes i simpelt Fængsel, Hansen i 7 Dage, Christiansen i 5 Dage og Nielsen ligeledes i 5 Dage, samt, en for alle og alle for en, betale Sagens Omkostninger. De idømte Bøder at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 8 December 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 36.

Mandagen den 23 November.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Maj 1904: De Tiltalte, Hans Hansen af Strøbylille, Hans Peder Christianen af Raaby og Frederik Nielsen af Magleby, bør straffes med simpelt Fængsel hver især i 8 Dage, samt, en for alle og alle for en, betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Sinding og Prokurator Lassen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Hans Hansen, Hans Peter Christiansen og Frederik Nielsen, en for alle og alle for en, til Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Møens Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Hans Hansen af Strøbylille, Hans Peter Christiansen af Raaby og Frederik Nielsen af Magleby, af hvilke Tiltalte Hansen, der er født den 12 Marts 1866, ikke er funden tidligere straffet ifølge Dom, Tiltalte Christiansen, der er født den 20 Oktober 1865, ved nærværende Rets Dom af 27de Marts f. A., der stadfæster Stevns-Fakse Herreders Ekstrarets Dom af 30 September 1902, efter Straffelovens § 235 er bleven anset med en Statskassen tilfaldende Bøde af 20 Kr. eller subsidiært simpelt Fængsel i 4 Dage, og Tiltalte Nielsen, der er født den 23de September 1864, ved nærværende Rets Dom af 27 Marts f. A., der stadfæster Stevns-Fakse Herreders Ekstrarets Dom af 30 September 1902, efter Straffelovens § 235 er bleven anset med en Statskassen tilfaldende Bøde af

20 Kroner eller subsidiært simpelt Fængsel i 4 Dage, for den 19de Juni 1902 ulovligen at have tilvendt sig Kuglesten paa den til Grev Danneskjold - Samsøes Ejendom »Nordfeld Hovedgaard« tilhørende Strandbred.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige, til Dels under et paa Foranledning her fra Retten optaget Reassumtionsforhør tilvejebragte Oplysninger, er det godtgjort, at de den nævnte Dag paa den ommeldte Strandbred, hvortil de vare ankomne med en Dæksbaad, som de opankrede ud for Kysten, i Forening havde tilegnet sig en Del til 2 Kr. 50 Øre Tønden vurderede saakaldte Kuglesten, som de opsamlede paa tørt Land ovenfor den daglige Vandstandslinie.

Om hvor stor en Mængde af de nævnte Sten de Tiltalte have tilegnet sig, have de afgivet indbyrdes modstridende og til Dels varierende Forklaringer.

Tiltalte Nielsen, der først havde forklaret, at de Tiltalte paa det paagældende Sted havde opsamlet det meste af 12 Tønder Sten, som den nævnte Dags Eftermiddag eller Aften af dem med Dæksbaaden bleve hjembragte til Stevns og bleve solgte til en Opkøber for 3 Kr. 75 Øre Tønden, samt at de yderligere havde opsamlet et Kvantum Sten i en Pram, hvilke de af »Nordfeld«s Ejers Folk bleve tvungne til at kaste tilbage paa Strandbredden, har senere fragaaet denne sin Tilstaaelse og forklaret ganske overensstemmende med Tiltalte Hansens neden anførte Forklaring.

Tiltalte Hansen har forklaret, at de ingen Sten havde bragt ud i Dæksbaaden fra det omhandlede Sted, men at de Sten, de senere solgte for nævnte Pris til den omtalte Opkøber, vare opsamlede andre Steder, og at det Kvantum Sten, som de havde opsamlet i Prammen og bleve tvungne til at kaste tilbage paa Strandbredden, udgjorde ca. $\frac{1}{2}$ Tønde.

Endelig har Tiltalte Christiansen forklaret, at de havde bragt et Kvantum Sten af ca. 7 Tønder ud i Dæksbaaden, hvilket de senere solgte.

Det Kvantum Sten, som de Tiltalte havde opsamlet i Prammen, og kastede tilbage paa Strandbredden, har denne Tiltalte opgivet til $1\frac{1}{2}$ à 2 Tønder. Skovrider paa »Nordfeld«, Christian Hansen, og Gartner samme Steds, Johan Ferdinand Helt, have begge under Ed forklaret, at det Kvantum Sten, som de Tiltalte maatte kaste tilbage paa Stranden fra Prammen, udgjorde ca. 2 Tønder.

Da der efter det foreliggende ikke vil kunne tages Hensyn til de Tiltaltes Anbringende om, at de ere gaaede ud fra, at de havde Lov til at tilegne sig Sten over alt paa Stranden her i Landet, naar Tiltegnelsen fandt Sted nedenfor højeste Vandstandslinie, hvis Beliggenhed paa den paagældende Kyststrækning de i øvrigt have erklæret ikke at kende, ville de Tiltalte for det anførte Forhold, for hvilket Ejeren af »Nordfeld« har begæret dem straffet, være at anse efter Straffelovens § 235, denne § for de Tiltalte Christiansens og Nielsens Vedkommende sammenholdt med § 64, med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 8 Dage for hver især, og den indankede Dom, ved hvilken de Tiltalte efter samme Straffebestemmelse ere ansete med Statskassen tilfaldende Bøder, Tiltalte

Hansen af 50 Kroner eller subsidiært simpelt Fængsel i 7 Dage, og hver af de Tiltalte Christiansen og Nielsen af 40 Kroner eller subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage, — — vil saaledes være at forandre i Overensstemmelse hermed.

Fredagen den 25 November.

Nr. 277. Højesteretsadvokat Lunn

contra

Martinus Anton Nissen Lind og Hustru Frandsine, født Petersen Mikkelsen (Def. Liebe),

der tildales for bedrageligt Forhold.

Nyborg Købstads Ekstrarets Dom af 21 December 1903: De Tiltalte, Martinus Anton Nissen Lind og Hustru Frandsine, født Petersen Mikkelsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver især i 3 Gange 5 Dage. Saa udrede de og, en for begge og begge for en, Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Qvist, 20 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Dahlerup, 15 Kr., samt i Erstatning til Frk. Nina Caroline Marie Bruhn 50 Kr. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Juli 1904: De Tiltalte, Martinus Anton Nissen Lind og dennes Hustru, Frandsine Petersen Mikkelsen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor for Underretten, Sagfører Qvist og Overretssagfører Dahlerup, henholdsvis 20 Kr. og 15 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Paludan og E. Christensen, 30 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at de Tiltalte ere frifundne, for saa vidt angaar de af dem begærte Laan paa 150 Kroner og 200 Kroner og de til dem udbetalte 50 Kroner. Derimod findes de Tiltalte ved paa den i Dommen omtalte Maade at have benyttet Frøken Bruhns dem velbekendte abnorme Sindstilstand til i egennyttig Hensigt at bevæge hende til at inklade sig paa den efter deres egen Erkendelse ganske usikre Anbringelse af en betydelig Del af hendes Formue at have gjort sig skyldige i et efter Straffelovens § 257

strafbart Forhold. Den Straf, som de Tiltalte herefter have forskyldt, findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned for hver af dem.

Thi kendes for Ret:

Martinus Anton Nissen Lind og dennes Hustru, Frandsine Petersen Mikkelsen, bør hver især hensættes i simpelt Fængsel i een Maaned. Saa betale de og, en for begge og begge for en, Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Lunn og Liebe 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instans er paadømt ved Nyborg Købstads Ekstraret, er Martinus Anton Nissen Lind og dennes Hustru Frandsine Petersen Mikkelsen, der er født henholdsvis den 6 August 1862 og den 8 Juli 1869, og af hvilke ingen er funden tidligere straffet, satte under Tiltale for bedrageligt Forhold. Sigtelsen mod de Tiltalte gaar, saaledes som Sagen foreligger for Overretten, ud paa, at de i de neden nævnte fire Tilfælde have dels besveget, dels forsøgt at besvige Frk. Nina Caroline Marie Bruhn ved falskelig at bibringe hende den Tro, at de til Vederlag vilde virke til Fremme af Ægteskabs- og andre Planer, som hun omgikkes med.

Efter hvad der er oplyst, har oven nævnte Frk. Bruhn, der bor i Nyborg og er ca. 50 Aar gammel, og som den 7 November 1903 er bleven umyndiggjort paa Grund af Sindssygdом, i længere Tid, og navnlig i den Tid, hvorom det her under Sagen drejer sig, lidt af en Sindssygdomsform, der bl. a. gav sig Udslag i Vrangforestillinger om, at snart en, snart en anden Mand nærrede Tilbøjelighed eller Interesse for hende, og i Planer, som hun herpaa byggede, og om hvilke hendes Tanker kredsede, om at komme i Forbindelse med den paagældende. I Efteraaret 1900 kom Tiltalte Linds Hustru, som den Gang med sin Mand boede i Kolding, hvorfra de i Begyndelsen af 1901 flyttede til Aarhus, i Forbindelse med Frk. Bruhn som Følge af et Ægteskabs avertissement, denne havde ladet indrykke i en jysk Avis, og efter hvilket en bekendt af nævnte Tiltalte igennem denne traadte i Forhandling — der dog ikke førte til noget — med Frk. Bruhn. Det maa efter de foreliggende Oplysninger og navnlig efter de Forklaringer, der ere afgivne under et efter Overrettens Foranstaltning optaget Reassumptionsforhør, antages, at Frk. Bruhn allerede paa dette Trin anmodede Tiltalte Linds Hustru om at virke for at skaffe et Ægteskab i Stand for hende, og at det aftaltes, at Frk. Bruhn, hvis et Ægteskab bragtes i Stand, herfor skulde yde et Vederlag af 400 Kr. Senere genoptoges Forbindelsen mellem dem, og der udviklede sig efter Haanden en livlig Brevveksling mellem dem, ligesom Frk. Bruhn flere Gange besøgte de Tiltalte i Aarhus og gentagne Gange modtog Besøg af Til-

talte Frandsine Lind i Nyborg. I denne Brevveksling — som ogsaa Tiltalte Lind efter sin Forklaring var bekendt med og fulgte — og, som det maa antages, i deres hele Samkvem var det staaende Emne Frk. Bruhns Ægteskabsplaner og særlig hendes indbildte Forestillinger om hendes Forhold, dels til en Præst i Nyborg, dels til en Præst i Aarhus, hvilken sidste hun havde fattet den Tanke at ville giftes med. At Frk. Bruhn paa disse Punkter var behersket af sygelige Vrangforestillinger, maa efter de Tiltaltes Forklaringer og alt i øvrigt foreliggende antages at have staaet dem klart; og naar Tiltalte Frandsine Lind i sine Breve gik ind — som hun gjorde — paa Frk. Bruhns hende bevidst urigtige Forestillinger og tilsagde hende Bistand, som der i Virkeligheden ingen Mulighed var for at yde, er det efter det foreliggende antageligt, at hun fra først af alene gjorde dette, fordi hun skønnede, at det behagede og beroligede Frk. Bruhn. De Forhold, som under Sagen lægges de Tiltalte til Last, ere følgende:

I et Brev af 1ste Juli 1902 anmodede Tiltalte Frandsine Lind i Forstaaelse med sin Mand Frk. Bruhn om et Laan af 150 Kr. under Løfte om, at hun i saa Fald vilde skaffe et Ønske opfyldt, som beherskede Frk. Bruhn, om at komme i fortroligt Forhold til den oven omtalte Præst i Nyborg, uagtet hun var paa det rene med, at det nævnte Ønske savnede al Støtte i de virkelige Forhold, og at hun intet kunde udrette til dets Opfyldelse. Og i et Brev af 10 September s. A. anmodede Tiltalte Frandsine Lind ligeledes i Forstaaelse med sin Mand, under samme usande Løfte Frk. Bruhn om et Laan af 200 Kr. Frk. Bruhn afslog dog begge Gange Anmodningen.

Der mangler imidlertid Grundlag for at antage, at de Tiltalte ikke, saaledes som de have hævdet, baade havde til Hensigt og vilde have været i Stand til at tilbagebetale de saaledes begærte Laan, og der findes herefter samt efter, hvad der i øvrigt foreligger, ikke tilstrækkelig Føje til at tilregne de Tiltalte det ommeldte Forhold som en strafbar Svig.

Den 21 September 1902 fik Tiltalte Frandsine Lind i Henhold til en Anmodning, hun i Forstaaelse med sin Mand i et Brev af 19de samme Maaned havde rettet til Frk. Bruhn om Udbetaling af et Forskud i Anledning af hendes Virksomhed for denne, af Frk. Bruhn tilstillet 50 Kr. Det er imidlertid fra de Tiltaltes Side hævdet og finder ogsaa nogen Støtte i de foreliggende Oplysninger, at de ved det her omhandlede Tidspunkt virkelig have udvist Virksomhed, bl. a. ved Indrykkelse af Avisavertissementer, for at søge et Ægteskab bragt i Stand for Frk. Bruhn og i denne Anledning afholdt Udgifter til Avertissementer m. v., ligesom det ogsaa som allerede omtalt er oplyst, at der i sin Tid var truffet Aftale mellem Tiltalte Frandsine Lind og Frk. Bruhn om et Vederlag af 400 Kr., i Fald Tiltalte bragte et Ægteskab i Stand for hende — hvorved bemærkes, at efter hvad Frk. Bruhn har udsagt under Reassumtionsforhøret, opfattede hun netop de 50 Kr. som Forskud paa dette Vederlag. Efter det anførte findes der ikke Føje til at antage, at de Tiltalte ved at lade sig det omhandlede Beløb udbetale have gjort sig skyldige i nogen strafbar Svig.

Endelig ere de Tiltalte sigtede for ved svigagtige Foregiverer at have bevæget Frk. Bruhn til at indlade sig i en Transaktion, med Hensyn til hvilken der ved de Tiltaltes Forklaringer og det i øvrigt foreliggende er oplyst følgende:

I Foraaret 1903 ønskede de Tiltalte at erhverve Juelsminde Badehotel, som da var til Fals. Frk. Bruhn havde paa dette Tidspunkt som ufyldstgjort Pant- og Udlægshaver i en Ejendom i Odense for en Fordring, der med paaløbne Omkostninger udgjorde ca. 6000 Kr., ved Tvangsauktion erholdt Ret til at erholde Udlægsskøde paa denne Ejendom. Tiltalte Lind, for hvem hun havde omtalt dette Forhold, foreslog hende nu, i den Hensigt paa denne Maade at blive sat i Stand til at erhverve det omtalte Badehotel, at overdrage sin Ret over Ejendommen i Odense til Sælgeren af Badehotellet mod af Tiltalte at erholde en Obligation for 6000 Kr. med Prioritet i Badehotalejendommen.

Den 24 Marts 1903 formaede han under en personlig Henvendelse til Frk. Bruhn denne ved at love hende, naar hun imødekom hans Anmodning, at skaffe et Ægteskab i Stand mellem hende og den oven omtalte Præst i Aarhus, til at underskrive et af ham affattet Dokument, lydende paa, at hun gav Tilladelse til, at han maatte sælge hendes Ejendom i Odense, og at, som det hedder i Dokumentet, »det Beløb, som Ejendommen koster ud over 1ste Prioritets 10000 Kr., hvilket Beløb skulde regnes til 6000 Kr., »maa overføres i 3dje Prioritet« efter højst 36000 Kr. i Juelsminde Badehotel, om hvilket det tilføjes, at det skulde drives af Tiltalte Lind. Det var efter Aftale med Tiltalte Frandsine Lind, at Tiltalte Lind anvendte det anførte Løfte som Middel til at bevæge Frk. Bruhn til at underskrive det nævnte Dokument. Ingen af de Tiltalte havde, som det tilstrækkeligt fremgaar af det foreliggende, i Sinde at gøre noget eller gjorde senere noget for at søge det paagældende Ægteskab bragt i Stand, hvortil de vare paa det rene med, at enhver Udsigt manglede — medens det samtidigt fremgaar af den foreliggende Korrespondance mellem Frk. Bruhn og Tiltalte Frandsine Lind — i hvilken denne Ægteskabsplan i nogen Tid havde været et stadigt tilbagevendende Emne — at sidst nævnte i sine Breve havde bestyrket Frk. Bruhn i dennes Tro om, at den paagældende Præst, for hvem hun, som Tiltalte vidste, i Virkeligheden var ganske ukendt, nærede Tilbøjelighed for hende, og bl. a. i et Brev usandfærdigt havde foregivet, at hun en Dag havde været paa Præstens Bopæl i Frk. Bruhns Ærinde.

Foruden den i Dokumentet nævnte Panteret i Badehotellet lovede Tiltalte Lind — under sin ommeldte Forhandling med Frk. Bruhn — hende ogsaa Panteret i dets Inventar.

Efter Frk. Bruhns Forklaring lovede Tiltalte Lind, at hun skulde faa 1ste Prioritet i Inventariet, og under et Reassumtionsforhør har hun endvidere forklaret, at hun yderligere tilkendegav Tiltalte Lind, at denne ikke maatte benytte Fuldmagten, forinden hun havde talt med sin Raadgiver, Sagfører Christiansen i Odense, om Sagen og erhvervet dennes Billigelse af Ordningen, og at Tiltalte Lind ligeledes gav hende Tilsagn om at opfylde hendes Forlangende i denne Henseende.

Sagfører Christiansen har under et Reassumtionsforhør forklaret, at Tiltalte Lind den 25 Marts 1903 eller mulig allerede om Aftenen den 24de s. M. indfandt sig paa hans Kontor og foreviste ham den af Frk. Bruhn underskrevne Fuldmagt, og at Tiltalte Lind, da Sagfører Christiansen foreholdt ham det formentlig uforsvarlige i at anbringe Frk. Bruhns Penge i et saa usikkert Foretagende som et Badehotel,

erklærede, at han ikke agtede at købe paa andre Vilkaar end saaledes, at Frk. Bruhn erholdt 1ste Prioritet i Hotellets Inventar.

Tiltalte Linds Forklaring gaar derimod ud paa, at han, saavel under Forhandlingerne med Frk. Bruhn som under Samtalen med Sagfører Christiansen, kun har lovet at ville gøre alt, hvad han kunde, for at Frk. Bruhn kunde faa Prioritet i Inventariet, og han har bestemt benægtet at have givet Frk. Bruhn Tilsagn om ikke at benytte den af hende underskrevne Fuldmagt, forinden hun havde erhvervet Sagfører Christiansens Billigelse af den af hende foretagne Disposition.

Da de foreliggende Oplysninger ikke give tilstrækkelig Føje til at forkaste Tiltalte Linds Forklaring, vil denne i saa Henseende være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

I Henhold til det af Frk. Bruhn underskrevne Dokument afsluttede Tiltalte Lind med Sælgeren af Badehotellet A. C. Sørensen, med hvem han allerede tidligere havde indledet Forhandling og truffet foreløbig Aftale om Mageskifte af Ejendommen i Odense mod Hotelejendommen, endelig Handel, hvorefter Sørensen skulde overtage Ejendommen i Odense og for en Obligation paa 21000 Kr., som Tiltalte skulde udstede til ham for en Del af Købesummen for Hotelejendommen, have 2den Prioritet i denne efter en Prioritet paa 14000 Kr., som Tiltalte skulde overtage, og tillige 1ste Prioritet i Hotelinventariet. De Tiltalte toge kort derefter Hotellet i Besiddelse.

Tiltalte Lind rettede nogen Tid efter Handelens Afslutning Opfordring til Frk. Bruhn om at underskrive et Dokument, hvorved hun overdrog sin Ret over Ejendommen i Odense til A. C. Sørensen, medens der samtidigt af Tiltalte skulde udstedes en Obligation til hende for de 6000 Kr. med Pant i Juelsminde Badehotel efter de nys nævnte 2 Prioriteter paa 14000 og 21000 Kr. og i Hotelinventariet efter A. C. Sørensens Prioritet deri for 21000 Kr. Hun vægrede sig imidlertid herved under Paaberaabelse af, at han ikke havde opfyldt sit Løfte om at bringe det oven omtalte Ægteskab i Stand.

Tiltalte Frandsine Lind — som i et Brev af 28 Marts 1903 til Frk. Bruhn havde ved en Del usandfærdige Foregivender om Meddelelser, hun angav at skulle overbringe Frk. Bruhn fra Præsten i Aarhus, søgt at bestyrke hende i hendes Tro om Præstens Tilbøjelighed for hende og om, at Tiltalte virkede for at fremme Ægteskabsplanen — gjorde derpaa i Løbet af April, Juni og Juli 1903 tre Gange, efter Aftale med sin Mand, først i to skriftlige og senest ved en personlig Henvendelse, Forsøg — dog uden Virkning — paa, under Gentagelse af Løftet om at bringe det af Frk. Bruhn attraaede Ægteskab i Stand, at faa hende til at underskrive Overdragelsedokumentet, idet hun i Brevet af April tillige stillede i Udsigt, at Unladelse heraf vilde bringe Frk. Bruhn i Proces med de Tiltalte. Der er senere af oven nævnte Sørensen — hvem i øvrigt Dokumentet af 24de Marts 1903 efter det oplyste maa antages først at være bleven forevist adskillig Tid efter Handelens Afslutning — anlagt en Sag imod Frk. Bruhn, hvorunder han under Paaberaabelse af den i Dokumentet af 24de Marts 1903 indeholdte Fuldmagt for Tiltalte Lind og Overdragelsen fra denne paastaar hende under Tvangsmulkt tilpligtet at underskrive en Transport paa hendes Ret over Ejendommen i Odense samt

tilpligtet at betale ham Erstatning for Tab, forvoldt ham ved hendes Undladelse heraf.

Under et Reassumptionsforhør er der fremlagt Attest om, at Juelsminde Badehotel ved Ejendomsskyldsætningen er ansat til Værdi 33000 Kr., ligesom det er oplyst, at Ejendommen i Odense, Matr. Nr. 7 k, Havnegade Nr. 15, er ansat i Ejendomsskyld til 16000 Kr.

Endvidere er der fremlagt Opgørelser over Indtægter og Udgifter for sidst nævnte Ejendom, der udvise, at Ejendommen i Tidsrummet fra 10 Oktober 1902 til 3 Juni 1904 ikke har givet Frk. Bruhn noget Overskud, efter at Renter af en Prioritet, Skatter og nødvendige Reparationer ere betalte.

Det oven nævnte Hotelinventar er i Udkastet til den Panteobligation, som Tiltalte Lind skulde have udstedt til Frk. Bruhn, ansat til Værdi 11223 Kr. 30 Øre.

Det findes efter det foreliggende ikke at kunne være Tvivl underkastet, at den tilbudte Sikkerhed i Badehotellet og dettes Inventar var af en højst tvivlsom Beskaffenhed, og dette er ogsaa erkendt af de Tiltalte, af hvilke Tiltalte Lind særlig har erkendt, at de 6000 Kr. utvivlsomt vilde være tabte, saa snart der maatte støde noget til, f. Eks. naar en Sæson maatte mislykkes; men da Ejendommen i Odense efter det oplyste ligeledes frembyder en ringe Sikkerhed for den Frk. Bruhn tilhørende, i Ejendommen anbragte Kapital, findes det betænkeligt at antage, at det har staaet de Tiltalte klart, at Sikkerheden for den Frk. Bruhn tilhørende Kapital blev forringet ved den Anbringelse, som de paa oven nævnte Maade have bevæget hende til at indlade sig i, og dette deres Forhold vil derfor heller ikke kunne tilregnes dem som strafbar Svig.

De Tiltalte ville herefter være at frifinde for Aktors Tiltale.

Nr. 317. Højesteretsadvokat Bagger

contra

Christian Alfred Johannes Borch (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 255.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 September 1904: Tiltalte Christian Alfred Johannes Borch bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssadvokat Cortsen og Prokurator Wolff, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Christian Alfred Johannes Borch til Højesteretssagførerne Bagger og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Christian Alfred Johannes Borch, der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 255, er født den 1 September 1853 og anset: ved Rettens Dom af 15de Januar 1889 efter og i Henhold til Straffelovens § 270, jfr. til Dels § 46, efter § 275, jfr. § 270, til Dels sammenholdt med § 46, efter § 275, jfr. § 268, og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 25 September 1894 efter Straffelovens §§ 253, 268 og 275, jfr. § 268, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Rettens Dom af 1 August 1896 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, og ved Højesterets Dom af 3 Marts 1904 efter Straffelovens § 255 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at Tiltalte i Tiden fra 27 Juni til 29 Juli d. A. ved Kortoplægning har spaaet Folk, som i Henhold til nogle af Tiltalte i Bladene indrykkede Avertissementer i dette Øjemed søgte ham.

Tiltalte har herved gennemsnitlig haft en daglig Indtægt af ca. 1 $\frac{1}{2}$ Kr., men har gjort gældende, at han ingen Sinde har krævet Betaling af de Personer, som han har spaaet, men kun modtaget de Beløb, almindeligvis 25 Øre, som disse af egen Drift har tilbudt ham for Spaaningen.

Tiltalte har nu vel paastaet, at han tror paa sin egen Evne til af Kortene at kunne forudsige det tilkommende, men til denne Paa-stand vil der, henset til den trafikmæssige Maade, paa hvilken Tiltalte har drevet Spaaningen og til det om hans Fortid oplyste, intet Hensyn kunne tages.

Tiltalte vil herefter være at anse efter Straffelovens § 255 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 330.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Amanda Christine Jensen, Petersens Hustru (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 13de Oktober 1904: Tiltalte Amanda Christine Petersen, født Jensen, Stemmer Petersens Hustru, af Helsingør, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor

og Defensor, Sagfører C. Petersen og Justitsraad N. C. Olsen, 10 Kr. til hver. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Rønne Købstads Ekstrarets Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Amanda Christine Jensen, Petersens Hustru, til Højesteretssagførerne Bagger og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Amanda Christine Petersen, født Jensen, Stemmer Petersens Hustru, af Helsingør, for Tyveri, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, som stemmer med det i øvrigt under Sagen oplyste, godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i dette Forhold.

Medens Tiltalte tjente hos Musikdirektør Madsen i Rønne fra den 1 Juni til 3 Dage før Jul 1902, tilegnede Tiltalte, der paa Grund af sin Husmoders Sygdom gik over alt i Huset og havde ubindret Adgang til alle Gemmer, sig 2 Chemiser, 2 Par Damebenklæder og en sort Kachemirskjole, som tilhørte hendes Husmoder, i alt til en Værdi af 13 Kr., samt en Ring, der efter Tiltaltes Opgivende havde en Værdi af mellem 20 og 30 Øre. Tyverierne blev først opdagede, efter at Tiltalte havde forladt sin Tjeneste, men da bestjaalne tilskrev Tiltalte desangaaende, erkendte hun at have gjort sig skyldig i Tyverierne, og de blev enige om, at Tiltalte skulde erstatte det stjåalne med 13 Kr., nemlig 10 Kr. for Kjolen og 3 Kr. for Chemiserne og Benklæderne. Tiltalte har imidlertid ikke opfyldt denne sin Forpligtelse, men alene betalt 5 Kroner.

Bestjaalne har frafaldet Erstatning.

Tiltalte er født i Helsingør den 25 Juni 1878 og ved Helsingørs Ekstrarets Dom af 18 August 1894 i Henhold til Straffelovens § 251, 1ste Stk., jfr. §§ 37 og 21, anset med Fængsel paa sædvanlig Fængselkost i 10 Dage.

Hun vil nu for sit oven fremstillede Forhold være at anse efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage.

Nr. 316. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Andreas Vilhelm Rerup (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17de September 1904: Tiltalte Jens Andreas Vilhelm Rerup bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kroner og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Andreas Vilhelm Rerup til Højesteretssagførerne Asmussen og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Andreas Vilhelm Rerup, der er født den 17 August 1855 og ved Rettens Dom af 21 April d. A. anset med en Bøde af 20 Kr. for Overtrædelse af Næringslovens §§ 75 og 78, samt ved Rettens Dom af 19 Maj d. A. med en Bøde af 40 Kr. i Henhold til de samme Lovbestemmelser for anden Gang begaaet ulovlig Næringsbrug og anden Gang udøvet ulovlig Brændevinsudskænkning, tiltales paa ny for Overtrædelse af Næringsloven.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste er det bevist, at Tiltalte uden at være i Besiddelse af Borgerskab vedvarende leder den Beværtning med Brændevinsudskænkning i St. Annegade Nr. 17 her i Staden, hvortil de ham tidligere overgaaede Domme have Hensyn.

Tiltalte gør vel — ligesom under de to tidligere Sager mod ham — gældende, at han kun leder denne som Bestyrer for Værts-husholder H. Albrecht.

Da det imidlertid er oplyst, at nævnte Albrecht har fast Ophold i Nord-Amerika, hvor han skal eje en Farm, at Tiltalte, siden han i Marts Maaned d. A. aabnede den oven ommeldte Forretning, intet som helst Udbytte har udbetalt til Albrecht og selv kun har oppebaaret gennemgaaende Halvdelen af den maanedlige Gage af 50 Kroner, der er tilsagt Tiltalte i en Bestyrer-Kontrakt, som er oprettet mellem Tiltalte og en herværende Husmægler Christensen, der optræder paa Albrechts Vegne, samt at Tiltalte er Kautionsist for Huslejen, og da hertil yderligere kommer, at det saavel af et under Sagen tilvejebragt, med »H. Albrecht« underskrevet Dokument, som af en af Bagermester Bischoffs Enke, Karen Sofie Jensen, afgiven Vidneforklaring fremgaar, at Albrecht nærmest betragter sig som havende udlejet sit Borgerskab, maa det anses for givet, at Tiltalte er Beværtingens virkelige Indehaver.

Tiltalte vil derfor være at anse for 3dje Gang begaaet ulovlig Næringsbrug og 3dje Gang udøvet ulovlig Brændevinsudskænkning

efter Næringslovens §§ 75 og 78 efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kroner.

Mandag den 28 November.

Nr. 308. Højesteretssagfører Dietrichson
contra
Carl Frederik Petersen (Def. Halkier),
der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20de September 1904: Arrestanten Carl Frederik Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Casse og Overretssagfører Nyholm, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Det kan ikke billiges, at Poul Bekker Hansen inden Ribe Købstads Politiret er bleven edfæstet, uden at der for Tiltalte, der ikke var fremstillet, var beskikket et Forsvar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Frederik Petersen til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Frederik Petersen, der tiltales for Tyveri, er født den 29de Oktober 1866 og anset: ved Rettens Dom af 22 Februar 1896 efter Straffelovens § 171 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ved Rettens Dom af 22 Marts 1902 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Den imod Arrestanten rejste Tiltale angaar følgende Forhold:

I. Et imod Poul Bekker Hansen Natten mellem den 26de og 27de Maj dette Aar begaaet Tyveri, ved hvilket han blev frastjaalet en Portemonnæ, indeholdende 40 Øre i rede Penge og en Slipsnaal.

II. Et imod Banearbejder Lorentz Asmussen Natten mellem den 7de og 8de August f. A. begaaet Forsøg paa Tyveri og

III. Et imod Gæstgiver Peter Julius Emanuel Reinhardt Frey den 14de Oktober f. A. om Aftenen ved Titidene begaaet Tyveri, ved hvilket han blev frastjaalet et til 50 Kr. vurderet Ur med Kæde og Signet.

Desangaaende er følgende oplyst:

ad I. Poul Bekker Hansen har afgivet følgende edelige Forklaring:

Medens han den paagældende Nat gik op og ned ad Vesterbrogade i Nærheden af Ejendommen Nr. 81 og ventede paa en Vægter, der kunde lukke ham ind i denne Ejendom, kom Arrestanten pludselig farende, greb fat i ham og førte ham trods hans Modstand hen ad Gaden, idet han spurgte ham om, hvor han skulde hen. Da han fik revet sig løs, opdagede han, at han havde mistet sin Portemonnæ, der havde ligget i hans højre Overfrakkelomme, hvorfor han gik efter Arrestanten, der var gaaet ned ad Valdemarsgade, og forlangte at faa sin Portemonnæ, men Arrestanten affærdigede ham ved at spørge, om han var gal. Lygtetænder Gustav Ludvig Zichermann kom nu til, og noget efter blev Arrestanten anholdt af den patruillerende Politibetjent.

Lygtetænder Zichermann har edelig forklaret, at han kort efter, at han var kommet til og havde faaet at vide, hvad Sagen drejede sig om, saa, at Arrestanten, der var gaaet ned ad Valdemarsgade, gjorde en Bevægelse, som om han kastede noget ned i Kældernedgangen i Ejendommen Valdemarsgade Nr. 1, og at han (Vidnet) derefter fandt liggende i denne Kældernedgang en Portemonnæ, indeholdende 40 Øre i rede Penge og en Slipsnaal.

Fornævnte Hansen har dernæst i disse Genstande under Ed genkendt de af ham omforklarede, ham uden hans Vidende og Villie frakomne Genstande.

Arrestanten har forklaret, at det er rigtigt, at han den paagældende Nat kom i Samtale med fornævnte Hansen, der spurgte ham om en Vægter, og at Hansen, da de vare komne et Stykke ned ad Valdemarsgade, pludselig paastod, at Arrestanten havde taget hans Portemonnæ; men han har nægtet dels at have stjaalet Genstandene, dels at have holdt fast ved Hansen, idet han har tilføjet, dels at han den paagældende Nat var i høj Grad beruset, dels at han ikke betvivler, at de af Zichermann fundne Genstande have tilhørt Hansen og vare tabte af ham, men at Arrestanten i saa Fald ingen Skyld har haft deri.

ad II. Banearbejder Lorentz Asmussen har edelig forklaret, at da han og Banearbejder Niels Christensen Natten mellem den 7de og 8de August f. A. stod sammen paa Østergade i Nærheden af Porten til Ejendommen Nr. 15, kom Arrestanten hen til dem og gav sig i Samtale med dem. Under Samtalen kom de ind i Gaarden til Nr. 15, og her stak Arrestanten pludselig sin Haand ned i Vidnets højre Benklædelomme og tog fat i Vidnets Nøgler. Vidnet, der havde sin Portemonnæ i den venstre Benklædelomme, og som ansaa det for givet, at Arrestanten havde villet bestjæle ham, slog til, hans Haand og sagde

saadan noget lignende som: »Der tog Du fejl, min Ven, der ligger ikke andet end mine Nøgler«, hvorpaa han anmeldte, hvad der var sket, til den patruillierende Politibetjent.

Fornævnte Banearbejder Christensen har edelig forklaret overensstemmende hermed, idet han har tilføjet, at han saa, at Arrestanten trak Haanden tilbage fra Asmussens højre Side paa det Sted, hvor Benklædelommen findes, og at Asmussens Jakke hang saaledes tilbage, at det saa ud for Vidnet, som om Arrestanten trak sin Haand ud af Benklædelommen.

Arrestanten har forklaret, at det er rigtigt, at han den paagældende Nat blev anholdt som sigtet for at have forsøgt paa at begaa Lommetyveri fra Asmussen, medens de stod sammen i den fornævnte Gaard, men han har nægtet at have haft sin Haand nede i hans Lomme og at have haft til Hensigt at bestjæle ham.

ad III. Gæstgiver Frey har afgivet følgende Forklaring under Ed:

Den paagældende Aften indfandt Arrestanten sig i hans Beværtning og inviterede ham paa en Bajer. Vidnet modtog noget modstræbende Invitationen, da han skulde op i sin privte Lejlighed i samme Ejendom og spise til Aften. Forinden gik Vidnet ud i Gaarden for at forrette et naturligt Ærinde, og Arrestanten ledsagede ham derud, da han ogsaa skulde forrette et naturligt Ærinde. Da de vare komne ud i Gaarden, greb Arrestanten Vidnet om Livet, idet han lod, som om han gjorde dette i et Anfald af Kaadhed; men noget efter gav han Slip paa ham, da Vidnet sagde til ham: »Du er vel ikke Svanspiller?« Arrestanten kom nu med en Bemærkning til Vidnet om, at hvis han vilde vente med at drikke Bajeren til en anden Gang, kunde han jo dette, og de bleve da enige herom, hvorpaa Vidnet gik op i sin Lejlighed. En halv Snes Minutter senere opdagede han, at han havde mistet sit Ur, som han havde haft i Vestelommen umiddelbart, forinden han var gaaet ud i Gaarden med Arrestanten; han var derfor klar paa, at Arrestanten havde stjaalet dette, medens han omfavnede ham, og han gik ned i sin Beværtning for at faa fat paa Arrestanten; det viste sig imidlertid, at Arrestanten havde forladt Beværtningen.

Bestjaalnes nu afdøde Hustru har forklaret, at hun saa, at bestjaalne havde Uret fremme, umiddelbart forinden han gik ud i Gaarden med Arrestanten, og at Arrestanten omfavnede ham ude i Gaarden, hvorefter hun hørte Arrestanten sige: »Lad det saa være til en anden Gang med det Ø!«.

Opvarter Jens Christian Hansen har forklaret, at da Arrestanten kom tilbage i Beværtningen, efter at han havde været ude i Gaarden med bestjaalne, drak han i stor Hast den ene af de 2 Bajere, han havde bestilt, og gik sin Vej.

Under den straks efter Tyveriets Udførelse ved et af Rettens Kriminalkamre indledede Undersøgelse, der senere blev sluttet uden Tiltale, foranledigede Arrestantens Kæreste, Mathilde Caroline Frederiksen, der boede sammen med Arrestanten, at det stjaalne Ur kom til Stede, og viste det sig, at det var blevet pantsat næste Dags Morgen paa Assistentshuset for 35 Kr.

Endvidere blev der indleveret til Retten et anonymt Brev, indeholdende, at Arrestanten var uskyldig i Tyveriet, og at Brevskriveren

havde tilvendt sig Uret. Om dette Brev har Arrestantens Kæreste nu erkendt, at det var hende, der havde skrevet dette af Medlidenhed med Arrestanten, men hun har paastaaet, at hun intet vidste om, hvem der havde taget Uret.

Arrestanten har erkendt, at han ved den paagældende Lejlighed var sammen med bestjaalne, og at han, der var noget beruset, ikke har nogen tydelig Erindring om, hvad han foretog sig. Han har imidlertid paastaaet, at han ikke har stjaalet Uret, og at Grunden til, at han forlod Beværtningen uden at drikke den anden af de to Bajere, han havde bestilt, var, at Øllet var dovent.

Naar nu henses til, hvad der er oplyst om hver enkelt af de imod Arrestanten rejste Sigtelser, til Arrestantens Holdning under Sagen, til den Lighed, der er imellem de imod Arrestanten rejste Sigtelser, til Arrestantens Fortid og til, at det er oplyst, at Arrestanten ikke har haft noget ordentligt fast Erhverv, findes der at være ført tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten til Trods for sin Benægtelse har begaaet de foran nævnte Tyverier og det omhandlede Forsøg paa Tyveri.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. til Dels § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Onsdagen den 30 November.

Nr. 49. Nordisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab af 1898
(Rée)

contra

Gaardejer Niels Hansen (Bülow),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Erstatningspligt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Oktober 1903: De Indstævnte, »Nordisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab af 1898«, bør til Citanten, Gaardejer Niels Hansen af Ørritslev Mark, betale 400 Kr. tillige med Renter heraf, 5 pCt. aarlig fra den 18de Marts f. A., til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Dam Nielsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 17de August dette Aar fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at de efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplys-

ninger bestyrke det i den antagne Resultat, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Nordisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab af 1898, til Indstævnte, Gaardejer Niels Hansen, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Citanten, Gaardejer Niels Hansen af Ørritslev Mark, der ved Police Litra A Nr. 1764 af 15de Juli 1899 hos de Indstævnte, »Nordisk Ulykkesforsikrings Aktieselskab af 1898« har tegnet »Enkeltforsikring mod voldsom Død og Legemsbeskadigelse, forarsaget ved Ulykkestilfælde eller ved ydre Vold«, de Indstævnte tilpligtede at betale ham 1750 Kr., som de i Henhold til denne Forsikring skulle være ham skyldige i Erstatning for en ham ved Ulykkestilfælde den 8 December 1901 tilføjet Skade, tillige med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 18de Marts f. A., til Betaling sker. De Indstævnte procedere til Frifindelse; subsidiært paastaa de sig frifundne mod Betaling af 400 Kroner.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten anbragt, at han den 8de December 1901, medens han i sin Svinesti var beskæftiget med at lade en Orne bedække en So, blev klemt op mod Væggen af Ornen, der samtidig stødte sin Tryne haardt ind i Lysken paa ham. Han følte straks stærke Smerter, men da han troede, at disse vilde fortage sig, søgte han ikke Lægehjælp før den 12 December næst efter, da Smerterne vare blevne saa stærke, at han indsaa, at han maatte have lidt alvorlig Skade, og ved den af hans Læge da foretagne Undersøgelse konstateredes det, at Citanten led af Brokkskade. I tvende til det indstævnte Selskab henholdsvis under 12te og 31te December 1901 udstedte Attester gav Lægen en nærmere Beskrivelse af Brokket og udtalte blandt andet, at Skaden var et begyndende højresidigt Brok, at Citanten forinden Ulykkestilfældet var fuldstændig rask og arbejdsdygtig, og at hans Arbejdsevne nu paa Grund af Brokkskaden var noget nedsat.

Færdig fra Trykkeriet den 15 December 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 37.

Onsdagen den 30 November.

Citanten har derhos fremlagt en af Lægen den 12 Februar f. A. udstedt Erklæring, i hvilken det blandt andet hedder, at Sandsynligheden taler for, at Brokskaden er en direkte Følge af den Citanten overgaaede Vold, at han (Lægen) ikke nærer ringeste Tvivl om Rigtigheden af Citantens Forklaring angaaende Ulykkestilfældet, at Brokket ved Undersøgelsen viste sig at være frisk opstaaet, at han (Lægen) paa Grund af sit nøje Kendskab til Citanten ved, at denne aldrig tidligere har lidt af Brok eller haft Tilbøjelighed dertil, og at Brokskaden medfører en stadig Gene for Citanten og en varig Hindring for hans fulde Arbejdsdygtighed. Idet Citanten henfører den ham tilføjede Skade til den i Policen omtalte saakaldte »ringere Invaliditet«, for hvilken der i Erstatning ydes fra 5 til 35 pCt. af den for fuldstændig Invaliditet sikrede Sum, der ifølge Policen udgør 5000 Kr., har han under Anbringende af, at Brokket generer ham meget i hans Arbejde — i hvilken Henseende han angiver ikke at kunne udføre anstrengende Arbejde ved at løfte eller bære — nedlagt Paastand om i Skadeserstatning at tilkendes Maksimum, 35 pCt., altsaa 1750 Kr.

Foreløbig bemærkes, at det af de i Policen optagne Forsikringsbetingelser fremgaar, at det indstævnte Selskab ikke er pligtigt at give Erstatning for Skade, der er en Følge af gammel Brokskade, og at der med Hensyn til Bevisbyrden er vedtaget den Regel, at saafremt de objektivt foreliggende Omstændigheder give Formodning for, at Skaden er foraarsaget ved et under Selskabets Risiko faldende Forhold, har Selskabet, hvis det vil fri sig for at tilsvare Erstatning, Bevisbyrden for, at Skaden ikke desto mindre skyldes Omstændigheder, der ligge udenfor dets Risiko, hvorimod den forsikrede, saafremt de objektivt foreliggende Omstændigheder enten give Formodning for, at Skaden er foraarsaget ved et udenfor Selskabets Risiko faldende Forhold, eller hverken give Formodning for det ene eller det andet, har Bevisbyrden for, at Skaden skyldes et under Selskabets Risiko faldende Forhold.

For saa vidt de Indstævnte have benægtet, at Ornen med sin Tryne kan have ramt Citanten paa det Sted af hans Legeme, hvor Brokskaden er opstaaet, findes der ikke efter de foreliggende Oplysninger Føje til at betvivle Muligheden heraf.

Under Fremlæggelse af nogle lægekyndige Udtalelser angaaende de af Citantens Læge afgivne Erklæringer og Sagen i det hele have de Indstævnte dernæst til Støtte for deres Paastand om Frifindelse gjort gældende, at Brokskader ifølge Lægevidenskabens nuværende

Kendskab til disse som Regel udvikle sig gradvis ved Opsummering af de skadelige Virkninger af en lang Række af Anstrengelser og indvendig eller udvendig fra kommende Stød og kun undtagelsesvis ere Følgen af en enkelt Læeion, og at Brokket i sidst nævnte Fald plejer at frembyde Uregelmæssigheder, der ikke omtales i de fra Citantens Læge foreliggende Udtalelser, i hvilke der i det hele taget ingen objektive Tegn paavises, hvoraf det kan ses, at Brokket er fremkaldt ved det omhandlede Stød og ikke er en allerede tilstedeværende Brokkskade, paa hvilken Citantens Opmærksomhed først ved Stødet er bleven henledet.

Ved de af Citantens Læge afgivne Erklæringer findes der imidlertid at være tilvejebragt en saadan Formodning for, at Citantens Brokkskade er fremkaldt ved det omhandlede Stød, at de Indstævnte overensstemmende med Forsikringsvilkaarene maa have Bevisbyrden for, at Skaden falder udenfor Selskabets Risiko, derunder ogsaa, at den skyldes en ældre Brokkskade, og da de ikke skønnes at have godtgjort saadant ved de af dem paaberaabte Lægeudtalelser, der ikke hvile paa nogen personlig Undersøgelse af Citanten, vil der ved Sagens Paadømmelse være at gaa ud fra, at den omhandlede Skade falder indenfor Selskabets Risiko.

Idet Spørgsmaalet derefter bliver, om de øvrige Betingelser for det indstævnte Selskabs Erstatningspligt ere til Stede, have de Indstævnte i saa Henseende bestridt, at den Citanten overgaaede Skade medfører nogen Forringelse af hans Arbejds- eller Erhvervssevne, eller i alt Fald at den medfører en saadan Forringelse af samme, at Citanten ifølge Forsikringsbetingelserne har Krav paa Erstatning. For det Tilfælde, at Citanten dog maatte findes erstatningsberettiget, paastaa de Erstatningen fastsat til ikke over 8 pCt. af den for fuldstændig Invaliditet sikrede Sum, altsaa til ikke over 400 Kr.

Ifølge de i Policen indeholdte Forsikringsvilkaar er det en almindelig Betingelse for Erstatning, at den forsikrede har lidt en saadan Legemsbeskadigelse, at hans Arbejds- eller Erhvervssevne er væsentlig og for bestandig forringet, og idet der i øvrigt gøres en Sondring efter Legemsbeskadigelsens Art og Omfang mellem »fuldstændig Invaliditet«, »halv Invaliditet«, »ringere Invaliditet«, hedder det med Hensyn til den sidst nævnte Invaliditetsgrad, under hvilken Citanten som ovenfor bemærket paastaa sig henført, at denne Invaliditet foreligger, naar der er bibragt den forsikrede en vedvarende betydelig Legemsbeskadigelse, uden at denne dog kan henføres til nogen af de tvende højere Invaliditetsgrader, hvorhos der som Eksempel paa denne »ringere Invaliditet« nævnes Tabet af en eller flere Fingre.

Da det nu efter de foreliggende Oplysninger maa antages saavel, at den Citanten tilføjede Brokkskade medfører en vedvarende Forringelse af hans Arbejds- eller Erhvervssevne, som at denne Forringelse er af en saadan Betydning, at Citanten efter Forsikringsvilkaarene er erstatningsberettiget, vil der være at tilkende Citanten Erstatning efter de for »ringere Invaliditet« gældende Bestemmelser; men da der paa den anden Side maa gives de Indstævnte Medhold i, at Forringelsen er saa begrænset, at Erstatningens Størrelse maa beregnes efter en af de lavere Satser indenfor den givne Ramme (5 til 35 pCt.), findes Erstatningen at burde i Overensstemmelse med de Indstævntes subsidiære

Paastand bestemmes til 8 pCt. af 5000 Kr., altsaa 400 Kr., hvilket Beløb de Indstævnte derfor ville have at betale til Citanten tillige med Renter som paastaet.

Sagens Omkostninger, om hvis Tilkendelse begge Parter have nedlagt Paastand, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Dam Nielsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 17 August dette Aar fremlagte Indlæg; i øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 210. Redaktør **Emil Opffer** (Redaktionssekretær Johannes Dam)

contra

Overretssagfører **L. Hjørdemaal** (Rée),

betræffende Injurier og Krænkelser af Privatlivets Fred.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Februar 1904: De oven ommeldte for Citanten, Overretssagfører L. Hjørdemaal, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Redaktør Emil Opffer, til Statskassen bøde 500 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 50 Dage. Saa bør han og til Citanten betale Sagens Omkostninger med 80 Kroner. Det idømtes at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Kontraappellantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Hovedappellanten have at tilsvare Kontraappellanten med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedappellanten, Redaktør Emil Opffer, til Kontraappellanten, Overretssagfører L. Hjørdemaal, med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Efter at det her i Staden udkommende, af Indstævnte, Redaktør Emil Opffer, redigerede Dagblad »Klokken 12« i dets Numre for den 20de, 21de, 22de, 23de og 24de Juni f. A. havde indeholdt en Række forskelligt betitlede, anonyme Artikler, som alle gik ud paa at belyse fhv. Forlagsboghandler Wm. L. Wulffs Forhold med Stiftelsen, navnlig af Ejendomsselskabet »Hafnia«, og hans senere Transaktioner vedrørende dette Selskab, specielt hans »under Medvirkning af en Række mere eller mindre — navnlig mindre — ansete Sagførere« skete Afsætning af ganske værdiløse Partialobligationer i Selskabet til godtroende Tredjemænd, hvilke Forhold i Artiklerne betegnedes som Svindel og Bedrageri, og det sidst nævnte Numer havde lovet, at den følgende Dag skulde Sagførerne komme frem, indeholdt Bladets Numer for den 25de Juni f. A. en ligeledes anonym Artikel, betitlet »Wulffs Hjælper«, i hvilken der som de Sagførere, hvortil der i de foregaaende Artikler var sigtet, navngaves en Række københavnske Sagførere, deriblandt Citanten, Overretssagfører L. Hjørdemaal.

Det hedder i saa Henseende i Artiklen:

»Inden vi gaar over til at fortælle de højst interessante Enkeltheder ved det Kup, hvorved Israel Wulff satte sig i Besiddelse af »Hafnia«s Kassebeholdning, skal vi oplyse, hvor udstrakte hans Forbindelser var med Hensyn til Omsætningen af de værdiløse Papirer.

Alt dette er i øvrigt ingen Hemmelighed. Masser af Mennesker har faaet Tilbud om Papirerne, og mange har ladet sig narre dels af Papirerne og dels af deres Indehaveres smukke Udseende; vi har selv haft den Fornøjelse et Par Gange at bevæge Folk til at se sig for, og de har takket os.

Hafniapapirerne har været til Salg og kan, hvis nogen ønsker dem, vistnok endnu faas hos en hel Del fortræffelige Sagførere, blandt hvilke vi skal nævne:

Lauritz Hjørdemaal, den raske Yachtmand, som belaver sig paa at blive Eneherr i vor mest udmærkede Ben-Kunstnerindes rosen-smykkede Boudoir.

Alle disse udmærkede Mænd har gjort Forretninger sammen med Wulff i fælles Interesse og til en Mængde Menneskers økonomiske Ødelæggelse, og de har endnu i forrige Termin ved et højst mærkeligt Middel holdt Hafniapapirerne oppe — for selv i Tide at kunne skille sig af med dem.«

Disse Udtalelser har Citanten anset ærekrænkende for sig, ikke alene efter deres eget Indhold, men ogsaa og navnlig sete og læste i Forbindelse med Udtalelserne i de foregaaende Artikler, for saa vidt de som »Wulffs Hjælper« betegnede Sagførere — deriblandt ogsaa han — skildres som Personer, der for at berige sig selv ikke vige tilbage for at prakke godtroende Mennesker værdiløse Papirer paa under Angivelse af, at de vare gode og solide, skønt de vidste, at dette ikke var Tilfældet; og han har som særlig ærefornærmende fremhævet, at han betegnes som en af Wulffs udstrakte Forbindelser med Hensyn til Omsætningen af de værdiløse Papirer, og at han hører til »disse udmærkede Mænd«, der »har gjort Forretninger sammen med Wulff i fælles Interesse og til en Mængde Menneskers økonomiske Ødelæggelse«, ligesom han endelig i Artiklens oven nævnte Slutning

ser en klar og utvetydig Sigtelse for paa uhæderlig og bedragerisk Maade ved svindleriske Midler at have søgt at holde Prisen paa det ommeldte Selskabs Papirer i Vejret for at kunne afhænde dem paa bedragelig Maade og selv redde Penge derved.

Og idet Citanten derhos har betegnet disse Sigtelser mod ham som ganske usande og ubeføjede, da han ingen Sinde vil have været Ejer eller interesseret i de i Artiklen ommeldte Papirer eller overhovedet omsat eller medvirket til Omsætning af disse eller været Wulff til Hjælp ved nogen som helst af de i Artiklerne ommeldte Forretninger, har han under nærværende Sag paastaat disse Udtalelser mortificerede og Indstævnte for dette Forhold, saavel som for den i Artiklen indeholdte Betegnelse af Citanten som den, der »belaver sig paa at blive Eneherre i vor mest udmærkede Benkunstnerindes rosensmykkede Boudoir«, som Citanten anser for indeholdende en Krænkelse af hans Privatlivs Fred, anset henholdsvis efter Injurielovgivningen og efter Straffelovens § 220, hvorhos han under Anbringende af, at han ved Fremkomsten af de nævnte ærekrænkende Sigtelser har lidt et betydeligt Indtægtstab som Sagfører, har paastaat sig tillagt hos Indstævnte en Erstatning af 10000 Kr. eller et af Retten eller ved uvillige Mænds Skøn fastsat Beløb, ligesom han endelig har paastaat sig tillagt Sagens Omkostninger.

Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at der i den paaklagede Artikel kun siges om Citanten, at han har haft Forretningsforbindelse med fornævnte Wulff og haft de ommeldte Papirer til Salg, men ikke, at han har vidst Besked med alt, hvad Wulff foretog sig, endsiges været meddelagtig i hans Transaktioner med Viden om disses virkelige Art, og at der i alt Fald ikke med Artiklens Nævnelse af Citanten har været forbundet nogen animus injuriandi, ligesom han har benægtet, at der ved de paaklagede Udladelser er tilføjet Citanten noget pekuniært Tab, som kan begrunde den fremsatte Erstatningspaastand.

Der findes imidlertid at maatte gives Citanten Medhold i, at de oven nævnte Udladelser saavel efter deres eget Indhold som efter den paagældende Artikels Forbindelse med de tidligere i Bladet offentliggjorte Artikler om det samme Emne maa anses for ærefornærmende for ham, og da Indstævnte ikke har ført noget Bevis for sin Beføjelse til at udtale sig som sket om Citanten, ville Udladelserne være at mortificere og Indstævnte for dette sit Forhold saavel som for Artiklens Omtale af et Citantens Privatliv vedrørende Forhold være at anse henholdsvis efter Straffelovens §§ 216 og 217 og efter dens § 220 med en Straf, der efter Omstændighederne findes under eet passende at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 500 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 50 Dage.

Derimod findes Citanten ikke mod Indstævntes Benægtelse at have godtgjort, at der ved de nævnte Udladelser er tilføjet ham i hans Egenskab af Sagfører noget pekuniært Tab, hvilket heller ikke paa Forhaand kan have Formodningen for sig, og Citantens Paastand om saadan Erstatningstilkendelse kan saaledes ikke tages til Følge.

Sagens Omkostninger vil Indstævnte have at godtgøre Citanten med 80 Kroner.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdagen den 1 December.

Nr. 230. Højesteretssagfører Dietrichson
 contra
Frederik Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 7de April 1900 om Fiskeri i Randers Fjord og Gudena m. m.

Randers Købstads Politirets Dom af 11 April 1904: De Tiltalte, fhv. Værtshusholder Frederik Nielsen, Maskinarbejder Johan Christian Melskens og Former Frederik Nicolaj Lerhøj, bør til Statskassen bøde henholdsvis 200 Kr., 120 Kr. og 80 Kr., hvorhos de, en for alle og alle for en, ville have at betale Sagens Omkostninger. Det ovennævnte Garn konfiskeres. De idømte Bøder at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Maj 1904: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, betale de Tiltalte, en for alle og alle for en, 15 Kr. til hver. De idømte Bøder udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret foreliggende Oplysninger vil der ikke kunne tages Hensyn til et for Højesteret fremsat Anbringende om, at det Strømløb, hvori Tiltalte Frederik Nielsen blev antruffet, ikke henhører til den i Lov 7 April 1900 § 4, 4de Stk., omtalte Strækning.

Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom for denne Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag ere forhenværende Værtshusholder Frederik Nielsen, Maskinarbejder Johan Christian Melskens og Former Frederik Nicolaj Lerhøj satte under Tiltale for Overtrædelse af Lov af 7 April 1900 om Fiskeri i Randers Fjord og Gudena m. m.

Tiltalte Nielsen, der er født i Aaret 1855, har — foruden at han og Tiltalte Lerhøj under en mod dem ved Nørhald m. fl. Herreder anlagt privat Politisag have været ansete ved Herredernes Politiretsdom af 27de August 1902 efter § 58 i Fiskerilov af 5te April 1888, jfr. § 12 i Lov af 7de April 1900, med Bøder til Statskassen af 40 Kr. hver, hvorhos han maa antages ved et inden de samme Herreders Politiret den 15 Marts 1901 indgaaet Forlig at have for ulovligt Fiskeri vedtaget en Bøde af 10 Kroner til det Dronningborgske Distrikts Kasse — ifølge Overrettens Domme af 15de December 1902 og 7de September 1903 været straffet efter § 9 samt ifølge sidst nævnte Dom tillige efter § 10 i oven nævnte Lov af 7de April 1900 med Bøder til Statskassen af henholdsvis 50 Kroner og 150 Kroner, hvorhos ved først nævnte Dom et af ham og en Medtaltat benyttet Fiskegarn blev konfiskeret.

Tiltalte Melskens, der er født i Aaret 1876, har ifølge Overrettens Dom af 5 Oktober 1903 været straffet efter § 9 i Loven af 7 April 1900 med en Bøde til Statskassen af 80 Kr.

Tiltalte Lerhøj, der er født i Aaret 1872, ses derimod, bortset fra den oven nævnte den 27 August 1902 paadømte private Sag, ikke tidligere at have været straffet for ulovligt Fiskeri, idet han vel i Aaret 1903 i Forening med Tiltalte Nielsen har været sat under Tiltale for Overtrædelse af oftnævnte Lov af 7de April 1900, men ved Overrettens oven meldte Dom af 7de September 1903 blev frifunden for det offentliges Tiltale.

I Rapport af 22 Marts d. A. indberettede Fiskeribetjent Andersen af Frisenvold Fiskegaard, at han og Fiskeribetjent Nielsen af Langaa, da de Dagen forud pr. Baad patrullerede fra Randers Sønderbro ad Gudenaen op imod Fiskegaarden for at paase Fiskerilovens Overholdelse, om Eftermiddagen antraf de Tiltalte i Færd med at fiske med Vaad i en af Gudenaas Sidestrømme i den saakaldte Sønderbleg ud for Vorupkær, og at det af de Tiltalte ved denne Lejlighed benyttede Vaad, der var ca. 66 Fod langt og ca. 8 Fod dybt, blev taget i Bevaring og medbragt til Fiskegaarden.

Under den derefter mod de Tiltalte indledede offentlige Undersøgelse have de erkendt, at de den nævnte Dag af Fiskeribetjentene bleve antrufne paa det i Rapporten angivne Sted i Baad og i Færd med at have det af dem medførte Vaad, der tilhørte dem alle tre i Fællesskab, i Vandet; men ligesom Tiltalte Melskens har forklaret, at det ikke var deres Hensigt at fiske, men kun at samle »Kalmarrod«, hvoraf der den Gang fandtes meget, og som de ved Hjælp af Vaadet tog op fra Bunden, saaledes have de Tiltalte Nielsen og Lerhøj, efter først i Forhøret at have forklaret, at »de vare der oppe for at fiske«, umiddelbart derefter tilføjet, at det dog ikke var for at »fiske Fisk«, men for at tage »Kalmarrod«, og at det benyttede Vaad heller ikke egnede sig til at fange Fisk med, da det kun var nogle gamle Stumper, de havde sat sammen.

De af de oven nævnte Fiskeribetjente afgivne Forklaringer gaa imidlertid ud paa, at den Maade, hvorpaa de Tiltalte, da Betjentene observerede dem, benyttede Garnet i Vandet, ikke efterlader nogen Tvivl om, at de anvendte Garnet for dermed at fange Fisk, i hvilken Henseende Betjent Nielsen nærmere har forklaret, at de Tiltalte »gav

Vaadet ud« i en Halvmaane, ligesom Betjent Andersen har forklaret, at de pjaskede med Linerne i Vandet, antagelig for derved at hindre, at Fisk gik uden om Vaaddet. Sidst nævnte Betjent har derhos videre forklaret, at Vaaddet ikke var anderledes, end at der godt dermed kunde fanges Fisk, hvilket han selv senere ved Forsøg havde overbevist sig om, medens Betjent Nielsen har udsagt, at Vaaddet efter sin Beskaffenhed var egnet til Fangst af alle Slags Fisk undtagen smaa Aal, og at det ikke kan anses hensigtsmæssigt at optage »Kalmarrod« med Vaad, idet Plantens Rødder brede sig ud i Dyndet paa Bunden af Vandet og derfor kun med Vanskelighed lader sig tage op med Vaad.

Herefter vil der nu ikke kunne tages noget Hensyn til de Tiltaltes fornævnte Forklaring om Hensigten med ved den ommeldte Lejlighed at have haft Garnet i Brug, og idet det efter Sagens Oplysninger maa anses som givet, at det Sted i Gudena, hvor de Tiltalte af Opsynet bleve antrufne, er beliggende mellem Randers Sønderbro og Frisen-vold Laksegaard, paa hvilken Strækning alt andet Fiskeri end Aalestagning og Linefiskeri ifølge § 4, 4de Stk., i oftnævnte Lov af 7de April 1900 er forbudt, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de Tiltalte have gjort sig skyldige i det dem paasigtede Forhold.

Som Følge heraf ville de Tiltalte være at anse efter nys nævnte Lovs § 9 med Bøder til Statskassen, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemte til 200 Kr. for Tiltalte Nielsen, 120 Kr. for Tiltalte Melskens og 80 Kr. for Tiltalte Lerhøj, og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er bestemt, at det i Bevaring tagne Garn vil være at konfiskere, — — — vil saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 2 December.

Nr. 250.

Højesteretssagfører Rée

contra

Peter Emil Ferdinand Dam (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 198 eller § 207, subsidiært for Overtrædelse af Tyendelov af 10 Maj 1854 § 36.

Bornholms nordre Herreds Ekstrarets Dom af 1ste Juni 1904: Tiltalte, Gaardejer Peter Emil Ferdinand Dam af »Bolbygaard« i Klemensker Sogn bør bøde 100 Kr. til Bornholms nordre Herreds Politikasse, men i øvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Erstatning til Rønne Købstads Fattigvæsen betaler Tiltalte 12 Kr. 50 Øre. Saa bør og Tiltalte udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, alene med Undtagelse af Salærerne til Aktor, Sagfører Janus Olsen, og til Defensor, Sagfører Fr. Pihl, 25 Kr. til hver, hvilke Salærer udredes af det offentlige. Den idømte Bøde og Erstatning at

udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte hverken er funden strafskyldig efter Straffelovens § 198 eller efter dens § 207. Men heller ikke vil Tiltalte kunne anses efter Tyendelovens § 36; thi selv om afdøde Månsson paa det paagældende Tidspunkt maatte kunne betragtes som Tyende, er denne § efter sin Ordlyd ikke anvendelig i det foreliggende Tilfælde, ligesom hans Sygdom ej heller kan antages at være fremtraadt paa en saadan Maade, at Tiltalte maatte indse, at det var uforsvarligt at flytte ham som sket. Tiltalte vil derfor i det hele være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Peter Emil Ferdinand Dam bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Herredstingsdommen fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Rée og Jensen 60 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 28 Marts d. A. aktioneres under nærværende Sag Tiltalte, Gaardejer Peter Emil Ferdinand Dam af »Bolbygaard« i Klemensker Sogn, der er født den 15de Oktober 1859, og som ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 198 eller § 207, subsidiært for Overtrædelse af Tyendeloven af 10 Maj 1854 § 36, under følgende nærmere Omstændigheder:

Tirsdagen den 29 September f. A. om Aftenen blev svensk Tjenestekarl Sven Johan Månsson forefunden om Bord i det i Rønne Havn liggende Dampskib »Thor« i saa syg en Tilstand, at Styrmanden paa Skibet lod Politiet hente, og foranledigede dette den syge samme Aften indlagt paa Amtssygehuset i Rønne. Der afgik Sven Johan Månsson ved Døden den 4 Oktober næst efter, uden at han har afgivet Forklaring til Politiprotokollen, hvorimod han den samme Dag, han blev indlagt paa Sygehuset, til en Politirapport har forklaret, at han, der var født i Sverrig den 3 Januar 1886, og som i ca. 2 Aar havde tjent hos Tiltalte paa »Bolbygaard«, i de sidste ca. 3 Maaneder havde været syg i sin Tjeneste, at Tiltalte havde kørt ham til Rønne, da han nu ikke længere kunde udføre sit Arbejde, og givet ham 4 Kr. til hermed at betale Overrejsen til Sverrig, samt at hans Broder havde ledsaget ham til Rønne og hjulpet ham om Bord i Dampskibet. Af sin Løn for Sommeren, der var akkorderet til 125 Kr., havde han

kun faaet udbetalt fornævnte 4 Kr. Endvidere forklarede han, at han under sin Sygdom havde anmodet Tiltalte om at maatte gaa til Læge, eller at der maatte blive hentet Læge til ham, men at Tiltalte havde nægtet begge Dele, at Tiltalte under hans Sygdom havde mishandlet ham med Slag af sin Stok, sparket ham i Skridtet og paa Ryggen samt slaaet Hul paa hans ene Ben, hvilken Mishandling til Tider havde været saa slem, at han ikke selv havde kunnet rejse sig op, og at de andre Tjenestefolk havde maattet hjælpe ham og forsvare ham, at hans Natteløje paa Gaarden i det sidste Aar havde været i noget Halm med et Par Hestedækkener til at dække sig med, at han kun havde kunnet spise lidt af den Mad, han fik paa Gaarden, hvorfor han var aldeles afkræftet, samt at han den 29 September f. A. ikke havde faaet noget at spise paa Gaarden hele Dagen.

Ved en den 5 Oktober f. A. foretagen Obduktion af afdøde fandtes paa Ligets venstre Knæ et overfladisk Saar saa stort som en 50-Øre, paa højre Ben en lidt større Saarflade, paa højre Hofte et Par overfladiske Saar og paa Underlivets højre Side to ubetydelige Punktursaar, og angaves Dødsårsagen at være en særdeles udbredt og langt fremskredne Tuberkulose.

Tiltalte har overfor denne afdødes Forklaring erklæret, at den saa at sige Ord til andet er Usandhed. Den 18 Februar 1902 kom afdøde i hans Tjeneste og blev da fæstet til den 1 November s. A. for 125 Kr., hvilken Løn fuldt ud er ham udbetalt. Ved Udløbet af Tjenestetiden bad afdøde om Tilladelse til at blive paa Gaarden, og han har siden været der paa Naade, til han den 29 September f. A. blev kørt til Rønne, saa at han ikke har noget Krav paa Løn, men har Tiltalte foruden Opholdet givet ham Klæder og Strømper. Afdøde har ifølge Tiltaltes Forklaring aldrig anmodet ham om at maatte gaa til Læge eller om, at der maatte blive hentet Læge til ham, men Folkene paa Gaarden har en Gang sagt til ham, at afdøde burde komme til Læge. Tiltalte har imidlertid ikke skaffet afdøde Lægehjælp, fordi han ikke mente, at afdøde, der alene havde klaget over Huller paa Benene, trængte til Læge, men at hans Huller paa Benene og sygelige Udseende alene hidrørte fra, at afdøde var i højeste Grad urenlig med sin Person, aldrig vadskede sig, aldrig afførte sig sine Klæder og til Tider tilbragte Nætterne i Loer og Lader eller i Græsmarker.

Tiltalte har derhos benægtet nogen Sinde at have slaaet afdøde med Stok saa lidt som at have sparket hhm i Skridtet eller paa Ryggen eller slaaet Hul paa hans Ben, idet han ikkun vil have rusket afdøde, naar denne enten ikke vilde vadske sig eller havde forsømt sit Arbejde ved Kreaturpasning. Af de i Obduktionsforretningen ommeldte Saar, der forefandtes paa Liget, hidrører Saaret paa venstre Knæ ifølge Tiltaltes Forklaring fra, at afdøde den Dag, han blev kørt til Rønne, faldt i Folkestuen paa Gaarden og stødte Knæet. De øvrige Saar, der ere forefundne paa Liget, har Tiltalte benægtet at have tilføjet afdøde og forment, at da afdøde var stærkt befængt med Utøj, kan han ved at klæ sig have tilføjet sig nogle overfladiske Hudafskrabninger. Ligeledes har Tiltalte benægtet at have mishandlet afdøde, endsiige, som af afdøde forklaret, i saa høj Grad, at han ikke har kunnet rejse sig op, og de andre Folk paa Gaarden ere aldrig komne afdøde til Hjælp, hvilket ikke har været nødvendigt.

Hvad afdødes Natteleje angaar, har Tiltalte forklaret, at afdøde, da han kom til »Bolbygaard«, blev anvist at skulle sove i Karlekammeret, hvor Karlene sov to og to sammen, men da afdøde ikke kunde ligge tør om Natten, vægrede hans Medtjenere sig ved at ligge sammen med ham, hvorfor der anvistes afdøde en i Hesteloen henstaaende Seng, men her vilde han ikke ligge, og har han sovet i Kostalden, hvor han laa i Fodergangen paa noget Halm med nogle Hestedækkener over sig. Tiltalte har derhos forklaret, at afdøde oftere undlod at passe Kreaturerne, idet han gemte sig i Lader og paa Hølofter og var borte undertiden et Par Dage og en Gang en hel Uge, endvidere at afdøde spiste godt, og at det er usandt, at han ingen Mad fik den Dag, han forlod Gaarden, idet han fik Mælk og Smørrebrød om Morgen, var med ved Middagsbordet og fik Kaffe og Smørrebrød, forinden han tog bort. Tiltalte har vel kunnet se, at afdøde i den sidste Tid, han var paa Gaarden, var daarlig til Fods, men han havde ikke Indtrykket af, at han var meget syg den Dag, han kørte ham til Rønne, og tog ikke i Betænkning at køre ham hertil, da afdødes 21-aarige Broder, Teglværksarbejder Frantz Månsson af Hasle Teglværk, der efter Tiltaltes Anmodning var kommen til Stede paa »Bolbygaard«, cyklede med Vognen til Rønne og ledsagede afdøde fra Gaden, paa hvilken han blev sat af, til Dampskibet, og det tilmed var afdødes Ønske at komme til sit Hjem i Sverrig.

Om Rigtigheden af de Sigtelser, afdøde har rettet mod Tiltalte og om det Liv, afdøde har ført paa »Bolbygaard«, er der blevet optagen Vidneforklaringer, og har om afdødes Helbredstilstand Daglejer Jens Mikkelsen, der arbejdede paa »Bolbygaard« fra den 1 November 1902, til afdøde forlod Gaarden, edelig forklaret, at afdøde om Vinteren tilsyneladende ikke var svagelig, men at han hen paa Foraaret fik tykke Ben og tykt Underliv samt Saar paa Hæle og Tæer, at Hævelsen i Mave og Ben svandt hen ad Sommeren, men at han blev mager og svag og saa meget daarlig ud den Dag, han skulde rejse; Tjenestepige Elise Isaksson, der tjente paa Gaarden fra 1 Maj til 1 November f. A., har edelig forklaret, at afdøde var meget daarlig, da hun kom paa Gaarden, at hans Underliv og Ben da vare opsvulmede, og at han, der havde Hul paa Tæer, Hæle og Ben, gik meget daarligt; i Løbet af Sommeren blev han svagere og svagere, hostede til Tider og spyttede Blod flere Gange, og var afdøde meget ussel, da han blev kørt fra Gaarden.

Ligeledes har Tjenestekarl Martin Pedersen, der tjente paa Gaarden fra 1 Maj til 1 November f. A., edelig forklaret, at afdøde havde opsvulmet Underliv og Ben, da Vidnet kom til Gaarden, men at dette svandt ind, og at afdøde var afmagret i en uhyggelig Grad, da han forlod Gaarden, og har Vidnet forment, at det var uforsvarligt at lade afdøde rejse den 29 September f. A., saa syg og afkræftet han var. Endelig har Tjenestekarl Oluf Janus Jensen, der tjente paa »Bolbygaard« til August Maaned f. A., edelig forklaret, at afdøde var meget syg, da Vidnet forlod Gaarden, og trængte til at komme under Læge-tilsyn.

Hvad angaar den Mishandling, afdøde har sigtet Tiltalte for at have øvet mod ham, har Vidnet Jens Mikkelsen forklaret, at han kun een Gang har set Tiltalte slaa afdøde med Skaftet af en Høtyv, Vidnet

Elise Isaksson, at hun har set Tiltalte en Gang slaa afdøde med en Stok over Ryggen og flere Gange i Hovedet med Haanden, og Vidnet Martin Pedersen, at han har set Tiltalte slaa afdøde med flad Haand og knyttet Haand i Ansigtet og een Gang med en Høtyvestang over Lænden. Endvidere har Røgteren paa Gaarden, Sven Persson, og den 13-aarige Tjenestedreng Edmund Christiansen forklaret, først nævnte edelig, at de have set Tiltalte slaa afdøde med en Kæp, saa tyk som en Tækkækæp, over Ryggen en Dag i Sommeren 1903, fordi en Kalv, afdøde skulde holde paa, løb fra ham. Derhos har Vidnet Sven Persson set Tiltalte slaa afdøde med en lille Kæp et Par Gange, men ikke, at Tiltalte har sparket ham. Vidnet Martin Pedersen har endvidere forklaret, at han en Dag, ca. 14 Dage før afdøde forlod Gaarden, har set ham og Tiltalte staa i Kostalden, og at afdøde da græd stærkt, ved hvilken Lejlighed Vidnet, der havde hørt at Elise Isaksson, at Tiltalte havde slaaet afdøde, foreholdt Tiltalte det uforsvarlige heri, og saa han da, at afdøde havde en blaa Knude paa venstre Øje. Vidnet Elise Isaksson har forklaret, at hun ved samme Tid har set afdøde græde, og at hans ene Øje var blaat, samt at afdøde da fortalte hende, at Tiltalte havde slaaet ham. Vidnerne Jens Mikkelsen og Elise Isaksson have derhos forklaret, at afdøde til dem hyppig har beklaget sig over at være bleven slaaet af Tiltalte, og Vidnet Martin Pedersen, at afdøde blev meget daarligt behandlet af Tiltalte, der brugte de groveste Skældsord overfor ham og forlangte Arbejde af ham, der ikke kunde bestille noget.

Ifølge de afgivne Vidneforklaringer kunde afdøde ikke ligge tør om Natten, hvorfor han ikke kunde ligge i Seng sammen med de andre Tjenestekarle, og tilbragte han som Regel sine Nætter i Gaardens Kostald, hvor han laa paa noget Halm uden at afføre sig sine Klæder. Vidnet Elise Isaksson har forklaret at have hørt Tiltalte forbyde afdøde at ligge i Kostalden og set Tiltalte fratage ham et Hestedækken, fordi han ikke vilde have det fyldt med Uøj.

Tiltalte har benægtet at have forbudt afdøde at ligge i Kostalden og vil kun have forbudt afdøde at tilsmudse mere end et Sæt Hestedækkener. Tjenestedreng Edmund Christiansen har forklaret, at afdøde heller ikke i Sommeren 1902 laa i Seng, men som Regel tilbragte sine Nætter i Kostalden. I Anledning af afdødes Anbringende om forgæves at have anmodet Tiltalte om at maatte komme til Læge, eller at der maatte blive hentet Læge til ham, har Vidnet Elise Isaksson forklaret, at hun har hørt afdøde for længere Tid siden anmode Tiltalte om at komme til Læge, hvad denne afslog, og Tjenestedreng Edmund Christiansen, at afdøde til ham oftere har udtalt Ønsket om at maatte komme til Læge, men Tiltalte har, som fornævnt, kun erkendt, at Folkene paa Gaarden een Gang har sagt til ham, at afdøde burde komme til Læge, hvad han ansaa for unødvendigt, idet han forment, at afdødes Tilstand hidrørte fra Urenlighed.

At afdøde ikke har faaet Mad den Dag, han rejste fra »Bolbygaard«, er efter de afgivne Vidneforklaringer urigtigt, idet han har faaet Mad den Dag, som af Tiltalte forklaret, ligesom det ogsaa maa anses oplyst, at han under sit Ophold paa Gaarden har spist sammen med Gaardens andre Folk.

Derimod har Vidnet, Husjomfru paa »Bolbygaard« Georgine

Kofoed, edelig forklaret, at hun, der har været paa Gaarden under hele afdødes Ophold der, aldrig har set Tiltalte mishandle, slaa eller sparke afdøde, at afdøde var i høj Grad løgnagtig, urenlig og mærkelig i sin Opførsel, idet han til Tider blev borte eller skjulte sig, formentlig for ikke at bestille noget. Vidnet, der nok saa, at afdøde var syg og navnlig svag i Benene, mente ikke, at hans Sygdom var saa alvorlig, som det har vist sig, og hun har ikke hørt afdøde anmode om Lægehjælp. Hun saa afdøde falde i Folkestuen med en Bænk, den Dag, han blev kørt til Rønne, og viste han hende da, at han havde slaaet Hul paa Knæet.

Endvidere har Skomager Jørgen Mossin Bendtsen af Klemensker, der bor ca. 10 Minutters Vej fra »Bolbygaard«, edelig forklaret, at han, der hyppigt kommer paa Gaarden, aldrig har set Tiltalte slaa afdøde, ruske ham eller hørt ham udskælde ham, lige saa lidt som afdøde nogen Sinde har klaget over den Behandling, han fik, og har Vidnet udtalt, at det forekommer ham mærkeligt, at han, saa hyppigt han er kommet paa »Bolbygaard«, aldrig har hørt Tale om nogen Mishandling af afdøde, hvis saadan havde fundet Sted. Han saa nok, at afdøde i den sidste Tid, han var paa Gaarden, saa mager og daarlig ud, men det faldt ikke Vidnet ind, at han trængte til Lægehjælp. Han har karakteriseret afdøde som urenlig, forsømmelig i sin Gerning og i alle Maader upaalidelig.

Dette Vidnes Hustru Christine, født Bendtsen, har edelig forklaret, at hun, der er kommen omtrent hver anden Dag paa »Bolbygaard«, medens afdøde opholdt sig der, formener, at det er Usandhed, naar afdøde har sigtet Tiltalte for at have slaaet ham med en Stok, sparket ham i Skridtet og slaaet Hul paa hans ene Ben, idet hun tvært imod har været Vidne til, at afdøde har fortjent Prygl, uden at hun ved, at han har faaet dem. Som Eksempel paa afdødes Løgnagtighed har hun anført, at afdøde til hende har beklaget sig over ikke at have faaet Middagsmad i flere Dage, uagtet hun netop i de Dage havde set ham spise Middagsmad. Efter hendes Forklaring er afdøde de Snese Gange løbet bort og har gemt sig paa den mindste Foranledning, og det ogsaa paa Tider, hvov Tiltalte var syg, og har hun forment, at det var afdødes egen Skyld, at hans Helbred blev nedbrudt, thi han var utrolig forsømmelig overfor sit Legeme, vadskede sig aldrig, skiftede aldrig Tøj, men var Dag og Nat iført de samme Klæder. Hun har i Anledning af Vidnet Elise Isakssons Forklaring om, at Tiltalte har frataget afdøde de Hestedækkener, han benyttede om Natten, afgivet, at hun har hørt Tiltalte sige til afdøde, at han ikke maatte tage de bedste Dækkener, men at han maatte tage Sække eller ogsaa et Par gamle Dækkener, og har Vidnet, der er kommet saa ofte paa Gaarden i Fjor Sommer, aldrig hørt et Ord om, at afdøde er bleven mishandlet eller daarligt behandlet af Tiltalte, hvilket hun ikke vilde have kunnet undgaa at erfare, saafremt det havde været Tilfældet. Det er derhos ved Vidnesbyrd af de Gaardejere paa Bornholm, hos hvem afdøde tidligere har tjent, oplyst, at han her var meget upaalidelig og uordentlig samt til Tider unddrog sig Opfyldelsen af sine Pligter ved at skjule sig.

Lægerne, der have obduceret afdødes Lig, Fysikus Hansen og Distriktslæge Borch, have været forelagt Spørgsmaalet om, hvor vidt de

ydre Beskadigelser og Saar, Liget frembød, maatte antages at være forarsagede ved Slag af Stok eller Spark eller ved tilfældige Stød i Forbindelse med afdødes sygelige Tilstand og Urenlighed, samt om den Tuberkulose, der har været Dødsarsag, maa antages at være opstaaet paa »Bolbygaard« som Følge af den Behandling, Tiltalte har givet afdøde, og om denne Behandling maa antages at have fremskyndet Sygdommens Udvikling og Døden, og have Lægerne erklæret, at det er rimeligt, at Saaret paa Knæet er fremkommet ved et Fald for kort Tid siden, maaske lige før Afrejsen, at Saaret paa Benet, der var af ældre Dato, er fremkommet ved Slag eller Stød — ved hvilket kunde ikke afgøres — samt at Saarene paa Underlivet utvivlsomt være Liggesaar. De have derhos udtalt, at afdødes Tuberkulose utvivlsomt var af gammel Dato, ældre end hans Ophold paa »Bolbygaard«, at hans Ulyst til Arbejde har været en naturlig Følge af hans Sygdom, samt at den Tilværelse, han har fristet paa Gaarden, har fremskyndet hans Død. Særlig have Lægerne udtalt, at hans Tilstand, som den er iagttaget, maatte opfordre stærkt til at lade afdøde blive underkastet Læge-tilsyn og Behandling, og at hans Tilstand den Dag, han blev kørt til Rønne, var saaledes, at han ikke burde været afleveret paa Gaden til at gaa til Dampskibet.

Spørgsmaalet om, hvor vidt Tiltalte kan antages ved sin Adfærd at have fremskyndet eller medvirket til Sven Johan Månssovs Død, har derefter været forelagt det kongelige Sundhedskollegium, der har udtalt som sit Skøn, at det ikke bestemt lader sig sige, naar den Tuberkulose, der har forarsaget hans Død, er begyndt, og at det næppe heller kan betragtes som utvivlsomt, at den stammer fra en forud for hans Ophold paa »Bolbygaard« liggende Tid. Det betvivles ikke, at det Liv, afdøde har ført paa »Bolbygaard«, og den Behandling, som der er bleven ham til Del, har været egnet til at begunstige Sygdommens Udvikling. Derimod skønnes det ikke, at Tiltaltes Forhold, som det foreligger oplyst i Forhøret, med Sikkerhed kan siges at have været direkte medvirkende til Drengens Død, om det end maa betegnes som uforsvarligt, at der ikke ydedes ham Lægehjælp, og at han i sin lidende Tilstand afleveredes paa Gaden i Rønne.

Selv om nu end den Maade, hvorpaa afdøde har levet paa »Bolbygaard«, maatte antages at have fremkaldt eller i hvert Fald udviklet den Tuberkulose, hvoraf han er død, skønnes det dog, efter hvad der er oplyst om afdødes Urenlighed og Ligegyldighed overfor sit Legeme og det kongelige Sundhedskollegiums fornævnte Udtalelse, ikke at være godtgjort, at det er Tiltalte, der ved sin Adfærd overfor afdøde har forarsaget Sygdommen eller dens Udvikling, og der findes derfor ikke at kunne paalægges ham Ansvar efter Straffelovens § 198 eller § 207.

Hvad dernæst angaar den subsidiaire Tiltale for Overtrædelse af Tyendelov af 10 Maj 1854 § 36, har Tiltalte gjort gældende, at afdøde, som hans Opholdsbog udviser, ikke var fæstet af ham længere end til 1 November 1902, og at han siden da har været paa Naade paa »Bolbygaard«. Vel er det nu ikke under Forhøret godtgjort, som af afdøde til Rapporten forklaret, at han skulde have 125 Kr. i Løn for Sommeren hos Tiltalte eller overhovedet, at han har været fæstet

hos denne for et Tidsrum senere end 1 November 1902, men da Tiltalte mod at yde afdøde Kost og Logi samt nogle Beklædningsgenstande har benyttet hans Arbejde indtil den 29 September forrige Aar, findes Tyendelovens Bestemmelser at være anvendelige paa Forholdet. Da det nu er oplyst, at afdøde den sidste Dag, han var paa Gaarden, blev ført fra den Lo, hvor han havde tilbragt Natten, til Folkestuen, medens Tiltalte og Tjenestekarl Martin Pedersen havde ham hver under sin Arm og støttede ham, at han derefter sad i Folkestuen hele den Dag, at han maatte løftes op paa Vognen, hvori han blev kørt til Rønne, at han ifølge sin Broder Frantz Månsons Forklaring var en Timestid om at tilbagelægge Vejen fra det Sted i Rønne, hvor han blev sat af Vognen, og til Dampskibet, hvilket Vejstykke ellers kan tilbagelægges i en halv Snes Minutter, samt at han om Bord paa Dampskibet befandtes at være saa syg, at han maatte indlægges paa Amtssygehuset, findes hans Tilstand at maatte karakteriseres som »syg og sengeliggende«, da han forlod Gaarden, og da han tilmed led af tuberkuløs Sygdom, findes Tiltalte ved at køre afdøde til Rønne og aflevere ham paa Gaden der i syg Tilstand at have gjort sig skyldig i en Overtrædelse af § 36 i Tyendeloven af 10 Maj 1854, og vil han herfor være at anse med en Straf, der under Hensyn til, at Tiltalte handlede efter Samraad med afdødes Broder Frantz Månsson og Pigen Elise Isaksson, da han kørte afdøde fra »Bolbygaard« til Rønne den 29de September forrige Aar, og at afdøde selv ønskede at rejse til sit Hjem i Sverrig, findes at kunne bestemmes til en Bornholms nordre Herreds Politikasse tilfaldende Bøde, stor 100 Kroner. Under Sagen har Rønne Fattigvæsen nedlagt Paastand paa, at Tiltalte tilpligtes at erstatte de med afdødes Pleje paa Amtssygehuset i Rønne forbundne Omkostninger til Beløb 12 Kroner 50 Øre, hvilket Beløb Tiltalte har nægtet at ville tilsvare, men som han i Medfør af nævnte § 36 i Tyendeloven vil være at dømme til at udrede.

Mandag den 5 December.

Nr. 318. **Aktieselskabet »Dansk Maskinfabrik, Kedel-
smedie, Støberi og Skibsbyggeri«** (Ingen)

contra

Fhv. Skibsbygmester **Christian Lautrup** (Rée),

betræffende Betaling af 2000 Kroner.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Juni 1904: De Indstævnte, Aktieselskabet »Dansk Maskinfabrik, Kedel-
smedie, Støberi og Skibsbyggeri«, bør til Citanten, Skibsbygmester Chr.

Lautrup, betale de paastævnte 2000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1 Oktober 1903, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 80 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Kontraappellanten, fhv. Skibsbygmester Chr. Lautrup, efter at Hovedappellanten, Aktieselskabet »Dansk Maskinfabrik, Kedelsmedie, Støberi og Skibsbyggeri«, havde udtaget Stævning, hvorved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Juni d. A. paaankedes til Højesteretsaaret 1905, har ifølge meddelt Antecipationsbevilling og Bevilling til fri Proces kontrapaaanket bemeldte Dom til Stadfæstelse, og Hovedappellanten, skøndt lovlig varslet, ikke har givet Møde ved Sagens Foretagelse i Højesteret, vil Dommen efter den derom nedlagte Paastand være at stadfæste, hvorhos Hovedappellanten vil være at tilpligte at udrede Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær og Godtgørelse for Udlæg til Kontraappellantens befalede Sagfører.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det offentlige betaler Hovedappellanten, Aktieselskabet »Dansk Maskinfabrik, Kedelsmedie, Støberi og Skibsbyggeri«, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Kontraappellantens, fhv. Skibsbygmester Chr. Lautrups Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret og Godtgørelse for Udlæg til Højesteretssagfører Rée henholdsvis 80 Kroner og 2 Kroner. Saa betaler Hovedappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 22 December 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 38—39.

Mandagen den 5 December.

Nr. 319. Højesteretssagfører Jensen

contra

Carl Ferdinand Julius Belovsky, kaldet **Betlowsky**
(Def. Liebe),

der tiltales for svigagtigt Forhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Oktober 1904: Tiltalte Carl Ferdinand Julius Belovsky, kaldet Betlowsky, bør straffes med simpelt Fængsel i 1 Maaned og betale Aktionens Omkostninger. derunder Salær til Aktor, Prokurator Mundt, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Ferdinand Julius Belovsky, kaldet Betlowsky, til Højesteretssagførerne Jensen og Liebe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Carl Ferdinand Julius Belovsky, kaldet Betlowsky, der tiltales for svigagtigt Forhold, er født den 14 December 1866 og anset: ved Randers Købstads Ekstrarets Dom af 20de Juni 1896 efter Konkurslovens § 168, jfr. Straffelovens § 260, jfr. *) § 257, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved Københavns Kriminal- og Politirets 2den Afdelings Dom af 10 Maj 1902 efter Politivedtægtens § 92, jfr. § 5, med en Bøde af 30 Kr. til Københavns Kommunes Kasse.

*) Skal være: og efter.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste er det be-
vist, at Tiltalte i Løbet af det sidste Aars Tid før Undersøgelsens Be-
gyndelse i stort Omfang har averteret i herværende Blade om, at
Møbler var til Salg fra hans private Lejligheder, af hvilke han i Aver-
tissementerne jævnlig har betegnet den af ham siden Oktober 1903
beboede Stuelejlighed i Ejendommen Vesterbrogade Nr. 134 som »Pen-
sionatet, Vesterbrogade Nr. 134«, »Petersens Pensionat« eller lignende,
hvorhos han i Avertissermenterne som Grund til Salget gerne har an-
ført »Pensionatsophævelse«, »Lejlighedsindskrækning« eller lignende,
samt at de Møbler, som Tiltalte saaledes har solgt fra privat Lejlig-
hed, i Virkeligheden var Møbler, der stadig tilførtes denne fra Tiltaltes
Forretningslokaler andet Steds her i Byen.

Videre er oplyst, at Tiltaltes Forretningslokaler omfatter dels et
Værksted, paa hvilket han lader forfærdige Møbler, der i hvert Fald
for en Del er af meget tarvelig Kvalitet, dels et Møbeludsalg, i hvilket
han sælger saavel nye Møbler, hidrørende fra hans eget Værksted eller
købte af andre Møbelforfærdigere, som brugte Møbler.

Fremdeles er det under Sagen oplyst, at blandt andre Typograf
Emil Møller, Remissearbejder Hans Peter Ferdinand Jacobsen og Typo-
graf Aage Thorvald Amtoft har købt Møbler i Tiltaltes private Lejlig-
hed i den ved Tiltaltes Avertissermenter og Tiltaltes Hustrus Udtalelser
under Salgsforhandlingerne fremkaldte Tro, at det var private Folks
brugte Møbler, de købte, og hvad særlig angaar de af Typograf Møller
for 150 Kr. købte Møbler, nemlig — foruden en brugt Gyngestol og
en brugt Klaverstol — en Chaiselong, en Buffet og et Bogskab, har
to sagkyndige Vidner, Snedkermestrene Sofus Andreas Andersen og
Andreas Christian Bjørn, edelig forklaret, om Chaiselongen, at den er
»udført af tarveligste Materiale, men dog nogenlunde forarbejdet«, om
Buffeten, at den saavel for Arbejdets som for Materialets Vedkom-
mende er »ualmindelig slet«, og om Bogskabet, at det er »under al
Kritik elendigt og daarligt, saavel i Arbejde som Materiale, og nærmest
værdiløst«, samt om alle tre Dele, at de maa antages nylavede, og at
deres Møbelhandlerpris højst kan ansættes til i alt 100 Kroner,
medens de har ansat Værdien af Gyngestol og Klaverstol til tilsammen
23 Kroner.

Tiltalte har erkendt, at han i det sidste Aars Tid har solgt nye
Møbler fra privat Lejlighed, som om det var hans egne private
Møbler, men har nægtet, at saadant er sket i stort Omfang, og nægtet
ved denne Handel at have gjort sig skyldig i noget bedrægligt Forhold,
idet Folk »har faaet fuld Værdi for deres Penge og faaet det, de har
set paa.«

Efter det oplyste, derunder de Vidneforklaringer, der ere afgivne
dels af den i Tiltaltes Hus boende Mette Sørensen, dels af Snedker
August Spottog, der i lang Tid har arbejdet hos eller for Tiltalte,
maa denne Form af Møbelhandel dog antages at være drevet af Til-
talte i ikke ringe Omfang, og naar nu henses til, dels, at Folk, der
ikke er Fagmænd, i Reglen vil have Vanskelighed ved at bedømme
den virkelige Værdi af Arbejde og Materiale i dem foreviste Møbler
og netop ved at købe brugte Møbler med Føje tror at skaffe sig nogen
Garanti for, at Møblerne have vist sig i Besiddelse af en vis Soliditet,
dels til, at Folk ved at købe brugte Møbler med Føje maa kunne

regne med derved at kunne skaffe sig Møbler af bedre Kvalitet end de nye Møbler er, som de vilde kunne erhverve for samme Pris, findes Tiltalte, hvis Avertissementers Indhold viser, at han har haft klart Øje for dette Forhold, ved at have solgt slette, nylavede Forretningsmøbler, som om det var private Folks brugte Møbler, der paa Grund af tilfældige Omstændigheder vare til Salg, at have gjort sig skyldig i et efter Straffelovens § 257 strafbart Forhold.

Tiltalte vil derfor være at anse efter nævnte Lovbestemmelse efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i en Maaned.

Tirsdagen den 6 December.

Nr. 328.

Advokat Nellemann

contra

Holger Vilhelm Blom (Def. Åsmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 177.

Fjends Nørlyng Herreders Ekstrarets Dom af 27 August 1904: Arrestanten Holger Vilhelm Blom bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og betale denne Sags Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører A. Andersen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Schou, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Oktober 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Johnsen, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 185, og findes den valgte Straf passende.

Det maa alvorlig misbilliges, at Herredsfoged Sveistrup for at fremkalde Tilstaaelse af Tiltalte har anvendt den i Dommen beskrevne, ulovlige Fremgangsmaade, men det findes dog efter Omstændighederne at kunne have sit Forblivende ved, at der ikke er paalagt ham Strafansvar herfor.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Holger Vil-

helm Blom til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Holger Vilhelm Blom sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 177.

Arrestanten, der er født i Aaret 1884, ses ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet, hvorimod han, efter hvad der oplystes under en ved Thisted Købstads Politiret i Februar Maaned d. A. indledet Undersøgelse, har under en ved et Møde i Julen f. A. af Frelsens Hær iværksat Indsamling af Penge udgivet en falsk, af ham selv forfærdiget Tikroneseddel, for hvilket Forhold han imidlertid ved kongelig Resolution af 29 Marts d. A. fritoges for at sættes under Tiltale mod, at der inden Retten tildeltes ham en alvorlig Advarsel.

Den 19 Juni d. A. indløb der til Fjends-Nørlyng Herreders Polititefonisk Meddelelse fra Distriktslæge Rambusch i Sjørup om, at en Mandsperson den 17de s. M. i Landevejsgrøften Vest for Sjørup havde gjort sig skyldig i uterligt Forhold overfor en 7 aarig Dreng.

I Henhold til forskellige angaaende Gerningsmanden samtidig meddelte Oplysninger blev Efterforskningen rettet mod Arrestanten som sigtet, og samme Dags Aften blev Arrestanten af en i den Anledning udsendt, paa Fjends-Nørlyng Herreders Kontor ansat Funktionær anholdt i Skive og indsat i Arrest samme Steds, hvorfra han den følgende Dag transporteredes til Viborg.

Medens Arrestanten under det første i Sagen, ved Herredernes Politiret den 20 Juni d. A. optagne Forhør bl. a. forklarede, at han den 17 Juni d. A. om Morgenen Kl. 4 fra en ca. 1 Mil Øst for Holstebro beliggende Kro var vandret ad Landevejen til Sjørup Kro, og at han under Vejs havde fundet en Cyklepumpe, som han ved sin Bortgang glemte i bemeldte Kro, men nægtede paa sin ommeldte Vandring at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede uterlige Forhold, afgav Husmand af Sjørup Jens Thomsens Søn, Niels Peter Thomsen, der er født den 19 Maj 1897, i det følgende, den 22 Juni d. A. afholdte Forhør en Forklaring, der gaar ud paa, at han, da han en Morgen, nogle Dage forinden Forhøret, under Vejs fra sit Hjem i Sjørup til en i Nærheden boende Mand, med hvem han vilde age tilbage til Hjemmet, passerede ad Landevejen, mødte en fra Hagebro kommende Mandsperson, der havde en Cyklepumpe i Haanden, og som spurgte ham, om han havde tabt Pumpen, hvad han benægtede. Da Niels Peter, efter sin videre Forklaring, derpaa vilde gaa forbi, forment Mandspersonen ham dette og sagde til ham, at han, »naar han vilde tage paa hans Tap«, maatte faa Pumpen, hvortil Niels Peter svarede, at det troede han ikke.

Efter at Mandspersonen derpaa havde taget Niels Peter ved Haanden og ført ham ned i Grøften, opknappede han der sine Benklæder, klemte om Drengens Hoved og satte »sin Tap« ind i hans Mund, idet han sagde, at han skulde suge paa den, uden at Drengen dog gjorde dette. Efter hvad Niels Peter fremdeles har forklaret, gav

han sig kort efter til at græde, og da Mandspersonen nu sagde, at han maatte gaa, forlod Niels Peter Stedet.

Under en i samme Forhør iværksat Konfrontation mellem Arrestanten og Niels Peter, bekræftede denne — der forinden af to i Retten tilstedeværende Cyklepumper havde genkendt den ene som identisk med den, der medførtes af den af ham omforklarede Mandsperson — at han havde set Arrestanten før, og forklarede, at det var ham, som han havde mødt paa Landevejen, og hvem hans oven anførte Forklaring angik, hvorimod Arrestanten, uagtet han bl. a. paa ny erkendte, at han i Sjørup Kro havde glemte den nys nævnte, i Retten tilstedeværende Cyklepumpe, fremdeles nægtede sig skyldig i det ham paasigtede Forhold. Denne Nægtelse vedblev han, over hvem der blev afsagt Arrestdekret, derefter i en Række senere afholdte Forhør, skøndt han erkendte, at han havde færdedes paa Vejen Vest fra til Sjørup paa den Tid, da den ham paasigtede Forbrydelse maatte antages begaaet, ligesom han erklærede, at Niels Peter ikke kunde have opdigtet sin Forklaring, medens de Vidnesbyrd, der, efter Haanden som Undersøgelsen skred frem, blev afgivne af Niels Peters Forældre og forskellige andre under Sagen afhørte Personer, i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, ganske bestyrkede Rigtigheden af Niels Peters Fremstilling.

Efter at Forhørsdommeren under Undersøgelsens Fortsættelse havde rettet Anmodning til en svensk Person ved Navn Bror Sundeen, der paa dette Tidspunkt optraadte paa offentlige Forlystelsessteder her i Landet som saakaldet Tankelæser, om at yde sin Bistand til Sagens Oplysning, blev der, som det fremdeles fremgaar af Sagen, den 13de August d. A., i Overværelse af Forhørsdommeren og en af dennes Fuldmægtige, i Retslokalet givet Sundeen Lejlighed til en Sammenkomst med Arrestanten, hvorunder denne, som det af Forhørsdommeren er bemærket til Retsprotokollen, overfor Sundeen og »under hans Paa-virkning, men uden Anvendelse af nogen Tvang« tilstod sig skyldig i den Forbrydelse, hvorfor han var sigtet.

Ifølge det oplyste, blev der under den nævnte Sammenkomst benyttet følgende Fremgangsmaade: Da Sundeen tillige med Forhørsdommeren var ankommen til Retslokalet, hvor den omtalte Fuldmægtig og Arrestanten i Forvejen vare komne til Stede, paalagde Forhørsdommeren Arrestanten, der ikke blev gjort bekendt med Sundeen, at gøre, hvad denne sagde. Samtidig fremtog Sundeen et Stykke Papir, ca. $\frac{1}{2}$ Alen i Kvadrat, hvorpaa Alfabetet var skrevet i 5 eller 6 Rækker og i Rækkefølge med Bogstaver af ca. $\frac{1}{2}$ Tommes Størrelse, og som han udbredte paa Bordet, hvorpaa han efter Anmodning fik et Tørklæde bundet for Øjnene. Sundeen satte sig dernæst med Arrestanten ved sin højre Side og anmodede ham om med sin højre Haand at tage om Sundeens Haand, saaledes at Arrestanten lagde sin Haand oven paa Sundeens. Denne bad derefter Arrestanten om at tænke paa det første Bogstav i sit Fornavn og se paa dette, hvorefter han lod sin Pegefinger glide hen over Bogstaverne for efter et Par Sekunders Forløb at standse ved Bogstavet G eller J. Paa Sundeens Spørgsmaal, om det var rigtigt, svarede Arrestanten henægtende, men et fornyet Forsøg lykkedes, idet Sundeens Pegefinger standsede ved Bogstavet H. Paa samme Maade fandt Sundeen det første Bogstav i Arrestantens

Efternavn. Sundeen anmodede derpaa Arrestanten om at tænke paa Bogstavet J, dersom han var skyldig i den Forbrydelse, for hvilken han sigtedes, men paa Bogstavet N, dersom han var uskyldig. Derefter lod Sundeen sin Pegefinger løbe hen over Alfabetet og efter nogen Strejfen frem og tilbage standsede Fingeren ved Bogstavet J, og da det Spørgsmaal blev rettet til Arrestanten: »De tænkte paa Ja«, svarede han bekræftende. Efter at Arrestanten imidlertid havde sluppet Sundeens Haand og rejst sig, svarede han paa Spørgsmaalet, »om han havde begaaet Forbrydelsen«, med Nej, men da Sundeen, der ytrede, at dette var i Strid med, at Arrestanten havde tænkt paa Ja, derpaa stillede to Stole overfor hinanden og opfordrede Arrestanten til at sætte sig paa den ene af dem, sagde Arrestanten: »Jeg har gjort det«. Forhørsdommeren opfordrede ham da til at afgive en fuldstændig Forklaring, og da Arrestanten bad sig fritaget herfor med Løfte om senere at afgive en saadan Forklaring, lod Forhørsdommeren ham træde ind i et Sideværelse, hvor han under fire Øjne overfor Forhørsdommeren erkendte at have begaaet den ham paasigtede Forbrydelse.

Samme Dag blev der afholdt et nyt Forhør i Sagen, hvorunder Arrestanten — næst at indrømme, at han, da han en Fredag Morgen efter Midten af Juni Maaned d. A. kom gaaende ad Landevejen fra Holstebro til Viborg, mødte den Dreng, med hvem han tidligere under Sagen havde været konfronteret — vedgik, at den af Drengen i Retten afgivne Forklaring var rigtig, uden at Arrestanten dog vilde kunne erindre, hvorledes Ordene mellem ham og Drengen faldt.

Arrestanten erkendte navnlig, at han, idet han viste Drengen den senere i Retten tilstedebragte Cyklepumpe, sagde til ham, at han skulde faa denne, naar han vilde suge paa Arrestantens Lem, og at han, der ikke vilde kunne mindes Drengens Svar, men med hvem Drengen frivillig fulgte ned i Landevejsgrøften, samme Steds opknappede sine Benklæder og fremtog sit Lem, paa hvilket Drengen sugede, uden at Arrestanten dog vilde erindre, at han trykkede Drengens Hoved ind mod Lemmet. Det omforklarede varede, efter hvad Arrestanten fremdeles forklarede, kun et Øjeblik, idet Drengen gav sig til at græde, hvorfor Arrestanten opgav sit Forehavende og lod Drengen løbe. Arrestanten forklarede derhos, at han ikke havde forbundet nogen bestemt Hensigt med sin Handling, idet denne var fremgaaet af en øjeblikkelig Indskydelse.

Efter at Undersøgelsen derefter var bleven sluttet, og Aktion var bleven beordret, blev der under Sagens Foretagelse for Ekstrarettens af Forhørsdommeren afsagt en Kendelse, i Henhold til hvilken han, overensstemmende med en af Defensor i første Instans nedlagt Paastand, veg sit Sæde, hvorpaa der af Amtet blev beskikket en Sættedommer til i Henhold til den udfærdigede Aktionsordre at fremme Undersøgelsen og afsige Dom i Sagen.

Overfor Sættedommeren gentog Arrestanten i Ekstrarettens sin ommeldte Tilstaaelse, idet han navnlig erkendte, at han efter sit Møde med Niels Peter Thomsen sagde til denne, at han, hvis han vilde suge paa Arrestantens Tap, skulde faa den oftnævnte Cyklepumpe, og at han, efter at Drengen var fulgt med Arrestanten ned i Landevejsgrøften, fremtog sit Lem, der ifølge Arrestantens Forklaring var erigeret, og stak dette ind i Drengens Mund, som denne frivillig, men

mulig efter Arrestantens Opfordring, aabnede, idet Arrestanten derhos forklarede, »at han nok tror«, at han herunder holdt paa Drengens Hoved, hvorimod han benægtede at have anvendt Vold eller Trusel om saadan mod Drengen.

Efter Arrestantens videre Forklaring i Ekstraretten varede det omforklarede kun et Øjeblik, idet Drengen gav sig sig til at græde, hvorfor Arrestanten lod ham gaa, hvorhos Arrestanten ifølge sit, af Niels Peters Forklaring for Politiretten bestyrkede Udsagn ikke havde Sæd-afgang. Arrestanten fastholdt endelig for Ekstraretten, at han ikkun handlede af Kaadhed og ifølge en pludselig Indskydelse, og nægtede ved sit Forhold overfor Drengen at have søgt kønslig Tilfredsstillelse.

Ved den af Arrestanten saaledes afgivne Tilstaaelse, der er overensstemmende med Sagens øvrige Oplysninger, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det af Drengen Niels Peter Thomsen omforklarede Forhold.

Ifølge en for Politiretten fremlagt Attest fra Distriktslægen i Viborg er Arrestanten normalt udviklet i kønslig Henseende og ikke lidende af nogen venerisk Sygdom, og efter det oplyste kan det ikke antages, at der ved det passerede er tilføjet Drengen Niels Peter Thomsen nogen legemlig Skade.

For sit ommeldte Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 185 — hvorfor Aktionsordrens Indhold, som ved Dommen antaget, ikke findes at være til Hinder — med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, — — — vil saaledes være at stadfæste, — — —

Med Hensyn til Sagens Behandling i første Instans bemærkes, at det ikke kan billiges, at Forhørsdommeren, Herredsfoged Sveistrup, for at fremkalde Tilstaaelse af Arrestanten har ladet denne undergive Paavirkning af den oven nævnte, saakaldte Tankelæser, hvilket ikke kan anses stemmende med Grundsætningerne for Strafferetsplejen; men der findes dog ikke Grund til her under Sagen at paalægge Forhørsdommeren noget Ansvar i den Anledning, og under Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har i øvrigt intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Onsdagen den 7 December.

Nr. 324. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Hans Kristian Vilhelm Kristoffersen, Niels Peter Olsen og Otto Loberg (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Lejre Herreds Ekstrarets Dom af 4 Juni 1904: De Tiltalte, Hans Chr. Vilh. Christoffersen, Niels Peter Olsen og Otto Loberg, bør

alle for Aktors Tiltale i nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor og Defensor, Sagførerne N. C. P. Petersen og J. P. Nielsen, 12 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Oktober 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokurator Juel og Overretssagfører Mich. Carlsen, betaler det offentlige 15 Kr. til hver.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Nellemann hver 30 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der er indanket hertil fra Løjre Herreds Ekstraret, ere de Tiltalte Hans Kristian Vilhelm Kristoffersen, Niels Peter Olsen og Otto Loberg aktionerede for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Tiltalte Kristoffersen er født den 6 April 1871 og er anset ved Roskilde Købstads Ekstrarets Dom af 8 December 1894 i Medfør af Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

De Tiltalte Olsen og Loberg, der ere fødte henholdsvis den 31te Marts 1868 og den 9 Juli 1867, ere ikke fundne forhen straffede.

Af Sagens Oplysninger, derunder de af de Tiltalte afgivne Forklaringer, fremgaar følgende:

Den 6 Februar d. A. om Eftermiddagen indfandt de 3 Tiltalte sig i Forening i et af Snedkersvend Ludvig Peter Johannes Jørgensen beboet Værelse i dennes Svoger, Tiltalte Olsens Fæstehus i St. Agnes. Hensigten med, at de indfandt sig her, var dels at faa Jørgensen fjernet fra Huset, i hvilket Olsen ikke vilde have ham boende længere, dels at sætte Tiltalte Loberg i Besiddelse af et Bord, som Jørgensen havde i Arbejde for denne, for hvilket Arbejde Jørgensen efter Aftale skulde have en Betaling af 6 Kr., hvoraf Størstedelen var betalt ham. Ved den paagældende Lejlighed blev det fra de Tiltaltes Side for at faa Bordet, der ikke var helt færdig, udleveret, tilbudt Jørgensen at betale ham, hvad han endnu ikke havde faaet af den aftalte Sum, men Jørgensen, der har forklaret, at Tiltalte Loberg ikke havde holdt et Løfte, han havde givet ham vedrørende noget andet Arbejde, nægtede at udlevere Bordet, med mindre der for dette betaltes ham i alt 12 Kroner. I denne Anledning opstod der først noget Mundhuggeri, navnlig mellem Jørgensen og Tiltalte Kristoffersen.

Sidst nævnte greb derpaa Jørgensen med den ene Haand i Struben

og med den anden Haand i Nakken og væltede ham baglæns om i en i Stuen staaende Chaiselong, og fra denne gled saavel Jørgensen som Tiltalte Kristoffersen — der ligeledes var faldet om paa Chaiselongen, og som vedblev sit Tag om Halsen paa Jørgensen — ned paa Gulvet, hvor Tiltalte Kristoffersen ved Tiltalte Olsens Hjælp holdt Jørgensen nede en lille Stund, hvorefter de slap ham. Medens dette passerede, transporterede Tiltalte Loberg i Forening med nogle andre Personer, der vare komne til Stede, Bordet bort.

Tiltalte Loberg betalte derpaa Jørgensen, hvad der resterede i de foran omtalte 6 Kr. og lagde endnu et lille Beløb til ham »for ikke at høre noget bag efter«.

Samme Aften klagede Jørgensen over Smarter i Siden, og der viste sig en Hævelse her. Han blev liggende til Sengs næste Dag, og den derpaa følgende Dag blev han indlagt paa et Sygehus, hvor det konstateredes, at et af hans Ribben — det 11te — var brækket, og hvor han som Følge af denne Læsion henlaa i nogle Uger. Læsionen maa antages ikke at have medført nogen blivende skadelig Følge.

Jørgensen har forklaret, at han, medens han, som foran omtalt, blev holdt nede af Tiltalte Kristoffersen og Olsen, blev sparket flere Gange i Siden, og at Ribbensbruddet maa skyldes disse Spark. Hvem der sparkede ham, har han ikke kunnet angive, men han har bemærket, at han ikke antager, at det kan have været Tiltalte Kristoffersen, da denne efter hans Mening ikke har været i Stand til at gøre dette, samtidig med at han holdt ham nede paa Gulvet paa den foran omtalte Maade.

De Tiltalte have hver for sig nægtet, at de have sparket Jørgensen, og at der ved den paagældende Lejlighed overhovedet er udvist anden voldelig Adfærd overfor Jørgensen end den foran nærmere beskrevne. Rigtigheden af denne de Tiltaltes Forklaring er ikke modbevist, og der savnes i Sagen Oplysninger, af hvilke det med Sikkerhed kan sluttes, om Ribbensbruddet er foranlediget ved nogen af de Tiltalte øvet strafbar Vold.

I denne Henseende bemærkes det særligt, at ifølge de Tiltaltes Forklaringer, der ogsaa paa dette Punkt ville være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, var Anledningen til, at Tiltalte Kristoffersen greb fat i Jørgensen, som foran omtalt, at denne — der, ifølge sit eget Udsagn under Sagen, er ofte straffet, deriblandt 2 Gange med Forbedringshusarbejde, henholdsvis for Pengeafpresning og Brandstiftelse, og som ved den her omhandlede Lejlighed var noget beruset, og naar dette er Tilfældet, maa antages at være voldsom og ondsindet — efter at have nægtet at udlevere Bordet og efter at have truet med, at han, dersom han ikke fik dette betalt med i alt 12 Kr., vilde slaa det i Stykker eller sælge det, trak sin Frakke af og gjorde Mine til at fare ind paa Tiltalte Kristoffersen.

Da det, efter hvad der saaledes foreligger oplyst, ikke findes godtgjort, at de Tiltalte have gjort sig skyldige i nogen Vold, for hvilken der kan paalægges dem Strafansvar, maa det billiges, at de ved den indankede Dom ere frifundne for Aktors Tiltale.

Nr. 335. Højesteretssagfører Dietrichson
 contra
Hans Christian Olesen (Def. Hindenburg),
 der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22de Oktober 1904: Arrestanten Hans Christian Olesen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Hindenburg betaler Tiltalte Hans Christian Olesen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Hans Christian Olesen, der er født den 10 September 1851 og ofte straffet for Betleri, senest ved nærværende Rets Dom af 28 September 1901, efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved de af Fru Emma Thora Franciska Michelsen, født Breuning, Frk. Marie Kathinka Breuning, Overbetjent Nr. 2, Hansen, samt Politibetjentene Nr. 675, Kjær, og Nr. 347, Kattrup, afgivne beedigede Forklaringer, mod sin Benægtelse maa anses overbevist om at have den 27de September dette Aar betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Nr. 332. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
Conrad Emil Mortensen (Def. Dietrichson),
 der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Oktober 1904: Arrestanten Conrad Emil Mortensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Gottschalck, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Conrad Emil Mortensen til Højesteretssagførerne Asmussen og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Conrad Emil Mortensen, der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Falsk, er født den 12 Juni 1866 og anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 17 Oktober 1891 efter Straffelovens §§ 253 og 268 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ved samme Rets Dom af 22de Januar 1895 efter Straffelovens § 177, jfr. § 46, og efter §§ 228 og 268 med Forbedringshusarbejde i 2¹/₂ Aar.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten, som af Børnehjælpskomiteen her i Staden var antaget som Bud, overbevist om i Tiden fra Begyndelsen af Maj d. A. og indtil den 12 August at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Af Medlem af Børnehjælpskomiteens Forretningsudvalg, Lærer Ludvig Christian Møller-Lund, var Arrestanten anmodet om til Kontoret at indkøbe en Reol, i hvilket Øjemed Møller-Lund leverede Arrestanten 4 Kr. 50 Øre.

I Stedet for at indkøbe en saadan Reol lejede Arrestanten i Komiteens Navn hos Møbelhandler P. A. Nielsen en Reol, uden herfor at betale noget, og foreviste derefter for Møller-Lund en af Arrestanten selv skrevet og med Navnet »Hansen« — ved hvilken Underskrift Arrestanten ikke vil have sigtet til nogen bestemt Person — underskrevet Kvittering for Købet af en Reol til 6 Kr., hvorefter Møller-Lund i Tillid til Ægtheden af Kvitteringen yderligere udbetalte Arrestanten 1 Kr. 50 Øre. Arrestanten har derefter i egen Interesse forbrugt de 6 Kr.

Den 13 Juni d. A. har Arrestanten paa Komiteens Kontor aabnet et under dennes Adresse indløbet Brev, og da dette viste sig at indeholde en til Komiteen af Hovedkassereren for Børnehjælpsdagen i Odense udstedt Check paa Københavns Handelsbank, lydende paa 70 Kroner, udtog Arrestanten denne af Konvolutten og tilegnede sig den.

Samme Dag kvitterede han den falskeligen med det til Komiteens Forretningsudvalgs Formand, Dr. med. Niels Johan Gottlob Carlsen, sigtende Navn »J. Carlsen, Dr. med.«, hvorhos han paatrykte den Børnehjælpskomiteens Stempel og henvendte sig derefter med Checken i Handelsbanken, hvor han præsenterede den til Udbetaling, og hvor der — i Tillid til Underskriftens Ægthed — udbetaltes ham 70 Kr., som han senere har forbrugt.

Arrestanten har endvidere i mange forskellige Gange svigagtig tilegnet sig og forbrugt ca. 110 Kr. i rede Penge, der af Komiteen var

ham betroet dels til Betaling af Regninger her i Staden, dels til Afholdelse af Fragtomkostninger ved Forsendelser til Provinsen.

I den første Halvdel af Juli d. A. har Arrestanten frastjaalet Komiteen en Del tilsammen til 6 Kr. vurderede Konvolutter, der beroede frit fremme i Komiteens Kontor, hvor Arrestanten opholdt sig i lovligt Ærinde.

Arrestanten har dernæst henholdsvis den 6te og den 15 Juli d. A. paa Københavns Pengepostkontor paa tvende til Komiteen adresserede Postanvisninger, hver lydende paa 22 Kr., hævet dette Beløb, som han derefter tilegnede sig og forbrugte.

Begge disse Postanvisninger havde Arrestanten paa Bagsiden falskelig kvitteret med Navnet J. Carlsen — i det ene Tilfælde i Forbindelse med Komiteens Stempel — og Beløbene udbetaltes Arrestanten i Tillid til Underskrifternes Ægthed.

Medens den ene af disse Postanvisninger maa antages af det paa-gældende Postbud at være afleveret til Arrestanten paa Kontoret, har han paa Pengepostkontoret erholdt den anden udleveret, efter først til paagældende Postfunktionær at have afleveret en af Arrestanten skrevet og med Dr. Carlsens Navn falskelig underskrevet Fuldmagt for Arrestanten til at modtage bemeldte Postanvisning, samt, da denne Fuldmagt ikke ansaas for fyldestgørende, efter for Funktionærerne at have forevist en af Komiteen til Arrestanten udstedt saakaldt Generalfuldmagt, der imidlertid kun lød paa Ret til at kvittere for Modtagelsen af Komiteens Indsamlingsbøsser.

I Tiden fra 23 Juli til 1 August d. A. har Arrestanten endvidere til Firmaet J. Chr. Petersen indleveret 5 af ham skrevne Rekvissions-sedler paa Papir og Konvolutter. Samtlige disse Sedler havde Arrestanten, til Dels i Forbindelse med Afbenyttelse af Komiteens Stempel, falskeligen underskrevet »for Børnehjælpskomiteens Forretningsudvalg L. Chr. Møller-Lund«, og i Tillid til Ægtheden af disse Underskrifter leverede Firmaet derefter til Arrestanten de rekvirerede Varer, der havde en samlet Værdi af 100 Kr., og hvorover Arrestanten derpaa disponerede i egen Interesse.

I Tiden fra 30 Juli til 6 August d. A. har Arrestanten endvidere til Firmaet L. Levison jun. indleveret 5 af ham skrevne Rekvissions-sedler af lignende Indhold.

I Tillid til Ægtheden af disse Rekvissionssedler, som Arrestanten falskelig havde underskrevet »for Børnehjælpskomiteens Forretningsudvalg J. Carlsen. L. Chr. Møller-Lund«, leverede Firmaet derefter til Arrestanten de bestilte Varer, der havde en samlet Værdi af 66 Kr., og som Arrestanten derefter solgte i egen Interesse.

Til samme Firma indleverede Arrestanten derhos den 11 August en af ham skrevet og paa samme Maade falskelig underskrevet Rekvissionsseddel, lydende paa 1500 Kuponsbøger, som det var hans Hensigt at afhænde i egen Interesse.

Denne Bestilling, der androg et Beløb af 45 Kr., blev imidlertid ikke effektueret forinden Arrestantens Anholdelse.

Til Firmaet S. Friedländer har Arrestanten yderligere henholdsvis den 3dje, 4de og 7de August d. A. indleveret 3 af ham skrevne Rekvissionssedler af lignende Indhold, som han falskeligen havde under-

skrevet »Børnehjælpskomiteen af 6/5 04. J. Carlsen, Dr. med. L. Chr. Møller-Lund, Lærer«.

I Tillid til Ægtheden af disse Underskrifter har Firmaet derefter leveret Arrestanten de bestilte Varer af samlet Værdi 50 Kr., hvorefter Arrestanten i egen Interesse har bortsolgt disse Varer.

Endelig har Arrestanten den 12 August d. A. til samme Firma indleveret en af ham skrevet og paa samme Maade falskelig underskrevet Rekvisitionseddél, lydende paa 1500 Kuponsbøger, at levere samme Dag inden Kl. 4 Eftermiddag.

For at fremskynde Ekspeditionen af denne Levering, som det var hans Agt at sælge til Grosserer Jens Christian Andersen, afleverede Arrestanten senere samme Dag til Firmaet følgende af ham affattede Skrivelse:

Nygade 4⁴, 12 s 04.

Hr. S. Friedländer.

Vi venter meget paa Kuponsbøgerne. Behag at sende dem i Morgen inden Kl. 11 til Cafeen, Admiralgade, hvor vort Bud nemmere faar dem ud.

Ærb.

p. Børnehjælpsk. 6te Maj.
Forretningsudvalget,

som han falskelig havde underskrevet

J. Carlsen, Dr. med.

Da Firmaet imidlertid forhørte sig nærmere hos Komiteen angaaende denne Bestilling, der androg et Beløb af 120 Kr., blev Arrestantens Uredeligheder opdagede og han anholdt.

Det var Arrestantens Hensigt ved Salget af disse Kuponsbøger til nævnte Grosserer Andersen for denne at angive, at han havde købt dem paa Auktion, hvorfor han i Forvejen havde underskrevet en, en Udleveringsordre vedhæftet Kvittering, lydende bl. a. paa, at Hr. C. Mortensen paa Auktion i Pustervig den 11 August havde købt Katalog Nr. 611 ab: 3 Pakker Papir og 3 Pakker Kuponsbøger, og herfor, iberegnet Salær, betalt 28 Kr. 25 Øre. Denne Kvittering, som Arrestanten falskeligen havde underskrevet med Navnet C. P. Hansen — ved hvilken Underskrift han ikke vil have sigtet til nogen bestemt Person — fik Arrestanten imidlertid ikke Lejlighed til at give fra sig, idet Rekvisitionen paa Kuponsbøgerne som anført ikke blev effektueret.

Arrestanten har erkendt, at han ved samtlige de anførte Underskrifter J. Carlsen og L. Chr. Møller-Lund har sigtet til fornævnte Dr. med. Carlsen og Lærer Møller-Lund, samt at han ved disse Underskrifter har bestræbt sig for at efterligne de paagældendes Haandskrifter.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., 253, 268, 270 og 275, sidst nævnte § jfr. § 263, og disse 2 §§ til Dels jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Tirsdag den 13 December.

Nr. 10. **Generaltolldirektoratet** (den konstituerede Kammeradvokat)

contra

Grosserer Otto Jørgensen (Lunn),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ansvar for Toldsvig.

Københavns Gæsterets Dom af 5 Juli 1901: Den under Hovedsagen omhandlede Told- og Bøderesolution bør være ophævet. I Kontrasagen bør Hovedcitanten, Grosserer Otto Jørgensen, som eneste Indehaver af Handelsfirmaet »Københavns Sækkelager«, for Tiltale af Kontracitanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet paa Toldvæsenets og Statskassens Vegne, fri at være. Hoved- og Kontrasagens Omkostninger ophæves. Der forelægges Overretssagfører Dam-Nielsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 9 Juni 1899 fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Hvad angaar Tiden før Efteraaret 1897, ere de Oplysninger, der foreligge om Indstævntes Forhold med Hensyn til Indførelsen af Bomuldsfrøsække, ikke tilstrækkelig sikre til paa dem at bygge en Domfældelse af ham for Toldsvig. Derimod maa det ved Indstævntes Tilstaaelse under det i den indankede Dom omtalte Forhør i Forbindelse med de foreliggende, til Dels efter Dommens Afsigelse erhvervede Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at Indstævnte efter det omtalte Tidspunkt har paa den i Toldkontrolør Fayes Rapport fremstillede Maade forpakket de af ham indførte Bomuldsfrøsække for at undgaa at svare Told af Sækkene efter den ved Lov af 4 Juli 1863 § 1 Pos. 148 og 149 hjemlede Sats af 24 β eller 20 β pr. Pd., samt at det er lykkedes ham paa denne Maade at opnaa sin Hensigt. Som Følge heraf afgiver Toldforordningen af 1 Februar 1797 § 107 fornøden Hjemmel for Appellantens Paastand om, at Indstævnte, foruden at svare Told af de indsnegne Sække, tilpligtes at betale Sækkenes Værdi — idet der ikke nu kan blive Spørgsmaal om Konfiskation —, samt at han endvidere som tidligere én Gang straffet for Toldsvig anses med en Bøde af $\frac{1}{4}$ af Sækkenes Værdi, i hvilken Henseende det maa være uden Betydning, at de Kvitteringer, der af Toldvæsenet den Gang udfærdigedes for Modtagelsen af de ham ikendte Bøder, der i Virkeligheden betaltes af ham, paa hans Foranledning stiledes til Personer, ved hvem Bødebeløbene indbetaltes. Ifølge Proceduren og Sagens Oplysninger maa Antallet af de af Indstævnte paa den angivne Maade siden Efteraaret 1897 indførte Sække antages at have udgjort 5445, og Sækkenes

Værdi, som Indstævnte efter det anførte vil have at tilsvare, at andrage	3811 Kroner 50 Øre,
saaledes at den af Indstævnte forskyldte Bøde udgør.	952 — 87 —
Da Indstævnte ikke har benægtet Appellantens Paastand om, at mindst $\frac{3}{4}$ af de omtalte Sække vare flerfarvede og højst $\frac{1}{4}$ ensfarvede, jfr. de ovennævnte Pos. 148 og 149, udgør Tolden af Sækkene i alt	2556 — 84 —

Indstævnte vil herefter have at betale Appellanten i alt 7321 Kroner 21 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra Kontrastævningens Dato, til Betaling sker, hvorhos han findes at burde tilsvare den konstituerede Kammeradvokats Salær i begge Instanser med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Grosserer Otto Jørgensen, bør til Appellanten, Generaldirektoratet for Skattevæsenet eller nu Generaltolddirektoratet, betale 7321 Kroner 21 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 22 December 1899, til Betaling sker. Saa bør han og til den konstituerede Kammeradvokat betale i Salarium 300 Kroner samt til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende ifølge Hoved- og Kontrastævning procederede Sag fremgaar der af Sagens Oplysninger følgende:

Ved Rapport af 23de Marts 1899 til Københavns Overtoldinspektorat indberettede Toldkontrolør Faye, at Hovedcitanten, Grosserer Otto Jørgensen, Indehaver af »Københavns Sækkelager«, den 16de s. M. af Toldkontrollen var bleven greben i Toldsvig, idet han ved Indførsel fra Frihavnen af en Del almindelige Sække af graat Lærred til en Told af 2 Skilling pr. Pd., mellem disse havde »forpakket« eller skjult 60 Bomuldssække, hvoraf der skulde svares en betydelig højere Told. Det hedder i Rapporten herom, at Hovedcitanten selv havde tilstaaet at have saavel ved denne Lejlighed som tidligere indført Bomuldssække til den lavere Told ved at indpakke dem i raa Lærredssække og lægge dem nederst i det paagældende Parti, saaledes at der stabledes Sække af raa Lærred oven paa, hvilket hidtil var undgaaet Toldkontrollens Opmærksomhed.

Næst at nævne, at der i November 1897 var ikendt Hovedcitanten tvende Bøder for Toldsvig, udtalte Kontroløren derhos, at han havde Grund til at antage, at Hovedcitanten havde defrauderet i et betydeligt Omfang, uden at det dog tilnærmelsesvis kunde bestemmes,

i hvor stort Omfang, og indstillede, at Sagen med Hensyn hertil søgtes opløst gennem Forhør ved Kriminal- og Politiretten.

Efter at Overtoldinspektoret derpaa havde foranlediget en saadan Undersøgelse, der sluttedes den 29 April s. A., afgav Kontrolør Faye under 17 Maj næst efter til Overtoldinspektoret en Rapport, hvori han — idet han paa Grundlag af de under Forhøret fremkomne Oplysninger og en anstillet Undersøgelse af Hovedcitantens Bøger og Korrespondance gik ud fra, at denne havde gjort sig skyldig i Toldsvig med Hensyn til 11601 Stk. Bomuldssække — ved Siden af at paastaa den Told, Hovedcitanten havde unddraget sig, erstattet, nedlagde Straffepaastand efter Toldforordningen af 1 Februar 1797 § 107 om en Bøde af Varens Værdi og om, at der tillige ikendtes Hovedcitanten, som tidligere straffet for Toldsvig, en Tillægsstraf af $\frac{1}{4}$ af Værdien. Det hele Beløb opgjordes derefter i Rapporten saaledes:

$\frac{1}{4}$ af Sækkeantallet udgør 2900 Stk. à 98 Kv. = 2842 Pd. Pos. 149	
à 20 Skilling Told	Rdl. 592 08
$\frac{3}{4}$ af Sækkeantallet udgør 8701 Stk. à 98 Kv., Pos. 148	
à 24 Skilling Told	— 2131 72
	<u>Rdl. 2723 80</u>
eller	Kr. 5447 66
Værdien af 11601 Stk. Sække à 70 Øre . .	Kr. 8120 70
$\frac{1}{4}$ Tillæggsbøde	— 2030 17
	<u>— 10150 87</u>
Tilsammen	<u>Kr. 15598 53</u>

Efter at denne Paastand var godkendt af Overtoldinspektoret, meddelte Kreditoplagskassererkontoret under Københavns Toldbod ved Skrivelse af 20de s. M. Hovedcitanten, at hans Firma i Henhold til Rapport af 17de s. M. var ifaldet Bøde og Toldafgift som foran fremstillet.

Hovedcitanten indbragte derpaa ved Hovedstævning til Kontracitanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet paa Toldvæsenets og Statskassens Vegne, af 3 Juni s. A. Sagen for nærværende Ret, hvor han paastaar den omhandlede Told- og Bøderesolution ophævet og sig tillagt Sagens Omkostninger.

Kontracitanterne, der have givet Møde ved den konstituerede Kammeradvokat, paastaa sig under Hovedsagen frifundne for Hovedcitantens Tiltale og Hovedcitanten tilpligtet at udrede Salær til den kst. Kammeradvokat, hvorhos de under Kontrasagen paastaa Hovedcitanten tilpligtet at betale det foran specificerede Beløb 15598 Kr. 53 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Kontrastævningens Dato, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat.

Til Begrundelse af deres Paastand have Kontracitanterne gjort gældende, at Hovedcitanten under det foran omhandlede Forhør har forklaret, at han indtil i Efteraaret 1897 til Dels — nemlig naar Toldvæsenet ikke selv skønnede, at Sækkene ikke kunde betragtes som Handelsvarer, hvad i enkelte Tilfælde skete — har indført Bomulds-

frøsække toldfrit ved at afgive Erklæring paa Tro og Love om, at de havde været anvendte som Emballage og atter skulde anvendes paa denne Maade, samt erkendte, at han, efter at der i nævnte Efteraar, som i Kontrolør Fayes Rapport af 23 Marts 1899 ommeldt, var ikendt ham Bøder for Toldsvig i 2 Tilfælde af lignende Art, har pakket de af ham indførte Bomuldssække ind paa den Maade, som i sidst nævnte Rapport beskrives, hvilket han gjorde for at opnaa deres Indførelse til den billige Told.

Med Hensyn til det paastaaede Beløbs Størrelse have Kontracitanterne paaberaabt sig en under Forhøret fremlagt Opgørelse af det Antal Bomuldssække, som Hovedcitanten maa antages at have indført fra Udlandet i Aarene 1891—98, hvilken Opgørelse af Hovedcitanten er paategnet saaledes: »Ovenstaaende Antal Frøsække 13101 erkender jeg at have købt i Udlandet og indført til Københavns Toldsted. Dog forbeholder jeg mig at eftervise, at muligvis nogle af de accepterede Partier ikke ere endelig effektuerede og saaledes ikke indførte her til Toldstedet« — en Eftervisning, som dog ikke har fundet Sted.

Ved fra det nævnte Sækkeantal at drage »ca. 1500« Sække, der skulde bero ufortoldede i Frihavnen, udkommer det til Grund for Told- og Bødeberegningen lagte Antal af 11601 Sække.

Hovedcitanten har under Anbringende af, at de paaberaabte Udtalelser under Forhøret til Dels bero paa Misforstaaelser og i det hele ikke give et rigtigt Billede af, hvad der er foregaaet, fastholdt, at han overhovedet ikke har gjort sig skyldig i Toldsvig. Han har derhos fremsat forskellige Indsigelser mod Toldvæsenets Opgørelse, som han i hvert Fald ikke kan anse egnet til at hjemle dettes Paastand.

Han har saaledes anført, dels at han ikke er ansvarlig for de Indklareringer, der ere foretagne af Firmaet »Københavns Sækkelager« inden den 30 Juni 1894, paa hvilket Tidspunkt han først vil være bleven Indehaver af dette Firma, dels at der ikke kan gaas ud fra, at samtlige de af ham indførte Sække ere indgaaede ufortoldede, idet han har solgt en Del af dem til Kunder, som købte dem ufortoldede, og dirigeret en Del fra Frihavnen til andre Toldsteder, navnlig til Toldkontrollen paa den herværende Banegaard, hvor der efter hans uimodtagne Anbringende ikke beregnes Told af brugte Sække, dels endelig, at han ikke kan have noget Ansvar for de Tilfælde, i hvilke Toldkontrollen selv har skønnet, at Sækkene ikke kunde betragtes som Handelsvarer.

Hvad angaar den først nævnte Indsigelse findes Kontracitanterne ikke mod Hovedcitantens Benægtelse at have godtgjort, at der paa-hvilker denne noget Ansvar, i alt Fald ikke Ansvar som Hovedmand efter Frdn. 1 Februar 1797 § 107, for Tiden fra 1891 til 30 Juni 1894, i hvilken Henseende bemærkes, at Hovedcitantens Forklaring til Forhøret vel gaar ud paa, at han i Januar 1891 begyndte en selvstændig Forretning med Sække, men at der efter de af ham under Sagen tilvejebragte Oplysninger, derunder tvende Skrivelser fra Over-toldinspektoratet i København, henholdsvis af 13 September 1893 og 6 November 1894, maa gaas ud fra, at Firmaet »Københavns Sækkelager«, som af Hovedcitanten assereret, indtil den 30 Juni 1894 har haft til Indehaver en Tredjemand, efter hvem Hovedcitanten, der hidtil

havde været ansat som Agent og Korrespondent i Forretningen, først da har overtaget det.

Angaaende de øvrige af Hovedcitanten fremsatte Indsigelser bemærkes, at Kontracitanterne, som med Hensyn hertil bl. a. have henholdt sig til en under Sagen fremlagt Erklæring af 6 December 1900 fra Københavns 4de Toldinspektorat, maa anses at have erkendt, at uogle af de omhandlede Sække — om end efter deres Anbringende et ringe Antal — kunne være indklarede af andre end Hovedcitanten, at Kontracitanterne ikke have anført noget af Betydning mod Hovedcitantens Anbringende om til Dels at have dirigeret Sækkene fra Frihavnen til andre Toldsteder, og at der maa gives Hovedcitanten Medhold i, at der intet Ansvar kan paahvile ham i de Tilfælde, i hvilke Toldkontrollen har skønnet, at Sækkene ikke kunde betragtes som Handelsvarer.

Under de saaledes foreliggende Omstændigheder kan den af Hovedcitanten bestridte Resolution ikke anses hjemlet ved den omhandlede kalkulatoriske Opgørelse eller det i øvrigt under Sagen fremkomne, og da der ikke fra Kontracitanternes Side foreligger nogen subsidær Paastand — heller ikke med Hensyn til det i Kontrolør Fayes Rapport af 23 Marts 1899 ommeldte, den 16de s. M. passerede Forhold — eller nogen Dokumentation af, i hvilket Omfang Hovedcitanten, naar Opgørelsen ikke kan lægges til Grund, maatte have besveget Toldvæsenet, vil der i Hovedsagen være at give Dom efter Hovedcitantens Paastand, hvorhos Hovedcitanten i Kontrasagen vil være at frifinde for Kontracitanternes Tiltale.

Omkostningerne i begge Sager ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvoraf følger, at der ikke vil kunne tilkendes den konstituerede Kammeradvokat Salær.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Dam-Nielsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 9 Juni 1899 fremlagte Indlæg.

I øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 100.

Sorø Amtsraad (Møller)

contra

Arbejdsmand **Hans P. Hansen** (Ingen),

betreffende Betingelserne for Anbringelse af en Overkørsel.

Sorø Købstads ordinære Rets Dom af 14 Maj 1903: Citanten, Arbejdsmand Hans P. Hansen af Sorø Landsogn, bør være berettiget til ved Vejvæsenets eller hans egen Foranstaltning — dog at Valgretten i saa Henseende tilkommer de Indstævnte, Sorø Amtsraad — og paa hans Bekostning at erholde anbragt en Overkørsel i 5 Alens Bredde over Landevejsgroften til hans Ejendom, Matr. Nr. 22 m, Sorø lille Ladegaard i Sorø Landsogn, saaledes at der i Grøftebunden inden

Tilfyldningen nedlægges 6" Cementrør eller glaserede Rør og anbringes en Stensætning for hver af denne Lednings Ender, men uden at der hertil knyttes nogen Betingelse betræffende Efterbetaling for Anlæg af brolagt Rendesten og Vedligeholdelse af en saadan eller Udstedelse af den oven omhandlede, af de Indstævnte forlangte Deklaration. Sagens Omkostninger ophæves.

Lardsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 September 1903: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 18 Januar d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis. I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Lardsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Efter at Appellandstævnte, Arbejdsmand Hans P. Hansen af Sorø Landsogn, havde købt en ved Nordsiden af København-Korsør Landevej beliggende Parcel af Ejendommen Matr. Nr. 22 f af Sorø Lille Ladegaard, Sorø Landsogn, hvilken Parcel senere ved Landbrugsministeriets Skrivelse af 28 Maj 1902 blev særlig skyldsæt som Matr. Nr. 22 m med Hartkorn $\frac{1}{2}$ Alb., Gammelskat 7 Øre, indgav han, der vilde bebygge Parcelen, som ikke tilgrænses anden Vej end den oven nævnte, den 9de Maj 1902 til Sorø Amts Vejinspektør Andragende om Tilladelse til at anbringe en Overkørsel fra bemeldte Landevej over Vejgrøften til Parcelen eller om, at Vejvæsenet selv paa hans Bekostning vilde anbringe en saadan. Som Svar herpaa meddeltes der ham under 20de s. M. Tilladelse til at anlægge en 5 Alen bred Overkørsel over Vejgrøften til hans Ejendom imod inden Tilfyldningen efter Vejvæsenets Anvisning at nedlægge 6" Cementrør eller glaserede Rør i Grøftbunden og at anbringe en Stensætning for hver af Ledningens Ender, hvorhos Tilladelsen yderligere betingedes af, at han i Henhold til nogle af Amtsraadet den 30 Maj 1899 vedtagne Bestemmelser angaaende Tilladelse til Tilfyldning af Landevejstrøfter straks betalte 5 Kr. for Anlæggets Vedligeholdelse, som overtoges af Vejvæsenet, og derhos underskrev og som Behæftelse paa Ejendommen lod tingløse en Deklaration, hvorved han forpligtede sig til, naar det muligen en Gang maatte blive forlangt af Sorø Amtsraad, at betale Udgifterne til en Rørlægning og Tilfyldning af Vejgrøften foran hele Ejendommens ca. 19 Alen lange Façade mod Landevejen og til Anlægget af en 3 Fod bred, brolagt

Rendesten derover, for Tiden anslaaede til 76 Kr., samt dernæst at betale til Amtsraadet en Gang for alle en Afgift af 2 Kr. pr. løbende Alen Façade for den fremtidige Vedligeholdelse heraf, altsaa 38 Kr., dog med Fradrag af de oven nævnte alt betalte 5 Kr.

Appelindstævnte, der følte sig brøstholden ved denne Afgørelse, indgav den 8 Juni s. A. en Besværing til Indenrigsministeriet over de af Amtsraadet saaledes stillede Betingelser for Tilladelsens Meddelelse, men fik under 12 November s. A. det Svar fra Ministeriet for offentlige Arbejder, at Ministeriet under Hensyn til de i Fdg. 13 December 1793 § 80 givne Bestemmelser maatte formene, at Amtsraadet var berettiget til at gøre Meddelelsen af den ansøgte Tilladelse afhængig af de Betingelser, som Raadet i saa Henseende maatte anse for hensigtsmæssige, og at Ministeriet saaledes ikke saa sig i Stand til at foretage videre i Sagen.

Appelindstævnte anlagde derefter Sag ved Sorø Bytings ordinære Ret mod Appellanten, Sorø Amtsraad, under hvilken han paastod disse tilpligtede at meddele ham den oven nævnte Tilladelse uden nogen dertil knyttet Betingelse betræffende Efterbetaling for eventuelt Anlæg af brolagt Rendesten og Vedligeholdelse af en saadan eller Udstedelse af en Deklaration af oven anførte Indhold, hvorhos han paastod sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst. Appellanterne paastode Sagen afvist eller sig frifundne, med Tillæg henholdsvis af Kost og Tæring og Sagens Omkostninger, idet de bl. a. gjorde gældende, at Sagen angik et administrativt Anliggende, der som saadant laa udenfor Domstolens Ressort.

Ved fornævnte Rets Dom af 14 Maj d. A. toges imidlertid Appelindstævntes Paastand for saa vidt til Følge, som han kendtes berettiget til ved Vejvæsenets eller hans egen Foranstaltning — efter Appellanternes Valg — og paa egen Bekostning at erholde anbragt en Overkørsel i 5 Alens Brede over Landevejsgrøften til hans Ejendom, Matr. Nr. 22 m, saaledes at der i Grøftbunden inden Tilfyldningen nedlægges 6" Cement- eller glaserede Rør og anbringes en Stensætning for hver af Ledningens Ender, men uden at der hertil knyttes nogen Betingelse betræffende Efterbetaling for Anlæg og Vedligeholdelse af brolagt Rendesten eller Udstedelse af fornævnte Deklaration, medens Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom have Appellanterne ved Stævning af 6 Juni d. A. indanket her for Retten, hvor de have gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastande samt paastaaet sig tillagt Appellens Omkostninger, medens Appelindstævnte, skøndt lovlig stævnet, hverken er mødt eller har ladet møde her for Retten.

Det Spørgsmaal, hvorom Tvisten mellem Parterne drejer sig, nemlig om, hvor vidt Appellanterne have været berettigede til at betinge Tilladelsen til Overkørselen af, at Appelindstævnte underskriver og lader tingløse paa sin Ejendom den foran omtalte Deklaration — et Spørgsmaal, som Domstolene findes kompetente til at afgøre — maa besvares benægtende. Efter Indholdet af de i Deklarationen for Tilladelsens Meddelelse stillede Vilkaar samt det i øvrigt foreliggende maa der gaas ud fra, at disse Vilkaar ikke nødvendigvis eller blot begrundes ved det begærede Anlæg af Overkørsel over Vejgrøften, men tilsigte at paalægge Ejeren af den paagældende Ejendom Forpligtelse

til at yde et særligt Bidrag til kommunale Foranstaltninger, der ikke staa i Forbindelse med det nævnte Anlæg. Men at gøre Tilladelsens Meddelelse afhængig af saadanne Vilkaar, savner Hjemmel i Lovgivningen og maa anses uforeneligt med Bestemmelserne i Vejforordningens § 80.

Den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger der ikke findes Føje til at forandre i Appellanternes Favør, vil herfter i det hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten ville være at ophæve, Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdagen den 14 December.

Nr. 339. Højesteretssagfører Liebe
 contra
 Carl Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for uterligt Forhold overfor et 14-aarigt Pigebarn og for Betleri.

Bølling Nørre Herreders Ekstrarets Dom af 30 September 1904: Arrestanten Carl Jensen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 — to — Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kiær, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Jensen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 Oktober 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Jensen til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Carl Jensen for uterligt Forhold overfor et 14-aarigt Pigebarn og for Betleri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1857, har tidligere været straffet ifølge Overrettens Dom af 25 September 1876 efter Straffelovene §§ 168 og 173, jfr. §§ 46 og 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ifølge Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 20 December 1883 efter Straffelovens § 173, jfr. §§ 46 og 39, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge Højesterets Dom af 29de Juli 1885 efter Straffelovens § 176, jfr. §§ 169 og 173, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ifølge Voer og Nim Herreders Ekstrarets Dom af 19de August 1887 efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, og Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Hatting Herreds Ekstrarets Dom af 25 Januar 1889 efter Straffelovens § 176, jfr. §§ 168 og 173, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ifølge Højesterets Dom af 4de December 1890 efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, med Tugthusarbejde i 2 Aar, ifølge Hatting Herreds Ekstrarets Dom af 1 August 1894 efter Straffelovens § 176, jfr. §§ 168 og 173, med Tugthusarbejde i 2 Aar, ifølge Hads Herreds Ekstrarets Dom af 18 Januar 1897 efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, og Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med Tugthusarbejde i 3 Aar samt ifølge Thyrsting-Vrads Herreders Ekstrarets Dom af 23de Juli 1900 efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Desuden har Arrestanten forhen været straffet en Gang alene for Betleri og gentagne Gange for Løsgænger, til Dels i Forbindelse med Betleri, senest ifølge Vordingborg søndre Birks Politirets Dom af 31te Januar 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 5, jfr. § 1, med Tvangsarbejde i 42 Dage.

Med Hensyn til den mod Arrestanten rejste Sigtelse for Betleri maa det ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste anses tilstrækkelig godtgjort, at han, som efter Udstaaelsen af den ham senest idømte Straf i nogen Tid skaffede sig sit Ophold ved Daglejerarbejde paa forskellige Steder i det sydlige og vestlige Jylland, senest i Eg mellem Grindsted og Varde, og som, da dette Arbejde i den sidste Del af Juli Maaned d. A. hørte op, i den følgende Tid indtil den 8de September d. A., da han blev anholdt, vandrede omkring i Jylland og forgæves søgte Arbejde, særlig paa større Gaarde, under denne sin Omvandren i alt væsenligt har ernæret sig ved Betleri, i hvilken Henseende han særlig har erkendt, at han den 7 September dette Aar i Sejerup under Bølling-Nørre Herreders Jurisdiktion har tilbetlet sig Madvarer.

For saa vidt Arrestanten dernæst er tiltalt for uterligt Forhold overfor et 14-aarigt Pigebarn, maa det paa samme Maade anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i saadant Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Da Arrestanten den oven nævnte Dags Eftermiddag gik ad Landevejen fra Brande til Tarm, mødte han i Mørkningen omtrent midt imellem Præstbro og Tarm — paa hvilken Strækning Vejen gaar gennem en meget øde Hedeegn, og hvor der kun findes et enkelt Hus ved Landevejen — et Stykke Øst for bemeldte Hus Pigebarnet Kirsten

Hansine Ingeborg Sørensen, der er født den 8 Februar 1890, og som ved denne Lejlighed var paa Vejen fra Tarm Station til Rahbæk, hvor hun har Ophold hos den derboende Husmand Niels Martinus Pedersen. Efter at Arrestanten havde spurgt Pigen om, hvor langt der var til Tarm, hvortil hun svarede, at der ikke var saa kort et Stykke, ytrede han, som følte sin Kønsdrift vaagne, at han nu havde gaaet i 3 Dage uden at træffe en Pige, og da hun kun besvarede dette med »Naa« og med at byde Farvel, sagde han til hende, at hun gerne kunde blive og tale lidt med ham. Da Pigen, der svarede, at det havde hun ikke Tid til, nu begyndte at løbe sin Vej, greb Arrestanten fat i hende med den ene Haand, og da det lykkedes hende at smutte fra ham, greb han hende med begge Arme om Skuldrene og væltede hende, der gav sig til at skribe højt — hvormed hun dog atter standsede, da Arrestanten ifølge hendes Forklaring truede hende med Prygl — og som satte sig til Modværge saa godt, hun kunde, omkuld i den nordre Landevejsgrøft, hvor hun kom til at ligge op ad den udvendige Skraaning med den højre Arm under sig.

Arrestanten lagde sig derpaa oven paa Pigen, saaledes at hun ikke kunde røre sin venstre Arm, og trængte sine Ben ind imellem hendes, hvorpaa han løftede hendes Kjole og Skorter op samt nedknappede hendes Benklæder ved den ene Side, medens han rev dem ned ved den anden Side, hvilket let lod sig gøre, da Knaphullet var noget for stort. Derpaa skød han Pigens Særk til Side, saaledes at hendes Mave og Underliv blottedes, hvorefter han, der havde fremtaget sit Lem, gjorde Samlejebevægelser, hvorunder han med Lemmet berørte Pigen dels paa Underlivet, dels i Skrævet, uden at han dog gjorde Forsøg paa at føre sit Lem ind i hendes Kønsdele, hvad der efter hans Forklaring ej heller var hans Hensigt, idet han, som han har udsagt, ikke vilde spolere Pigen, men ikkun vilde tilfredsstille sin Kønsdrift ved paa den anførte Maade med sit Lem at berøre Pigen mellem hendes Ben og paa hendes blottede Underliv.

Medens Arrestanten saaledes laa oven paa Pigen, gav hun sig til at græde, hvorfor Arrestanten sagde til hende, at nu var han snart færdig, og da han, efter i nogle Minutter at have ligget over hende, mærkede, at Sædafgang var ved at finde Sted, rejste han sig op og lod Sæden gaa fra sig paa Jorden.

Pigen rejste sig ligeledes straks og løb bort fra Stedet hen til en i Sejerup boende Husmand, der efter hendes Anmodning fulgte hende hjem, hvor hun, der i Begyndelsen var i stærk Sindsbevægelse, efter at være faldet noget til Ro, fortalte ovennævnte Husmand Niels Martinus Pedersen og dennes Hustru det væsenligste af, hvad der var passeret.

Ifølge Arrestantens Forklaring har han ikke kunnet erindre, at han, da Kirsten som oven for anført gav sig til at skribe højt, truede hende med Prygl, og han har derhos udsagt, at han under alle Omstændigheder ikke vilde have iværksat en saadan Trusel, men at han mulig nok i en barsk Tone sagde til hende, at hun skulde tie stille. I øvrigt maa det efter det oplyste antages, at Arrestanten var Pigen overlegen i Kræfter og at det var hende umuligt at komme fra ham, da han laa oven paa hende.

Ifølge den af Husmand Pedersen afgivne Forklaring undersøgte han og hans Hustru straks næste Morgen det Tøj, som Pigen havde

haft paa, uden paa dette at finde Spor, der kunde tyde paa, at Sædafgang havde fundet Sted, ligesom Tøjet ikke var iturevet, og en af vedkommende Distriktslæge, der den 10 September d. A. undersøgte Pigen, afgiven Erklæring af samme Dato gaar ud paa, at der intet Tegn fandtes paa, at coitus havde været fuldbyrdet eller forsøgt, men at Pigen efter sin Alder er saa kraftig og veludviklet i legemlig Henseende, at coitus meget vel kunde have været udført.

Pedersen har endvidere forklaret, at Pigen vel er kraftig 'og ret stor af sin Alder, men at hun har gaaet paaklædt som et Barn og navnlig været iført kort Kjole og korte Skorter, og Arrestanten har erkendt, at han efter hendes Klædedragt og Udseende at dømme kunde skønne, at hun ikke var nogen voksen Pige endnu.

Endelig har Pedersen forklaret, at Pigen er flink og sædelig, samt at han og hele hans Familie holder meget af hende, medens Arrestanten har udsagt, at han godt ved, at han har gjort Uret og Synd imod Pigen, men at det, naar Kønsdriften kommer op i ham, næsten er ham umuligt at faa Magt over sig selv, hvorimod han bag efter al Tid angrrer, hvad han har gjort.

For sit ommeldte Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 176, jfr. §§ 174 og 168, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3, men Straffen, som er bestemt til Tugthusarbejde i 2 Aar, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Strafarbejde i 4 Aar.

Nr. 303.

Advokat Halkier

contra

Jens Christian Bøgh (Def. Winther),

der tiltales for Kvaksalveri, ulovlig Medikamenthandel og uberettiget Dyrlægepraksis.

Gjording Malt Herreders Ekstrarets Dom af 15de Juni 1904: Tiltalte, Indsiddet Jens Christian Bøgh af Holsted Station, bør bøde til Ribe Amts Fattigkasse 400 Kr. og til Gjording-Malt Herreders Politikasse 25 Kr. samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Smidt i Holsted og Sagfører Therkildsen i Ribe, 25 Kr. til den først nævnte og 15 Kr. til den sidst nævnte. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 August 1904: For saa vidt Sigtelserne for ulovlig Medikamenthandel og uberettiget Dyrlægepraksis angaar, bør Tiltalte Jens Christian Bøgh for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I øvrigt bør Tiltalte til Ribe Amts Fattigkasse bøde 200 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 20 Kr. til den første og 15 Kr. til den

sidste samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overrets sagfører Sørensen og Justitsraad Neckelmann, 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt angaar Sigtelsen for uberettiget Dyrlægepraksis vil Sagen være at afvise fra Højesteret, da Størrelsen af den Bøde, som Tiltalte mulig kunde have forskyldt for det i den indankede Dom omtalte Forhold, ikke vilde kunne udgøre summa appellabilis.

I øvrigt vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde, der i det væsenlige kunne tiltrædes, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

For saa vidt angaar Sigtelsen for uberettiget Dyrlægepraksis afvises Sagen fra Højesteret. I øvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Christian Bøgh til Advokat Halkier og Højesterets sagfører Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Christian Bøgh af Holsted, der maa antages at være født i Aaret 1847, tiltales under nærværende Sag for Kvaksalveri, ulovlig Medikamenthandel og uberettiget Dyrlægepraksis.

Ifølge Sagens Oplysninger har Tiltalte — der i Aaret 1900 var sat under Tiltale for lignende Forseelser som de oven nævnte, idet det bl. a. var lagt ham til Last, at han skaffede syge Personer Medikamenter og Lægeraad fra en i Langensalza i Hannover boende Mand ved Navn Günther — ved Højesterets Dom i den paagældende Sag af 7 Januar 1901 været anset dels efter Lov af 3 Marts 1854, jfr. Frdn. 5 September 1794 § 5, dels efter Frdn. 4 December 1672 § 30, sammenholdt med Plakat af 1 December 1779, med en Bøde til Amtets Fattigkasse af 300 Kr., medens Sagen, hvorunder Tiltalte derhos ved den indstævnte Overretsdøm af 10 September 1900 for uberettiget Dyrlægepraksis blev anset efter Lovgivningens Grundsætninger med en Bøde til vedkommende Politikasse af 20 Kr., for saa vidt blev afvist fra Højesteret som manglende summa appellabilis. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste maa det nu anses tilstrækkeligt godtgjort, at han efter den Tid er vedblevet med i betydeligt Omfang at skaffe her i Landet boende Personer, der henvendte sig til ham og angav, at de led af bestemte Sygdomme, eller at de følte sig syge, Medikamenter samt Raad til Bekæmpelse af Sygdommene fra oven nævnte Günther, der maa antages at være Apoteker og at drive Handel med af ham fabrikerede homøopatiske Læge-

midler. Det fremgaar dernæst af Sagens Oplysninger, at Tiltalte herved har brugt den Fremgangsmaade, at han, efter at de paagældende Personer havde fortalt ham, hvad de fejlede, i hvert enkelt Tilfælde har skrevet og til Günther afsendt Breve, indeholdende en paa Tysk affattet Fremstilling af de Sygdomssymptomer m. v., som han havde faaet meddelt, samt Anmodning til Günther om at sende Medikamenter og give Raad mod de saaledes beskrevne Sygdomstilfælde, hvorhos Günther i Brevene, som Tiltalte lod fremtræde som Henvendelser fra Patienterne personlig, anmodedes om at sende det ønskede under Patienternes egne Adresser til en i Foldingbro paa den søndre Side af Grænsen boende Købmand, hos hvem Tiltalte gav Patienterne Anvisning paa at afhente Medikamenterne m. v. nogle Dage efter. De nævnte Anmodninger ere derefter i hvert enkelt Tilfælde blevne efterkomne af Günther ved Afsendelse med Posten af Medikamenter efter de opgivne Adresser til Aflevering hos den oven ommeldte Købmand, og med Medikamenterne fulgte dernæst Günthers Anvisning til Brugen af samme, hvilke Brugsanvisninger, der vare affattede paa Tysk og i flere Tilfælde endvidere indeholdt Diætforskrifter og lignende, de paagældende Patienter derefter have faaet oversat af Tiltalte, der enten ved denne Lejlighed eller allerede ved den første Henvendelse til ham har ladet sig betale for sin Ulejlighed, som Regel med 2 Kr., i hvilken Henseende Tiltalte maa antages i alt Fald i de fleste Tilfælde paa de paagældendes Spørgsmaal i saa Henseende at have svaret, at han plejede at faa dette Beløb. Tiltalte har nu vel under Sagen fastholdt, at han ikke har udspurgt vedkommende Patienter eller underkastet disse nogen selvstændig Undersøgelse, men kun har ladet dem forklare, hvad de selv mente at fejle, samt at han ikke overfor Patienterne har udtalt sig om, hvilke Sygdomme de efter hans Formening lede af, eller paa egen Haand givet dem Raad; men selv afset fra, at det af Sagens Oplysninger og derunder af de af flere Vidner afgivne beedigede Forklaringer fremgaar, at Tiltalte i alt Fald i nogle Tilfælde har nøjere undersøgt vedkommende Patienter, til Dels endog efter at de havde blottet de syge Dele af Legemet for ham, og til dem udtalt sig om Beskaffenheden af de Sygdomme, de led af, maa Tiltalte, naar hans egen Forklaring lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, anses at have taget de vedkommende syge under Kur og saaledes, idet han maa anses at have erkendt ikke at have nogen som helst Ret til at praktisere som Læge, gjort sig skyldig i Kvaksalveri, idet det i saa Henseende maa anses for ligegyldigt. om de Raad, han lod de paagældende Patienter tilflyde, stammede fra ham selv eller fra tidt ommeldte Günther, der efter det oven bemærkede er uberettiget til her i Landet at udøve Lægepraksis, ligesom det ogsaa maa blive uden Betydning, at han, som oven meldt, gav Brevene til Günther Form af Henvendelse fra Patienterne personlig.

Med Hensyn til Sigtelsen for ulovlig Medikamenterhandel fremgaar det af Sagens Oplysninger, at de oven ommeldte Medikamenter — der af Günther bleve sendte mod Efterkrav, og som efter det oplyste i de aller fleste Tilfælde have bestaaet af Medicin, i enkelte Tilfælde af Pulver, Salve og Vædske til Indgnidning samt saakaldet »Sundheds-kaffe« — efter at være blevne indløste af den oven nævnte, i Folding-

bro paa den sydlige Side af Grænsen boende Købmand, ere blevne udleverede af denne til de Personer, for hvem de vare bestemte, og at han af disse har faaet sine Udgifter ved Indløsningen godtgjort, hvorhos det efter det foreliggende maa antages, at tvende af de under Sagen ommeldte Patienter — en i Sønder Vejrup boende Husmandskone og en i Holsted Stationsby boende Møller, den første to Gange og den sidste en Gang — have faaet den for dem bestemte Medicin tilbragt af Tiltalte, og at denne har modtaget Betaling for samme.

Ligesom der imidlertid efter det foreliggende ikke er Føje til at antage, at der i disse Tilfælde fra Tiltaltes Side har fundet nogen Forhandling af Medicinen Sted — i hvilken Henseende Tiltalte har forklaret, at han, da han tilfældigvis var i Foldingbro og saa, at der laa Medicin til den ommeldte Husmandskone, indløste den og tog den med til hende, da han samme Dag skulde til Vejrup — saaledes findes de Omstændigheder, hvorunder Salget og Udleveringen af Medikamenterne efter det oven anførte i øvrigt har fundet Sted, idet Tiltalte navnlig ikke kan antages at have haft nogen økonomisk Fordel deraf, ikke at involvere noget Forhold fra Tiltaltes Side, hvorved han kan anses at have overtraadt Forbudet i Forordningen 4de December 1672 § 30 eller i øvrigt at have paadraget sig Ansvar for ulovlig Medicinhandel, og han vil derfor — selv om der gaas ud fra, at de under Sagen omhandlede Medikamenter henhøre til dem, hvis Forhandling er Apotekerne forbeholdt — for saa vidt Sigtelsen for denne Forseelse angaar, være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Hvad endelig Sigtelsen for uberettiget Dyrlægepraksis angaar, har Bolsmand Anton Jepsen forklaret, at da han for et Aars Tid siden henvendte sig til Tiltalte for at søge Raad for en Hest, som var lam, og fortalte Tiltalte, hvad den fejlede, sagde Tiltalte, at han vilde indhente Raad hos oven nævnte Günther og faa Medicin fra denne til Hesten, samt at Jepsen nogle Dage efter kunde hente Medicinen i Foldingbro, hvilket han ogsaa gjorde.

Efter Jepsens videre Forklaring fulgte der med Medicinen en paa Tysk affattet Brugsanvisning, som Tiltalte oversatte for ham, hvorefter der af Medicinen, som indeholdtes i tre smaa Flasker, skulde dryppes nogle Draaber paa et Stykke Brød, som Hesten fik at æde. Ved den af Tiltalte, der har erkendt Rigtigheden af Jepsens Forklaring i den ommeldte Henseende, i dette enkelte Tilfælde udøvede Virksomhed, for hvilken han ikke kan antages at have forlangt eller modtaget Betaling, kan han imidlertid ikke anses at have gjort noget Indgreb i den Eneret, der ifølge Fundatsen for Veterinærskolen af 23de Juli 1777 § 8, jfr. § 9, maa antages at tilkomme de eksaminerede Dyrlæger til at ernære sig ved Hestekure. Da der derhos ikke heller i øvrigt under Sagen foreligger Oplysning om, at Tiltalte har gjort noget Indgreb i den de eksaminerede Dyrlæger ifølge Lovgivningen tilkommende Eneret, vil han ligeledes, for saa vidt Sigtelsen for uberettiget Dyrlægepraksis angaar, være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

For sit Forhold i de oven ommeldte Henseender, for saa vidt det efter det anførte kan tilregnes ham til Straf, vil Tiltalte være at anse efter Lov 3dje Marts 1854, jfr. Forordning 5te September 1794 § 5,

med en Ribe Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 200 Kroner.

Torsdagen den 15 December.

Nr. 312.

Advokat Halkier

contra

Peter Vilhelm Tegner (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 255.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3dje September 1904: Tiltalte Peter Vilhelm Tegner bør straffes med simpelt Fængsel i en Maaned og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Simonsen og Hartmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Vilhelm Tegner til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Peter Vilhelm Tegner, der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 255, er født den 20 Juni 1848 og senest anset ved Højesterets Dom af 22 Marts 1904 efter Straffelovens § 256, jfr. § 255, med en Statskassen tilfaldende Bøde af 50 Kr.

Under den ved bemeldte Dom paakendte Sag var det godtgjort, at Tiltalte i vidt Omfang havde befattet sig med paa Grundlag af Kortoplægning at meddele Forudsigelser om fremtidige Begivenheder til Personer, der i Anledning af nogle af ham i Bladene indrykkede Avertissementer herom henvendte sig til ham, og at han havde ladet sig betale for denne sin Virksomhed ved at formaa de paagældende til at afkøbe ham et Glas Parfume til en Pris, varierende fra 50 Øre til 1 Kr. 50 Øre, hvorved han, der selv fabrikerede Parfumen, havde et Udbytte af ca. 15 Øre pr. Glas.

Under nærværende Sag er det ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han efter den 22 Marts d. A. er vedblevet med at avertere i Dagspressen om Kortoplægning og Kortud-

tydning, med at lægge Kort op for de ham besøgende Kunder og paa Grundlag heraf forudsige dem Begivenheder, der angaves at ville indtræffe, samt med at lade saadanne Kunder afkøbe ham Parfume til samme Priser som før, hvorved han vil have haft en ugentlig Fortjeneste af ca. 10 Kr.

Tiltalte har nu vel gjort gældende, at det ikke er for Kortoplægningen, men for Parfumen, at han har taget Betaling, og i saa Henseende navnlig henvist til, at de fleste af hans Annoncer fra den senere Tid indeholde en anbefaling af hans Parfume, men da Annoncerne med en enkelt Undtagelse tillige anbefale ham som Kortudtyder, ja for største Delen væsenligst fremtræde som Annoncer om Kortoplægning, da han efter sin egen Erkendelse efter den fornævnte Højesteretsdoms Afsigelse har drevet sin Forretning uden anden Forandring end den, der giver sig Udtryk i Formen af de af ham i Bladene indrykkede Annoncer, og da han, efter hvad han ligeledes har erkendt, har drevet Kortoplægning for at befordre Afhændelsen af Parfumen, maa det have staaet ham klart, at hans Kunder eller i hvert Fald en stor Del af disse kun have ladet sig bevæge til at yde ham Betaling for den tilbudte Parfume for her igennem at opnaa Kortoplægning og Kortudtydning.

Tiltalte, til hvis Anbringende om, at han har troet paa sin Evne til af Kortene at forudsige tilkommende Ting, der ikke kan tages noget Hensyn, vil herefter være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 255, efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i en Maaned.

Nr. 337. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Fritz Frederik Ferdinand Viggo Alfred Ingomar Michaelsen
(Def. Réé),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 9de Oktober 1904: Arrestanten Fritz Frederik Ferdinand Viggo Alfred Ingomar Michaelsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt betale alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Hasselbalch, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Knud Petersen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven

Viborg Landsoverrets Dom af 31 Oktober 1904: Arrestanten Fritz Frederik Ferdinand Viggo Alfred Ingomar Michaelsen bør hensættes til Forbedringshusharbejde i 18 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor samme Steds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og idet der efter Omstændighederne ikke vil kunne tages Hensyn til Tiltaltes Angivelse om at have købt de i Sagen ommeldte Koster, vil han, som i den indankede Dom sket, være at anse efter Straffelovens § 232 for femte Gang begaaet simpelt Tyveri, og da den valgte Straf findes passende, vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Fritz Frederik Ferdinand Viggo Alfred Ingomar Michaelsen til Højesteretssagførerne Høgsbro og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Fritz Frederik Ferdinand Viggo Alfred Ingomar Michaelsen for Tyveri.

Arrestanten er født i Aaret 1878 og har tidligere været straffet 1) ifølge Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 24de Maj 1897 efter Straffelovens § 228, jfr. § 47, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, 2) ifølge samme Rets Dom af 15 December 1897 efter Straffelovens § 230, jfr. § 54, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, 3) ifølge samme Rets Dom af 20 Juli 1899 efter Straffelovens § 185 og § 200, jfr. Lov 11 Maj 1897, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, 4) ifølge Esbjerg Købstads Politirets Dom af 16 Marts 1900 efter Lov 3 Marts 1900 § 3 og Frdg. 10 December 1828 § 13, jfr. § 10, med Tvangsarbejde i 18 Dage, 5) ifølge Aalborg Birks og Fleskum Herreds Ekstrarets Dom af 23de Maj 1900 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og 6) ifølge Lollands Sønderherreds Ekstrarets Dom af 5 Februar 1903 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Den 1 September d. A. anmeldte Søfrybøder Carl Emil Ludvigsen Balle for Politiet i Aalborg, at der i Tiden fra den foregaaende Dags Formiddag Kl. 11 og til Anmeldelsesdagens Formiddag Kl. 9 var bleven ham frastjaalen en stor, hvid Køjesæk, indeholdende Køjetøj og Arbejdstøj, samt en Trækasse med Papirer, som han til det først nævnte Tidspunkt havde stillet fra sig mellem nogle Brædestabler paa Baggers Tømmerplads ved Nyhavnsgade; han henledede derhos Politiets Opmærksomhed paa Arrestanten og paa neden nævnte Arbejdsmand Niels Peter Jensen, der havde været til Stede, da han stillede Sækken fra sig, og af hvilke Arrestanten ifølge Anmelderens Forklaring til den optagne Politirapport ved Bortgangen havde sagt til ham, at han skulde passe paa, at Tøjet ikke blev stjaalet, da Niels Jensen ikke var ærlig. Den 9de s. M. blev Arrestanten — der efter Udtaaelsen af den ham senest idømte Straf har opholdt sig i Aalborg, hvor han vil have ernæret sig ved tilfældigt Arbejde — anholdt af Politiet, og efter at han

paa Forehold havde erkendt at være i Besiddelse af den i Anmeldelsen ommeldte Køjesæk med Indhold, blev der ved Undersøgelse i hans Logi forefundne en Køjesæk, indeholdende 2 Sæt graat »Kedeltøj«, 1 Bomuldsundertrøje, 1 graa Jakke, 3 Par blaa Lærredsbeklæder, 3 blaa- og hvidstribede Skjorter, 1 hvid Skjorte, 1 blaa Lærredsjakke, 1 blaa Lærredsvest, 1 Par graa Sokker, 1 brun strikket Vest samt 1 Trækasse med Papirer og en Del Smaating; endvidere fandtes, som antagelig henhørende til de Anmelderen frakomne Genstande, i Arrestantens Seng et Sengetæppe og en Hovedpude.

Om den Maade, hvorpaa Arrestanten er kommen i Besiddelse af disse Genstande, har han afgivet en Forklaring, der gaar ud paa følgende:

Efter at Arrestanten, vistnok Mandag den 29 August d. A., havde været sammen med Fyrbøder Balle paa et Par Beværtninger, gik de efter Aftale om Bord i det i Aalborg Havn henliggende Dampskib »Henning« for at hente Balles Køjesæk med Indhold; om Bord i Skibet drak de i Fællesskab en Flaske Akvavit, hvorpaa Arrestanten tog Sækken og bar den hen paa Havnepladsen ved Baggers Plads.

Da Balle nu ytrede til Arrestanten, at denne skulde »smide det Skidt væk, det duer ikke til noget«, tilbød Arrestanten ham at afkøbe ham det hele for 2 Kr., hvad Balle gik ind paa, hvorpaa Arrestanten straks betalte ham med et Tokronestykke. Denne Handel fandt efter Arrestantens videre Forklaring Sted kort efter, at de havde sat Sækken ind paa Tømmerpladsen; Arrestanten og Balle vare da alene med hinanden, og de vare begge ikke saa lidt berusede.

Arbejdsmand Niels Peter Jensen — der ifølge sit eget Udsagn har været straffet for Tyveri, og som ikke er bleven stedt til Edsaflægelse — har forklaret, at han og Arrestanten en Dag i Slutningen af August d. A. kom i Selskab med nogle Fyrbødere fra Dampskibet »Henning«, og at Arrestanten, efter at de vare fulgte med Fyrbøderne om Bord paa Skibet, tilbød at bære Fyrbøder Balles Køjesæk i Land, hvorpaa Balle, Arrestanten og Jensen samlede gik i Land, idet Arrestanten bar Sækken. Paa Vejen bestemte Balle sig til at sætte Sækken ind paa Baggers Tømmerplads, idet han sagde, at han saa senere kunde hente den der, og de gik derfor alle tre hen og skjulte Sækken, hvorefter de gik hen paa en Beværtning, uden at Jensen dog kan huske hvilken, idet han var en Del beruset, hvilket ogsaa var Tilfældet med Balle og Arrestanten. Fra Beværtningen gik Jensen derpaa hjem.

Den følgende Dag traf han Arrestanten, der indbød ham hjem i sit Logi, og da Jensen her saa en Køjesæk og derpaa spurgte, hvorfra den hidrørte, svarede Arrestanten, at det var den Sæk fra i Gaar, og at han havde taget den hjem, fordi han var bange for, at den skulde blive stjaalet. Efter Jensens videre Forklaring tilføjede Arrestanten, at han nu vilde se, om han kunde finde Balle, hvis Bopæl han ikke kendte; derimod talte Arrestanten intet om, at han havde købt Sækken af Balle.

Medens Arrestanten — der efter sin Forklaring ikke mindes at have omtalt til nogen, at han har købt Effekterne af Balle — i øvrigt har benægtet, ved Jensens Nærværelse hos ham at have udtalt sig angaaende Sækken som af Jensen forklaret, har han derimod erkendt, at han til Jensen sagde, at han vilde se at finde Balle, idet det nemlig, efter hvad han videre har forklaret, var hans Hensigt at give denne

Lejlighed til at lade Handlen gaa tilbage, da han var paa det rene med, at Balle havde gjort en daarlig Handel, idet Effekterne vare betydelig mere værd end 2 Kr. Overensstemmende hermed vil han ogsaa i de følgende Dage uden Held have ledt efter Balle.

Fyrbøder Balle — der efter sin Erkendelse var noget paavirket af Spiritus under sit Samvær med Arrestanten, men dog ikke mere, end at han var fuldstændig klar over sine Handlinger — har hestemt benægtet, at han ved den under Sagen omhandlede Lejlighed solgte Køjesækken med Indhold til Arrestanten, eller at han betegnede sine nævnte Ejendele som værdiløse og opfordrede Arrestanten til at bortkaste dem.

I øvrigt har han forklaret, at Arrestanten var med til at bære Køjesækken i Land, men at det var N. P. Jensen, der, efter at de vare komne i Land, bar den hen til Baggers Plads, hvor den blev gemt saa godt som muligt, hvorefter de gik ind i en Beværtning paa Hjørnet af St. Hansgade og Nyhavnsgade.

Idet nu Fyrbøder Balle edelig har bekræftet, at de fornævnte Genstande — der, efter at være vurderede til i alt 6 Kr. 45 Øre, ere blevne ham udleverede — ere frakomne ham mod hans Vidende og Villie, samt da Arrestantens Forklaring om, hvorledes han er kommen i Besiddelse af Genstandene, er ganske ubestyrket og derhos modsiges af den af N. P. Jensen afgivne Forklaring, ligesom den gennemgaaende er præget af Usandsynlighed, findes der at foreligge et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis for, at han har været i ulovlig Besiddelse af de oftnævnte Effekter, og Arrestanten vil derfor for sit Forhold med Hensyn til disse i Overensstemmelse med de nævnte Lovbestemmelser være at anse med Straf, efter Omstændighederne for Tyveri, idet det i Sagen fremkomne skønnes tilstrækkelig bestemt at pege hen paa, at han, hvis Fortid desuden taler stærkt imod ham, selv har stjaalet Genstandene.

Derimod kan det ikke mod Arrestantens Benægtelse anses tilstrækkelig godtgjort, at han paa ulovlig Maade er kommen i Besiddelse af en under Sagen endvidere tilstedebragt, til 1 Kr. vurderet blaastribet Skjorte, som han, efter hvad der maa antages, den 4 September d. A. har solgt til en Tredjemand for 50 Øre, idet Fyrbøder Balle vel ogsaa har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til denne, men der ikke overfor Arrestantens Forklaring om at have erhvervet Skjorten, længe forinden han traf sammen med Balle, er tilvejebragt noget Bevis for sidst nævntes Ejendomsret med Hensyn til samme. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Færdig fra Trykkeriet den 29 December 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 40.

Torsdagen den 15 December.

Nr. 338.

Højesteretssagfører Rée

contra

Edmund Kristian Valdemar Hansen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29de Oktober 1904: Arrestanterne Edmund Kristian Valdemar Hansen, Aage Emil Nielsen og Johannes Frederik Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Hansen og Johannes Nielsen hver især i 1 Aar og Aage Nielsen i 8 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Gottschalch og Overretssagfører Nyholm, 15 Kr. til hver, udredes af alle 3 Arrestanter, en for alle og alle for en. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Edmund Kristian Valdemar Hansens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Rée og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Edmund Kristian Valdemar Hansen, Aage Emil Nielsen og Johannes Frederik Nielsen tiltales for Tyveri.

Arrestanten Hansen er født den 10 Februar 1878 og senest anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 2 Januar d. A. efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Den 26de*) September d. A. midt paa Dagen gik Arrestanterne Aage Nielsen og Johannes Nielsen op i Ejendommen Ny Kronprinsesse-gade Nr. 18 for, efter Aftale med Arrestanten Hansen, der ventede neden for, at betle i Ejendommen. Da de vare komne op i Ejendommens Kvistetage, opbrød de i tyvagtig Hensigt den aflaaede Dør, der førte ind til Instrumentmager Henrik Tanges Pulterkammer, men da de saa, at der kun var Værktøj at stjæle, og da de troede, at dette var vanskeligt at gøre i Penge, gik de ned til Hansen og fortalte ham, at de havde brudt et Pulterkammer op, men at der kun var Værktøj at stjæle, og at de ikke vilde stjæle dette, med mindre han paatog sig at pantsætte det. Dette erklærede Hansen sig villig til, hvorefter Aage Nielsen og Johannes Nielsen gik op paa Pulterkammeret og stjal en Del Værktøj og nogle Nøgler til samlet Værdi 10 Kroner. Arrestanten Hansen modtog derefter Størstedelen af Værktøjet, som han forgæves forsøgte paa at pantsætte hos 2 forskellige Pantelaanere, hvorefter Arrestanterne bleve anholdte.

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne være at anse:

Hansen efter Straffelovens § 230, 2det Stk., jfr. § 54 . . . efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Hansen og Johannes Nielsen hver især i 1 Aar og Aage Nielsen i 8 Maaneder.

Mandagen den 19 December.

Nr. 331.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Georg Frederik Larsen (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11te Oktober 1904: Arrestanterne Georg Frederik Larsen, Jens Edvard Nicolajsen, Edvard Christian Larsen, Axel Peder Senobi Pedersen og Kristian Karl Thomsen samt Tiltalte Julius Niels Peter Christensen bør straffes, Arrestanterne Georg Larsen, Edvard Larsen, Pedersen og Thomsen med Forbedringshusarbejde, Georg Larsen i 3 Aar, Edvard Larsen i 8 Maaneder, Pedersen i 2 Aar og Thomsen i 1 Aar, og Arrestanten Nicolajsen og Tiltalte Christensen med Fængsel paa Vand og Brød, Nicolajsen i 6 Gange 5 Dage og Christensen i 3 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører M. A. Meyer og Prokurator Nissen, 25 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Pedersen, dog at Arrestanterne Georg Larsen, Nicolajsen,

*) Skal være 21de.

Edvard Larsen og Thomsen samt Tiltalte Christensen deraf in solidum med ham bør udrede Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Georg Frederik Larsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Georg Frederik Larsen, Jens Edvard Nicolajsen, Edvard Christian Larsen, Axel Peder Senobi Pedersen og Kristian Carl Thomsen samt Tiltalte Julius Niels Peter Christensen tiltales: Arrestanterne Georg Larsen, Nicolajsen, Edvard Larsen og Pedersen for Tyveri, Arrestanten Pedersen tillige for Overtrædelse af Polititilhold, og Arrestanten Thomsen samt Tiltalte Christensen for Hæleri.

Arrestanten Georg Larsen er født den 22 April 1881 og anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Maj 1897 efter Straffelovens § 237, kfr. § 228, sammenholdt med §§ 37 og 21, med 15 Rottingslag, ved samme Rets Dom af 8 Januar 1898 efter Straffelovens § 228, jfr. § 64 og 54, § 228, jfr. til Dels § 54, § 238, jfr. til Dels § 64, og § 229, 4de Stk., samtlige §§ sammenholdte med § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved samme Rets Dom af 13 August 1898 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 25 Rottingslag, ved samme Rets Dom af 25 Juli 1899 efter Straffelovens § 228, jfr. til Dels § 46 og til Dels § 54, samt efter Lov om Værnepligt af 6te Marts 1869 § 7 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og en Statskassen tilfaldende Bøde af 10 Kr., ved samme Rets Dom af 19 Juni 1900 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ved samme Rets Dom af 6 Juli 1901 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestanternes og Tiltaltes egne Tilstaaelser samt det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

I. — — — — —

II. Natten mellem den 20de og 21de s. M.*) opholdt Arrestanterne og Tiltalte sig paa en herværende Beværtning, hvor de kom i Selskab med Guldsmedemester Helmuth Reinhard August Niebuhr, der trakterede dem med en Del Drikkevarer. Da Niebuhr, der var beruset, gik ud i en Gang, ved hvilken findes et Pissoir, for at forrette

*) April 1904.

et naturligt Ærinde, gik Arrestanterne Georg Larsen, Nicolajsen, Edvard Larsen og Pedersen ogsaa derud. Arrestanten Edvard Larsen har om det derefter passerede forklaret, at da han, der gik sidst, kom hen til Pissoiret og saa de 3 andre Arrestanter komme ud derfra sammen med Niebuhr, fik han, der havde været klar paa, at de var gaaet ud efter denne for at bestjæle ham, og som var fulgt efter dem i den Hensigt selv at deltage i Tyveriet, det Indtryk, at dette endnu ikke var lykkedes for dem. Han bestemte sig nu til selv at bestjæle Niebuhr og tog i denne Hensigt fat i ham og dansede rundt med ham, hvorpaa han under Dansen saa Lejlighed til i de 3 andre Arrestanters Overværelse, og idet han gik ud fra, at de billigede hans Forehavende og eventuelt vilde støtte dette, at stjæle ud af Niebuhrs Lomme en Tegnebog, indeholdende mindst 260 Kr. i rede Penge.

I Overensstemmelse hermed have Arrestanterne Georg Larsen, Nicolajsen og Pedersen forklaret, at de — Larsen og Pedersen ikke fra Begyndelsen af ville have haft til Hensigt at bestjæle Niebuhr ude i Gangen eller Pissoiret, medens Nicolajsen har erkendt, at han fulgte ud efter et Par af Medarrestanterne i den Tro, at de havde saadan Hensigt og for at deltage i Tyveriet — vare klare paa, at Edvard Larsen vilde bestjæle Niebuhr, da han gav sig til at danse med ham, samt at de bestemte sig til at være med i Tyveriet og eventuelt støtte dettes Udførelse, hvis det var nødvendigt.

I Henhold hertil har Arrestanten Pedersen erkendt, at han dansede frem og tilbage, »steppede«, mod Niebuhrs Ryg for »at give Edvard Larsen Tid til at arbejde«, medens de to andre Arrestanter have erkendt, at de blev staaende for at afvente Tyveriets Udførelse og for at faa Del i Udbyttet og derefter ogsaa saa paa, at Edvard Larsen stjal Tegnebogen.

Saa snart Tyveriet var begaaet, overleverede Arrestanten Edvard Larsen Tegnebogen til Arrestanten Nicolajsen, der kort efter overleverede denne til Arrestanten Georg Larsen inde paa Pissoiret, hvorpaa de alle forlod Beværtningen og senere, efter at Tiltalte Christensen havde faaet 20 Kr. af disse, delte Pengene ligelig mellem sig.

Efter disse Arrestanternes Forklaringer, og idet det bemærkes, at der intet Hensyn kan tages til, at Arrestanten Georg Larsen senere har ændret sin Forklaring derhen, at han vel stod og saa paa, at Edvard Larsen begik Tyveriet, for at faa sin Andel i Udbyttet, men at han ikke vilde have hjulpet ham, hvis det havde været nødvendigt, findes alle disse 4 Arrestanter at have paadraget sig Strafansvar som Gerningsmænd til dette Tyveri.

Arrestanten Thomsen har gjort sig skyldig i Hæleri, idet han, der havde været til Stede i Beværtningen, da Tyveriet blev begaaet, og som nogle Timer senere traf sammen med Arrestanterne Georg Larsen og Nicolajsen, og af disse blev gjort bekendt med de nærmere Omstændigheder ved Tyveriet, ved denne Lejlighed af hver af Arrestanterne Larsen og Nicolajsen modtog i Foræring 5 Kr. som Andel i Udbyttet.

III.

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne og Tiltalte være at anse:

Georg Larsen efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri,

 efter Omstændighederne for . . . Arrestanten Georg Larsen . . . med Forbedringshusarbejde . . . i 3 Aar . . .

Nr. 23. Arkitekt **Henrik Hagemann** (Ulf Hansen)

contra

Politimesteren i Hørsholm Birk, Birkedommer og Skriver **H. M. O. Rye** paa det offentliges Vegne (Ingen),

under hvilken Sag Appellanten tiltales for Overtrædelse af Bygningsreglementet for Hørsholm Kommune.

Hørsholm Birks Politirets Dom af 19de September 1902: Indklagede, Arkitekt Henrik Hagemann af Strandgaard, bør til Hørsholm Kommunes Kasse erlægge en Bøde paa 200 Kroner og bør inden 3 Maaneder fra denne Doms lovlige Forkyndelse borttage den under nærværende Sag omhandlede, i Strid med Bygningsreglementets § 3 opførte Udbygning eller flytte den tilbage til den befalede Afstand af mindst 6 Alen fra Vejgrøften, under en Frederiksborg Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde paa 5 Kroner for hver Dag, den nævnte Frist siddes overhørig. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de April 1903: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Tiltalte, Arkitekt Henrik Hagemann af Strandgaard, idømte Bøde bestemmes til 100 Kroner og saaledes, at den ved Dommen fastsatte Frist af 3 Maaneder regnes fra nærværende Doms Forkyndelse. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne A. L. Salomonson og Kaas, betaler Tiltalte 20 Kroner til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da vedkommende Amtmand ikke er varslet under denne, i den civile Proces's Former hertil indankede offentlige Sag, uagtet han ifølge den Stilling, Amtmændene indtage til Retsplejen i offentlige Sager, maa betragtes som Appellantens egentlige Modpart, vil Højesteretsstævningen være at afvise.

Thi kendes for Ret:

Den udtagne Højesteretsstævning afvises.

Nr. 346.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Jens Christian Laurits Jensen (Def. Rée),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Lunde-Skam Herreders Politirets Dom af 1 September 1904: Arrestanten Jens Christian Laurits Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bør han derhos udrede alle af hans Arrest og denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 November 1904: Arrestanten Jens Christian Laurits Jensen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage. For saa vidt angaar Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Edv. Christensen og Overretssagfører Busch, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes, at Straffetiden forkortes til 60 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tresindstyve Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Christian Laurits Jensen til Højesterets-sagførerne Lunn og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Christian Laurits Jensen, som er født den 9 Februar 1864 og straffet mange Gange tidligere, derunder oftere for Løsgænger og Betleri, bl. a. ifølge Ribe Købstads Politirets Dom af 13de April 1889 efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1, 3 og 5, jfr. § 2, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og senest ved Wedellsborg Birks Politirets Dom af 17de Oktober 1894 efter samme Lovs § 3 med Tvangsarbejde i 72 Dage, tiltales under nærværende, fra Lunde-Skam Herreders Politiret hertil indankede Sag for Løsgænger og Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det bevist, at han, som var indlagt, som det maa antages, paa Fattiggaarden i Odense, efter den 16de August d. A. med Tilladelse fra Fattiggaardens Inspektør at have forladt den for at begive sig til

Gaarden Margaard, hvor der var lovet ham Høstarbejde, derefter uden at begive sig til til den nævnte Gaard har drevet arbejdsløs om og betlet forskellige Steder paa Landet paa Fyen, idet han levede dels af et Par Kroner, som han ved sin Bortgang var i Besiddelse af, og dels af Udbyttet af sine Betlerier, til han den 23de samme Maaned blev anholdt her under Sagen i Lunde-Skam Herreders Jurisdiktion. Arrestanten, der som Grund til, at han ikke tog Arbejde paa den nævnte Gaard, angiver, at han var daarlig forsynet med Tøj, har udsagt, at han under sin Omstrejfen forgæves har søgt Arbejde paa forskellige Gaarde, uden at han dog kan opgive disses Navne eller Beliggenhed eller Navnene paa de Folk, hos hvem han vil have søgt Arbejde. Til dette Arrestantens ganske ubestyrkede Anbringende vil der dog ikke kunne tages Hensyn, og han vil saaledes være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage, og vil den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten efter bemeldte Lovs § 1 og § 3, jfr. § 5, er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, for saa vidt være at forandre.

Tirsdagen den 20 December.

Nr. 258.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Peter Oluf Larsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Maj 1904: Tiltalte Peter Oluf Larsen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 400 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Oluf Larsen til Højesteretssagførerne Bagger og Dietrichson 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Peter Oluf Larsen, der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen, er født den 24de Juni 1866 og har den 3 August 1897, den 7 Oktober s. A. og den 26 Oktober 1898 vedtaget Bøder paa henholdsvis 25, 40 og 100 Kr. med Virkning som Dom for 1ste og 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, hvorhos han er anset: ved Rettens Dom af 5 April 1902 efter Lov Nr. 43 af 22 Marts 1897 § 17, jfr. dels § 3, 2det Punktum, sammenholdt med § 2 i Bekendtgørelse Nr. 56/1897, dels § 3, 3dje Punktum, og § 5, 1ste Stk., med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 100 Kr. og senest ved Rettens Dom af 27de September 1902 i Medfør af N. L. § 75 for 3dje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug med en samme Kasse tilfaldende Bøde af 400 Kr.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han, der foruden Grossererborgerskab ikkun er i Besiddelse af Høkerborgerskab, har overskredet Grænserne for den Høkere her i Staden ifølge Næringslovens § 47, jfr. Bekendtgørelse af 12 Juni 1858 og Lov Nr. 43 af 22 Marts 1897 § 11, hjemlede Adgang til Handel, idet han i den af ham i Istedgade Nr. 83 her i Staden drevne Detailhandel med Smør, Æg og Margarine forhandler saadanne Varer ikke blot af indenlandsk, men ogsaa af udenlandsk Produktion.

Sigtelsen mod Tiltalte gaar endvidere ud paa, at han, der ved Rettens oven nævnte Dom af 27 September 1902 blev anset paa en saadan Maade raadig over de i Istedgade Nr. 81 (nyt Nr. 95) og Torvegade Nr. 29 drevne Forretninger, at han, der allerede da tillige drev sin oven nævnte Forretning, derved overtraadte Næringslovens § 34, fremdeles overtræder denne Lovbestemmelse ved sit Forhold dels til de nys nævnte tvende, dels til de i Nørrebrogade Nr. 169, Istedgade Nr. 124, samme Gade Nr. 87 og Værnedamsvej Nr. 16 drevne Detailforretninger.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte, ogsaa efter at den oven nævnte Dom var overgaaet ham, er vedbleven at drive de først nævnte 2 Forretninger, indtil disse ved Midten af forrige Aar overgik til to paa hans Foranledning stiftede saakaldte Aktieselskaber, der fik Navn af henholdsvis »Dannevang« og »Dannevirke«, samt at Tiltalte, der staar som Medlem af Bestyrelsen i det ene og som Formand for Bestyrelsen i det andet Selskab, derefter fremdeles har ledet Driften af begge disse Forretninger, ligesom han paa samme Maade har ledet Driften af Forretningen Nørrebrogade Nr. 169, der aabnedes i Foraaret 1903 og af hvilken et saakaldt Aktieselskab »Svanen« staar som Indehaver samt af de tre andre oven nævnte Forretninger, af hvilke Forretningen i Istedgade Nr. 124 dog er ophørt i Marts Maaned dette Aar.

Med Hensyn til Tiltaltes Forhold til samtlige de oven nævnte 6 Forretninger, af hvilke han for Ledelsen af hver af de tre først nævnte vil have oppebaaret et maanedligt Vederlag af 100 Kr., og i hvilke der for de fems Vedkommende alene forhandles Smør, Æg og Margarine, medens Forretningen i Istedgade Nr. 87 er en saakaldet Paa-lægsforretning, er det godtgjort,

at Tiltalte uindskrænket og ukontrolleret har Ledelsen af hele Driften, saa at han navnlig besørger Vareindkøbet, bestemmer Udsalgs-

priserne, antager og afskediger Folkene, bestemmer deres Løn, opgør Regnskabet og modtager Kassebeholdningerne,

at han ved at gøre større samlede Indkøb til alle Forretningerne opnaar at faa Varerne — derunder dem, der leveres til den i hans eget Navn drevne Forretning — billigere end ellers,

at han lader Udbyttet af de forskellige Forretninger indflyde i sin egen Kasse,

at han af denne betaler de forskellige Forretningers Regninger, der ligeledes tilstilles ham i Forretningen Istedgade Nr. 83,

at han paa sin private Sparekassekonto indsætter de Kontanter, hvorfor der herefter ikke haves Brug,

at han af saaledes indsatte Beløb ikke beregner de vedkommende Forretninger nogen Rente,

og at han ikke aflægger Regnskab for sin Drift af Forretningen.

Et Par af Leverandørerne til Forretningerne have dernæst forklaret, at sigtede hos disse selv staa som Køber af de til de forskellige Forretninger leverede Varer, for hvis Betaling de derhos anse ham personlig ansvarlig.

Det er fremdeles oplyst, at Tiltalte selv er Lejer af de Lokaler, hvori »Dannevang«s og »Dannevirke«s Forretninger drives, og alene har fremløjet dem til disse, samt at han med Hensyn til de Lokaler, hvori de øvrige fire Forretninger drives, er Kautionsist for Huslejen.

For de tre Aktieselskabers Vedkommende er dernæst vel vedtaget nogle saakaldte Love, og der har ogsaa for hvert Selskab været ført en Forhandlingsprotokol, der indeholder Optegnelser angaaende enkelte Bestyrelsesmøder; men ligesom Tiltalte, der som nævnt er Medlem af Bestyrelsen i de to Selskaber, ifølge sin egen Forklaring har betragtet Lovene som sig uvedkommende, saaledes have ogsaa de andre under Sagen afhørte Bestyrelsesmedlemmer gennemgaaende vist sig uvidende om Selskabets Forhold, derunder navnlig ogsaa med Hensyn til Vedtagelser og Tilførsler til Forhandlingsprotokollen, hvori de efter dennes Udvisende skulde have taget Del.

Det maa derhos ved det under Sagen oplyste i det hele anses godtgjort,

at der paa en Række Punkter er handlet i bestemt Modstrid med Lovene, medens de i andre Henseender have været ganske betydningsløse,

at Tilførslerne til Forhandlingsprotokollerne paa en Række Punkter ere dels urigtige, dels lovstridige, dels betydningsløse,

at Selskaberne ingen Sinde har været i Besiddelse af nogen Aktiekapital, idet samtlige Aktier efter Udstedelsen ere overleverede Tiltalte som ham tilhørende,

og at det er Tiltalte, der af egne Midler har ydet den til Forretningens Drift fornødne Kapital, hvorved bemærkes, at for saa vidt Tiltalte har forklaret, at han for de to Selskabers Vedkommende ikkun som Laan og for det tredje som godvillig Ydelse har villet tilskyde Kapital, kan der ikke tillægges dette nogen Betydning, allerede henset til den af Tiltalte foretagne Fusion af egne og Selskabernes Midler.

Endelig er det med Hensyn til Forretningerne i Istedgade Nr. 124 og Nr. 87 samt Værnedamsvej Nr. 16 godtgjort,

at ingen af de Personer, paa hvis Borgerskab disse Forretninger

drives, have nogen Kapital staaende i disse Forretninger eller overhovedet deltage i eller have nogen Indflydelse paa disse Forretningers Drift,

at Tiltalte for sin Virksomhed med Hensyn til disse Forretninger, der ganske svarer til en Ejers, ikke har truffet Aftale om noget Vederlag, men paa den anden Side heller intet Regnskab aflægger,

og at Tiltalte ved Ordningen med de Personer, paa hvis Borgerkab de to sidst nævnte Forretninger drives, er optraadt som den, der ønskede at afstaa de paagældende Forretninger og altsaa som Ejer af disse.

Efter samtlige de saaledes foreliggende Omstændigheder maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte er saaledes raadig over og interesseret i alle de nævnte 6 Forretninger, at disse maa betragtes som hans egne, og Tiltalte findes som Følge heraf ved sit her omhandlede Forhold at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Næringslovens § 34.

Tiltalte vil herefter i Medfør af nævnte Lovs § 75 være at anse for fjerde Gang begaaet uberettiget Næringsbrug med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, der findes at kunne bestemmes til 400 Kroner.

Nr. 58. Fabrikant **Chr. H. Jeppesen** (Asmussen)

contra

Husejer **L. Andersen** (Ingen),

betræffende Skellet mellem Parternes Ejendomme.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 November 1902: Indstævnte, Husejer L. Andersen, bør for Citanten, Fabrikant Chr. H. Jeppesens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke ville kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Fabrikant Chr. H. Jeppesen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Tvisten under nærværende, af Citanten, Fabrikant Chr. H. Jeppesen, mod Indstævnte, Husejer L. Andersen, anlagte Sag drejer sig om Skellet mellem Parternes Ejendomme, Matr. Nr. 6 gm af Utterslev, der tilhører Citanten, og den syd for dette Matr. Nr. liggende Ejendom, Matr. Nr. 6 cg og 6 ch samme Steds, der tilhører Indstævnte. Det nu værende Skel mellem Ejendommene gaar langs Sydsiden af en Citanten tilhørende Lagerbygning og fortsættes fra denne mod Vest af et af Indstævnte i sin Tid opført Plankeværk, og denne Skellinie er paa et af Citanten fremlagt Situationskort betegnet med Bogstaverne a. b. c. Citanten gør imidlertid gældende, at den rette Skellinie er den paa Kortet noget sydligere afsatte Linie d. e. f., og han paastaar derfor Indstævnte tilpligtet under en daglig Mulkt at borttage det nævnte Plankeværk og at fravige Besiddelsen af det mellem de to Linier liggende Areal, der efter Kortet strækker sig fra Vest til Øst i en Længde af ca. 44 Alen og med en Bredde af fra lidt under til lidt over 2 Alen. Indstævnte procederer til Frifindelse.

Det er uomtvistet, at Skellet mellem Ejendommene efter Matrikulkortet gaar i Linien d. e. f., som ligger i Fortsættelsen af et mellem Citantens Ejendom og den Øst for Indstævntes liggende Ejendom anbragt Plankeværk, og hvis vestligste Punkt i Marken er betegnet ved en i sin Tid anbragt Skelpæl. Et til Oplysning i Sagen ført Vidne, som købte Citantens Ejendom, da den blev udstykket fra Hovedparcellen, har forklaret, at Skellet efter dets Mening den Gang gik i Linien a. b. c., idet det altid har forekommet Vidnet, at en aaben Grøft, som fra Vest til Øst løb gennem det her under Sagen omtvistede Areal, ikke blev maalt med, uden at dog Vidnet er sikker derpaa. Vidnet lod senere denne Grøft tilkaste og erstatte med en lukket Ledning, idet Vidnet, som var i Usikkerhed med Hensyn til Ejendomsforholdet til Grøftearialet, men nærmest gik ud fra, at det henlaa til fælles Benyttelse for Ejerne af de tilstødende Grunde, antog, at det efter at have truffet denne Foranstaltning, kunde indtage Arealet til Benyttelse, hvad Vidnet ogsaa gjorde. Et andet Vidne, der efter sin Forklaring har ejet den vestlige Del af Citantens Ejendom, medens en Broder af Vidnet samtidigt ejede den østlige Del af denne, har forklaret, at det omstridte Areal, henholdsvis dets vestlige og østlige Del, da henregnedes til Vidnets og dets Broders Del af Ejendommen og at Citantens Fader afkøbte dem Ejendommen med Linien d. e. f. som Skellinie. Det er endvidere oplyst, at Citantens Fader, efter hvem Citanten har overtaget Matr. Nr. 6 gm, benyttede Arealet, navnlig til Hønsesgaard, men at Indstævnte derefter for 12—13 Aar siden lod det omtalte Plankeværk i den vestlige Del af Linien a. b. c. opsætte, og det maa antages, at dette skete i Forstaaelse med Citantens Fader, uden at der foreligger nærmere Oplysning om den mellem ham og Indstævnte i saa Henseende truffede Aftale, der dog maa forudsættes at være gaaget ud paa, at Plankeværket skulde tjene som Hegn mellem Ejendommene.

Efter det saaledes foreliggende kan det ikke anses tilstrækkeligt godtgjort, at Linien d. e. f. er den rette Skellinie mellem Parternes Ejendomme, og Indstævnte vil som Følge heraf være at frifinde for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger, som begge Parter paastaa sig tilkendt, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Onsdagen den 21 December.

Nr. 296. Højesteretssagfører Høgsbro
contra
Johannes Petersen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Bygningslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 August 1904: Tiltalte, Snedkermester Johannes Petersen, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 50 Kroner samt betale Sagens Omkostninger. Saa bør han og inden en Frist af 3 Maaneder efter Dommens Forkyndelse under en daglig Mulkt af 5 Kroner til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, bringe de oven omhandlede Forhold i Overensstemmelse med Byggeloven. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Bestemmelsen i Bygningslovens § 29 maa anses fyldestgjort, naar den i den indankede Dom omhandlede Brandmur opføres i en Højde af $\frac{1}{2}$ Alen over den Del af Tagfladen, der ligger indenfor en Afstand af 4 Alen fra Nabogrunden. Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den kunne stadfæstes.

De de beskikkede Sagførere for Højesteret tilkommende Sælærer findes efter Omstændighederne at maatte udredes af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Byggepaalæggets Efterkommelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Høgsbro og Bagger hver 50 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saa lydende: Snedkermester Johannes Petersen tiltales ifølge Begæring af Bygningskommissionen i København for Overtrædelse af Bygningsloven.

Sagens Omstændigheder ere disse:

Efter at Tiltalte i 1903 havde begyndt at opføre en Atelierbygning paa en ham tilhørende Grund, Matr. Nr. 2511, Udenbys Klædebo Kvarter, og næsten var færdig dermed, udlejede han Bygningen til en Billedhugger, der som Vilkaar for Lejemaalet forlangte at faa Lys fra Nord i Stedet for fra Syd, hvilket nødvendiggjorde en anden Tagkonstruktion end den af Bygningsvæsenet approberede.

Tiltalte ansøgte derefter om Approbation paa en Ændring af Tagkonstruktionen, hvorefter Atelierets Tag skraanede ned ad indtil en Afstand af 2 Alen fra Nabogrunden, saaledes, at dets underste Kant løb sammen med et lille i modsat Retning opad skraanende Tag, der afsluttedes ved en Brandmur i Skellet, hvilken Brandmur rakte $\frac{1}{2}$ Alen op over sidst nævnte Tag, hvorved Brandmurens øverste Kant kom i Højde med en Linie paa Ateliertaget, dragen i 4 Alens Afstand fra Skellet.

Da Tiltalte vil have følt sig overbevist om, at denne Ordning fyldestgjorde § 29 i Bygningsloven for København (Nr. 77) af 12 April 1889, udførte han Tagkonstruktionen i Overensstemmelse med det anførte, inden han havde modtaget nogen Approbation derpaa, og har senere, da Bygningskommissionen har vægret sig ved at anerkende denne Tagkonstruktions Lovlighed, taget Bygningen i Brug uden dertil erhvervet Bygningsattest.

Bygningskommissionen har under Sagen gjort gældende, at, da ifølge nævnte § 29 ingen Bygning, der ikke ligger fjernet mindst 4 Alen fra Nabogrund, mod denne maa vende Tagflade, maa det fordres, at Tiltalte ikke blot forhøjer Brandmuren, men tillige hæver og forlænger det fra Brandmuren mod Ateliertaget ned ad skraanende Tag, saaledes at det kommer til at løbe sammen med Ateliertaget i mindst 4 Alens Afstand fra Skellet.

Der kan dog ikke gives Bygningskommissionen Medhold i, at § 29 skulde være at forstaa saaledes, at den forbyder en mod Nabogrunden skraanende Tagflade indenfor en Afstand af 4 Alen, naar denne Tagflade ikke danner Tagets sidste Afgrænsning i horisontal Retning mod Nabogrunden; og for saa vidt den Del af Ateliertaget angaar, som ligger i Højde med eller lavere end den mod Brandmuren opstigende Del af Taget, findes Byggelovens § 29 ikke at være overtraadt. Derimod findes dette at være Tilfældet for den Del af Ateliertagets Vedkommende, der indenfor en Afstand af 4 Alen fra Nabogrunden hæver sig over den nævnte mod Brandmuren hvilende Del af Tagets Højde, og Tiltalte vil derfor være at anse efter Bygningslovens § 75, jfr. § 73, og efter dens § 76, jfr. § 29, efter Omstændighederne under et med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 50 Kroner samt have at betale Sagens Omkostninger, hvorhos han vil være at dømme til inden en Frist, der findes at burde fastsættes til 3 Maanedre fra denne Doms lovlige Forkyndelse, under en daglig Mulkt af 5 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, at bringe de her omhandlede Forhold i Overensstemmelse med Bygningslovens Krav.

Fredag den 23 December.

Nr. 60. Formand **H. P. Lassen** eller **Larsen** (Ulf Hansen)

contra

Københavns Amts nordre Birks Skifteret, der behandler
 Entreprenør **Th. Krauses** og efterlevende Enkes **Fællesbo**
 (Jensen efter Ordre),

betræffende en Fagforeningsformands Ansvar for en Blokademeddelelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettes Dom af 9de Marts 1903: Indstævnte, Formand H. P. Lassen eller Larsen, bør i Erstatning til Citanten, Entreprenør Th. Krause eller nu hans og efterlevende Enkes Fællesbo, betale et saadant Beløb, dog ikke over 3000 Kroner, hvortil uvillige inden Retten paa hans Bekostning udmældte Mænd, ansætte det Tab, som er tilføjet Entreprenør Krause ved den oven anførte Meddelelse i Bladet »Social-Demokraten«, med Renter 5 pCt. aarlig af det saaledes fastsatte Erstatningsbeløb fra den 8de Oktober 1901, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kr., men bør i øvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved at fremkomme med den i den indankede Dom gengivne offentlige Meddelelse, hvorved Appellanten har søgt at hindre, at afdøde Entreprenør Krause fik Tilgang af Arbejdere, har Appellanten udvist et retstridigt Forhold, og da det maa antages, at der ved Meddelelsen er paaført Krause Tab i hans Næring, maa det billiges, at Appellanten ved Dommen er tilpligtet at yde Indstævnte Erstatning herfor, hvilken Erstatning i Mangel af nærmere Oplysninger vil være at fastsætte paa den i Dommen angivne Maade. Som Følge heraf vil Dommen, for saa vidt den efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Prøvelse, efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det offentlige betaler Appellanten, Formand H. P. Lassen eller Larsen, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævnte, Københavns Amts nordre Birks Skifteret, der behandler Entreprenør Th. Krauses og efterlevende Enkes Fællesbo, havde været beneficeret

for Højesteret, samt i Salarium til Højesteretssagfører Jensen 120 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: I Dagbladet »Social-Demokraten« for 1 Oktober 1901 Nr. 231 findes under Rubriken »Partimeddelelser« optaget følgende Meddelelse:

»Til Jord- og Betonarbejds mændene«.

Hr. Entreprenør Krause, Kontor i Studiestræde 14, som har Kloakarbejdet i Entreprise hos Hr. Levin & Søn i Ryesgade 48, er blokeret for Tilgang af Arbejds kraft, indtil Forholdene er ordnet.

H. P. Larsen

f. T. Formand for Jord- og Betonafd.

Entreprenør Th. Krause, der forment, at nævnte Meddelelse var krænkende for hans Privatlivs Fred, og anbragte, at der ved Meddelelsen var tilføjet ham og stadig tilføjedes ham betydeligt Tab, da han derved mistede Tilgang af Arbejdere, idet disse ved Meddelelsen lededes til at tro, at der fandt Arbejdsstandsning Sted hos ham, hvad ikke har været Tilfældet, og derfor ikke ville søge Arbejde hos ham, har derfor under nærværende Sag paastaet Indstævnte, Formand H. P. Lassen eller Larsen, anset med Straf efter Straffelovens § 220 og tilpligtet for den Skade, som ved Meddelelsen er tilføjet og fremdeles maatte tilføjes ham, at betale ham en Erstatning af 3000 Kr. eller subsidiært et saadant Beløb, som maatte fastsættes af Retten eller af uvillige af Retten paa Indstævntes Bekostning udmeldte Mænd, med Renter 5 pCt. aarlig af det Beløb, som maatte blive ham tilkendt, fra Forligsklagens Dato den 8 Oktober 1901, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Under Sagen er Entreprenør Krause afgaaet ved Døden og er derefter hans og efterlevende Enkes Fællesbo indtraadt i Sagen.

Indstævnte paastaar sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger, subsidiært har han paastaet Erstatningen fastsat af uvillige, af Retten udmeldte Mænd.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Indstævnte anbragt, at Entreprenør Krause har erklæret ikke at ville have Fagforeningsmedlemmer i sit Arbejde, og at den paaklagte Meddelelse kun tilsigter at bringe dette til Fagforeningsmedlemmernes Kundskab, samt at Meddelelsen, dels paa Grund af sit Indhold, dels fordi den alene var bestemt for Fagforeningens Medlemmer, for hvilke det paagældende Blad er officielt Organ, ikke kan indeholde en Krænkelse af Entreprenør Krauses Privatlivs Fred. Indstævnte har dernæst bestridt, at der ved Meddelelsen er tilføjet Entreprenør Krause noget Tab, i hvilken Henseende han har henvist til, at det kun var Arbejdsstedet Ryesgade Nr. 48, der var blokeret, og at Arbejdet der, der omtrent var fuldført, da Bekendtgørelsen om Blokeringen fandt Sted, blev færdigt i Løbet af nogle Dage uden Afbrydelse eller Tab for Krause.

Det fremgaar af Sagen, at Entreprenør Krause i Slutningen af September 1901 havde 5 Mand i Arbejde i Ryesgade Nr. 48 her i Staden, hvoraf de 3 vare Medlemmer af vedkommende Fagforening, medens de 2 andre stode udenfor Foreningen, at Fagforeningsmedlemmerne i Anledning af, at der arbejdedes af Ikkefagforeningsmedlemmer paa Pladsen, havde tilkaldt Indstævnte, og at denne da indfandt sig og søgte at formaa disse til at indtræde i Fagforeningen, men at Entreprenør Krause, som derunder kom til Stede, efter at have forvissat sig om, at Indstævnte var tilkaldt af de hos ham arbejdende Fagforeningsmedlemmer, erklærede, at han ikke vilde have disse i sit Arbejde, og gav de 3 Medlemmer af nævnte Forening Afsked, samt at disse derpaa efter Opfordring fra Indstævnte holdt Strejkevagt i 2—3 Dage udfor Arbejdspladsen i Ryesgade for at forhindre, at andre toge Arbejde der.

Ved den paaklagede offentlige Meddelelse, som ikke er rettet alene til Fagforeningsmedlemmer, men henvender sig i al Almindelighed til Jord- og Betonarbejds mændene, og hvorved Indstævnte har søgt at hindre, at Krause fik Tilgang af Arbejdere, maa Indstævnte anses at have gjort sig skyldig i et retsstridigt Forhold, og da det maa antages, at der ved Meddelelsen er paaført Entreprenør Krause, som har anbragt, at han drev en omfattende Forretning som Bro-lægningsentreprenør og som Entreprenør for forskellige med dette Fag beslægtede store Arbejder, Tab ved at hindre, at han fik Tilgang af Arbejdere, hvorved bemærkes, at der efter den paagældende Meddelelses Ordlydende ikke vil kunne tages noget Hensyn til Indstævntes Anbringende om, at Meddelelsen er saaledes at forstaa, at kun Arbejdsstedet Ryesgade Nr. 48 var blokeret, eller til hans ganske ubestyrkede Anbringende om, at Arbejdet der ikke blev forstyrret eller forsinket ved Artiklen, hvilket sidst nævnte Anbringendes Rigtighed er modsagt af Citanten, vil Indstævnte være at tilpligte at betale Citanten Erstatning herfor, hvilken Erstatning vil være at fastsætte ved Skøn af uvillige, inden Retten paa Indstævntes Bekostning udmeldte Mænd, dog ikke til ud over 3000 Kr.; Indstævnte vil derhos have at svare Renter som paa-staaet af det Beløb, som det saaledes paalægges ham at udrede.

Derimod findes Indstævnte efter Indholdet af den paaklagede Meddelelse ikke ved dennes Offentliggørelse at have gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af Straffelovens § 220, og han vil for saa vidt være at frifinde for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger findes Indstævnte at burde betale Citanten med 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Færdig fra Trykkeriet den 5 Januar 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 41.

Fredag den 23 December.

Nr. 215. Husmand **Jens Nielsen** eller **Jens Møller Nielsen**
(Ulf Hansen)

contra

Amtmanden over Vejle Amt paa det offentliges Vegne
(Halkier efter Ordre),

under hvilken Sag Appellanten tiltales for Vold.

Hatting Herred's Ekstrarrets Dom af 7de November 1903: Tiltalte Jens Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fængeskost i 8 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. og til Defensor, Overrettsagfører Plenge, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 December 1903: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overrettsagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret af Appellanten forelagte nye Oplysninger nærmest bestyrke det ved Dømmen antagne Resultat, vil den være at stadfæste, hvorhos Appellanten vil have at betale det Indstævntes beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Appellanten Jens Nielsen eller Jens Møller Nielsen til Advokat Halkier 60 Kroner. Saa betaler og Appellanten til Justitskassen 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husmand Jens Nielsen, der er født i Aaret 1857, og som, bortset fra, at han efter sin egen Forklaring i Aaret 1892 ved Københavns Kriminal- og Politiret har været under Tiltale som sigtet for Bedrageri, men uden at blive straffet, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Vold.

Den 1 Oktober d. A. anmeldte Tømrer Rasmus Andersen af Rimmerslund til Politiet, at han samme Dags Morgen ca. Kl. 8, da han under Vejs til sit Arbejde passerede ad en Markvej, der fører til hans Mark, uden Anledning var bleven overfaldet og slaaet til Jorden af Tiltalte, hvorved der var bleven tilføjet ham et Saar paa venstre Kind, og under den derefter indledede retslige Undersøgelse har Andersen edelig afgivet en nærmere Forklaring, der gaar ud paa, at da han, der i Haanden bar sin Glaskiste, ved den paagældende Lejlighed, som det maa antages i nogen Afstand, kom forbi Tiltalte, der gik paa sin Mark tilsyneladende beskæftiget med sine Køer, tilraabte Tiltalte ham: »Gottlieb, din Pjalt« og tilføjede: »Bliv af min Mark«, og da Andersen dertil svarede, at han gik i Skellet mellem Tiltaltes og Væver Jens Laursens Mark, ytrede Tiltalte, der imidlertid var kommen hen til Andersen: »Da skal jeg, den Onde lyne mig, flytte Dig«, hvorpaa Tiltalte spyttede Andersen i Ansigtet og bibragte ham — efter Andersens Formening med venstre Haand, uden at han dog lagde Mærke til, om Tiltalte holdt noget i Haanden — et Slag paa venstre Kind under Øjet, saa at han faldt til Jorden.

Efter det oplyste lod Andersen sig samme Dag ca. Kl. 9 Formiddag undersøge af Læge Johannes Sørensen i Hedensted, der i en under Sagen fremlagt Erklæring har udtalt, at Andersen paa venstre Kind bar Mærkerne af en Kontusion, der syntes at være bibragt ham med et stumt Instrument, der havde været ført med betydelig Kraft. Efter hvad der videre udtales i Erklæringen, var Kinden Sædet for en blaarød misfarvet Hævelse, der strakte sig op under Øjet, og som paa det mest fremspringende Parti bar et Saar, hvorfra der var rigelig Blødning.

Tiltalte har under Sagen vedholdende nægtet at have »rørt« Andersen, end sige tilføjet ham noget Slag, og i øvrigt forklaret, at han — da Andersen ved den ommeldte Lejlighed til Tiltaltes tiaarige Søn, der ligeledes var til Stede paa Marken og stod i Skellet, som Andersen fulgte, bl. a. udtalte: »Gaa Du væk, Dreng, jeg er ikke saa bange for at tage Dig i Ørene igen«, og tilføjede, at han ikke var bange »hverken for Dig eller den gamle Zigøjner« — svarede: »Da skal jeg flytte Dig, Gottlieb«, at han samtidig »sprang« hen imod Andersen, og at denne, da han derpaa gik baglæns over noget Senegræs, faldt bag over, saaledes at han fik den af ham medbragte Glaskiste over sig. I Forbindelse hermed har Tiltalte udsagt, at Andersen alt forinden deres Møde havde gaaet med et Saar paa Kinden i 8 Dage.

I sidst nævnte Henseende har Ledvogter Peder Johan Sørensen og Arbejdsmand Mads Anton Frederiksen, hvis Vidnesbyrd Tiltalte særlig har villet paaberaabe sig, overensstemmende forklaret, at de den 1ste Oktober d. A. om Morgenen ca. Kl. 8 saa Andersen, der da ikke havde noget Saar eller Spor af saadant i Ansigtet, og at de kort Tid efter — ifølge Sørensens Angivelse 10 Minutter senere — atter saa Andersen,

som da havde et blødende Saar under venstre Øje og sagde, at Tiltalte lige havde slaaet ham, hvorhos begge de nævnte Vidner have tilføjet, at de, da Andersen kom tilbage efter at have faaet Slaget, saa hans »Glaskasse«, men at de ikke paa denne saa Spor af Blod.

Endvidere har Andersens 14-aarige Tjenestepige Mariane Cathrine Iversen, hvis Udsagn Tiltalte ligeledes har villet paaberaabe sig, forklaret, at hun saa sin Husbond den 1 Oktober d. A. om Morgenens, kort forinden han gik til Aarup med sin Glaskiste, og at han, da han gik hjemme fra, ikke havde det mindste Saar i Ansigtet, hvad hun heller ikke havde bemærket Dagen forinden eller tidligere, hvorhos Pigen har tilføjet, at Andersen, da han samme Dags Formiddag kom fra Lægen, fortalte, at han var bleven slaaet af Tiltalte.

Fremdeles har Husmand Mikkil Petersen, med hvem Andersen efter det oplyste talte saavel umiddelbart forinden som straks efter sit Møde med Tiltalte, afgivet en Forklaring, der er ganske overensstemmende med, hvad Ledvogter Sørensen og Arbejdsmand Frederiksen have udsagt, og endelig har oven nævnte Læge Johannes Sørensen, der ligeledes har været afhørt under Sagen, forklaret, at det i hans oven ommeldte Erklæring beskrevne Saar var ganske frisk, da Undersøgelsen fandt Sted, at det blødte, og at der for ham ingen Tvivl var om, at det var fremkommet kort forinden, antagelig ikke over en Time før, hvorhos han endvidere har udsagt, at Hævelsen omkring Saaret tydede paa, at det var fremkommet ved Knusning, og at han ikke i Andersens Ansigt saa Spor eller Mærker af ældre Saar.

Foruden at Tiltalte til samtlige disse Vidneforklaringer har erklæret, at han ikke har noget mod deres Rigtighed at indvende, gaar Andersens edelige Forklaring yderligere ud paa, at hans Fald ved den omforklarede Lejlighed alene skyldtes det ham af Tiltalte tilføjede Slag, men derimod ikke, at han fik sine Fødder indviklede i Græs eller lignende, idet Jordsmonnet paa Stedet var ganske jævnt, samt at Glaskassen, idet han faldt om paa Siden, faldt ned ved Siden af ham, men at han bestandig holdt den i Haanden, og at der intet faldt ud af den, ligesom hverken Kassen eller dens Indhold berørte hans Ansigt.

Ved sit Møde i Retten den 19 Oktober d. A. forklarede Andersen endvidere, at det ham tilføjede Saar nu var ganske helet, hvorhos han frafaldt et af ham ved Sagens Anmeldelse til Politiet stillet Krav om Erstatning for Svie og Smerte samt for Helbredelsesudgifter.

Ved Rasmus Andersens beedigede Forklaring i Forbindelse med, hvad der efter det oven anførte i øvrigt foreligger under Sagen, maa det nu, trods Tiltaltes Benægtelse, anses tilstrækkeligt godtgjort, at han ved den oftnævnte Lejlighed har bibragt Andersen et Slag i Ansigtet og derved tilføjet denne den ovenfor beskrevne Læsion.

For dette Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 342.

Advokat Halkier

contra

Karl Louis Halvorsen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29de Oktober 1904: Arrestanten Karl Louis Halvorsen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Hartmann, og Defensor, Prokurator Mundt, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karl Louis Halvorsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrrstanten Karl Louis Halvorsen, der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, er født den 15 Januar 1875 og foruden 4 Gange før sit fyldte 18de Aar at være straffet, bl. a. for Tyveri, anset bl. a. ved Rettens Dom af 4de September 1894 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 15 December 1894 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 22 Juni 1895, dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 230, 1ste Stk., lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og § 268 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3, med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, ved Rettens Dom af 31 Oktober 1896 efter Straffelovens § 232, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og senest ved Rettens Dom af 4 Juni 1898 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist dels om at have overtraadt et ham ved hans Udvandring til Amerika til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel den 27 Juni 1900 givet Tilhold, gaaende ud paa, at han, naar han vendte tilbage her til Staden eller dens

Jurisdiktion for at tage Ophold, ufortøvet skulde melde sig ved nævnte Protokol, idet han, der den 17de September dette Aar vendte tilbage her til Staden, hvor han opholdt sig indtil sin Anholdelse under nærværende Sag den 20de samme Maaned, ikke har afgivet den befalede Melding, dels den sidst nævnte Dag at have frastjaalet stud. polyt. Poul Christoffer Grove-Rasmussen en til 45 Kroner vurderet Cykle, der stod paa Gaden udenfor den af bestjaalne beboede Ejendom.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Hermed endte anden ordinære Session.

Tredje eller ekstraordinære Session.

Mandagen den 2 Januar.

Nr. 345. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Kristian Oskar Nielsen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 November 1904: Arrestanterne Kristian Jørgen Christensen, Alfred Herman Anton Andersen, Niels Kristian Oskar Nielsen og Karl Frederik Deichman bør straffes, Andersen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, de øvrige med Forbedringshusarbejde, Christensen i 1 Aar, Nielsen i 18 Maaneder og Deichmann i 8 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Nyholm og Sally, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Andersen, dog at Medarrestanterne heraf in solidum med ham udrede, Christensen og Nielsen in solidum $\frac{1}{3}$, Christensen $\frac{1}{3}$ og Deichmann $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Niels Kristian Oskar Nielsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt påanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høje-

steret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Kristian Jørgen Christensen, Alfred Herman Anton Andersen, Niels Christian Oskar Nielsen og Karl Frederik Deichmann tiltales for Tyveri.

Arrestanten Nielsen er født den 30 Maj 1880 og foruden en Gang før sit fyldte 15de Aar at være straffet for Tyveri bl. a. anset: ved 1ste Artilleribataillons Krigsrets Dom af 31 Oktober 1899 efter Straffelov for Krigsmagten §§ 158 og 84, jfr. § 83, Nr. 1 og 91, og efter §§ 195, 183 og 120 samt efter almindelig borgerlig Straffelovs §§ 236, 247 og 238 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 29de Januar 1901 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 18 September 1901 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 31 Maj 1902 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Tvende mod Arrestanten henholdsvis i 1901 og 1903 her ved Retten for Tyveri indledede Undersøgelser ere sluttede uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Natten mellem den 17de og 18de Juni d. A. blev der fra tvende i Gormsgade, henholdsvis Nr. 4 og 5, i Stueetagen værende Marskandiserforretninger forøvet Tyveri, idet en Rude hvert Sted blev ituslaet og der gennem den derved frembragte Aabning fra Gaden blev udtaget nogle af de i det paagældende Vindue som Skilt fremlagte Beklædningsgenstande m. m.

Om disse Tyverier er der af Arrestanterne Andersen, Christensen og Nielsen afgivet følgende Forklaringer:

Arrestanten Andersen har forklaret, at da han den paagældende Nat sammen med de to nævnte Arrestanter kom gaaende gennem Gormsgade, foreslog Arrestanten Nielsen, da de var ud for Marskandiserske Magdalene Sofie Nielsen, Jensens Enkes Forretning i Nr. 4, at de i Forening skulde begaa Tyveri fra denne, og han løftede derpaa Arrestanten Andersen op, for at denne gennem den over Vinduet værende Trækrude kunde stjæle af de i Vinduet fremlagte Varer. Medens han saaledes holdt Arrestanten Andersen løftet i Vejret, gled denne pludselig fra ham og kom i Faldet til at ituslaa Ruden, og alle 3 Arrestanter tilvendte sig nu hver forskellige Beklædningsgenstande og lignende.

Kort efter forlod Arrestanten Nielsen de to andre for at bringe de af ham stjaalne Koster, som han selv bar, til sit Hjem, og Arrestanterne Andersen og Christensen, hvilken sidste imidlertid leverede Arrestanten Andersen en Del af de af ham stjaalne Koster, medens han bortkastede nogle andre, fulgtes derefter til Arrestanten Andersens

Logis, hvor denne Arrestant lagde de af ham hjembragte Koster fra sig. Straks efter forlod de imidlertid Logiet og . . . hen i Gormsgade, foreslog Arrestanten Christensen, at de skulde begaa et Tyveri fra Marskandiserske Marie Jørgensen, Gyllenborgs Enkes Forretning i Nr. 5.

Arrestanten Christensen slog nu med Albuen Vinduet . . . ind . . . og medens Arrestanten Christensen her stillede sig med Ryggen til for at passe paa, stjal Arrestanten Andersen to Par Drengbenklæder ud gennem den frembragte Aabning.

De gik nu et Stykke sammen hen ad Gaden, men da de mente sig opdagede af det neden for nævnte Vidne Olsen, anbragte Arrestanten Andersen de stjaalne Benklæder i en Kældergang i Ejendommen Nr. 23 i Gormsgade, hvor de senere bleve fundne, og straks efter skiltes Arrestanterne og gik hver til sit.

Medens Arrestanten Christensen til Anholdelsesrapporten vel erkendte, at han den paagældende Nat havde været sammen med de to nævnte Medarrestanter, bl. a. ogsaa i Gormsgade, benægtede han at kende noget til de begaaede Tyverier og forklarede, at han skiltes fra dem omtrent Kl. 3, og da havde ingen af dem baaret paa Tyvekoster. Denne Forklaring fastholdt Arrestanten saavel i det foreløbige Forhør som i det den 23 Juni over ham afholdte første Forhør i paagældende Kriminalkammer, men samme Dag blev han fremstillet for, som han erklærede, »at ville sige Sandheden«.

Han afgav derpaa en Forklaring, gaende ud paa, at det var de to andre Arrestanter, der havde begaaet Tyveriet i Nr. 4, medens han selv, der vel havde staaet og set derpaa, ingen Del havde i Tyveriets Udførelse.

Efter at hver af Medarrestanterne havde stjaalet noget ud gennem Hullet i Ruden, fjernede Arrestanten Nielsen sig, medens Arrestanten fulgtes med Arrestanten Andersen til dennes Hjem, hvor denne Arrestant lagde en Del af de af ham stjaalne Koster fra sig.

De fulgtes derpaa ud, og da de kort efter passerede Gormsgade, sagde Arrestanten Andersen, idet de vare ud for Nr. 5, at der laa noget, som var værd at sjæle, men der var ingen Trækrude. Arrestanten bemærkede hertil, »at det var bare at gøre saadan«, og gjorde samtidig en Bevægelse med Armen, hvorved han, der ikke vil have tænkt paa at begaa Tyveri, mod sin Villie og ganske tilfældig kom til at ituslaa Ruden. Arrestanten Andersen tog nu nogle Par Benklæder, uagtet Arrestanten sagde, at det skulde han lade være med, og kort efter bortkastede Arrestanten Andersen det stjaalne i en Kældergang.

Efter at Arrestanten i et over ham den 29de samme Maaned afholdt Forhør havde gentaget denne Forklaring, har han i en Række Forhør i det væsenlige henholdt sig til den, idet han dog dels har berigtiget den derhen, at Arrestanten Nielsen stod ved Siden af Arrestanten Andersen, da denne begik Tyveri fra Nr. 4, uden at Arrestanten dog vil have set, at Arrestanten Nielsen selv tilvendte sig noget her, hvorimod denne Arrestant straks efter fjernede sig, efter at Arrestanten Andersen at have modtaget en Del af dennes Tyvekoster, dels suppleret den derhen, at Arrestanten fratog Arrestanten Andersen nogle af de Koster, han her havde stjaalet, og bortkastede dem . . .

Endelig har denne Arrestant i et over ham den 5 September afholdt Forhør erklæret, at hvad han hidtil havde forklaret om Arrestanten Nielsen var usandt, idet denne Arrestant ikke havde været til Stede under Begaaelen af Tyveriet i Nr. 4, og at de først noget senere i Dagmarsgade havde truffet denne Arrestant, hvem Arrestanten Andersen derpaa leverede noget af det stjaalne, formentlig af Frygt for Opdagelsen, men uden nærmere at meddele, at det var stjaalet, samt at Arrestanten Nielsen derefter var gaaet hjem med disse Sager.

Arrestanten Nielsen har endelig forklaret, at han, der havde været sammen med de to nævnte Arrestanter, skiltes fra dem Kl. 1—2 den nævnte Nat i Raadmandsgade, hvor Arrestanten gik ind i en Ejendom for at benytte Retiraden. Her faldt han imidlertid i Søvn og vaagnede først hen ad Kl. 3, og da han kort efter i Dagmarsgade mødte Arrestanterne, af hvilke Arrestanten Andersen bar paa en Bylt, sagde denne Arrestant til Arrestanten, at han ikke havde kunnet komme ind i sin Lejlighed, hvorfor han anmodede Arrestanten om at opbevare Bylten for ham i sit Logi til næste Dag, da Arrestanten Andersen vilde komme og afhente den. Dette lovede Arrestanten, som den Gang ikke vil save tænkt sig, at Bylten kunde indeholde Tyvekoster, og han bragte den derpaa til sit Hjem, hvor han først undersøgte dens Indhold næste Morgen, og ved nu at se, at den indeholdt 2 Dameuldklokker, 1 Barnehue, 1 Lagen og 1 Stk. Lærred, vil han først have faaet den Tanke, at det maatte være Tyvekoster, hvorfor han, da Arrestanten Andersen ikke indfandt sig hos ham til den aftalte Tid, vilde bringe Pakken til denne Arrestants Hjem, men ligesom han forlod sit Logi, blev han anholdt paa Trappen af to Politibetjente.

De anførte i Arrestantens Besiddelse forefundne Koster ere genkendte af oven nævnte Jensens Enke, som edelig har forklaret, at de ere stjaalne fra hende ved anførte Lejlighed.

Hendes Datter Ella Johanne Sofie Jensen har derhos ligeledes under Ed forklaret, at hun genkender Genstandene som Ting, der tilhøre hendes Moder, og som blev borte ved det her omhandlede Tyveri.

Henses der nu til:

at Arrestanten Andersen med Bestemthed har fastholdt, at Arrestanten Nielsen har deltaget i Udøvelsen af dette Tyveri,

at Arrestanten Christensen under flere Forhør har afgivet en hermed i det væsentlige stemmende Forklaring — i hvilken Henseende skal bemærkes, at den af denne Arrestant i Forhøret den 5 September d. A. ændrede Forklaring først er fremkommet paa et Tidspunkt, hvor det maa anses for godtgjort, at denne Arrestant og Arrestanten Nielsen have haft Lejlighed til at kommunikere med hinanden,

at Arrestanten Niensens Forklaring om Grunden til, at Arrestanten Andersen bad ham, opbevare Bylten, i sig selv er ganske meningsløs, ligesom dens Rigtighed bestemt er benægtet af Arrestanten Andersen,

at det ved de af Politibetjentene Nr. 439, Ellgaard, og 391, Caspersen, afgivne beedigede Forklaringer maa anses for godtgjort, at Arrestanten ved Betjentenes Tilstedekomst for at anholde ham, først har givet det Udseende af, at han ikke var hjemme, og dernæst, øjensynlig i den Formening, at Betjentene havde fjernet sig fra Hoved-

trappen for at søge Indgang i Lejligheden ad Køkkenvejen, har søgt ved Flugt ad første Trappe at unddrage sig Anholdelsen, medbringende de anførte Koster, samt endelig

at Arrestantens Fortid kendetegner ham som en tyvagtig og løgnagtig Person, findes der ved det foranførte at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis til mod Arrestantens Benægtelse at anse ham som Medgerningsmand til det anførte Tyveri, ved hvilket der i alt blev stjaalet Koster til Værdi 10 Kr. 50 Øre.

I Henhold til det anførte ville Arrestanterne være at anse:

Nielsen efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Onsdagen den 4 Januar.

Nr. 30. Konsulent **Edward Joachim Hansen** (Shaw) og Fru **Elise Christine Hee**, født **Tange** (Møller)

contra

den kgl. **Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission**, der behandler Dødsboet efter Kaptajn **Christian Frederik Gustav Hansen**, for saa vidt Ejendommen »Snertingegaard« angaar, paa Boets Vegne (Ingen) samt Enkefru **Agnes Thekla Hansen**, født **Berg**, og Fru **Christine Lund** (Jensen) med flere (Ingen),

betræffende Arveretten til Ejendommen »Snertingegaard«.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettes Skiftekommissions Decision af 3 August 1903: Enkefru **Agnes Thekla Hansen**, født **Berg**, anerkendes som Arving i nærværende Bo for en Fjerdedel, Fru **Christine Lund**, adopteret **Hansen**, for Tre Ottendedele, og Konsulent **Edward Joachim Hansen** ligeledes for Tre Ottendedele, hvorhos Enkefru **Elise Christine Hee**, født **Tange**, af den Konsulent **Hansen** tilkommende Arv vil være at fyldestgøre for den Sum, for hvilken Fogedudlæg til hende er sket, med videre Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1 Oktober 1898 til Udlodningens Dato, alt for saa vidt fornødent gøres og tilstrække kan under Hensyn til hendes Udlægs Prioritetsstilling.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Decision anførte Grunde, der i det væsentlige kunne tiltrædes, vil den efter Paastand af de Indstævnte, Enkefru **Agnes Thekla Hansen** og Fru **Christine Lund**, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville Appellanterne have in solidum at betale til de nævnte Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Appellanterne, Konsulent Edward Joachim Hansen og Fru Elise Christine Hee, en for begge og begge for en, til de ovennævnte Indstævnte med 400 Kroner. Saa betale Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisses ere saa lydende: Den 22de Juni 1873 afgik Generalløjtnant Christian Frederik Hansen ved Døden, efterladende sig som nærmeste Arving efter Loven en af ham udenfor Ægteskab avlet Søn, Kaptajn Christian Frederik Gustav Hansen, som det ved kgl. Bevilling af 3 Juni 1828 var tilladt, skulde anses som Faderens i lovligt Ægteskab avlede Barn med Arveret efter D. L. 5—2—70. Generalløjtnant Hansen, hvis Bo blev behandlet af Executor testamenti, efterlod sig dels et notarialiter attesteret Testamente af 20 Juni 1863, dels en sig hertil sluttende, ligeledes notarialiter attesteret Kodiciel af 1 Februar 1873.

I Boet fremlagdes derhos et den 16 Juni 1863 dateret Dokument med Paategning af 18de samme Maaned, hvorved Kaptajn Hansen, som da var indtraadt i Ægteskab med Thekla, født Berg, i Betragtning af, at hans Fader, som havde tilfredsstillet ham for den Arv, som kunde tilfalde ham efter Faderen, ønskede Dispositionsfrihed over sit Bo, for at kunne sørge for tvende Børn, som Kaptajn Hansen angav at have avlet med Pigen Kirstine Nielsdatter, nemlig Christine, født den 25 Maj 1854, og Edward Joachim, født den 31 Juli 1856, meddelte sin Fader, Generalløjtnant Hansen Afkald paa Arv mod at erholde 3000 Rdl. aarlig, saa længe han levede, og 1200 Rdl. aarlig til sin Enke. Ved Gavebrev af 19de samme Maaned havde General Hansen i Henhold hertil bestemt, at der efter hans Død skulde tillægges Sønnen, Kaptajn Hansen, en aarlig Livrente af 3000 Rdlr., og efter dennes Død hans for nævnte Hustru en aarlig Livrente af 1200 Rdl. Ved sit fornævnte Testamente af 20 Juni 1863 indsatte General Hansen nu sin fornævnte Sønnesøn Edward Joachim Hansen, hvem Faderen allerede forud havde ladet lyse i Kuld og Køn, til eneste Arving af sin Ejendom »Snertingegaard« i Præstø Amt, blandt andet mod at overtage Udredelsen af de oven nævnte 2 Livrenter, hvorimod bemeldte Ejendom, saafremt Edward Joachim Hansen maatte være død førend Testator eller senere dø, uden at efterlade sig Livsarvinger, skulde tilfalde Edward Hansens fornævnte Søster Christine.

Sine øvrige Efterladenskaber fordelte Testator, med Fradrag af nogle Smaaalegater, mellem sine nævnte 2 Børnebørn. I sine fornævnte Dispositioner over Ejendommen Snertingegaard foretog imidlertid

General Hansen en Forandring ved sin fornævnte Kodiciel af 1 Februar 1873, idet han i sammes § 1 bestemte, at Ejendommen »Snertingegaard« ved hans Død skulde tilfalde hans Søn, oftnævnte Kaptajn Hansen, mod at denne renuncerede paa den oven ommeldte Livrente for sig og sin Hustru, og »for øvrigt paa den Betingelse, at Ejendommen med Gods, der overleveres ham fri for enhver paa samme hvilende Pantegæld, ikke af ham kan behæftes eller sælges, saa at den ved hans Død ubehæftet skal tilfalde hans Arvinger efter Loven.«

Efter at Kaptajn Hansen paa Skiftet havde erklæret, at han vilde erkende ethvert Mellemværende mellem ham og Boet afgjort blandt andet paa Vilkaar, at Snertingegaard med Gods, Ind- og Udbo samt alle til Ejendommen hørende Rettigheder, alt for saa vidt saadant havde tilhørt Boet, i Henhold til Testamentets Bestemmelser udlagdes ham til Ejendom, blev bemeldte Ejendom under 17 Januar 1874 af Eksekutor udlagt og ekstraderet Kaptajn Hansen som Arv i Overensstemmelse med afdødes testamentariske Bestemmelser eller — som det hedder i Hovedrepartitionen — »med den i Testamentet bestemte Indskrænkning i hans Dispositionsret«.

Dette Udlæg blev derefter tinglæst paa Ejendommen. Under 12te August 1873 meddeltes der paa Ansøgning Kaptajn Hansen Bevilling til at adoptere fornævnte Christine, saaledes at denne fremtidig maatte bære Navnet Christine Hansen og træde i Arv efter Adoptivfaderen, dog at det forbeholdtes ham ved Testamente at disponere over sine Efterladenskaber, saaledes som han maatte finde for godt. Forpagter Edward Hansen udstedte under 8de August 1881 til sin Fader saa lydende Arveafkald:

»Jeg Edward Hansen, Forpagter af Snertingegaard, erklærer herved, at jeg for mig og mine Arvinger giver Afkald paa al anden Arv efter min Fader, Kaptajn Gustav Hansen — — — udenfor Snertingegaard og Gods med Tilbehør af Bygninger, Besætning, Inventar, Avl og Afgrøde, Leje og Interesse, Forpagtningsafgifter, Rekognitioner, Skove, Vedbeholdninger m. m., i hvilken Gaard og Gods m. v. jeg forbeholder mig min og mine Arvingers fulde Arveret, saavel som i Tilfælde af Salg af Gaarden og Godset m. v. da i Købesummen for samme, medens dette mit Afkald kun omfatter alt, hvad min Fader i øvrigt maatte efterlade sig.«

Den 4 August 1899 afgik Kaptajn Hansen ved Døden i Sønderhav (Süderhaff) ved Flensborg, hvor han i en længere Aarrække havde haft Bopæl, efterladende sig et af ham i Flensborg under 26 September 1881 notarialiter oprettet og af ham under 15 Juli 1899 rathaberet Testamente, som i Ekstrakt-Oversættelse lyder saaledes:

§ 1.

Jeg forudskikker den Bemærkning, at jeg ved Adopteringen af min Datter, nu ægteviet Fru Christine Funck, har forbeholdt mig fri Testationsret, og at min Søn Edward Joachim Hansen ifølge det af ham den 8 August dette Aar udstedte Dokument har givet Afkald paa

sin Arveret til alt, hvad jeg maatte efterlade mig, min paa Sjælland liggende Landejendom »Snertingegaard« med Tilliggende alene undtagen.

§ 2.

Derefter indsætter jeg herved for det Tilfælde, at jeg afgaar først ved Døden, min Hustru Agnes Thekla Hansen, født Berg, til min eneste og Universal-Arving af hele mit Efterladenskab, heri ikke indbefattet nævnte Landejendom, ellers uden nogen helst Undtagelse, paa den Maade og saaledes, at hun skal have og beholde det alt med fri Dispositionsret som sin personlige Ejendom.

§ 3.

Angaaende omtalte i Danmark, Præstø Amt, liggende Landejendom, kaldet »Snertingegaard«, bestemmer jeg herved som min sidste Villie, at de, ifølge Kongeriget Danmarks Love om Ægteskabs- og Arveret, min nævnte Hustru tilkommende Ægteskabs- og arveretslige Krav og Rettigheder paa nævnte Ejendom samt alt Tilliggende hverken skulle indskrænkes ved Bestemmelserne i § 2 eller forringes ved de muligvis afvigende ægteskabs- og arveretslige Love i mit nuværende eller tilkommende Opholdssted, men bevares hende fuldt ud «

I Henhold til dette Testamente maa afdødes fornævnte Hustru antages at have overtaget samtlige hans paa Dødsstedet værende Efterladenskaber, uden at nogen Behandling af denne Del af Boet har fundet Sted fra vedkommende udenlandske Skiftemyndigheds Side.

Paa et af Enken under 7de September 1899 til Justitsministeriet indgivet Andragende om, at Fællesboet efter Kaptajn Hansen og hende som hans Enke, for saa vidt Ejendommen Snertingegaard angaar, maatte blive henvist til Behandling ved en Skifteret her i Landet, henviste Ministeriet under 16 Oktober samme Aar i Henhold til Skiftelovens § 87 Kaptajn Hansens Dødsbo, for saa vidt den nævnte Ejendom angaar, til Behandling af nærværende Skiftekommission.

Efter at saadan Behandling var paabegyndt og Ejendommen ved en subsidær Registrering inddraget under Boet, fremsatte afdødes tidligere nævnte 2 Børn, Konsulent Edward Joachim Hansen og Christine, født Hansen, nu gift Lund, Paastand om, at »Snertingegaard« vilde være at behandle som tilhørende afdøde Generalløjtnant Hansens Arvedelingsbo, og som Følge heraf, at nærværende Bo vilde være at slutte som intet ejende.

Efter at denne Paastand, overensstemmende med den af afdødes fornævnte Enke derimod fremsatte Protest, var bleven forkastet ved Skiftekommissionens Decision af 31 December 1900, er der mellem de oven nævnte 3 i nærværende Bo ommeldte Arvinger opstaaet en Dispute angaaende Arveretten til Snertingegaard, som der er Enighed mellem disse om, skal betragtes som afdøde Kaptajn Hansens Særeje.

Konsulent Hansen har paastaet principalt, at Snertingegaard udlægges ham som eneste Arving, subsidært, at Enkefru Hansen erholder en Broderlod i Arven, og at den øvrige Andel udlægges ham, og mest subsidært, at afdødes Adoptivdatter, Fru Lund, ligeledes anerkendes som Medarving til Snertingegaard mod, at hun til General Hansens

Arvedelingsbo afstaar »Charlottegaarden« eller dennes Værdi, hvilken Gaard blev testamenteret hende af nævnte General Hansen, efter Konsulent Hansens Anbringende, under den Forudsætning, at hun ikke blev Medarving til Snertingegaard.

Enkefru Hansen har principalt paastaet sig tillagt en Broderlod i Snertingegaard eller dennes Værdi, hvilken Broderlod hun har begært sig udlagt i Penge; subsidiært, nemlig for det Tilfælde, at Konsulent Hansen maatte blive anerkendt som eneste Arving til Snertingegaard i Henhold til General Hansens Testamente af 1863, har Fru Hansen fremsat Paastand om, at der tilsikres hende, saa længe hun lever i ugift Stand, en aarlig Livrente af 2400 Kr., som vil være at sikre i den ubehæftede Ejendom Snertingegaard.

Den af Fru Christine Lund nedlagte Paastand gaar ud paa, at hun, lige med Konsulent Hansen, tager Arv i Snertingegaard, efter Fradrag af den Enkefru Hansen tilkommende Broderlod.

Under nærværende Dispute er dernæst indtraadt som Intervenient Fru Elise Christine Hee, født Tange, hvis afdøde Ægtefælle, Købmand H. S. E. Hee i Vordingborg, ifølge et af Højesteret under 7de*) Juni 1902 stadfæstet Udlægsdekret af 7 August 1899 for et Tilgodehavende, opgjort til 82670 Kr. 73 Øre, har erholdt Udlæg i Konsulent Hansens Arveandel i Ejendommen Snertingegaard og øvrige Krav paa Arv efter Faderen, hvilket Udlægsdekret er læst som Hæftelse paa Ejendommen og anmeldt i nærværende Bo. Fru Hees Paastand gaar ud paa principaler, at Ejendommen Snertingegaard henvises til Behandling som General Hansens Arvedelingsbo, subsidiært, nemlig for saa vidt Snertingegaard findes at kunne behandles her i Boet, at der ikke beregnes Arvelod i Gaarden, hverken til Enkefru Hansen eller til Fru Lund, men at hele Gaarden vil være at anse som en Konsulent Hansen tilkommende Arv, mere subsidiært, at der tillægges Enkefru Hansen en Broderlod, beregnet under Hensyn til, hvad hun i øvrigt har oppebaaret af sin afdøde Mands Boslod, subsidiært beregnet til $\frac{1}{4}$ af Gaardens Provenu, samt at Gaarden eller dens Provenu i øvrigt tillægges Konsulent Hansen.

I alle Tilfælde har Enkefru Hee paastaet, at hun af den Konsulent Hansen i Boet tilkommende Arv ved Udlodningen bliver fyldstgjort for den Sum, hvorfor Udlæg til hende er sket, med videre Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 1 Oktober 1898, indtil Betaling sker, og yderligere Omkostninger, alt for saa vidt fornødet gøres og tilstrække kan under Hensyn til hendes Udlægsrets Prioritetsstilling.

Under Disputen have endelig ladet give Møde forhenværende Apoteker Göttsche, Klosterforvalter Baumann, Købmand Andersen, Enkefru Møller og Købmand Nickum, som ligeledes have erholdt Fogedudlæg i Konsulent Hansens Arvekrav i nærværende Bo, og som have sluttet sig til Enkefru Hee's Procedure under den foreliggende Dispute.

Til Støtte for sin Adkomst til at fremsætte sin nævnte principale Paastand har Enkefru Hee anført, at hun, ved Skiftekommisionens Fejl, ikke har været varslet til at varetage sit Tarv under den tidligere Dispute i Boet, uanset at hun, som anført, havde tinglæst Udlæg i

*) Skal være 17de.

Konsulent Hansens Arvepart i Snertingegaard og havde anmeldt sit Krav i Boet, og at den afsagte Decision derfor ikke er res judicata for hendes Vedkommende, hvorfor hun maa være berettiget til at procedere det ved Decisionen afgjorte Spørgsmaal, ubunden af Decisionens Afgørelse.

Selv om imidlertid hendes Ret som anmeldt Udlægshaver i Konsulent Hansens Arvepart maatte kunne anses at give hende en selvstændig Retsstilling i Boet, maatte det have været hendes egen Sag at varetage sin Ret under Boets Behandling, og da det ved den nævnte upaaankede Decision er afgjort, at Snertingegaard rettelig hører under nærværende Bos Behandling, kan hun ikke for Skiftekommissionen fordre dette Spørgsmaal optaget paa ny.

Hendes principale Paastand kan der saaledes ikke gives Medhold.

Til at antage, at Ejendommen Snertingegaard gennem Generalløjtnant Hansens oven omtalte testamentariske Bestemmelse skulde være bleven tillagt Konsulent Hansen som eneste Arving efter hans Faders Død, finder dernæst Skiftekommissionen ingen Hjemmel.

Da der ikke i Boet har meldt sig andre Arvinger end Kaptajn Hansens Enke, hans kuldlyste Søn og hans med Arveret adopterede Datter, og da alle i Disputen optrædende Parter maa antages enige om, at Spørgsmaalet om de anmeldte Arvingers Arveret til Kaptajn Hansens her i Riget værende Efterladenskaber skal afgøres, ikke efter Kaptajn Hansens Hjemsteds Love, men efter dansk Ret, ville alle tre Arvinger være at anerkende som Lodtagere i den herværende Arvemasse, overensstemmende med dansk Arvelovgivning, med mindre det maa antages, at Indholdet af Kaptajn Hansens oftnævnte Testamente, sammenholdt med det sammes Udfærdigelse forudgaaende Arveafkald fra afdødes Søn, medfører en Afvigelse fra det lovbestemte Arvedelingsforhold.

At det har været Testators Mening, at hans Enke ikke ved den til hendes Fordel skete Disposition over hans øvrige Efterladenskaber skulde betragtes som udelukket fra at tage Broderlod i Snertingegaard med Tilbehør, er udtrykkelig udtalt i Testamentets § 3.

Af Indholdet af det af Konsulent Hansen under 8 August 1881 udstedte Afkald findes det nu ikke at kunne udledes, at Afkaldet skulde være givet paa den Betingelse, at Konsulent Hansen tilsagdes Ene-Arveret til Snertingegaard, og det bliver derefter uforødent at undersøge, hvad der maatte antages at blive Følgen af, at Meddelelsen af det nævnte Afkald maatte anses knyttet til en saadan Betingelse.

Da dernæst Kaptajn Hansen ikke har benyttet sin i Adoptionsbevillingen forbeholdte Ret til at udelukke Adoptivdatteren fra Arv, men alene har paaberaabt sig denne Ret som Hjemmel for den til Fordel for hans Enke trufne, mindre omfattende testamentariske Disposition, hvis Gyldighed Fru Lund ikke under Disputen har bestridt, samt da Konsulent Hansens Anbringende om, at Fru Lund ifølge visse, i Generalløjtnant Hansens testamentariske Dispositioner formentlig indeholdte Forudsætninger, skulde anses udelukket fra at tage Arv efter sin Adoptivfader i Snertingegaard med Tilbehør, findes ganske ubegrundet, vil ogsaa Fru Lund være at anerkende som Medarving, lige med Broderen, i Snertingegaard med Tilbehør, efter at den Enken tilkommende Broderlod er fradraget.

Overensstemmende med den derom nedlagde Paastand vil derhos Enkefru Hee ved den i Boet stedfindende Udlodning være at fyldestgøre i den Konsulent Hansen tilkommende Arv for den Sum, hvorfor Fogedudlæg til hende er sket, med Rente heraf 5 pCt. p. a. fra den 1ste Oktober 1898 til Udlodningens Dato, alt for saa vidt fornødent gøres og tilstrække kan under Hensyn til hendes Udlægsrets Prioritetsstilling.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Disputen.

Nr. 336. Højesteretssagfører Winther

contra

Anton Frants Christophersen (Def. Høgsbro),

der tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politibetjente i Funktion samt for Polituorden.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 9de Juli 1904: Arrestanten Anton Frants Christophersen bør for Aktors Tiltale under nærværende Sag fri at være, men vil have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, og Defensor, Sagfører Hansen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Oktober 1904: Tiltalte Anton Frants Christophersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I øvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne C. A. Olsen og Bentzen, udreder Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anton Frants Christophersen til Højesterets-sagførerne Winther og Høgsbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret indankede Sag tiltales Tiltalte Anton

Frants Christophersen for Vold og Opsætsighed mod Politibetjente i Funktion samt Politiuorden.

Tiltalte, der er født den 7 Juli 1868, er mange Gange tidligere straffet og bl. a. anset: ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 9de September 1897 efter Straffelovens §§ 100 og 101 samt Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 5te Februar 1898 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 7de Maj 1900 efter Straffelovens § 100, kfr. § 98, og efter dens § 101 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 28 Juli 1900 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98 og § 101, med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 9 Februar 1901 efter Straffelovens § 100 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 7de Januar 1902 efter Straffelovens §§ 100 og 101 og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Højesterets Dom af 16de Februar 1903 efter Straffelovens §§ 203 og 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og senest ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 29 Oktober 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Endvidere har Tiltalte under tre ved Københavns Kriminal- og Politiret imod ham indledede Undersøgelser vedtaget og afsonet følgende Bøder: i Juni 1897 300 Kr. for Vold og Opsætsighed mod Politiet, den 22 December 1897 100 Kr. for Vold og i 1898 300 Kr. for Vold mod Politiet.

Ved de af Politibetjent af Frederiksberg Politistyrke Nr. 59 Andersen, fhv. Politibetjent Carl Johan Seemann, Politibetjentene Nr. 62, Tillmann, og Nr. 66, Andersen, samt Overbetjent Nr. 2, Christian Christensen, afgivne beedigede Forklaringer er det godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 14 April d. A. drev Tiltalte i beruset Tilstand, til Gene for Færdslen, omkring i Smallegade paa Frederiksberg med et stort Opløb om sig.

Da den patrouillerende Politibetjent Nr. 59, Andersen, paa Grund heraf vilde tage Tiltalte under Anholdelse, rettede denne straks med Haanden et kraftigt Slag mod Betjentens Hoved, men uden at ramme, og efter at Tiltalte var kommen til at ligge paa Jorden, slog og sparkede han om sig efter Betjenten og nogle Personer, der kom Betjenten til Hjælp, uden dog at ramme Betjenten.

Efter at Tiltalte dernæst var bleven bundet og i Droske transporteret til Politistationen, forsøgte han, medens han blev baaret ind i Detentionslokalet af Betjentene Nr. 59, Andersen, Nr. 62, Tillmann, og Nr. 66, Andersen, at slaa, sparke og bide dem, uden at det lykkedes ham. Derimod fik han Tag i Betjent Nr. 66, Andersens Frakkeskød, som han afrev.

Færdig fra Trykkeriet den 12 Januar 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 42.

Onsdagen den 4 Januar.

Tiltalte har forklaret, at han ikke betvivler Rigtigheden af de fornævnte Forklaringer, men at han ved den paagældende Lejlighed var saa beruset, at han ikke kan huske andet derom, end at han var i Slagsmaal med nogen, og at han ikke ved, om disse var Politifunktionærer.

I Anledning af en opstaaet Tvivl om, hvor vidt Tiltalte — om hvem Arrestlægen i en fremlagt Erklæring har udtalt, at han frembyder utvivlsomme Tegn paa kronisk Alkoholisme og nærmest gør Indtryk af at høre til de Individuer, der sløvede af lang Tids Misbrug af Alkohol under Indflydelsen af Virkningerne af en akut Rus mere eller mindre miste Hukommelsen for det under Rusen passerede — kunde antages at have været tilregnelig i Gerningsøjeblikket, er en Erklæring over dette Punkt indhentet fra det kgl. Sundhedskollegium. Kollegiets Erklæring — til Grund for hvilken der ikke ligger anden Lægeundersøgelse end Arrestlægens — gaar ud paa, at Tiltalte maa antages i Gerningsøjeblikket at have været i en stærkt omtaaget Tilstand, og at han efter dets Skøn vel ikke har været helt bevidstløs, men at hans Bevidsthed skønnes at have været saa tilsløret, at han ikke har været i Stand til at opfatte, hvad der foregik, og hvad han foretog sig.

Medens det nu vel maa antages, at Tiltalte ved den omhandlede Lejlighed har været en Del paavirket af nydte Drikkevarer, findes Sagens Oplysninger — derunder navnlig de oven nævnte Vidners Forklaringer i saa Henseende i Forbindelse med de af Havebetjentene Nr. 1, Christoffersen, og Nr. 5, Kähler, afgivne beedigede Forklaringer om Tiltaltes Færden kort før Anholdelsen ikke at give tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte i Gerningsøjeblikket skulde have været i en Tilstand, der udelukkede fuld Tilregnelighed.

Som Følge af det foranførte vil Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 100 samt Lov indeholdende Bestemmelser om Politiet udenfor København af 4 Februar 1871 § 6, jfr. Politivedtægt for Frederiksberg Kommune dens § 4, 2det Punkt, være at anse efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 5 Januar.

Nr. 321. Højesteretssagfører Winther
 contra
Otto Alfred Ferdinand Kastrup (Def. Rée),
 der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17de September 1904:
 Tiltalte Otto Alfred Ferdinand Kastrup bør inden 3 Dage efter denne
 Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 400
 Kroner og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd
 efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved
 hvilke intet væsenligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
 stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte
 Otto Alfred Ferdinand Kastrup til Højesteretssag-
 førerne Winther og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Otto Alfred Ferdi-
 nand Kastrup, der er født den 10 April 1866 og 12 Gange har ved-
 taget Bøder for Overtrædelse af Næringsloven, derunder den 30 April
 1901 i Frederiksberg Birks Politiret en Bøde af 400 Kr. efter Næ-
 ringslovens § 75 og 78, og senest den 30 April d. A. i Rettens 3dje
 Afdeling for offentlige Politisager en Bøde af 300 Kr. med Virkning
 som Dom for 6te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 5te Gang
 begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning, tiltales paa ny for Overtræ-
 delse af Næringsloven.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste er det be-
 vist, at Tiltalte, der har Borgerskab som Gæstgiver, i Juli og August
 Maaned d. A. har drevet Beværtning — dog uden Brændevinsud-
 skænkning — i Amagergade Nr. 3, Stuen, her i Staden uden at have
 Værelser til Modtagelse af rejsende.

Tiltalte vil derfor være at anse efter Næringslovens § 75 for 7de
 Gang begaaet ulovlig Næringsbrug, efter Omstændighederne med en
 Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 400 Kr.

Mandagen den 9 Januar.

Nr. 297. Højesteretssagfører Winther

contra

1) August Peter Sørensen, 2) Herman August Christensen og 3) Carl Valdemar Schnell (Def. Nellemann),

der tiltales: 1) for Tyveri og Hæleri, 2) for Forsøg paa Røveri og 3) for Meddelagtighed i Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 August 1904: For Tiltalte Poulsens Vedkommende afvises Sagen. Arrestanterne Heinrich Severin Seehausen, Vilhelm Carl Jensen, Johannes Nielsen, Hjalmar Fernando Helenius Valdemar Jacobsen, Hans Julius Hansen, August Peter Sørensen, Herman August Christensen og Carl Valdemar Schnell samt de Tiltalte Marie Caroline Madsen, Seehausens Hustru, Vilhelm Jens Troels Køhler, Theodor Valdemar Christensen, Carl Fritz Poulsen og Ragna Thorgunna Jørgensen bør straffes: Arrestanten Seehausen med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, Arrestanten Jensen med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar, Arrestanten Nielsen med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, Arrestanten Jacobsen med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, Arrestanten Hansen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Arrestanten Sørensen med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, Arrestanten Christensen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, Arrestanten Schnell med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, Tiltalte Seehausens Hustru med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Tiltalte Køhler med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, Tiltalte Theodor Christensen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Tiltalte Ragna Jørgensen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Bentzen, 100 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Michael Carlsen, 50 Kr., udredes af neden nævnte Arrestanter og Tiltalte, en for alle og alle for en, dog saaledes, at Arrestanten Seehausen ikke bør udrede ud over $\frac{2}{3}$, Arrestanten Jensen ikke ud over $\frac{1}{3}$, Arrestanten Nielsen ikke ud over $\frac{1}{4}$, Arrestanten Jacobsen ikke ud over $\frac{1}{3}$, Arrestanten Hansen ikke ud over $\frac{1}{51}$, Arrestanten Sørensen ikke ud over $\frac{1}{6}$, Arrestanten Christensen ikke ud over $\frac{1}{51}$, Arrestanten Schnell ikke ud over $\frac{2}{51}$, Tiltalte Seehausens Hustru ikke ud over $\frac{3}{51}$, Tiltalte Køhler ikke ud over $\frac{4}{51}$, Tiltalte Th. Christensen ikke ud over $\frac{1}{9}$ og Tiltalte Ragna Jørgensen ikke ud over $\frac{3}{51}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det bemærkes, at Tiltalte August Peter Sørensen ved den i den indankede Dom citerede Højesterets Dom af 23 Oktober 1903 er straffet efter Straffelovens § 251, og at Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 12 November 1903 er stadfæstet ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Februar 1904.

I Henhold til de i den indankede Dom for nævnte Tiltalte og de Tiltalte Herman August Christensen og Carl Valdemar Schnells Vedkommende anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, maa det billiges, at disse Tiltalte ere ansete efter de i Dommen anførte Straffebestemmelser, dog at for Sørensens Vedkommende Henvisningen til Straffelovens § 241, 2det Stk., og § 238 maa udgaa, og da det findes at kunne have sit Forblivende ved de i Dommen valgte Straffe, vil denne, for saa vidt paaanket er, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de oven nævnte Tiltalte, en for alle og alle for en, til Højesterets sagfører Winther og Advokat Nellemann 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Heinrich Severin Seehausen, Vilhelm Carl Jensen, Johannes Nielsen, Hjalmar Fernando Helenius Valdemar Jacobsen, Hans Julius Hansen, August Peter Sørensen, Herman August Christensen og Carl Valdemar Schnell samt de Tiltalte Marie Caroline Madsen, Seehausens Hustru, Vilhelm Jens Troels Køhler, Theodor Valdemar Christensen, Carl Fritz Paulsen og Ragna Thorgunna Jørgensen tiltales, Arrestanterne Seehausen, Jensen, Nielsen, Jacobsen, Hansen og Sørensen samt de Tiltalte Køhler, Christensen, Paulsen og Jørgensen for Tyveri, Arrestanten Sørensen tillige for Hæleri, Arrestanten Christensen for Forsøg paa Røveri, Arrestanten Schnell for Meddelagtighed i Tyveri og Tiltalte Seehausens Hustru for Hæleri og Meddelagtighed i Tyveri.

Arrestanten Sørensen er født den 7de Juli 1870 og anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 11 August 1888 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage, ved Højesterets Dom af 23 Oktober 1903 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 12 November 1903 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Arrestanten Christensen er født den 3 Juli 1881 og anset: ved Stevns-Fakse Herreders Ekstrarets Dom af 10de Oktober 1899 efter Straffelovens § 236 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 14 Juli 1900 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved samme Rets Dom af 31 Maj 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Arrestanten Schnell er født den 4 April 1875 og anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 19 September 1899 efter

Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ved Højesterets Dom af 26de Maj 1902 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Ved Arrestanternes og de Tiltaltes egne Tilstaaelser samt det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanterne Seehausen, Nielsen og Schnell blev enige om den 29 Juni 1903 at begaa et Tyveri fra Ejendommen St. Jørgens Allé Nr. 5 saaledes, at Tyveriet skulde udføres af Seehausen og Nielsen — uden at det nærmere blev aftalt paa hvilken Maade — medens Schnell skulde besørge det stjaalne pantsat.

I Henhold til denne Aftale skaffede Seehausen og Nielsen, medens Schnell ventede udenfor paa Gaden, sig samme Dags Eftermiddag ved 3-Tiden ved Hjælp af falsk Nøgle Adgang til en Beboelseslejlighed i fornavnte Ejendom og stjal en Del tilsammen til 36 Kr. vurderede Klædningsstykker, som Schnell pantsatte samme Dags Eftermiddag.

Arrestanterne Jacobsen, Nielsen og Schnell blev — idet der intet Hensyn kan tages til Arrestanten Schnells ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse af den af ham tidligere afgivne, med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse — enige med en under Sagen ikke til Stede kommen Person om at begaa et Tyveri, og i Henhold til denne Aftale skaffede de 3 andre Personer, medens Schnell stod uden for og ventede, sig Natten mellem den 14de og 15de Februar d. A. ved Hjælp af falsk Nøgle Adgang til et Forretningslokale i Sundevedsgade Nr. 14 og stjal der en Del tilsammen til 200 Kroner vurderede Klædningsstykker.

Arrestanterne Seehausen, Jensen og Sørensen blev — idet der intet Hensyn kan tages til, at Arrestanten Sørensen efter at have afgivet en med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse har anbragt, at han kun vilde erkende, at han havde pantsat forskellige Ting for Seehausen og Jensen, og at han havde været saa fuld, da selve Tyverierne blev begaaede, at han ingen Forestilling havde om Tyverierne — i sidste Halvdel af November 1903 enige om at begaa 4 Indbrudstyverier, hvoraf de 3 blev begaaede om Natten.

I Henhold til Aftalen skaffede Seehausen og Jensen, medens Sørensen ventede i Nærheden og i et Tilfælde holdt Vagt, sig ved Hjælp af falske Nøgler Adgang til 4 Lejligheder i Ejendommene Schacksgade Nr. 7, H. C. Andersensgade Nr. 9, Blegdamsvejen Nr. 58 og Læssøegade Nr. 5 og stjal en Del Klædningsstykker m. m. til samlet Værdi 125 Kr.

Tiltalte Seehausens Hustru har udvist hælerisk Virksomhed med Hensyn til et til 50 Øre vurderet Forklæde, der blev stjaalet fra Ejendommen H. C. Andersensgade Nr. 9, idet hun modtog dette i Foræring, endskønt hun var paa det rene med, at det var stjaalet.

Arrestanterne Seehausen, Jensen og Sørensen samt Tiltalte Seehausens Hustru blev — efter hvad de alle have erkendt — enige om at begaa et Indbrudstyveri, der skulde udføres af Arrestanterne, medens Tiltalte paatog sig at bistaa med at gøre det stjaalne i Penge.

I Henhold til Aftalen begav Arrestanterne sig Natten mellem den 23de og 24de November 1903 ind i Ejendommen Henrik Ibsensvej Nr. 8, hvortil Adgangen var uhindret, og Sørensen blev nu staaende i Gadedøren for at holde Vagt, medens Seehausen og Jensen forsøgte paa med en falsk Nøgle at oplukke Døren, der førte ind til Skomager Niels Andersens Forretningslokaler i Ejendommen.

Da dette mislykkedes, gik de forbi Arrestanten Sørensen, der blev staaende for at holde Vagt, gennem en uafloaset Dør ind i Naboejendommen, og fra denne skaffede de sig Adgang til de fornævnte Forretningslokaler ved at stige over et 3½ Alen højt Plankeværk ind i Ejendommens Gaard og derfra gennem et Vindue, som Jensen opbrød.

De stjal derpaa en Del tilsammen til 118 Kr. vurderet Fodtøj, hvoraf de gemte noget i en uafloaset Kælder, medens de bar Resten hjem til Seehausen.

I Seehausens Hjem traf de Sørensen, der meddelte dem, at han havde hørt nogen komme og derfor havde forladt Stedet efter først overensstemmende med Aftalen at have advaret dem ved at banke paa Ruden, men Sørensen har paastaaet under Undersøgelsen, at denne Meddelelse, som han gav Seehausen og Jensen, var usand, idet Forholdet var, at han kort efter, at Seehausen og Jensen vare gaaede ind i Naboejendommen, bestemte sig til ikke at ville have mere med Tyveriet at gøre, og at han derpaa gik hjem til Seehausen paa Grund af at han havde glemt sin Portnøgle.

Til denne Arrestanten Sørensens Paastand findes der imidlertid ikke at kunne tages noget Hensyn, navnlig da han i Overensstemmelse med det i øvrigt oplyste har erkendt, at han senere paa Natten ledsagede Arrestanterne Seehausen og Jensen, da de hentede den Del af det stjaalne, som de havde gemt i den fornævnte Kælder.

Endvidere er følgende oplyst:

a. Arrestanterne Jacobsen og Nielsen have overensstemmende tilstaaet og forklaret, at de sammen med Arrestanten Sørensen have gjort sig skyldige i Forsøg paa Indbrudstyveri, idet de den 4de Februar dette Aar efter Aftale med Sørensen, og medens denne holdt Vagt, gik op i Ejendommen Prins Jørgensgade Nr. 4 B og forsøgte paa ved Hjælp af en falsk Nøgle, som Sørensen havde laant dem, i tyvagtig Hensigt at aabne den aflaaede Dør til Gas- og Vandmester Jensens Lejlighed, men at Forsøget mislykkedes paa Grund af, at Nøglen gik itu, og Kammen blev siddende i Laasen.

b. Arrestanterne Jacobsen og Nielsen have overensstemmende tilstaaet og forklaret, at de næste Dag sammen med Arrestanten Sørensen have begaaet et Indbrudstyveri, idet de efter Aftale med ham, og medens han ventede i Nærheden i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af en falsk Nøgle, som de laante af Sørensen, have skaffet sig Adgang til Mursvend Lars Mathiesens Lejlighed i Ejendommen Todesgade Nr. 22, hvorfra de stjal en Del Klædningsstykker, et Ur, en Paraply og en Teaterkikkert til samlet Værdi 250 Kr.

c. Arrestanten Jacobsen har tilstaaet og forklaret, at han og Arrestanten Sørensen har den 2den s. M. midt paa Dagen i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af en falsk Nøgle, som Sørensen var i Besiddelse

af, skaffet sig Adgang til Bødker Christian Frederik Myhres Lejlighed i Ejendommen Peter Fabersgade Nr. 34 og der stjaalet en Del Klædningsstykker m. m. til samlet Værdi 100 Kr.

d. Arrestanten Jacobsen har overensstemmende med Ditlev Berendtsen, der ikke er sat under Tiltale under nærværende Sag, tilstaaet og forklaret, at de efter Sørensens Anvisning og sammen med ham have den 18de samme Maaned midt paa Dagen i tyvagtig Hensigt ved at frabryde en Hængelaas skaffet sig Adgang til Køkkenkarl Poul Ryges aflaaede Værelse i Ejendommen Larsbjørnstræde Nr. 8 og der stjaalet nogle Klædningsstykker og en Paraply til samlet Værdi 21 Kr.

Arrestanten Sørensen har nægtet at have gjort sig skyldig i disse Forhold, men da de øvrige Deltagere i de under a, b og d nævnte Forbrydelser have givet fuldstændig overensstemmende Forklaringer desangaaende, ogsaa for saa vidt angaar Arrestanten Sørensen, da Arrestanten Sørensen har erkendt, at han har opholdt sig i Nærheden af de respektive Gerningssteder for at vente paa dem, der udførte Forbrydelserne, da han endvidere har erkendt, dels at han har været med til at gøre det ad b og c stjaalne i Penge, endskønt han vidste, at det var stjaalet, og at han har modtaget sin Part af disse Penge, dels at han samme Dag, som det ad d nævnte Tyveri blev begaaet, modtog i Foræring af Jacobsen og Nielsen en Paraply, som efter det i øvrigt oplyste maa antages at have været den ved dette Tyveri stjaalne, samt da Sørensen er funden i Besiddelse af en tilflet Nøgle, der passer til Laasen i den Dør, igennem hvilken Jacobsen og Nielsen skaffede sig Adgang ved det ad b nævnte Tyveri, findes der under Hensyn til Arrestanten Sørensens hele Holdning under Sagen og til hans Fortid at være ført et tilstrækkeligt Bevis for, at han er medskyldig i de under a—d ommeldte Forhold, og for at disse Forhold ere blevne begaaede som af Sørensens medskyldige tilstaaet og forklaret.

Endelig er der med Hensyn til den mod Arrestanten Christensen rejste Tiltale for Forsøg paa Røveri oplyst følgende:

Korkskærer Laurits Peter Nielsen har edelig forklaret:

Da han den 19de Januar d. A. om Aftenen, medens han var til et Møde i »Folkets Hus«, gik ud i Gaarden for at forrette et naturligt Ærinde, mødte han i Beværtningshaven 2 Mandspersoner, af hvilke Arrestanten var den ene, medens den anden ikke er kommen til Stede under Sagen.

Arrestanten gik hen imod Vidnet og puffede ham op i en Snebunke, idet han lod, som om det var i Fuldskab, at han gjorde dette. Arrestantens Kammerat kom nu hen til Vidnet og tog ham med begge Hænder om Kroppen, idet han mumlede noget, som Vidnet ikke forstod, hvorpaa han følte paa Vidnets Lommer i Frakke og Benklæder. Han lod sig derefter falde og trak Vidnet med i Faldet, idet han, ladende som om han var blevet overfaldet, udbrød: »Hvad er den af?«

Han lagde sig derpaa til Dels oven paa Vidnet og overgramsede ham samt førte sin ene Haand ned i Vidnets højre Benklædelomme, aabenbart for at tilvende sig hans Penge, men da Vidnet havde sin

Pengepung i den venstre Benklædelomme, stak Vidnet sin Haand ned i denne. Arrestanten kom nu til, og idet han udbrød: »Hvad er det, overfalder Du min Kammerat?« lagde han sig oven paa Vidnet, og efter at Arrestantens Kammerat havde hvisket til ham: »Tag hans Pengepung, den er her i Lommen«, greb Arrestanten fat i den Arm, Vidnet havde stukket ned i sin venstre Benklædelomme, og gav sig til at trække Armen op af Lommen; men da Vidnet, der alt tidligere havde raabt om Hjælp, nu gentog sine Raab saa højt, som det var ham muligt, blev Arrestanten og hans Kammerat aabenbart bange og rejste sig op, hvorpaa Vidnet gik ind og fortalte sine Kolleger, hvad der var hændet.

Korkskæerner Niels Svensson og Rasmus Peter Olsen have overensstemmende og under Ed forklaret:

Da Korkskærer Nielsen kom ind med Sne paa Klæderne og fortalte, at han var blevet væltet om i Sneen af to Mandspersoner, der havde forsøgt paa at frarøve ham hans Penge, gik flere af Mødets Deltagere og deriblandt Vidnerne ud for at lede efter Gerningsmændene.

Efter nogen Tids Forløb saa de, at Arrestanten og en anden Mandsperson paa en truende Maade kom hen imod dem fra et Lysthus, hvor de havde gemt sig under nogle gamle Juletræer, og det lykkedes nu Vidnet Svensson at paagribe Arrestanten, medens hans Kammerat undløb.

Arrestanten har afgivet forskellige Forklaringer under Sagen.

Saaledes har han først forklaret, at han havde været beruset og derfor ikke vidste, hvad han havde foretaget sig, men senere, at han var gaaet ind i et Lysthus for at lade sit Vand, og da han var i Færd med at gaa derfra, blev overfaldet af Vidnet Svensson, medens hans sidste Forklaring gaar ud paa, at det her omhandlede Røveriforsøg ikke er begaaet af ham, men af to andre Personer, der vare komne ind i det samme Lysthus, i hvilket han opholdt sig, og at han, da han var gaaet ud af Lysthuset sammen med den ene af disse Personer, var bleven paagrebet.

Naar nu hertil kommer, at Rigtigheden af Vidnernes fornævnte Forklaringer er blevet bestyrket ved det i øvrigt fremkomne, medens Arrestantens forskellige Forklaringer foruden at være usandsynlige ere ganske ubestyrkede, findes der ogsaa under Hensyn til Arrestantens Fortid og hele Holdning under Sagen, under hvilken han har været sigtet for at have været med til at begaa flere af de fornævnte Tyverier, at være ført et tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten Christensen sammen med en anden Person ved den fornævnte Lejlighed har udøvet Vold imod Korkskærer Nielsen for at fratage ham hans Penge, og at de have opgivet dette deres Forehavende af Frygt for at blive paagrebne under Udførelsen heraf.

... Arrestanten Sørensen ikke findes at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der vil være at tilregne ham som Hæleri, ville Arrestanterne og de Tiltalte være at anse:

Arrestanten Sørensen efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. til Dels § 46 og til Dels § 54, eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 2den Gang begaaet og forsøgt Hæleri,

Arrestanten Christensen efter Straffelovens § 243, jfr. § 46,
 Arrestanten Schnell efter Straffelovens § 230, 2det Stk., jfr. § 54.

Arrestanten Sørensen med Forbedringshusarbejde i 2 Aar,
 Arrestanten Christensen med Forbedringshusarbejde i 18 Maa-
 neder,
 Arrestanten Schnell med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 293. Papirhandler **Martin Bach** (Ingen)

contra

Fabrikant og Handlende **Ferd. Andrews** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Papirhandler Martin Bach, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelses Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 364. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Oluf Christian Hansen (Def. Høgsbro),

der tiltales for Betleri.

Stege Købstads Politirets Dom af 11te November 1904: Arrestanten, Arbejdsmand Oluf Christian Hansen, bør hensættes til Tvangsarbejde i 72 Dage og udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 December 1904: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 90 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Helweg Larsen og Prokurator Gottschalch, betaler Arrestanten Oluf Christian Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Oluf Christian Hansen til Højesteretssagførerne Asmussen og Høgsbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Stege Købstads Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Oluf Christian Hansen, der er født den 26 November 1860, og som mange Gange er straffet bl. a. for Løsgænger og Betleri, senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 7de December 1901 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 72 Dage, ved Vordingborg søndre Birks Politirets Dom af 21de April 1902 efter samme Lovbestemmelse med lige Straf og ved Præstø Købstads Politirets Dom af 17 Februar 1904, ligeledes efter den nævnte Lovbestemmelse, med lige Straf, paa ny tiltalt for Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med, hvad der i øvrigt foreligger under Sagen, maa det anses for godtgjort, at Arrestanten, efter i Slutningen af Oktober Maaned 1904 at være kommet til Møen, har betlet dels i Møens Herreds Jurisdiktion, dels i Stege Købstad, indtil han den 1 Novbr. 1904 selv meldte sig til Politiet.

Som Følge heraf maa det billiges, at Arrestanten ved den indankede Dom er anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3, men Straffen, der ved den nævnte Dom er bestemt til Tvangsarbejde i 72 Dage, findes at burde forhøjes til 90 Dage.

Nr. 357. Højesteretssagfører Rée
contra
Jens Sørensen Jensen (Def. Lunn),
der tiltales for ulovlig Brændevinsudskænkning.

Esbjerg Købstads Politirets Dom af 22de Oktober 1904: Tiltalte Jens Sørensen Jensen bør til Esbjerg Købstads Kommunekasse bøde 320 Kroner samt betale denne Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverretts Dom af 21 November 1904: Tiltalte Jens Sørensen Jensen bør til Esbjerg Købstads Kæmnerkasse bøde 400 Kr. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Heise og Justitsraad Neckelmann, 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Sørensen Jensen til Højesteretssagførerne Rée og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jens Sørensen Jensen for ulovlig Brændevinsudskænkning.

Efter at Tiltalte, der i Henhold til Borgerskab af 20 Marts 1899 driver Gæstgiveri i Esbjerg Købstad, havde paadraget sig Restance af Afgifter, som han ifølge Næringslovens § 72 skulde betale for Juli Kvartal 1900 samt for nogle følgende Kvartaler af den med dette Næringsbrug forbundne Ret til Brændevinsudskænkning, og der forgesves var afholdt Udpantningsforretning hos ham for Restancerne, vedblev han, som det fremgaar af Sagens Oplysninger, i Forbindelse med sin nævnte Næringsvirksomhed at drive Brændevinsudskænkning, uanset at Retten hertil ifølge § 6 i Lov af 2 Juli 1870, indeholdende nogle nærmere Bestemmelser angaaende Brændevinhandel, var ophørt, saa længe Restancerne ikke vare betalte. Tiltalte er derfor ved Overrettens Domme af 9de Marts og 24de August forrige Aar samt 25de Januar dette Aar anset efter Næringslovens § 78 for ulovlig Brændevinsudskænkning, ved den sidst nævnte Dom for denne Forseelse 3dje Gang begaaet, med en Bøde til Esbjerg Købstads Kæmnerkasse af 160 Kroner.

Ved Tiltaltes egen, med det i øvrigt foreliggende stemmende Tilstaelse maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han fremdeles, indtil Undersøgelsen i nærværende Sag den 10de f. M. blev indledet, har i Forbindelse med sit Gæstgiveri drevet Brændevinsudskænkning, uagtet der af Restancen for Juli Kvartal 1900 henstaar uberigtiget 89 Kr. 44 Øre, foruden at Tiltalte yderligere staar til Restance med Brændevinsafgift for Oktober Kvartal 1902 og Januar Kvartal 1903 til Beløb i alt 200 Kr., uden at der ved Udpantningen har kunnet erholdes Dækning herfor.

For dette sit Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1857, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet yderligere end anført, være at anse for 4de Gang begaaet ulovlig Brændevinsud-

skænkning efter Næringslovens § 78 med en Bøde til Esbjerg Købstads Kæmnerkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 400 Kroner.

Nr. 329.

Advokat Halkier

contra

Anders Christian Larsen (Def. Lunn),

der tiltales for Udgivelse af en eftergjort Pengeseddel.

Holbæk Købstads Ekstrarets Dom af 28 Marts 1904: Arrestanten Anders Christian Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage og bør udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, herunder i Salærer til Aktor, Sagfører Svantemann, 12 Kr. og Defensor, Sagfører Springborg, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3dje Juni 1904: Tiltalte Anders Christian Larsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer og i Salær til Overretssagfører V. S. Salomonsen og Prokurator Kaas for Overretten, 15 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Halkier og Højesteretssagfører Lunn hver 30 Kroner, der udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Holbæk Købstads Ekstraret indankede Sag er Tiltalte Anders Christian Larsen, som er født den 13de Oktober 1879 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Udgivelsen af den nedenfor omhandlede Seddel.

Sagens Omstændigheder er ifølge Tiltaltes Forklaring og det i øvrigt oplyste følgende:

Den 20de Februar d. A. modtog Tiltalte af en Kokkepige, med hvem han tjente sammen paa Holbæk Ladegaard, og hvem han bad om et Laan af 25 Øre, en sammenfoldet Seddel, der i denne Tilstand

lignede en Tikroneseddel, men som i Virkeligheden var en af Ugebladet »Hver 8de Dag« udklippet Seddel, der kun paa den ene Side havde Lighed med en Tikroneseddel, medens dens anden Side var fyldt med Bladets Tekst. Efter de afgivne Forklaringer maa det antages, at det var for at gøre Spøg med Tiltalte — der havde overhængt hende om Laanet, uagtet hun gentagende havde erklæret, at hun ingen Penge havde — at hun gav ham Sedlen, og at Tiltalte paa sin Side modtog Sedlen, som han straks lagde i sin Pung, idet han lovede hende at give hende 9 Kr. 75 Øre tilbage, i god Tro til, at det var en Tikroneseddel. Tiltalte begav sig derefter sammen med nogle andre paa Gaarden tjenende Karle til Holbæk for at gøre nogle Indkøb. Hos en derværende Blikkenslager, Christian Smith, hvor han købte for 50 Øre, gav han bemeldte Seddel i Betaling og fik af Smith, der først lod sig skuffe af Sedlens Lighed med en Tikroneseddel, et Beløb af 9 Kr. 50 Øre tilbage; da Smith imidlertid ved at udfolde Sedlen opdagede deanes rette Beskaffenhed, maatte Tiltalte levere de modtagne 9 Kr. 50 Øre tilbage og betale sit Indkøb med rigtige Penge.

Tiltalte, som havde faaet Sedlen tilbage, begav sig derpaa til Detailhandlerske Maren Sørensens Butik, hvor han — medens de andre Karle, ligesom paa det først nævnte Sted, blev staaende uden for — gik ind og forlangte for 10 Øre Te. Efter hvad der under Ed er forklaret af bemeldte Detailhandlerske, hendes Pige Karry Adie Jensen og en i Butiken tilstedeværende Kunde, Røgter Peter Christian Olsen, passerede derefter videre følgende: Da Teen blev Tiltalte leveret, lagde han den sammenfoldede Seddel paa Disken ved Siden af en Kurv, saaledes, at den — som Vidnerne have forklaret — laa i Skygge for Lyset fra en i Butiken brændende Lampe, og spurgte Pigen Karry Jensen, som ekspederede ham, om hun kunde veksle en Tikroneseddel. Pigen svarede hertil Ja, og tog Sedlen for at give igen paa denne; men da hun straks opdagede, at det ikke var en rigtig Tikroneseddel, gjorde hun Sørensens Enke opmærksom herpaa og spurgte Tiltalte, hvor han havde faaet den fra. Tiltalte svarede herpaa, at han havde faaet den af Kokkepigen, hvorefter han iturev Sedlen og kastede Stumperne paa Gulvet.

Tiltalte har forklaret, at det var for Løjers Skyld, at han leverede Karry Jensen Sedlen — hvorved bemærkes, at naar Tiltalte under to senere Forhør paa Forespørgsel om, hvorfor han lagde Sedlen paa Disken, ses at have svaret, at han ikke kan angive, eller ikke ved, Grunden hertil, mangler der i Forhøret Holdepunkter for en tilforladelig Bedømmelse af Meningen eller Rækkevidden af dette Svar — og har vedholdende benægtet at have haft til Hensigt i Sørensens Enkes Butik at udgive den som en ægte Tikroneseddel; og han vil, samtidig med at han lagde Sedlen paa Disken, have fremtaget en Tiøre for at betale Teen.

Ligesom der nu ikke vil kunne paaføres Tiltalte Strafansvar for hans Forhold overfor Blikkenslager Smith, idet Tiltaltes Forklaring om, overfor denne at have handlet i god Tro, efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke vil kunne forkastes, saaledes findes det overvejende betænkeligt, ved de foreliggende Oplysninger at anse det

for fuldt godtgjort, at Tiltalte ved sin Adfærd i Detailhandlerske Sørensens Butik har handlet i bedragerisk Hensigt.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale.

Nr. 360.

Advokat Nellemann

contra

Peter Theodor Halvorsen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Lov 3dje Marts 1860.

Wedellsborg Birks Politirets Dom af 2 November 1904: Arrestanten Peter Theodor Halvorsen bør hensættes til Tvangsarbejde i 180 Dage og betale alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den December 1904: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Villiam Lund og Prokurator Kalko, betaler Arrestanten Peter Theodor Halvorsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Theodor Halvorsen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Wedellsborg Birks Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Peter Theodor Halvorsen sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov 3 Marts 1860.

Arrestanten, der er født den 3 Juni 1831, er mange Gange tidligere straffet, bl. a. ogsaa mange Gange for Betleri og Løsgænger, og er senest anset ved Højesterets Dom af 30te Marts dette Aar efter Lov 3dje Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 180 Dage.

Ved Arrestantens egen, med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det bevist, at han, som den 23de Oktober dette Aar blev

anholdt her under Sagen, i den sidste Uge før sin Anholdelse er strejftet om i Wedellsborg Birk og i andre Jurisdiktioner paa Fyen uden at have Arbejde og uden at søge saadant og ernærende sig ved Betleri. Bl. a. har han saaledes betlet i Wedellsborg Birk den Dag, han blev anholdt.

I Henhold til ovenstaaende vil Arrestanten være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 180 Dage. — — — Politiretsdommen, der har samme Resultat, vil saaledes være at stadfæste.

Onsdagen den 11 Januar.

Nr. 61. Aktieselskabet Københavns Renovationskompagni
(Nellemann)

contra

Frederiksberg Kommunalbestyrelse (Asmussen),

betræffende Afløsningen af en Servitut.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Marts 1903: De Indstævnte, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, bør til Citanterne, Aktieselskabet Københavns Renovationskompagni, betale 41004 Kr. 58 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1ste November 1901, til Betaling sker, men i øvrigt for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige kunne tiltrædes, vil den efter Indstævntes Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Københavns Renovationskompagni, til Indstævnte, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, med 400 Kroner. Saa betaler og Appellanten til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Citanterne, Aktieselskabet Københavns Renovationskompagni, har under denne Sag for nærværende Ret som vedtaget Værneting paastaaet de Indstævnte, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, tilpligtede at betale dem et Beløb af 53250 Kr. 29 Øre som Aflønningssum for Ophævelse af den for 20 Aar fra de paagældende Salg paalagte Byggeindskrænkning paa de af de Indstævnte erhvervede Parceller, Matrikulnummer 6 u, 6 v, 6 a a, 6 a f, og 6 a g af Frederiksberg, med Renter 4 pCt. p. a. fra den 28de Marts 1901 til Forligsklagens Datum den 1ste November s. A. 1272 Kr. 16 Øre, tilsammen 54522 Kr. 45 Øre, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra sidst nævnte Datum, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst og in subsidium — for saa vidt der i Aflønningssummen maatte blive fradraget noget Beløb — at der til det nedsatte Beløb lægges Renter 4 pCt. p. a. fra den 28 Marts 1901 til Forligsklagens Datum, og at de Indstævnte altsaa dømmes til at betale det samlede Beløb med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Datum, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte have principaliter paastaaet sig frifundne i Sagen som for tidlig anlagt, subsidiært, at de frifindes imod at betale 41004 Kroner 58 Øre, og mest in subsidium mod at betale 53250 Kroner 29 Øre, hvorhos de i alle Tilfælde paastaa sig tillagt Sagens Omkostninger.

Af Sagens Oplysninger fremgaar følgende:

Da Citanterne i sin Tid fra den dem tilhørende Ejendom »Lykkesholm« i Frederiksberg Sogn solgte de oven nævnte Parceller, blev der i paagældende Adkomstdokumenter paalagt hver enkelt af disse den Indskrænkning, at der i et Tidsrum af 20 Aar ikke paa Parcellen maatte opføres Beboelse til mere end 2 Familier, hvorhos der i den oprindelige Købekontrakt paa Matrikulnummer 6 a f og 6 a g, der solgtes under eet, blev tilføjet, at denne Byggeindskrænkning kunde afløses for hele Parcellen eller for særskilt udstykkede Dele af den mod Udredelse af 57¹/₇ Øre pr. Kvadratalen, og have de Indstævnte senere ved Køb fra de oprindelige Købere erhvervet samtlige de forommeldte Parceller.

Ved en den 28de Februar 1900 afgiven, under Sagen fremlagt, Deklaration med Tillægserklæring af 18 Maj s. A. forpligtede dernæst Citanterne sig til paa Anfordring af Ejerne af en Del nærmere betegnede Parceller, hvoriblandt samtlige de foromtalte, bl. a. at give de af de oprindelige Parcelskøder, der indeholdt den forommeldte Byggeindskrænkning, Paategning om, at denne »til enhver Tid afløses imod Udredelse af Forskellen mellem den oprindelige Købesum, beregnet pr. Kvadratalen, og 1 Kr. pr. Kvadratalen«, til hvilken Erklæring derhos blev føjet, »at da Parcellisterne efter deres Adkomster overfor Selskabet straks havde Ret til at opføre Beboelse til to Familier, vilde der selvfølgelig ikke være at betale noget Tillæg til Købesummen for

Færdig fra Trykkeriet den 19 Januar 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 48.

Onsdagen den 11 Januar.

den Del af Arealet, der af Parcellens Ejer anvendtes til saadan Bebyggelse, og havde de Indstævntes Køb af de her omhandlede Parceller fundet Sted, forinden Citanterne afgave de nys ommeldte Erklæringer.

Ved Skrivelse af 28 Marts 1901 meddelte derpaa Citanterne de Indstævnte, at, da disse havde bebygget Parcellerne i større Omfang end efter den oven omtalte Byggeindskrænkning tilladt, tilkom der Citanterne hos dem Forskellen mellem den Købesum, for hvilken Parcellerne blev solgte af Selskabet, 42⁶/₇ Øre pr. Kvadratalen og 1 Kr. pr. Kvadratalen, og at, da Afløsningssummen, eftersom Parcellerne havde et Areal af i alt 93188 Kvadratalen, saaledes beløb sig til 53250 Kr. 29 Øre, forventede Citanterne at erholde dette Beløb betalt af de Indstævnte med Renter 4 pCt. fra Dato. Efter at have modtaget to Erindringsskrivelser fra Citanterne besvarede de Indstævnte Skrivelsen af 28 Marts 1901 ved en Skrivelse af 23 Oktober s. A., i hvilken de bl. a. bemærke, at Bebyggelsen ikke var fuldført den 28 Marts 1901, og at Rentekravet derfor formentlig var ubeføjet, samt at Parcellerne i alt Fald ikke i deres fulde Omfang være bebyggede ud over, hvad der ifølge Byggeindskrænkningerne var tilladt, idet saadan Bebyggelse navnlig ikke havde fundet Sted for det Terræn, der ligger omkring Villaen paa Matrikulnummer 6 u, og at de Indstævnte havde gjort fornødne Skridt for gennem en Udstykningsforretning at faa konstateret Størrelsen af dette Areal og ikke saa sig i Stand til, forinden saadan Udstykning var approberet, at udtale sig om Størrelsen af den Afløsningssum, der maatte tilkomme Citanterne.

Det er fremdeles oplyst, at en Omdeling af de oftomtalte Parceller under 4 April f. A. er approberet af Landbrugsministeriet, og at herefter Matrikulnummer 6 a f og 6 a g ere udgaaede af Matrikulen, og samtlige tidligere Matrikulnumre ere blevne forandrede til alene at være 6 u, 6 v og 6 a a.

Hvad nu angaar de Indstævntes principale Paastand, der er støttet paa, at der endnu ikke ved nærværende Sags Anlæg paa nogen af Parcellerne var opført Beboelse til mere end to Familier, idet intet af de paabegyndte Huse da var færdigt, vil samme ikke kunne tages til Følge, eftersom der maa gives Citanterne Medhold i, at paagældende Byggeindskrænkning i alt Fald er overskreden, saa snart Bygningen er saa langt fremskreden, at den rummer Beboelse til mere end 2 Familier, hvad det maa anses in confesso, at de Bygninger,

som de Indstævnte in casu have ladet opføre, var allerede, da Citanterne ved oven nævnte Skrivelse af 28de Marts 1901 afkrævede de Indstævnte Afløsningssummen, og saaledes længe før nærværende Sags Anlæg.

De Indstævnte, der have erkendt at have paa en Del af de oven ommeldte Grunde ladet opføre forskellige Hospitalsbygninger, Fattighus, Alderdomsforsørgelseshjem m. m., men som have erklæret paa en Del af disse Grunde ikke for Tiden at ville opføre noget nyt, have for deres subsidære Paastand anført, at det nuværende Matr.-Nr. 6 v hører til disse sidste, idet der paa denne kun skal blive staaende en Villabygning, som allerede for flere Aar siden er opført af en tidligere Ejer, at dens Areal, 21430 Kvadratalen, der altsaa bliver ubebygget ved denne Villa, svarer til, hvad der hidtil blev krævet af Kommunalbestyrelsen som Betingelse for Opførelsen af en Villabygning, nemlig et Tilliggende af omtrent $1\frac{1}{2}$ Td. Land, og at det saaledes kun er en enkelt Villa med tilhørende Areal, som unddrages den nye Bebyggelse og derfor formentlig ikke kan paalægges at udrede nogen Tillægskøbesum; i Forbindelse hermed have de Indstævnte bemærket, at de have ombyttet Jorden, idet de have taget noget af den oprindeligt til lagte Jord bort og lagt anden Jord til, hvoraf ogsaa fra de andre her omtalte Parceller.

For saa vidt nu Citanterne her imod have indvendt, at det maatte være en Betingelse for delvis at kunne afløse Bebyggelsesindskrænkningen, at der, forinden Bygningerne paabegyndtes, fandt en Udstyknings Sted, og Meddelelse desangaaende skete til Citanterne, findes der ikke hertil at kunne tages noget Hensyn, idet der ikke i ovennævnte Deklaration indeholdes noget om en slig Betingelse.

Citanterne have fremdeles gjort gældende, at Deklarationen formentlig retteligen bør forstaas saaledes, at, naar en Parcelejer vil benytte en Del af Parcellen til en mere udvidet Bebyggelse, er han pligtig til at afløse Byggeindskrænkningen for hele Parcellen ÷ den Del deraf, som han vil benytte til Beboelse for 2 Familier, men ej heller her findes der at kunne gives Citanterne Medhold, idet Deklarationens Indhold ikke skønnes at være i Strid med den af de Indstævnte hævdede Opfattelse, at Ejeren af en Parcel maa kunne bestemme at ville dele samme i 2 Stykker, et Stykke Jord, hvoraf en Tillægsafgift skal svares, og hvor han da kan bygge frit, og et andet, paa hvilket Servituten vedbliver at hvile, og hvoraf derfor ingen Afgift skal svares, hvilket — som oven berørt — hjemledes ved den angaaende Matr.-Nr. 6 af og 6 ag oprindeligt oprettede Købekontrakt for disse Parcelers Vedkommende, og de i Deklarationen omtalte Parcellister synes ogsaa efter Omstændighederne at have haft ikke ringe Føje til at antage, at det var Citanternes Mening, at Deklarationen tkulde opfattes paa samme Maade, naar Citanterne ikke, da den udstedtes, oplyste om, at den nu givne Indrømmelse skulde opfattes ganske anderledes — hvad Citanterne ikke ses at have gjort.

Idet de Indstævnte herefter maa antages at have været berettigede til at udsondre fra den Del af Parcellerne, paa hvilken de vilde opføre servitutstridige Bygninger, den øvrige Del, paa hvilken Servituten skulde vedblive at hvile, og af hvilken ingen Afgift skulde svares, findes der ej heller med Føje at kunne indvendes noget imod, at

de Grundstykker, som af de Indstævnte vare bestemte til at henhøre under den sidste Del, in casu var blevne sammenlagte under Matr.-Nr. 6 v, ligesom heller ikke den Omstændighed, at den herpaa værende Villa-bygning af de Indstævnte — hvad de have erkendt — agtes benyttet til Bolig for en Fattigdirektør og saaledes for saa vidt er indbefattet i det hele Hospitals og Fattigvæsens Etablissement, som indrettes paa Parcellerne qv., skønnes — saaledes som af Citanterne fremdeles forment — at maatte medføre, at sammes Tilliggende skulde blive afgifts-pligtigt.

I Henhold til det foranførte, og da Citanterne ikke have fremsat nogen Indsigelse imod selve Beregningen af det Beløb, stort 12245 Kr. 71 Øre, som de Indstævnte ifølge deres subsidiaire Paastand fordrer fradraget i den paastævnte Afløsningssum, vil der i Afløsningssum kun kunne tilkendes Citanterne, som i bemeldte Paastand indeholdt, 41004 Kroner 58 Øre. Da der derhos ikke findes at kunne tilkendes Citanterne Renter af dette Beløb, førend fra Forligsklagens Datum, idet den af dem for at kunne beregne sig Renter fra et tidligere Tidspunkt, nemlig den 28 Marts 1901, anførte Grund — at Citanterne i deres oven ommeldte Skrivelse til de Indstævnte af denne Datum have forlangt Afløsningssummen forrentet, og at der først i de Indstævntes Svarskrivelse af 23 Oktober s. A. er gjort Indsigelse her imod alene støttet paa, at Bebyggelsen ikke var fuldført den 28 Marts s. A., hvori formentlig skulde indeholdes en Anerkendelse af Rentekravets Berettigelse, hvis Beløbet ikke desto mindre da maatte anses forfaldent — ikke imod de Indstævntes Protest skønnes at afgive tilstrækkelig Hjemmel for et slikt Rentekrav, eftersom de Indstævnte ikke kunde være forpligtede til straks eller dog i deres Svarskrivelse til Citanterne at anføre alle de Indvendinger, de maatte have mod denne Rente-paastand, ville de Indstævnte blive at tilpligte at betale Citanterne i alt 41004 Kr. 58 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1ste November 1901, til Betaling sker, men i øvrigt være at frifinde for Citanternes Tiltale.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at op-hæve.

Overtrædelse af Stempelovgivningen foreligger ikke.

Torsdagen den 12 Januar.

Nr. 343.

Advokat Hindenburg

contra

Emil Julius Olsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri og Meddelagtighed i Ran.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29de Oktober 1904:
Tiltalte Viggo Hagbart Larsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri

at være. Arrestanterne Jens Peter Hansen, Emil Julius Olsen og Herman Frederik Vilhelm Mariager bør straffes, Arrestanten Hansen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Arrestanten Mariager med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Arrestanten Olsen med Tugthusarbejde i 3 Aar. I Salær til den for dem beskikkede Defensor, Overretssagfører Meyer, betale Arrestanterne Hansen og Olsen, en for begge og begge for en, 20 Kr. I Salær til den for ham beskikkede Defensor, Overretssagfører Mich. Carlsen, betaler Arrestanten Mariager 20 Kr. De med Tiltaltes Arrest forbundne Omkostninger udredes af det offentlige. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Helweg-Larsen, udredes af Arrestanten Olsen med Halvdelen og af Arrestanterne Hansen og Mariager in solidum med Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen for Emil Julius Olsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Jens Peter Hansen, Emil Julius Olsen og Herman Frederik Vilhelm Mariager samt Tiltalte Viggo Hagbart Larsen tiltales: Arrestanten Hansen for Ran, Arrestanten Olsen for Tyveri og Meddelagtighed i Ran, Arrestanten Mariager for Meddelagtighed i Ran og Tiltalte Larsen for Meddelagtighed i Tyveri.

Arrestanten Olsen er født den 28 Marts 1870 og er — foruden at være straffet bl. a. 2 Gange for Tyveri forinden sit 18de Aar — anset bl. a.: ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 13de April 1889 efter Straffelovens § 228, jfr. § 61, og Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Straffelovens § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 22 Marts 1890 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 17de Januar 1891 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og efter samme Paragrafs 2det Stk., jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Hørsholm Birks Ekstrarets Dom af 31 November 1891 efter Straffelovens § 243, jfr. §§ 246, 55 og 57, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 3 Marts 1894 dels efter § 253,

dels efter § 232, jfr. § 52, 3dje Stk., for Forsøg paa Meddelagtighed i fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri, eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., jfr. § 246, 2det Stk., efter dens § 238, jfr. § 46, som for Forsøg paa femte Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 22 December 1896, dels efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, dels efter § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri, eller i Medfør af § 241, 2det Stk., jfr. § 246, 2det Stk., efter dens § 238 som for femte Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og senest ved samme Rets Dom af 28 September 1901 efter Straffelovens § 232 for femte Gang begaaet simpelt Tyveri, eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., jfr. § 246, 2det Stk., efter dens § 238 som for sjette Gang begaaet Hæleri, samt efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Tugthusarbejde i 2 Aar.

 Sagens Omstændigheder er følgende:

I.

 II.

Efter at Malersvend August Christian Mortensen om Aftenen den 30 April dette Aar havde været i en Beværtning i Holmensgade i Selskab med Arrestanten Olsen, Tiltalte Larsen og en under Sagen ikke tilstedekommet Person ved Navn Jørgen Jacobsen, mærkede han, at han havde mistet ca. 5 Kr. i rede Penge, nogle tilsammen til 10 Kroner vurderede Laanesedler paa forskellige Beklædningsgenstande og en Fagforeningsbog, som havde ligget i Lommerne paa de Klædningsstykker, som han var iført.

Han har endvidere som Vidne edelig forklaret, at han mindes, at en Pige i Beværtningen bebrejdede dem, han var sammen med, at de havde taget hans Pung og Penge.

Angaaende den saaledes mod Arrestanten Olsen og Tiltalte fremsatte Sigtelse er yderligere følgende oplyst:

Ludovika Haagensen har under Ed afgivet følgende Forklaring:

Medens hun den paagældende Aften passede Forretningen under sin Kæreste, Værtshusbestyre Robert Jensens Fraværelse, saa hun pludselig, at Arrestanten Olsen sad med Mortensens Portemonnæ i Hænderne under Bordet, og at han tog en Femkroneseddel ud af den, hvorpaa han lagde Portemonnæen tilbage i Mortensens Jakkelomme og stak Femkronesedlen over til Jørgen Jacobsen.

Vidnet traadte nu til og forlangte, at Manden skulde have sine Penge igen; Arrestanten Olsen nægtede, at han havde taget Mandens Penge, men da hun fastholdt det, sagde han til Jacobsen: »Kom med Pengene!« Jacobsen sagde, at han ingen Penge havde, men tog samtidig op af Vestelommen en Femkroneseddel, han lod falde paa Gulvet, hvorfra Vidnet tog den op og gav den til Mortensen.

Kort efter kom hendes Kæreste, og de gik sammen et Øjeblik ud paa Trappen, hvor hun fortalte ham, hvad der var passeret.

Værtshusholder Jensen har edelig forklaret, at da han den paagældende Aften var kommen tilbage til den af ham bestyrede Beværtning, fortalte Ludovika Haagensen ham, hvad der var sket med Femkronesedlen; da han derefter havde opholdt sig en ganske kort Tid i

Beværtningen, forlod Arrestanten Olsen, Tiltalte og Jacobsen temmelig pludselig denne, og det viste sig da, at Mortensen havde mistet saavel sin Portemonnæ som sin Fagforeningsbog.

Værtshusbestyrelsen og hans Kæreste Ludovika Haagensen have endvidere overensstemmende og under Ed forklaret, at Arrestanten Olsen en halv Times Tid senere indfandt sig i Beværtningen og afleverede bestjaalnes Fagforeningsbog tillige med Jacobsens Søfartsbog og en Fagforeningsbog, hvis Titelblad manglede, idet han bemærkede, at han havde faaet disse Bøger af de to andre, og at, hvis der blev Vrøvl, kunde de blot vise dem frem.

Saavel Arrestanten Olsen som Tiltalte har erkendt, at de den paagældende Aften have været i Selskab med Mortensen, men de have begge nægtet at have begaaet det dem paasigtede Tyveri.

Tiltalte har forklaret, at han saa, dels at den af Ludovika Haagensen omforklarede Femkroneseddel pludselig forsvandt og senere blev fundet paa Gulvet ved Jacobsens Plads, dels at Arrestanten Olsen senere stjal Penge fra Mortensen, hvorpaa Olsen og Jacobsen pludselig forlod Beværtningen, og Tiltalte løb saa efter dem for at gribe dem.

Arrestanten Olsen har næst at benægte Rigtigheden af de afgivne Forklaringer om, at han skulde have bestjaalet Mortensen, forklaret, at da Tiltalte og Jacobsen pludselig forlod Beværtningen, løb Arrestanten efter dem, da han tænkte sig, at de havde bestjaalet Mortensen, samt at Jacobsen, da han havde indhentet denne, slog de fornævnte Bøger i Hovedet paa ham, saa at han maatte opgive Forfølgningen.

Medens der ikke findes at være ført noget tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har begaaet eller deltaget i det fornævnte Tyveri, og Tiltalte derfor vil være at frifinde, findes der ved de ovenfor gengivne Forklaringer i Forbindelse med den Omstændighed, at Arrestanten Olsen er en mange Gange for Tyveri straffet Person — at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Olsen i Beværtningen har bestjaalet Anmelderen Mortensen.

I Henhold til foranstaaende vil Tiltalte Larsen være at frifinde for Aktors Tiltale, medens Arrestanterne Hansen, Olsen og Mariager ville være at anse, Hansen efter Straffelovens § 237, jfr. § 228, Mariager i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri og Olsen efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., jfr. § 246, 2det Stk., efter dens § 238 som for 7de Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne, Hansen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Mariager med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Olsen med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 344. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Jens Jensen (Def. Høgsbro),
 der tiltales for Tyveri.

Møens Herreds Ekstrarets Dom af 3 Oktober 1904: Arrestanten Jens Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar samt betale Aktionsomkostningerne og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Lindhardt, 25 Kr. og til Defensor, Prokurator Scheel, ligeledes 25 Kr. I Erstatning til Gaardejer Jacob Andersen, Langø, bør Arrestanten inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale 1370 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de November 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Casse og Overretssagfører Hartmann for Overretten betaler Arrestanten Jens Jensen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde;
 kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Jensen til Højesteretssagførerne Bagger og Høgsbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Møens Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Jens Jensen aktioneret for Tyveri.

Arrestanten er født den 25 Maj 1874 og kriminaliter anset ved 5te Dragonregiments Krigsrets Dom af 8 Marts 1898, stadfæstet ved kgl. Resolution af 30te s. M., efter Straffeloven for Krigsmagten §§ 84, jfr. 91, Nr. 4, og 195 samt alm. borgerlig Straffelov § 200, jfr. § 39, §§ 228 og 229, Nr. 4, smh. med § 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved ovennævnte Herreds Ekstrarets Dom af 13de December 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Led, med samme Art Straffearbejde i 2 Aar.

Sagens Omstændigheder ere efter Arrestantens Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste følgende:

Arrestanten, der den 27de Maj 1904 havde forladt sin Tjeneste hos Gaardejer Jacob Andersen af Langø, besluttede den 1 Juni d. A.

tidlig om Morgenen at stjæle Penge fra et Pengeskab, der stod i Dagligstuen i Stuehuset i bemeldte Andersens Gaard, i hvilket Skab han vidste, at Andersen havde Penge.

Efter fra en nærliggende Have at have set, at Andersen og Hustru ca. Kl. 4 om Morgenen vare gaaede ud paa Marken, krøb han i fornævnte tyvagtige Hensigt gennem et aabent staaende Kældervindue ind i Stuehusets Kælder og gik derfra op i Stueøstagen og ind i Dagligstuen, hvor han ledte efter Nøglen til Pengeskabet. Da han ikke kunde finde denne, gik han igen ned i Kælderen, hvor han lukkede Døren fra Kælderen til Gaardspladsen op, hvilken Dør var aflaaet indvendig fra, og gik ud paa Gaardspladsen, hvorefter han tog en Hakke, der stod i eller ved Gaarden, og med den begav sig ad samme Vej tilbage til Dagligstuen.

Med Hakken slog han derpaa, efter at have væltet Skabet, dettes Dør løs, flyttede den til Side, tog en i Skabet staaende Pengekasse og tilvendte sig de deri værende Penge, mellem 1300 og 1350 Kroner i Sedler, hvorefter han bortkastede Kassen med dens øvrige Indhold.

Som Følge af foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Led, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og da Underretsdommen har samme Resultat, — — — hvorhos dens Bestemmelse om den Arrestanten ikendte Erstatning af 1370 Kr. til Gaardejer Jacob Andersen efter Omstændighederne kan tiltrædes, vil bemeldte Dom i det hele være at stadfæste.

Mandag den 16 Januar.

Nr. 322.

Højesteretssagfører Rée

contra

Niels Peter Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri, Falsk og Eftergørelse af Nationalbankens Sedler.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Oktober 1904: Arrestanten Niels Peter Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 6 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Sally og Hartmann, 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Lovén.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Niels Peter Nielsen til Højesteretssagfører Rée og Advokat Halkier 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Peter Nielsen, der tiltales for Tyveri, Falsk og Eftergørelse af Nationalbankens Sedler, er født den 14 November 1865 og ikke funden forhen straffet.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I Efteraaret 1902 bestemte Arrestanten sig til at skaffe sig Penge ved at eftergøre Nationalbankens Hundredekronesedler, og i det følgende Aars Tid arbejdede han paa at realisere denne Plan, som han vilde bringe til Udførelse ved Hjælp af Fotografering og Trykning.

I Slutningen af 1903 havde han forfærdiget i alt 304 Stykker Hundredekronesedler, som han mente kunde benyttes, og han tilintetgjorde eller afhændede derpaa de Redskaber og Maskiner, som han havde benyttet ved Fabrikationen.

Af disse 304 Stykker Hundredekronesedler, der altsaa repræsenterede en paalydende Kapital af 30400 Kr., og som trods enkelte Mangler havde en skuffende Lighed med ægte Sedler, udgav han den 23 December f. A. 80 Stykker, som repræsenterede 8000 Kroner, til Direktør Axel Alsing i Svendborg i Købesum for 16 Aktier à 500 Kr. i Carl Axelsens Jernstøberi og Maskinfabrik, hvorpaa han samme Dag pantsatte disse Aktier i Svendborg Bank for et Laan paa 6000 Kr., efter at han, der havde udgivet sig for at være fhv. Fabrikejer, nu Rentier Chr. Rasmussen i Odense, havde afleveret et Bevis for Laanet, som han falskeligt havde underskrevet »Chr. Rasmussen«, med hvilket Navn han ikke sigtede til nogen bestemt Person.

I Banken udbetaltes der ham derefter det bevilgede Laan, 6000 Kr., efter Fradrag af 75 Kr. i Renter for 3 Maaneder eller 5925 Kr.

Efter at Arrestanten havde indvundet disse Penge, vil han have bestemt sig til at tilintetgøre de resterende falske Sedler, men dette havde Arrestanten ikke faaet realiseret, da han samme Dags Aften blev anholdt paa Rejsen mellem Svendborg og Nyborg.

Fremdeles sigtes Arrestanten for at have i Tiden fra den 8 Juni 1901 om Eftermiddagen ved Ettiden til den 10de s. M. ved Middagstid frastjaalet Københavns Tømrerlaug en større kontant Pengesum, stor ca. 29000 Kr., der laa i et aflaaet Pengeskab i Laugets aflaaede Kontorlokaler i Ejendommen Studiestræde Nr. 14.

Arrestanten har benægtet at have begaaet dette Tyveri; imidlertid er det ved Arrestantens Forklaringer og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at Arrestantens økonomiske Forhold vare overordentlig slette ganske kort Tid, før Tyveriet blev begaaet, og Arrestanten har erkendt, at han omtrent paa samme Tid, som Tyveriet blev begaaet, kom i Besiddelse af en Snes Tusinde Kroner.

Om sin Adkomst til disse Penge har Arrestanten først forklaret, at han havde stukket disse til Side af Penge, der vare blevne ham betroede som Leder af et større Byggeforetagende; denne efter det i

øvrigt oplyste aldeles usandsynlige Forklaring har Arrestanten senere erkendt, var løgnagtig, og han har derefter forklaret først, at han ikke vilde, og senere, at han ikke kunde afgive nogen Forklaring, hverken om, hvorledes han var kommet i Besiddelse af den Mængde Penge, eller hvor stor Summen var, eller paa hvilket Tidspunkt, og til sidst har han afgivet den Forklaring, at en Velgører havde foræret ham Pengene, men han har nægtet at ville give nogen som helst nærmere Oplysning hverken om Velgøreren, dennes Motiver eller Summens Størrelse.

Til denne sidste aldeles usandsynlige og fuldstændig ubestyrkede Forklaring kan der imidlertid intet Hensyn tages, navnlig naar henses til, at Arrestanten aldeles ingen Grund har villet angive til denne sin Vægning ved at give yderligere Oplysninger, endskønt det er ham foreholdt, at denne hans Holdning er et vægtigt Indicium for, at han er Gerningsmanden til det omhandlede Tyveri.

Da Arrestanten har forklaret, at han ikke har arvet Pengene, og at han heller ikke har vundet dem i Lotteriet, findes der ved Sagens Paadømmelse at maatte gaas ud fra, at Arrestanten har erhvervet disse Penge ved en Forbrydelse, og da det nu ikke er Politiet bekendt, at der paa det paagældende Tidspunkt er begaaet nogen anden Forbrydelse end det fornævnte Tyveri, ved hvilken Pengene kunde være erhvervede, taler denne Omstændighed i ikke ringe Grad for, at Arrestanten er Gerningsmanden til Tyveriet.

Fremdeles er det oplyst, at Arrestanten hyppigt kom i de paagældende Lokaler, til hvilket han ligesom de andre Medlemmer af Tømmerlauget havde Nøgle, i Tiden, forinden Tyveriet blev begaaet, medens han saa godt som ikke kom der, efter at Tyveriet var blevet begaaet, og har den daværende Oldermænd for Tømmerlauget, Tømmermester Ferdinand Constantin Hansen, om disse Arrestantens Besøg under Ed forklaret:

at Arrestanten navnlig opholdt sig i det Værelse, i hvilket Pengeskabet stod,

at Arrestanten ikke bestilte andet end at se ud paa Gaden,

at Arrestanten paa Vidnets Spørgsmaal om, hvorfor han opholdt sig der, svarede, at han, der den Gang ikke havde noget at bestille, gik derop for at fordrive Tiden,

at Døren til Pengeskabet under Arrestantens Besøg hyppig stod aaben, medens Nøglerne til dette laa frit fremme i Værelset, og

at Arrestanten som Følge heraf flere Gange kan have haft Lejlighed til at tage et Aftryk af Laasen eller Nøglerne.

Stabssergent Carl Michael Olsen har til en i 1901 optaget Rapport forklaret, at han, der var ansat som Sekretær ved Tømmerlauget, 'en Eftermiddag, formentlig i Maj 1901, ved Tretiden, efter at Lokalerne vare lukkede for besøgende, traf Arrestanten, der opholdt sig der alene, i det Værelse, i hvilket Pengeskabet stod.

Ligesom det er oplyst, at disse Omstændigheder allerede straks efter Tyveriets Begaaelse henledte Mistanken paa Arrestanten, saaledes har Fuldmægtig Hans Windfeld under Ed forklaret, at Arrestanten en Dag i Efteraaret 1901 indfandt sig hos ham, øjensynlig alene for at

søge Raad i den kritiske Situation, hvori han befandt sig som mistænkt for det her omhandlede Tyveri,

at Samtalen, der varede mindst 2 Timer, udelukkende drejede sig om Tyveri og om, hvorledes man skulde forholde sig, hvis man var mistænkt eller blev arresteret for Tyveri, men

at den røde Traad i Samtalen dog var, hvilken Indflydelse det vilde have paa Undersøgelsen, at man var i Besiddelse af rede Penge, for hvilke man ikke kunde gøre Rede, samt at Vidnet under denne Samtale fik den aldeles sikre Overbevisning, at det var Arrestanten, der havde begaaet Tyveriet, ja endog forstod Arrestantens Udtalelser som en indirekte Indrømmelse af, at Arrestanten var Gerningsmanden.

Endvidere er det ved de af Tømrmestrene Hans Michael Rasmussen, Jacob Peter Nielsen, Niels Christian Christensen Smith, Anton Frederik Christensen, Jacob Jørgensen og fornævnte Hansen samt af Tjener Arthur Martin Bendix og dennes Hustru Augusta Bjørck afgivne beedigede Forklaringer bevist, at Arrestanten har været til Stede ved det af Tømrerlauget Lørdag den 8 Juni 1901 om Eftermiddagen i Haandværkerforeningen afholdte Møde, ved hvilket Oldermændene meddelte, at Lauget havde beroende i dets Pengeskab den fornævnte Kapital til Udbetaling i den umiddelbart forestaaende Termin, hvorhos fornævnte Smith ligeledes under Ed har forklaret, at han lagde Mærke til, at Arrestanten forlod Mødet, forinden Oldermændene havde erklæret det for hævet.

Det maa saaledes anses for at være bevist, at Arrestanten taler Usandhed, naar han vedblivende har nægtet at have været til Stede ved dette Møde, i hvilken Forbindelse yderligere skal fremhæves, at Tømrmester Hansen — den daværende Oldemand — edelig har forklaret, at Arrestanten, hvad denne ligeledes har benægtet, flere Gange før Mødet spurgte ham, om den paagældende Kapital var indbetalt til Vidnet.

Naar saa hertil kommer, at Arrestanten er saa fingernem, at han med Lethed kunde have forfærdiget de nødvendige Nøgler til at oplukke Pengeskabet, samt endelig, at den foran ommeldte af Arrestanten senere begaaede Forbrydelse viser, at han er en Mand, der ikke viger tilbage for at begaa selv et groft Lovbrud, naar han derved kan forskaffe sig Penge, findes der at være ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han har begaaet det ham paasigtede Tyveri, idet der ved Sagens Paadømmelse vil være at gaa ud fra, at han har skaffet sig Adgang til Lokalerne ved Hjælp af de ham betroede Nøgler.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 264 samt § 275, jfr. § 268, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 6 Aar.

Nr. 80. **Møbelhandler J. Betlowsky (Selv)**

contra

Kaptajn Valdemar Lauritzen (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Ret til Godtgørelse for Reparationer paa en af ham lejet Lejlighed.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Juli 1903: Hovedcitanten, Kaptajn Vald. Lauritzen, bør for Kontracitanten, Møbelhandler J. Betlowskys Tiltale i Kontrasagen fri at være. Kontracitanten bør til Hovedcitanten betale de under Hovedsagen paastævnte 225 Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 18de December 1901, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst baade for Hoved- og Kontrasøgsmaalets Vedkommende. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at en mellem Parterne den 26de August 1901 indgaaet, i to Eksemplarer henholdsvis den 13 Oktober 1902 og den 22 December s. A. fremlagt Overenskomst er udfærdiget uden Brug af Stempel.

Højesterets Dom.

Som anført i den indankede Dom har Indstævnte, Kaptajn V. Lauritzen, paastaaet sig frifunden for Appellanten, Møbelhandler J. Betlowskys Tiltale, men han har samtidig erkendt, at han har givet Appellanten Tilladelse til at lade to af Lokalerne i Lejligheden reparere med Maling og Tapetseren og erklæret sig villig til at betale, hvad der er medgaaet hertil, naar Appellanten fremlagde Bevisligheder for, at Arbejdet var udført, og at Appellanten havde betalt det. Appellanten, som ikke i første Instans har efterkommet denne Opfordring, har for Højesteret fremlagt forskellige Regninger, der skulle vedrøre Lejlighedens Reparation, deriblandt særlig en Regning for udført Malerarbejde i Lejligheden, hvilken Regning, der i alt lyder paa 85 Kroner 63 Øre, maa antages betalt af Appellanten; men da denne ikke har godtgjort, at han har haft Tilladelse til Reparation af Lejligheden i større Omfang, end Indstævnte har indrømmet, vil der kun tilkomme Appellanten det Beløb, som efter Regninger er medgaaet til de oven nævnte 2 Lokaler, hvilket udgør 30 Kroner 72 Øre. For saa vidt Appellanten dernæst har gjort gældende, at han selv har tillagt en Del Materialier til Lokalernes Maling og udført noget Tapetsererarbejde, har han ikke ført Bevis herfor, saa lidt som for, at der i Strid med Lejekontrakten har været en Butiksrude i Stykker, da han tiltraadte Lejligheden, og at han har betalt en ny. Derimod tilkommer der Appellanten for Lokalernes Rengøring et Beløb, der kan sættes til 2 Kroner, og det hele Beløb, som vil være at tillægge Appellanten, udgør herefter 32 Kroner 72 Øre, som vil være at fradrage i det Indstævnte ved Dommen tilkendte Beløb for Husleje. Dommen vil

derfor for saa vidt være at forandre, medens den med Hensyn til Processens Omkostninger vil være at stadfæste. Efter Beskaffenheden af den af Appellanten brugte Procedure vil han derhos have at betale i Mulkt for unødigt Trætte 100 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Møbelhandler J. Betlowsky, bør til Indstævnte, Kaptajn Valdemar Lauritzen, betale 192 Kroner 28 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 18de December 1901, til Betaling sker. I Henseende til Processens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Mulkt for unødigt Trætte betaler Appellanten 100 Kroner til Justitskassen. Saa betaler han og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under denne i Henhold til Hoved- og Kontrastævning procederede Sag søger Hovedcitanten, Kaptajn Vald. Lauritzen, Kontracitanten, Møbelhandler J. Betlowsky, til Betaling af 225 Kroner, som han skal skyldes til Rest i Husleje indtil April Flyttedag 1902 for en Lejlighed i Hovedcitantens Ejendom Dannebrogsgade Nr. 19, med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Hovedforligsklagens Dato, den 18 December 1901, til Betaling sker. Kontracitanten indtaler under Kontrasagen et Beløb af 239 Kr. 49 Øre, som Hovedcitanten skal skyldes ham for Reparationsarbejder vedrørende den omtalte Lejlighed ifølge fremlagt specificeret Regning, og hans Paastand gaar ud paa, at heraf 225 Kroner likvideres mod Lejen, som han erkender at skyldes, og at det overskydende Beløb, 14 Kroner 49 Øre, tilkendes ham hos Hovedcitanten med Renter 5 pCt. p. a. fra Kontraforligsklagens Dato, den 29 September 1902.

Hovedcitanten paastaar sig frifunden i Kontrasagen, og denne Paastand vil være at tage til Følge, allerede fordi Kontracitanten ikke har godtgjort, at de paa hans Regning nævnte Arbejder ere udførte, hvad Hovedcitanten har nægtet at erkende. Det bemærkes herved, at det vel er uomtvistet, at en navngiven Malermester for Kontracitantes Regning har arbejdet i Lejligheden, men at der, da Kontracitanten har undladt efter Hovedcitantens Opfordring at fremlægge den Regning, han modtog fra bemeldte Malermester, mangler Oplysning om, hvad denne har udført.

Idet det efter det anførte bliver unødvendigt at komme ind paa den øvrige Del af Proceduren, hvorunder Hovedcitanten har bestridt Kontracitantes Ret til at reparere Lejligheden for hans Regning, særligt i det Omfang, som Kontracitanten angiver, bliver der i Hovedsagen at give Dom efter Hovedcitantens Paastand.

Sagens Omkostninger, om hvis skadesløse Tilkendelse der fra begge Sider er nedlagt Paastand, vil Kontracitanten have at betale Hovedcitanten skadesløst baade for Hoved- og Kontrasøgsmålets Ved-

kommende, idet Hovedcitantens Paastand herom findes hjemlet ved den fremlagte Lejekontrakt.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at en mellem Parterne den 26de August 1901 indgaaet, i to Eksemplarer henholdsvis den 13 Oktober 1902 og den 22 December samme Aar fremlagt Overenskomst er udfærdiget uden Brug af Stempel.

I øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 352. Højesteretssagfører Dietrichson
 c o n t r a
Niels Jeppesen (Def. Bagger),
 der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5te November 1904: Tiltalte Niels Jeppesen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt i Erstatning til Pauline Emilie Engell, Madsens forladte Hustru, betale 50 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Sinding, 15 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at kunne forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Jeppesen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Niels Jeppesen, der tiltales for Vold, er født den 19de April 1855 og ikke funden forhen straffet.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes med det i øvrigt under Sagen oplyste i det væsentlige stemmende Tilstaaelse følgende:

Den 1 August dette Aar om Formiddagen indfandt Tiltalte, der den Gang var Vicevært i Ejendommen Saksogade Nr. 23, sig hos den paa 1ste Sal i Ejendommens Baghus boende Pauline Emilie Engell, Madsens forladte Hustru, hvem han paalagde at ryddeligggøre et Værelse, som hun af den tidligere Vicevært i Ejendommen midlertidig havde faaet overladt til vederlagsfri Afbenyttelse. Der opstod i denne Anledning en Del Skænderi imellem dem, som imidlertid endte med, at Tiltalte fjernede sig.

Samme Dags Eftermiddag, da Tiltalte var beskæftiget med Maling af et paa 2den Sal i Ejendommens Baghus værende Køkken, kom Pauline Madsens Kæreste, ledsaget af hende — der imidlertid maa antages at have i Begyndelsen holdt sig noget tilbage — ind i det fornævnte Køkken, hvor han paatalte det om Formiddagen passerede, og under det heraf opstaaende Skænderi, hvori Madsens Hustru nu deltog, idet hun brugte forskellige Skældsord mod Tiltalte, greb Mandspersonen og Tiltalte fat i hinanden. Tiltalte, til hvem der blev puffet af Mandspersonen, løftede nu, med en Trusel om at ville slaa, sin ene Haand, hvor han holdt et Stykke Værktøj — efter Sagens Oplysninger maa der gaas ud fra, at det var en Hammer — og tilføjede med denne Madsens Hustru et med en Del Kraft ført Slag, som ramte hende oven i Hovedet, saa at hun faldt omkuld, stærkt blødende fra et Saar i Panden.

Tiltalte har nu vel gjort gældende, at han, som kun vil have handlet i Hidsighed og uden at overtænke de mulige Følger af Slaget, har tiltænkt Mandspersonen dette Slag, men at det ramte Madsens Hustru, idet denne, der stod i umiddelbar Nærhed af de andre, formentlig for at skille dem ad, sprang imellem, saa at Slaget ved denne uventede Bevægelse faldt paa hendes Hoved.

Til denne Tiltaltes i øvrigt ganske ubestyrkede Forklaring findes der imidlertid under Hensyn til Sagens øvrige Oplysninger, herunder navnlig de af Madsens Hustru samt af Maren Kirstine Hansen, Hansens forladte Hustru, og Johanne Olsen, Petersens Hustru, afgivne beedigede Forklaringer intet Hensyn at kunne tages, og den af Tiltalte mod Madsens Hustru udøvede Vold vil herefter være at tilregne ham som forsætlig.

Ved Lægeundersøgelsen viste det oven anførte Saar sig at være et 3 Ctm. langt, lineært Saar i højre Panderegion nær Tindingegrænsen med ujævne, kontunderede Rande, der naaede gennem Benhinden ind til selve Benet og som var omgivet af betydelig Hævelse, forårsaget af Blodsvulst. Ca. 8 Dage efter maatte overfaldne, der led af stærke Hovedsmerter og Søvnløshed, indlægges paa Blegdamshospitalet, idet der var gaaet Rosen i Saaret, hvorfra hun imidlertid atter den 24de August udskreves.

Efter den af overfaldne ved hendes sidste Møde i Retten den 19de forrige Maaned afgivne Forklaring i Forbindelse med en derefter afgiven Lægeerklæring er Saaret nu lægt, men hun lider fremdeles af Hovedsmerter og Søvnløshed, hvilke Følger af Læsionen dog muligvis ville fortage sig i Løbet af en Maanedes Tid.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage — — — —.

Endelig vil Tiltalte efter derom nedlagt Paastand være at dømme til i Erstatning til overfaldne at betale 50 Kr.

Torsdagen den 19 Januar.

Nr. 44. Frk. V. Walker (Nellemann efter Ordre)

contra

Frk. Anna Callwood (Lunn),

betræffende Spørgsmaalet, om nogle Appellantinden af Indstævnte ydede Forstrækninger skulde betragtes som Laan eller som Indskud i en fælles Forretning.

St. Thomæ Bytings ordinære Rets Dom af 22 September 1902: Indstævnte, Frk. V. Walker, bør til Citantinden, Frk. Anna Callwood, betale Doll. 1036,59. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 18 Februar 1903: Den paaankede Underrettsdom og de paaankede Eksekutions- og Auktionsforretninger bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det idømte udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellantinden efter Omstændighederne have at betale til Indstævnte med 80 vestindiske Daler. Det Appellantindens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Færdig fra Trykkeriet den 26 Januar 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 44.

Torsdagen den 19 Januar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellantinden, Frøken V. Walker, til Indstævnte, Frøken Anna Callwood, med 80 vestindiske Daler. Saa betaler hun og til Justitskassen 1 vestindisk Daler. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Nellemann 40 vestindiske Daler, hvilket Beløb udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende Sag sagsøgte Indstævnte, Frk. Anna Callwood, i første Instans ved St. Thomæ Bytings ordinære Ret Citantinden, Frk. V. Walker, til Betaling af Doll. 1395,53 med Renter deraf 6 pCt. p. a. fra den 12 Maj f. A., og indtil Betaling sker — hvilken Fordring hun dog under Proceduren nedsatte til Doll. 1036,59, ligesom hun ogsaa frafaldt Renterne — hvorhos hun paastod sig Sagens Omkostninger tilkendt skadesløst, derunder Sagførersalær, og blev Citantinden, der havde procederet til Frifindelse for Søgsmålet med Tillæg af Sagens skadesløse Omkostninger, Sagførersalær deri indbefattet, og derhos havde paastaaet Indstævnte idømt Mulkt for unødigt Trætte, ved den derefter under 22 September f. A. afsagte Underrettsdom tilpligtet at betale Indstævnte Doll. 1036,59, medens Søgsmålets Omkostninger ophævedes.

Under en ifølge Indstævntes Rekvisition til Opfyldelse af denne Dom den 10de Oktober f. A. paabegyndt og den 11te og 13de s. M. fortsat Fogedforretning blev derpaa — efter at en fra Citantindens Side fremsat Protest mod sammes Fremme var bleven forkastet ved Fogdens Kendelse af 11 Oktober — Eksekution ankyndt i Citantindens Varelager, Bohave, udestaaende Fordringer og kontante Beholdning, og bleve de saaledes udlagte Løsøregenstande derpaa bortsolgte ved offentlig Auktion, der paabegyndtes den 30 Oktober og sluttedes den 3 November f. A., efter at ogsaa en fra Citantinden for Auktionsretten fremkommen Protest mod Auktionens Fremme var bleven forkastet ved Auktionsrettens Kendelse af 30 Oktober f. A.

Den nævnte Underrettsdom har Citantinden nu ved Hovedstævning, der er udtaget den 6 Oktober f. A. til at falde i Rette den 21 Januar d. A., indanket til Overretten, ligesom hun ved Kontinuationsstævning af 3 December f. A., der faldt i Rette samme Dag som Hovedstævningen, har paaanket Eksekutions- og Auktionsforretningerne og de tvende fornævnte under disse Retshandlinger afsagte Kendelser, og har hun paastaaet Underrettsdommen underkendt og forandret derhen, at hun frifindes for Indstævntes Tiltale, Eksekutions- og Auktionsforretningerne kendte uefterrettelige samt sig tilkendt i Erstatning Doll. 1100 eller et efter uvillige Mænds Skøn fastsat Beløb; endvidere har hun paastaaet sig Procesomkostningerne saavel ved Underretten, Eksekutions- og Auktionsforretningerne som ogsaa ved Overretten, derunder Doll. 19 i Oversættelsesgebyr, tilkendt skadesløst tillige med Sagfører-salær, og har hun endelig gentaget sin Paastand om, at Indstævnte idømmes Mulkt for unødigt Trætte.

Da Indstævnte, Frk. Anna Callwood, skønt hun findes lovlige stævnet, hverken har mødt eller ladet møde for Overretten, vil Sagen i Medfør af L. 1—4—30, jfr. Forordning 3 Juni 1796 § 2, være at paadømme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig de af Citantinden fremlagte Retsakter.

Af disse fremgaar, at Indstævnte til Begrundelse af sit Søgemaal har anført, at saavel hun som hendes Broder, C. Callwood, tidligere har staaet i nøje Venskabsforhold til Citantinden og dennes Søster, og at Broderen oftere havde hjulpet dem paa forskellige Maader, og saaledes ogsaa havde støttet Citantinden, der under sit eget Navn havde oprettet en Detailhandel, med Pengelaan. Da det imidlertid i Aaret 1898 gik daarligt med denne Forretning, havde hun, Indstævnte, overtalt sin Broder til atter at hjælpe Citantinden, og blev denne Hjælp ogsaa ydet under den Form, at han forærede hende Penge, for at hun kunde laane dem til Citantinden, men dog kun paa Betingelse af, at sidst nævnte efterhaanden skulde tilbagebetale Laanene, hovedsagelig af Overskudet fra hendes Forretning.

Paa denne Maade havde hun, naar Citantinden var i Forlegenhed, lidt efter lidt i Tiden fra 15 April til 29 Oktober 1898 laant hende forskellige Beløb, tilsammen Doll. 1060, og havde hun overleveret hende disse Pengesummer i god Tro, uden at der blev udstedt noget Gældsbevis, og uden at hun nogen Sinde, saa længe hun og Citantinden vare Venner, havde afkrævet denne Tilbagebetaling eller Renter af Laanene, idet hun gik ud fra, at Pengene vilde blive betalte, naar hun ønskede dem. Efter at det venskabelige Forhold mellem dem imidlertid senere var blevet afbrudt, havde hendes Broder, der desuden selv havde laant Citantinden Doll. 200 til Forretningens Drift, henvendt sig til denne angaaende de ham og Indstævnte skyldige Beløb, og var Citantinden da fremkommen med Afskrift af sine Handelsbøger, hvori Indstævnte den 28 Februar f. A. først var opført som Kreditor for et Beløb af Doll. 1395,53 — hvilket Beløb fremkom derved, at der til de laante Doll. 1060 blev lagt Halvdelen, Doll. 358,94, af det første Aars Overskud i Forretningen, medens paa den anden Side Doll. 23,41 fradrog, som Indstævnte skyldte for Varer, hun havde taget paa Kredit i Citantindens Butik — men var derefter Halvdelen af de senere i Forretningen lidte Tab trukket fra med Doll. 130,65, saaledes, at

det endelige Beløb, som i Bøgerne var krediteret Indstævnte, udgjorde Doll. 1264,88.

At hun skulde være pligtig at deltage i de Tab, Citantinden led i sin Forretning, har Indstævnte imidlertid protesteret imod, idet hun har paastaet, at hun ikke var hendes Associé, men alene interesseret i hendes Forretning som almindelig Kreditor; og for saa vidt hendes Fordring i Forligsklagen og Stævningen er angivet til Doll. 1395,53, hvori den oven nævnte Halvdel af Overskudet i det første Aar, Doll. 358,94, var indbefattet, fordi, som det hedder i Forligsklagen, Laanene var ydet rentefrit, men dog med den Betingelse, at hun skulde have Halvdelen af Forretningens Overskud, har Indstævnte i et af hende selv forfattet Indlæg for Underretten anført, at dette var sket uden speciel Instruks fra hendes Side, hvorfor hun ogsaa i Indlægget frafaldt Fordringen paa bemeldte Overskud, idet hun kun vilde have sine udlaaente Penge, Doll. 1060, tilbage, med Fradrag af de til Citantinden skyldige Doll. 23,41, altsaa Doll. 1036,59, ligesom hun heller ikke vilde have Renter heraf; og blev hendes Fordring under Proceduren i Overensstemmelse hermed ogsaa nedsat til dette Beløb uden paaløbende Renter, saaledes som allerede ovenfor ommeldt.

Imod Indstævntes foranstaaende Fremstilling af Forholdet mellem hende og Citantinden er det imidlertid fra dennes Side gjort gældende, at den af hende i Aaret 1898 etablerede Handelsforretning vel var ført i hendes Navn, men i Virkeligheden var bleven oprettet af hende og Indstævnte i Forening, idet sidst nævnte, som ogsaa Bøgerne udviste, efterhaanden i Tiden fra 15 April til 29 Oktober 1898 havde bidraget til den med forskellige Beløb til i alt Doll. 1060. Disse Beløb vare altsaa ikke Laan, ydede Citantinden, men Indskud i Forretningen, i hvilken Indstævnte saaledes var bleven Deltager for Halvdelen, og naar der ikke var bleven oprettet nogen Interessentskabskontrakt, var det begrundet i, at Parterne af Hensyn til det mellem dem bestaaende Venskabsforhold ansaa dette for overflødigt.

I Henhold dertil var Indstævnte ogsaa, da det ved Opgørelsen af Forretningens Status den 29 April 1899 viste sig, at der var et Overskud af Doll. 717,88, blevet krediteret i Bøgerne med Halvdelen, Doll. 358,94, men da det af den senere Statusopgørelse af 28 Februar 1902 fremgik, at der derefter var lidt et Tab af Doll. 261,30, hvoraf altsaa Halvdelen, Doll. 130,65, maatte bæres af Indstævnte, var hendes Konto i Bøgerne, idet de af hende skyldige Doll. 23,41 medtoges, derved bragt ned til Doll. 1264,88, hvilket Beløb Indstævnte saaledes den 28 Februar 1902 havde indestaaende i Forretningen. Da hun imidlertid som passiv Andelshaver i denne med det anførte Beløb hæftede for dens Forpligtelser, havde hun alene Krav paa at forlange Forretningen likvideret samt Nettobeløbet, efter Aktiverens Realisation og Gældens Betaling, udbetalt i Forhold til hendes Indskud, hvorimod hun var uberettiget til at fordre det indskudte Beløb betalt af Citantinden, hvorfor denne ogsaa havde paastaet sig frifunden for hendes Søgemaal.

Til Bevis for, at Forretningen var en Fællesforretning, og at de af Indstævnte indbetalte Pengebeløb vare Indskud i denne og ikke Laan til Citantinden, har sidst nævnte paaberaabt sig forskellige under Proceduren for Underretten fremførte Omstændigheder. Foruden at

hun saaledes har anført, at Indstævnte ikke havde haft Ret til i Forligsklagen og Stævningen at paastaa sig delagtiggjort i Forretningens Overskud, med mindre hun var Deltager i den, har hun henvist til, at Indstævnte oftere personlig havde hjulpet med i Butiken og bl. a. deltaget i Optagelsen af Varebeholdningen, da den første Status skulde opgøres, idet alt blev nedskrevet af hende, ligesom hun ogsaa, efter at den første Status var udgjort, havde ført Forretningens Journal i Tiden fra 21 December 1899 til 17 Februar 1900, og har hun ligeledes henvist til, at Indstævnte jævnlig havde tilskrevet hende Smaabreve, hvoraf nogle ere fremlagte under Sagen, og hvori hun opfordrede eller anmodede hende om at give forskellige Personer Kredit, hvad hun formentlig ikke kunde have tilladt sig, i Fald hun ikke havde været Parthaver i Handelen; endvidere har hun anført, at Indstævntes Broder, C. Callwood, under en for Underretten fremlagt Korrespondance, som han paa Søsterens Vegne havde haft med hende, havde anmodet om at se Forretningens Bøger, hvilken Anmodning han ikke kunde have rettet til hende, ligesom hun heller ikke vilde have efterkommet den, med mindre Indstævnte var Parthaver i Forretningen; og endelig har hun særlig gjort gældende, at det i denne Korrespondance udtrykkeligt var anerkendt af Broderen, at Forretningen delvis tilhørte Indstævnte, og at dette ogsaa var anerkendt i nogle Breve, som Indstævntes først antagne Sagfører, Overretsprokurator Brun, havde tilskrevet dels hende, Citantinden, og dels hendes Sagfører, Overretsprokurator Jørgensen.

Af C. Callwoods Breve til hende har hun i saa Henseende fremhævet tvende, daterede henholdsvis den 29 Januar og den 10 Marts 1902, og henvist til, at han i det først nævnte skriver, at han maatte minde hende om, »at den største Del af Forretningen V. Walker & Co. tilhører min (o: hans) Søster, Penge forstrakt af mig, og at De (o: Citantinden) siden Afslutningen af det første Aar ikke har afgivet noget Regnskab«, hvorhos han bruger følgende Udtryk: »Beløb forstrakt af os . . . Doll. 1260«, »vilde vor Andel andrage . . .«, og »jeg vilde gerne sælge vor Andel. Vil De købe?«, ligesom han i det sidst nævnte Brev af 10 Marts 1902 — som Svar paa et Brev fra hende — udtaler sig saaledes: »For en Maaned og fem Dage siden modtog jeg deres Brev, hvori De anfører, at De om nogle faa Dage vil give Beretning om Opgørelsen af Varerne i Behold for fælles Regning med min Søster«. At C. Callwood i disse Breve var optraadt og havde handlet paa Søsterens Vegne for at hidføre en Opløsning af Forretningsforholdet mellem hende og Citantinden, har denne ment tilstrækkelig klart fremgik saavel af selve Brevenes Indhold som ogsaa af Indstævntes egen Redegørelse, og har hun paastaaet, at hvad Broderen under Udførelsen af dette Hverv saaledes havde erkendt og indrømmet, var forbindende for Indstævnte.

Hvad dernæst Overretsprokurator Bruns Breve angaar, har Citantinden henvist til, at hun under 17 April 1902 havde tilskrevet hendes Sagfører, Overretsprokurator Jørgensen, saaledes: »Jeg har forhandlet med Miss Callwood om hendes Fordring i Miss Walkers Forretning; hun ønsker ikke at overtage Forretningen, men vil hun have Fællesskabet ophævet . . .«, ligesom det endvidere i hans Brev af 10 April 1902 til hende selv hedder: »Frk. A. Callwood har anmodet mig om

bede Dem afgøre hendes Fordring i Deres Forretning. Ifølge Fremstillingen, taget fra Deres Bøger, er hendes Fordring mod Dem Doll. 1464,88, hvilket Beløb hun har anmodet mig om at indkassere hos Dem, og har Citantinden ment, at dette sidste Brev ikke alene indeholdt en Anerkendelse af, at hendes Handelsbøger vare rigtige, men ogsaa en Anerkendelse af, at Indstævnte maatte deltage i Forretningens Tab, eftersom den i Brevet nævnte Fordring paa Doll. 1464,88 eller rettere paa Doll. 1264,88, da de deri indbefattede, til C. Callwood skyldige, men Indstævnte uvedkommende, Doll. 200 maatte trækkes fra, netop, som allerede ovenfor ommeldt, fremkom derved, at der ti de af Indstævnte forstrakte Doll. 1060, efter Fradrag af de af hende skyldige Doll. 23,41, altsaa Doll. 1036,59, paa den ene Side var lagt Halvdelen af det første Aars Overskud med Doll. 358,94, og paa den anden Side var fradraget Halvdelen af det efterfølgende Underskud, Doll. 130,65.

Mod det af Citantinden til Bevis for, at der eksisterede et Interessensforhold mellem hende og Indstævnte, saaledes anførte, har Indstævnte indvendt, at naar hun havde deltaget i Bogføringer og Optagelsen af Varelageret, havde hun alene gjort det af Venskab for Citantinden og for at hjælpe hende, der var mindre kyndig i Regnskabsvæsen, og for saa vidt hun i de under Sagen fremlagte Smaabreve havde henvendt sig til hende angaaende Kreditering af Varer til forskellige Personer, skyldtes ogsaa dette udelukkende Interesse for hende og hendes Handel, og har hun ment, at den Omstændighed, at de kun indeholdt Raad og Henstillinger, nærmest tydede paa, at hun ikke var delagtig i Forretningen, da hun ellers havde været berettiget til at stille ligefremme Forlangender i saa Henseende. Afset fra det ubetydelige Beløb, Doll. 23,41, som hun skyldte, havde hun ogsaa altid selv betalt kontant for sine Køb i Butiken, hvad hun selvfølgelig ikke vilde have gjort, hvis hun var Parthaver i den, og at Citantinden ikke heller havde anset hende som saadan, fremgik formentlig deraf, at hun, medens hun selv og Søsteren levede af Forretningen og brugte ikke ubetydelige Beløb, aldrig havde tilbudt hende, Indstævnte, det aller mindste af Udbyttet, ligesom hun ikke havde aflagt noget Regnskab og først fremkom med et saadant, da det efter 3 Aars Forløb blev affordret hende af Indstævntes Broder.

At der i denne Begæring om Regnskab skulde ligge en Anerkendelse af, at Forretningen delvis tilhørte hende, kunde hun ikke indrømme, idet hun ogsaa som almindelig Kreditor maatte være interesseret i at blive bekendt med, hvorledes den stod; og hvad i øvrigt hendes Broders og Overretsprokurator Bruns Korrespondance med Citantinden og dennes Sagfører angik, havde hun ikke haft noget med den at gøre, da det ikke var hende, men hendes Broder, der havde talt med Brun om Sagen, ligesom Broderen, om han end var optraadt for at varetage hendes Interesser, aldrig havde vist hende sine Breve til Citantinden eller meddelt hende Indholdet af dem, og kunde disse Breve derfor ikke gøre hende til Citantindens Associé. Nogen Andel i Forhandlingerne vil hun overhovedet ikke have haft, før hun underskrev Forligsklagen, der, som allerede ommeldt, ikke var affattet efter nogen speciel Instruks fra hende.

Sagens Udfald vil efter det foranstaaende komme til at bero paa,

om de under samme omhandlede Doll. 1060, saaledes som af Indstævnte gjort gældende, maa antages at være ydede Citantinden som Laan, der maatte tilbagebetales paa Anfordring, da ingen Betalingstid var vedtagen, eller om de, som Citantinden har paastaaet, vare at anse som Indskud i hendes Handelsforretning, saaledes at Indstævnte derved var bleven Parthaver i den med Forpligtelse til med disse Indskud at hæfte for Forretningens Tab. Naar nu henses til samtlige foreliggende Omstændigheder, derunder ogsaa, at Pengene vare erlagte ikke paa én Gang som en samlet Sum, men i Løbet af over 6 Maaneder og i syv forskellige Gange, skønnes det ikke rettere, end at det maa paahvile Citantinden at bevise, at et Interessenskab var blevet oprettet mellem hende og Indstævnte; men et saadant Bevis findes hun ikke at have tilvejebragt.

Af det af hende anførte vil der nemlig kun kunne tillægges de fremlagte Breve fra Indstævntes Broder og Overretsprokurator Brun samt den Omstændighed, at Indstævnte i Forligsklagen og Stævningen havde paastaaet sig tilkendt Andel i Overskudet af Citantindens Handelsforretning, nogen Betydning. Hvad imidlertid denne sidst nævnte Omstændighed angaar, er det vel utvivlsomt, at Indstævnte ved at underskrive Forligsklagen har gjort sig ansvarlig for dens Indhold og ikke kan høres med den Indvending, at den nævnte Paastand er optaget deri uden speciel Instruks fra hende; men naar Citantinden deraf har villet udlæde den Følgeslutning, at Indstævnte saa paa den anden Side ogsaa maatte være pligtig til at deltage i Forretningens Tab og altsaa være Andelshaver i den, kan Rigtigheden heraf ikke anerkendes, idet der ikke findes at være noget til Hinder for ved Pengeaan til en Handelsforretning at betinge sig en Andel af sammes Overskud i Stedet for Renter. Og hvad dernæst de paaberaabte Breve angaar, forholder det sig vel saa, at saavel Overretsprokurator Brun som C. Callwood deri have udtalt sig paa en Maade, der kunde tyde paa, at de havde opfattet Indstævntes Forhold til Citantinden, som om hun var Parthaver i dennes Forretning; men ligesom de andet Steds i Brevene have udtalt sig, som om Indstævnte havde en Fordring mod Citantinden, saaledes tabe de nævnte Udtalelser derhos for Callwoods Vedkommende en Del af deres Betydning derved, at han, der selv havde forstrakt Citantinden med Doll. 200, som utvivlsomt var et Laan, samtidigt har gjort gældende, at ogsaa han for dette Beløbs Vedkommende var Andelshaver i Forretningen. Men hertil kommer endnu, at Indholdet af samtlige Breve ikke kan have Beviskraft mod Indstævnte, idet det mod hendes Benægtelse ikke er godtgjort, at de ere skrevne efter hendes Anmodning, eller at hun overhovedet havde været bekendt med deres Indhold.

I Henhold til foranstaaende maa der saaledes gives Underretsdømmen Medhold, for saa vidt Citantinden ved samme er tilpligtet at betale Indstævnte det paastaaede Beløb af Doll. 1036,59, ligesom det ogsaa maa billiges, at Processens Omkostninger ere ophævede, og at den nedlagte Paastand om Idømmelse af Mulkt for unødigt Trætte ikke er tagen til Følge.

For saa vidt Citantinden dernæst i Henhold til Kontinuationsstævningen har paastaaet de paaankede Eksekutions- og Auktionsforretninger kendte uefterrettelige, har hun herfor anført, at hun ved disses

Paabegyndelse havde forevist Appelstævningen, hvorved Underrettsdommen var indanket for Overretten, og i Henhold dertil paastaet dem standsede, men at hendes Paastande paa Grund af Indstævntes Protest var bleven forkastet ved de paaankede Kendelser, for Eksekutionsforretningens Vedkommende fordi Appelstævningen var udtaget med et uforment langt Varsel, og for Auktionsforretningens Vedkommende allerede af den Grund, at Eksekutionsforretningen ikke var appelleret.

Da det imidlertid ikke skønnes rettere, end at den foreviste Appelstævning, som var udtaget den 6te Oktober forrige Aar til at falde i Rette den 21 Januar dette Aar, og som tilmed først blev forkyndt for Indstævnte den 8 December forrige Aar, altsaa efter de paaankede Forretningers Foretagelse, under de foreliggende Omstændigheder maa siges at være udtaget med et uforment langt Varsel og saaledes ikke imod Indstævntes Protest kunde tillægges den sædvanlige Virkning til, at standse den videre Retsforfølgning mod Citantinden, og da Auktionsforretningen derhos imod den nedlagte Protest ikke kunde standses, uden at Stævning til Appel af Eksekutionsforretningen blev forevist, ville de af Citantinden nedlagte Paastande om disse Forretningers Annullation ikke kunne tages til Følge, ligesom der ikke heller vil kunne gives hende Medhold i hendes Paastand om at tilkendes Erstatning hos Indstævnte.

Underrettsdommen saavel som Eksekutions- og Auktionsforretningerne ville herefter blive at stadfæste, og ville Processens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne være at ophæve.

Nr. 369.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Peder Christensen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 December 1904: Arrestanten Peder Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Carlsen og Busch, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Peder Christensen til Højesteretssagførerne Liebe og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peder Christensen, der tiltales for Tyveri, er født den 17de Marts 1866 og bl. a. anset: ved Højesterets Dom af 13 Februar 1896 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og § 277, 1ste Stk., samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Marts 1900 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 4de Gang begaaet Hæleri, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Januar 1902 efter Straffelovens § 232, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., efter § 238, som for 5te Gang begaaet Hæleri, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved Vends Herreds Politirets Dom af 11te Maj 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Arbejdsmand Henry Appelbye har edelig forklaret, at han den 3dje forrige Maaned om Eftermiddagen, da han kom ind i den til Grosserer Axel Netterstrøms Forretning »Tøjhuset« førende Gang i Ejendommen Vesterbrogade Nr. 17, saa Arrestanten i Færd med at iføre sig en ny Regnfrakke, som han har genkendt i en, som Arrestanten ved sin Anholdelse fandtes iført, og at Arrestanten, saa snart han fik Øje paa Vidnet, løb ud paa Gaden, men blev forfulgt og foranlediget anholdt af Vidnet og Bestyreren for den nævnte Forretning, hvem Vidnet, der ikke var i Tvivl om, at Arrestanten havde stjaalet Frakken, straks havde tilkaldt.

Den nævnte Forretningsbestyrer Heinrich Larsen har edelig forklaret, at han, da han af Vidnet Appelbye blev gjort opmærksom paa, at en Person havde stjaalet en Regntrakke, løb ud paa Gaden, hvor han saa Arrestanten dreje om ad den tæt ved Forretningen liggende Helgolandsgade, og at han og Appelbye derefter forfulgte Arrestanten og foranledigede ham anholdt, samt at han i den Frakke, som Arrestanten ved Anholdelsen fandtes iført, har genkendt en, oven nævnte Grosserer Netterstrøm tilhørende Frakke, der havde hængt som Skilt paa en Knage i den foran nævnte Gang.

Grosserer Axel Netterstrøm har edelig forklaret, at han i den i Arrestantens Besiddelse forefundne Frakke har genkendt en Frakke, som hans Forretning har været i Besiddelse af.

Arrestanten, der til den over ham optagne Politirapport erkendte, at han havde stjaalet den omhandlede Frakke, har i Retten gjort gældende, at han paa Grund af Beruselse ingen Erindring har om, at han har været i Besiddelse af Frakken.

Efter det under Sagen oplyste, derunder de af Vidnerne Appelbye og Larsen samt Politibetjent Nr. 458, Vesterholt, herom afgivne be-
dagede Forklaringer maa det imidlertid anses for udelukket, at Arrestanten ved den her omhandlede Lejlighed har været utilregnelig, og

da det herefter findes tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten, hvis Fortid tilmed taler stærkt imod ham, har stjaalet den ovenfor omhandlede, til 12 Kroner vurderede Frakke fra den foran anførte Gang, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238, som for 6te Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 356. Højesteretssagfører Liebe
 contra
 Lars Pedersen (Def. Asmussen),
 der tiltales for Bedrageri.

Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 16de August 1904: Den af Tiltalte Lars Pedersen udstaaede Varetægtsarrest bør træde i Stedet for Straf, men i øvrigt bør han for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han bør betale alle af Aktionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Sagfører K. Petersen, og Defensor, Overretssagfører Møldrup, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 September 1904: For saa vidt angaar Sigtelserne for Overtrædelse af Straffelovens Kapitel XIII og dens § 262, 2det Stk., jfr. Konkurslovens § 148, afvises Sagen fra Underretten. I øvrigt bør Tiltalte Lars Pedersen hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge Bestemmelserne i Artikel VI af den i den indankede Dom nævnte Konvention vil Tiltalte her under Sagen ikke kunne drages til Ansvar for nogen anden Forbrydelse end hans Forhold overfor Toldfuldmægtig V. S. Behrendt og Bankassistent Axel Ejersted, og i Overensstemmelse hermed er Aktionsordren ogsaa efter Dommens Afsigelse bleven indskrænket. Som Følge heraf vil den øvrige Del af Sagen være at afvise fra Underretten.

Med Hensyn til Tiltaltes Forhold overfor de nævnte tvende værnepligtige er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han efter paa den i Dommen fremstillede Maade at have henvendt sig til dem, har af dem modtaget henholdsvis 600 Kr. og 500 Kroner for at besørge en Ombytning af

deres Lodtrækningsnumre med højere Numre, med Hensyn til hvilke han garanterede, at de oftnævnte værnepligtige ikke vilde blive indkaldte i Fredstid, men at han, uden at foretage videre, svigagtig har tilegnet sig Beløbene.

Efter de foreliggende Oplysninger, — hvorved bemærkes, at det i Sagen optagne Forhør i flere Henseender er mangelfuldt, men at der dog ikke findes aldeles tilstrækkelig Grund til at hjemvise Sagen — vil Tiltaltes Forhold ikkun kunne henføres under Straffelovens § 257.

Da der paa Grund af Tiltaltes hemmelige Flugt fra Landet ikke kan blive Spørgsmaal om Anvendelse af Grundsætningen i Straffelovens § 254, vil han saaledes være at anse efter førstnævnte Straffebestemmelse, jfr. Straffelovens § 23, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Thi kendes for Ret:

For saa vidt angaar Sigtelsen mod Tiltalte Lars Pedersen for andre Forhold end detvænde ovennævnte, afvises Sagen fra Underretten. I øvrigt bør Tiltalte hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Liebe og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er forhenværende Numerbytningskommissionær Lars Pedersen, der er født den 9de Marts 1844, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Bedrageri samt Overtrædelse af Straffelovens Kap. XIII og § 262, 2det Stykke, jfr. Konkurslovens § 148.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte efter i Aaret 1869 at være bleven indkaldt til Militærtjeneste forblev i Tjenesten, efterhaanden avancerede til Sergent, fra hvilken Stilling han i Foraaret 1887 efter egen Begæring erholdt Afsked med Pension. Samme Aar blev Tiltalte, der allerede tidligere i et Par Aar privat havde givet sig af med Ordning af Numerbytninger, af Justitsministeriet autoriseret som Numerbytningskommissionær for 5te Udskrivningskreds, hvorhos han ved Siden af denne Virksomhed i Sommeren 1901 etablerede en Cigarforretning i Aalborg. I November Maaned 1903 foretog Tiltalte, der i en Aarrække havde kæmpet med stadig større Pengevanskeligheder, med Dampskibet »Lucania« et Flugtforsøg til Amerika, hvor han, om hvem der efter hans Bortrejse fra Aalborg til Politiet var indgaaet flere Anmeldelser om, at han skulde have gjort sig skyldig i mislig Omgang med forskellige værnepligtiges Penge, imidlertid blev hindret i at gaa i Land. Efter at han derpaa med det nævnte Skib var gaaet tilbage til England, blev han den 5 December f. A. efter en

af Politimesteren i Aalborg fremsat Rekvisition om hans Anholdelse og Udlevering anholdt om Bord paa Dampskibet i Liverpool og, efter af den paagældende engelske Myndighed at være udleveret, ført tilbage her til Landet.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han i en Række af Tilfælde har af forskellige, i alt 22, værnepligtige — til hvilke han efter at have bragt i Erfaring, at de ved den efter Udskrivningen stedfundne Lodtrækning havde udtrykket saa lave Numre, at de ikke kunde vente Fritagelse for Indkaldelse, havde rettet Tilbud om mod en nærmere angiven Byttesum at skaffe deres Lodtrækningsnumre ombyttede med højere Numre, med Hensyn til hvilke han tilbød at indestaa for, at Indehaveren af samme ikke skulde blive indkaldt til Tjeneste i Fredstid — modtaget Beløb, varierende fra 150 Kr. til 600 Kr. og udgørende tilsammen 5980 Kr., for at bringe saadan Numerbytning i Stand, men at han, der ifølge sin Forklaring kun i seks af de angivne Tilfælde gjorde Forsøg, der dog blev resultatløse, paa at iværksætte Bytning, hvorimod han i de øvrige Tilfælde slet intet foretog sig i saa Henseende, har beholdt og til egen Fordel anvendt de saaledes modtagne Beløb, medens de paagældende værnepligtige have maattet gøre den til deres oprindelige Numer svarende Militærtjeneste.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte, efter at han af 5 værnepligtige, der havde udtrykket et højt Lodtrækningsnummer, havde modtaget disse Numre tillige med Fuldmagt til at bortbytte disse og inkassere Byttesummen, har foranstaltet Ombytning af de paagældende Numre med lavere, men derefter selv beholdt og forbrugt de indkomne Byttesummer, der tilsammen androg 1230 Kr., medens de paagældende værnepligtige uden at erholde noget Vederlag maatte gøre den Militærtjeneste, der paahvilede Indehaveren af de af dem i Bytte modtagne lavere Numre.

Fremdeles har Tiltalte erkendt, at han som Numerbytningskommissionær har fra forskellig Side modtaget for Forespørgsler, for hvis Besvarelse der efter Taksten skulde betaales 1 Kr. pr. Stk., i alt ca. 200 Kr., uden at han har givet endelig Besked paa de til ham rettede Spørgsmaal.

Endelig maa det paa den oven angivne Maade anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, hvis Bo er taget under Konkursbehandling, vel i de ca. 2 $\frac{1}{2}$ Aar, han har drevet Handel med Cigarer i Aalborg, har været forsynet med autoriserede Handelsbøger, nemlig en Journal og en Hovedbog, men at disse siden Udgangen af Aaret 1902 aldeles ikke ere førte, og at han ingen Sinde, medens han drev den ommeldte Handelsforretning, har opgjort sin Status.

Af de Beløb, med Hensyn til hvilke Tiltalte efter det oven anførte har besveget forskellige værnepligtige, har han for tre af disses Vedkommende, medens Undersøgelsen i nærværende Sag stod paa, ved kontant Betaling af i alt 515 Kr. erstattet det dem paaførte Tab, medens de øvrige besvegne ved en under Sagens Gang med den Mand, der har afløst Tiltalte som Numerbytningskommissionær, truffen Ordning har faaet Erstatning for de dem fravendte Beløb stillet i Udsigt, og samtlige de besvegne have derefter frafaldet Krav paa Sagens fortsatte Forfølgning. Ligesom imidlertid allerede Tiltaltes hemmelige

Flugt til Udlandet, der maa antages iværksat for at unddrage sig Betalingen af de uretmæssig forbrugte Beløb, maa sammenstilles med en svingagtig Fragaelse af Modtagelsen af disse, saaledes maa ogsaa de af Tiltalte i flere af de under Sagen fremlagte Skrivelser fra ham til de paagældende værnepligtige angaaende de projekterede Numerbytninger fremsatte Foregivender, særlig med Hensyn til Tiltaltes Garanti for, at ingen Indkaldelse skulde finde Sted, hvilke Foregivenders Urigtighed maatte være Tiltalte bevidst, stilles lige med saadan svingagtig Fragaelse. Som Følge heraf ville Bestemmelserne i Straffelovens § 254 ikke kunne komme Tiltalte, til hvis Forklaring om, at han ikke har haft til Hensigt at bedrage de paagældende, der ikke vil kunne tages noget Hensyn, til Gode, hvorimod han for sit ommeldte Forhold vil være at anse efter Straffelovens § 257, jfr. § 23.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Straffelovens § 262, 2det Stk., jfr. Konkurslovens § 148, gaar Tiltaltes nærmere Forklaring ud paa, at han i sin Cigarforretning, i hvilken han saa godt som udelukkende solgte mod kontant og kun modtog Varer fra nogle faa Firmaer, hvis Fakturaer han opbevarede, saaledes at han stedse let havde Rede paa sin Handelsgæld, ikkun havde en aarlig Omsætning af ca. 1500 Kr. Da der imidlertid, efter hvad der under Sagen foreligger angaaende de med Tiltaltes Udlevering forbundne Omstændigheder, maa gaas ud fra, at Udleveringen ikkun er bleven indrømmet i Anledning af, at Tiltalte maatte anses at have gjort sig skyldig i Bedrageri, findes Bestemmelserne i Artikel VI i den under 17 Maj 1873 kundgjorte Konvention mellem Danmark og det forenede Kongerige Storbritannien og Irland om gensidig Udlevering af Forbrydere af 31 Marts s. A. at være til Hinder for her under Sagen at drage Tiltalte til Ansvar for den begaaede Overtrædelse af den nævnte Straffebestemmelse, og det samme maa gælde, for saa vidt Tiltalte i Anledning af det ovenfor fremstillede af ham som Numerbytningskommissionær udviste Forhold er sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens Kapitel XIII, hvorunder ogsaa maa antages at være indbefattet hans oven ommeldte Forhold med Hensyn til Undladelsen af at besvare Forespørgsler, for hvilke han havde modtaget Vederlag, hvad i øvrigt efter hans Forklaring alene skyldes Forsømmelighed. For saa vidt derfor angaar de nævnte af Tiltalte begaaede Lovovertrædelser, der efter det anførte ikke burde have været gjort til Genstand for Paadømmelse under nærværende Sag, vil Sagen være at afvise fra Underretten.

Hvad derimod angaar Tiltaltes øvrige oven omhandlede Forhold, for hvilket han, som meldt, bliver at dømme, findes den af ham herfor forskyldte Straf efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder.

Onsdagen den 1 Februar.

Nr. 120.

Højesteretssagfører Bagger

contra

1) **Anders Jensen**, 2) **William Jensen**, 3) **Jens Peter Larsen**,
4) **Christian Nielsen Degn**, 5) **Thorvald Drost**, 6) **Hans Sørensen**,
7) **Jørgen Pedersen** og 8) **Didrik Christian Meiner**
(Defensorer: for Nr. 1 Liebe, for Nr. 2, 3 og 8 Dietrichson, for
Nr. 4 Rée, for Nr. 5, 6 og 7 Møldrup),

der tillaes: Nr. 1—3 for Overtrædelse af Straffelovens 26de Kapitel og dens § 245, Nr. 1 tillige for Overtrædelse af Straffelovens § 155, Nr. 4—7 for Overtrædelse af Straffelovens nævnte Kapitel samt dens § 155, Nr. 4 tillige for Overtrædelse af dens § 245 og Nr. 8 for Meddelagtighed i Overtrædelse af Straffelovens 26de Kapitel.

Esbjerg Købstads Ekstrarets Dom af 18 April 1902: De Tiltalte Jeppe Kolbye Schou, Christen Elius Andersen, Christian Severin Kjeldsen og Hans Jørgen Utzon bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Den Tiltalte Anders Jensen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. De Tiltalte William Jensen og Jens Peder Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, hver især i 2 Gange 5 Dage. Den Tiltalte Christian Nielsen Degn bør hensættes i lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage. De Tiltalte Thorvald Drost, Hans Sørensen, Jørgen Petersen og Didrik Christian Meiner bør hensættes i simpelt Fængsel hver især i en Maaned. I Erstatning til Aktieselskabet »Karl Laursens Teglværker« udreder Tiltalte A. Jensen 1623 Kr. 30 Øre med Renter 6 pCt. p. a. fra 10 August 1898, i Erstatning til Teglblænder Karl Laursen af Stenstrup udrede de Tiltalte A. Jensen, William Jensen, J. P. Larsen, en for alle og alle for en, 8000 Kr., i Erstatning til H. F. Kirsten i Hamborg udreder de Tiltalte A. Jensen, Degn, Drost, Sørensen og Pedersen, en for alle og alle for en, 4233 Kr. 25 Øre med Renter 6 pCt. p. a. fra 24 September 1899, hvorhos de samme Tiltalte, ligeledes en for alle og alle for en, udrede i Erstatning til F. Eggers i Hamborg 1330 Kr. 5 Øre med Renter 6 pCt. p. a. fra 20de September 1898, og til Aktieselskabet Margarinefabriken »Vestjylland«s Konkursbo 2578 Kr. 55 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra 17de Marts 1899 og 30 Kr. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor, Sagfører E. Hansen, et Salær paa 600 Kr. og Defensor, Sagfører A. Harck af Varde, 300 Kr., udredes af den Tiltalte A. Jensen, dog saaledes, at Tiltalte Degn in solidum med ham udreder $\frac{3}{16}$ af samtlige Omkostninger, de Tiltalte Wm. Jensen og Larsen ligeledes in solidum med Tiltalte A. Jensen hver $\frac{3}{16}$ af samtlige Omkostninger, og de Tiltalte Drost og Meiner in solidum med Tiltalte A. Jensen hver $\frac{1}{16}$ af samtlige Omkostninger og de Tiltalte Sørensen og Pedersen ligeledes in solidum med A. Jensen hver $\frac{1}{32}$ af samtlige Omkostninger. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at efternævnte under Sagen fremlagte Dokumenter ere skrevne paa ustemplet Papir: 1. Overenskomst af 22 Maj 1898 mellem

A. Jensen, C. N. Degn m. fl., 2. Overenskomst af 12te Januar 1897 mellem J. Iversen, Hans Nielsen m. fl., 3. Utinglæst Købekontrakt af 8 Maj 1896 fra A. Jensen til Chr. Meiner paa Matr.-Nr. 2 ai Rørkær, 4. Deklaration af 24 Maj 1898 fra Bestyrelsen for Margarinefabriken »Vestjylland«, 5. Overenskomst af 11te og 12te Januar 1897 mellem C. N. Degn, A. Jensen m. fl., 6. Leverancekontrakt af 11 August 1897 mellem Bestyrelsen for Margarinefabriken »Vestjylland« og Firmaet Jensen & Olsen i Esbjerg, og 7. Byggekontrakt af 26 Maj 1897 mellem Bestyrelsen for Margarinefabriken »Vestjylland« og J. P. Larsen og R. Rasmussen. De idømte Erstatninger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11te Maj 1903: De Tiltalte Thorvald Drost, Hans Sørensen, Jørgen Pedersen, Jeppe Kolbye Schou, Christen Elius Andersen, Christian Severin Kjeldsen og Hans Jørgen Utzon bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Anders Jensen, William Jensen og Jens Peder Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, først nævnte i 6 Gange 5 Dage og de tvende sidst nævnte hver især i 4 Gange 5 Dage. De Tiltalte Didrik Christian Meiner og Christian Nielsen Degn bør hensættes i simpelt Fængsel hver især i en Maaned. I Erstatning til fhv. Teglværksejer Carl Laursen udrede de Tiltalte Anders Jensen, William Jensen og Jens Peder Larsen, en for alle og alle for en, 8000 Kr., og i Erstatning til Aktieselskabet Carl Laursens Teglværker udreder Tiltalte Anders Jensen 1623 Kr. 30 Øre tillige med Renter heraf 6 pCt. aarlig fra den 10 August 1898, indtil Betaling sker. Af Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær og Godtgørelse for Udlæg til Aktor for Overretten, Justitsraad Neckelmann, 400 Kr., og i Salær til den for de Tiltalte Anders Jensen, William Jensen, Jens Peder Larsen, Didrik Christian Meiner og Christian Nielsen Degn beskikkede Defensor samme Steds, Overretssagfører Jørgensen, 300 Kr., udredes en Tredjedel af det offentlige og to Tredjedele af Tiltalte Anders Jensen, dog saaledes at de Tiltalte William Jensen, Jens Peder Larsen, Didrik Christian Meiner og Christian Nielsen Degn in solidum med ham deraf tilsvare, de tvende først nævnte hver en Ottendedel og de tvende sidst nævnte hver en Sekstendedel. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det idømte i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at den indankede Doms Fremstilling paa forskellige Punkter er mindre nøjagtig, og at der efter Sagens Beskaffenhed og den Maade, hvorpaa Forhøret er ledet, overhovedet ikke kan lægges afgørende Vægt paa de af de Tiltalte under Forhøret afgivne Erklæringer, for saa vidt de kunne synes at foreligge som egentlige Tilstaaelser.

For saa vidt der ved Dommen er tillagt de Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, Frifindelse for de dem paasigtede

Forhold, maa det i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde, ved hvilke intet væsenligt findes at erindre, have sit Forblivende herved.

Hvad dernæst angaar den imod de Tiltalte A. Jensen, W. Jensen og Larsen rejste Sigtelse for Pengeafpresning overfor Teglværksejer Laursen, kan det efter det foreliggende ikke anses godtgjort, at de nævnte Tiltalte ved nogen Lejlighed overfor Laursen ere fremkomne med Udtalelser, sigtende til at forskaffe sig den af dem begærte Provision hos Laursen, der kunne betragtes som indeholdende en efter Straffelovens § 245 strafbar Trusel — hvorved bemærkes, at Laursen efter de foreliggende, til Dels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger heller ikke kan antages at have opfattet nogen Udtalelse fra de Tiltalte saaledes —, og de oftnævnte Tiltalte ville derfor paa dette Punkt være at frifinde.

Ligeledes vil der være at tillægge Tiltalte A. Jensen Frifindelse, for saa vidt angaar den mod ham rejste Sigtelse vedrørende hans Forhold med Hensyn til den ham og Murmester Martin Pedersen i Forening paahvilende Gæld til Carl Laursens Teglværker, idet det ikke er oplyst, at den af Tiltalte i saa Henseende udviste Adfærd paa noget Tidspunkt har været forbundet med svigagtig Hensigt.

Derimod ville de Tiltalte A. Jensen, W. Jensen, Larsen og Meiner i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, der i det væsenlige kunne tiltrædes, være at anse efter Straffelovens § 257 for deres Forhold med Hensyn til det i Dommen omtalte Salg af Jord til Teglværket, og efter samme Straffebestemmelse ville de Tiltalte A. Jensen og Degn være at anse, for saa vidt de under de i Dommen anførte Omstændigheder i egennyttig Hensigt have anvendt en betydelig Del af det i Varde Bank af Aktieselskabet Margarinefabrikken »Vestjylland« optagne Laan til Indfrielse af ikke forfaldne Gæld, hvorfor de kaverede, og til Betaling af ikke forfaldne Renter af Gæld til dem selv.

Medens den af Tiltalte Degn ifølge det anførte forskyldte Straf under Hensyn til den af ham udstaaede Varetægtsarrest findes at kunne bortfalde, ville de Tiltalte A. Jensen, W. Jensen, Larsen og Meiner være at anse med en Straf, der for hver af dem — for Tiltalte A. Jensens Vedkommende under Hensyn til den af ham udstaaede langvarige Varetægtsarrest — findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned.

Aktionens Omkostninger, derunder de Aktor for Højesteret og de for de Tiltalte A. Jensen, W. Jensen, Larsen, Degn og Meiner for Højesteret beskikkede Defensorer tilkommende Salærer, ville være at udrede paa neden angivne Maade, medens der ikke bliver Spørgsmaal om Fastsættelse af Salær for Defensionen af de øvrige Tiltalte for Højesteret, da disse Tiltalte ligesom for Overretten have ladet Sagen udføre ved en privat engageret Sagfører.

Det maa misbilliges, at der, da Tiltalte A. Jensen mødte paa Politistationen som sigtet for det i Dommen omtalte Forbrug af betroede Midler, forinden han sattes under Anholdelse blev

nægtet ham Tilladelse til at fjerne sig en kort Tid under Politiledsagelse for at tilvejebringe de fornødne Penge. Det maa derhos have sit Forblivende ved den i Dommen udtalte Misbilligelse.

Thi kendes for Ret:

De Tiltalte Thorvald Drost, Hans Sørensen og Jørgen Pedersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag frie at være. Den af Tiltalte Christian Nielsen Degn forskyldte Straf bortfalder. De Tiltalte Anders Jensen, William Jensen, Jens Peter Larsen og Didrik Christian Meiner bør hensættes i simpelt Fængsel, hver i 1 Maaned. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Bagger, Dietrichson, Liebe og Rée 500 Kroner til hver, udredes med tre Fjerdedele af det offentlige og med en Fjerdedel af Tiltalte Anders Jensen, dog saaledes at de Tiltalte William Jensen, Larsen og Meiner, en for alle og alle for en, in solidum med ham deraf tilsvare Halvdelen og Tiltalte Degn ligeledes in solidum med Tiltalte A. Jensen Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag ere Murmestrene Anders Jensen, født i Aaret 1853, William Jensen, født i Aaret 1848, og Jens Peder Larsen, født i Aaret 1854, alle i Esbjerg, satte under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 245 og 26de Kapitel, Anders Jensen tillige for Overtrædelse af Straffelovens § 155, samt fhv. Købmand Christian Nielsen Degn, født i Aaret 1853, Købmand Thorvald Drost, født i Aaret 1868, Købmand Hans Sørensen, født i Aaret 1849, og Købmand Jørgen Pedersen, født i Aaret 1868, alle i Esbjerg, for Overtrædelse af Straffelovens § 155 og 26de Kapitel, C. N. Degn tillige for Overtrædelse af Straffelovens § 245, Farvehandler, fhv. Snedker Didrik Christian Meiner i København, tidligere i Esbjerg, født i Aaret 1864, for Meddelagtighed i Overtrædelse af Straffelovens 26de Kapitel, samt endelig Købmændene Jeppe Kolbye Schou i Holstebro, født i Aaret 1841, Christen Elius Andersen i Frederikshavn, født i Aaret 1858, Christian Severin Kjeldsen af Holsted, født i Aaret 1842, og Hans Jørgen Utzon i Fredericia, født i Aaret 1853, for Overtrædelse af Straffelovens § 155.

Færdig fra Trykkeriet den 9 Februar 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 45—46.

Onsdagen den 1 Februar.

Tiltalte Jørgen Pedersen har den 10 December 1901 inden Esbjerg Købstads og Skads Herreds samt Fanø Birks Politiret vedtaget en Bøde af 20 Kr. efter Næringslovens § 78 for ulovlig Brændevinsudskænkning, men i øvrigt ses ingen af de Tiltalte tidligere at have været tiltalt eller straffet.

I Slutningen af Aaret 1895 eller først i Aaret 1896 var et i Esbjerg beliggende Teglværk for en Købesum af 350000 Kr. blevet solgt til et Konsortium, som derefter bestræbte sig for at faa dannet et Aktieselskab til Overtagelse af Teglværket for en Pris af 600000 Kr., hvilket Beløb af Konsortiet angaves som den for Teglværket betalte Købesum; men da det var blevet bekendt, at den virkelig betalte Købesum var 250000 Kr. lavere, blev der af et Interessentskab af Bygningshaandværkere i Esbjerg gjort Skridt til Dannelsen af et andet Aktieselskab med det Formaal at anlægge et nyt Teglværk paa et dertil indkøbt Stykke Jord.

Ejeren af et allerede eksisterende, i Esbjerg beliggende Teglværk, Carl Laursen, fik imidlertid det sidst ommeldte Projekt forpurret derved, at han afkøbte det nævnte Interessentskab det af samme til Opførelsen af et Teglværk indkøbte Jordstykke saaledes, at hver af Interessentskabets 14 Medlemmer opnaaede en Fortjeneste af 500 Kr. mod, at de forpligtede sig til ikke at anlægge noget Teglværk indenfor en Afstand af 1½ Mil fra Esbjerg og til i 15 Aar at gøre deres Indkøb af Sten hos Laursen. Efter at det kort Tid efter det saaledes passerede var under et tilfældigt Sammentræf kommet paa Tale mellem Tiltalte A. Jensen og Carl Laursen, at denne ikke var utilbøjelig til at sælge sit Teglværk for en Pris af 350000 Kr., sammenkaldte Tiltalte A. Jensen Medlemmerne af Murmesterforeningen i Esbjerg, af hvilken Forening han selv var Medlem, og efter gentagen Afholdelse af Møder, til hvilke Laursen til sidst blev tilkaldt, vedtoges det at søge dannet et Aktieselskab blandt Byens Haandværkere og andre Borgere til Overtagelse af Laursens Teglværk til den ommeldte Pris.

Af Murmesterforeningen blev det overdraget Tiltalte A. Jensen sammen med de Tiltalte W. Jensen og J. P. Larsen, der ligesom først nævnte vare Medlemmer af Foreningen, at søge den fornødne Aktiekapital tegnet, og medens de vare i Færd med at udføre dette Hverv, mødte de en Dag paa Torvet i Esbjerg Laursen, til hvem Tiltalte W. Jensen da udtalte, at de vist hellere maatte opgive Forehavendet, da de næppe kunde faa den tilstrækkelige Kapital tegnet,

hvortil Laursen imidlertid svarede: »Nej, nu maa I blive ved, jeg skal nok betale Eder for det, saa I blive tilfredse.«

Ved fortsatte Bestræbelser fra de Tiltaltes Side lykkedes det ogsaa at faa den fornødne Kapital tegnet, og Aktieselskabet blev derefter dannet under Navn af Carl Laursens Teglværker og med de tre Tiltalte samt Murmester P. P. Stærk og Sagfører K. N. Kiertzner som Bestyrelse, saaledes at Tiltalte A. Jensen blev valgt til Formand for Bestyrelsen.

For saa vidt nu de Tiltalte A. Jensen, W. Jensen og J. P. Larsen ere aktionerede for Overtrædelse af Straffelovens § 245, er det det af dem efter Dannelsen af det sidst ommeldte Aktieselskab overfor fornævnte Carl Laursen udviste Forhold, der er lagt dem til Last. I saa Henseende er det af Laursen forklaret, at der efter Aktieselskabets Startning førtes en stadig Kamp mellem ham og de tre Tiltalte, idet disse — medens Laursen, der fra først af vil have ment for deres Virksomhed ved Aktietegningen at skyldte dem en Middag eller lignende Opmærksomhed som et Slags Lidkøb, senere i Henhold til sit Tilsagn om at ville betale dem for deres Ulejlighed, saa de bleve tilfredse, tilbød dem 1000 Kr. til Deling — forlangte et betydeligt større Beløb.

Under Sagen er det oplyst, at Spørgsmaalet om den de Tiltalte lovede Godtgørelse navnlig har været forhandlet mellem dem og Laursen ved to Sammenkomster, og at Tiltalte A. Jensen begge Gange optraadte som Ordfører for alle tre Tiltalte og under Tilslutning af de to andre Tiltalte.

Under den første af Sammenkomsterne, der fandt Sted paa Teglværkets Kontor en Dag i Tiden mellem Midten af Februar og Begyndelsen af April 1896 og var bragt i Stand af de Tiltalte, blev Døren til Kontoret aflaaet og Nøglen aftaget, uden at det har kunnet oplyses, hvem af de Tiltalte der foretog dette, og i Henhold til en forud mellem de Tiltalte truffen Aftale forlangte Tiltalte A. Jensen ved denne Lejlighed, at Laursen skulde betale dem en Godtgørelse af i alt 6000 Kr.

Da Laursen ikke vilde indgaa herpaa, truede Tiltalte A. Jensen, efter hvad saavel han som de tvende Medtiltalte have erkendt, Laursen med, at de, der havde Majoriteten i Aktieselskabets Bestyrelse, skulde sørge for, at de vedtagne Udbetalinger paa Købesummen til Laursen ikke præsteredes til rette Tid, hvilket, efter hvad der var de Tiltalte bekendt, vilde være til største Ulæmpe for Laursen, der havde købt en Ejendom paa Fyn og skulde bruge Penge til Afbetaling paa Købesummen for denne. Laursen vilde imidlertid ikke give efter og forlangte at blive lukket ud af Kontoret, hvilket Forlangende Tiltalte A. Jensen ogsaa efterkom, dog først efter at Laursen flere Gange havde fordret at komme ud, og Sammenkomsten endte saaledes uden Resultat.

Efter Laursens Forklaring blev der endvidere ved den nys ommeldte Lejlighed fra de Tiltaltes Side fremsat Trusler om, at de, naar Laursen ikke vilde betale de 6000 Kr., skulde sørge for, at Teglværket ikke blev antaget af Aktieselskabet, eller dog ikke uden Afkortning i Købesummen, paa Grund af at Bygningerne i enkelte Retninger ikke vare kontraktmæssige, om hvilket sidste der dog paa dette

Tidspunkt intet forelaa; men overfor de Tiltaltes Bønægtelse er der intet Bevis tilvejebragt for, at ogsaa Trusler af det her angivne Indhold ved bemeldte Lejlighed ere blevne fremsatte.

Efter at det, som det maa antages, midt i April Maaned 1896 havde vist sig, at en af Laursen paa Teglværkets Grund forinden Salget til Aktieselskabet opført ny Tørrelade som Følge af, at den paa-gældende Haandværksmester imod den trufne Aftale havde undladt at anbringe Skraastivere, ikke kunde bære den Vægt, som den efter Bestemmelsen skulde være i Stand til at bære, og efter at Laursen i den Anledning var af Aktieselskabets Bestyrelse bleven stævnet til at overvære en Synsforretning, som agtedes afholdt over Teglværket, kom Laursen efter sin Forklaring til Erkendelse af, at det, efter hvad der hidtil var passeret ham og de tre Tiltalte imellem, nu var paa høje Tid for ham at affinde sig med dem, hvorfor han gav dem Meddelelse om, med hvilket Tog han paa den til Synsforretningen berammede Dag vilde komme til Esbjerg.

Han blev her modtaget af de tre Tiltalte, der, efter hvad de have erkendt, forud havde aftalt, at de under de nu foreliggende Omstændigheder vilde fordre 9000 Kr. af Laursen, og efter at denne og de Tiltalte havde spist Frokost sammen, begav de sig alle fire til Tiltalte Larsens Bopæl, hvor nu Tiltalte A. Jensen fremsatte de Tiltaltes Forlangende om en Udbetaling af 9000 Kr., hvorhos det efter Laursens Forklaring, der for saa vidt er tiltraadt af de Tiltalte A. Jensen og Larsen, blev udtalt, at »enten nu Synet er faldt ud til det ene eller det andet, saa vilde Bestyrelsen bevirke, at Teglværket ikke blev antaget, hvis han nu ikke handlede af med dem«.

Da Laursen efter sin videre Forklaring var paa det rene med, at en Ikke-Antagelse af Teglværket var ensbetydende med hans økonomiske Ruin, og han derfor paa Forhaand havde besluttet sig til at betale, hvad de Tiltalte maatte forlange, gav han hurtig efter og underskrev to Veksler paa tilsammen 9000 Kr., der affattedes paa Blanketter, som Tiltalte A. Jensen havde medbragt, og som udfyldtes af denne Tiltalte. Under den derefter afholdte Synsforretning kom det til et Forlig mellem Laursen og Aktieselskabet, hvorefter Teglværket blev antaget mod, at der paa Grund af forskellige forefundne Mangler blev afkortet 20000 Kr. i den oprindelige aftalte Købesum.

De Tiltalte have alle erkendt, at de vare paa det rene med, at Laursen kun betalte eller i alt Fald kun betalte et saa stort Beløb som 9000 Kr. af Frygt for de mod ham fremsatte Trusler; men medens de Tiltalte W. Jensen¹ og Larsen ikke ville have tænkt nærmere over, hvor vidt Truslerne eventuelt skulde have været iværksatte, har Tiltalte A. Jensen erkendt, at de, dersom Laursen havde vægret sig ved at betale, nok vilde have realiseret deres Trusler.

Af Laursen er det endelig forklaret, at han, dersom han ikke var bleven truet, nok vilde have betalt de Tiltalte et samlet Vederlag af 1000 Kr., saaledes som han ogsaa under den første Sammenkomst tilbød, og han har derfor nedlagt Paastand om hos de her ommeldte Tiltalte in solidum at tilkendes en Erstatning af 8000 Kr. For deres saaledes udviste Forhold ville de Tiltalte A. Jensen, W. Jensen og Larsen være at anse efter Straffelovens § 245, hvorhos den af Laursen nedlagte

Erstatningspaastand, uanset den af de Tiltalte W. Jensen og Larsen mod samme fremsatte Protest, vil være at tage til Følge.

Omtrent samtidig med, at Aktieselskabet Carl Laursens Teglværker var blevet stiftet, havde Tiltalte A. Jensen tilbyttet sig tvende under Matr.-Nr. 2 ai af Rørkær skyldsatte Jordstykker af samlet Areal 6856 Kv.-Alen for en ham tilhørende i Danmarksgade i Esbjerg beliggende Ejendom, der i det den 3dje Marts 1896 udstedte Mageskiftsbrev ansattes til en Værdi af 7900 Kr., og et kontant Beløb af 3000 Kr., altsaa i det hele for et Vederlag af 10900 Kr.

Tiltalte A. Jensen maa efter det foreliggende antages fra første Færd at have været paa det rene med, at de paagældende Jordstykker, af hvilke det ene stødte umiddelbart op til Teglværkets Grund, medens det andet laa paa den modsatte Side af en mellem Jordstykkerne værende Vej, med Fordel maatte kunne afhændes til Teglværket, men da han, som anført, selv var Formand for dettes Bestyrelse og derfor ikke vilde staa som Sælger, fik han, efter at han først forgæves havde tilbudt en navngiven Tredjemand Halvpart i Grundstykkerne til en Pris af 3 Kr. pr. Kv.-Alen, sin Omgangsven, Tiltalte Meiner, til at tage Halvpart i Jordstykkerne til en Pris af 3 Kr. 50 Øre pr. Kv.-Alen, idet Tiltalte A. Jensen, da Tiltalte Meiner indvendte, at han ingen Penge havde og derfor ikke kunde betale noget af Købesummen, udtalte, at dette ikke betød noget, da han nok skulde hjælpe ham, naar Udbetalingerne skulde finde Sted, ligesom han for at fjerne Tiltalte Meiners Betænkeligheder forestillede denne, at der med Jordstykkerne kunde gøres en god Handel med Teglværket.

Ved de Tiltalte A. Jensens og Meiners egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at der derefter mellem de Tiltalte oprettedes en den 8 Maj 1896 dateret Proformakontrakt, ved hvilken Tiltalte A. Jensen til Tiltalte Meiner overdrog begge Jordstykker til en angiven Pris af 4 Kr. 25 Øre pr. Kv.-Alen, eller for begge Grundstykker tilsammen 29138 Kr., hvorhos det aftaltes mellem de Tiltalte, dels at Tiltalte Meiner, der nu skulde optræde som Eneejer, overfor Teglværket skulde holde paa, at begge Jordstykker skulde følges ad, saaledes at Aktieselskabet skulde nødes til ikke alene at købe det til Teglværket grænsende Jordstykke, men ogsaa det paa den anden Side af Vejen liggende, dels at Prisen ikke maatte sættes lavere end 4 Kr. 50 Øre pr. Kv.-Alen.

I et den 12 Maj 1896 af Aktieselskabets Bestyrelse afholdt Møde, ved hvilket Murmester Stærk ikke var til Stede, medens de øvrige Bestyrelsesmedlemmer, altsaa de Tiltalte A. Jensen, W. Jensen og J. P. Larsen samt Sagfører Kiertzner, havde givet Møde, stillede Tiltalte A. Jensen, efter hvad der under Sagen er oplyst, Forslag om Køb af Jordstykkerne, idet han fremhævede, at Jordstykkerne tidligere havde tilhørt ham, at han atter havde afhændet dem til Tiltalte Meiner, fordi han, der kunde se, at Teglværket var nødt til at købe dem, end ikke vilde paadrage sig Skin af at opnaa pekuniær Fordel ved en Handel med det Selskab, for hvis Bestyrelse han var Formand, at Tiltalte Meiner havde betalt 4 Kr. 25 Øre pr. Kv.-Alen og selvfølgelig vilde tjene lidt ved et Salg til Aktieselskabet, og at han selv endnu havde Penge staaende i Jorden og derfor ikke vilde vælges ind i det Udvalg, som skulde forhandle med Tiltalte Meiner om Købet.

Efter at det uden formel Afstemning var vedtaget, at Købet skulde finde Sted, meddeltes der Tiltalte W. Jensen og Sagfører Kiertzner Bemyndigelse til som Udvalg paa Bestyrelsens Vegne at afslutte Handel med Tiltalte Meiner, og efter at Udvalget forgæves havde søgt at formaa Tiltalte Meiner til alene at sælge det til Teglværkets Grund stødende Jordstykke, afkøbte Udvalget bemeldte Tiltalte begge Jordstykkerne for en Pris af 4 Kr. 55 Øre pr. Kv.-Alen, hvilket giver en Købesum for det hele Areal af 31194 Kr. 80 Øre.

Tiltalte A. Jensen krediterede straks sig selv i Aktieselskabets Bøger for den hele Købesum, og denne er i Tiden indtil den 10de Oktober 1898 i flere Rater bleven ham fuldt udbetalt med Tillæg af Renter.

Tiltalte A. Jensen har derhos, efter hvad han har erkendt, selv beholdt den hele Købesum, dog at han, da Handelen mellem Tiltalte Meiner og Udvalget var afsluttet, udbetalte Tiltalte Meiner et Vederlag af 1000 Kr. for hans Medvirkning ved Salget, foruden at han overtog en af Tiltalte Meiner i Aktieselskabet Carl Laursens Teglværker tegnet Aktie og godtgjorde Tiltalte Meiner den af denne paa Aktien præsterede Indbetaling af 50 Kr. Senere lod Tiltalte A. Jensen den med Tiltalte Meiner indgaaede Proformahandel om Jordstykkerne gaa tilbage, saaledes at Tiltalte A. Jensen direkte udstedte Skøde til Aktieselskabet. For at sikre sig Købets Vedtagelse i det oven nævnte Bestyrelsesmøde havde Tiltalte A. Jensen forinden Mødets Afholdelse henvendt sig til sine Kolleger i Bestyrelsen, de Tiltalte W. Jensen og Larsen, til hvem han, da de ikke straks syntes tilbøjelige til at stemme for Købet, udtalte, at de hver især vilde faa 1000 Kr., hvis Handelen kom i Stand, hvilken Udtalelse de nævnte Tiltalte efter deres Forklaringer forstode saaledes, at Tiltalte A. Jensen ved Løfte om pekuniær Vinding vilde sikre sig deres Stemme for hans Forslag om Køb af Jordstykkerne, og bemeldte tvende Tiltalte have derhos erkendt, at de, der dog ikke havde givet Tiltalte A. Jensen noget formelt Løfte om at stemme efter hans Ønske, i Bestyrelsesmødet uden nærmere at undersøge, hvor vidt det var nødvendigt eller særlig ønskeligt for Teglværket at købe Jordstykkerne, stemte for Købet, og at de straks efter Handelens Afslutning have af Tiltalte A. Jensen modtaget den dem tilsagte Godtgørelse af 1000 Kr. hver.

Vel er der nu saavel af Tiltalte A. Jensen som af de Tiltalte W. Jensen og Larsen gjort gældende, at der forelaa en Nødvendighed for, at Aktieselskabet købte det op til Selskabets Grund stødende Jordstykke, idet en til Teglværket hørende Tørrelade, der laa lige op til Grænsen af Jordstykket, ikke kunde benyttes fuldt ud efter sin Bestemmelse, naar Selskabet ikke kunde disponere over i alt Fald den nærmest liggende Del af bemeldte Jordstykke, i hvilken Retning særligt de to ved Teglværket ansatte Teglmestre gentagne Gange havde udtalt sig.

Men foruden at det ikke af de af de nævnte Funktionærer under Sagen afgivne Forklaringer med Bestemthed fremgaar, at saadanne Udtalelser fra deres Side ere fremkomne, i hvilken Henseende bemærkes, at den ene af Teglmestrene har forklaret, at Tørreladen efter hans Formening ved en forholdsvis lidet besværlig og bekostelig Flytning kunde gøres fuldt brugbar, er det efter Indholdet af saavel de af

Tiltalte A. Jensen som de af de Tiltalte W. Jensen og Larsen afgivne Forklaringer udenfor al Tvivl, at Hensynet til Teglværkets Tarv i hvert Fald kun har været et underordnet Motiv for deres Stemmegivning med Hensyn til det paagældende Jordkøb.

Ved som sket i egennyttig Hensigt og under Fortielse af, at han selv var den virkelige Ejer, samt under bevidst urigtige Foregivender med Hensyn til Tiltalte Meiners Forhold til Jordstykkerne at have foranlediget Aktieselskabet til at købe disse for en Pris, om hvis Misforhold til Arealets virkelige Værdi vel ikke nogen positiv Oplysning har kunnet tilvejebringes, men som dog var særdeles høj i Forhold til det af Tiltalte A. Jensen kort forinden for Jorden ydede Vederlag, og som efter det foreliggende i hvert Fald maa antages væsenligt at have oversteget, hvad Tiltalte paa anden Maade kunde have opnaaet, maa Tiltalte A. Jensen anses overfor det Aktieselskab, hvis Tarv han som Bestyrelsens Formand havde særlig Forpligtelse til at varetage, at have gjort sig skyldig i et svingagtigt Forhold, der maa medføre Strafansvar efter Straffelovens § 257, ligesom Tiltalte Meiner for sin Medvirkning ved Udførelsen af Tiltalte A. Jensens Forehavende, med hvis Enkeltbøder han efter sin egen Erkendelse var fuldt ud bekendt, maa anses at have gjort sig skyldig i et efter samme Straffebestemmelse, sammenholdt med Straffelovens § 47, strafbart Forhold.

De Tiltalte W. Jensen og Larsen, der have erkendt, at de opfattede det dem af Tiltalte A. Jensen givne Tilsagn om et Honorar som en Godtgørelse for deres Villighed til at stemme for Købet af Jordstykkerne, og at de ansaa den for disse vedtagne Pris for at være for høj, maa ved at modtage den ommeldte Godtgørelse, uanset at de vare Medlemmer af Aktieselskabets Bestyrelse, ligeledes anses overfor Selskabet at have gjort sig skyldige i et svingagtigt Forhold, der bliver at henføre under Straffelovens § 257. Fra Aktieselskabets Side er der ikke her under Sagen nedlagt nogen Erstatningspaastand.

Da Tiltalte A. Jensen i Begyndelsen af Aaret 1896 blev Formand i Bestyrelsen for Aktieselskabet Carl Laursens Teglværker, havde han, som det maa antages, i nogen Tid drevet Forretning i Kompagni med Murmester Martin Pedersen; men dette Kompagniskab blev efter Overenskomst hævet i Sommeren 1896, paa hvilket Tidspunkt Tiltalte og Martin Pedersen i Forening bl. a. skyldte et Beløb af 2698 Kr. 80 Øre til Carl Laursens Teglværker, i hvis Salgsbog dog Tiltalte A. Jensen oprindeligt var opført alene som Køber af de Mursten, for hvilke Betalingen udgjorde det nævnte Beløb, ligesom dette ogsaa i Selskabets Hovedbog alene var debiteret Tiltalte A. Jensen, dog at der oven over Tiltaltes Navn i Overskriften til den paagældende Konto i Hovedbogen var tilføjet »& Co.«

Ved en den 26 Oktober 1896 foretagen Opgørelse med Martin Pedersen lod Tiltalte A. Jensen, der selv overtog en Kompagniskabet paahvilende Gæld til Esbjerg-Fanø Bank, Martin Pedersen overtage Gælden til Carl Laursens Teglværker paa den Maade, at han lod Martin Pedersen udstede en paa 3000 Kr. lydende Veksel, som Aktieselskabet endosserede, ligesom der, da Bankerne paa det paagældende Tidspunkt for at diskontere Selskabets Veksler forlangte særligt Endossement af Bestyrelsens Formand, paaførtes Vekslens Endossement af Tiltalte personlig.

Endvidere lod Tiltalte A. Jensen, der som Bestyrelsesformand havde Ledelsen ikke alene af Selskabets hele Drift, men ogsaa af dets Regnskabsvæsen, den oven nævnte med hans Navn med Tilføjelse »& Co.« betegnede Konto i Selskabets Hovedbog saldere af Selskabets Bogholder, som derhos efter Tiltaltes Ordre debiterede Martin Pedersens Konto i Hovedbogen for det nævnte Beløb af 2698 Kr. 80 Øre og krediterede den for den fornævnte Veksel.

Denne blev i den følgende Tid gentagne Gange fornyet, dog for mindre Beløb end dens oprindelige Paalydende, idet der efterhaanden af Martin Pedersen betaltes Afdrag paa samme, men efter at Tiltalte A. Jensen i Oktober 1897 var udtraadt af Aktieselskabets Bestyrelse, har han ikke sat sit Navn paa de paagældende Fornyelsesveksler, hvorimod den ny Formand for Bestyrelsen personligt endosserede disse.

Tiltalte har derhos erkendt, at han har undladt at gøre den ny Bestyrelse eller sammes Formand opmærksom paa det virkelige Forhold med Hensyn til Vekslen, navnlig at han selv var medansvarlig overfor Aktieselskabet for den Gæld, der laa til Grund for samme, og det uagtet han i hele den Periode, i hvilken Vekslen var løbende, havde ikke ubetydelige Beløb til Gode hos Aktieselskabet, navnlig hidrørende fra det ovenfor omhandlede Jordsalg.

I Eftersommeren 1898 blev Martin Pedersen insolvent, og den 1 September s. A. blev hans Bo taget under Konkursbehandling, under hvilken der, efter at Aktieselskabet den 10 August 1898 havde maattet indfri den oftmeldte Veksel, der da var nedbragt til 1800 Kr., hvortil kommer 4 Kr. 20 Øre i Renter, blev udlagt Selskabet en Dividende af 180 Kr. 90 Øre, saaledes at det Selskabet ved Tiltaltes her ommeldte Fremgangsmaade paaførte Tab udgør 1623 Kr. 30 Øre. Det af Tiltalte A. Jensen i den her omhandlede Henseende udviste Forhold findes at burde medføre Strafansvar for ham efter Analogien af Straffelovens § 252, hvorhos han efter Aktieselskabets derom fremsatte Paastand, mod hvilken han intet har haft at erindre, vil være at tilpligte at udrede i Erstatning til Selskabet det nævnte Beløb 1623 Kr. 30 Øre tillige med Renter deraf 6 pCt. aarlig fra den 10 August 1898, indtil Betaling sker.

Medens der ikke under Sagen er rejst Sigtelse mod de Tiltalte W. Jensen, Larsen og Meiner for andre Forhold end de ovenfor for deres Vedkommende omhandlede, angaa alle de øvrige under Sagen mod Tiltalte A. Jensen samt de andre foran anførte Tiltalte rejste Sigtelser de paagældendes Forhold overfor det i Esbjerg oprettede Aktieselskab Margarinefabriken »Vestjylland«, eller dog dermed i Forbindelse staaende Forhold.

Angaaende Oprindelsen til dette Aktieselskab samt angaaende sammes Stiftelse og Drift skal følgende bemærkes:

Foruden de tvende Jordstykker, Tiltalte A. Jensen, som forømmeldt, afhændede til Aktieselskabet Carl Laursens Teglværker, ejede denne Tiltalte endvidere en Del Jord, beliggende ved den endnu ikke udlagte Rolfsgade paa Nygaards Mark i Esbjergs nordlige Udkant, hvor ligeledes Tiltalte Degn samt tre Konsortier, hvis Medlemmer tilsammen udgjorde 14 Personer, ejede nogle Arealer. Da Priserne paa Jord af det paagældende Terræn, efter at den egentlige Spekulations-

periode i Esbjerg, som det maa antages omkring ved Udgangen af Aaret 1896, var forbi, vare stærkt dalende, vare de Tiltalte A. Jensen og Degn, efter hvad de have erkendt, paa det rene med, at der maatte skabes en Køber til Jorden, og idet de herved førtes ind paa Tanken om at søge dannet et Aktieselskab, til hvilket en Del af Jorden kunde afhændes med Fordel, nærrede de tillige Haab om, at der derved skulde blive pustet nyt Liv i Spekulationen i Grundene paa Nygaards Mark.

Da der allerede tidligere paa Foranledning af Agent Jens Iversen i Esbjerg havde været Tale om at oprette en Margarinefabrik i Esbjerg, greb Tiltalte A. Jensen denne Idé og foranledigede, at Tiltalte Degn og de 14 Medlemmer af de oven nævnte tre Konsortier den 10 Januar 1897 samledes med ham i et Møde, hvor det vedtoges at oprette et Aktieselskab til Opførelse og Drift af en Margarinefabrik, til hvis foreløbige Bestyrelse valgtes de Tiltalte A. Jensen og Degn samt Hotelejer C. Thomsen, M. Nielsen-Krusborg og Agent H. Nielsen, hvorefter Bestyrelsen konstituerede sig med sidst nævnte som Formand og Tiltalte Degn som Kasserer, ligesom det vedtoges, at Aktieselskabet for en Pris af 2 Kr. 50 Øre pr. Kv.-Alen skulde købe 15000 Kv.-Alen af de Stifterne tilhørende Jorder paa Nygaards Mark, saaledes at de Tiltalte A. Jensen og Degn hver skulde levere en Fjerdedel af Arealet, medens Halvdelen af samme skulde leveres af de tre Konsortier i Forening. Samme Dag engageredes en Arkitekt, ligesom der blev givet en Vognmand Ordre til næste Morgen at begynde at køre Sten ud paa den købte Jord, for at Opførelsen af Bygningerne snarest muligt kunde blive paabegyndt.

I et den paafølgende Dag afholdt Bestyrelsesmøde blev der oprettet en skriftlig Overenskomst, der samme Dag blev underskrevet af de valgte Bestyrelsesmedlemmer samt af to af Medlemmerne af de fornævnte Konsortier, og hvori det udtaltes, at det paa et den foregaaende Dag afholdt Møde var vedtaget at oprette en Margarinefabrik i Esbjerg, og at det i øvrigt var vedtaget, at Selskabets Aktiekapital skulde være 100000 Kr., fordelt paa Aktier à 250 Kr., »hvilke Aktier skulde fordeles med $\frac{1}{16}$ til hver, dog saaledes at de skulde søges afhændede til pari Kurs, og at, hvad der ikke afhændes, skal deles mellem os med $\frac{1}{16}$ til hver«, hvorhos der i Overenskomsten meddeltes den foreløbige Bestyrelse uigenkaldelig Fuldmagt til at træffe alle fornødne Dispositioner til Foretagendets nærmere Realisation.

Denne Overenskomst blev den følgende Dag, altsaa den 12 Januar, yderligere underskrevet af, som det maa antages, Størstedelen af de øvrige Medlemmer af de oftnævnte Konsortier foruden af nogle af de første Underskrivere samt af fornævnte Jens Iversen, dog først efter at der var blevet tilført Overenskomsten en Paategning gaaende ud paa, at den først skulde træde i Kraft, naar der var tegnet Aktier i den projekterede Margarinefabrik til Beløb 50000 Kr.

Samme Dag blev der endvidere oprettet en anden skriftlig Overenskomst, underskrevet af de fem Bestyrelsesmedlemmer samt bemeldte Iversen, som det var Hensigten at antage som Rejsende for Margarinefabriken, og to, som det maa antages, til de tidt nævnte Konsortier hørende Medlemmer, hvilken Overenskomst gik ud paa, at Underskriverne indgik paa at skaffe Aktier tegnede i Margarinefabriken

efter det Beløb, som enhver af dem ved Siden af deres Underskrift havde tegnet sig for, og som tilsammen udgjorde 50000 Kr., hvorhos det i Dokumentet videre udtaltes: »Nærværende Skrivelse eller Overenskomst er oprettet for, at vi kan fuldt ud betragte Selskabet som oprettet. Overenskomsten har intet med den senere Aktietegning at gøre, og bliver som et hemmeligt Stykke Papir beroende hos Selskabets Bestyrelse«.

Den 13 Januar 1897 udstedte Bestyrelsen derefter offentlig Indbydelse til Aktietegning, i hvilken det bl. a. udtaltes, at et Aktieselskab med det Formaal at anlægge og drive en Margarinefabrik i Esbjerg var oprettet, at Aktiekapitalen var fastsat til 100000 Kr. med Ret for Bestyrelsen til at forhøje den til 150000 Kr., at Anlægskapitalen antoges at ville andrage ca. 70000 Kr., at Tegningen af Aktier var ubetinget bindende, naar der var tegnet et Beløb af 100000 Kr., ligesom enhver Tegning i øvrigt var bindende i 4 Maaneder fra Indbydelsens Dato at regne, hvorhos der for øvrigt i Indbydelsen indeholdtes forskellige Bestemmelser om Selskabets Bestyrelse, Udbyttets Fordeling m. m.

Derimod indeholdt Indbydelsen intet om, at der allerede til Fabrikens Opførelse var indkøbt Jord til en Pris af 37500 Kr. og at der følgelig af den anslaaede Anlægskapital kun blev et Beløb af 32500 Kr. til Rest til Opførelse af Bygninger og Anskaffelse af Maskiner og Inventarium.

Efter at det den 12 Maj 1897 var forsøgt at afholde en konstituerende Generalforsamling, hvilket imidlertid paa Grund af de mødendes ringe Antal maatte opgives, blev den endelige konstituerende Generalforsamling afholdt den 26 Maj næst efter, og paa dette Tidspunkt, da den i Indbydelsen til Aktietegning ommeldte 4 Maaneders Frist alt var udløben, var der, bortset fra Stifternes og Jordsælgernes Forpligtelse til Overtagelse af Aktier, kun tegnet Aktier til et Beløb af 37000 Kr., foruden at Entreprenørerne for Bygningerne havde forpligtet sig til at tage Aktier i Selskabet for 5000 Kr.; men ikke desto mindre konstituerede Aktieselskabet sig, og idet Agent H. Nielsen, C. Thomsen og Nielsen-Krusborg udtraadte af den foreløbigt valgte Bestyrelse, kom den endelige Bestyrelse til at bestaa af de Tiltalte A. Jensen, Degn, Drost, H. Sørensen og Jørgen Pedersen som indenbys Medlemmer og de Tiltalte Schou, Andersen, Kjeldsen og Utzon som udenbys Medlemmer.

Den 3 Maj 1897 var der afsluttet Akkord og den 26de s. M. oprettedes endelig Kontrakt med Firmaet Larsen og Rasmussen om Bygningernes Opførelse for en Sum af 34500 Kr., hvoraf dog 5000 Kr. af Firmaet skulde modtages i Selskabets Aktier, medens Resten af Entreprisensummen skulde betales kontant, efterhaanden som Arbejdet skred frem, og senest ved Bygningernes Aflevering.

Den 11 August s. A. oprettedes Kontrakt med Firmaet Jensen og Olsen om Levering af Maskiner for en Akkordsum af 21270 Kroner, hvoraf 1000 Kr. skulde tages i Aktier og Resten betales med Halvdelen ved Maskinernes Aflevering og Halvdelen 6 Maaneder senere, hvorhos de Tiltalte A. Jensen og Degn samt fornævnte H. Nielsen og C. Thomsen havde paataget sig solidarisk Selvskyldnerkaution for Beløbets Betaling.

Bygningerne stode færdige den 18 November 1897, og Maskinerne vare opstillede den 19 Februar 1898, hvorefter Driften begyndte den 27 Maj s. A. Foruden at Bestyrelsen allerede den 13 Januar 1897 havde engageret oven nævnte J. Iversen som Rejsende for Fabriken og derhos havde tilsagt ham fra 1 Februar s. A. at regne en aarlig Lønning af 3000 Kr. foruden Tantième og Godtgørelse for Rejsedgifter, var der ligeledes antaget en Fabrikbestyrer allerede fra 1 Maj 1897 med en aarlig Lønning af 1500 Kr.

Iversen fratraadte dog senere, og i et den 10 Oktober 1897 afholdt Bestyrelsesmøde blev i hans Sted O. W. Gjedde antaget som Rejsende m. m. fra 1 November 1897 med en Lønning, der fastsattes til $\frac{1}{2}$ Øre pr. Pund Margarine af Fabrikens Omsætning, dog ikke under 3500 Kr. aarligt, ligesom der, da den fornævnte Bestyrer den 1 November 1897 var fratraadt, som Margarinemester blev ansat A. H. Beyer fra 1 Marts 1898 at regne med en aarlig Lønning af 2000 Kr. og Tantième.

Allerede i Begyndelsen af Aaret 1897 var der til Bestridelse af de løbende Udgifter optaget et Banklaan paa 10000 Kr., og paa den oven meldte Generalforsamling den 26 Maj s. A., hvor Love for Selskabet vedtoges, blev det yderligere vedtaget, at der af Købesummen for den til Fabriken indkøbte Jord skulde udbetales 4000 Kr. kontant, medens Resten, for hvilken der gaves Panteret med første Prioritet i Fabriken, skulde forrentes med $4\frac{1}{2}$ pCt. aarlig fra 11 Juni 1897 at regne og aarlig afdrages med 10 pCt. I et den 10 Juni 1897 afholdt Bestyrelsesmøde valgtes Tiltalte Drost til Formand for Bestyrelsen og Tiltalte Degn til Kasserer, hvorhos der tillagdes Formanden et aarligt Kontorholdsvederlag af 500 Kr., og Kassereren et aarligt Vederlag af 250 Kr., ligesom det vedtoges at paabegynde Opkrævningen af de tegnede Aktiebeløb. Paa en den 18 November 1897 afholdt ekstraordinær Generalforsamling oplystes det, at der af den tegnede Aktiekapital kun var indgaaet 21000 Kr.

I et den 16 December 1897 afholdt Bestyrelsesmøde, der kun overværedes af de udenbys Medlemmer af Bestyrelsen, vedtoges det at optage et første Prioritets Laan i Fabriken, saaledes at Jordsælgerne med deres Pantefordring rykkede tilbage for det ny Laan, »saa at hele den tegnede Aktiekapital, som indbetalt, kunde anvendes til Driftskapital«, og denne Vedtagelse blev i et ligeledes kun af de indenbys Bestyrelsesmedlemmer den 7 Januar 1898 afholdt Møde gentaget med Tilføjende, at det »ny Laan skulde anvendes til Dækning af samtlige personlige Forpligtelser«.

Den 17 Marts 1898 afholdtes en ekstraordinær Generalforsamling, paa hvilken Formanden meddelte, at ikke en Gang Halvdelen af den tegnede Aktiekapital var bleven indbetalt, og at der som Følge heraf manglede Driftskapital, hvorfor Bestyrelsen foreslog Optagelsen af et første Prioritets Laan paa 40000 Kr.; men da Forsamlingen ikke var beslutningsdygtig, indkaldtes der en ny Generalforsamling til den 22de s. M., og paa denne vedtoges det at optage det foreslaaede Laan.

Der opnaaedes dog ikke noget fast Laan, hvorimod det lykkedes Bestyrelsen i Varde Bank at erholde tre Veksellaan paa tilsammen 36000 Kr., for hvilket Beløb Banken ved Skadesløsbrev fik første Prioritets Panteret i Selskabets Ejendom med Bygninger og Tilbehør.

Det saaledes indgaaede Beløb i Forbindelse med 1500 Kr., der af en Aktionær indbetaltes ved Veksel som Afdrag paa det af ham tegnede Aktiebeløb, altsaa tilsammen 37,500 Kr., blev imidlertid ikke anvendt som Driftskapital, hvorimod der, efter hvad de Tiltalte A. Jensen og Degn have erkendt, paa deres Foranledning og navnlig ved Tiltalte Degns Foranstaltning foretoges følgende Udbetalinger

til de Tiltalte A. Jensen og Degn udbetaltes den dem tilkommende Andel i den kontante Del af Købesummen for den til Aktieselskabet solgte Jord 2000 Kr. tillige med Renter indtil 11 Juni 1898 af deres Andel i den ikke kontant udbetalte Del af Købesummen 843 Kr. 74 Øre	Kr. 2843 74
det tidligere i Handelsbanken i Esbjerg stiftede foreløbige Laan, for hvilket Tiltalte Degn stod som Laantager og de øvrige Medlemmer af den foreløbige Bestyrelse som Kautiønstister, indfries med Tillæg af Renter med	— 10,391 62
til Leverandørerne af Fabrikens Maskiner udbetaltes	— 19,298 00
til Bygningsentreprenørerne	— 3372 50
og til Maler og Brøndgraver	— 698 00
tilsammen	<u>Kr. 36,603 86</u>

Endvidere udbetaltes i Renter og Assurancepræmie 606 Kr. 10 Øre, i Lønninger til Funktionærer 183 Kr. 33 Øre, i Udgifter til Bestyrelsen 18 Kr. 75 Øre, hvorhos der for Varer til Driften betales 54 Kr. 98 Øre, saaledes at Kassebeholdningen, efter hvad Aktieselskabets Bøger udvise, allerede den 23 April 1898 var svunden ind til 32 Kr. 98 Øre. Den 30 s. M. stiftedes der derfor et nyt Veksellaan paa 2000 Kr. i Varde Bank; men det derved indvundne Beløb tilligemed den nysnævnte Beholdning var efter Bøgernes Udvisende allerede den paafølgende 23 Maj forbrugt paa 8 Kr. 89 Øre nær, idet der var betalt Raastoffer og Emballage med 1288 Kr. 40 Øre, medens Resten af Beløbet i det væsentlige var anvendt til Lønninger og Bestyrelsesudgifter samt Sagførerhonorar, dog at 150 Kr. vare anvendte paa Bygningerne og Inventariet.

Da der, efter at Tiltalte Degn havde aflagt et, som det maa antages, med den ovenanførte Opgørelse stemmende Regnskab over Anvendelsen af Provenuet af det ommeldte Laan paa 36,000 Kr., blandt de øvrige Bestyrelsesmedlemmer, dog med Undtagelse af Tiltalte A. Jnsen, opstod Misfornøjelse navnlig med den Maade, hvorpaa en stor Del af Pengene i Stedet for at komme Driften tilgode var anvendt dels til delvis Betaling af de Tiltalte A. Jensens og Degns Tilgodehavende, for en Del endog med forudbetalte Renter, dels til at indfri Forpligtelser, for hvilke de nævnte Tiltalte hæftede som personlige Kautiønstister, blev der i et den 1 Maj 1898 afholdt Bestyrelsesmøde, i hvilket samtlige indenbys Bestyrelsesmedlemmer, og af de udenbys Medlemmer de Tiltalte Schou og Kjeldsen, deltog, af Formanden, Tiltalte Drost, stillet Forslag om, at de Tiltalte A. Jensen og Degn skulde

stille et Beløb af 25,000 Kr. til Raadighed for Fabrikens Drift, men efter Begæring af de nævnte Tiltalte blev Sagen udsat i 6 Dage, idet det dog vedtoges, at Sagførerne Erichsen og Bang, der maa antages at have været raadspurgte med Hensyn til de heromhandlede Forhandlinger, skulde, dersom tilfredsstillende Svar ikke inden Fristens Udløb fremkom fra de Tiltalte A. Jensen og Degn, være bemyndigede til at foranledige Aktieselskabets Bo taget under Konkursbehandling.

Forhandlingerne med de Tiltalte A. Jensen og Degn førte til, at der den 22 Maj 1898 blev oprettet en skriftlig Overenskomst, ifølge hvilken de nævnte Tiltalte i Forbindelse med Hotelejer C. Thomsen, Agent H. Nielsen og Mægler J. Simonsen, som de Tiltalte havde formaaet til at være sig behjælpelige, forpligtede sig til at stille 12,000 Kr. til Raadighed for Aktieselskabet, hvilket Beløb, som det i Overenskomsten udtales, »skal anvendes til Dækning af de Fordringer paa Selskabet, hvis Betaling maa anses for absolut paatrængende nødvendigt, og som ren Driftskapital«. Det nævnte Beløb kom, som det maa antages, til Indtægt i 2 Rater, hver paa 5000 Kr., medens de resterende 2000 Kr. afgjordes derved, at de nævnte 5 Mænd overtog det ovennævnte Veksellaan af 30te April 1898 paa 2000 Kr.

Fabriken, hvis Drift, som meldt, var paabegyndt den 27 Maj 1898, var imidlertid, uanset den saaledes skete Indbetaling, vedblivende uden tilstrækkelig Driftskapital, hvilket navnlig skyldtes, at de tegnede Aktiebeløb, da der var opstaaet Mistillid til det hele Foretagende, ikke indgik, idet en paabegyndt retslig Inddrivelse af de tegnede Beløb ikke førte til noget, som det maa antages, nærmest fordi den af Aktieselskabet antagne Sagfører stod i den Formening, at Aktietegningen ikke var forpligtende, og at Inddrivelse ad retslig Vej derfor var umulig.

Under disse Forhold gennemførtes Fabrikens Drift kun med stor Vanskelighed, og da en Varekreditor truede med at lade foretage Udlæg, begærede de Tiltalte A. Jensen og Drost — hvilken sidste forøvrigt var udtraadt af Bestyrelsen, og som Formand for denne var bleven erstattet af Hotelejer C. Thomsen, der tillige var valgt til Kasserer i Stedet for Tiltalte Degn — den 10 September 1898 Aktieselskabets Bo taget under Konkursbehandling, hvilken Begæring samme Dag af Skifteretten toges til Følge.

Den 8 Februar 1899 overtog Varde Bank efter afholdt Tvangsauktion som ufyldstgjort Panthaver Fabriken for 5000 Kr., men afhændede den senere til et Konsortium mod fuld Dækning af Bankens til ca. 39,000 Kr. opgjorte Fordring, hvorefter Konsortiet solgte Fabriken for 45,000 Kr. til en Tredjemand, der atter senere afhændede den til et nyt Selskab, der maa antages fremdeles at drive Fabriken.

De forskellige i Forbindelse med den foran skildrede Stiftelse og Drift af Aktieselskabet Margarinefabriken »Vestjylland« staaende Forhold, for hvilke de Tiltalte her under Sagen ere aktionerede, grupperes sig saaledes:

De Tiltalte A. Jensen og Degn ere sigtede for ved Startningen af Aktieselskabet dels at have i egennyttig Hensigt forledet Selskabet til at overtage en større Del end nødvendig af de dem tilhørende Grunde i Nygaards Mark og til en betydelig højere Pris end den til Jordens virkelige Værdi svarende, dels at have forledet Aktionærerne til at tegne Aktier i det af dem i egennyttig Hensigt skakte Foretagende, skønt

dette bl. a. paa Grund af det kostbare Jordkøb paa Forhaand maatte anses uigennemførligt. Vel er det nu af de Tiltalte A. Jensen og Degn erkendt, at de — der som meldt for det af dem til Selskabet afhændede Areal skulde have en Købesum af 2 Kr. 50 Øre pr. Kv.-Alen eller 18,750 Kr., hvoraf 2000 Kr. skulde betales dem kontant, medens de for Resten hver modtog en Obligation paa 8375 Kr., som det senere lykkedes dem at afhænde uden Ansvar for Fordringens Godhed — ca. 2 Aar forinden Salget til Aktieselskabet havde købt den ommeldte Jord for en Pris af 1200 Kr. pr. Td. Land, hvilket svarer til $8\frac{4}{7}$ Øre pr. Kv.-Alen, ligesom de nævnte Tiltalte have erkendt, at Prisen for Jord paa det Sted, hvor Fabriken blev anlagt, da den var paa sit højeste, ikke havde oversteget fra 25 Øre til 1 Kr. 85 Øre pr. Kv.-Alen; men der kan dog ikke under Sagen anses at være fremkommet saadanne Oplysninger om den Værdi, som det til Aktieselskabet solgte Jordstykke maa antages at have haft for Selskabet som Byggegrund for Fabriken, at den for Jorden forlangte og erlagte Betaling kan betragtes som i den Grad urimelig, at de Tiltalte ved det skete Salg kunne anses at have forledet Selskabet til at købe Jorden for noget væsenligt værdifuldere, end den virkelig var, og idet det heller ikke derved, at en senere Ejer af Fabriken, som det maa antages, har frasolgt henimod 8000 Kv.-Alen af Fabrikens Grund som overflødig, kan anses godtgjort, at det til Selskabet afhændede Jordstykke var væsenligt større end fornødent til Fabrikens Anlæg, vil de Tiltaltes i disse Henseender udviste Forhold ikke kunne anses som et strafbart svigagtigt Forhold.

Det samme maa derhos gælde med Hensyn til Sigtelsen for at have foranlediget Aktionærer til at tegne Aktier i Selskabet, idet det vel er givet, at det særlig paa de her ommeldte Tiltaltes Foranledning, som det maa antages med bevidst Hensigt, blev undladt i Indbydelsen til Aktietegningen at omtale, at der allerede paa Forhaand var indkøbt Jord til Fabrikens Anlæg, og til hvilken Pris Købet havde fundet Sted, ligesom de Tiltalte A. Jensen og Degn maa anses at have erkendt, at der paa den konstituerende Generalforsamling og i de første Bestyrelsesmøder blev lagt særlig Vægt paa at afskære enhver Diskussion om Jordkøbet, men uden at det dog derfor kan anses godtgjort, at bemeldte Tiltalte ved at opfordre til Tegning af Aktier have ved urigtige Foregivender eller ved bevidste Fortielser formaaet nogen til at tegne sig som Aktionær, som ellers ikke vilde have gjort saadant.

De Tiltalte A. Jensen, Degn, Drost, H. Sørensen og Jørgen Pedersen er det lagt til Last, at de have vedtaget og deltaget i Indkrævning af de tegnede Aktiebeløb, uagtet Aktietegningen ikke ansaas for bindende, og uagtet det under denne Forudsætning var givet, at Foretagendet ikke kunde føres videre, saa at de indbetalte Beløb nødvendigvis maatte gaa tabt.

For de førstnævnte tvende Tiltaltes Vedkommende omfatter Sigtelsen derhos deres Forhold med at forbruge de indbetalte Aktiebeløb, uagtet de vidste, at disse vilde gaa tabt, eller i hvert Fald at de, der betalte de tegnede Beløb, vilde komme til at løbe en betydelig større Risiko end ved Tegningen forudsat.

De Tiltalte A. Jensen og Degn have erkendt, at de, da den konstituerende Generalforsamling den 26 Maj 1897 blev afholdt, vare

vidende om, at den vedtagne Aktiekapital paa 100,000 Kr. ikke efter den udstedte Indbydelse til Aktietegning var bleven tegnet, og de have derhos udtalt, at de stedfundne Tegninger som Følge deraf efter deres Formening ikke var retlig bindende, og af de øvrige Tiltalte har Tiltalte Drost forklaret, at han vidste, at Aktietegningen ikke var sluttet, da den konstituerende Generalforsamling blev afholdt; men han vil have hørt, at det resterende Aktiebeløb vilde blive overtaget af dem, der havde solgt Jord til Selskabet, hvorfor han troede, at Tegningen snart vilde gaa i Orden, medens Tiltalte Sørensen vil have hørt, at Tegningen var sluttet, og vil have haabet, at Aktionærerne nok vilde indbetale de tegnede Beløb, naar Fabriken kom i Gang, ligesom endelig Tiltalte Jørgen Pedersen vel har erkendt, at han var paa det rene med, at Aktiekapitalen ikke var fuldt tegnet, men samtidig vil have forment, at Jordsælgerne overtog de ikke tegnede Aktier. Sagens Oplysninger give imidlertid ikke Føje til at gaa ud fra som givet, at Aktiekapitalen ikke har været til Stede som tegnet.

Vel er der under Sagen fremlagt en saakaldet Tegningsliste, hvorpaa findes opført, dels, som det maa antages paa Grundlag af de originale Aktietegningslister, de af Aktionærerne tegnede Beløb, der ialt andrage 37,500 Kr., dels de af Indbyderne og Jordsælgerne tegnede Beløb, der udgøre 59,875 Kr., altsaa tilsammen 97,375 Kr.; men foruden at forskellige under Sagen fremkomne Omstændigheder tyde paa, at der har foreligget en anden, som det maa antages senere bortkommen Tegningsliste, hvorefter de dels af egentlige Aktionærer, dels af Indbyderne og Jordsælgerne tegnede Beløb tilsammen udgjorde 100,500 Kr., maa det derhos antages, at Indbyderne og Jordsælgerne i Henhold til de oven for ommeldte skriftlige Overenskomster af 11 og 12 Januar 1897 under alle Omstændigheder vare over for Aktieselskabet bundne til at supplere Aktietegningen med det til Opnaaelsen af en Aktiekapital paa 100,000 Kr. fornødne Beløb, idet det maa antages at have beroet paa en Misforstaaelse, naar flere af de paagældende Underskrivere af Overenskomsterne i deres under Sagen afgivne Forklaringer ere gaaede ud fra, at bemeldte Overenskomster efter det senere med Hensyn til Aktietegningen passerede maatte have tabt deres Gyldighed i Forhold til Aktieselskabet.

Under disse Omstændigheder kunne de her omhandlede Tiltalte imidlertid ikke anses at have paadraget sig noget Strafansvar hverken ved Indkrævning af de tegnede Aktiebeløb eller ved Forbrug af disse.

Den i den foranstaaende Fremstilling af de med Fabrikens Tilblivelse og Igangsættelse forbundne Omstændigheder nærmere ommeldte Anvendelse af Provenuet af de i Varde Bank optagne Veksellaan paa tilsammen 36,000 Kr., for hvilke Laan der, som meldt, gaves Banken første Prioritet i Fabriken, er lagt de Tiltalte A. Jensen og Degn til Last, for saa vidt en større Del af Provenuet er anvendt dels til Udbetaling til disse Tiltalte af 2000 Kr. af det dem for Salg af Jord til Fabriken tilkommende Beløb tillige med Renter 843 Kr. 74 Øre, hvoraf tilmed en Del forudbetales, dels til Afgørelse af Akkordsummen for de til Fabriken leverede Maskiner 19,298 Kr., for hvilken Sum de nævnte Tiltalte hæftede personligt, og som paa det paagældende Tids-

punkt endnu kun for Halvdelens Vedkommende var forfalden til Betaling.

De Tiltalte A. Jensen og Degn have erkendt, at de allerede, forinden de anførte Udbetalinger fandt Sted, vare paa det rene med, at Aktieselskabets Fallit, naar de tegnede Aktiebeløb ikke indgik, var uundgaelig, og at de, af hvilke Tiltalte Degn var den, der foretog Udbetalingerne, hvilket dog skete i Forstaaelse med og efter Aftale med Tiltalte A. Jensen, kun handlede, som de gjorde, med Selskabets Konkurs for Øje og, som de have udtrykt sig, for at bringe deres paa det tørre. Vel var det, som oven for berørt, i Bestyrelsesmødet den 7 Januar 1898 vedtaget, at det Prioritetslaan, der agtedes optaget, skulde anvendes til Dækning af »samtlige personlige Forpligtelser«; men foruden at de Tiltalte Drost, H. Sørensen og Jørgen Pedersen have forklaret, at de som Medlemmer af Bestyrelsen ikke vilde have givet Samtykke til Udbetaling til de Tiltalte A. Jensen og Degn af det fornævnte Beløb 2843 Kr. 74 Øre eller af den ikke forfaldne Halvdel af Akkordsummen for Maskinerne, fremgaar det af det paa de den 17 og 22de Marts 1898 afholdte Generalforsamlinger vedtagne, at Laanet udelukkende eller dog fortrinsvis var bestemt til Anvendelse som Driftskapital.

Som Følge heraf maa de Tiltalte A. Jensen og Degn anses at have været uberettigede til som sket paa egenmægtig Maade og i egenlyttig Hensigt at anvende en saa stor Del af Laanet som anført til Dækning af deres egen Fordring og en Fordring, for hvilken de personligt hæftede, og idet de Tiltalte ved deres herommeldte Forhold maa anses i svigagtig Hensigt at have handlet i Strid med de særlige Forpligtelser, der paahvilede dem over for det Aktieselskab, af hvis Bestyrelse de vare Medlemmer, ville de Tiltalte for saa vidt være at anse med Straf efter Straffelovens § 257.

Da der inden for Bestyrelsen var blevet truffet den ligeledes i den oven for givne Fremstilling nærmere ommeldte Overenskomst, ifølge hvilken de Tiltalte A. Jensen og Degn i Forbindelse med H. Nielsen, C. Thomsen og J. Simonsen skulde stille et Beløb af 12,000 Kr. til Raadighed for Fabriken, blev det endvidere af Bestyrelsen vedtaget, at de nævnte 5 Mænd som Sikkerhed for Tilbagebetaling af det Beløb, hvormed de saaledes fournerede Fabriker, skulde have Transport paa Halvdelen af de Fordringer, som Fabriken efterhaanden maatte erhverve sig for solgte Varer, og saaledes at de selv skulde have Ret til at bestemme, hvilke af de udestaaende Fordringer de vilde have sig tiltransporterede.

Under Hensyn til, at en Del af det nævnte Beløb paa 12,000 Kr., som i den foranførte Fremstilling paavist, blev anvendt til Dækning af ældre Fordringshaveres Tilgodehavende, saaledes at disse ved den heromhandlede Overenskomst og den dertil knyttede Transport paa udestaaende Fordringer maa anses paa uretmæssig Maade at være blevne begunstigede paa Bekostning af Fabrikens øvrige Kreditorer, er der rejst Sigtelse mod de Tiltalte A. Jensen og Degn samt Drost, H. Sørensen og Jørgen Pedersen, der alle paa det paagældende Tidspunkt vare Medlemmer af Selskabets Bestyrelse, for i saa Henseende at have gjort sig skyldige i et strafbart Forhold.

Selv om imidlertid de ommeldte Transaktioner kunne anses at

indeholde en med de øvrige Kreditorers Krav paa Ligeberettigelse uforenelig Begunstigelse af enkelte af Aktieselskabets Kreditorer, vil der dog ikke i denne Henseende kunne paalægges de herommeldte Tiltalte noget Strafansvar allerede af den Grund, at der — uanset hvad der oven for er anført om, at de Tiltalte A. Jensen og Degn paa et tidligere Tidspunkt have truffet Dispositioner med Selskabets Fallit for Øje — ikke kan gaas ud fra, at de Tiltalte, da bemeldte Overenskomst blev indgaaet, maatte forudse Selskabets Fallit som forestaaende, hvorimod Sagens Oplysninger meget mere give Føje til at antage, at samtlige de Tiltalte paa det sidstnævnte Tidspunkt stode i den For-
mening, at Fabriken, naar de 12,000 Kr. bleve stillede til Raadighed, kunde komme over det døde Punkt og holdes oven Vande, idet de tegnede Aktiebeløb kunde tænkes at ville indgaa, naar Fabriken blev holdt i Gang.

I Forbindelse med det heromhandlede Forhold er det derhos særligt lagt Tiltalte Drost til Last, at han, hvad han maa anses at have erkendt, har, efter at de 12,000 Kr. vare stillede til Raadighed, under 28 Maj 1898 af Fabriken Kasse ladet sig udbetale det ham som Formand for Bestyrelsen tilkommende Kontorholdsvederlag for et halvt Aar med 250 Kr. og endvidere for leverede Varer 356 Kr. 56 Øre, uagtet han endnu ikke havde leveret alle Varerne, idet Fabriken ikke havde modtaget nogle, som det maa antages, bestilte Kul til Beløb ca. 30 Kr., ligesom han for de af ham senere, nemlig i August og September, til Fabriken leverede Varer lod sig betale med 300 Pund Margarine, saaledes at han, da Konkursen indtraadte, endog var Fabriken et Beløb af 30 Kr. 50 Øre skyldig.

Da det imidlertid, som foran bemærket, ikke kan anses godtgjort, at Tiltalte Drost paa det angivne Tidspunkt maatte anse Fabriken Fallit som forestaaende, samt da det efter Sagens Oplysninger maa antages, at den af ham som Betaling for leverede Varer modtagne Margarine i Virkeligheden ikke har været bestemt til ham selv, men til en Handlende, hvem han skyldte Penge, og som ikke kunde faa Kredit hos Margarinefabriken, findes han ikke ved sin ommeldte Handlemaade at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der vil kunne medføre Strafansvar for ham.

De nysnævnte fem Tiltalte ere fremdeles sigtede for i egennyttig Hensigt at have paa et Tidspunkt, da de maatte forudse Aktieselskabets Fallit som forestaaende, stiftet ny Gæld for Fabriken ved at tage Varer paa Kredit, i hvilken Henseende der særlig er lagt Vægt paa, at der den 18 Juni 1898 — paa hvilket Tidspunkt Tiltalte Drost, som oven for berørt, vel var udtraadt af Bestyrelsen, men dog af Hensyn til, at han fremdeles i Handelsregistret stod indtegnat som Medlem af Bestyrelsen, vedblivende paa Fabriken Vegne underskrev Vareordrer og i anden Anledning — hos et Firma i Hamborg, der har begært Tiltalte rejst, er taget Raastoffer til Margarinefabrikationen paa Kredit til Beløb 4233 Kr. 25 Øre.

Som det imidlertid fremgaar af det foregaaende, kan det ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at de Tiltalte paa det angivne Tidspunkt have antaget, at Fabriken Fallit var forestaaende, idet Forholdet tværtimod maa antages at have været det, at de med nogen Føje have staaet i den Tro, at det kun gjaldt om at holde Fabriken i Gang for

at opnaa Indbetaling af de resterende Aktiebeløb, og at Fallitten i hvert Fald foreløbig var afværget ved, at de forommeldte 12,000 Kr. vare stillede til Raadighed, og de Tiltaltes Medvirkning ved den herommeldte Gældsstiftelse kan derfor ikke anses som et Forhold, der vil kunne medføre Straf for de Tiltalte. Ej heller ville de her nævnte Tiltalte, for saa vidt det har været lagt dem til Last, at de i deres Ledelse af Aktieselskabets Anliggender bl. a. ved Antagelse af højt lønnede Funktionærer, længe for Fabriken kom i Gang, skulde have udvist en letsindig Adfærd og Mangel paa Omtanke, hvorved der er paaført Selskabets Kreditorer betydelige Tab, kunne anses strafskyldige, idet Margarinefabrikens hele Virksomhed vel efter det oplyste maa anses at have været i særlig Grad slet funderet i pekuniær Henseende, men paa den anden Side — særligt naar der gaas ud fra, at den fulde Aktiekapital var dels tegnet af Aktionærerne, dels overtaget af Indbyderne og Jordsælgerne med retlig bindende Forpligtelse til Indbetaling — dog ikke kan betragtes som fuldstændig Svindel eller som et saadant voveligt Foretagende, som rammes af Straffelovens Bestemmelser.

Tiltalte Degn er særlig aktioneret for sit over for den ovennævnte Kommissionær Julius Simonsen udviste Forhold, i hvilken Henseende det ved bemeldte Tiltaltes egen Erkendelse, der for saa vidt stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, er godtgjort, at Tiltalte i April Maaned 1898 indgik en Byttehandel med Simonsen, hvorved denne til ham afhændede en Ejendom i Skolegade i Esbjerg mod som delvist Vederlag at erholde Transport paa den til Tiltalte for hans Andel i Købesummen for den til Margarinefabriken solgte Jord udstedte Panteobligation, stor 8375 Kr., og de Tiltalte tilhørende Aktier i Fabriken til nominelt Beløb 4000 Kr.

Ifølge Simonsens Forklaring erklærede Tiltalte under Forhandlingerne over for ham, at Papirerne vare gode, idet der stod 100,000 Kr. i Aktier efter Obligationen, og at Selskabet var godt funderet og havde gode Forretningsforbindelser, samt udtalte sig i det hele rosede om Fabriken og det hele Foretagende, idet der vel efter hans Udsagn var nogle Aktiebeløb, som ikke vare indbetalte, men dette var uden Betydning, da de paagældende, der havde tegnet Aktierne, vare gode nok, i hvilken Forbindelse han specielt nævnte en den Gang som særlig velstillet anset Mand, og Simonsen vil kun i Henhold til disse Udtalelser fra Tiltaltes Side have taget saa vel Obligationerne som Aktierne for gode.

Tiltalte Degn har nu vel i et af de sidste med Hensyn til denne Del af Sagen afholdte Forhør erkendt, at han, der ikke ansaa de paagældende Papirer for at være deres fulde Paalydende værd, for Simonsen roste disse, og at Simonsen øjensynlig ved hans Udtalelser fik den Opfattelse, at Papirerne tilnærmelsesvis vare pari værd, ligesom Tiltalte har indrømmet, at han ikke omtalte for Simonsen, at Inddrivelsen af de tegnede Aktiebeløb var stødt paa Vanskeligheder, som antoges for uovervindelige; men ligesom det efter det under de øvrige Forhør fremkomne maa antages, at Simonsen under Forhandlingerne har udtalt til Tiltalte, at Aktierne vel ikke vare noget værd — hvortil Tiltalte efter sin Forklaring svarede, at det vidste han ikke, da Fabriken endnu ikke var i Drift — saaledes har Simonsen erkendt, at Til-

talte vægrede sig ved at paatage sig nogen Garanti for Obligationens eller Aktiernes Godhed, og at han derefter indgik paa at tage Papirerne, »som de vare«.

Simonsen har derhos vel udsagt, at han efter de faldne Udtalelser gik ud fra, at Foretagendet (o: Margarinefabriken) var forsvarligt og fornuftigt startet, og at der ingen retlige Hindringer var for Inddrivelsen af den af Tiltalte omtalte, endnu ikke indbetalte Aktiekapital; men over for Tiltaltes Forklaring om, at det var almindelig bekendt, at der var anlagt Retssager til Inddrivelse af den resterende Del af Aktiekapitalen, har Simonsen alene udtalt, at han ikke vidste, hvorfor de vedkommende Aktionærer vægrede sig ved at betale, og heller ikke spurgte Tiltalte herom.

Naar derhos henses til, at Simonsen efter Tiltaltes af Simonsen uimodsagte Forklaring under Forhandlingerne opgav Værdien af Ejendommen i Skolegade til 18,000 Kr., men forlangte 20,500 Kr. for den af Hensyn til, at han skulde modtage de heromhandlede Papirer som en Del af Vederlaget, maa der nærmest gaas ud fra, at Simonsen, uanset Tiltaltes rosende Ytringer om Papirerne, har anset Værdien af disse som usikker og uberegnelig, og herefter — samt idet endnu bemærkes, at der ikke under Sagen foreligger nogen Oplysning om den virkelige Værdi af den til Tiltalte overdragne Ejendom, om hvilken det af Defensor for Underretten er anbragt, at den ikke kan sælges for en Trediedel af den Værdi, til hvilken den blev ansat ved Handelen — findes der ikke tilstrækkelig Føje til at betragte Tiltaltes Optræden over for Simonsen under Salgsforhandlingerne som et svigagtigt Forhold, der kan paadrage ham Strafansvar.

For saa vidt den nysommeldte Simonsen derhos af de Tiltalte A. Jensen og Degn er bleven foranlediget til i Forening med dem samt H. Nielsen og C. Thomsen at indestaa for det Beløb, som de øvrige Bestyrelsesmedlemmer, saaledes som det oven for nærmere er fremstillet, formaaede de nævnte Tiltalte til i Maj 1898 at stille til Disposition for Aktieselskabet, ere bemeldte Tiltalte sigtede for ved urigtige Foregiverer at have forledet Simonsen til det nævnte Skridt.

I saa Henseende har Simonsen afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at det i den nævnte Anledning blev udtalt af begge de Tiltalte, at Selskabet maatte melde sig fallit en af de første Dage, hvis Pengene ikke bleve tilvejebragte, men at Selskabets Eksistens derimod var sikret, dersom Summen skaffedes til Veje, hvorhos de udsagde, at Pengene udelukkende skulde anvendes til Driften, medens de derimod ikke omtalte, at de af Selskabets Midler havde anvendt et større Beløb til at dække Maskinleverandørernes ikke forfaldne Fordring, for hvilken de personligt hæftede, og at Selskabet som Følge heraf manglede Driftskapital.

Efter Simonsens videre Forklaring vilde han, dersom han var bleven gjort bekendt med de faktiske Forhold og Selskabets virkelige Status, ikke have indladt sig paa den ommeldte Transaktion, der fandt sit Udtryk i den forommeldte Overenskomst af 22 Maj 1898, og som har medført, at han for sin Part har maattet betale et Beløb af ca. 2000 Kr. af den rejste Sum.

De Tiltalte have indrømmet, at de over for Simonsen have ud-

talt, at Fabriken med det Beløb, der ønskedes rejst, vilde være reddet, og endvidere have de erkendt, at de selv kun nødtvungen gik ind paa at yde Fabriken Laanet, og at de først indlude sig herpaa, da de fik andre til at dele den hermed forbundne Risiko med sig; men iøvrigt have de ikke villet erkende Rigtigheden af Simonsens Forklaring. Herefter kan det imidlertid ikke anses godtgjort, as de Tiltalte ved deres herommeldte Fremgangsmaade have gjort sig skyldige i noget strafbart Forhold.

For saa vidt de Tiltalte A. Jensen og Degn derhos endvidere særligt ere aktionerede for Overtrædelse af Straffelovens § 245, bestaar det Forhold, der i saa Henseende er lagt dem til Last, deri, at de, som de have erkendt, af Entreprenørerne for Opførelsen af Margarinefabrikens Bygninger have ladet sig udbetale Ducører — Tiltalte A. Jensen 300 Kr. og Tiltalte Degn 400 Kr. — for at forskaffe dem en Del af deres Tilgodehavende hos Aktieselskabet udbetalt. Da det imidlertid ikke under Sagen er godtgjort, at de nævnte Tiltalte have af tvunget de paagældende Entreprenører de ommeldte Ducører ved Trusler eller paa anden ulovlig Maade, vil de Tiltaltes heromhandlede Forhold ikke kunne tilregnes dem til Straf.

Endelig ere de Tiltalte A. Jensen, Degn, Drost, H. Sørensen, Jørgen Pedersen, Schou, Andersen, Kjeldsen og Utzon aktionerede for Overtrædelse af Straffelovens § 155 med Hensyn til, at det i den af dem som Bestyrelse for Aktieselskabet Margarinefabriken »Vestjylland« til Indførelse i Handelsregistret indgivne Firmaanmeldelse, der af dem er underskrevet i August og September 1897, er angivet, at Selskabets Aktiekapital, hvis Størrelse er opgivet som 100,000 Kr., fordelte paa Aktier a 250 Kr., indbetales den 1 Juli, 1 August, 1 September og 1 Oktober 1897 med $\frac{1}{4}$ hver Gang, hvilket er anset at være i Strid med Sandheden, idet der maa gaas ud fra, at der ikke fuldt ud var tegnet en Aktiekapital af den angivne Størrelse.

Medens det nu for de fire sidstnævnte af de heromhandlede Tiltaltes Vedkommende er oplyst, at de som udenbys boende Medlemmer af Bestyrelsen først have underskrevet den dem i dette Øjemed tilsendte Firmaanmeldelse, efter at denne i Forvejen var forsynet med Underskrift af de i Esbjerg boende Medlemmer af Bestyrelsen, hvorfor de maa anses at have været beføjede til i Tillid til, at de indenbys Medlemmer af Bestyrelsen havde paaset, at Angivelserne i Anmeldelsen vare korrekte, at underskrive Anmeldelsen uden forinden at anstille nogen personlig Undersøgelse i saa Henseende, og allerede af denne Grund maa anses ansvarsløse med Hensyn til Anmeldelsens nærmere Indhold, maa det vel med Hensyn til de øvrige herommeldte Tiltalte antages, at de Tiltalte A. Jensen, Degn og Jørgen Pedersen, som de under Sagen have forklaret, ere gaaede ud fra, at Aktietegningen ikke var forbindende for de tegnede Aktionærer, medens de Tiltalte Drost og H. Sørensen efter deres Forklaringer ere gaaede ud fra den modsatte Forudsætning, men hvorledes end Forholdet i denne Henseende har været, er der, som det fremgaar af det gentagne Gange i det foranstaaende bemærkede, Sandsynlighed for, at der virkelig har eksisteret en Tegningsliste, ifølge hvilken den tegnede Aktiekapital, derunder indbefattet de af Indbyderne til Aktieselskabets Stiftelse og af Jordsælgerne overtagne Aktiebeløb, udgjorde over 100,000 Kr., og under Hen-

syn hertil vil der ej heller mod de sidstnævnte af de Tiltalte kunne gøres Strafansvar gældende paa Grundlag af den skete Anmeldelse til Handelsregistret.

Foruden de forommeldte Sigtelser har der endnu under Sagen foreligget en Tiltalte A. Jensen alene vedrørende Sigtelse, idet det er oplyst, at han har gjort sig skyldig i Forbrug af betroede Midler til Beløb 8000 Kr., men da de paagældende besvegne have frafaldet Tiltale i saa Henseende, bliver der ikke Spørgsmaal om at tilregne ham dette Forhold til Straf.

Medens i Henhold til det foranførte de Tiltalte Drost, H. Sørensen, Jørgen Pedersen, Schou, Andersen, Kjeldsen og Utzon i det hele ville være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, ville de øvrige Tiltalte for de af dem udviste Forhold, der efter det oven anførte ere fundne strafbare, være at anse saaledes: Tiltalte A. Jensen efter Straffelovens §§ 245 og 257 samt efter Analogien af § 252, Tiltalte W. Jensen efter Straffelovens §§ 245 og 257, Tiltalte Larsen ligeledes efter Straffelovens §§ 245 og 257, Tiltalte Meiner efter Straffelovens § 257, sammenholdt med § 47, og Tiltalte Degn efter Straffelovens § 257, og de af disse Tiltalte herefter forskyldte Straffe findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes for Tiltalte A. Jensen til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, for de Tiltalte W. Jensen og Larsen til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage for hver især og for de Tiltalte Meiner og Degn til simpelt Fængsel i 1 Maaned for hver især.

De Tiltalte A. Jensen, W. Jensen og Larsen ville derhos in solidum have at betale i Erstatning til fhv. Teglværksejer Carl Laursen 8000 Kr., ligesom Tiltalte A. Jensen vil have at betale Erstatning til Aktieselskabet Carl Laursens Teglværker 1623 Kr. 30 Øre med Renter deraf 6 pCt. aarlig fra den 10 August 1898, indtil Betaling sker.

Af Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær og Godtgørelse for Udlæg til Aktor for Overretten 400 Kr. og i Salær til den for de Tiltalte A. Jensen, W. Jensen, Larsen, Meiner og Degn beskikkede Defensor sammesteds 300 Kr. — medens der ikke bliver Spørgsmaal om Tilkendelse af Salær for Defensionen for Overretten for de øvrige Tiltaltes Vedkommende, idet disse ved en af dem privat engageret Defensor selv have draget Omsorg for deres Forsvar — bliver en Tredjedel at udrede af det offentlige, medens de to Tredjedele blive at udrede af Tiltalte A. Jensen, dog saaledes at de Tiltalte W. Jensen, Larsen, Meiner og Degn in solidum med ham deraf udrede, de to førstnævnte hver en Ottendedel og de to sidstnævnte hver en Sekstendedel.

Med Hensyn til Sagens Behandling i første Instans bemærkes, at denne ikke altid er bleven fremmet med den tilbørlige Hurtighed, i hvilken Henseende det særligt skal fremhæves, at Undersøgelsen en Gang har været stillet i Bero i ca. 8 Maaneder for at afvente Fremkomsten af en Kurator i Aktieselskabet Margarinefabriken »Vestjylland«s Konkursbo aføsket Erklæring, og en anden Gang i ca. 4 Maaneder for at afvente Udarbejdelsen af nogle Kort, hvis Tilvejebringelse ikke ses at have haft væsenlig Betydning for Sagens Oplysning.

I øvrigt har under Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Nr. 187. Køkkenpige **Hilda Marie Persson** (Liebe efter Ordre)

contra

Arbejdsmand **August Jønsson** (Ingen),

betræffende Alimentationsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27de Oktober 1903: Indklagede, Arbejdsmand August Jønsson, bør for Klagerinden, Hilda Marie Perssons Tiltale i denne Sag fri at være.

Højesterets Dom.

Efter Afsigelsen af den indankede Dom er der ved Kriminal- og Politiretten optaget et Tingsvidne, under hvilket begge Sagens Parter have givet Møde og afgivet yderligere Forklaringer i Sagen. Appellantinden har saaledes forklaret, at hun foruden i Begyndelsen af August 1902 3 Gange tidligere, og navnlig 2 Gange i Juni s. A., har haft Samleje med Indstævnte, og at Grunden til, at hun ikke har omtalt dette, dels er, at hun ikke troede, at det havde nogen Betydning for hendes Sag, dels skyldes Paavirkning fra Indstævntes Side. Indstævnte har ikke turdet fastholde, at Parternes første Samleje fandt Sted i Begyndelsen af August 1902, idet han har forklaret, at han slet ikke tør udtale sig bestemt om, naar det første Samleje fandt Sted. Herefter vil Appellantindens Forklaring, der desuden væsenlig bestyrkes ved de afgivne Vidneforklaringer, være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse, og da Indstævnte ifølge denne Forklaring har haft Omgang med Appellantinden paa en saadan Tid, at han efter den foreliggende Erklæring fra det kongelige Sundhedskollegium kan være Fader til det af Appellantinden fødte Barn, vil han være at dømme efter Appellantindens Paa-stand, hvorhos han vil have at udrede Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Appellantindens beskikkede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Arbejdsmand August Jønsson, bør til det af Appellantinden, Køkkenpige Hilda Marie Persson, den 3 Marts 1903 fødte Barn Henry Arnold Jønssons Underhold og Opdragelse betale Bidrag fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse. Til det offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr, som skulde

have været erlagt, saafremt Sagen ikke for Appellantindens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt til Højesteretssagfører Liebe i Salarium 100 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende ifølge Begæring af Overpræsidenten i København anlagte Sag paastaar Klagerinden, Hilda Marie Persson, Indklagede, Arbejdsmand August Jønsson, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 3 Marts 1903 fødte Barn Henry Arnold Jønsson at betale Underholdsbidrag til Barnet fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse.

Indklagede paastaar sig frifunden.

Ved Parternes første Møde i Retten erklærede de begge, at de vel i Fjor Sommer oftere havde haft Samleje sammen, men at det første Samleje fandt Sted en af de første Dage af August, og Klagerinden udtalte, at Indklagedes Anbringende om, at det første Samleje fandt Sted den 3 August, nok kunde passe. Efter at det kgl. Sundhedskollegium imidlertid derefter i en til Retten afgiven Erklæring havde udtalt, at Barnet ikke kunde antages avlet paa nævnte Tid, men senest maatte antages avlet i Midten af Juli samme Aar, har Klagerinden forandret sit Anbringende derhen, at da hun ikke har haft Samleje med andre, maa det første Samleje med Indklagede være foregaaet tidligere, nemlig ved St. Hansdags Tid.

Til dette ny Anbringende, til Støtte for hvilket Klagerinden ikke har fremført noget, og som ogsaa efter det foreliggende er i Strid med, hvad Klagerinden før Sagens Anlæg under en for Overpræsidenten ført Forhandling med Indklagede har udtalt, vil der ikke kunne tages Hensyn, og Indklagede vil derfor være at frifinde.

Torsdagen den 2 Februar.

Nr. 306. Aktieselskabet »Aalborg Oliemølle« (Jensen)

contra

Overretssagfører **H. Dam** som befuldmægtiget for Skipper **J. Stoffer** af Hamborg og denne personlig (Åsmussen),

betr. Omfanget af Skipperens Forpligtelse til i Medfør af Søløvens § 136 at aflevere Godset ved Skibets Side.

Aalborg Købstads Sørets Dom af 25 Januar 1904: Indstævnte, Overretssagfører H. Dam af Aalborg, som Mandatar for

Skipper J. Stoffer af Hamborg, bør være uberettiget til til denne at udbetale det i Sagen ommeldte, af Citanterne, Aktieselskabet »Aalborg Oliemølle«, deponerede Beløb paa 90 Rmk., og bør han til Citanterne inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale denne Sags Omkostninger med 30 Kr., under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11te Juli 1904: Citanterne, Overretssagfører H. Dam som befuldmægtiget for Skipper J. Stoffer samt denne personlig, bør for Tiltale af de Indstævnte, Aktieselskabet »Aalborg Oliemølle«, i denne Sag fri at være. I Procesomkostninger for begge Retter betale de Indstævnte til Citanterne 70 Kr., der udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at de for Søretten fremlagte 7 Indlæg ikke ere behørigt stemplede.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 22 September forrige Aar er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Som i den indankede Dom bemærket, er der Enighed mellem Parterne om, at den omspurgte Klausul af Certepartiet maa forstaas paa samme Maade som Bestemmelsen i Sølovens § 136, at ved Losning har Skipperen at aflevere Godset ved Skibets Side, og Parterne ere fremdeles enige om, at Sagen alene drejer sig om, hvor vidt Indstævnte under de foreliggende Omstændigheder har været forpligtet til at hæve Godset saa højt, at det kunde modtages fra Kajen. Den nævnte Bestemmelse, i Forbindelse med den tilsvarende Regel i § 116, findes nu at maatte forstaas saaledes, at en saadan Forpligtelse i et Tilfælde som nærværende, hvor Skibet ligger ved Kaj, paahviler dette, og Sørettens Dom vil derfor efter Appellantens Paastand være at stadfæste, dog at Omkostningerne hæves. Omkostningerne for Overretten og Højesteret findes ligeledes at maatte hæves.

Thi kendes for Ret:

Sørettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger ophæves. Processens Omkostninger for Landsoverretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Efter at Skipper J. Stoffer i Hamborg med det ham tilhørende Sejlskib »Mary Stoffer« havde bragt en af 70 Tons Høfrø bestaaende Ladning, der var emballeret i Sække, fra Hamborg til Aalborg, i hvis Havn Skibet blev

fortøjet ved en Losseplads, hvor Kanten af Kajen ragede ca. 1½ Alen op over Skibets Lønning, der end ikke var i Højde med Underkanten af en ca. ¾ Alen fra Kanten af Kajen anbragt Træbjælke, opstod der mellem Skipperen og de Indstævnte, Aktieselskabet »Aalborg Oliemølle«, som Ladningsmodtagere en Meningsforskel om Omfanget af det Arbejde, der ved Skibets Losning paahvilede Skipperen.

Af Skipper Stoffer og de Indstævnte blev der derpaa under 25de Juni 1903 oprettet et Dokument, hvori det hedder, at de i Anledning af den mellem dem opstaaede Tvist om, hvor vidt bemeldte Skib var pligtigt til at ophejse den ombordværende Ladning højere end til Overkanten af Skibets Lønning, havde truffet en foreløbig Ordning, der bl. a. gik ud paa, at de Indstævnte hos Overretssagfører H. Dam i Aalborg deponerede 3 Overliggedages Beløb, 75 Rmk., og i Arbejdspenge 15 Rmk., i alt 90 Rmk., hvorhos det i Dokumentet videre hedder: »Dette Beløb udbetales J. Stoffer, med mindre Oliemøllen inden den 29de ds. Aften Kl. 7 forkynder for Overretssagfører H. Dam paa J. Stoffers Vegne Stævning til Tilbagebetaling af disse 90 Rmk. som ikke tilkommende J. Stoffer. Hvis Stævning udtages som nævnt og lovligt forfølges, beror nævnte Depositum, indtil endelig Dom er afsagt. Vi erkende gensidigt, at Liggedagene ere udløbne den 24de ds. om Aftenen, saafremt der gaas ud fra den — af Oliemøllen bestridte — Forudsætning, at Skibet ikke er pligtigt at ophejse Ladningen højere end til Lønningens Overkant«. Endelig indeholder Dokumentet en Bemyndigelse for Overretssagfører H. Dam til paa Skipper Stoffers Vegne at modtage Stævning til Aalborg Købstads Søret og til der at indgaa Forlig samt i øvrigt afgive enhver processuel Erklæring.

Efter Stævning af 29 Juni f. A. til Overretssagfører H. Dam som befuldmægtiget for J. Stoffer — hvilken Stævning er forkyndt samme Dags Eftermiddag Kl. 2½ — have de Indstævnte derefter under nærværende, ved bemeldte Søret anlagte Sag nedlagt Paastand om, at Overretssagfører Dam kendes uberettiget til at udbetale det oven nævnte, hos ham beroende Depositum til Skipper J. Stoffer, og da denne Paastand ved Søretsdommen er tagen til Følge, hvorhos Overretssagfører Dam »som Mandatar« for Skipper J. Stoffer er tilpligtet at betale de Indstævnte Processens Omkostninger for Sørätten med 30 Kr., have Citanterne, Overretssagfører H. Dam som Befuldmægtiget for Skipper J. Stoffer samt denne personlig, nu indanket Sagen her for Retten, hvor de — for Citanten Dams Vedkommende overensstemmende med, hvad han i sin nævnte Egenskab har procederet til i første Instans — have paastaaet sig frifundne for de Indstævntes Tiltale, medens disse have procederet til Søretsdommens Stadfæstelse.

Det er under Sagen in confesso, at efter Oprettelsen af den oven nævnte Overenskomst af 25 Juni 1903 lod Citanten Stoffer ved eget Mandskab og eget Lossetakkel den ommeldte Ladning Hørfrø bringe op paa Kajen, og at der om den paagældende Befragtning var oprettet et Certeparti, i hvilket det bl. a. hed: »Paa Ladepladsen bliver Ladningen leveret Kaptajnen frit til Borde og paa Lossepladsen atter taget frit fra Borde«, hvorhos der maa anses at være Enighed mellem Parterne om, at denne Klausul, for saa vidt angaar Losning af Ladningen, maa forstaas paa samme Maade som Bestemmelsen i Sølovens § 136 om, at ved Losning har Skipperen at aflevere Godset ved

Skibets Side; men medens Citanterne have forment, at denne Bestemmelse sker Fyldest, naar Godset blot føres ud over Skibets Ræling, have de Indstævnte bestridt Rigtigheden heraf og søgt at gøre gældende, at den endog maa føre til, at Skipperen i et Tilfælde som det oven ommeldte er pligtig at bringe Ladningen op paa Kanten af Kajen.

Selv om nu en Skippers Forpligtelse efter den citerede Lovbestemmelse ikke i alle Tilfælde, navnlig naar der er anvist en Losseplads, hvor Overkanten af Kajen ikkun ligger i Højde med eller endog lavere end Skibets Ræling, vil kunne fyldestgøres derved, at Godset bringes op paa Rælingen, maa der dog gives Citanterne Medhold i, at de Indstævntes Forlangende om, at Citanten Stoffer i det foreliggende Tilfælde skulde aflevere Ladningen paa en Kaj, hvis Overkant ikke alene var uden nogen Berøring med Skibssiden, men endog laa ca. 1½ Alen højere end Rælingen og altsaa ikke ubetydeligt højere end den øverste Del af Skibets Side, har været uden Hjæmmel i Sølovens tidt nævnte Forskrift, og idet Citanten Dam ifølge den oven nævnte Overenskomst i Forbindelse med Parternes Procedure saaledes maa anses berettiget til at udbetale de hos ham deponerede 90 Rmk. til Citanten Stoffer, vil der overensstemmende med den af Citanterne for Overretten nedlagte Paastand — imod hvis Formulering der ikke af de Indstævnte er gjort nogen særlig Indvending — være at tillægge dem begge Frifindelse for de Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Efter Omstændighederne ville de Indstævnte derhos have at godtgøre Citanterne Processens Omkostninger for begge Retter med 70 Kroner.

Statskassens Ret bliver at forbeholde med Hensyn til, at de for Soretten fremlagte 7 Indlæg ikke ere behørigt stemplede.

I øvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 65. Vognmand **Niels Hansen** (Selv)

contra

Restauratør **Carl Lampe** (Ingen),

betræffende Appellantens Forpligtelse til at betale Indstævnte et Beløb i Anledning af en Hestehandel.

Lardsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 April 1903: Indstævnte, Vognmand Niels Hansen, bør til Citanten, Restauratør Carl Lampe, betale 800 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 28 Januar f. A., til Betaling sker, men i øvrigt for Citanstens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ikke kan tages Hensyn til det af Appellanten ifølge Bevilling for Højesteret fremlagte Tingsvidne, skøndt Indstævnte under samme har ladet møde, efterdi der ikke ses dermed at være forholdt efter Plakaten af 12 Maj 1784, og i Henhold til de i den indankede Dom, for saa vidt angaar den Del af Sagen, der efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Prøvelse, anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende Sag paastaar Citanten, Restauratør Carl Lampe, Indstævnte, Vognmand Niels Hansen, tilpligtet at betale ham tvende Beløb, 40 Kr. og 800 Kr., som han skal være Citanten skyldig henholdsvis som Rest paa kontant Laan og som Provenu indvundet ved et af Indstævnte effektueret Salg af en Citanten tilhørende Hest, tillige med Renter 5 pCt. aarlig af det samlede Beløb, 840 Kr., fra Forligsklagens Dato den 28 Januar f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte paastaar sig for den først nævnte Posts Vedkommende frifunden og for den sidst nævnte Posts Vedkommende principaliter frifunden for Tiden, subsidiært frifunden mod at betale 700 Kr. med Renter fra 10 April f. A., samt i alle Tilfælde sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst.

Med Hensyn til den først nævnte Post erkender Indstævnte, at der tidligere har fundet Laanetransaktioner Sted mellem Parterne, men benægter, at han mere er Citanten noget Beløb skyldig, idet han tvært imod mener at have et Beløb til Gode hos Citanten, hvorhos han har opfordret Citanten til at fremlægge en Opgørelse over deres Mellemværende. Da Citanten hverken har efterkommet denne Opfordring eller i øvrigt mod Indstævntes Benægtelse har godtgjort, at Indstævnte er ham det paagældende Beløb skyldig, vil Citantens Paastand ikke for denne Posts Vedkommende kunne tages til Følge.

For den anden Posts Vedkommende gør Citanten til Støtte for sin Paastand gældende, at Indstævnte for Citantens Regning har solgt en Citanten tilhørende, hos Indstævnte opstaldet Hest til en Godsejer for 1450 Kr., og at Aftalen var, at Citanten heraf skulde have 800 Kr. og Indstævnte 200 Kr., medens en Dyrslæge, gennem hvem Handelen afsluttedes, og en anden Kommissionær skulde have 450 Kr. Indstævntes Fremstilling gaar derimod ud paa, at Citanten den 23de September 1901 til ham har solgt den paagældende Hest for 700 Kr. og at Indstævnte derefter for egen Regning har solgt den for 1000 Kr. til den oven nævnte Dyrslæge, af hvem Godsejeren derpaa har købt Hesten for 1450 Kr. Efter Indstævntes Anbringende skulde den Ci-

tanten tilkommende Salgssum 700 Kroner først betales den 10 April forrige Aar, hvorfor Søgsmålet efter Indstævntes Formening er for tidlig anlagt.

Da det er uomtvistet, at Hesten har tilhørt Citanten, og da Indstævnte ikke mod Citantens Benægtelse har godtgjort Rigtigheden af sit Anbringende om at have købt Hesten af ham, i hvilken Henseende det er uden Betydning, at Indstævnte ifølge en under Sagen fremlagt Police den 24 September i eget Navn har begært Hesten assureret hos en herværende Kreaturforsikringsforening, findes Citantens Fremstilling at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Indstævnte vil herefter være at tilpligte til Betaling af 800 Kr. med Renter som af Citanten paastaet, men i øvrigt være at frifinde for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde op-
hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 148. Herreekviperingshandler **Ove Pedersen** (Selv)

contra

Handelsfirmaet **Joh. Bigler & Søn** (Ingen),

betr. Indstævntes Krav paa Resttilgodehavende for leverede Varer.

Sø- og Handelsrettens Dom af 11te Februar 1904: Indstævnte, Herreekviperingshandler Ove Petersen, bør til Sagsøgerne, Handelsfirmaet Joh. Bigler & Søn, betale de paastævnte 776 Kroner 90 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 14 Februar 1903, til Betaling sker, inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Sagens Omkostninger hævses.

Højesterets Dom.

Da der i nærværende ifølge Lovgivningen anteciperede Sag, i hvilken Indstævnte ikke har givet Møde for Højesteret, ikke fra Appellantens Side overensstemmende med Plakat angaaende anteciperede Sager af 2 Juni 1819 § 1 er sket nogen Anmeldelse paa Højesterets Justitskontor om, at Varslet efter den under 1 Marts f. A. udtagne Højesteretsstævning var udløbet, hvorved Sagens Foretagelse er bleven utilbørlig forhalet, vil Stævningen være at kende uefterrettelig.

Thi kendes for Ret:

Den udtagne Højesteretsstævning bør uefterrettelig at være.

Nr. 381. Højesteretssagfører Dietrichson
 contra
Christian Pedersen (Def. Rée),
 der tiltales for Betleri.

Øster Flakkebjerg Herreds Politirets Dom af 9de December 1904: Arrestanterne Herman Louis Løhr og Christian Pedersen bør straffes med Tvangsarbejde, Løhr i 90 Dage og Pedersen i 60 Dage. Saa bør de og, en for begge og begge for en, betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 December 1904: Politiretsdommen bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Steinthal og Overretssagfører Bentzen, betaler Arrestanten Christian Pedersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Pedersen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Pedersen er under nærværende Sag, der er indanket hertil fra Øster Flakkebjerg Herreds Politiret, og som i første Instans tillige angik en Medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, tiltalt for Belleri.

Arrestanten er født den 18 December 1846 og er tidligere straffet 4 Gange for Betleri, senest ved nærværende Overrets Dom af 15de Januar 1904 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 42 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han den 29 November 1904 i Forening med den i første Instans medtiltalte har betlet i Øster Flakkebjerg Herreds Jurisdiktion.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold vil han være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 60 Dage. Da den indankede Dom har anset Arrestanten med lige Straf, — — — vil Dommen, for saa vidt den er paaanket, være at stadfæste.

Fredag den 3 Februar.

Nr. 375.

Advokat Halkier

contra

Martinus Christensen (Def. Winther),

der tiltales for Voldtægt og Forsøg paa denne Forbrydelse.

Nørvang Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 14 November 1904: Arrestanten Martinus Christensen bør straffes med Tugthusarbejde i otte Aar og udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Møhl, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Seidelin, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 December 1904: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Sørensen, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der forelagt Højesteret en Erklæring fra Distriktslægen, hvorefter Kathrine Nielsine Henriksens Hjertemathed vedblivende er forøget og Hjerteraktionen kendelig forstærket, ligesom det udtales, at det næppe kan antages, at den psykiske Eftervirkning foreløbig vil tabe sig, om den overhovedet kan overvindes fuldstændig.

Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden vil være at forlænge til 12 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tolv Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Martinus Christensen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Martinus Christensen sat under Tiltale for Voldtægt og for Forsøg paa denne Forbrydelse.

Arrestanten, der er født i Aaret 1878, har tidligere været straffet i Følge Overrettens Dom af 8 August 1898 efter Straffelovens § 177, jfr. til Dels § 46, disse §§ til Dels sammenholdte med § 37, og efter dens § 168, jfr. § 173, sammenholdte med § 46, med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, i Følge Meerløse-Tudse Herreders Ekstrarets Dom

af 9de Juni 1902 efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og i Følge Andst, Slaugs og Jerlev Herreders Ekstrarets Dom af 8 December 1903 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Efter den 13 August d. A. at være bleven løsladt efter Udstaaelsen af den ham sidst idømte Straf havde Arrestanten Arbejde paa forskellige Steder indtil den 1 Oktober, hvorefter han drev arbejdsløs omkring. Under denne sin Omflakken kom han Søndagen den 9de Oktober til Rødbjerg Plantage i Nærheden af Randbøl Jærnbanestation, og da han her omtrent Kl. 4 om Eftermiddagen ved et Hus udenfor Plantagen traf Hegnsmand Niels Henriksens Datter, Kathrine Nielsine Henriksen, der er født den 26 Februar 1892, tillige med 2 Smaadrenge, bad han bemeldte Kathrine om noget at drikke, og efter at hun var gaaet med ham ind i Huset og havde givet ham at drikke samt havde fortalt ham, at hendes Forældre vare i Kirke, formaaede han hende, idet han foregav, at han skulde have Opsyn med Plantningen i Plantagen, til at følge sig ind i Plantagen for at vise ham, hvor der skulde plantes i indeværende Aar.

Efter at Kathrine havde vist Arrestanten det paagældende Sted, bad han endvidere om at faa paavist det Sted, hvor der til Vinter skulde fældes, og idet de nu for at komme til dette Sted gik ind i den tætte Del af Skoven, saaledes at Kathrine fulgte bag efter Arrestanten, vendte denne sig pludselig om og kastede hende, hvem han greb fat i med begge Hænder, til Jorden. Da Kathrine straks gav sig til at skribe, stoppede Arrestanten, der tidligere paa Dagen havde aftaget sine Strømper, fordi de trykkede hans Fødder, først den ene af Strømperne i Munden paa Pigebarnet, og da hun fik Strømpen ud og atter skreg, fremtog Arrestanten sit Lommelærklæde og stoppede hende dette i Munden, ligesom han samtidig havde sine Fingre inde i hendes Mund og holdt paa hendes Tunge. Det lykkedes imidlertid ikke Arrestanten paa denne Maade at faa Pigen til at tie stille, og han slyngede derfor bagfra sin Livrem — der er bragt til Stede under Sagen, og som har vist sig at være en ældre, blød, vævet elastisk Rem af Bomuldsstof med indlagt Gummi — om hendes Hals og snørede til, idet han tillige holdt saaledes paa Remmen, at hans Knoer trykkes ind mod begge Sider af hendes Hals. Under denne Behandling laa Kathrine paa Maven, men da Arrestanten nu mente, at hun var ved at besvime, løsnede han Remmen og vendte hende om paa Ryggen, hvorefter han tog hendes Klæder op, rev Linningen paa hendes Benklæder itu og lagde sig med opknappede Benklæder over hende samt pressede sit Lem ind i hendes Kønnsdele, hvorved Sæden gik fra ham, skønt han, som han har forklaret, kun kom ganske lidt ind i hendes Kønnsdele. Efter fuldbyrdet Samleje rejste Arrestanten Pigebarnet op, og da hun nu atter gav sig til at skribe, truede han hende til at tie stille, hvorefter hun løb hjem, medens Arrestanten gik hen og lagde sig i Ud-kanten af Plantagen, hvor han forblev, indtil det blev mørkt, hvorpaa han gik til Egtved og tilbragte Natten i en derværende Stald.

Bemeldte Kathrine, der har forklaret, at hun fra det Øjeblik, da

Arrestanten snørede Remmen fast om hendes Hals, intet ved af, hvad der passerede, før hun atter stod ved Siden af Arrestanten, blev Dagen efter Overfaldet undersøgt af en Læge, i hvis samme Dag afgivne Erklæring det bl. a. hedder, at hendes Ansigt var cyanotisk og Partiet om Øjnene og over Kinderne ophovnet, at der paa venstre Side af Hagepartiet fandtes tre større og et Par mindre Hudafskrabninger, hidrørende fra Neglekrads, at Læberne vare ophovnede, delvis dækkede af Blodskorpe og med en enkelt lille Fissur paa Underlæben, at der under Tungeroden fandtes en sprængt Fissur, der syntes frembragt ved, at Tungen var trukket stærkt frem over nederste Tandække, at der paa højre forreste Ganebue og paa bageste Svælgvæg fandtes Epithelafskrabninger, hidrørende fra Neglekrads, og at der omkring Halsen i Højde med nederste Del af Strubehovedet fandtes en stærkt udtalt Strangulationsfure, hvorhos der paa begge Sider af Halsen saas Blodudtrædninger, sandsynligvis hidrørende fra Tryk af Fingerknoer, samt paa Halsens venstre Side enkelte Neglekrads. Sluttelig udtales det i Erklæringen. at der paa pubes henimod højre Lyske saas en rød Plet, muligvis stammende fra Fingertryk, men at der ingen Udrifter fandtes i vulva, at Hymen var intakt, og at orificium næppe kunde optage Spidsen af en Lillefinger.

I en den 19 s. M. af Distriktslægen afgiven Erklæring udtales det, at Kathrine, der er stor af sin Alder, men af barnlig Type uden pubes eller Udvikling af mammæ, ved en samme Dag foretagen Undersøgelse endnu bar Spor af flere af de i fornævnte Lægeerklæring af 10 Oktober beskrevne Læsioner, navnlig Strangulationsfuren, hvorhos det med Hensyn til Slutningsudtalelsen i bemeldte Erklæring bemærkes, at Hymen ikke var intakt, idet den viste sig som en lidt ujævn, ganske smal Ring med spredte smaa Ekskorationer, og at en Lillefinger med Lethed førtes ind i Skeden, hvilket tydede paa, at Samleje var fuldbyrdet. Idet det fremdeles i Distriktslægens Erklæring bemærkes, at der ikke var Tegn paa venerisk Smitte, ligesom der paa Grund af Pigebarnets puerile Type næppe var Fare for Graviditet, udtales det videre, at Pigebarnet havde befundet sig ret vel, siden Voldshandlingen udøvedes, men dog led af en let forklarlig Angst, og at det maatte befrygtes, at den mod hende begaaede Vold, naar hun voksede til og blev sig dens Betydning fuldt bevidst, kunde have meget skadelige Følger for hendes Sindstilstand. Til Slutning har Distriktslægen i sin Erklæring tilføjet, at den foretagne Strangulation af Pigens Hals absolut maatte anses at have været livsfarlig, idet Voldmanden i sin ophidsede Tilstand ikke kunde antages at have været klar over, hvorvidt han turde drive Strangulationen uden at hidføre blivende Kvælning, samt særlig idet de endnu efter 10 Dages Forløb tilstedeværende Rester af Furen viste, at Strangulationen havde været udført med betydelig Kraft. Efter en den 10 November d. A. iværksat fornyet Undersøgelse af Kathrine har Distriktslægen endelig i en samme Dag afgiven Erklæring udtalt, at Sporene af Strangulationen nu vare svundne, medens der endnu fandtes lidt Rødme af introitus vaginæ, men ingen Tegn paa venerisk Sygdom, at Pigebarnet led af tiltagende Uro og Angst om Natten forbundet med Hjertebanken, overensstemmende hvormed Hjertematheden fandtes noget forøget og Hjerteaktionen forstærket, og at disse Tilfælde, der vilde udkræve længere Tids Læge-

behandling og maaske næppe vilde fortage sig helt, utvivlsomt maatte tilskrives det Sindsoprør, hvori hun var bleven sat ved den hende overgaaede Vold.

Arrestantens Forklaring gaar forøvrigt ud paa, at han, allerede forinden han ved den forommeldte Lejlighed traf paa Kathrine, havde fattet Beslutning om den Dag at forskaffe sig Samleje, om han end ikke bestemt havde foresat sig, at det skulde være med et Barn, og at han ligeledes i Forvejen havde fattet den Hensigt, at han, saafremt vedkommende vilde gøre Modstand eller skringe, vilde bruge sin Livrem til at snøre om hendes Hals, men da han dog ikke vilde, at hun skulde tage Skade af de Livremmen paasyede Metaldele, havde han paa Vejen mellem et Hus, hvor han havde været inde for at drikke, og den ovennævnte Plantage afskaaret det paa Remmen værende S-formede Metallukke. Arrestanten har derhos i Forhøret udsagt, at han nok indsaa, at en Behandling som den, han havde anvendt overfor Kathrine, kunde have berøvet hende Livet, men han har hertil føjet, at det ikke var hans Mening at snøre saa haardt, at saadant kunde ske.

Under den i Anledning af Arrestantens forommeldte Forhold indledede Undersøgelse opstod der Formodning om, at han ligeledes var Gerningsmanden til tvende, hidtil uopklarede Voldtægtsforsøg, som den 25 November 1902 — altsaa forinden den sidste af de ovenanførte Straffedomme overgik Arrestanten — havde fundet Sted i Lindeballe over for to forskellige Pigebørn, og ved Arrestantens egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse maa det nu ogsaa anses tilstrækkelig godtgjort, at han ligeledes har gjort sig skyldig i disse Forbrydelser under følgende nærmere Omstændigheder:

Da Arrestanten den anførte Dag om Eftermiddagen omtrent Kl. 4 kom gaaende ad en Markvej ved Lindeballe, mødte han Ane Hansine Christensen, der er født den 22 April 1888, og som kom kørende med en tom Gødningsvogn, idet hun gik ved Siden af denne med Tømmerne i Haanden.

Arrestanten gav sig i Snak med hende, og efter at han bl. a. havde spurgt om, hvor langt der var til Vejle, greb han pludselig bagfra fat i hende og kastede hende til Jorden, hvorved hun slap Tømmerne, medens Hestene gik videre med Vognen. Arrestanten holdt hende nu med Magt nede paa Jorden, idet han raabte til Hestene for at faa dem til at standse, hvorhos han, da Pigen raabte om Hjælp, holdt hende for Munden samt stak hende et Par Fingre i Munden, hvorved denne kom til at bløde. Samtidig tog Arrestanten med Magt Pigens Skørter op og gjorde Forsøg paa at komme mellem hendes Ben, hvilket han dog ikke opnaaede, og da han efter sin Forklaring blev bange for, at Hestene skulde komme alene med Vognen til Gaarden, hvor Pigen tjente, slap han hende uden at være kommet videre

Færdig fra Trykkeriet den 16 Februar 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

48. Aargang.

Højesteretsaaret 1904.

Nr. 47—49.

Fredagen den 3 Februar.

i sit Forsæt — som, efter hvad han har erkendt, gik ud paa at tiltvinge sig Samleje med Pigen — og gik hen og standsede Hestene, hvorefter han bortfjærkede sig, medens Pigen løb ud i Marken til sin Husbond, der har forklaret, at hun da var en Del blodig i Ansigtet.

Omtrent en halv Time senere traf Arrestanten paa en Skolesti i Nærheden af Lindeballegaard Pigen Maren Sørensen, der er født den 29 December 1889, og med hvem han efter bl. a. at have spurgt om Vej gav sig i Følge. Efter at have gaaet nogle Skridt bag ved Maren greb Arrestanten hende pludselig bagfra i Nakken og slæbte hende over et paa den ene Side af Stien værende Jorddige, paa hvis modsatte Side han kastede hende til Jorden, idet han tog hendes Skørter op og forlangte, at hun skulde vise ham sine Kønsedele. Arrestanten tumlede i længere Tid med Pigen, idet han gentagne Gange kastede hende, der hver Gang fik sig rejst, til Jorden, hvorhos han tildelte hende adskillige Slag i Ansigtet samt stak hende, der stadig skreg, sine Fingre i Munden, ligesom han gjorde alt, hvad han formaaede, for at faa hendes Benklæder ned og gentagne Gange forsøgte at komme mellem hendes Ben og, som han særlig har erkendt, at tiltvinge sig Samleje med hende. Da Pigen, der efterhaanden var bleven en Del anstrengt, og som forøvrigt er svagelig, klagede over, at hun blev syg, tilbød Arrestanten hende 10 Øre, hvis hun selv vilde trække sine Benklæder ned og tilstede ham Samleje, men da hun nægtede at føje ham, blev han vred og slog hende paany i Ansigtet og andre Steder paa Legemet samt fortsatte sine Forsøg paa med Magt at opnaa Samleje.

Imidlertid kom der nu en Vogn med to Personer kørende hen imod Stedet, hvor Pigen og Arrestanten laa, hvorfor Arrestanten sagde til hende, at hun skulde ligge rolig, medens Vognen kørte forbi, men da Maren, da Vognen nærmede sig, kunde se, at den ene af Personerne paa Vognen var Boelsmand Niels Johansen, raabte hun om Hjælp, og da Vognen derefter standsede, og Johansen stod af, rejste Arrestanten sig op og flygtede bort efterfulgt af Johansen, for hvem Arrestanten dog slap bort i det stærkt taagede Vejr. Maren var under Overfaldet bleven ilde tilredt i Ansigtet, idet hun efter den af hendes Fader under Sagen afgivne Forklaring, var blodig i Ansigtet ikke blot fra Næse og Mund, men ogsaa fra et Saar under højre Øje, ligesom hun var saa medtaget og fortumlet, at hun først hen ad Aften kunde afgive Forklaring om det passerede.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor vidt Arrestanten, der efter sin Forklaring ikke var beruset ved nogle af de i det foregaaende ommeldte Lejligheder, iøvrigt maatte antages at være i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, har han været underkastet Undersøgelse af Distriktslægen, i hvis den 28 Oktober d. A. afgivne Erklæring det bl. a. udtales, at uagtet adskilligt tyder paa, at Arrestanten, der er født af drikfældige Forældre, opfødt paa en Fattiggaard og sendt ud at tjene fra sit 7de Aar, er et ved Arv, Sygdom og mangelfuld Opdragelse defekt og degenereret Individ, kan han dog ikke anses at lide af nogen mental Sygdom eller af en saadan mental Invaliditet, at denne i Følge sin Art eller Grad skulde kunne antages at virke forringende paa hans borgerlige Tilregnelighed.

Idet Arrestanten herefter maa antages at være fuldt tilregnelig, vil han for sit i de oven meldte Henseender udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 168, til Dels sammenholdt med §§ 46 og 64, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 8 Aar.

Nr. 353.

Højesteretssagfører Winther

contra

Ole Carl Herman Ludvigsen (Def. Nellemann),

der tiltales for ulovlig at have tilvendt sig Kuglesten.

Møens Herreds Politirets Dom af 3 September 1903: De Tiltalte, Frederik Ferdinand Madsen og Ole Carl Herman Ludvigsen, bør hver især udrede en Statskassen tilfaldende Bøde, først nævnte af 50 Kr., sidst nævnte af 30 Kr., eller, hvis Bøderne ikke fuldt betales inden Eksekutionsfristens Udløb, hensættes i simpelt Fængsel, Madsen i 7 Dage og Ludvigsen i 4 Dage, samt, en for begge og begge for en, betale Sagens Omkostninger. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Oktober 1904: For Tiltalte Frederik Ferdinand Madsens Vedkommende afvises Sagen fra Overretten. For Tiltalte Ole Carl Herman Ludvigsens Vedkommende bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører C. W. Levinsen eller nu hans Dødsbo og Prokurator Kalko, betaler Tiltalte Ludvigsen 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes det at kunne have sit Forblivende ved, at det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er henført under Straffelovens § 235, men Straffen findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Ole Carl Herman Ludvigsen bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Winther og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Møens Herreds Politiret hertil indankede Sag er Frederik Ferdinand Madsen og Ole Carl Herman Ludvigsen satte under Tiltale for en Dag i Juli Maaned 1902 at have tilvendt sig Kuglesten fra den til Klintholm Gods hørende Strandbred.

For saa vidt angaar Tiltalte Madsen, vil Sagen imidlertid være at afvise her fra Retten, da Appelstævningen ikke er forkyndt for ham.

Sagens Omstændigheder er i øvrigt følgende:

I Slutningen af Juli 1902 sejlede de Tiltalte ned til Møen med en Dæksbaad, som blev ført af Tiltalte Madsen, medens Tiltalte Ludvigsen var om Bord som Matros.

Efter derpaa at være ankret op i Nærheden af Store Klint roede de Tiltalte i Land med en Pram og samlede Kuglesten (Rullesten) paa den til Klintholm Gods hørende Strand uden vedkommende Ejers Tildelse. De Sten, de samlede, bragte de efterhaanden ved Hjælp af Prammen om Bord i Dæksbaaden, og efter Tiltalte Madsens Forklaring samlede de saaledes i alt 10 à 11 Tdr. Sten.

Tiltalte Ludvigsen har derimod erklæret, at han ikke kan huske, hvor mange Sten de samlede. Disse Sten blev derefter solgt af Tiltalte Madsen for 3 Kr. 35 Øre Tønden.

Efter Tiltalte Ludvigsens Forklaring, hvilken vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse for hans Vedkommende, har han dog ikke faaet nogen Del i det ved Salget af Stenene indvundne Udbytte, men har kun oppebaaret en i Forvejen aftalt Betaling for Turen. Tiltalte Ludvigsen har derhos gjort gældende, at han ikke har samlet Sten, der laa ovenfor den almindelige Vandstandslinie. Ved de af Skovfogderne Rasmus Poulsen og Thomas Thomsen afgivne beedigede Forklaringer maa det imidlertid anses for godtgjort, at Tiltalte Ludvigsen har været med til at samle Sten, der laa ovenfor den nævnte Linie.

Som Følge heraf vil Tiltalte Ludvigsen, der er født den 13de Februar 1880 og ikke er fundet forhen straffet ifølge Dom, være at anse efter Straffelovens § 235, og da den ham ved Politiretsdommen idømte Straf af en Statskassen tilfaldende Bøde af 30 Kroner eller subsidiært simpelt Fængsel i 4 Dage findes passende, — — — ligesom det ogsaa billiges, at den af Ejeren af Klintholm Gods nedlagte Paastand om Erstatning ikke er tagen til Følge, vil Dommen i det hele være at stadfæste, for saa vidt angaar Tiltalte Ludvigsen.

Mandagen den 6 Februar.

Nr. 361.

Advokat Hindenburg

contra

Karoline Andersen, Arbejdsmand Jensens Hustru (Def. Jensen),

der tiltales for Hæleri og Betleri.

Esbjerg Købstads Ekstrarets Dom af 17 Oktober 1904: Tiltalte Karoline Andersen, Jens Jensens Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne E. Hansen og A. Harck, 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 November 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Heise, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karoline Andersen, Jensens Hustru, til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Karoline Andersen, Arbejdsmand Jens Jensens Hustru, der er

født i Aaret 1866, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Hæleri og Betleri.

Efter at der fra flere Beboere i Esbjerg i April, Maj og Juni Maaneder d. A. til Politiet var indkommet Anmeldelser om forskellige hos dem begaaede Tyverier, afgav Pigebarnet Kirstine Jensine Jensen, der er født den 13 Februar 1894, Tilstaaelse om, at hun, som den Gang havde Ophold hos sine Forældre i Esbjerg, og som ifølge sin Forklaring i de senere Aar jævnlig af sin Moder, Tiltalte Karoline Andersen, var bleven sendt ud i Byen for at tigge om Penge og Klædningsstykker, i Løbet af de fornævnte Maaneder havde begaaet 12 Tyverier, der som oftest vare forøvede lejlighedsvis under hendes Betlerier, og hvorunder hun fra uaflassede Lokalteter i adskillige Ejendomme i bemeldte By, navnlig fra Entreer og Trappengange, havde tilvendt sig forskellige Genstande, fortrinsvis bestaaende af Klædningsstykker til Børn og voksne, Dukker og Duketøj, Støvler med videre, hvilke Effekter hun ifølge det oplyste bragte til sit Hjem, hvor hun efter sit Udsagn fortalte Tiltalte, at hun havde faaet Kosterne forærende.

Tiltalte har nu vedgaaet, at det var paa hendes Opfordring, at Barnet gik ud at tigge, og at det til Tiltalte hjembragte baade Klæder og Penge.

Tiltalte har derhos erkendt, at hun var vidende om, at Barnet under dets Tiggervandring begik Tyverier, og at i alt Fald en Del af de Genstande, som det bragte hjem, var stjaalne, samt at hun desuagtet lod det vedblive at tigge og intet gjorde for at afholde det fra at stjæle.

De af Kirstine Jensen saaledes stjaalne Genstande ere alle — med Undtagelse af en til 5 Kr. vurderet Gymnastikdragt, som hun, efter at Tyveriet var opdaget, har tilbageleveret Ejerinden — ved en af Politiet foretagen Eftersøgning forefundne i Tiltaltes Hjem og efter at være vurderede til 36 Kr. 50 Øre udleverede Ejerne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte, mod hvis Benægtelse det ikke kan antages, at hun har anstiftet sit Barn til at stjæle, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 238 og efter Lov 3 Marts 1860 § 3, men Straffen, som er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 7 Februar.

Nr. 264. **Christian Erichsen** og **Albert Erichsen**, begge med Kurator, Urmager **Julius Petersen** (Hindenburg efter Ordre)

contra

Sagfører **Qvist** som Kurator i Direktør **Albert Erichsens** Konkursbo (Jensen efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om, hvilken Plads i Konkursordenen der tilkommer Appellanternes Fordringer ifølge Skifteekstrakt.

Vinding Herreds Skifterets Decision af 30te Juni 1903: Albert Erichsens og Christian Erichsens i nærværende Bo anmeldte Fordringer paa Mødrenearv ville være at anerkende som simpel personlig Gæld.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Januar 1904: Appellanterne Albert Erichsens og Christian Erichsens Fordringer paa Mødrenearv blive i Direktør Albert Erichsens Konkursbo at anerkende som berettigede til Dækning efter Prioritetsordenen i Boets faste Ejendom »Villa Alfa« og som simpel Gæld for den Del af Fordringerne, som ikke dækkes af det nævnte Pant. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves, og der tillægges Overretssagfører Busch i Salær 30 Kr., som udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne hæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret hæves. Til Justitskassen betale Appellanterne 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Jensen hver 100 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Efter at Fru Albertine Amalie Erichsen, født Schmidt, i Ægteskab med Direktør Albert Erichsen, var død i 1894, og hendes Bo i Medfør af Skiftelovens § 75 var ekstraderet til privat Skifte, blev der ifølge en den 2 Oktober 1897 i Nyborg Købstads Skifteret fremlagt Opgørelse til hver af den afdødes og hendes efterlevende Mands umyndige Sønner, Albert Erichsen og Christian Erichsen, udlagt i Arv 3451 Kr. 63 Øre, hvorfor der gaves dem jevnside Sikkerhed i Boets faste Ejendom, Inventar og Indbo, som det hedder »ifølge tinglæst Ekstrakt af nærværende Skifteopgørelse«.

Tinglæsning af en i Overensstemmelse hermed udfærdiget Skifteekstrakt fandt ikke Sted ved Enkemandens daværende personlige Værneting, Nyborg Købstads Ret, hvorimod en den 21de Marts 1901 bekræftet Ekstraktudskrift af Skifteopgørelsen den 23de s. M. — efter at Direktør Albert Erichsen, som det maa antages, havde bosat sig i Vinding Herred — blev tinglæst ved dette Herreds Ret i Henhold til saa lydende paa Ekstraktudskriften tegnet Begæring: »Nærværende Skifteudskrift begæres tinglæst som Hæftelse paa den Direktør A. Erichsen

tilhørende Ejendom Matr. Nr. 1 cn af Juelsberg Hovedgaard næst forud prioriteret Gæld«. Det tinglæste Dokument blev noteret paa den faste Ejendoms Konto i Realregistret, men ikke i Navnregistret.

Da Direktør Albert Erichsens Bo senere af Vinding Herreds Skifteret er taget under Konkursbehandling, er der af Appellanten, Urmager Julius Petersen af Nyborg som Værge for Fallentens fornævnte umyndige Sønner Albert og Christian — efter at Albert i April 1902 var bleven myndig, i Forening med denne som hans Kurator — i Konkursboet nedlagt Paastand om, at disse for deres Krav paa Mødrenearv, i alt 6903 Kr. 26 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Anmeldelsesdagen, den 2 April 1902, anerkendes som berettigede til fortrinsvis Dækning af det pantsatte Løsøre og efter Prioritetsordenen i Boets oven nævnte faste Ejendom, Villa »Alfa« kaldet, og som simple Kreditorer for den Del af Fordringerne, som ikke dækkes af Pantet.

Konkursboets Kurator, Appelindstævnte Sagfører Qvist af Nyborg, har principalt paastaaet, at der nægtes Sønnernes Fordringer Anerkendelse i Boet som formentlig tilstrækkelig sikrede ved Haandpant, subsidiært, at der nægtes dem Anerkendelse som Pantefordringer efter Konkurslovens § 34.

Ved bemeldte Herreds Skifterets Decision af 12 September 1902 eragtedes, at de omhandlede Fordringer kun kunde anerkendes i Boet som simpel personlig Gæld for Løsørets Vedkommende. Denne Decision blev af Appellanterne, Albert Erichsen af Nyborg med Kurator, Urmager Julius Petersen samme Steds, og sidst nævnte tillige som Værge for den umyndige Christian Erichsen, indanket her til Retten, ved hvis Dom af 8de Juni 1903 Sagen hjemvistes til ny Paakendelse af Skifteretten, hvorefter bemeldte Skifteret ved Decision af 30te s. M. forkastede Appelindstævntes principale Paastand om, at der skulde nægtes Fordringerne Anerkendelse, og eragtede, at de vilde være at anerkende som simpel personlig Gæld.

Under nærværende Appelsag paastaa Appellanterne, efter erhvervet Bevilling til fri Proces, denne sidste Decision forandret overensstemmende med deres for Skifteretten nedlagte Paastand. Subsidiært paastaa de Fordringerne anerkendte saaledes, at den Del, som ikke dækkes af »Villa Alfa«, anerkendes efter Konkurslovens § 35. Endelig paastaa de Boet tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger for begge Instanser, derunder Salær til deres beskikkede Sagfører, Overretssagfører Busch, hvilket Salær i alt Fald paastaas udredet af det offentlige.

Appelindstævnte har, skønt lovlig varslet, ikke givet Møde her for Retten.

Som Sagen foreligger Overretten til Paakendelse, er der ikke Spørgsmaal om at nægte Fordringerne Ret til at erholde Dækning i Boet, men kun om, hvilken Plads i Konkursordenen der tilkommer dem.

Appelindstævntes Indsigelse mod, at Fordringerne anerkendes efter Konkurslovens § 34, er støttet paa, at Skifteekstrakten efter Indholdet af den paa samme tegnede og sammen med den tinglæste Begæring om dens Tinglæsning formentlig kun kan betragtes tinglæst som Hæf-

telse paa den faste Ejendom, ikke derimod med Hensyn til den deri ommeldte Panteret i Fallentens Løsøre. For saa vidt det her imod af Appellanterne er anført, at Skifteekstraktens Tinglæsning ifølge Reskript 7 Februar 1794 alene er foreskrevet for at sikre Arvingerne imod senere Pantsætninger, kan der ikke gives dem Medhold heri, idet Ekstrakternes Tinglæsning efter den nu gældende Lovgivning maa anses nødvendig til Erhvervelse af Sikkerhedsret i den længstlevendes Bo, jfr. Pl. 13 April 1824 og Skifteloven af 1874 § 63.

Da der derhos findes at maatte gives Appellindstævnte Medhold i, at den stedfundne Tinglæsning efter Indholdet af Tinglæsningsbegæringen ikke kan betragtes som iværksat med Hensyn til den i Skifteekstrakten ommeldte Panteret i Fallentens Løsøre, kan en saadan Panteret ikke anses stiftet. Medens følgelig Appellanternes principale Paastand ikke vil kunne tages til Følge, vil Skifteretskendelsen, da der i dens Konklusion mangler en Udtalelse om Appellanternes Ret til Dækning af den pantsatte faste Ejendom, være at forandre overensstemmende med Appellanternes subsidiære Paastand.

Sagens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne at ophæve og det Overretssagfører Busch, hvis Sagførelse har været forsvarlig, tilkommende Salær at bestemme til 30 Kr., der blive at udrede af det offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 260. Direktør **Oscar Davidsen** (Rée)

contra

Ringsted Købstads Skifteret, som behandler Dødsboet efter Købmand Birger Julius Bang og senere afdøde Hustru Lovise Charlotte Amalie, født Jensen, paa Dødsboets Vegne (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om, hvor vidt Boet er bundet ved en af en tidligere Eksekutor i samme paa Boets Vegne foretagen Transaktion.

Ringsted Købstads Skifterets Kendelse af 10 Marts 1904: Den omtvistede Fordring bør ikke nyde Anerkendelse i nærværende Bo. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det den 22de Januar d. A. i Skifteretten fremlagte Gældsbevis af 12 November 1902 ikke er udfærdiget paa behørig stemplet Papir.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Juli 1904: Den indankede Skifteretskendelse bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved
Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten
10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Den 12 November 1902 anmodede senere afdøde Overretssagfører A. Arendrup, der som executor testamenti behandlede det som Arv- og Gældsfragaelsesbo behandlede Dødsbo efter Købmand af Ringsted Birger Julius Bang og senere afdøde Hustru Louise Charlotte Amalie, f. Jensen, Appellanten Direktør Oscar Davidsen om at yde Boet et Laan af 4500 Kr. for derved at sætte det i Stand til at dække en af Boets Kreditorer og indløse en Del til Sikkerhed for den paagældende Fordring deponerede, Boet tilhørende Aktier i Aktieselskabet »Alliance« i Ringsted, og da Appellanten gik ind herpaa, meddelte Overretssagfører Arendrup ham for Beløbet følgende Kvittering:

»Undertegnede Executor testamenti i Købmand B. J. Bang af Ringsted og ligeledes afdøde Enkes Fællesbo erkender herved paa Boets Vegne at have modtaget tillaans contant af Hr. Direktør O. Davidsen 4500 Kr., hvilke Fire Tusinde Fem Hundrede Kroner Boet er pligtig at tilbagebetale senest den 21 ds.

København, den 12 November 1902.

Som Executor testamenti

A. Arendrup,

Overretssagfører.«

Den 21 November 1902 betalte Arendrup imidlertid kun et Afdrag paa 2000 Kr. og til Sikkerhed for Restbeløbet 2500 Kr. overleverede han Appellanten som Haandpant nogle paa Ihændeoveren lydende Aktier i det ovennævnte Selskab til samlet Paalydende 5300 Kr. Efter at dernæst Arendrup var afgaaet ved Døden og Boet overgaaet til Behandling ved Ringsted Købstads Skifteret, rettede Overretssagfører Rothenborg i Skrivelse af 26 Februar 1903 paa Appellantens Vegne Opfordring til Boet om at betale det ovennævnte Restbeløb mod Tilbagelevering af de nævnte Aktier, idet han behøvede, at Appellanten i modsat Fald vilde lade Aktierne bortsælge ved offentlig Auktion for Boets Regning og forlange det derved muligvis udækkede Beløb betalt af Boet. Paa en i Boet den 3 Marts 1903 afholdt Skiftesamling blev det imidlertid vedtaget at protestere mod Gyldigheden af det ommeldte Laan og den dertil knyttede Haandpantssætning, og der opstod i den Anledning mellem Appellanten og den af Skifteretten antagne Medhjælper i Boet, Sagfører N. Svendsen, en Disput, hvorunder Appellanten nedlagde Paastand om, at de nævnte 2500 Kr. med Renter heraf 5 % aarlig fra den 26 Februar 1903 vilde være at udrede forlods af Boet som Massekrav mod Udlevering af de haandpantssatte Aktier af samlet Paalydende 5300 Kr., dog saaledes at Appellanten, om han maatte

foretrække det, skulde være berettiget til at lade de nævnte Aktier bortsælge ved offentlig Auktion og til, saafremt Dækning ikke derved opnaaedes, at erholde et eventuelt Resttilgodehavende med Renter som anført betalt af Boet som Massekrav, hvorimod Medhjælperen i Boet paa dettes Vegne protesterede mod, at Appellantens Krav overhovedet anerkendtes i Boet.

Ved Skifterettens den 10 Marts d. A. afsagte Kendelse blev der nægtet den paagældende Fordring Anerkendelse i Boet, og Appellanten har nu efter Stævning til Skifteforvalteren i Ringsted Købstad paa Boets Vegne med det i Pl. 20 Januar 1841 § 2 fastsatte Varsel indanket Tvisten her for Retten, hvor han har gentaget sine for Skifteretten nedlagte Paastande og paastaaet sig tilkendt Sagens Omkostninger for Overretten. De Indstævnte ere, skøndt lovlig stævned, hverken mødte eller har ladet møde her for Retten.

Det er uomtvistet, at det ommeldte Laan er optaget og Haandpantsætningen af Aktierne foretaget af Overretssagfører Arendrup paa egen Haand, uden at Spørgsmaalet desangaaende har været forelagt Boets vedkommende; men medens Boets Medhjælper under Henvi- ning hertil under Disputen for Skifteretten har bestridt Gyldigheden af saavel Laanet som Haandpantsætningen, i hvilken Forbindelse han yderligere har anført, at det laante Beløb ikke er kommen Boet tilgode eller endog blot er indført i Boets Forhandlingsprotokol eller Kassebog, samt at en Del af de paagældende Aktier til samlet Paalydende 4000 Kr. ikke en Gang tilhøre Boet, men af en Arving i Boet er stillet som Sikkerhed for hans Gæld til dette, har derimod Appellanten, der ikke har villet erkende Rigtigheden af Medhjælperens Anbringender i de nysnævnte Henseender, paa sin Side gjort gældende, at Arendrup i sin Egenskab af executor testamenti maatte være beføjet til de nævnte af ham foretagne Skridt, og at det i hvert Fald maa være Appellan- ten uvedkommende, om Arendrup i saa Henseende maatte have over- skredet sin Kompetence.

Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives Appellanten Med- hold, idet Spørgsmaalet om Foretagelsen af de paagældende Trans- aktioner efter deres Beskaffenhed, samt idet Boet som nævnt behan- dles som Arv- og Gældsfragaalesbo, i hvert Fald, for at de kunde blive bindende for Boet, maatte have været forelagt Boets Kreditorer paa en i dette Øjemed indkaldt Skiftesamling, med Hensyn til hvis Beslutninger der derefter vilde have været at gaa frem i Overensstem- melse med Skiftelovens § 24. Idet det nu er uomtvistet, at saadant ikke har fundet Sted, og det ikke vil kunne komme Boet til Skade, at Appellanten vil have forudsat, at Arendrup med bindende Virkning for Boet kunde træffe de paagældende Dispositioner, maa det billiges, at den indankede Skiftetekendelse har nægtet Appellantens Fordring Anerkendelse i Boet, og bemeldte Kendelse vil som Følge heraf være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdagen den 8 Februar.

Nr. 367. Højesteretssagfører Jensen

contra

Jens Frederik Christoffer Christensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29de November 1904: Arrestanterne Vilhelm August Siessing, Niels Jørgensen og Jens Frederik Christoffer Christensen bør straffes, Siessing og Christensen hver især med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Jørgensen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og sidst nævnte Arrestant endvidere til Statskassen bøde 20 Kroner. Arrestanten Siessing bør derhos efter udstaaet Straf udbringes af Riget. Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kalko og Wolff, 25 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Siessing, dog at Arrestanterne Christensen og Jørgensen deraf, en for begge og begge for en, udrede Halvdelen. Aktionens øvrige Omkostninger udredes af Arrestanten Siessing for sit Vedkommende og af Arrestanterne Christensen og Jørgensen, en for begge og begge for en, for deres Vedkommende. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Frederik Christoffer Christensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler oven nævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Vilhelm August Siessing, Niels Jørgensen og Jens Frederik Christoffer Christensen tiltales for Bedrageri . . .

Arrestanten Siessing . . .

Arrestanten Jørgensen . . .

Arrestanten Christensen er født den 22 Juli 1868 og mangfoldige Gange straffet, navnlig for Ejendomsindgreb og Vold, særlig mod Politiet, deriblandt ved Højesterets Dom af 18 Marts 1902 efter Straffelovens § 255 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og

senest ved Rettens Dom af 17 Decbr. 1902 efter Lov ³/₃ 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Sigtelsen mod Arrestanterne for Bedrageri gaar ud paa, at de have gjort sig skyldige i bedrageligt Forhold under Pareer med Benyttelse af Kort i Overensstemmelse med den af saakaldte Bondefangere almindelig benyttede Fremgangsmaade, der bestaar i, at Bondefangeren efter at have givet den Person, mod hvem Bedragerierne skal udøves, Lejlighed til at forvise sig om, hvor, blandt 4 Kort, som Bondefangeren holder i Haanden, et nærmere aftalt Kort er placeret, spreder Kortene paa Bordet med Bagsiden opad og lader dem derpaa skifte Pladser paa Bordet ved at forskyde dem mellem hverandre, hvorefter det er Ofrets Sag at paavise, hvor det aftalte Kort ligger.

Det Kast, hvormed Kortene spredes paa Bordet, kan imidlertid gøres med et Fif saaledes, at det aftalte Kort synes at blive kastet paa et Sted paa Bordet, hvor i Virkeligheden et andet Kort falder, hvorfor Ofret, naar dette Fif anvendes, saa godt som altid vil paapege et forkert Kort, medens han i andet Fald let vil kunne paavise det rigtige Kort.

Hvad Sigtelsen mod Arrestanterne Christensen og Jørgensen angaar, har Snedker Lauritz Abeling edelig forklaret følgende:

Da han den 23 August d. A. kom ud fra et Udvandringskontor i Nyhavn, blev han tiltalt af den ham ganske ubekendte Arrestant Christensen, der inviterede ham med ud til det nye Missionshotel, hvor Arrestanten foregav at bo.

Under Vejs foreslog Christensen, der fortalte, at han var fra Jylland og skulde rejse med »Hellig Olaf« til Amerika, at de skulde gaa hen paa en Beværtning og drikke et Glas Øl, og da Abeling gik ind herpaa, førte Christensen ham ned i den foran omtalte Beværtning, Helgolandsgade Nr. 19, hvor de tog Plads i et Sidelokale, hvor der ikke var andre til Stede.

Da de havde siddet der at Øjeblik, kom Arrestanten Jørgensen derind og gav sig i Snak med Christensen og Abeling.

Jørgensen, der optraadte, som om han var meget dum og indskrænket, fortalte, at han var en Gaardmandssøn fra Vonsild, og at han lige havde vundet 6000 Kr. i Lotteriet, og idet han derpaa fremviste en Del Seddelpenge, fortalte han endvidere, at han den foregaaende Aften havde tabt 200 Kr. i Kortspil.

Han fremtog nu nogle Kort, og idet han af disse udtog 4, bad han de andre om at se paa et bestemt af disse, hvorpaa han kastede Kortene paa Bordet med Bagsiden opad og spurgte, om de kunde finde det Kort, som de havde set paa.

Abeling paapegede det rigtige Kort, og dette gentog sig under paany anstillede Forsøg en 5 à 6 Gange.

Derpaa gik Jørgensen hen og bestilte noget Øl, og Christensen, der ligesom Jørgensen havde givet det Udseende af, at disse to intet Kendskab havde til hinanden, foreslog nu Abeling, at de skulde prøve paa at vinde nogle Penge fra Jørgensen ved at holde paa et af de Kort, Jørgensen kastede paa Bordet, idet Christensen føjede til, at Jørgensen var en dum Person, hvem det var let at vinde fra.

Da Jørgensen derpaa igen havde sat sig ved Bordet, fremkom han

med Forslag om, at de skulde holde 200 Kr. paa, at Abeling ikke kunde tage det rigtige Kort, og gik Abeling ind paa Forslaget og lagde 40 Dollars og en Femkroneseddel paa Bordet.

De to andre fremtog vistnok samtidig nogle Seddelpenge, men holdt dem under Bordet.

Jørgensen fremviste derpaa 4 Kort, af hvilke Abeling holdt paa et, der var paamalet en Gris og en Hund, hvorpaa Jørgensen kastede Kortene paa Bordet, men da Abeling nu fremtog det Kort, som han mente var det rigtige, viste det sig at være et fejl, og tog Jørgensen saa Gevinsten til sig og foreslog et nyt Spil.

Da Abeling imidlertid var bleven klar paa, at han var falden i Bondefangerklør, forlangte han under Trusel om at ville tilkalde Politi sine Penge tilbage.

Begge Arrestanter fraraadede ham at tilkalde Politi, idet de sagde, at han saa risikerede selv at blive mulkteret med 200 Kr.; men da Abeling blev ved sit, gik Jørgensen ind paa at give ham Pengene tilbage, mod at Abeling gav ham 10 Kr.

Da Abeling nu gav Jørgensen 10 Kr., men af denne kun fik de amerikanske Penge tilbage, tilkaldte han Politiet.

Saasart Arrestanterne hørte, at der kom Politi, løb de, af hvilke Jørgensen imidlertid havde givet Abeling de 10 Kr. tilbage, deres Vej gennem en Bagdør.

Abeling har endvidere forklaret, at Døren til Lokalet, hvori de sad, holdtes lukket, medens de spillede.

Arrestanten Jørgensen har erkendt, at han ved den paagældende Lejlighed har været sammen med Abeling og Arrestanten Christensen i den nævnte Beværtning.

Derimod har han nægtet at have spillet det af Abeling omtalte Spil med denne og gjort gældende, at han overhovedet ikke kender dette Spil.

Han har forklaret, at han i Beværtningen spillede »66« med Abeling og vandt 10 Kr. fra ham, og at de spillede med Kort, som laa i Beværtningen, og ikke med Kort, som han havde hos sig.

Han har erkendt, at han, da Abeling tilkaldte Politiet, løb sin Vej, og forklaret, at han gjorde dette, fordi han nødigt vilde have Politiet indblandet i Sagen.

Fremdeles har han først gjort gældende, at han ikke før ved den af Abeling omforklarede Lejlighed har set Arrestanten Christensen, men han har derefter om sit Kendskab til sidstnævnte Arrestant afgivet forskellige Forklaringer, idet han dog sluttelig har fastholdt, at han ikke tidligere har været i Selskab med denne Arrestant.

Arrestanten Christensen har først nægtet nogen Sinde at have set Snedker Abeling eller at have været sammen med ham og Arrestanten Jørgensen i den nævnte Beværtning og har derefter forklaret, at han, selv om han den 23 August har været i samme Lokale i Beværtningen som de nævnte to Personer, har han dog ikke været i Selskab med disse eller set noget til, at de har spillet sammen.

Han har endvidere forklaret, at han kender Arrestanten Jørgensen af Udseende, men vil ellers ikke have noget Kendskab til denne Arrestant eller nogen Sinde have talt med ham.

Sagens Oplysninger taler imidlertid afgjort for, at den af Abeling

afgivne Forklaring om det passerede er rigtig, og for at Arrestanterne Christensen og Jørgensen i Forening have gjort Abeling til Genstand for Bedrageri under Anvendelse af den oven for omtalte Kortkunst.

I saa Henseende kan det anføres, at Abeling, der med Bestemthed har genkendt begge Arrestanter som de af ham omfoklarede Personer, efter det oplyste maa antages at være en hæderlig og paalidelig Mand, samt at den af ham om Arrestanternes Optræden givne Skildring nøje svarer til den af Bondefangere almindelig brugte Fremgangsmaade ved Udførelse af Bedrageri under Anvendelse af den nævnte Kortkunst.

Fremdeles har den oven for nævnte Værtshusbestyrer Jensen edelig forklaret, at Arrestanterne Christensen og Jørgensen og Vidnet Abeling ved den omfoklarede Lejlighed var i Selskab sammen, og at han hørte, at der var noget Skænderi imellem dem, samt at Arrestanterne tidligere samme Dag havde været sammen nede i Beværtningen, hvor de ogsaa før ere komne sammen.

Det er endvidere ved mangfoldige Vidners, deriblandt Politibetjent Nr. 273, Madsens, 502, Viborgs, 377, Berthelsens, 333, Ødums, 113, Hansens, 210, Fredsøs, 554, Knudsens og 578, Langø, beedigede Forklaringer oplyst, at begge Arrestanter meget hyppigt færdes saa vel i hinandens Selskab som sammen med bekendte Bondefangere eller alene i Kvarteret omkring Jærnbastationen, hvor Bondefangerne, efter hvad der er almindelig bekendt, fortrinsvis søge deres Ofre, og at de, der heller ikke have villet nægte, at de søge Beværtningen, Helgolandsgade Nr. 19, jævnlig komme i denne af Bondefangere særlig søgte Beværtning.

Af nogle af de nævnte Vidner ere derhos begge Arrestanter sete i Selskab med Personer, hvis Udseende tydede paa, at de vare fra Landet, og som efter at være komne fra Arrestanterne have fortalt Vidnerne, at Arrestanterne, der vare dem ganske ubekendte, under lignende Omstændigheder, som foran angivet, havde indladt sig med dem.

Endvidere fandtes Arrestanten Jørgensen ved sin Anholdelse i Besiddelse af en norsk Femkroneseddél, der efter Vidnet Abelings Forklaring lignede den, som han havde tabt i Spillet med Jørgensen, af en Del Spillekort, blandt hvilke Vidnet Abeling i Retten har genkendt de 4, som bleve benyttede under Spillet med Arrestanten, af en Perronbillet til Hovedbanegaardens Afgangsstation samt af en Del Reklamesedler, der ligesom de oven for omtalte ved en flygtig Betragtning kunne tage sig ud som Pengesedler.

Arrestanten Christensen fandtes ved Anholdelsen i Besiddelse af en Togplan.

Fremdeles kan anføres, at ingen af Arrestanterne har været i Stand til at godtgøre noget lovligt Erhverv.

Begge Arrestanterne have derhos under Sagen afgivet vaklende Forklaringer, ligesom deres Forklaringer indbyrdes have været uoverensstemmende.

Hertil kan for Arrestanten Christensens Vedkommende yderligere føjes, at han ved den oven for nævnte Dom af 18 Marts 1902 har været straffet for Bedrageri i Spil, og at hans Fortid i det hele taget taler meget stærkt imod ham.

I Henhold til alt det anførte findes det at være uden Betænke-

lighed at anse det for godtgjort, at Snedker Abelings Forklaring om det mellem ham og Arrestanterne passerede i det væsentlige er rigtig, og at Arrestanterne i Forening have udvist bedrageligt Forhold mod ham under Anvendelse af den oftomtalte Kortkunst, som af Abeling forklaret.

I Henhold til det anførte ville Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 255 . . . efter Omstændighederne Siessing og Christensen hver især med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Jørgensen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage . . .

Nr. 371. Advokat Hindenburg
 contra
Emanuel Schmahr (Def. Jensen),
 der tiltales for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6te December 1904: Arrestanten Emanuel Schmahr bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Steinthal og Overretssagfører Paludan, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Emanuel Schmahr til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Emanuel Schmahr, der tiltales for Hæleri, er født den 26 August 1882 og før det 18de Aar straffet 6 Gange, deraf de 5 Gange for Tyveri, senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 28de Oktober 1899 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 10 August 1900 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, med Forbe-

dringshusarbejde i 1 Aar, medens han efter det 18de Aar er straffet 5 Gange, hvoraf 4 Gange for Tyveri, senest ved Højesterets Dom af 11 November 1902 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Det er under Sagen oplyst, at Arrestanten, der den 14 Maj d. A. løslodes fra Straffeanstalten i Horsens, den 8 Juni d. A. blev anholdt i Lille Kongensgade her i Staden, fordi han fandtes i Besiddelse af en Cykle, der formodedes stjæalen, hvad den ogsaa viste sig at være.

Til den umiddelbart efter Anholdelsen optagne Politirapport forklarede Arrestanten, at han den 19de eller 20de Maj d. A. paa Roskilde Landevej havde truffet en tysktalende Mandsperson, der navngav sig Otto Møller og medførte en Cykle, om hvilken han forklarede, at han havde stjaalet den Dagen forud i København, at Arrestanten slog Følge med »Otto Møller« og derefter indtil Aftenen før Anholdelsen »omtrent altid« havde været sammen med denne, samt at Arrestanten under dette knapt 3 Ugers Samliv med »Otto Møller« til Dels til fælles Fordel havde pantsat en Række Ting for denne, skønt han vidste, at de vare stjaalne.

Saaledes pantsatte han Dagen efter at have gjort »Otto«s Bekendtskab en Del nye Ure, Klæder og Cigaretuier, som han forstod vare stjaalne af »Otto«.

En senere Dag pantsatte han for »Otto« et Herreur med Kæde, hvorom »Otto« fortalte, at han havde stjaalet det om Bord i et Skib, hvorhos Arrestanten ved senere Lejlighed dels var med til at sælge, dels pantsatte forskellige Sæt Klæder, som han vidste, »Otto« havde stjaalet.

Om den i Arrestantens Besiddelse fundne Cykle forklarede han, at den efter »Otto«s Udsagn var stjaalet af denne i Vestibulen til Industriforeningen, og at den derefter vekselvis var benyttet af begge, medens han om den stjaalne Cykle, som »Otto« ved deres første Møde kørte paa, forklarede, at den senere var henstillet i en Gaard i Pilealleen.

Videre forklarede Arrestanten:

at »Otto« allerede ved deres første Møde havde foreslaaet, at de sammen skulde begaa et natligt Indbrud et Sted paa Østerbro, og at Arrestanten ogsaa havde indvilliget heri, men at Tyveriet ikke kom til Udførelse, fordi Arrestanten dels blev syg, dels fik Betæneligheder,

at »Otto«, da de en Dag gik sammen i Vingaardsstræde, bad Arrestanten vente lidt, og at »Otto« kort efter kom ud af en Ejendom i Vingaardsstræde, bærende paa et Sæt Herretøj og en Sommeroverfrakke, hvorom han fortalte, at han havde stjaalet det oppe i Ejendommen, hvilket Tøj derefter blev pantsat til fælles Fordel i Grønne-gade, samt

at det blev en Aftale mellem dem, at hvis de ikke traf sammen i Løbet af en Dag, var dette Tegn paa, at der var noget galt, og den anden skulde da hurtigst forsvinde.

Hele denne Forklaring har Arrestanten i det væsentlige fastholdt under Forhørene, idet han i Sammenhæng dermed vil have erkendt sig skyldig i Hæleri, men derimod bestemt har nægtet enten selv at have begaaet noget Tyveri eller at have truffet Aftale med »Otto« om, at denne skulde stjæle til fælles Fordel.

Om deres Sammenkomster har Arrestanten nærmere forklaret, at de istandbragtes paa den Maade, at de, naar de skiltes, udtrykkelig af-talte et nyt Mødested.

Ved de under Sagen anstillede Undersøgelser er det oplyst, at Arrestanten en Dag er set paa Roskilde Landevej i Selskab med en Cyklist, medens der i øvrigt ikke er fremkommet noget som helst, der tyder paa, at Arrestanten virkelig har omgaaedes en Person som »Otto Møller« paa den af Arrestanten angivne Maade.

Hvad dernæst de af Arrestanten omtalte Tyverier angaar, er det oplyst, at den i Arrestantens Besiddelse forefundne Cykle den 28de Maj dette Aar er frastjaalet Grosserer Herman Busch fra det af Arrestanten angivne Sted, Industriforeningens Vestibule, samt at der den 29de eller 30te Maj dette Aar fra aaben Korridor i et Hotel i Vingaardsstræde Nr. 9 er frastjaalet Styrmand Niels Peter Hansen et Sæt Herreklæder og en Sommeroverfrakke, hvilke Klædningsstykker den 30te samme Maaned ere pantsatte af Arrestanten i Grønnegade mod Udstedelse af en Laaneseddel, der ved Arrestantens Anholdelse fandtes i dennes Besiddelse.

I Anledning af Arrestantens Forklaring om, at »Otto« ved deres første Møde var i Besiddelse af en Cykle, der senere blev henstillet i en Gaard i Pilealleen, er det oplyst, at der den 19de Maj dette Aar om Eftermiddagen Klokken 3—4 blev frastjaalet Drengen Johannes Jacobsen en Cykle, som han havde stillet i Porten til Vesterbrogade Nr. 36, hvilken Cykle en Uges Tid senere fandtes henstillet i en Ejendom i Pilealleen.

Sagens Oplysninger tyde paa, at Arrestanten paa den Tid, da dette Tyveri blev begaaet, opholdt sig i Ringsted.

Om de øvrige af Arrestanten omfoklarede stjaalne Sager har ingen nærmere Oplysning kunnet tilvejebringes.

Det findes vel herefter betænkeligt at forkaste Arrestantens Forklaring om, at han ikke personlig har udført noget af de omfoklarede Tyverier.

Derimod findes det, henset til Arrestantens Forklaring om hans stadige Søgen Omgang med »Otto Møller«, uanset, at denne straks tilkendegav sig som Tyv, om den Hjælp, han ydede denne til Udnyttelse af Tyverierne og om hans Aftale med denne om, at den ene skulde »forsvinde«, saa snart den anden blot en enkelt Dag udeblev, i Forbindelse med den Omstændighed, at Arrestanten, hvis Fortid kendetegner ham som en virksom, farlig og uforbederlig Tyv, ikke ses efter sin Løsladelse at have foretaget noget som helst Skridt for at søge lovligt Erhverv, at maatte statures, at der i hvert Fald har foreligget en Forstaaelse mellem Arrestanten og den af ham omfoklarede Person om, at denne skulde stjæle til fælles Fordel.

Arrestanten vil herefter være at straffe som Medgerningsmand til Tyveriet af den i Arrestantens Besiddelse forefundne Cykle og af det i Vingaardsstræde stjaalne Tøj, hvilke Ting ere vurderede henholdsvis til 100 Kr. og 40 Kr.

Som Følge af det anførte, og idet Aktionsordren ikke skønnes at være til Hinder derfor, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens

§ 232, jfr. § 54, for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Nr. 201. **Købmand Ole Olesen** (Halkier efter Ordre)

contra

Sagførerne Thiellesen og Johansen (Ingen),

betræffende Beregningen af Købesummen for en ved Tvangsauktion solgt fast Ejendom.

Fredericia Købstads Gæsterets Dom af 9 Juni 1903: De Indstævnte, Sagførerne Thiellesen og Johansen, bør til Citanten, Købmand Ole Olesen af Horsens inden 14 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under en Fredericia Købstads Fattigkasse tilfaldende Mulkt af 10 Kr. for hver Dag, de sidde oven nævnte Frist overhørig, udlevere det af Citanten til dem den 17de Juni f. A. udstedte Gældsbevis for 600 Kroner i kvitteret Stand eller forsynet med Annullationspaategning og endvidere, en for begge og begge for en, til Citanten betale 314 Kr. 82 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 27 August f. A., til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves. Det idømte at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i øvrigt at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Februar 1904: Citanterne, Sagførerne Thiellesen og Johansen, bør for Tiltale af Indstævnte, Købmand Ole Olesen, i denne Sag fri at være. I Procesomkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Citanterne 100 Kroner, der udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Købmand Ole Olesen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Halkier 100 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Ved en den 19 Februar 1902 over Ejendommen Matr.-Nr. 504d af Fredericia Køb-

stads Bygrunde afholdt Tvangsauktion, hvilken Auktion foretoges ifølge Begæring af Citanterne, Sagførerne Thiellesen og Johansen i Fredericia, for Firmaet Kragh & Utzon sammesteds som Pant og Udlægshavere, blev Indstævnte, Købmand Ole Olesen, ligeledes i Fredericia, højstbydende med 19750 Kr., for hvilket Bud der derefter blev givet ham Hammerslag i Henhold til Konditionerne. Under Anbringende af, at han derefter til Berigtigelse af Købesummen med Omkostninger til Citanterne i Henhold til disses Forlangende har betalt ialt 921 Kr. 81 Øre mere, end der i Virkeligheden paahvilede ham, hvoraf kontant 321 Kr. 81 Øre og 600 Kr. ved Udstedelse af Gældsbevis til Citanterne af 17 Juni 1902 for dette Beløb, har Indstævnte under nærværende i 1ste Instans gæsteretsvis behandlede Sag paastaet Citanterne tilpligtede in solidum dels under Tvang af en passende daglig Bøde og under en af Retten bestemt Frist at udlevere ham det ommeldte af ham til dem for 600 Kr. udstedte Gældsbevis i kvitteret Stand eller forsynet med Annullationspaategning, dels at tilbagebetale ham det fornævnte Beløb 321 Kr. 81 Øre med Fradrag af 6 Kr. 99 Øre, som Citanterne have udlagt for ham, altsaa 314 Kr. 82 Øre tilligemed Renter heraf 5 % p. a. fra Gæsteretsstævningens Dato, den 27 August 1902, indtil Betaling sker. Da Indstævntes Paastand ved Gæsteretsdommen er tagen til Følge, saaledes at den Bøde, under hvilken Citanterne ere tilpligtede at udlevere Indstævnte bemeldte Gældsbevis, er bestemt til en Fredericia Købstads Fattigkasse tilfaldende Mulkt af 10 Kr. for hver Dag, Citanterne sidde den dem ved Dommen forelagte Frist af 14 Dage fra Dommens Forkyndelse overhørig, have Citanterne nu indanket Sagen her for Retten, hvor de ligesom i 1ste Instans have paastaet sig frifundne for Indstævntes Tiltale. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

I de for bemeldte Auktion vedtagne Auktionsvilkaar indeholdes i § 4 en Fortegnelse over Prioritetshaverne i den til Salg stillede Ejendom og den Orden, i hvilken de ere lodtagne i Købesummen, i hvilken Fortegnelse under Nr. 1 findes opført: »Ny jydsk Købstads Kreditforening ifl. Obligation af 10 Februar 1899, læst 14 s. M., oprindelig 11,000 Kr., nu til Rest 10868,98, med statutmæssige Forpligtelser og Renter fra 11 ds. (11 Decbr. 1901). Laanets Reservefondsandel Kr. 605,13 kommer Køberen tilgode,« hvorhos det i samme § fastsættes, at Købesummen berigtiges overensstemmende med Auktionslovens §§ 22 og 40 ved kontant Betaling til vedkommende Pant og Udlægshavere. Under Auktionen gav Kreditforeningen Møde ved en Sagfører, der fremlagde et skriftligt Indlæg, i hvilket han nedlagde Paastand om, at Købesummen fortrinsvis anvendtes til Dækning af, som det hedder i Indlægget, Kreditforeningens Resttilgodehavende pr. 11 Decbr. 1901 ifølge den ommeldte Panteobligation, til Beløb 10,868 Kr. 98 Øre, saaledes at der betaales 10,800 Kr. i Foreningens Kasseobligationer af 3die Serie 3½ %, Afdeling A., eller det fornødne Beløb til disse Obligationers Indkøb, og kontant 68 Kr. 98 Øre. Ifølge Kreditforeningens Statuter kunne Interessenterne paa deres Side uden Opsigelse helt eller delvis indfri deres Gæld til Foreningen med dennes ikke udtrukne Kasseobligationer af den Serie eller Serieafdeling, hvortil det paagældende Laan hører, hvilke Obligationer skulle modtages

til deres paalydende Beløb, og det er uomtvistet mellem Parterne, at 10,800 Kr. af Foreningens Kasseobligationer af den nysnævnte Serieafdeling vilde have kunnet indkøbes til en Kurs af $91\frac{1}{4}$, for et Beløb af 9855 Kr. Indstævnte afgjorde imidlertid ikke Kreditforeningens Tilgodehavende ved Betaling af samme, hvorimod han efter Andragende til Foreningen om at maatte indfri Pantegælden ved Udstedelse af ny Obligation under 17 Juni 1902 udstedte Panteobligation til Foreningen for den til 11 Juni Termin 1902 tilbagestaaende Del af Gælden, 10,845 Kr. 79 Øre, med statutmæssige Forpligtelser i Forhold til 11,000 Kr. Idet Indstævnte nu til Berigtigelse af Resten af Købesummen til Citanterne har betalt ialt 9826 Kr. 2 Øre, deraf 600 Kr. ved Udstedelsen af det ovennævnte Gældsbevis, hvilket Beløb lagt til det ovennævnte Beløb af 10,845 Kr. 79 Øre udgør ialt 20,671 Kr. 81 Øre, medens Købesummen som anført ialt kun udgjorde 19,750 Kr., har Indstævnte efter sin Formening betalt 921 Kr. 81 Øre formeget, efter hvad han videre har gjort gældende i fejlagtig Formening om at være pligtig at betale dette, ham af Citanterne affordrede Beløb, men dog under Reservation af sin Ret til eventuelt at søge Beløbet tilbage.

Der kan imidlertid ikke gives Indstævnte Medhold i, at han ved Udstedelse af bemeldte Obligation til Kreditforeningen maa anses at have afgjort et til dens Paalydende svarende Beløb af Købesummen, idet de næst efter Kreditforeningen i Købesummen lodtagne Personer, hver især efter deres Følgeorden, efter Indholdet af Auktionsvilkaarene maatte have Krav paa Dækning af samme, alene med Fradrag af det til kontant Indfrielse af Gælden til Kreditforeningen fornødne Beløb, uden at det heri vil kunne gøre nogen Forandring, at Indstævnte fremfor at indfri bemeldte Gæld har foretrukket efter Auktionens Afholdelse at forene sig med Kreditforeningen om at overtage Gælden ved ny Obligation. Da det derhos maa auses in confesso, at Gælden til Kreditforeningen af Indstævnte vilde have kunnet indfries paa den ovenanførte Maade med en Udgift af 9855 Kr. + 68 Kr. 98 Øre eller ialt 9923 Kr. 98 Øre, hvorefter Indstævnte af Købesummen yderligere var skyldig det til Citanterne betalte Beløb 9826 Kr. 2 Øre, og da det endvidere er oplyst, at dette Beløb af Citanterne er udbetalte til de efter Auktionsvilkaarene dertil berettigede Personer, maa den af Indstævnte nedlagte Paastand i det hele anses ubeføjet, uden at det herefter bliver fornødent nærmere at undersøge, hvad Citanterne iøvrigt i saa Henseende have anbragt. I Henhold til det anførte ville Citanterne saaledes være at frifinde for Indstævnets Tiltale, hvorhos Indstævnte efter Omstændighederne vil være at tilpligte i Procesomkostninger for begge Retter at betale Citanterne 100 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 380. Højesteretssagfører Jensen
 contra
Hans Peder Hansen (Def. Nellemann),
 der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13de December 1904: Arrestanterne Hans Peder Hansen og Christian Verdelin Petersen bør straffes med Tvangsarbejde, Arrestanten Hansen i 90 Dage og Arrestanten Petersen i 42 Dage, og hver for sit Vedkommende betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Peder Hansens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paa-anke er, ved Magt at stånde. I Salarium for Højesteret betaler oven nævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Hans Peder Hansen, der er født den 26 Februar 1868 og bl. a. ofte straffet for Betleri, senest ved Køge Købstads Politirets Dom af 20de Maj d. A. efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 72 Dage, og Arrestanten Christian Verdelin Petersen . . .

ved deres egne Forklaringer og det i øvrigt oplyste ere overbeviste om at have den 24de forrige Maaned betlet her i Staden, ville de være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde, Arrestanten Hansen i 90 Dage og Arrestanten Petersen i 42 Dage.

Fredag den 10 Februar.

Nr. 340. Advokat Nellemann
 contra
Carl Johan Benjaminsen (Def. Winther),
 der tiltales for Ildspaesættelse.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29de Oktober 1904: Imod Arrestanten Carl Johan Benjaminsen bør der træffes Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Casse, 20 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Tiltalte fragaaet sin under Forhørene afgivne Tilstaaelse, men hertil findes der efter de foreliggende Oplysninger ikke at kunne tages Hensyn.

Efter Afsigelsen af den indankede Dom er der tilvejebragt en Erklæring fra Sundhedskollegiet, hvorefter dette kan tiltræde den i Dommen omtalte Betænkning fra Professor Friedenreich. Efter det hele Indhold af denne Betænkning, der ikke er givet ganske nøjagtig i Dommen, kan det imidlertid ikke antages, at Tiltalte i Gerningens Øjeblik har været fuldstændig utilregnelig, hvorimod der efter samtlige foreliggende Omstændigheder ved Bedømmelsen af Tiltaltes Forhold vil være at tage Hensyn til Straffelovens § 39. Tiltalte vil herefter være at anse efter Straffelovens § 281, kfr. § 46, disse §§ sammenholdte med § 39, og Straffen findes at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Carl Johan Benjaminsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 4 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Winther 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Johan Benjaminsen, der tiltales for Ildspaaættelse, er født den 22 Maj 1852 og anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 3 Februar 1885 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 21 Januar 1887 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 23 September 1890 efter Straffelovens § 281, jfr. til Dels § 46, med 3 Aars Forbedringshusarbejde og ved samme Rets Dom af 18 November 1899 efter Straffelovens § 281, jfr. § 46, med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Endvidere har han nogle Gange siddet arresteret her ved Retten under Undersøgelser, indledede mod ham for Brandstiftelse; disse Undersøgelser ere imidlertid blevne sluttede uden Tiltale af Mangel paa Bevis.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende:

Da Arrestanten Natten mellem den 26 og 27 April dette Aar var paa Vejen hjem fra Amager, hvor han havde været til Fødselsdag hos en Bekendt, var han, der havde drukket en Del Spiritus, kommet i en meget mørk Sindsstemning, saaledes som det hyppig hændte, naar han havde drukket Alkohol og navnlig, naar han var irriteret, og det havde han netop været i de sidste Dage paa Grund af en Uenighed med sin Logisværtinde.

I en saadan Sindsstemning plejer Arrestanten at føle sig forurettet af Verden og forfulgt af Autoriteterne, hvorfor han faar Lyst til at hævne sig og gøre Skade.

Da han nu paa Hjemvejen gik ind i Gaarden til Ejendommen Christianshavns Voldgade Nr. 9 for at lade sit Vand, fik han Øje paa noget Vadsketøj, der hang til Tørring.

I Lighed med, hvad der flere Gange er hændt ham ved tidligere Lejligheder, blev han ved Synet af Vadsketøjet grebet af en uforklarlig Lyst til at tage det, anbringe det i en fast Ejendom og derpaa stikke Ild paa det. Han nedtog nu Vadsketøjet, der viste sig at være en Kjole-nederdel, og gik med den ned i en Kældergang i Ejendommen, hvor han anbragte den paa Gangens Gulv og tændte Ild i den.

Saa snart han saa, at Ilden havde grebet fat i Kjolen, gik han op i Gaarden, hvorpaa han kort efter blev paagrebet af nogle af Ejendommens Beboere, der vare blevne generede af den ved Ildspaesættelsen fremkomne Røg.

Kjolen, der tildels var forbrændt, blev funden og bragt op i Gaarden, hvor Ilden i den blev slukket; Ilden havde ikke forplantet sig til Ejendommen.

Ejendommen bestaar af 5 Opgange med dertil svarende Køkken-trapper og paa hver Opgang bor 12 Familier; Ejendommen har endvidere fælles Gaard med Ejendommen Dronningensgade Nr. 2 og 4.

Den Kældergang, i hvilken Arrestanten stak Ild, var ca. 3 Alen høj, 9 Alen lang og $1\frac{1}{4}$ Alen bred paa det smalleste Sted og $2\frac{1}{2}$ Alen paa det bredeste Sted, Gulvet var af Sten og Væggen af Mur, men i en Afstand af ca. $\frac{1}{2}$ Alen fra Baalet stod en Træbalje og en Træbænk, ligesom Kælderrummene, hvori der opbevaredes Ildebrændsel, vare forsynede med Tremmedøre og Bræder.

Der var en temmelig livlig Trækvind i Gangen, og hvis der var opstaaet Ildløs i Kælderrummene, vilde Ilden let have bredt sig saavel til Hovedtrappen som til Køkkentrappen.

Der har under Sagen været Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, i hvilken Anledning han har været indlagt til Observation paa Kommunehospitalet.

I den af vedkommende Overlæge afgivne Erklæring udtales det bl. a., at Arrestantens aandelige og legemlige Konstitution hører til de medfødte degenererede, at hans Handling maa opfattes som en af de saakaldte uimodstaaelige Impulsioner eller Tvangshandlinger, som opstaa under Indvirkningen af en Rus, der ikke behøver at være særlig stærk, paa den abnorme Hjerne, at den psykiske Abnormitet, hvorpaa Arrestantens Forbrydelse beror, maa antages at være blivende og uhelbredelig i alt Fald i en uoverskuelig Fremtid, samt at Arrestanten — da denne hans psykiske Abnormitet under uheldige Forhold, som næppe kan undgaas (Irritation og Alkoholvirkning) vil give sig Udslag paa

samme Maade — saaledes maa betragtes som farlig for den offentlige Sikkerhed.

Da Arrestanten efter det oplyste maa anses at have udført den af ham begaaede Forbrydelse i en utilregnelig Tilstand, vil der — jfr. Straffelovens § 38 — ikke kunne paalægges ham nogen Straf herfor, hvorimod der, da Arrestanten efter Beskaffenheden af den af ham begaaede Forbrydelse i Forbindelse med, hvad der er oplyst om hans Fortid, maa anses for at være farlig for den offentlige Sikkerhed, i Medfør af Straffelovens § 38, 2det Stk., vil være at træffe Sikkerhedsforanstaltninger mod ham.

Nr. 233.

Søren Jensen (Selv)

contra

Grosserer **Leopold Samuel** og den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission, der behandler Appellantens Konkursbo (Bülow),

betr. et over Appellanten afsagt Konkursdekret.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 14 Juni 1904: Skræddermester Søren Jensens Bo vil være at tage under Konkursbehandling af Skiftekommissionen. Der forelægges Overretssagfører J. K. Lauridsen en Frist af 8 Dage fra denne Decisions Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 4de og 6te denne Maaned fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Decision anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke, at Appellanten var ganske insolvent, da Fallitbegæringen fremkom, vil Decisionen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til de Indstævnte med 200 Kroner, hvorhos han i Mulkt for unødigt Trætte vil have at bøde 100 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Søren Jensen, til de Indstævnte, Leopold Samuel og Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission, der behandler Appellantens Konkursbo, med 200 Kroner. For unødigt Trætte bør Appellanten til Justitskassen bøde 100 Kroner. Saa betaler han og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saa lydende: I en til Skiftekommissionen den 28 Maj dette Aar indkommen Skrivelse har Grosserer Leopold Samuel begært Skræddermester her af Staden Søren Jensens Bo taget under Konkursbehandling. Rekvirenten har i saa Henseende anbragt, at han ifølge fremlagte Udskrifter af sine Handelsbøger bl. a. har til Gode hos Søren Jensen 248 Kr. 47 Øre, hvilket Beløb Rekvirenten senere har nedsat med 20 Kroner, og at Rekviritus har tilstillet ham en den 16 Maj 1904 dateret Skrivelse, saa lydende:

»Hr. Grosserer Leopold Samuel,
Fiolstræde 31.

Hermed tillader jeg mig at underrette Dem og Deres ærede Forretning om, at der under 21 April d. A. til Firmaprotokollen er anmeldt et Aktieselskab, hvis Navn er »Holbergsgades Beklædningsoplag«, for hvilket Hr. Tømmerhandler J. N. Drejer er Formand og jeg, Søren Jensen, den daglige og fastlønnede administrerende Medarbejder.

Jeg har samtidig med, at Firmaet anmeldtes til Firmaprotokollen, solgt mit Varelager til Selskabet for en Sum af 5500 Kr., og hertil var jeg nødt, da jeg hverken havde Penge til Husleje eller til Forretningens blot nogenlunde tilstrækkelige Forsyning med Varer.

Aktieselskabet afkøbte mig mit Varelager, og det, der indkom, blev anvendt til Husleje, Betaling af presserende Gæld, hvorhos jeg overlod min Fætter, Hr. Tømmerhandler J. N. Drejer, som havde støttet mig med ca. 8000 Kr., Resten.

Der blev derhos ved Generalforsamlingens Beslutning med Lovs Kraft fastsat, at Aktieselskabet ikke maa uddele Udbytte til nogen, forinden mine, Søren Jensens ældre Kreditorer ere betalte.

Med Bemærkning, at der er bleven lovet mig, at der hvert halve Aar vil blive tilstillet Deres ærede Firma Opgørelse over Aktieselskabets Status og Udbytte, og at det skal være mig en Glæde at betale mine ærede Kreditorer, saa snart saadant er mig muligt, tegner

Med Højagtelse
Søren Jensen. <

Mod at denne Begæring tages til Følge har Søren Jensen nedlagt Protest, idet han har gjort gældende, at han er Ejer af udestaaende Fordringer til Beløb af over 8000 Kroner, og at han, hvis hans øvrige Kreditorer, hvem han vil have tilstillet Skrivelser, lige lydende med oven nævnte af 16 Maj 1904, herefter forholde sig rolige, saaledes for Tiden er fuldt ud solvent.

Rekviritus har derhos anbragt, at han ikke driver Handel, men er Detailhandler og har Borgerskab som saadan.

Til i den Anledning ex officio at afvise Sagen som henhørende under Sø- og Handelsretten finder Skiftekommissionen ikke Føje, idet der efter Søren Jensens Udtalelser i den omtalte Skrivelse i Mangel af andre Oplysninger maa gaas ud fra, at han i hvert Fald efter Aktieselskabets Stiftelse den 21 April d. A. som daglig fastlønnet Medarbejder af samme ikke har drevet Handel.

Selv om nu de Fordringer, som Søren Jensen assererer at have paa et stort Antal Personer, maatte — som af ham anbragt — gennem

Inkassationer i Tidens Løb kunne indbringe et Beløb, maa der dog i Overensstemmelse med hans egen Udtalelse i Skrivelsen af 16de Maj 1904 gaas ud fra, at de for Tiden ere af saa ringe Værdi, at denne ikke er tilstrækkelig til Betaling af Rekviriti samlede Gæld, og den af Grosserer Samuel indgivne Konkursbegæring vil derfor være at tage til Følge.

Der vil være at forelægge Overretssagfører J. K. Lauridsen en Frist af 8 Dage fra denne Decisions Afsigelse til at berigtige Stempelingen af de af ham den 4de og 6te d. M. fremlagte Indlæg.

I øvrigt foreligger Stempelovertrædelse ikke under Disputen.

Mandagen den 13 Februar.

Nr. 354.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Frederik Theodor Andersen (Def. Halkier),

der tiltales for svigagtigt Forhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 November 1904: Tiltalte, Smedemester Frederik Theodor Andersen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, Overretssagførerne Sally og Edvard Christensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Frederik Theodor Andersen, til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Smedemester Frederik Theodor Andersen, der er født den 8 April 1863 og ikke funden forhen straffet, tiltales for svigagtigt Forhold.

Sagens Omstændigheder ere disse:

Tiltalte har fra April Flyttedag 1903 beboet en Lejlighed i Ejen-

dommen Grenaagade Nr. 14 her i Staden og betalte Leje deraf den 15 i hver Maaned med 32 Kr. 50 Øre.

Da han den 15 December 1903 betalte de sædvanlige 32 Kr. 50 Øre, modtog han fra Værten, Husejer Laurids Olsen, en Lejekvittering, lydende paa, at Tiltalte havde betalt 32 Kr. 50 Øre i Leje »fra 15/1 til 15/4 1904«.

Husejer Olsen har imidlertid gjort gældende, at »15/4« er en Fejlskrift af ham for »15/2«, fremkommet ved, at han i December Maaned har mange Huslejekvitteringer at udskrive saavel for Kvartals-Husleje som for Maaned-Husleje, og han har, da Tiltalte, der efter at have op sagt til April Flyttedag d. A. fraflyttede Ejendommen den 1 Marts d. A., nægtede at betale Huslejen for de 2 Maaneder fra 15 Februar til April Flyttedag, 65 Kr., indkaldt ham for Gældskommissionen til Betaling deraf.

For Gældskommissionen har Tiltalte givet personlig Møde og under Fremlæggelse af ovennævnte Lejekvittering gjort gældende at have afgjort hele Huslejen for Tiden fra 15 Januar til April Flyttedag d. A., nemlig dels ved Betalingen af de 32 Kr. 50 Øre, dels ved en Kontra-regning for udført Arbejde.

Husejer Olsen anmeldte derefter Tiltalte for Politiet som skyldig i Bedrageri, og til den derefter optagne Politirapport har Tiltalte forklaret, at han den 15 December 1903 vel kun betalte 32 Kr. 50 Øre, men at 3 Regninger, henholdsvis af 1/9 1903, lydende paa 8 Kr. 50 Øre, af 1/11 1903, lydende paa 11 Kr. 50 og af 1/12 1903, lydende paa 24 Kr. 20 Øre, alle angaaende Smedearbejde, som Tiltalte havde udført paa Anmelderens Ejendomme, skønt de vare udleverede Anmelderen i kvitteret Stand, i Virkeligheden ikke var betalte, samt at det ved deres Aflevering de nævnte Datoer blev aftalt mellem ham og Anmelderen, at Regningerne, naar de løb op til 1/4 Aars Husleje, skulde tjene som Forskud paa et saadant.

Videre forklarede Tiltalte, at han samtidig med at levere Anmelderen Regningen af 1 December 1903 betalte kontant 20 Kr., idet det aftaltes, at dette Beløb i Forbindelse med de 3 Regningers Beløb (tilsammen 44 Kr. 20 Øre) og den Maanedsløje af 32 Kr. 50 Øre, som Tiltalte skulde betale den 15 December, skulde dække Lejen fra 15 Januar til April Flyttedag d. A.

Denne Forklaring fastholdt Tiltalte først i Retten, men ændrede den, efter at vedkommende Viceværtinde som Vidne havde forklaret, at hun personlig havde betalt Tiltalte den første af de 3 Regninger (stor 8 Kr. 50 Øre), derhen, at han nu ogsaa huskede, at dette var rigtigt, hvorhos han i Sammenhæng dermed yderligere ændrede sin Forklaring derhen, at det Beløb, han betalte ekstraordinært i Begyndelsen af December, var ikke 20 Kr., men »saadan noget som 28 Kr. 50 Øre«.

Anmelderen har under Sagen som Vidne fastholdt og med Ed bekræftet, at »15/4« i Lejekvitteringen er en Fejlskrift for »15/2«, og at Tiltaltes Paastand om ikke at have faaet de nævnte Regninger kontant betalte, saa vel som om at have betalt et ekstraordinært Lejeløb forskudsvis paa 20 Kr. eller ca. 28 Kr. 50 Øre, er Usandhed.

Og medens der nu intet som helst er fremkommet ud over 4

Tallet i Lejekvitteringen til Bestyrkelse af Tiltaltes Forklaring, der i og for sig er lidet sandsynlig og gør Indtryk af at være successivt tilrettelagt, bestyrker alt det iøvrigt foreliggende Anmelderens Forklaring.

I saa Henseende skal særlig fremhæves:

at Lejekvitteringen af 15 December 1903 kun lyder paa 32 Kr. 50 Øre, altsaa paa en Maanedes Leje, og ikke — saaledes som den efter Tiltaltes Forklaring burde — paa Beløbet af 3 Maaneders Leje, men at Tiltalte ikke desto mindre har modtaget den uden Indsigelse eller Bemærkning herom,

at den til Kvitteringen svarende Kupon i Anmelderens Lejekvitteringsbog lyder paa Tidsrummet » $15/1$ til $15/2$ 04«,

at Anmelderen er i Besiddelse af de 3 fornævnte Regninger i kvitteret Stand,

at Anmelderens Kassebog angiver dem som betalte henholdsvis 7 September, den 7 November og den 3 December 1903,

at der i Tiltaltes Hovedbog er gjort Indførsler svarende til disse Regninger med Tilføjsen »betalt« ved hver af dem,

at Tiltalte ikke er eller har været i Besiddelse af nogen Kvittering for at have betalt det Beløb af 28 Kr. 50 Øre, som han angiver at have betalt ekstraordinært forud, samt

at Hovedposten paa Regningen af 1 December 1903 er en Røghætte til 20 Kr., at Tiltalte maa antages kun at have leveret Anmelderen en saadan, og at Anmelderens Kommis, Karl Johan Jansen, som Vidne edelig har forklaret, at han husker at have været Vidne til, at en Regning fra Tiltalte, der angik en Røghætte til 20 Kr., blev kontant betalt af Anmelderen.

Det maa herefter anses bevist, at Tiltalte ikke har betalt eller paa anden Maade afgjort Lejen, 65 Kr., for Tiden fra 15 Februar til 15 April d. A., og at han i den Hensigt at unddrage sig Betalingen heraf svigagtig har fragaaet Betalingen af de ovennævnte 3 Regninger og i Sammenhold hermed svigagtig har paastaaet at have kontant betalt et Huslejebeløb, som han i Virkeligheden ikke har betalt.

Tiltalte vil herfor være at anse efter Straffelovens § 252 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 365. Rederiet for Dampskibet »**Vulkanus**« (Ingen)

contra

Aktieselskabet »**Københavns Flydedok og Skibsværft**«
(Winther).

Højesterets Dom.

Appellanten, Rederiet for Dampskibet »**Vulkanus**«, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod

Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, som har ladet møde, 200 Kroner.

Torsdag den 16 Februar.

Nr. 102. Godsejer **J. Rottbøll** (Nellemann)

contra

Gaardbestyrer **Jens Larsen** (Jensen efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at erstatte Forbedringer af en Fæstegaard.

Børglum Herreds ordinære Rets Dom af 23 Januar 1902: Indstævnte, Godsejer J. Rottbøll til Børglumkloster, bør til Citanten, forhenværende Gaardbestyrer Jens Larsen af Børglum, betale 6965 Kroner med Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra den 26de Maj 1898, til Betaling sker, men for øvrigt bør han for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Januar 1903: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betaler Citanten, Godsejer J. Rottbøll, til Indstævnte, forhenværende Gaardbestyrer Jens Larsen, 80 Kroner. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at den i den indankede Dom ommeldte, af Indstævnte fremsatte Paastand om, at Sagen skulde paadømmes i den Stand, hvori den forelaa for Underretten den 27de Oktober 1898, ikke er gentagen for Højesteret.

I Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at Appellantens Paastand om Frifindelse for Tiden er forkastet.

I Dommen er det endvidere rettelig antaget, at Frdn. 8 Juni 1787 § 5 hjemler Fæsteren eller hans Bo et af Bygningernes

Beskaffenhed ved Fæstets Tiltrædelse uafhængigt Krav paa Erstatning, naar og for saa vidt Fæsteren i sin Besiddelsestid har istandsat eller af nyt opført saadanne Bygninger paa Gaarden, som ere nødvendige til dens Drift.

Hvad nu angaar den, som det maa antages, i 1892 og 1893 stedfundne Opførelse af et nyt Vaaningshus i Stedet for det gamle, der blev nedbrudt, maa det vel antages, at Bevisbyrden for Ombygningens Nødvendighed paahviler Indstævnte; men efter de under Sagen foreliggende Oplysninger om det gamle Stuehus' Tilstand maa der gaas ud fra, at en Ombygning har været nødvendig. Den Indstævnte herefter tilkommende Erstatning findes efter de derom, til Dels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, særlig under Hensyn til den Nytte, som den afgaaede Fæsterenke har haft af det nye Hus, og den ved dets Opførelse indtraadte Formindskelse i Vedligeholdelsesbyrden — hvilke Omstændigheder ikke ses at være tagne i Betragtning ved den paagældende Værdiansættelse i den den 30 Marts 1898 afholdte Afleveringsforretning — at kunne bestemmes til 3500 Kroner.

For de øvrige i Dommen nævnte Forandringer ved Gaardens Bygninger vil der, selv om de kunne anses at have været nødvendige, ikke kunne tilkendes Indstævnte nogen Erstatning, da det maa antages, at den Fordel, som Fæsteren eller hans Enke har haft af disse Byggeforetagender, omtrent svarer til de Bekostninger, de have medført, i hvilken Henseende det for Tørvehusets Vedkommende bemærkes, at dette maa antages i det væsentlige at være opført af Materialier fra det nedbrudte Stuehus.

I Henhold til det anførte og med Bemærkning, at Appellanten ikke for Højesteret har fremsat det i Dommen omtalte Krav paa Fradrag af forskellige Beløb i Erstatningen, vil Appellanten være at tilpligte at betale Indstævnte 3500 Kroner med Renter deraf som paastaet.

Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve, hvorhos det Indstævntes beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Godsejer J. Rottbøll, bør til Indstævnte, forhenværende Gaardbestyrer Jens Larsen, betale 3500 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 26 Maj 1898, indtil Betalingsker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner og Indstævnte 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagfører Jensen 200 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Ved Fæstebrev af 27de Maj 1838 bortfæstede den daværende Ejer af Børglumkloster til Lars Jensen af Børglum en til Børglumklosters Gods hørende Udflyttergaard — hvilken Gaard Lars Jensens Forældre tidligere havde haft i Fæste, og som senere blev skyldsat under Matr.-Nr. 19 og 5 af Børglum, som det maa antages for Hartkorn henholdsvis 3 Tdr. 7 Skpr. 1 Fdk. 1 Alb., Gammelskat 70 Kr. 89 Øre, og 1 Fdk. 2³/₄ Alb. uden Gammelskat — og ved en den 1 Juni s. A. overensstemmende med Reglerne i Frdn. 8 Juni 1787 afholdt, den 7 s. M. inden Retten afhjemlet Syns- og Taksationsforretning blev Gaarden overleveret til Fæsteren. Lars Jensen afgik ved Døden den 1 September 1873, og Fæsteforholdet blev derefter fortsat af hans Enke indtil dennes Død, der indtraf den 8 Februar 1898. Medens Fæsteforholdet saaledes bestod, blev der dels af Fæsteren dels af dennes Enke foretaget forskellige Forandringer ved de Bygninger, som ved Fæstets Tiltrædelse fandtes paa Gaarden, i hvilken Henseende det navnlig er oplyst:

- at Vaaningshuset i 1893 blev nedrevet, og et nyt, længere og bredere Vaaningshus opført,
- at der til Laden i 1882 eller 1883 opførtes en Tilbygning, hvorved denne Bygningens Længde forøgedes med 9¹/₂ Alen,
- at et vest i Gaarden beliggende Hus i 1865 blev nedrevet, og et nyt længere og noget bredere Hus, indrettet til Lade, Faaresti og Vognskur, opført,
- at et øst i Gaarden beliggende Hus i 1877 blev nedrevet, og et nyt, bredere og længere Hus, indrettet til Kostald og Svinehus samt Karlekammer, opført,
- at der, som det maa antages samtidig med det nye Stuehus, for den østre Ende af dette blev opført, for største Delen af brugte Materialier, et Hus, der benyttedes som Tørvehus, Materialrum og Høsehuse, og
- at der, uvist om af Fæsteren eller hans Enke, blev opført et Plankeværk mellem Stuehuset og Vesterhuset.

Efter at Fæsterens Enke som anført var afgaaet ved Døden, blev der den 30 Marts 1898 paa Fæsteejendommen afholdt en Syns- og Taksationsforretning, der overensstemmende med § 6 i Lov af 19 Februar 1861 om nogle Forandringer i Fæstelovgivningen foretoges af tvende henholdsvis af Godsejeren og af Fæsterens Søn paa Fæsterens og hans Enkes Bos Vegne valgte Mænd, og under denne Forretning kom Synsmændene med Hensyn til de anførte Forandringer ved Gaardens Bygninger til følgende Resultat:

Vaaningshuset blev ansat til en Værdi af	5100 Kr.
Ladens Værdi skønnedes ved den skete	
Tilbygning og Forbedring at være	
forøget med	550 —
Vesterhuset antoges at være forøget i	
Værdi med ca.	500 —
Østerhuset ligeledes med ca.	1000 —

16 Februar 1905.

Huset ved den østre Ende af Stuehuset ansattes til en Værdi af	425 Kr.
og Plankeværket takseredes til	25 —

Tilsammen 7600 Kr.

hvori dog maatte fragaa Værdien af det gamle Stuehus	500 Kr.
og for forskellige nærmere an- givne Mangler ved Bygnin- gerne	135 —
	<hr/>
	635 —

6965 Kr.

Endvidere blev i Forretningen det Beløb, hvormed Værdien af den med Gaarden afleverede Besætning og af det ligeledes afleverede Inventarium oversteg Værdien af det tilsvarende ved Fæstets Tiltrædelse overleverede, samt Værdien af nedlagt Vintersæd og Græsfrø efter Fradrag af 6 Kr. for en afleveret Kvies Mindreværdi, anslaaet til 728 Kr. 95 Ø.

Ialt 7693 Kr. 95 Ø.

Under nærværende Sag har nu Indstævnte, forhenværende Gaardbestyrer Jens Larsen af Vraa, der er en Søn af ovennævnte Lars Jensen og Hustru, under Anbringende af, at han har overtaget Boet efter dem som eneste og myndig Arving, i første Instans søgt Citanten, Godsejer J. Rottbøll til Børglumkloster, til Betaling af fornævnte Beløb 7693 Kr. 95 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 26 Maj 1898, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er Citanten tilpligtet at betale Indstævnte det ovenfor for Bygningernes Vedkommende opgjorte Beløb 6965 Kr. med Renter deraf som paastaaet, medens han iøvrigt er frifunden for Indstævntes Tiltale, og Sagen er derefter af Citanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i første Instans principalt har paastaaet sig for Tiden frifunden for Indstævntes Søgmaal som for tidlig anlagt og subsidært har paastaaet sig pure frifunden for Indstævntes Tiltale, hvorhos han yderligere har fremsat en mere subsidær Paastand. Indstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Saaledes som Sagen, idet den ikke af Indstævnte er kontraappelleret, herefter foreligger Overretten, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om, hvorvidt der tilkommer de ovennævnte Fæsteres Bo og altsaa Indstævnte som Repræsentant for dette Erstatning for de under Fæsteforholdets Bestaaen udførte Forandringer og Forbedringer ved de til Fæstestedet hørende Bygninger.

For saa vidt Citanten — der for Overretten har frafaldet den af ham i første Instans fremsatte Indsigelse mod Indstævntes Legitimation til Sagen — har paastaaet sig for Tiden frifunden for Indstævntes Søgmaal som for tidligt anlagt, er dette støttet paa, at den oven-

nævnte Syns- og Skønsforretning af 30 Marts 1898 efter hans For-
 mening ikke er endelig, idet den, hvad der under Sagen er ubestridt,
 ikke er bleven forkyndt for ham, hvorved han vil være bleven afskaa-
 ret fra at forlange Overskøn efter Reglerne i Lov 19 Februar 1861 §
 5, jvfr. § 6, afholdt. Det er imidlertid in confesso under Sagen, at
 den for Citanten under den paagældende Forretning mødte Befuldmæg-
 tige, der for Synsmændene førte Forretningen i Pennen, efter Forret-
 ningens Tilendebringelse modtog Beskrivelsen af Forretningen, der der-
 efter forblev i Citantens Værge, medens Indstævnte kun af Citanten
 fik udleveret en ubekræftet Genpart af Beskrivelsen, og Citanten maa
 derfor anses at have haft fornøden Adgang til, hvis han ønskede saa-
 dant — hvad han dog end ikke her under Sagen har assereret — at
 foranstalte Overskøn iværksat, hvortil der forinden nærværende Sags
 Anlæg var levnet ham rigelig Tid. Citantens Paastand om Frifindelse
 for Tiden vil derfor ikke kunne tages til Følge.

Hvad dernæst angaar Citantens Paastand om pure Frifindelse for
 Indstævntes Tiltale, skal foreløbig bemærkes, at naar Indstævnte i et
 den 10 November 1898 for Underretten fremlagt Indlæg har nedlagt
 Paastand om, at Sagen, fordi Citanten i det af ham den 27 Oktober
 næstforhen for Underretten fremlagte Indlæg havde indskrænket sig til
 at begære Mænd udmeldte af Retten til Foretagelse af et nyt Syn og
 Skøn over Fæstestedets Bygninger — om hvilket Syn og Skøn forøv-
 rigt nærmere nedenfor — og saaledes havde tilsidesat sin Pligt til be-
 timeligt at fremsætte sin endelige Proceserklæring, skulde paadømmes
 i den da foreliggende Skikkelse, kan der ikke heri gives Indstævnte
 Medhold, idet der af Citanten, som i et tidligere for Underretten frem-
 lagt Indlæg havde, under Forbehold af senere at fremsætte sine Søgs-
 maalsindsigelser, provoceret Indstævnte til at godtgøre sin Legitimation
 til Sagen, i det af ham den 27 Oktober 1898 fremlagte Indlæg er taget
 fornødent Forbehold med Hensyn til de Indsigelser, som han, naar
 den rekvirerede Syns- og Skønsforretning var afholdt, agtede at frem-
 sætte mod Søgmaalet, og Citanten maatte være beføjet til, forinden
 han endeligt erklærede sig over Søgmaalet, at afvente Udfaldet af den
 Syns- og Skønsforretning, som han maatte anse det ønskeligt at til-
 vejbringe som Støtte for sin endelige Paastand i Sagen, og Sagen vil
 derfor være at paadømme, saaledes som den foreligger efter at være
 udprocederet.

Da det under Sagen omhandlede Fæsteforhold, som det fremgaar
 af det ovenanførte, er stiftet i 1838, altsaa længe før Loven af 19
 Februar 1861 traadte i Kraft, bliver det ovennævnte med Lovens §
 10 ikke de i denne Lov indeholdte Forskrifter, bortset fra Lovens §
 6, men derimod Bestemmelserne i Frdn. 8 Juni 1787, der maa
 komme til Anvendelse ved Sagens Afgørelse, saaledes at navnlig Spørgs-
 maalet om, hvorvidt Citanten er pligtig at yde Erstatning for de i
 Fæstetiden iværksatte Arbejder og Forandringer ved Fæstegaardens Byg-
 ninger maa blive at afgøre efter Reglerne i bemeldte Forordnings § 5.
 For saa vidt nu Citanten har villet gøre gældende, at der er en saa-
 dan Forbindelse mellem Bestemmelserne i sidstnævnte Paragraf og i
 Forordningens § 4, at der efter § 5 kun kan tilkomme Fæsteren eller
 hans Bo Erstatning for Nybygninger eller Bygningsreparationer under
 Forudsætning af, at der ved Fæstets Tiltrædelse var Fæld paa Byg-

ningerne, hvoraf det, da saadant ikke er godtgjort med Hensyn til Bygningerne paa den her omhandlede Fæstegaard, skulde følge, at Citanten allerede paa Grund heraf maatte blive at finde for Indstævntes Tiltale, kan der ikke heri gives Citanten Medhold, idet Frdn. 1787 § 5 maa anses at hjemle Fæsteren eller hans Bo et af Bygningernes Beskaffenhed ved Fæstets Tiltrædelse ganske uafhængigt Krav paa Erstatning, naar og for saa vidt Fæsteren i sin Besiddelsestid enten har istandsat eller af nyt opført Bygninger paa Gaarden, som ere nødvendige til dennes Drift.

Citanten har imidlertid endvidere benægtet, at de af Fæsteren og hans Enke i Fæstetiden udførte, ovenfor nærmere specificerede Byggeforetagender, om de end muligen maatte betragtes som hensigtsmæssige, have været nødvendige, og han har, idet han har gjort gældende, at det maa paahvile Indstævnte at føre Bevis for Byggeforetagendernes Nødvendighed, paastaaet, at hans Frifindelse maa blive en Følge af, at saadant Bevis ikke af Indstævnte er ført. Men ejheller heri kan der gives Citanten Medhold, idet der ikke i de i Frdn. af 1787 indeholdts Bestemmelser findes Hjemmel til at paalægge den fratrædende Fæster eller hans Bo Bevisbyrden med Hensyn til Nødvendigheden af de i Fæstetiden udførte Byggearbejder, hvorimod bemeldte Bestemmelser ikke kunde føre videre end, at det af en Sammenholdelse af de ved Fæstets Tiltrædelse og ved Fratrædelsen afholdte Synsforretninger maa fremgaa, at Arbejderne have været nødvendige til Fæstetidets Drift, for at der kan tillægges Fæsteren eller hans Bo Erstatning.

Af den i 1838 afholdte Synsforretning fremgaar det nu, at Vaaningshuset ved Tiltrædelsen kun var i middelmaadig Stand og manglede 2 Læs Tag, at Laden var i god Stand om end med et Par mindre Mangler, at Vesterhuset var i god Stand uden Mangler, og at Østerhuset var i »sikkkelig« Stand og manglede $\frac{1}{2}$ Tylt Træer, og den i den efter Fæstets Fratrædelse i 1898 afholdte Synsforretning indeholdte Beskrivelse af den daværende Tilstand af Gaardens Bygninger giver, navnlig naar fornødent Hensyn tages til den lange Aarrække, i hvilken Fæsteforholdet havde bestaaet, og den Udvikling og Forandring, Driften af en Landejendom nødvendigvis maatte være undergaaet i denne lange Periode, ikke Føje til at antage, at de af Fæsteren og dennes Enke foretagne Forandringer ved Gaardens Bygninger have overskredet, hvad der maatte anses nødvendigt af Hensyn til Gaardens Drift og Avlingen.

Denne Antagelse vinder derhos ogsaa Bestyrkelse derved, at det i den i Henhold til Citantens ovennævnte Rekvisition i hans for Underretten den 27 Oktober 1898 fremlagte Indlæg af tvende af Retten udmeldte Mænd den 29 Marts 1899 afholdte Syns- og Skønsforretning er udtalt, at de paa Gaarden tilstedeværende Bygninger ikke er omfangsrigere og kostbarere end nødvendigt efter Ejendommens Beskaffenhed og de Krav, dens Drift stiller, hvorhos det tilføjes, at det modsatte snarere er Tilfældet for Udhusenes Vedkommende, af hvilke især Laden og Vesterhuset maa siges at trænge til en Hovedreparation, om ikke fuldstændig Ombygning, for at svare til deres Bestemmelse.

Herefter vil der intet Hensyn kunne tages til Citantens Indsigelse

mod det under Sagen fremsatte Erstatningskrav, for saa vidt Indsigelsen er bygget paa en almindelig Benægtelse af de udførte Byggeforetageders Nødvendighed, og naar Citanten i Forbindelse med den saa ledes forkastede almindelige Indsigelse endvidere med Hensyn til hver enkelt af de ovenfor specificerede Bygninger og Bygningsdele har fremsat en Række særlige Indsigelser mod deres Nødvendighed for Driften, bliver det, idet disse Indsigelser, for saa vidt angaar Laden, Vesterhuset og Østerhuset, allerede af den Grund ingen Betydning kunne tillægges, at de med Hensyn til disse Bygninger, der ogsaa tilforn fandtes paa Gaarden og kun ved de foretagne Arbejder ere uvidede, udførte Byggeforetager efter det foranførte om Indholdet af de foreliggende Synsforretninger, ubetinget maa anses at have været nødvendige for Gaardens Drift, alene fornødent at komme nærmere ind paa, hvad der af Citanten er anført med Hensyn til Vaaningshuset, det ved sammes østre Ende opførte Hus og Plankeværket mellem Stuehuset og Vesterhuset. Naar Citanten i saa Henseende har villet gøre gældende, at Vaaningshuset, der efter hans Anbringende udelukkende er indrettet til Beboelse og Økonomilejlighed, overhovedet ikke kan anses som en til Avlingen og Driften nødvendig Bygning, kan der ikke gives ham Medhold i denne Betragtning, idet et Beboelseshus, der tilmed efter det oplyste maa antages at indeholde Mælkekælder og andre Rum til Opbevaring og Tilberedelse af Gaardens Produkter, derunder Loft til Opbevaring af aftærsket Korn, selvfølgelig maa betragtes som uundværligt for Fæsteren og hans Husstand, naar de skulde være i Stand til at drive Gaarden. Paa samme Maade maa det for den østre Ende af Stuehuset opførte Hus, selv om der ikke ved Fæstets Tiltrædelse fandtes en tilsvarende Bygning paa Gaarden, efter det i Synsforretningen af 1898 om dets Indretning og Benyttelse oplyste, anses at have været nødvendigt for Driften, og endelig findes det ikke med Føje at kunne bestrides, at det ommeldte Plankeværk maa betragtes som en nødvendig Bestanddel af Ejendommens Bygningskompleks.

Idet Indstævntes Krav paa Erstatning efter det saaledes foreliggende maa anses hjemlet ved Bestemmelserne i Frdn. af 1787, specielt sammes § 5, bliver der endnu kun Spørgsmaal om Erstatningens Størrelse.

I saa Henseende vil der nu ikke kunne tillægges den af Citanten foranstaltede Syns- og Skønforretning af 29 Marts 1899, i hvilken det er antaget, at Gaarden ved de ommeldte Byggeforetager er i det hele stegen i Værdi med højst 5100 Kr., samt at Værdien af den Fordel, Fæsteren maa antages selv at have haft af de paagældende Byggeforetager, kan anslaaes til 500 Kr., nogen Betydning allerede af den Grund, at denne Forretning er afholdt ca. 1 Aar efter Afleveringen af Gaarden, hvis Bygninger, efter hvad der maa antages, i Mellemtiden ikke have været Genstand for behørig Røgt og Vedligeholdelse. Paa den anden Side kan der nu vel ikke gives Indstævnte Medhold i, at det følger af Bestemmelserne i Frdn. af 1787 i Forbindelse med den Forordningen vedføjede »Forskrift« for Synsmændene, navnlig sammes Nr. 2, at Erstatningen i Tilfælde af Tvist mellem Parterne uden nærmere Undersøgelse bliver af Domstolene at ansætte til det Beløb, hvortil Forskellen paa Værdien af Fæstestedets Bygninger

ved Fæstets Tiltrædelse og ved dets Fratrædelse i den ved sidstnævnte Tidspunkt afholdte Syns- og Taksationsforretning er ansat, men idet der her under Sagen intet som helst er oplyst, der giver Føje til at antage, at den ved de oftmeldte Byggeforetagender hidførte Værdiforøgelse i den den 30 Marts 1898 afholdte Synsforretning paa noget Punkt er urigtig anslaaet — i hvilken Henseende det særlig maa komme i Betragtning, at Citanten ikke har foranlediget Oversyn og -skøn afholdt — findes Citanten at maatte tilsvare Indstævnte det i bemeldte Synsforretning for Bygningernes Vedkommende ansatte Beløb. Da Citanten derhos ikke mod Indstævntes Benægtelse har godtgjort Beføjelsen af det af ham fremsatte Krav paa Fradrag heri af forskellige Beløb, navnlig Godtgørelse for nogle Effekter, som efter Citantens Anbringende skulde have manglet ved Gaardens Aflevering, maa det billiges, at Citanten ved Underrettsdommen er tilpligtet at betale Indstævnte 6965 Kr. med Renter deraf som paastaet, men iverdigt er frifunden for Indstævntes Tiltale, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes Citanten efter Omstændighederne at burde godtgøre Indstævnte med 80 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 93. Cyklehandler **Severin Hansen** (Rée efter Ordre)

contra

Murmester **Chr. Hansen** (Ingen),

betræffende et Lejemellemværende.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de November 1903: Den forommeldte Arrestforretning bør, for saa vidt angaar et Beløb af 300 Kroner, som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, men i øvrigt at ophæves, og bør Indstævnte, Cyklehandler Severin Hansen, til Citanten, Murmester Chr. Hansen, betale 300 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 2 Juni f. A., til Betaling sker. Arrestforretningens og Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Imod Indstævntes Benægtelse findes Appellanten ikke at have bevist, at Lejen for Aaret fra April Flyttedag 1902 til April Flyttedag 1903 af Indstævnte er blevet nedsat til 350 Kroner.

Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes,

vil Dommen, om-hvis Forandring til Fordel for Indstævnte der efter den skete Indstævning ikke er Spørgsmaal, være at stadfæste.

Det Appellantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Rée 100 Kroner, der udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Citanten, Murmester Chr. Hansen, har under nærværende Sag paastaet Indstævnte, Cyklehandler Severin Hansen, tilpligtet at betale til ham 350 Kroner i Restleje af en Butik med videre i Ejendommen Kronborggade Nr. 32 her i Staden for Tiden fra April Flyttedag 1902 til April Flyttedag 1903, med Renter deraf 5 pCt. p. A. fra Forligsklagens Dato, den 2den Juni f. A., hvorhos han har paastaet en til Sikkerhed for nævnte Beløb hos Indstævnte den 18 April f. A. paabegyndt, den 2den Juni s. A. foretagen Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt samt sig tillagt Arrestforretningens og nærværende Sage Omkostninger skadesløst.

Indstævnte procederer principaliter til Frifindelse med Ophævelse af Arrestforretningen mod at betale 44 Kr. 23 Øre uden Renter samt mod, at Sagens Omkostninger tillægges ham.

Ved Lejekontrakt af 31 Marts 1901 lejede Indstævnte af Citanten den ommeldte Butik m. v. fra April Flyttedag s. A. for en aarlig Leje af 500 Kroner, at betale med $\frac{1}{4}$ Aars Leje forud hver 11 Marts, 11 Juni, 11 September og 11 December, og var det i Kontrakten bestemt, at Lejeren, saafremt han ikke prompte erlagde Lejen som anført, skulde være pligtig uden Varsel eller Opsigelse straks at fraflytte det lejede og paa Anfordring skadesløst at betale Leje indtil den Flyttedag, hvortil lovlig Opsigelse — 14 Dage før Nytaar til den derpaa følgende April Flyttedag — kunde ske.

Medens det er in confesso, at den saaledes stipulerede Leje allerede for det første Aar til April Flyttedag 1902 blev ved Aftale mellem Parterne nedsat til 350 Kroner, der af Indstævnte er betalt, gør Citanten til Støtte for Søgsmålet gældende, at han, da Indstævnte den 11 Marts f. A. efter Lejekontrakten skulde betale 125 Kr. som Leje for $\frac{1}{4}$ Aar fra April Flyttedag s. A., men erklærede sig ude af Stand til at betale denne højere Leje, efter nogen Forhandling gik ind paa, ogsaa for Aaret til April Flyttedag d. A. at nedsætte Lejen, dog kun til 400 Kr., men at Indstævnte, der saaledes pr. 11 Marts f. A. skulde betale 100 Kr., desuagtet heraf kun betalte 50 Kr., medens Resten trods gentagne Paakrav ikke har været at erholde hos ham, hvorfor

Citanten anser ham pligtig at betale Aarsleje til April Flyttedag d. A., 400 Kr., med Fradrag af de erlagte 50 Kr., eller de paastævnte 350 Kr.

Indstævnte har her imod anbragt, at Citanten allerede inden den 11 Marts f. A. havde indvilliget i, at Lejen for det kommende Aar nedsattes til det samme Beløb af 350 Kr. som for det første Aar, og at Indstævnte, da Citantens Vicevært kom for at affordre ham den 11 Marts f. A. forfaldne Lejerate af 100 Kr., ogsaa erklærede sig rede til at betale dette Beløb fuldt ud mod behørig Kvittering, men at Viceværten kun vilde give Kvittering for 125 Kr., hvorfor Indstævnte efter dennes Anmodning betalte à conto 50 Kr. med Tilføjende, at han var villig til enhver Tid til at betale de øvrige 50 Kroner mod Kvittering for 100 Kroner. Indstævnte hævder paa Grundlag heraf, at der fra hans Side er sket lovligt Tilbud med Hensyn til prompte Betaling af det inden Stævningens Udtagelse forfaldne Lejebeløb, saa at der ikke fra hans Side foreligger nogen Misligholdelse af Lejemaalet, som har kunnet berettigede til den skete Arrest, til det under nærværende Sag rejste Betalingskrav eller til hans den 22 Juli f. A. skete Udsættelse af Lejligheden, og idet han har opgjort Lejen for den Tid indtil den 22 Juli f. A. af Aaret til April Flyttedag d. A., i hvilken han saaledes har haft Brugen af det lejede, til 94 Kroner 23 Øre, hvoraf 50 Kr. ere betalte, har han, som anført, paastaet sig frifunden mod at betale 44 Kr. 23 Øre, subsidiært 50 Kroner, mest subsidiært 300 Kr., og Arrestforretningen kun, for saa vidt angaar dette Beløb, stadfæstet.

Medens det nu ved de af Indstævnte førte Vidners Forklaring maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Lejen for Aaret til April Flyttedag d. A. virkelig af Citanten i Begyndelsen af Aaret 1902 er bleven nedsat til 350 Kr. som for det foregaaende Aar, saa at det her imod ikke kan komme i Betragtning, at den nedsatte Leje i en Indstævnte senere af Citanten tilstillet Skrivelse af 9de April f. A. er angivet til 400 Kr., findes Indstævnte paa den anden Side ikke mod Citantens ved Indholdet af den af hans Vicevært som Vidne afgivne Forklaring bestyrkede Benægtelse at have bevist eller endog blot tilvejebragt Formodning for Rigtigheden af sit Anbringende om, at han, da han omkring den 20de Marts f. A. betalte 50 Kr. à conto paa sin den 11te samme Maaned forfaldne Lejerate, har gjort lovligt Tilbud med Hensyn til de resterende 50 Kr. Men i Henhold hertil maa Citanten, saa meget mere som Indstævnte efter det foreliggende maa antages ogsaa senere efter den 1 April f. A., trods Paakrav, uden tilstrækkelig Føje at have vægret sig ved at betale Restancen, anses at have været berettiget til at betragte Indstævnte som havende misligholdt Kontraktens Bestemmelse om prompte Betaling af den den 11 Marts f. A. forfaldne Leje og saaledes overensstemmende med Kontrakten straks at kræve Leje af ham indtil April Flyttedag d. A., ligesom der, da den den 11 Juni f. A. forfaldne Lejerate ej heller er betalt, ingen Tvivl kan rejses om Berettigelsen af den den 22 Juli f. A. skete Udsættelse af Indstævnte. Da Lejen for Aaret til April Flyttedag d. A. imidlertid efter det ovenfor anførte maa anses nedsat til 350 Kr., af hvilket Beløb Indstævnte har betalt 50 Kr., vil der kun kunne tilkomme Citanten hos Indstævnte et Restbeløb af 300 Kr. med Renter deraf som

paastaaet, ligesom Arrestforretningen kun, for saa vidt angaar et her-til svarende Beløb, vil kunne stadfæstes, men i øvrigt bliver at op-hæve.

Saa vel Arrestforretningens som Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 202. Kunstmaler **Rudolf Petersen** (Winther efter Ordre)

contra

Grosserer **Tetzen Lund** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at betale et paa Besigtigelse købt Maleri.

Aarhus Købstads ordinære Rets Dom af 5 Marts 1903: Indstævnte, Grosserer Tetzen Lund, bør til Citanten, Kunstmaler Rudolf Petersen, betale 500 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra 1ste Februar 1902, indtil Betaling sker, samt i Sagsomkostninger 40 Kr., alt imod at erholde udleveret den foran omtalte af Citanten udførte Kopi af hans Maleri: »En Sommernat paa Altanen«. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 November 1903: Citanten, Grosserer Tetzen Lund, bør for Indstævnte, Kunstmaler Rudolf Petersens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Det Appellantens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Kunstmaler Rudolf Petersen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Winther 80 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Efter at Indstævnte, Kunstmaler Rudolf Petersen i København, i Aaret 1900 paa Forarsudstillingen paa Charlottenborg havde udstillet et Maleri, kaldet »Sommernat paa Altanen«, blev der mellem ham og Citanten, Groserer Tetzén Lund i Aarhus, indledet Forhandlinger om Køb af dette Maleri, hvilke Forhandlinger dog ikke førte til noget Resultat, hvorpaa Maleriet blev solgt til Kunstforeningen i Kjøbenhavn. Under Forhandlingerne havde Indstævnte imidlertid tilbudt Citanten at male en Kopi af Billedet for en Pris af 500 Kr., og dette Tilbud, som gentoges, efter at Originalbilledet, som meldt, var blevet solgt, modtog Citanten i en Skrivelse af 14 Maj 1900, hvor han næst at bemærke, at det var ham ligegyldigt, om han fik »Billedet Nr. 1« eller en Gentagelse deraf, for saa vidt de vare lige gode, men at han ikke vilde købe noget Billede, uden at han havde set det, udtaler: »Dersom De altsaa vil lave Billedet, saaledes at jeg kan faa det senest midt i Oktober, er jeg villig til at betale Dem Kr. 500, for saa vidt det falder heldigt ud.« Efter at Indstævnte derpaa som Svar paa denne Skrivelse i en Skrivelse af 16de s. M. nærmere havde præciseret Tilbudet og bl. a. udtalt, at han selv beholdt Kopien, saafremt Citanten ikke blev tilfreds med den, og at han ikke turde love den færdig, før midt i December, tilskrev Citanten ham under 21de s. M.: »Ja saa ere vi enige . . . Jeg vil rigtignok gerne have Billedet lidt tidligere end af Dem angivet, men jeg gør det ikke til nogen Betingelse . . .« I et Brev af 13 December s. A. meddelte Indstævnte imidlertid Citanten, at Billedet af forskellige nærmere angivne Grunde ikke kunde blive færdigt til den lovede Tid, hvorfor han bad Citanten om ikke at vente det færdigt før til Foraaret, hvorhos han i Brevet sluttelig udtalte, at han fremdeles fastholdt, at hvis Citanten ikke blev tilfreds med Billedet, havde han ingen bindende Forpligtelse til at modtage det.

I Skrivelse af 6 Maj 1901 meddelte Indstævnte dernæst Citanten, at han haabede midt i eller hen imod Slutningen af Maanedén at have Billedet færdigt, og efter at Citanten i en Skrivelse af 11te s. M. havde svaret, at han, naar han næste Gang kom til København, skulde tage Billedet i Øjesyn, meddelte Indstævnte ham i en Skrivelse af 18de s. M., at han nu var saa godt som færdig med Kopien paa enkelte Smaating nær, hvorfor han, der agtede sig ud paa en Studierejse, bad Citanten komme over og tage Billedet i Øjesyn en af de første Dage i den kommende Uge, hvilken Opfordring Citanten i Skrivelser af 20de Maj og 5 Juni s. A. besvarede med at udtale, at han i den nærmeste Fremtid ikke kunde komme til København, men at Indstævnte ikke skulde lade sig binde i sine Bevægelser af Hensyn til ham, hvorpaa Indstævnte i Skrivelse af 6 Juni s. A. ved at meddele, at han nu rejste bort for Sommeren, anmodede Citanten om at opsætte Afgørelsen af Sagen til Efteraaret. I Skrivelse af 26 September s. A. meddelte Indstævnte derpaa Citanten sin Hjemkomst til København og bad ham, idet han spurgte, naar det var Citanten belejligt at tage Billedet i Øjesyn, forud meddele, hvilken Dag han kom, hvorhos Indstævnte samtidig gav Citanten Underretning om, hvad Tid paa Dagen han kunde træffes; da Indstævnte intet Svar modtog paa denne Skrivelse, gentog han de nævnte Anmodninger i en Skrivelse af 23 Oktober s. A., der tilsendtes Citanten som anbefalet Brev. Denne Skrivelse lod Ci-

tanten først ubesvaret, men efter at Indstævnte havde gennem Postvæsenet skaffet sig Sikkerhed for, at det anbefalede Brev var kommet Citanten i Hænde, tilsendte Citanten Indstævnte et Brev af 3 November s. A., hvori han udtalte, at han i denne Tid var stærkt optagen af Forretninger, men at han dog haabede at komme til København i Løbet af Maaneden, hvorhos han tilføjede: »Naar det bliver, er det mig umuligt at angive nu eller overhovedet forud, men jeg skal huske at telegrafere Dem lige inden min Rejse herfra.«

I den paafølgende Tid aflagde Citanten ogsaa forskellige Besøg i København, hvoraf i alt Fald et Besøg strakte sig ud over flere Dage, men han underrettede ikke forud Indstævnte om disse Besøg, og han traf ham ikke, da han uanmeldt henvendte sig til ham — hvad der efter hans Anbringende har fundet Sted endog flere Gange. Indstævnte overgav nu Sagen til en Sagfører, som under 28 Januar f. A. tilsendte Citanten en Skrivelse, hvori han — under Henviisning til, at den Betingelse for Handelen, at Billedet først skulde tages i Øjesyn af Citanten, efter hvad der var passeret, maatte anses for bortfalden paa Grund af hans Vægning ved at opfylde den — opfordrede ham til at indbetale den aftalte Købesum for Billedet, som derefter straks skulde blive ham tilsendt. Citanten afviste imidlertid i Skrivelse af 30te s. M. denne Opfordring og tilføjede, at han 3 Gange havde været ved Indstævntes Dør, samt at han ikke kunde sige, naar han næste Gang søgte ham.

Idet Indstævnte har gjort gældende, at Citanten ved stadigt og senest i den nævnte Skrivelse af 30 Januar f. A. at unddrage sig Opfyldelsen af den ham efter Overenskomsten paahvilende Pligt til at tage det paagældende Billede i Øjesyn, har paadraget sig en ubetinget Forpligtelse til at betale den for Billedet vedtagne Købesum og saaledes navnlig ikke længere kan gøre Betalingen afhængig af nogen forudgaaet Besigtigelse af det, har han derefter under nærværende Sag i første Instans paastaaet Citanten tilpligtet mod Udlevering af det ommeldte Billede at betale den vedtagne Pris 500 Kr. tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 1 Februar f. A., indtil Betaling sker. Denne Paastand er ved Underretsdommen tagen til Følge, hvorhos Citanten er tilpligtet at godtgøre Indstævnte Processens Omkostninger i første Instans med 40 Kr., og Citanten har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han ligesom i første Instans har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale. Indstævnte har derimod procederet til Stadfæstelse af Underretsdømmen.

Selv om Citanten maatte anses at have unddraget sig fra indenfor en rimelig Frist at tage det oven omhandlede Billede i Øjesyn, kunde der imidlertid ikke, som af Indstævnte forment, heraf resultere en Forpligtelse for ham til uden videre og navnlig uden foregaaende Besigtigelse at betale Indstævnte det Beløb, for hvilket denne havde paataget sig at male Billedet, idet der maa gives Citanten Medhold i, at den mellem Parterne ved den foreliggende Brevveksling afsluttede Overenskomst, navnlig naar henses til Indholdet af de oven nævnte Breve af 14de og 16 Maj 1900 og 13 December s. A., ikkun kunde føre til, at Indstævnte i Tilfælde af, at Citanten undlod inden Forløbet af en ved de faktiske Forhold given eller af Indstævnte præciseret passende Frist at tage Billedet i Øjesyn, maatte anses løst fra sit For-

pligtelsesforhold overfor Citanten, saaledes at Indstævnte derefter frit kunde disponere over Billedet paa anden Maade.

Som Følge heraf, og uden at det bliver fornødent at komme ind paa, hvad Citanten i øvrigt har anført til Støtte for sin Paastand, vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 372.

Advokat Nellemann

contra

Vilhelm Frederik Lauritz Schwartz (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6te December 1904: Arrestanten Vilhelm Frederik Lauritz Schwartz bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Lassen og Overretssagfører Cortsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Vilhelm Frederik Lauritz Schwartz til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Vilhelm Frederik Lauritz Schwartz, der tiltales for Tyveri, er født den 23 Juni 1882 og foruden at være straffet en Gang for Tyveri og en Gang for Hæleri, begaaet før det 18 Aar, bl. a. anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 9 Februar 1901 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 31 August 1901 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest ved første Regiments Krigsrets Dom af 6 Februar 1903 efter Straffelov

for Krigsmagten §§ 112, 2det Stk., og 116, 3dje Stk., jfr. alm. borgerlig Straffelov § 46, efter §§ 117, 120, 179, 182 og 183 og efter § 32 med strengt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og efter udstaaet Straf Fjernelse fra sin Afdeling.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 11 September dette Aar opholdt Møllebygger Charles Nielsen sig som Gæst i en paa Hjørnet af Guldbergsgade og Frederik den 7des Gade liggende Beværtning i Selskab med Arrestanten, Snedkermester Christian Sørensen og Arbejdsmand Carl Nielsen og fik her ved Veksling af en 10 Krone Seddel et Beløb paa noget over 9 Kroner tilbage.

Kort efter faldt han, der var en Del beruset, i Søvn, og da han derpaa blev vækket af Værten, savnede han, hvis Selskab paa dette Tidspunkt havde forladt ham, det fornævnte Pengebeløb, og han, der straks fattede Mistanke til Arrestanten, foranledigede ham kort efter anholdt i en nærliggende Beværtning, hvor Arrestanten lige før Anholdelsen havde trakteret paa Gæsterne og pralet af, at han havde Penge nok.

Det er under Sagen oplyst, at Snedkermester Sørensen forlod den førstnævnte Beværtning, efter at Bestjaalne var falden i Søvn, og at Arrestanten ligeledes efter dette Tidspunkt sendte Arbejdsmand Nielsen ud for at købe for 10 Øre Cigaretter i en Cigarautomat, og at sidstnævnte, da han var paa Vej tilbage med Cigaretterne, traf Arrestanten i Frederik den 7des Gade, hvorpaa disse to gik hen i den Beværtning, hvor Arrestanten blev anholdt.

Ved Anholdelsen fandtes Arrestanten i Besiddelse af 6 Kroner 93 Øre.

Arrestanten har nægtet at have begaaet Tyveriet af Møllebygger Niensens Penge og har forklaret, at der, efter at Bestjaalne var faldet i Søvn, kom en Arrestanten ubekendt Mand ind i Beværtningen og foreslog de øvrige af Selskabet at spille Billard, og at denne Mand, medens Carl Nielsen var borte efter Cigaretterne, og medens Arrestanten og Sørensen var ude i Gaarden, har været alene med Bestjaalne.

Arrestanten har endvidere forklaret, at han forlod Beværtningen, fordi Arbejdsmand Nielsen blev saa længe borte.

Med Hensyn til de hos Arrestanten ved Anholdelsen forefundne Penge har han først forklaret, at han de nærmeste Dage forinden havde tjent disse ved Arbejde, men senere, at Pengene var Resten af 13 Kr., som han havde sparet sig sammen til Indkøb af Tøj, og som han, der havde haft dette Beløb liggende i en Urkapsel i sin Kærestes Logi, Aftenen før Anholdelsen havde taget til sig, og hvoraf de øvrige derpaa vare anvendte til forskellige Udgifter.

Fornævnte Carl Nielsen har forklaret, at Arrestanten, da Vidnet paa Vej tilbage med Cigaretterne traf ham i Frederik den 7des Gade, fortalte, at Bestjaalne var gaaet hjem, og at Arrestanten, da Bestjaalne viste sig i den Beværtning, hvor Arrestanten blev anholdt, og Vidnet bemærkede, at det altsaa ikke var sandt, hvad Arrestanten havde fortalt, hertil svarede: »Hys, jeg vil ikke tale med den Mand«.

Han har endvidere forklaret, at Arrestanten efter hans Formening

ikke, da Vidnet blev sendt ud efter Cigaretter, havde de Penge hos sig, som han senere blev funden i Besiddelse af, eftersom Arrestanten maatte lede i samtlige sine Lommer, inden han fandt en 25 Øre til Betaling af Cigaretterne.

Dette Vidne er senere under Sagens Gang bleven efterlyst som sigtet for Tyveri.

Snedkermester Christian Sørensen har edelig forklaret, at der ikke, medens han opholdt sig i Beværtningen, hvor Tyveriet skete, er kommen nogen Person ind, hvor han, Arrestanten, Bestjaalne og Carl Nielsen opholdt sig, og foreslaaet dem Billardspil, og at der over hovedet ikke, medens han var til Stede, var andre i Selskabet end de nævnte.

Indehaveren af Beværtningen, Gæstgiver Carl Edvårdsen, har edelig forklaret, at Bestjaalne, der ved den omhandlede Lejlighed fik over 9 Kr. tilbage paa en Tikroneseddel, ikke, forinden han derefter savnede disse Penge, havde været ude af Beværtningen, ligesom han i Beværtningen kun havde været i Selskab med Arrestanten, Sørensen og Carl Nielsen, at endvidere Arrestanten var den eneste af disse, der var alene sammen med Bestjaalne, idet han, efter at Sørensen og Carl Nielsen vare gaaede, endnu opholdt sig ca. 10 Minutter i Beværtningen, hvor han, der tidligere ikke havde givet Penge ud, lige forinden han gik, trakterede Vidnet og en anden Person med Kognæk.

Arrestantens Kæreste, Johanne Marie Jensen, har edelig forklaret, at Arrestanten den paagældende Dags Morgen ikke kan have været i Besiddelse af mere end 2 à 3 Kroner, idet han den foregaaende Nat havde laant 4 Kroner af hende, der først havde været uvillig til at laane ham Beløbet, og idet Arrestanten i Nattens Løb havde forbrugt en Del af de laante Penge.

Frømedes har hun paa samme Maade forklaret, at Arrestanten vel har haft 5 Kr. liggende i den af ham omtalte Urkapsel, men at hun med Bestemthed ved, at han ikke i den sidste Uge før sin Anholdelse har haft disse Penge, samt at han nogle Dage før Anholdelsen havde forskaffet sig 1 Krone ved uden hendes Tilladelse at pantsætte hendes Skindkrave.

Arrestanten har erkendt, at han som af sidstnævnte Vidne forklaret har forskaffet sig 1 Kr., som han derefter har drukket op, samt at han Natten før sin Anholdelse af Vidnet laante ikke 4 Kr., men 3 Kr. 80 Øre, og har forklaret, at Grunden hertil var den, at han som anført vilde bruge de 13 Kr. til Tøj.

Arrestanten har derhos erkendt, at han, før han laante disse Penge af Vidnet, laante 1 Kr. af en Værtshusholder under Foregivende af, at han dermed skulde løse Vidnets Skindkrave hjem, hvilket Beløb han betalte tilbage den 11te om Morgenen, før Tyveriet blev begaaet.

Frømedes har Arrestanten forklaret, at han, da han afgav sin første Forklaring om de hos høm fundne Penge, ikke huskede paa de 13 Kr., som han vil have sammensparet sig og Aftenen forinden Anholdelsen taget til sig.

Han har erklæret, at han ikke husker, om han til Carl Nielsen fortalte, at Bestjaalne var gaaet hjem for at sove eller sad og sov, og

at det var for at finde Smaapenge, at han ledte i et Par af sine Lommer efter Penge til Cigaretterne.

I øvrigt har han benægtet Rigtigheden af Vidnernes Forklaring, for saa vidt disse ikke stemme med hans.

Naar nu imidlertid henses til, at Arrestanten af Bestjaalnes Selskab har været den eneste, der har været alene med Bestjaalne, medens denne sov, at han uden at afvente Nielsens Tilbagekomst med de til Arrestanten købte Cigaretter forlod Beværtningen lige efter, at han havde været alene med Bestjaalne, og at han derefter, skønt han den foregaaende Nat havde laant Penge, og skønt han, forinden Tyveriet blev begaaet, ikke optraadte, som om han havde Penge paa Lommen, har givet Penge ud til Traktementer og ved Anholdelsen er funden i Besiddelse af et Pengebeløb, der, sammenlagt med de Beløb, han efter det oplyste har udgivet i Tiden efter Tyveriets Begaaelse, omtrent andrager det Bestjaalne frakomne Beløb, at han angaaende sin Adkomst til det hos ham fundne Pengebeløb først har afgivet en Forklaring, som han selv senere erkender for urigtig, og derefter en Forklaring, som efter hans Kærestes af Sagens øvrige Oplysninger støttede beedigede Udsagn maa anses for usandfærdig — i hvilken Henseende bemærkes. at Arrestantens Forklaring om Anvendelsen af den Del af de sammen sparede 13 Kr., som han vil have forbrugt, paa flere Punkter er i Strid med det i Sagen oplyste — samt til, at Arrestanten for at bortlede Mistanken fra sig, er fremkommen med en Forklaring om Tilstedekomsten af en ubekendt Person, som efter det oplyste er usandfærdig, at Arrestantens hele Optræden under Sagen har baaret Præg af Usikkerhed, i hvilken Henseende ogsaa skal bemærkes, at Arrestanten uopfordret har tilbudt at betale Møllebygger Nielsen det ham frastjaalne Beløb, naar han kunde blive løsladt, og at ikke blot Arrestantens Fortid i Almindelighed kendetegner ham som en tyvagtig Person, men at særlig Arrestanten under en her ved Retten i Slutningen af Aaret 1903 mod ham verserende Undersøgelse har efter nogen Tids haardnakket og vedholdende Nægtelse erkendt at have sat sig i Besiddelse af et Pengebeløb, som en beruset Person, med hvem Arrestanten var sammen paa Værtshus, havde hos sig, og som Arrestanten, der fandtes i Besiddelse af Beløbet, først foregav, at han havde sammensparet, findes det efter alt det foreliggende ikke betænkeligt at anse det for godtgjort, at Arrestanten har frastjaalet Møllebygger Nielsen det her i Sagen omhandlede Beløb, og Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Hermed endte Højesteretsaaret 1904.
